Povaha vody jako bytosti • Příprava uzdravující vody

Dnes téměř neexistuje žádná kniha k tématu vody, v níž by nebyl citován Viktor Schauberger (1885–1958), tento legendami opředený pionýr výzkumu vody. Jeho vlastní spisy byly však až dosud k dispozici jen útržkovitě. Předkládaná kniha zaplňuje tuto mezeru.

Z nesčetného množství článků, statí a dopisů Viktora Schaubergera jsme vybrali ty nejdůležitější texty na téma vody; jsou uvedeny v původním znění a doplněny komentářem.

Tématicky seřazeny, odkrývají se zde prožitky a zkušenosti vizionářského nadšence přírodovědy. Ve svých spisech odkrývá do slova a do písmene úplně nový obraz pralátky vody a tím pokládá základní kámen moderního výzkumu vody – a v neposlední řadě i díky odbočkám ve svém výzkumu, kdy se zabýval zcela praktickými aspekty, jako například bonitou půdy a kvalitou vody, vlivem teploty na tekutost vody, různými přístroji k oživování vody a k přeměně mořské vody ve vodu sladkou.

Nakonec však jde především o to, abychom opět začali vnímat vodu jako to, čím je pro nás, lidi, pro přírodu a pro celou planetu Zemi: zdrojem veškerého života a základem našeho bytí.

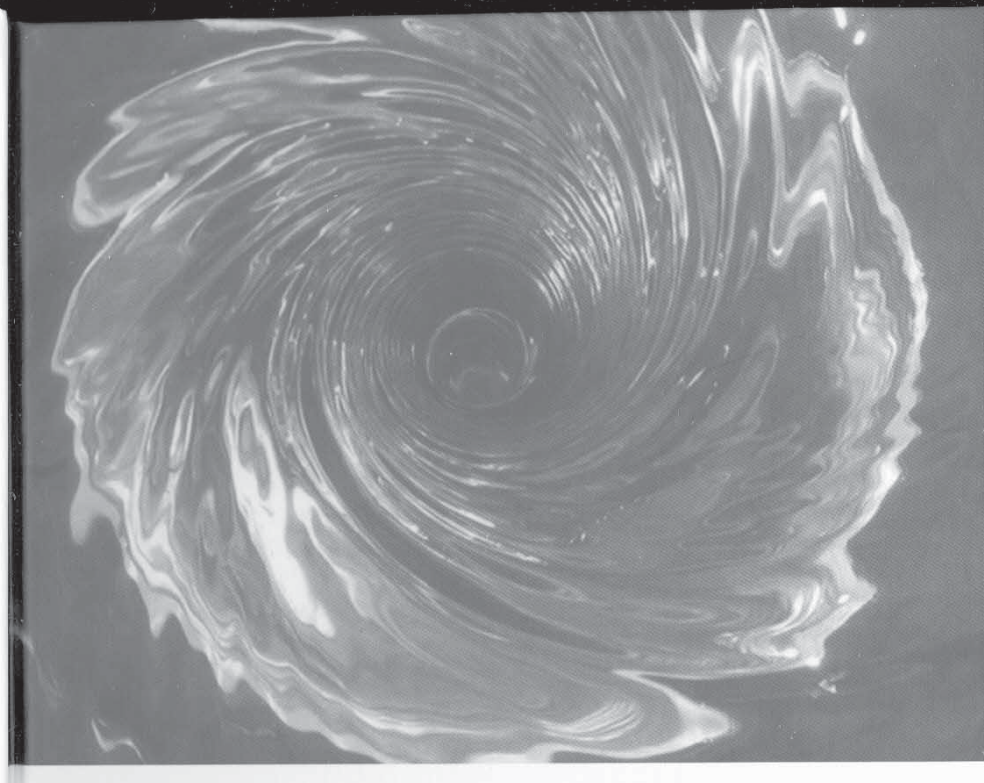
Moderní kulturní člověk dnes pije především špatnou vodu a proto si již vesměs pitnou vodu odvykl pít úplně, čímž způsobuje svému tělu obrovské škody.

Objednávky na adrese:
FONTÁNA
Horní nám. č. 5, 772 00 Olomouc, telefon: 585 221 400
www.fontana.ws
www.fontana-esotera.cz

ISBN 978-80-7336-406-9
9 788073 364069

V. Schauberger Tajuplná a léčivá síla vody

FONTÁNA

Viktor Schauberger
Tajuplná a léčivá síla vody

FONTÁNA

Veškerý život pochází z vody.
Voda je tedy vlastním zdrojem života.
A to je dostatečný důvod, abychom se jí podrobně zabývali.

Viktor Schauberger: „Zušlechťování vody“, květen 1945

Upozornění:

Vydavatel a nakladatelství výslovně upozorňují na skutečnost, že nepřebírají žádnou záruku za to, že technické návody a účinky strojů či přístrojů, jež by si někdo zkonstruoval na základě údajů Viktora Schaubergera a okopíroval tím jeho postupy.

Veškerá práva jsou vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být v žádné podobě reprodukována, uložena v nahrávacím systému nebo vysílána bez předchozího písemného svolení nakladatele.

Viktor Schauberger

TAJUPLNÁ A LÉČIVÁ SÍLA VODY

Původní texty, vydány a komentovány Jürgenem Schaubergerem

FONTÁNA

Viktor Schauberger

TAJUPLNÁ A LÉČIVÁ SÍLA VODY

Poznejte přednosti nákupu přes Internet:
www.fontana.ws www.fontana-esotera.cz

Sazba: Elia
Obálka: Juráš & Janda
Odpovědný redaktor: Antonín Šarapatka
Vytiskla Centa s.r.o. Brno
Náklad: 1 500 ks
Vydala FONTÁNA, Horní n. 5, Olomouc
Vydání první
Distribuce:
Čechy – tel.: 233 901 159
Morava – tel.: 585 221 400
Z německého originálu „Das Wesen des Wassers" přeložil Miroslav Hubáček
Copyright © by AT Verlag Baden / Switzerland
© FONTÁNA 2007

ISBN 978-80-7336-406-9

Obsah

Předmluva vydavatele 11

Předmluva překladatele 14

Úcta k vodě 15

Lesník a pstruh 15
Výrazné prožitky a pozorování 17
Voda se stává naší přítelkyní a důvěrnou známou (vzpomínky z dětství) 17
Pstruzi, stojící bez hnutí 20
Plovoucí kameny a rýnské zlato, opředené bájemi 22
Sedlák a vůl 25
Naši otcové a dědové ve spojení s přírodou 28
První biotechnická praxe: zařízení na plavení dříví ve Steyrlingu 29
Kněžna a její milé peníze 32
Had ukazuje cestu 34
Zkušební provoz 35
Svévolně zbudovaná hráz překvapivě drží 40
Příroda jako mistrovská učitelka 42
Princip p.a.o. 43
Hřmící jezera 43
Žádný učený z nebe nespadl 44
Orel rybář 46
O kapkách rosy 50
Tajuplné síly vody 53

Voda – kult – kultura 55

Voda jako nositelka kultury 55
Nic nového v tom není, to vše už tu bylo 56
Voda jako součást kultu 57
Vznášející se elfové, vyhozené dřevo a posmrtný život 59
Zpívání do hlíny 61

Panenská blanka 63
Kulturní úpadek 64

Les, kolébka vody 67

Čím se živí les 67
Les jako výrobce vody 69
Les není žádný „upír" 71
Monokulturní les a monokulturní voda 72
Chybějící cit v konečcích prstů 74
Zachraňte les, půdu a vodu 75
Čím rozsáhlejší je mýcení, tím obtížnější je pak nové zalesnění 76
Zastavení, zkáza a zetlení nepřirozených vodních toků 80
Očista a uzdravení lidstva obnovením původních přírodních půdních poměrů 81
Sebeklam 85

Přírodní vodní toky 87

Voda, která táhne 87
Voda, která nese 90
Zvýšení výtlačné a vlečné síly vody jako otázka pohybu 93
Biolog a otázka: Co je to voda? 95
Povaha vody – povaha bytosti 99
Duše a charakter vody 100
Rakovinný úpadek organismů 102
Kameny poskytují chléb 103
Regulace toku 107
Jak jsem byl na Vysoké škole zemědělské a lesnické 108
Profesoři a fořt 109
Plavení dříví v Klafferbachu 111
Přirozená regulace vodního toku 115
O správném okamžiku pro plavení dříví – záznam na magnetofonovém pásku 116

Základy pohybu vody 118

Regulace vodního toku podle nových zásad 120
O zákonitostech vodního proudu 125

Základní věty 125
Teplotní spád a kinetika vody, díl 1 126
Teplotní spád – úplný a poloviční koloběh vody 129
Hladina spodní vody 131
Odtok vody 132
Principiální poznatky k regulaci vody 136
Vzájemné vztahy mezi spodní vodou a krajinou 138
Generátor křivek – dopisy otce synovi 141

Prasíla vody – jak přichází a odchází 144

Problém regulace Dunaje 144
Dunaj, jeho hospodářské a kulturní poslání ve střední a východní Evropě 145
Látková výměna mezi uhlíkovými a kyslíkovými skupinami 146
Spor kolem regulace Rýna 149
Dopis k vysoké vodě roku 1954 154
K zábranám proti vodě z přívalových srážek 155
Tající ledovce, klesající hladina spodní vody 157

Energie vody – energie z vody 159

Neomezená energie, téměř bez nákladů 159
Biomagneticky nabitá voda 161
Příprava biomagneticky přesycené vody 162
Rozmnožování vody 168
Podobenství krevních cév 172
Vysokojakostní hospodaření s vodou 177
Radiálně-axiální versus axiálně-radiální 185
Pokrok a příroda – naše voda 191
Elektrolýza a takzvané spalování vodíku za vzniku vody 194
Souhrn rozličných forem mechanické a duchovní energie není konstantní 196

Pitná voda, fyzikální aspekty 198

Pulsování vody 198
Mizení vody jako varovné znamení 200
Vodovody 202

Ideální rozvod vody 205
Dlouhé cesty, kapiláry a vnitřní zákonitosti 206
Stoupání mízy 208
Zasolení následkem mechanického získávání pitné vody 210
Přeměna mořské vody na vodu sladkou 211
Atomární proměna látek ve formě páry a plynu 212
Přeměna mořské vody 214
Strojní přeměna mořské vody ve vysoce kvalitní pramenitou vodu 217
Zrození vody 219
Povrchová voda – spodní voda – pramenitá voda 223
Vysokohorská zřídla a kolísající hladina vody 226
Léčivá voda 230

Zdravotní aspekty 233

Podstata vody 233
Sterilizace vody 237
Chlorování vody a jeho následky 239
Následky současného systému čištění vody 241
Zralá a zdravá voda 244
Svět možností 246
Zkušenosti s léčivou vodou 247
Dopis manželce Marii: Terapeutické možnosti s bazicky nabitou vodou 250
Voda téměř bez kyslíku k boji s rakovinou 252

Související články a stati 255

Vznik vody 255
Sarkofág v Pyrenejích 256
Krůpěje rosy 258
Vysvětlení domnělých zázraků 262
Vzestup prvotní produkce 266
Teplota a pohyb vody 270
Atomová síla a sluneční energie 273
Frekvenční voda 278
Geniální kinetická síla 280
Nemocné a horečnaté vodní toky 283

Pozorování sama sebe jako prostředek chápání světa 285
Vytěžení naleziště uhlí urychluje vymizení spodní vody a vyschnutí krajiny 287
Prohnojená voda na horním toku Nilu 288
Uchovávání tajemství vody 291
Proč se voda ztrácí? 293
Voda – organická látka 297
Od pokusu se vzlínavostí vody k objevení magnetolytické disociace 300
Učenec a hvězda v ledové krupce 304
Reverzní rytmus pohybu 313
Nesprávné pohyby, zárodek smrti 315
Kapitola I 136
Kapitola II – Zušlechťování vody 318
Krev Země 319
Kapitola III – Sací turbína 324
Kapitola VI – Zušlechťování vody – výklad pomocí náčrtku . 326

Shrnutí a výhledy 330

Proč stojí pstruzi v tekoucí vodě bez pohnutí?
Zpátky ke kultuře 332
Nesmíme již ztrácet čas 336
Naše voda je určena všem – chudým i bohatým 337
Soupis použitých pramenů 338

Příloha A: Teplota a kinetika vody 347

Teplotní spád a kinetika vody, díl 2 347
Projevy turbulence v tekoucí vodě 348
Teplotní spád, spád dna a tvorba zátočin 349
Vliv geologických vrstev a zemské rotace na průběh toku .. 354
Obecné úlohy regulace vodních toků 357
Regulace teplotního spádu 361
Závěrečné slovo 362
Teplotní spád a kinetika vody, díl 3 363
Zákonitosti pohybu vody 363
Laminární a turbulentní proudění 367
Energetické formy vody 369

Zásahy člověka 370
Teplotní spád a kinetika vody, díl 4 377
Koloběh vody v atmosféře 377
Pohyb pstruha v tekoucí vodě se zřetelem k příjmu potravy 382
Princip pohybu živočichů ve vodě a ve vzduchu 386
Kácení lesa a důsledky plavení dříví 389
Příklady zvláštního chování vody v závislosti na teplotě 394
Teplo a voda 394
Některé příklady 395
Soupis použitých pramenů k příloze A 397

Příloha B: Některé patenty a jejich vysvětlení 398

Vedení vody v trubkách a korytech – patent („vířivá trubka") 398
Vedení vody v trubkách a korytech – doplňkový patent („dvojitě vířivá trubka") 401
Dvojitě vířivá trubka – vysvětlivky 404
Přeprava rudy ve dvojitých vířivých trubkách 405
Postup výroby pitné vody, podobné pramenité vodě – patent 409
Potrubí pro tekutá a plynná média – patent („spirálové trubky") 414
Přehled všech „vodních" patentů Viktora Schaubergera 418
Soupis použitých pramenů k příloze B 420

Příloha C 421

Příprava ušlechtilé vody 421
Ztráta kinetické energie ohříváním vodního proudu 424
Příklad výpočtu 424
Zkouška výpočtu 425
Stručný životopis Viktora Schaubergera 427
Glosář 431
Obecné pojmy z přírodovědy a techniky 431
Malý lexikon speciálních výrazů Viktora Schaubergera 436
Poznámky 441
Rejstřík 454

Předmluva vydavatele

Vzorec H_2O zahrnuje pouze určitý úsek z oblasti „vody", daleko větší a rozsáhlejší území toho, co všechno lze chápat pod pojmem „voda", však ponechává nezmapováno.

Výše uvedené zjištění Viktora Schaubergera (1885–1958) z roku 1940 dokumentuje rozhled onoho nekonvenčního přírodovědce. Vypovídá i o tom, proč je dnes Viktor Schauberger pokládán mnohými za pionýra moderního výzkumu vody.

V předložené knize naleznete rozsáhlou sbírku článků, statí a dopisů, kterou sepsal vzdělaný lesník v první polovině 20. století na téma voda. Mnohé z jeho výkladů však daleko přesahují dané téma. Schauberger se mimo tématiku vody zabýval i zemědělstvím a lesnictvím, otázkami získávání energie a principiálními úvahami ke smyslu moderní techniky a způsobu jejího zacházení s přírodou.

Původní texty jsou zkráceny o místa, v nichž se Schauberger přednostně zabýval jiným tématem. Škrty v textu jsem dělal velmi obezřetně a snažil jsme se přitom, abych nepřerušil tématickou nit. Pokud mi to připadalo potřebné, zpracoval jsem na daných místech jakýsi přechod.

Sloučil jsem všechna zvýraznění, která provedl Viktor Schauberger ve svých statích většinou ještě při psaní na psacím stroji. Rád je totiž neustále měnil; Jednou podtrhával všechna slova, jež se mu jevila důležitá, v jiných odstavcích je opět dával do závorek a často při psaní střídal černou a červenou pásku. V některých případech střídal tyto stylové prostředky dokonce v rámci jediného odstavce či dokonce i v rámci jedné věty. V předložené knize budou tato místa zdůrazněna jednotně, a to kurzívou. Viktor Schauberger také rád používal ke zdůraznění svých oblíbených složených slov pomlčky, aby upozornil čtenáře na jednotlivá důležitá slova, z nichž se celý složený výraz skládá. I tohoto systému jsem se držel, ovšem jen tehdy, když tím byl více méně dodržen původní smysl textu.

Na několika místech jsou zachovány celé texty, popisující stav včetně následných závěrů, v nezkrácené podobě, abych tím ukázal, že Viktor Schauberger byl právem pokládán za celostního pozorovatele přírody, jenž při vší své koncentraci na vodu nikdy neopomíjel ani ty ostatní oblasti života. Tyto nezkrácené texty vypovídají o komplexním myšlení výzkumníka a o jeho nelehkém zápase o přirozené formulace, jež často vyžadují od čtenáře vysokou míru soustředěnosti a schopnosti vcítění. Potíže s tím snad mohou mít zejména technici a přírodovědci, kteří získali své vzdělání v současných moderních ústavech a vzdělávacích institucích. K tomu, abychom mohli seriózně sledovat myšlenkové pochody nepohodlného kritika techniky, potřebujeme radikálně změnit způsob uvažování.

Na počátku kapitol a některých podkapitol této knihy jsou zpravidla uvedeny zásadní myšlenky Viktora Schaubergera, jež jsou vždy použity z následujícího textu.

Podrobné údaje k jednotlivým originálním textům se nacházejí v kapitolách „Soupis použitých pramenů". Rovněž tam naleznete odkazy na publikace, v nichž již byl dotyčný text zveřejněn a kde je lze (alespoň většinou) přečíst v nezkrácené podobě, například v knize „Naše nesmyslná práce" nebo v publikační řadě „Implosion" (smrštění).

Abychom mohli sledovat vývoj jeho teorií na téma pralátky vody krok za krokem, prezentuje tato kniha nejprve vyprávějícího Viktora Schaubergera. Čtenář se přitom nejprve seznamuje s tímto nezkrotným synem lesů a vod a poznává v něm neobyčejně bystrého pozorovatele, jenž zpočátku vystupuje spíše jako svědek a účastník probíhajících událostí. Nejprve jsme konfrontováni s jeho pohnutkami, s jeho pochybnostmi a s jeho nekonvenčním způsobem stanovování závěrů. V dalších kapitolách se tento pionýr komplexní přírodovědy již ukazuje z čím dál zdrženlivější stránky.

Jednotlivé stati nebývají v rámci jedné kapitoly vždy chronologicky seřazeny. Vždyť nit zpracovávaného tématu se objevuje stále znovu a znovu a některý z fenoménů nedá autorovi pokoj ani po desítkách let. Například vysvětlení jednoho věcného problému, s nímž se Viktor Schauberger zabýval ve třicátých letech, podává v dopise z padesátých let.

Během dlouholeté práce se sebranými spisy a originálními texty ze Schaubergerova archivu mne jako vydavatele této knihy – a jako vnuka Viktora Schaubergera – nejvíce fascinovalo, že se můj dědeček

nikdy nenechal zmýlit. Vždy zůstal věrný svým názorům a neúnavně bojoval o lepší pochopení přírody. Až do své smrti se cítil povinován ctít volební heslo rodiny Schaubergerů: „Fidus in silvis silentibus" – „Věrni mlčenlivým lesům."

V příloze nalezneme některá životopisná data k osobě Viktora Schaubergera; kdo by se chtěl detailněji zabývat jeho životem a dílem, tomu doporučuji například knihy Olofa Alexanderssona, Calluma Coatse, Siegberta Lattachera nebo Martina Rodiera (viz „Literatura" v příloze). V téže příloze nalezneme i výběr patentů Viktora Schaubergera i s vysvětlivkami.

K lepšímu pochopení původních textů jsem na některých místech přidal vysvětlivky a doplňující poznámky k některým odborným technickým a přírodovědeckým pojmům, jež nejsou běžně používány, a připojil jsem rovněž několik poznámek k osobnostem, na které se Viktor Schauberger ve svých textech odvolává. Část těchto poznámek a dalších hesel je později vysvětlena ještě v „Glosáři", v němž jsou navíc vysvětleny ještě i některé ze speciálních výrazů Viktora Schaubergera, jež se v jeho písemnostech neustále opakují a jež vytvořil sám nebo jež použil z jiných vědních oborů a poskytl jim nového významu. Tyto výrazy jsou zde soustředěny a vysvětleny.

Ze všech působivých názorů a úsudků Viktora Schaubergera bychom měli ještě zvlášť vyzvednout následující aspekt: Předložená kniha není žádnou učebnicí v současném „moderním" slova smyslu. Spíše by měla zbystřit a zaostřit naši schopnost pozorovat, bude vyžadovat naši soustředěnost a schopnost uvažovat a podnítit nás k zodpovědnému jednání. Viktor Schauberger se sám pokládá spíše „pouze" za prostředníka; vždyť vždy tvrdil, že:

Jen příroda může a smí být naší mistrovskou učitelkou.

Z tohoto pohledu mohou být spisy Viktora Schaubergera právě ve dnešní přetechnizované době jako napomenutí, abychom věnovali svému okolí a prostředí trochu své pokory.

Tato kniha by měla přispět k lepšímu pochopení povahy a vlastností vody a také k lepšímu pochopení přírody. Vždyť příroda si zaslouží větší respekt.

Bad Ischl, leden 2006
Jörg Schauberger

Předmluva překladatele

Milá čtenářko, milý čtenáři,

na vydání této knihy jsme se společně s nakladatelem opravdu těšili. Chápeme vodu jako něco, co je nesmírně cenné a potřebné pro všechny oblasti našeho života. Vždy jsme cítili, že degradovat ji na pouhý déšť, nápoj, rozpouštědlo, médium, nosnou substanci, něco, co se dá energeticky nabít či vybít, prostředí ke koupání, něco do polévky, nepříjemnou vlhkost či dokonce povodeň, nás nepřivede k pochopení její podstaty a nepomůže nám pochopit ani její účinky. Při vydávání nových knih cítíme vždy tak trochu nejistotu, zda již nebyla vydána spousta podobných knih a zda se nám vrátí energie, kterou jsme do ní vložili, v podobě příjemného pocitu, že si ji lidé kupují a že se z ní dozvědí něco nového. U této knihy nemáme žádné pochybnosti: Něco podobného u nás vydáno ještě nebylo. A protože chováme k vodě velkou úctu, nepochybujeme o tom, že si ji také s chutí přečteš a zamyslíš se nad svým životem, jestli opravdu musí být tak komplikovaný a jestli to náhodou přece jen není úplně prosté. Přejeme ti příjemné zážitky při četbě a doufáme, že ti poskytne mnoho užitečných informací pro život.

Jiří Švarc
Miroslav Hubáček

Úcta k vodě

Již od mého nejranějšího dětství
bylo mým nejtoužebnějším snem,
abych porozuměl přírodě

Viktor Schauberger: „Začíná převrat!", Implosion č. 67

Lesník a pstruh

- *Každému, kdo pozoroval tato svěží stvoření ve svém chladném živlu, je známo, že pstruzi dokážou stát bez pohnutí v hučící horské bystřině.*
- *Je však pozoruhodné, že si až dosud nikdo nedal tu práci, aby prostudoval ten tajuplný motor, který pstruhovi umožňuje tak bez námahy překonávat nejen svou vlastní hmotnost, nýbrž i sílu rychle proudící horské vody v bystřině.*

Počátku této knihy vládne vodní bytost, jíž si přírodovědec Viktor Schauberger vážil ze všech nejvíce a jež jej nejvíce inspirovala – pstruh. Z pozorování této ryby odvodil mnohé ze svých znalostí o vodě jako médiu. Proto píše tak často o tomto neokázalém obyvateli alpských potoků, říček a jezer.

Každému, kdo pozoroval tato svěží stvoření ve svém chladném živlu – poblíž pramene – je známo, že pstruzi dokážou stát bez pohnutí v hučící horské bystřině a když pak hrozí nebezpečí, jako by někdo napjal jakousi tětivu a oni zmizí bleskurychle proti proudu.

Je však pozoruhodné, že si až dosud nikdo nedal tu práci, aby prostudoval ten tajuplný motor, který pstruhovi umožňuje tak bez ná-

mahy překonávat nejen svou vlastní hmotnost, nýbrž i sílu rychle proudící horské vody v bystřině.

Naprostou záhadou však zůstává tato motorická síla stroje pstružího pohybu v okamžiku, kdy tyto ryby v období tření za úplňkových nocí – jako náměsíčné – překonávají proti proudu vysoké a bouřlivé vodopády, jichž jsou v horských tocích celé tucty.

Po této krátké ukázce ze stati „Pstruží motor" následuje podrobný popis pozorování, jež prováděl Viktor Schauberger jako mladý myslivec, a jenž je převzat z téhož pojednání, které sepsal v červnu 1945.

Jedné jarní jasné měsíční noci – bylo to právě v období tření – jsem seděl na čihadle[1] vedle vodopádu, abych dopadl nebezpečného rybího pytláka, který házel láhve s nehašeným vápnem do tůně, v níž žilo mnoho ryb, jimiž mohl známou vápennou explozí a následným poleptáním žáber vyhubit ryby v celém povodí.

Co se této noci odehrálo, proběhlo tak bleskově, že nezbýval téměř žádný čas na nějaké uvažování. V jasném a přímo shůry dopadajícím měsíčním světle byl vidět každý pohyb nashromážděných ryb.

Náhle se pstruzi rozprchli na všechny strany. Příčinou tohoto úprku byl jeden obzvláště silný pstruh, který připlul proti proudu a usiloval se dostat skrze vodopád tím, že se do něj bez váhání vrhl.

Zdálo se, jako by se pstruh začal kolébat. Kličkoval, jako by začal tančit nějaký zvláštní druh tance ve zpěněné a vlnící se vodě. Náhle zmizel tím, že se krátce napřímil pod těžce až kovově padajícím vodním proudem. V příštím okamžiku jsem spatřil uprostřed kónicky se zužujícího padajícího vodního paprsku vířivý pohyb, jehož příčinu jsem zprvu nedokázal rozpoznat, dokud se z něj nevynořil zmizelý pstruh, jenž se vznášel proti proudu naprosto bez pohybu, po dosažení spodní křivky zakřivení náhle skočil, velkým obloukem byl vyhozen proti proudu a s těžkým plácnutím spadl s horní části křivky do rychle proudící vody, silně mávnul ocasem a opět zmizel.

Zamyšleně jsem si nacpal dýmku a bez ohledu na to, že jsem chtěl původně nachytat pytláka, zapálil jsem si ji a vykouřil jsem ji až do konce. Pak jsem se vrátil domů, stále ještě obtížen myšlenkami. Sice jsem viděl, jak pstruzi hravě překonávají prakticky volně padající vodopády (vodopád, o němž tu byla řeč, byl přibližně šest metrů vysoký), ale jak to a proč vlastně, to jsem se mohl dozvědět teprve po desítkách let, díky jiným pozorováním, jež se řadila za sebe jako perly na náhrdelníku.[2] Vždyť žádný vědec mi zmíněný případ tehdy nedokázal vysvětlit a přirozeně mi jej ani neuvěřil.

Viktor Schauberger, nezkrotný mistr, se doslova šoulal kolem řešení tajemství pohonné a vztlakové pstruží jednotky. Přitom se dostal na stopu povaze vody.

Výrazné prožitky a pozorování

> *„Až jednou vyrosteš a já už tady nebudu," řekla mi má matka, „a v životě se ti povede zle, zajdi k vodě, v níž mne můžeš spatřit a pak ti budu umět pomoci."*

Již po celé generace byli mužští předkové Viktora Schaubergera myslivci a hajnými. Jeho otec chtěl, aby Viktor, jenž se narodil 30. června 1885, společně se svými bratry vystudoval vyšší odbornou školu a aby pak vykročil na životní dráhu akademika. Mladík si však prosadil svou a stal se rovněž hajným. Pokud sahaly jeho vzpomínky, jeho největší láska patřila vždy přírodě – a především lesu a vodě. Své dětské zážitky, jež si vštípil nejhlouběji do paměti, sepsal 18. září 1940 v příspěvku, nazvaném „Podněty, jež vedly k základním pojmům biologie."

Že byl se svými pozorováními o desítky let napřed, o tom svědčí například to, že používal pojmy jako „energeticky bohatá" či „energeticky chudá" voda. Ve svém líčení kromě toho nedokázal skrývat, že při veškeré své sebevědomé přímosti, kterou uplatňoval ve svých nesčetných sporech s autoritami, seděl v jeho kůži pěkný čtverák.

Voda se stává naší přítelkyní a důvěrnou známou (vzpomínky z dětství)

Ve studni před hájovnou, v níž jsem poprvé zahlédl světlo světa, chovali mí předkové pstruhy, které nikdy nekrmili, protože pstruzi

získávali svou vysoce kvalitní potravu z křišťálově čisté černé vody[3], jež přitékala dřevěným korýtkem do této rybí líhně[4] se zcela konkrétním zakřivením.

Pro mne, pro věčně hladového synka z hájovny, byl tento zákaz krmení něčím naprosto nepochopitelným a surovým. Tak často, jak to jen šlo, přicházel jsem ke studni, abych tam politoval ty ubohé pstruhy. Při této činnosti jsem však byl neustále vyrušován. Matka se bála, že spadnu do hluboké studny a utonu v ní. Otec se zase obával, že znečistím energeticky bohatou vodu nebo že do ní dokonce hodím železný hřebík, čímž bych, jak mi otec vysvětlil, zahubil citlivé pstruhy, protože po odeznění její vnitřní životní síly by potrava pro pstruhy zkameněla a proměnila se v pouhý písek. Smál jsem se tomu a proto mi otec připomněl kamenné usazeniny ve vysokohorských studánkách, jež se podobají žlučovým či ledvinovým kaménkům, jež vznikají díky energeticky chudé pitné vodě.

Jedné neděle se konečně naskytla vhodná příležitost, abych mohl nakrmit pstruhy. Otec odešel na nějaký čas na revír a před svým odchodem prohlásil, že se vrátí domů až pozdě večer.

Kolem hájovny se nalézaly záchytné kameny, pod nimiž se ukrývaly dešťovky, potřebné k lovu pstruhů. Těmito záchytnými kameny byly speciálně tvarované kusy původní horniny, které ležely kolmo na přímém slunci, aby se silně rozehřály, čímž se pak pod těmito shora zahřátými kameny sbírala chladná voda, kterou dešťovky tak milují, protože se v příjemném chládku dobře cítí a proto jsou do těchto míst přitahovány z velké dálky jako červotoči pod kůru stromu.

Pokud otec potřeboval návnadu na ryby, pozvedl pouze tyto kameny a ušetřil si tím dlouhé a namáhavé rytí. To byl pro mne samozřejmě důvod překročení hned dvou zákazů. Zvedl jsem tedy jeden záchytný kámen a sebral několik žížal, pak jsem kameny samozřejmě vrátil do původní polohy. Pak jsem pospíchal k studni.

Pod tmavým proudem vody stál velký pstruh a mě se zdálo, že mě hladově pozoruje, když jsem držel dešťovku mezi prsty a kýval jsem s ní sem a tam, jako když jsem dráždil kusem masa našeho jezevčíka. Vždyť *kdyby* pstruh nechytil červa, nemohl bych jej zpátky vytáhnout, protože na jímce byl drátěný poklop, který byl uzamčen a v tomto případě jsem byl jistým adeptem nářezu. Má zvědavost však zvítězila nad jakýmkoliv nářezem a tak jsem upustil první žížalu. Červ minul svůj cíl a zůstal ležet za pstruhem. Druhý hod se však podařil.

I když se žížala kroutila pstruhovi těsně před hubou, pstruh ji ne a ne popadnout. Když jsem hleděl tak soustředěně a bezradně do vody, všimla si mne matka. Co nejrychleji mne hnala od studny. Nechtěl jsem ji samozřejmě poslechnout a tak mne prostě popadla a řvoucího mne odnesla domů. Matka mi pohrozila, že mne Ahnl a Ähnle[5] stáhnou do studny. Pochybovačně jsem hleděl na svou matku, když mi vysvětlovala následující příběh:

Všichni zesnulí lidé se s pramenitou vodou vracejí zpátky na Zem a když se nad tuto vodu nahýbají malí chlapci, stáhnou je příbuzní k sobě do vody, kde pak samozřejmě utonou. Zeptal jsem se matky, zda už někdy viděla bábu s dědkem? Má matka pravila, že ví, že to tak je a když budu jednou velký a silný, pak také ve vodě vycítím svou matku, když již nebude na tomto světě. Nebude však vypadat tak hrozně jako například dědek, který nosí jako všichni hajní velký plnovous, který mu roste dál a dál a který již vypadá jako velký zelený lišejník na kmeni stromu.

Samozřejmě jsem se nezmínil ani slůvkem, že jsem do rybí kádě hodil žížalu a tak jsem se při nejbližší příležitosti – když mě máma pustila z očí – odplížil zpátky k vodě, abych z ní nějak dostal obě žížaly, protože jinak bych dostal výprask. Možná, že se mezitím vyplazily po ostění nahoru a tak jsem hledal klacík, abych jim přitom pomohl.

Zatímco jsem byl tak zaujat tím, abych pomohl oběma dešťovkám z jejich cely smrti, spatřil jsem náhle ve vodě temný stín. Při bližším pohledu jsem si pomyslel, že mi snad ztuhne krev v žilách, neboť ve vodě jsem spatřil mocný vousatý obličej, který se pohyboval sem a tam a strašidelně se vlnil a pitvořil se.

V příštím okamžiku mne někdo chytil zezadu za kalhoty a zvedl mne do výšky. To vrchovatě stačilo k tomu, abych pustil do kalhot, načež jsem byl rychle posazen na zem a ke svému velkému zděšení jsem spatřil rozzlobeného otce, jak stojí přímo za mnou. Že jsem využil prvního vhodného okamžiku a vypařil se, to je myslím naprosto pochopitelné.

Když mě pak matka umývala od hlavy až k patě, vyprávěl jsem jí, že jsem doopravdy viděl dědka (pradědka) se svým mocným plnovousem a přísahal jsem na všechno, co mi bylo svaté, že se již k vodě ani nepřiblížím. Že to byl ve skutečnosti obličej mého otce, jenž se tehdy nade mne nakláněl, to jsem si ujasnil až mnohem později, když jsem již sám nosil plnovous a jednou při rybaření jsem spatřil svůj obraz

Hájovna Holzschlag, rodiště Viktora Schaubergera.

na silně rozvlněné hladině – a vypadal velmi podobně.

Dojem, který na mne učinilo matčino varování, strašlivý obličej mého prapředka a k tomu ještě i první výprask, který jsem samozřejmě absolvoval okamžitě po vydrhnutí, byl tak silný, že jsem na něj nikdy nezapomněl.

„Až jednou vyrosteš a já už tady nebudu," řekla mi má matka, „a v životě se ti povede zle, zajdi k vodě, v níž mne můžeš spatřit a pak ti budu umět pomoci."[6]

Mnohdy jsem se ve svém životě zastavil u vody a zamýšlel jsem se nad slovy své dávno zesnulé matky. Zdálo se, že všichni zesnulí jsou prostřednictvím pramenité vody zpět na Zemi; a i když jsem svou matku již nikdy více nespatřil, přesto jsem míval pocit, jako by stála někde blízko mne.

Tak se voda stala mým nejdůvěrnějším přítelem a díky dalšímu prožitku i mým podivuhodným osudem.

Pstruzi, stojící bez hnutí

• Bylo by naprosto nemožné odhalit tajemství vzniku vody, kdybych nebyl měl příležitost spatřit v dosud nedotčených oblastech vysokohorského revíru věci, o nichž si vzdělanci mohou doslova nechat jen zdát.

• Vyplynuly z toho dvě otázky. Zaprvé, jak je možné, že tito pstruzi mohou stát v divoce proudící horské vodě absolutně bez hnutí? Zadruhé, jak se ti silní pstruzi dostali do tak vysoké nadmořské výšky, když hned pod jejich stanovištěm voda padá do velké hloubky?

Když jsem byl jmenován lesním,[7] získal jsem právo každoročně zastřelit jednoho dospělého jelena v říji, dva kusy vysoké a dva tetřevy[8].

Jednoho dne jsem se vypravil, abych nalezl bájného silného tetřeva, který údajně hnízdil ve vysoce položeném ledovcovém kotli.[9] Tento ledovcový kotel byl přístupný jen velmi obtížně a musel jsem putovat celý den a byl jsem proto nucen přenocovat v jeho blízkosti a poslechnout si tokání tetřevů zblízka.

Možná, že to bylo vůbec poprvé, kdy lidská noha poskvrnila toto odlehlé horské údolí, jež sloužilo jako hnízdiště těch největších tetřevů, a proto zde dosud nebyli lovci, kteří by trápili tyto ušlechtilé ptáky.

V původním textu nyní následuje popis, jak Viktor Schauberger nachází tetřevího kohouta – z jakýchsi důvodů jej však nesložil. My se však zde chceme soustředit na téma vody. Následujícího rána...

...pocítil jsem silný hlad a po vydatné snídani, když jsem si posloužil slaninou, jsem dostal obrovskou žízeň, kterou jsem utišil pramenitou vodou.

Abych našel vhodné napajedlo, musel jsem přeskočit dosti širokou bystřinu a v plochém skalisku jsem hledal místo k zaseknutí cepínu. Zatímco jsem hledal vhodné místo, spatřil jsem velkého pstruha, jak spěchá proti proudu rychlostí blesku. Při bližším pohledu jsem spatřil celé hejno velkých pstruhů, jak stojí ve střední linii proudu,[10] jenž byl tak silný, že rozkmital zaseknutou skobu.

Nyní se vynořily dvě otázky. Zaprvé, jak je možné, že tito pstruzi mohou stát v divoce proudící horské vodě nad proudem vyhlazenými patními kameny[11] absolutně bez hnutí? Zadruhé, jak se ti silní pstruzi dostali do tak vysoké nadmořské výšky, když hned pod jejich stanovištěm vada padá do hloubky přibližně sto metrů a po dopadu pokračuje v dalším pádu velkým obloukem a nakonec se rozpadá do mlhy vodní tříště?

Berlínský generál, jemuž jsem jednou vyprávěl o svém pozorování, se domníval, že ptáci vynesou jikry pstruhů, což se mi však zdá nemožné, protože žaludeční kyselina by jemné rybí jikry zcela určitě rozložila a jejich vypadnutí by nebylo možné, i kdyby náhoda tomu chtěla a nepoškozená rybí vajíčka by vypadla právě do této vysokohorské tůňky.

První hádanka, konkrétně stabilita v rychle proudící vysokohorské

bystřině, se dá vyřešit díky mnoha pozorováním a pokusům. Druhá hádanka dosud čeká na své vyřešení. Správné vysvětlení se podle mého názoru nenajde tak snadno.

Uvidíme. Snad se Viktoru Schaubergerovi přece jen podaří toto tajemství odhalit. Vždyť řádky, o nichž zde hovoříme, byly napsány roku 1940.

Plovoucí kameny a rýnské zlato, opředené bájemi

> *Jeden z největších kamenů se napřímil, obklopil se ledově nakadeřenou hřívou a rozkmital se ve vodě. Krátce nato se objevil druhý a za ním třetí. Po několika minutách neležel již na dně ani jeden kámen a všechny plavaly na zrcadlově hladké vodní hladině.*

Všichni známe onu tíži zvanou „přitažlivost zemská", jež je ve fyzice označována jako „gravitace". To, že ji pstruzi zřejmě dokázali překonávat, vedlo Viktora Schaubergera k logickému poznatku, že i ke gravitaci – jako ostatně ke každé síle – musí existovat jakási protisíla. „Antigravitační síla"; či novolatinsky: „levitace". Že by z tohoto poznatku mohl vzejít i samostatný koncept revoluční pohonné jednotky, to si můžeme přečíst v jiných publikacích. Základní informace a přehled nám mohou poskytnout mimo jiné knihy Olofa Alexanderssona a Calluma Coatse (viz „Literatura").

Nyní se však vraťme k Viktoru Schaubergerovi a k jeho pozorování ve volné přírodě. Nechme jej prožít další dobrodružné překvapení.

Při zimním lovu vysoké se dostal do prakticky bezvýchodné situace. Aby dostihl složenou zvěř, musel seskočit do příkré, skalnaté a zledovatělé úžlabiny, jíž protékala horská bystřina. Nebylo jasné, jak se z této úžlabiny dostane zase zpět. To však hajného v prvním okamžiku absolutně nezajímalo. Viktora Schaubergera fascinovalo cosi jiného. Hovoří přitom o ...

...zážitku, který jednoznačně odporoval Archimédovu zákonu.

Když jsem si umýval ruce, spatřil jsem asi dva metry pod vodou několik spadlých bukových špalků, které pěstovaly zvláštní druh tance. Voda se v tůni nehýbala a přece se těžké bukové špalky pohybovaly sem a tam těsně nad písčitým dnem, stahovaly se k sobě a opět se odstrkovaly, úplně jako korkové zátky, když je položíme do chladnoucí vody.

Náhle se jeden z těžkých špalků napřímil a jako šíp vystřelil vzhůru k hladině, vynořil se (vztyčil se) asi deset centimetrů nad hladinu a okamžitě se obklopil ledovým věncem, který jej zahalil jako bujná hříva a v několika minutách se ježily nad hladinou početné bukové špalky (které tam byly zapomenuty, protože se ponořily pod hladinu při jarním plavení dříví) podobně jako loutkoví panáčci, z nichž každý měl žertovnou hřívu.

To, že se vynořily špalky a stály kolmo ve vodě, to pro mne nebylo nic nového. Každý horský dřevař zná toto vynoření řeziva při velkém chladu a jeho ponoření, jakmile teplota opět stoupne, pokud je voda z tajícího sněhu neodnese s sebou, dokud ještě na sobě mají ledovou krustu.

Co však nyní přišlo, z toho jsem užasl. Na dně stojaté vody se nacházelo několik oválných kamenů o velikosti hlavy. Po západu Slunce se ještě poněkud ochladilo a oválné kameny náhle začaly s toutéž hrou, jakou předtím hrály těžké a nasáklé bukové špalky. Opět to vzájemné pošťuchování, přibližování se a vzájemné odstrkávání kamenů, ležících na dně tůně.

Nechtěl jsem věřit vlastním očím, když se vzpřímil jeden z největších kamenů a v příštím okamžiku se vyhoupl na hladinu, obklopil se rovněž ledovou hřívou a pohyboval se na hladině společně se stojícími bukovými špalky. Brzy nato se objevil druhý kámen, pak třetí a po několika minutách již na dně neležel ani jeden kámen, všechny plavaly na zrcadlově klidné vodní hladině a vysmívaly se tím Archimédovu zákonu.

Mezitím se setmělo. Jak se však nyní dostanu z vězení této rokle?

V prvé řadě jsem musel počkat, až vyjde úplněk – to bylo jediné štěstí, že byla zrovna úplňková noc. Mohl jsem obejít vodní tůň a pokusit se nalézt snazší výstup z rokle někde proti proudu. Stěny rokle však strmě padaly do vody napravo i nalevo a průchod kolem vody po

břehu tedy nepřipadal v úvahu. Blesklo mi však hlavou, že bych snad mohl použít jako lávky ty pobláznění dřevěné špalky a kameny.

Pomocí cepínu jsem si přitáhl několik špalků a kamenů, které jednotlivě plavaly v tůni a které částečně přimrzly k vodní hladině. Stačil malý náraz, aby se kusy dřeva a kameny vzájemně spojily, neboť dřevo a kameny se magneticky přitáhly a okamžitě přimrzly k sobě. Pomocí cepínu jsem mezi ně nastříkal ještě trochu vody a postupně se mi podařilo spojit dohromady tolik špalků a kamenů, že se vytvořil jakýsi pevný můstek, na který jsem obezřetně vstoupil, abych zjistil, zda mne udrží. Svůj úlovek jsem si přivázal popruhem na záda, flintu[12] jsem si dal rovněž přes záda a pustil jsem se s poněkud měkkými koleny a neustále ohledávaje další cestu cepínem na druhou stranu a šťastně jsem dosáhl protějšího břehu. Nalezl jsem tam schůdný výstup z rokle a vrátil jsem se sice úplně zpocený, ale bez dalších nepříjemností časně ráno domů.

Dalšího dne mne to znovu táhlo na místo, kde byl dosud můj neporušený vor a jeho částečným rozpojením jsem si ověřil, že se skutečně jednalo o magnetické síly, které vznikly při vysokém chladu mezi plovoucími špalky a kameny.

Tento zážitek mi samozřejmě nikdo neuvěřil. Pouze dvorní rada Pistor z Vídně mi vyprávěl, že podobný fenomén bylo možno spatřit na výtoku z Bajkalského jezera,[13] kde jej místní rolníci využívali již stovky let, aby se pomocí vyplavavších kamenů, jež se pevně spojovaly na hladině, mohli dostat se svými těžkými saněmi na druhou stranu široké řeky, na níž nebyl žádný most a jež měla vysoký obsah oxidu uhličitého a proto jen obtížně zamrzala, podobně jako pramenitá voda vysokohorské bystřiny, jež je tím teplejší, čím více se ochladí ovzduší.

Toho času jsem se setkal i s jedním vídeňským inženýrem, který mi sdělil, že zažil vysoko v horách něco podobného.

Tohoto vyprávění se účastnil i jeden vídeňský fyzik, Dr. Schreiber, kterého tato myslivecká latina velmi rozčílila a prohlásil, že kdyby na tom bylo alespoň zbla pravdy, museli by z toho fyzikové naprosto zešílet.

Inženýr poukázal na podobný fenomén v zamrzlých řekách, kde pozoroval oválné kameny, jež prorazily zespoda ledovou pokrývku a trčely pak svými špičkami z ledové tříště, takže skutečně musely prorazit ledovou vrstvu zdola a nikoliv shora, kdy by byly vrženy hranou

dolů a prorazily tak led. Jednalo se totiž o křemen, který se v daném místě vyskytoval pouze na říčním dně. Že má v sobě křemen elektromagnetickou sílu, to se dá dokázat tím, že při tření dvou křemenných kaménků pod hladinou se rozsvítí dožluta.

Obvykle k rozsvícení těchto kamenů stačí, když rychle plavou v ochlazující se vodě s velkou tažnou a nosnou silou. Rýnské zlato a ságu Nibelungů je nutno hledat právě v tomto fenoménu, neboť kdo je poprvé svědkem tohoto divadla a nemá ani ponětí o elektromagnetických silách, sídlících v těchto kamenech, myslí si samozřejmě, že zahlédl zlato, blýskající se pod vodní hladinou.

Sedlák a vůl

> *• Můj otec dodával statisíce metrů bukového dříví (po vodě), přičemž tuto práci prováděl zpravidla za jasných úplňkových nocí, protože voda byla za slunečního svitu unavená a líná, zatímco v noci a především za svitu měsíce byla čerstvá a čiperná, takže dokázala unést bukové a jedlové kmeny, které jsou těžší než voda.*
> *• Dobrý Archimédes si mnohých souvislostí nevšiml a již tehdy jsem ke starému Řekovi začínal pomalu ztrácet důvěru.*

Jak se dostávalo dřevo z odlehlých oblastí onoho času, kdy dosud nebyly vytvořeny lesní silnice, nejezdila nákladní auta, lanové dráhy a kdy ještě nebyly k dispozici helikoptéry? V zimě existovala možnost, naložit dřevem saně a sjet s nimi do údolí. To byla záležitost téměř životu nebezpečná, alespoň pro řidiče saní, jenž měl za krkem několikatunovou tíhu.

V oblastech, kde tekly horské bystřiny, bylo jednou z možností plavení prostřednictvím zadržené vody. Pokácené a odvětvené kmeny stromů byly skutáleny do suchého koryta pod vodní přehradou. „Proražením hráze" (náhlým otevřením stavidla) došlo k uvolnění velké vodní masy do koryta, jež strhla uložené kmeny s sebou. Docházelo však přitom často k poškození kmenů jejich srážkami se skalisky pod vodní hladinou a docházelo také k poškozování břehu. Účelnější a šetrnější bylo plavení dříví ve speciálních kanálech (jedno z podobných

zařízení existovalo již za mladých let Viktora Schaubergera v pohraniční oblasti mezi Horním Rakouskem a Čechami a v současnosti je restaurováno – jedná se o takzvaný Schwarzenberský kanál na Šumavě).

V oblastech, kde lidé nemohli či nechtěli využívat saní a vody, byla doprava vytěženého dříví založena na koňských či volských povozech. Viktor Schauberger vzpomíná ve svém textu „Vůl" (vyšel ve švýcarském měsíčníku „tau" v roce 1936, sešit č. 146) na jeden z působivých zážitků z dob, kdy byl ještě mladým myslivcem.

Kdo měl někdy příležitost pozorovat zlé trápení, jemuž byla vystavena tažná zvířata při namáhavém stahování dříví v horských oblastech, bude snad nakloněn pochopit, že jsem se veškerou svou myslí i svým citem soustředil na to, jak dostat dřevo, které již bylo téměř bezcenné, do údolí bez použití volských povozů.

Mnohé z mých návrhů byly odmítány proto, že tento transport s sebou nesl velké škody, takže se vyplatilo budovat v lesích cesty a lesní železnice, které sice fungovaly za velkých nákladů, nikoliv však větších, než byly náklady na následnou likvidaci škod, které se zakrátko projevily v povodí. A také bylo znovu a znovu poukazováno na *Archimédův zákon*, podle nějž těžké bukové kmeny neplavou a proto je z vědeckého pohledu naprostou utopií, aby někdo věnoval pozornost těmto pomateným návrhům.

Já jsem však věděl, že můj *otec* dodával statisíce metrů *bukového dříví* na velké vzdálenosti, přičemž tuto práci nikdy neprováděl ve dne, ale obvykle za jasných úplňkových nocí, protože – jak vždy vyprávěl můj otec – voda je za slunečního svitu unavená a líná, jen se tak svíjí a spí, zatímco v noci a především za svitu měsíce byla čerstvá a čiperná, takže dokázala unést bukové a jedlové kmeny, které jsou těžší než voda.

Všechny mé protinávrhy byly pokládány za přihlouple záhadné a jednoho dne jsem tedy opět kráčel podél přetížených saní, tažených do kopce párem ubohých volů za neustálého křiku a práskání biče.

Na vrcholku zapřela ubohá zvířata své čtyři nohy a rychle sklouzávala dolů ze svahu se zděšením v očích, protože jejich vodič nechtěl díky dobře uježděné dráze uvolnit vázací řetězy. Nepomohlo žádné dobré slovo, protože muž si kvůli skoupé mzdě vydělal s bídou na své vlastní náklady a zdálo se nemožné, jakkoliv ulehčit týraným zvířatům v jejich útisku.

Za to, co se pak odehrálo, vděčím dobrotivému osudu, díky němuž mi tehdy přišla moudrá příroda na pomoc, i když jsem tehdy ještě nedokázal docenit celý dosah této pomoci.

Strachy a děsivou námahou supící voli museli pak opět pod nemilosrdně svištícím bičem vyběhnout na následující terénní vlnu. Jeden z volů se přitom zhroutil.

Nic nemohlo zvednout opět na nohy vola, zaklesnutého do postroje. „Ty zatracené hovado, když jsi uměl spadnout, musíš taky umět vstát,"[14] pomyslel si bezradně sedlák a začal šlehat ubohé zvíře bičem, celý bez sebe vzteky. Čím více jsem křičel na vzteklého muže, tím více zvíře bičoval. Konečně zatřepal vůl kopyty a jeho zpěněná tlama smutně klesla na tvrdou sněhovou dráhu. Z vyšlehnutého oka se jako slzy snášely poslední zbytky pohasínajícího světla.

V příštím okamžiku si muž sedl na rolničku a sklouzl přes záda ležícího vola, čímž se slepě bičovaný vůl tak polekal, že se naráz zvednul na všechny čtyři třesoucí se nohy a sedlák spadl přímo hlavou do sněhu a trvalo mu dosti dlouho, než se dokázal opět postavit.

Když ten dobrý muž nalezl alespoň částečně opět rovnováhu, utřel si nos zprava i zleva a ohmatal jej, zda je celý a pak klidně uchopil opratě saní – a rozvázal vázací řetězy, takže se dřevo s rachotem rozkutálelo ze svahu.

„Pane fořt,[15] máme fajront,[16]„ prohlásil sedlák, chytil své voly za postroj a vedl je zpátky k boudě, aby se tam s mazáckým úsměvem podělil se svými kolegy o šťastné vyřešení nešťastné náhody.

O několik hodin později odtáhla celá karavana volů a já jsem tam zůstal jako kůl v plotě a uvažoval, jak dostat prodané dříví do údolí.

Protože jsem byl nucen jednat rychle, nechal jsem postavit provizorní česlo[17] a po krátké úvaze jsem naházel dřevo do potoka, rozvodněného táním sněhu.

Časně zrána odplouvalo ještě dřevo bez potíží. S prvními paprsky Slunce se však ponořilo do vody a nehnulo se z místa. Voda opět ožila teprve pozdě večer a tak jsem spouštěl dřevo do údolí bez ohledu na stanovenou pracovní dobu s několika málo výjimkami vždy v noci. Jen v hluboké rokli, do níž v zimě Slunce ani nenakouklo, zůstávala polena ležet. Žádný příval vody nebyl schopen pohnout s vodou nasáklými kmeny z místa.

Dalšího léta se však po teplém dešti dali nečekaně do pohybu i tito

opozdilci, přičemž jsem si všiml, že neplují naplocho, nýbrž částečně vzpřímeny.

Protože jsem si zvykl pozorně sledovat veškeré přírodní dění, rychle jsem si ujasnil, že sluneční záření dokáže zařídit mnohé věci, o nichž naši učenci nemají ani ponětí. V každém případě – starý dobrý *Archimédes* si mnohých souvislostí nevšiml a již tehdy jsem ke staré mu Řekovi začínal pomalu ztrácet důvěru. Později jsem si ujasnil, že se mýlili i starý *Isaac Newton*, ctihodný *Mayer* se svým zákonem zachování energie a mýlili se i botanici se svým heliotropním zákonem (tendencí některých organismů vyhledávat sluneční svit, otáčet se za světlem).

Naši otcové a dědové ve spojení s přírodou

> *• Potřebujeme si jen vzpomenout na symbolického Aeskulapova hada. Stále znovu nacházíme hada, vinoucího se vzhůru po tyči nebo stromu, jako symbol síly poznání a pohybu, jenž je tímto poznáním umožněn.*

V následujícím vyprávění si Viktor Schauberger nejprve vzpomíná na své předky a jiné obyvatele Českého lesa – své hornaté a zalesněné vlasti, úzce spojené s přírodou. Jejich zkušenosti a postupy, například při plavení dříví nebo při zavodňování polí, byly odsouzeny již v době jeho mládí – koncem 19. století – k tomu, aby byly potlačeny moderními metodami. Viktor Schauberger má zásluhu na tom, že si bral vždy za vzor znalosti svých předků, jež pak prakticky rozvíjel a také je ve svých pojednáních a statích odpovídajícím způsobem oceňoval. Tím si svým způsobem vysloužil roli pamětníka a záslužnou roli dějepisce, jenž zprostředkovával potomkům staré zvyky a pracovní metody a tím je ochránil před zapomněním.

V pojednání „Přírodní lesnictví" z července 1945 se hlásí ke spojení s přírodou podle svých předků (na rozdíl od mnohých úředních, ale také církevních pojetí).

Spoléhali se na své vlastní oči a na svůj bez výjimky vrozený cit pro intuici. Znali především vnitřní léčebnou sílu vody a dokázali díky

jedinečnému systému závlahových kanálů, jež byly v činnosti jen v noci, dosáhnout nápadného zvýšení výnosu. Svou hlavní pozornost však věnovali pěstování lesů a chovu divoké zvěře.

Velká voda čas od času prověří jedinečné vodní stavby, jež sloužily v těchto lesních oblastech k plavení dřeva. Jednotlivé stavební prvky nutily vodu téci v jedinečném hadovitě spirálovitém proudu, tu levotočivém, tam zase pravotočivém. Pojem „cykloidní pohyb prostorovými křivkami"[18] jim byl samozřejmě cizí; používali jej však velmi šikovně při svých pozoruhodných vodních stavbách takzvaných dřevěných cest či vodních cest, takže voda i se dřevem mohly téci i do kopce díky pravidelnému střídání křivek svého vedení a tím díky energii, získané odstředivou silou, na výsměch gravitačnímu zákonu.

Stačí, když si vzpomeneme na symbolického Aeskulapova hada nebo na biblický „strom poznání." Stále znovu nacházíme hada, vinoucího se vzhůru po tyči nebo stromu, jako symbol síly poznání a pohybu, jenž je tímto poznáním umožněn, jak ukázal svou kouzelnou hůlkou svého času již Mojžíš, když odehnal posvátnou vodu ze skalisek.

Kdo se chce ukrýt, vystaví se všem na oči, a snad právě proto zůstává tento druh pohybu, jenž opět probouzí život ve vyšším stavu bytí, až do dnešních dnů nepoznán a ukryt, protože jej tak nápadně znázorňuje strom poznání již od dob Adama.

První biotechnická praxe: zařízení na plavení dříví ve Steyrlingu

> *• Již od nejranějšího dětství bylo mým nejvroucnějším přáním, abych se mohl stát tím, čím byl můj otec, můj dědeček i můj pradědeček – hajným.*

Poprvé o sobě dal Viktor Schauberger vědět uprostřed dvacátých let dvacátého století jako konstruktér svérázných vodních cest, určených k transportu dřeva z odlehlých horských údolí. Tato plavební zařízení, zvaná též „vodní cesty", byla vždy přizpůsobena terénu. Vinula se v meandrech do údolí. Voda byla „vedena" pomocí různých stavebních

prvků k natáčení a stáčení. Schauberger v této souvislosti hovoří (stejně jako v předchozím textu, kde se jednalo o přirozené vedení vody, jež se snažili budovat jeho předkové) o cykloidní prostorové křivce, kterou pak detailněji popisuje v pozdějších pojednáních.

Na tomto místě chceme tedy chronologicky vycházet z původního textu, který máme k dispozici a vstoupit společně s Viktorem Schaubergerem na rozhodující místa jeho první biotechnické praxe. I kdybychom snad přitom některé události prošli jen velmi stručně – Schauberger například velkoryse přechází i svůj konflikt s otcem ohledně volby svého povolání.

Již od nejranějšího dětství bylo mým nejvroucnějším přáním, abych se mohl stát tím, čím byl můj otec, můj dědeček i můj pradědeček – konkrétně *hajným*.

Tomuto přání nic nebránilo. V hájovně, obývané již mými předky, jsem již od dětství neslyšel nic jiného, než co se dalo zaslechnout v rodině hajného, jež má hodně dětí.

Viktor nyní popisuje „klasické" rozdělení rolí: Otec, velký a podsaditý muž s tvrdými rysy v obličeji a s pískově hnědým plnovousem, se o výchovu dětí příliš nestará. Nemusí nikdy trestat, protože stačí jediný jeho přísný pohled a děti ani nemuknou. Naopak matka, jež je drobná a půvabná, se od časného rána do pozdního večera zabývá prací v domácnosti a výchovou dětí. Navíc dohlíží na zahradu a stáj, kde má zaměstnánu děvečku. S malými i většími stížnostmi přicházejí děti vždy za matkou, která si vždy najde čas, aby děti utěšila, ale také – když je to nutné – aby jim vynadala. Nejoblíbenějším partnerem k rozhovoru je však Viktorovi vysloužilý lovecký pes.

Tomuto starému jezevčíkovi jsem svěřoval všechny své plány do budoucnosti, vždy natahoval uši, když jsem hovořil o svých loveckých zážitcích a přitom vždy naklonil hlavu trochu na stranu a zdálo se, že po nějakou dobu naslouchá velmi soustředěně. Pak si obvykle široce zívl a oddal se své nejoblíbenější činnosti, to znamená spánku.

Temnou vzpomínku jsem si dosud uchoval na svůj první školní den, toho dne pro mne začalo utrpení, které mne mučilo až do oné hodiny, kdy jsem absolvoval svou krátkou školní docházku a kdy jsem se mohl jako mladý myslivecký adjunkt – bylo to jednoho krásného nedělního rána – začít naplno a bez školního tlaku věnovat povolání, které jsem si zvolil.

Když mě pak začal starší kolega zasvěcovat do mého revíru, začal se můj sen stávat tak krásnou skutečností, jakou jsem si ani v duchu nedokázal představit. Po celé dny a někdy i noci jsem se sám procházel lesem, abych tam vykonával službu myslivce a hajného. Tato činnost se mi jevila jako to nejkrásnější, co na tomto světě vůbec může být – a nezáleželo na tom, zda bylo pěkně, zda byla zima či zda pršelo.

Později je však Viktor Schauberger povolán do Salzburgu k dělostřelecké posádce, která tam sídlila. Po dvou letech vojenské služby (1906–1908) se vrací ke svému povolání. A brzy se mu začíná otevírat nová šance.

Hajný v rozsáhlém revíru těžce onemocněl a já jsem byl doporučen jedním známým mého staršího bratra, abych se stal nástupcem nemocného v tomto nádherném vysokohorském revíru. Onen muž se však navzdory očekávání uzdravil a tak se mi stalo to nejhorší, co se mi vůbec mohlo stát; byl jsem přeložen do kanceláře správy lesů a musel jsem v ní sedět celé dva nešťastné roky. Když pak vypukla válka, připadalo mi to jako spása, i když jsem choval vůči armádě velký odpor.

Viktor Schauberger mezitím stačil založit rodinu. Jeho prvním dítětem byl syn Walter, jenž přišel na svět 26. července 1914. O několik týdnů později Viktor narukoval. Po čtyřletém nasazení na různých frontách[19] je mu pak díky penzionování starého lesního přidělen podle jeho názoru ten nejkrásnější revír z hlediska lesnictví i lovu: Schaumburg-Lippe u Steyrlingu v jižní části Horního Rakouska.

Obytný dům Viktora Schaubergera v Brunnentalu u Steyrlingu. Snímek byl pravděpodobně pořízen v roce 1915, je na něm Viktorova žena Maria (vpravo) a syn Walter (v kočárku) a pravděpodobně děvečka (?)

Kněžna a její milé peníze

> *Jednoho dne jsem si udělal takovou malou zkoušku. Jedna středně těžká kláda[20] ... plavala asi 100 metrů a pak se náhle zastavila. Přicházející voda se zarazila a vlna se převalila přes kládu. Uvědomil jsem si dosah tohoto selhání a byl jsem naprosto bez sebe.*

Kníže chtěl jednoho dne věnovat své mladé a sličné manželce zvláštní dárek k narozeninám. Měla si v předvečer svých narozenin zastřelit jelena – kapitální kousek, který se právě zdržoval v revíru – i když neměla o lovu ani ponětí. Proto ji Viktor Schauberger zasvětil do základů a doprovázel ji na lov. Kněžna však chtěla od Viktora ještě něco jiného: Slyšela o jeho nápadech v záležitosti transportu dřeva a chtěla, aby ji detailně poučil o svých plánech. Ve všeobecně špatné poválečné situaci nebylo prozatím možné, aby hajný dostával nějaké prostředky na nerentabilní provoz hájovny. Hájovna se musela financovat samostatně a musela být naprosto soběstačná. Schaubergerovi nadřízení byli ovšem proti podivínským plánům „mladého divočáka."

O mnoho let později, v roce 1945, si Schauberger vzpomíná na tento lovecký výlet a podrobně popisuje na několika stránkách hustě psaného strojopisu na jedné straně úspěšné zastřelení jelena, ale také kněžnu, opojenou úspěchem až k naprosté bezmocnosti, čímž si málem přivodila náhlý konec – kdyby u toho nebyl Viktor, který patrně instinktivně udělal to, co bylo v daném okamžiku správné a přivedl ji zpátky do přítomného okamžiku.

V tomto bodě rezignuje zkušený lesník na pokračování svého vyprávění tím, že cituje Wilhelma Busche: „Mládeži, když se dobře bavíte – raději pak o tom pomlčíte!"

Nádherný jelen byl naložen a pak se šlo domů. Pak obdivovali statného dvanácteráka za svitu loučí. Kníže měl skvělou náladu, poklepával mi po ramenou a pravil, „to jste zařídil báječně."

Byla to ta nejkrásnější leč,[21] kterou jsem zažil za celou svou myslivec-kou dráhu, jež byla bohatá na nejrůznější příhody.

Následujícího dne se kněžna vrací k Schaubergerovým plánům na plavení dřeva a ptá se jej, kolik peněz by se tím asi ušetřilo. Vypočítá jí, že dostat běžný metr dřeva k pile vyjde zpravidla na dvanáct šilinků, pomocí jeho metody by to však vyšlo jen na jeden šilink. Při přibližně 30 000 běžných metrech, jež jsou během roku k dispozici, by se jednalo o poměr 350 000 šilinků ku 30 000 šilinkům. Za těchto okolností se náklady ve výši 120 000 šilinků, potřebné na vybudování Schaubergerova zařízení na plavení dřeva, zdají spíše nepatrné.

„To by přineslo již v prvním roce provozu pěkný zisk," domnívala se kněžna. „Roční příspěvek, který dnes musí kníže poskytovat z vlastní kapsy, aby si mohl dopřát několika týdnů požitku z lovu, činí přibližně 80 000 šilinků. Kdybychom jen mohli ušetřit tento obnos, byli bychom velmi spokojeni. Pak by kníže mohl udržovat tento statek. Mohu se na to smrtelně vážně spolehnout, pane lesní, že tento zisk z toho skutečně vzejde?"

Odpověděl jsem: „Ano!"

„Tady je má ruka!" odpověděla kněžna, „ta věc bude vybudována!"

Viktor Schauberger si ještě vyhradí naprostou svobodu jednání. Když je mu zaručena, pustí se do práce. K tomu poznamenává ve své zprávě, že se mu stále znovu dějí věci, jejichž význam a dosah si uvědomí teprve dodatečně.

Přibližně za 4 měsíce bylo zařízení hotovo. Obrovské množství dřeva čekalo připraveno na stanovišti. Jednoho dne jsem se rozhodl provést malou provozní zkoušku. Středně těžká kláda byla dopravena do násypky.[22] Uplavala asi 100 metrů a pak se náhle zastavila. Přicházející voda se zarazila a vlna se převalila přes kládu.

Ihned jsem si uvědomil dosah tohoto selhání a byl jsem naprosto bez sebe. Nechal jsem ležící kládu odstranit z plavebního kanálu. Příliš málo vody a příliš velký spád, ne však dost velký, aby po něm dřevo mohlo sklouznout (to byla má diagnóza). Byl jsem naprosto bezradný. Poslal jsem spolupracovníky domů, abych mohl v klidu přemýšlet.

Had ukazuje cestu

- *Jak dokáže had plavat přímo jako střela, aniž by měl ploutve?*
- *Pozoroval jsem jedinečné pohyby hadího těla. Byla to kombinace vertikálních a horizontálních křivek.*

Konstruktér nejprve odchází od plavebního zařízení. A protože jej nenapadá žádná konstrukční závada, uvažuje, proč se jeho pokus nezdařil.

Křivky byly správné. O tom není žádných pochyb. Co tedy bylo příčinou nezdaru? Pomalu jsem kráčel dolů, kde se nachází záchytné a třídící zařízení, kterým se skluzavka opět uzavírala. Záchytné jezírko bylo plné. Posadil jsem se na skalní výběžek nad hladinou jezírka na teplé Slunce.

Náhle jsem ucítil jakýsi pohyb pod svými koženými kalhotami. Vyskočil jsem a spatřil jsem hada, který se vyhříval stočen na tomto místě, na něž jsem se posadil, zcela ponořen v trudných myšlenkách. Odhodil jsem hada stranou a ta potvůrka spadla velkým obloukem do vody, hned však zamířila ke břehu a chystala se tam přistát. Díky strmé skále se jí to však nepodařilo. Had tedy chvíli ohledával břeh a konečně zamířil na druhou stranu jezera.

Pozoroval jsem jej. Náhle mi blesklo hlavou: Jak dokáže had plavat přímo jako střela, aniž by měl ploutve? Vzal jsem do ruky lovecký dalekohled, který jsem měl na krku, a pozoroval jsem jedinečné pohyby plovoucího hada v křišťálově čisté vodě. Pak had dosáhl druhého břehu, k němuž se vydal, a navzdory kluzké skále na něj bez větší námahy vylezl. A hned nato zmizel.

Chvíli jsem tam stál jako opařený. V duchu jsem si rekapituloval každou změnu pohybu hadího těla, vlnícího se jedinečným způsobem pod vodní hladinou. Jednalo se o kombinaci vertikálního a horizontálního vlnění. Náhle jsem to pochopil.

Asi za hodinu jsem se vrátil na statek za svými lidmi, kteří si právě vařili něco k snědku. „Rychle to dokončete! Tři muži okamžitě zajdou na pilu. Požádejte správce o povoz a přivezte mi ještě dnes 300 modřínových desek, které leží tam a tam, k vpusti do plavebního zařízení!"

Lidé na mne váhavě pohlédli. Tyrolský předák se zeptal: „A co chcete s těmi laťkami dělat, šéfe?" – „Neptejte se pořád a udělejte, co jsem vám řekl!" odpověděl jsem rozčileně.

Lidé odešli. „A vy, mistře, pojďte se mnou." Šli jsme spolu ke vpusti. „Dostanete dvojnásobnou mzdu, pokud zůstanete se všemi svými lidmi tak dlouho, dokud nenastavíte a nepřibijete desky do koryta takovým způsobem, jakým vám řeknu, i kdybyste to měli dělat při svitu pochodní. Zůstanu zde s vámi."

Mistr pokrčil rameny a přikývl. Po několika hodinách přijely povozy s deskami. Krátce nato se vrátil i muž, jenž byl vyslán do hájovny pro hřebíky. A pak nastalo velké tlučení kladivy, které trvalo celou noc. Pečlivě jsem kontroloval všechny opačné křivky (protikřivky), jež postupně vznikaly v místech zaoblení a jež měly donutit vodu, aby začala vířit v korytě stejně jako had, plovoucí po jezeře.

Zkušební provoz

- *Prostě jsem pozoroval dříví nebo jiné plovoucí zboží, jež – těžší než voda – dokázalo za určitých předpokladů plavat jako ryba a jež na jiných místech, kde tekla voda rychle a přímo, často padlo na dno a zůstávalo tam ležet.*

Kolem půlnoci jsem se vrátil domů. Na stole ležel dopis od nadlesního, v němž mi sděloval, že zítra v 10 hodin dopoledne se dostaví kníže s kněžnou a několik dalších odborníků, aby se zúčastnili zkušebního provozu.

Pomalu jsem dopis pokládal zpátky na stůl a přitom jsem uvažoval: dělníci mohou být hotovi tak kolem 8–9 hodin ráno, pokud ovšem budou pracovat bez přestávky. Vstal jsem tedy, vzal jsem cepín a pušku a vydal jsem se zpátky na staveniště. Dorazil jsem tam asi za hodinu. Již z dálky jsem slyšel tlučení kladiv a když jsem přišel blíž, uviděl jsem světélka z jízdních kol, na kterých dělníci přijeli do práce.

„Kdy budete hotovi?" zeptal jsem se rozechvěle. „No," pronesl mistr, „vidím to tak, že bychom s tím mohli skončit tak v devět hodin ráno." „Když budete hotovi v 8, zaplatím vám trojnásobek."

Zvládli to do půl osmé.

„Tak, nyní si udělejte přestávku na snídani a očekávám vás o půl desáté u horní vpusti. Pak tam budete mít ještě tak na hodinku práce a pak budete mít dvojnásobně placené náhradní volno."

„O co jako jde?" zeptal se mistr. „O všechno!" zněla má odpověď. Mistr na mne pohlédl a pronesl: „Měl byste si také odpočinout. Jinak se nám tady zhroutíte. Každý člověk se jednou musí vyspat." Odmítl jsem další rozhovor netrpělivým gestem a šel jsem k horní sběrné nádrži. Tam jsem se posadil a čekal jsem, až dorazí mí lidé a krátce po nich i vůz s knížecím párem a také mí nejzavilejší odpůrci, odborníci a znalci. Pozdravil jsem se s knížecím párem a s vrchním nadlesním, na ty ostatní jsem se ani nepodíval.

„Takže," pronesl vrchní nadlesní, „kdy to spustíte?" – „Hned to bude, pane vrchní nadlesní."

Kněžna na mne pohlédla se starostlivým výrazem. Opřen o široké prkno stál na svém stanovišti starý mistr plavec a s rozvážným úsměvem žvýkal svůj oblíbený tabák.

Nechal jsem otevřít horní vpusť. Mí lidé pomáhali slabším kládám do vrat. Těžkou, asi 90cm[23] kládu dali nepozorovaně stranou.

„No, no," poznamenal náhle starý šedovlasý plavecký mistr, „ta těžká mrcha tam ňák zakotvila!"[24] Krátce jsem přikývl a těžká a dlouhá kláda, jež sotva vyčnívala z vody, zatím pomalu připlouvala k vratům. Pak se zastavila přímo před horní vpustí – celou ji ucpala a voda za ní začala pomalu stoupat. Nikdo nepromluvil ani slůvka. Všichni upřeně pozorovali dřevěný blok, který stoupal společně s vodou a který musel již v nejbližším okamžiku překročit okraj vpusti.

Náhle to začalo bublat. Těžká kláda se natočila poněkud vpravo, pak krátce vlevo a v příštím okamžiku se prosmýkla jako had – vlnila se, hlavu vzhůru a ocas ponořený ve vodě – a vystřelila vpřed jako šíp. V příštích okamžicích vybrala elegantní křivkou první zatáčku a zmizela nám z očí.

Všichni vstali a dívali se za odplavenou kládou. Konečně plivl starý plavecký mistr mocným obloukem do koryta, pak si prstem vytáhl ze svých bezzubých úst „čiko"[25], hodil je do vody v korytě a duchaplně zabručel: „No to mě poser – vono to fakt de."

„Ano," pronesl vrchní nadlesní, „ovšemže to jde." Pak ke mně přistoupila kněžna, stiskla mi ruku a řekla: „Tak a teď už běžte domů a konečně se vyspěte. Chcete jet s námi?"

„Děkuji mockrát, vaše Jasnosti, půjdu domů přes kopec." Rozloučil jsem se s knížecím párem, krátce také s vrchním nadlesním, ostatní jsem přehlédl krátkým pohledem, přepásal jsem se flintou, vzal jsem svůj cepín a vykročil jsem do lesa, nahoru a pryč odtud. Když jsem již byl z dohledu, usedl jsem na kámen, zbraň jsem si opřel mezi kolena, cepín jsem si položil k ní, setřel jsem si z čela studený pot a pomyslel jsem si: „Jednou a nikdy více." Kdybych nevsadil v rozhodujícím okamžiku na poslední chvíli na hada, asi bych už teď nežil.

Po několika dnech přišel dekret, podle něhož jsem byl jmenován správcem velkého revíru a honitby. A pak přicházeli odborníci a znalci z celého světa a přišel i ministr. Po nějaké době přišlo předvolání na ministerstvo zemědělství (do Vídně) a pak začal boj, který dodnes neodezněl. Přijímal často ty nejhorší podoby a pak se opět zmírnil. Od té doby, co jsem kněžně slíbil, že tu věc postavím, jsem již nikdy nedošel klidu.

Za to, že jsem mohl dodržet své slovo (kdo by si jen pomyslel, že počínaje Archimédem se všichni autoři přírodovědných zákonů mýlili), jsem mohl poděkovat hadovi, vlajícímu ve vodě naprosto unikátním způsobem, jenž mi ukázal vlnovitý pohyb po dvojité šroubovici,

Pohlednice s fotografiemi provozu plavebního kanálu ve Steyrlingu. První plavební zařízení Viktora Schaubergera.

který jsem pouze navlas okopíroval a tím jsem dosáhl velkého úspěchu. Statisíce těch nejtěžších kusů dřeva sklouzlo plavebním korytem stejným „cykloidním" způsobem, jako ta první velká kláda, jako by neexistoval žádný rozdíl specifických hmotností. Tehdy jsem také pochopil, proč mí předkové nechali založit plavební kanál tak jedinečným způsobem a proč vymysleli empirické pravidlo, že se má dřevo plavit respektive voda vést takovým způsobem, jako když „chčije kanec."

Zde si dovolím učinit malou poznámku. Poslední čtyři slova tohoto líčení znamenají: „jako když močí divoké prase mužského pohlaví" (kanec si ulevuje v běhu, přičemž se jeho kyčle pohybují sem a tam a dodávají tak už samo o sobě točenému proudu moči ještě dodatečný šroubový pohyb).

Tento citát Viktora Schaubergera, pramenící z pečlivého pozorování přírody později silně rozrušil (a to je velmi mírný výraz) kolegium profesorů vídeňské Vysoké školy zemědělské a lesnické. Více o tom v kapitole „Jak jsem byl na Vysoké škole zemědělské a lesnické".

Ve svém příspěvku se Viktor Schauberger věnuje dalším poznatkům, týkajícím se vnitřních procesů ve vodě, které si podrobněji osvětlíme v dalších kapitolách. Jeden z jeho závěrů si však řekněme již na tomto místě: Zjišťuje, že voda ztrácí svou specifickou hmotnost a má tedy menší výtlačnou a vlečnou sílu, čím je její proud přímočařejší, monotónnější a čím s menší fantazií je veden. Navíc je mu jasné, že od samozvaných expertů se asi těžko dočká vysvětlení svých vlastních pozorování. Zdálo se mu, „že je nucen vypátrat hluboké tajemství přírodního vývoje." Proto mu byl v případě stavby plavebního koryta sympatický pragmatický přístup jeho zastánkyně.

Kněžnu nezajímala žádná učená formulace, žádný vzorec apod., zajímala ji pouze úspora nákladů, k níž musí nutně dojít, když – namísto nakládání dříví na volské povozy a jejich namáhavého postupného sváženi do údolí, spousty kilometrů do kopce a zase z kopce – se využije vody, která tak jako tak spěchá do údolí a pomocí šikovné úpravy jejího toku získá velkou výtlačnou a vlečnou sílu. Bylo jí jedno, zda se starý Archimédes mýlil či nemýlil, když za stejný čas, kdy pár utrápených volů dodá do údolí několik běžných metrů dřeva, dopraví voda několik set běžných metrů přímo na pilu a ještě je roztřídí.

Je samozřejmé, že bych onen slib nebyl mohl nikdy vyslovit, kdy-

bych neznal tajemství pohybu vody, zděděné po mých předcích. Ovšem ty poslední detaily mi skutečně prozradil had, který se přece ovíjí i kolem stromu poznání, z něhož se nesmí jen tak mlsat, podobně jako se otáčí planá růže kolem kmene stromu na erbu naší rodiny.

Velké vzrušení znamená určité duševní vypětí, s nímž přichází největší soustředěnost. Odkoukat způsob pohybu pstruhů, spěchajících rychlostí blesku proti proudu, bylo nemožné. Dlouhý had mi poskytl něco jako zpomalený záznam tohoto pohybu prostřednictvím rytmických změn svého pohybu, odehrávajících se podél jedné společné osy.

Viděl jsem, jak dopředný pohyb vyvolává cirkulační pohyb a zase naopak. Výsledkem této jedinečné kombinace pohybů je neustálé stupňování – trvalý *růst* pohybu.

Když se voda pohybuje stejným způsobem, jakým se pohybuje hadí tělo ve vodě, pak probíhá logicky pohyb dřeva cestou nejmenšího odporu, dřevo je namísto alespoň malého odporu proti svému pohybu překotně nasáváno kupředu, tím se ochlazuje voda a tím se obrátí proces látkové výměny a tím se zvyšuje specifická hustota vody, získává se tím větší výtlačná síla, z níž pak vyplývá lepší plavnost, krátce a dobře – než bys řekl švec, chyba byla napravena a v krátké době se pak stalo samozřejmým důsledkem, že se dalo ušetřit přibližně 90 procent nákladů a to bylo právě tím hlavním cílem, ať už to odpovídalo Archimédově zákonu či nikoliv, voda splnila cíl, o nějž jsme usilovali.

Jak se to má v tomto konkrétním případě udělat, to jsem samozřejmě nevěšel na nos žádnému ze svých protivníků a tak jsem hrál po určitém čase stejnou roli jako ti, kteří věřili v neomylnost Archimédovu či dalších apoštolů přírodních zákonů.

Postupně jsem dal dohromady svou vlastní přírodní věrouku, věděl jsem přece, *proč* se naše pramáti Země otáčí kolem své osy – stejně jako například plovoucí had – pochopil jsem, že z ideální osy pramení to, co se vyvíjí směrem na onen svět, z něhož se zdánlivě nic nevrací z toho důvodu, protože sem neustále dopadá všechno, co se tím vyvíjí a dozrává – jedním slovem *je* – i když tato forma bytí, jež je „pomíjivá" díky cykloidnímu pohybu Země, přechází opět na onen svět, do našeho okolí.

Svévolně zbudovaná hráz překvapivě drží

> *Vodní masy se lehce zvedly a pak s nesmírnou silou narazily proti přicházející následné vyšší divoké mase vody. Tím se kmeny, jež připlouvaly společně s ní, postavily téměř kolmo a vyskakovaly z vodního víru jako ryby.*

Vraťme se zpátky k plavení dříví ve Steyrlingu. Při realizaci tohoto zařízení jsou Viktoru Schaubergerovi kladeny do cesty nové a nové překážky. Diskusi kolem tohoto technicky nekonvenčního projektu se pak věnují někteří další čestní pánové, kteří napadají jeden konstrukční prvek. Konkrétně se jedná o záchytnou nádrž, která je na straně příchozí vody vybavena jedinečně zakřivenou hrází.

Moc nechybělo a zařízení na plavení dříví nebylo dokončeno. Jednoho dne se společně s politickým velitelem lesnického ředitelství objevil na pracovišti vrchní nadlesní a chtěl za každou cenu uplatnit svůj vliv. Zastavil práce a ohrozil tak rozvážně stanovený harmonogram. Byl jsem nucen předložit své nápady a plány velké komisi. Komise byla sestavena z nepřátelsky nakloněných vyšších lesnických úředníků pod vedením okresního hejtmana.

Pánové tvrdili, že ochranná hráz o výšce 18 metrů nedokáže vzdorovat vodnímu tlaku. Když na tuto příliš subtilní stěnu bude tlačit vodní masa, mohla by se zřítit. Vzniklo by tak nebezpečí pro níže ležící osady, které by pak měly prostě smůlu.

Sledoval jsem a poslouchal nepřátelské a bezohledné postoje verifikační komise. Včas jsem však zjistil účel tohoto přezkoumání a učinil jsem potřebné opatření. Chtěli mne a celé zařízení na plavení dřeva donutit ke krachu.

Proto jsem okresnímu hejtmanovi neodpověděl a klidně jsem sestoupil po schodech, vedoucích ke sběrné nádrži. Strhl jsem pušku z ramene a vystřelil jsem z obou komor proti proudu. To byl signál pro lesníka, který byl u horní nádrže, naplněné až po okraj, aby otevřel velké stavidlo a aby uvolnil velké masy vody směrem dolů.[26] Tento lesník mi zůstal věrný.

Členové komise si zřejmě pomysleli, že jsem se zbláznil, protože

jsem odpověděl na dvě konkrétní otázky okresního hejtmana dvěma výstřely. Vyzvali mne, abych ihned odložil zbraň a abych se dostavil na plošinu, na níž stáli divoce gestikulující členové komise. Pak náhle všichni zaslechli blížící se silný hukot. Ukázal jsem směrem proti proudu, kde se již za nejbližší zatáčkou blížila 6 metrů vysoká vlna hnědé vodní masy, plné dřeva, kmenů a drnů v divokém a neuspořádaném chumlu.

„Proboha, pojďte rychle nahoru," křičel okresní hejtman. Členové komise mávali rukama jako šílenci, vzrušeně volali jeden na druhého a z mého pohledu se chovali jako pomatení. Stál jsem přímo uprostřed dotyčné zpochybňované hráze, krátce jsem pohlédl na rozčilené lidi a sklonil jsem se v očekávání nad vysokou a zdánlivě nedostatečně silnou stěnou hráze, jíž měla v příštím okamžiku roztříštit obrovská vodní masa.

Přinejmenším si to mysleli členové komise, kteří stáli na kopci a sledovali celou událost se zatajeným dechem. Vodní masa to však neučinila. Udeřila naopak poměrně malou silou a pak s nesmírnou silou vyrazila proti přicházející následné ještě větší divoké mase vody. Tím se kmeny, jež připlouvaly společně s ní, postavily téměř kolmo a vyskakovaly z nastalého vodního víru jako ryby.

Záchytná nádrž o objemu téměř milionu krychlových metrů se rychle naplnila a zeď stála naprosto klidně. Nikdo se však neodvážil přijít za mnou. Po chvíli přišel shora lesník, který uvolnil divoké masy vody na můj signál výstřelem. Na zkoprnělou skupinku lidí ani nepohlédl, seběhl se schodů a zeptal se: „Tak co, klaplo to?" Jen jsem krátce přikývl, vytáhl jsem z hlavně dvě prázdné patrony a zastrčil tam nové náboje. Pak jsem pomalu stoupal po schodech.

„Tedy," pronesl okresní hejtman, „měl jste více štěstí než rozumu." Úkosem jsem na něj pohlédl, přičemž jsem jej pomalu přejížděl pohledem, a odvětil jsem: „Pane okresní hejtmane, myslím si, že nedostatek rozumu je zapotřebí hledat spíše na druhé straně." Otočil jsem se a rychle jsem se vrátil na hráz. Pánové mne následovali a potichu diskutovali mezi sebou a když byli hotovi se svými poradami, zavolal si mne okresní hejtman a sdělil mi, že zavolají stavební odborníky a znalce z Vídně, aby podrobně prohlédli hráz a aby provedli nový statický výpočet. Hráz protentokrát sice vydržela, je však jisté, že není dostatečně pevná.

Tito pánové se dostavili přibližně za týden. Zkoumali a přepočítá-

vali zeď a dospěli k výsledku, že díky své šikovné konstrukci má *dvanáctinásobnou jistotu* (bezpečnostní koeficient 12).

Předvedl jsem těmto pánům, kteří navzdory svým matematickým výpočtům mnohé věci prostě nechápali, ještě jednou naplnění nádrže. Upozornil jsem je na chování příbojové vodní masy a na brzdící zpětný účinek na následující masu vody, který protitlakem rozbíjí tlak hlavní vlny. Svůj profil hráze jsem nezískal na vysoké škole ani studiem technické literatury, nýbrž – ze slepičího vejce.

Příroda jako mistrovská učitelka

> • *Přírodní jevy, do nichž dosud nezasáhla lidská ruka, nám podávají pomocnou ruku při vytváření nové techniky. Musíme pozorně sledovat přírodu a porozumět jí, abychom mohli okopírovat její technologie.*

Odkud se bere voda a kam teče? Jak vznikla, jak se zvyšuje její kvalita? Co je to vlastně „voda?" Dají se všechny tyto otázky zodpovědět jedním jediným chemickým vzorcem? Nebo se za tím skrývá ještě něco víc?

Viktor Schauberger je přesvědčen: Voda se dá nejen kvalitativně vylepšovat, nýbrž i rozmnožovat. To je jeden z mnoha závěrů, k nimž dospěl tento myslivec díky studiu přírody v lesích. V následujícím textu budou popsána některá z jeho pozorování a s nimi spojených zážitků.

Přitom se v této knize poprvé setkáme s výrazem „implose" (smrštění), který – zjednodušeně vyjádřeno – popisuje představu, jež je protichůdná převládajícímu termínu, používanému v technice, založené na bázi ohně (explose – vznětové motory apod.) Na úvod je zařazena stručná kapitolka, jež vysvětluje jádro jeho poznatků. Naučíme se v ní poznávat pověstnou Schaubergerovu hru se slovy: Abychom mohli použít správnou techniku, musíme se nejprve naučit poznávat přírodu (porozumět jí) a pak účelně použít její metody (okopírovat ji).

Princip p.a.o.

V přírodě se vše pohybuje díky teplotním a tlakovým (napěťovým) rozdílům. V jejich součinnosti je zapotřebí hledat životní prasílu – sílu růstu.

Přírodní jevy, do nichž dosud nezasáhla lidská ruka, nám podávají pomocnou ruku při vytváření nové techniky. K tomu patří dobrý dar pozorování a pozorovací talent. Musíme pozorně sledovat přírodu a *porozumět* jí, abychom mohli *okopírovat* její technologie. Jako lesník v odlehlé lesní oblasti země, která je navštěvována lidmi jen velmi zřídka, jsem mohl do sytosti konat tato pozorování, jež mne dovedla k *implosi.*[27]

Hřmící jezera

> • *Jednoho horkého letního dne … všiml jsem si, že se voda v jezeře začíná pohybovat po zvláštních spirálových křivkách … O chvíli později se jezero opět uklidnilo … nyní to však byl klid před bouří … pojednou se uprostřed jezera vytvořil obrovský vodní výron, veliký asi jako dům. Tento rotující výron vody o tvaru otevřeného kalichu byl doprovázen hromovým rachotem.*

V Hetzau[28] pod Ringským přechodem se nacházejí Ödská jezera. Po dlouhém horkém počasí začínají tato jezera bublat, jak tomuto hromově rachotícímu procesu, odehrávajícímu se kdesi na dně Ödských jezer, říkají místní lidé. Při tomto procesu stoupají ke středu jezerní hladiny obrovské vodní výrony. Raději se pak svěřím s tím, jak jsem tuto událost prožíval já sám.

Jednoho horkého letního odpoledne jsem seděl na břehu jezera a uvažoval jsem, zda bych si neměl dopřát chladivou koupel. Právě jsem se rozhodl, že tak učiním, když jsem si povšiml, že se voda v jezeře začíná pohybovat po zvláštních spirálových křivkách.

Stromy, které lavina srazila do jezera i s větvemi, uvolnily své větve z písku a začaly provozovat jakýsi spirálový rej a čím dál rychleji opisovaly kruhy kolem středu jezera, k němuž se neustále blížily a v němž

se náhle vztyčily kolmo vzhůru a byly vtaženy do hloubky jezera takovou silou, že jim to servalo kůru z kmene a těžké stromy byly svlečeny podobně jako lidé, kteří byli vtaženi do cyklónu, vymrštěni do velké výšky a pak mrštěni zpátky k zemi úplně vysvléknuti.

Žádný z oněch stromů se již tehdy nevrátil na hladinu Ödského jezera.

O chvíli později se jezero uklidnilo, jako by bylo uspokojeno obětí utopených stromů. Byl to však pouze klid před skutečnou bouří. Náhle se začal ozývat hluk od jezerního dna. Pojednou se na hladině jezera vztyčil vodní výron, velký jako dům. Tento rotující výron vody o tvaru otevřeného kalichu byl doprovázen hromovým rachotem.

Pak se vodní výron zhroutil sám do sebe. Vlny narazily na břeh takovou silou, že jsem raději rychle prchl, protože hladina jezera se náhle vzedmula do nesmírné výše.

Prožil jsem „pravěký" růst vody, rozmnožování vody bez jakéhokoliv přítoku. Nyní jsem tomu začínal alespoň trochu rozumět. Nemohu však říci, že by mi ta záležitost byla docela jasná. Další zážitek mi pomohl vysvětlit i tuto nanejvýš zajímavou otázku.

Žádný učený z nebe nespadl

> • *Na této speciální bráně, kterou jsem sám vymyslel, byla upevněna dvojitě spirálovitě drážkovaná trubka (trubka se dvěma vnitřními žebry ve šroubovici), v níž získávala voda rotaci podobně jako při ústí močové trubice. Dosáhl jsem tím zvýšení rychlosti vytékající vody se současným snížením jejího tlaku. Tlak je snížen proto, že se tím vytvoří sací vír.*

Svůj princip p.a.o. – pochopit přírodní děj a pak jej okopírovat – se pokoušel Viktor Schauberger uplatňovat při všech možnostech, jež se mu naskýtaly. Také při stavbě záchytných nádrží, jež využíval k plavení dříví vodními kanály k zefektivnění této technologie. Vymyslel přitom několik vynálezů a některé z nich si nechal i patentovat.

V následujícím případě aplikoval pozorování, které se dá provádět a demonstrovat prakticky kdykoliv: láhev s vodou se vyprázdní dříve,

když ji držíme při otevření směrem dolů a proudu vytékající vody dáme hned na začátku rychlou rotaci, než když chceme vyprázdnit láhev tím, že ji při vylévání pevně držíme. Otáčivým pohybem totiž vzniká vír, který můžeme pozorovat i při vyprazdňování dřezu či vany a jímž se uskutečňuje „pořádný odtok" vodní masy. Podobně si můžeme představit pohyb vody ve trubce se dvěma vnitřními žebry ve šroubovici, kterou vyvinul Viktor Schauberger (viz patent v kapitole „Vedení vody v trubkách a korytech – doplňkový patent (dvojitá vířivá trubka)".

Některé z následujících závěrů snad mohou poněkud poplést nezasvěceného čtenáře, neznalého Schaubergerovy literatury. Nemělo by mu to však zabránit v dalším pokračování v četbě této knihy, i když budou některé formulace a některá nová slova ponechána na tomto místě bez komentáře. Budou totiž vysvětleny později.

Stalo se to o několik let později. Byla hotova další záchytná plavební komora. K regulaci proudu byla tentokrát využita brána o speciálním profilu, který jsem sám vymyslel, a průtočné množství bylo měřeno velmi pečlivě. Na této speciální bráně byla upevněna dvojitě spirálovitě drážkovaná trubka (trubka se dvěma vnitřními žebry ve šroubovici), v níž získávala voda rotaci podobně jako při ústí močové trubice. Dosáhl jsem tím zvýšení rychlosti vytékající vody se současným snížením jejího tlaku. Tlak je snížen proto, že se tím vytvoří sací vír, v jehož středu vzniká bíle se mihotající kanál zpětného proudění, díky němuž má tato trubka zvláštní opodstatnění.

Tímto kanálem zpětného proudění, který se dá zřetelně pozorovat v téměř každém víru, se vracejí útvary kvalitativních látek – éterický a energetický zárodečný vodní potěr. Pokud jsou tyto látky, putující kanálem zpětného proudění, vystaveny nižší okolní teplotě, pak se odehraje to, co jsem tehdy prožil.

Lilo takřikajíc jako z konve. Ležel jsem na voru a pozoroval jsem silný sací vír. Z mého klobouku respektive z jeho postranních okrajů (krempy) stékala dešťová voda jako z okapu do kanalizace. Přesněji řečeno, měla tam stékat podle všech pravidel volného pádu. Voda to však nečinila – právě naopak: rozstřikovala se kuželovitě a tak vznikal nad spodním trychtýřem, který se zužoval směrem dolů, ještě horní kloboukový trychtýř, jehož průřez se rozšiřoval směrem dolů jako plášť.

Napjatě jsem pozoroval tento podivuhodný jev. Ne však dlouho, protože za chvíli jsem obdržel studenou sprškou přímo do obličeje.

Brzy jsem našel vysvětlení. Když se zmiňovaným kanálem zpětného proudění vracejí zárodečné stavební látky vody a při svém stoupání narážejí na oblast s nižší teplotou než je teplota vody, začnou do okolního prostoru silně expandovat negativní iontové částice, jež zabraňují dalšímu postupu padající vody (viz výše zmiňované napětí v prostoru mezi oběma trychtýři). V tomto případě pak vzniká reaktivní vztlak.

Orel rybář

> • *Vždy pro mne bylo záhadou, jak dokáže mořský orel ulovit ryby, žijící v Saiblingských jámách, aniž by se přitom namočil do vody.*
> • *Orel stoupá vzhůru v neustále se zužující spirále. Hejna rybek kopírovala spirálový pohyb mořského orla ... dělaly stále užší a užší spirálové křivky a ryby, plovoucí uprostřed, byly tak stísněny, že svými ploutvemi trčely až ven z vody.*

Jako mladý myslivecký praktikant jsem se jednou ve volné chvíli projížděl na pramici po horském jezeře, jež se nacházelo v blízkosti hájovny. Chytal jsem ryby a lovil jsem kachny a podobné vodní ptáky. Mým nejtoužebnějším přáním bylo ulovit mocného mořského orla.[29] Viděl jsem jej nad takzvanými Saiblingskými jámami,[30] nad nimiž kroužil v jedinečných kruzích, pak náhle spadl jako kámen, aby se v příštím okamžiku odtamtud vznesl se silnou rybou v pařátech.

Vždy pro mne bylo záhadou, jak dokáže mořský orel ulovit ryby, žijící v Saiblingských jámách, aniž by se přitom namočil do vody. Ryby nikdy nevyplouvaly na hladinu. Dlouhou dobu jsem tuto hádanku nedokázal rozluštit.

Pomyslel jsem si, že zde pomůže pouze pečlivé pozorování dravce a jeho obětí. Nalezl jsem si vhodnou pozorovatelnu v podobě vyčnívajícího skalního útesu, na němž stála větrem ošlehaná ztepilá jedle.

Tak jsem tam tedy seděl, vybaven dobrým loveckým dalekohledem, dobře ukryt pod jehličnatými větvemi stromu, a pozoroval jsem střídavě dravce a střídavě kolonii alpských candátů šikmo pode mnou. Neunikl mi ani jediný pohyb.

Jako vždy, téměř na minutu přesně, objevil se velký mořský orel a oblétával Saiblingské jámy těsně nad vodní hladinou a vyrážel přitom pronikavé skřeky a nápadně hlasitě mával křídly. Dělal to přesně tak, jako by chtěl na sebe oběť upozornit, že je tady a že na ni čeká, aby se tedy připravila.

Pak vystoupal mořský orel kolmo vzhůru pomocí spirálových zákrutů svého stoupavého letu, tu a tam reguloval drobnými máchnutími svých velkých křídel směr letu a neustále zmenšoval své vzestupné spirály. Pak složil křídla a jako kus skály se zřítil střemhlav do jedné z jam. Těsně nad vodou zabrzdil prudkým mávnutím křídly a to už třímal v pařátech velkou rybu. S těžkou zátěží zamířil táhlou křivkou k lesu a zmizel.

Logicky jsem se zprvu zajímal zejména o chování orla. Úplně jsem zapomněl brát zřetel také na chování alpských candátů, kteří byli zdánlivě dobře chráněni ve své tůni a většinou se zdáli být v klidu.

Nyní jsem si tedy předsevzal, že budu podrobně pozorovat především jejich chování. Přiletěl orel, ohlásil se jako obvykle a pustil se vzhůru po své již notoricky známé letové křivce v podobě stále se zužující vzestupné spirály. To, co jsem uviděl dole, připadalo mi tak neuvěřitelné, že jsem se téměř svalil a v poslední chvíli jsem se zachytil stromu; neboť jsem svým pohybem nedobrovolně následoval ryby. Všichni candáti napodobovali zmenšující se vzestupnou spirálu orlovy letové dráhy. Stoupali za sebou formou jakéhosi jednotvárného reje až k vodní hladině, pohybovali se po stále užší a užší spirále a ryby, plovoucí uprostřed tohoto víru byly stísněny natolik, že jejich ploutve vyčnívaly nad vodní hladinu.

Pak přišel temný stín orla a malý vodní vír. Orel měl ve svých pařátech jednoho z největších candátů a plachtil odsud. Když jsem měl jen trochu času, pozoroval jsem toto stále se opakující divadelní představení. Pokaždé mne překvapilo, že jsem přirozeně a věrně napodoboval vířivé pohyby candátů na svém vzdušném a kymácejícím se stanovišti, jako bych byl zhypnotizován. Stejně jako dítě sledující houpačku. Nebo jako dítě, které napodobuje klaunovy grimasy a vždy se znovu zapomene, i když je na tento návyk upozorněno.

Zážitek s orlem popisuje Viktor Schauberger o několik let později ještě jednou. V dopise šéfredaktorovi lineckého Volksblattu, Alfredu Lahnerovi, sděluje 18. února 1952, že brzy zveřejní svůj nový vynález sací turbíny. Ve své předběžné informaci pro zvoleného žurnalistu začíná Schauberger zeširoka, jak je jeho zvykem a typickým způsobem. Pokouší se popsat důvody, které ho vedly ke zkonstruování nové turbíny, jež nevyužívá běžný princip tlaku. Turbínu by mělo uvést do chodu naopak sání. Jak by se v jeho případě dalo očekávat, návod a inspiraci hledá hlavně v přírodě. Přesně podle svého pravidla, nejprve důkladně pozorovat a pochopit a pak věrně okopírovat. V tomto konkrétním případě je onou inspirací otázka: Jak si rybařící orel vlastně zajišťuje svou kořist?

Ke znázornění přidává Viktor Schauberger na závěr svého dopisu náčrtek. Ukazuje na ní základní formu pohybu, kterou je možno sledovat kdekoliv v přírodě a která je podstatou mnoha jeho strojních koncepcí (je zajímavé, že jeho princip uzavřené dvojité spirály je dnes používán mnoha autory a umělci jako představa života a oživujícího principu a patří ke standardnímu repertoáru každého poradce Feng Shui. I zde byl svého času Viktor Schauberger o celá desetiletí napřed). Náčrtek je poplatný principu přehlednosti a příkladu. Po těchto předběžných poznámkách se dostáváme k úryvku z předmětného dopisu, v němž Schauberger vzpomíná na období svého učení na počátku dvacátého století a vypráví, co tenkrát pozoroval nad vodou a v ní. To bylo ještě v dobách, kdy orlové mořští ani skalní nepatřili mezi ohrožené druhy.

V saiblingských jámách, což jsou asi dva metry hluboké kuželovité krátery, se to jen hemží těmito ušlechtilými rybami, které tančí svůj zvláštní rej, když vysoko nad nimi krouží orel. Když ryby zahájí svůj podivný tanec, začnou jej u dna kráteru a končí jej těsně pod hladinou – viz náčrtek – tehdy složí orel, visící téměř bez pohybu přímo nad saiblingskou jámou, svá křídla a padá dolů jako žok a v příštím okamžiku má v pařátech rybu.

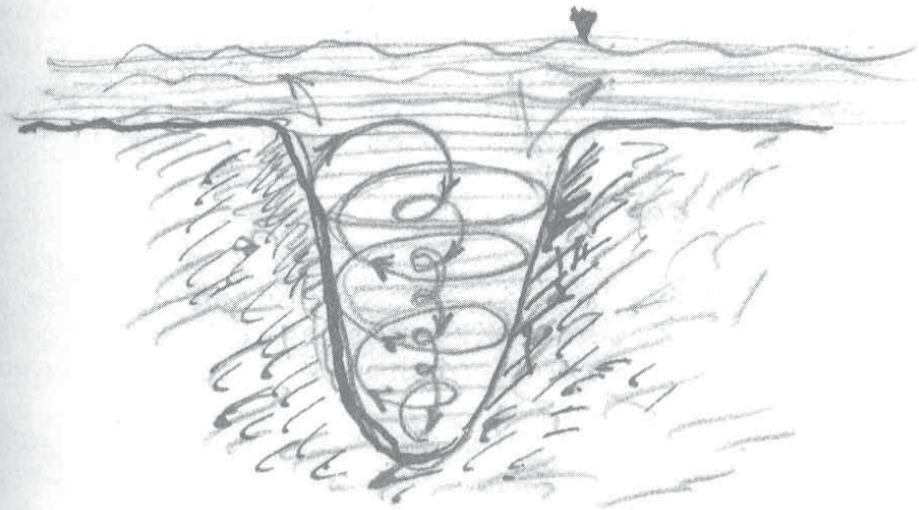
V tomto okamžiku to musí prásknout. Neboť jen tak – jak mne poučil starý rybář – je možno se dostat na kobylku tomuto nenasytnému lupiči ryb a zasloužit si dosti velkou odměnu, jejíž výše nám, praktikantům, dodávala odvahu vytrvat v úsilí a po celé dlouhé dny držet stráž u jezerních kráterů.

Neustálým pozorováním alpských candátů jsem poprvé pochopil pozoruhodný sací účinek tohoto vířivého pohybu vzhůru a dolů při vyvěrání spodní vody, při němž jde o vzrůst vody.

Opačným případem jsou sací víry, které – vyskytují se například u Železných vrat na Dunaji a také v takzvaných mořských okách (Ödská jezera v Horním Rakousku) – vtahují do hloubky všechno, co se ocitne v blízkosti oblasti jejich otáčení.

O několik desítek let později jsem okopíroval tyto podvodní proudy a vynalezl jsem tím sací turbínu, která již velmi brzy vyjde na světlo Boží a podstatně změní povahu vodní síly.[31]

Náčrtek a vysvětlivky Viktora Schaubergera v příloze jeho dopisu redaktorovi Lahnerovi ze dne 18. 2. 1952, doplněné o následující komentář: „Zdroje spodní vody, jimiž se dá vysvětlit dodatečný vzestup (růst) vody v anomálních zónách, jež navždy klesá následkem nesmyslného snížení hladiny jezera, čímž pak dochází k dosud nevysvětlitelnému úbytku vody."

O kapkách rosy

- *Miliony kapiček rosy se nacházejí na stéblech trávy jako slzy a již svou pozicí se vysmívají všem až dosud přijímaným zákonům zemské přitažlivosti.*
- *Kapky rosy jsou nesčetnými zdroji síly, jež vybíjejí svou organickou energii do vzduchu nebo do tělesa.*
- *Vodní kůry podle Kneippa nebo Priessnitze nám podávají ten nejjasnější důkaz o léčivé síle panenské vody. Uzdravují lidské tělo lépe než všechny léky na světě.*

Dalším kaménkem do mozaiky komplexního výzkumu vody Viktora Schaubergera je zdánlivě zvláštní chování kapiček rosy. Některá rána jsou jimi prosyceny celé louky. „O kapkách rosy" je název kapitoly jeho pojednání z října 1936, jež se nazývalo „Umírající les". Z této kapitoly jsme vzali následující pasáž. Je nabíledni, že Viktor Schauberger již zaregistroval desítky let předtím, než se pojem „vymírání lesů" dostal do povědomí široké veřejnosti, počínající masové vymírání stromů a pokoušel se z toho udělat téma veřejné diskuse; k tomu se ještě podrobněji vrátíme v kapitole „Les, kolébka vody". Budeme se rovněž obšírněji věnovat také zdravotním aspektům v souvislosti s užíváním vody, jež jsou naznačeny v tomto příspěvku (kapitola „Zdravotní aspekty").

A ještě malá poznámka na okraj: Tato úvaha a popis chování kapek vody byla svého času účelově zveřejněna v řadě spisů „tau", kterou vydal Švýcar Werner Zimmermann.

Mnozí lidé již vypozorovali, že před východem Slunce ustupují zbytky tepla nápadnému chladu, když začnou první sluneční paprsky dopadat na lesní paseky, vítr se otočí a nastanou zcela nové povětrnostní podmínky.

Když vychází Slunce, zdá se, jako by tráva, bující v polomu začala plakat na povel.

Kapičky rosy se začnou sbírat na konečcích travních stébel po milionech jako slzy a již svou polohou se vysmívají všem zákonům o zemské přitažlivosti. Navíc se začnou spouštět dolů až tehdy, když se oteplí a kdy by měly být podle všech pravidel lehčí.

Buď je příroda tak škodolibá, že chce všechno dělat přesně obráceně, než si jí to zvykli přičítat naši učenci, nebo jsou lidé skutečně tak hloupí, že každou věc pochopí přesně naopak, to se teprve musí rozhodnout, když si naši vědci, kteří si skutečně musí všechno nejprve změřit a zvážit, všimnou, že zdánlivě nezvratné rozměrové a hmotnostní údaje nejsou žádnými konstantními veličinami, nýbrž neustále proměnlivými funkčními údaji, které neustále mění svou kvalitu a s ní i své kvantitativní hodnoty.

Jak jen budou muset naši učenci sklopit své hlavy, až se jednou dozvědí, proč stojí ochlazené vodní kapky, jež by měly být v tomto stavu těžší, vzpřímeně jako plamen svíčky a jak těžce se musí naklánět směrem dolů, když je Slunce ohřeje a ony pak, když se předpokládá, že jsou lehčí, ztrácejí veškerou oporu a padají dolů.

Každý pramen nám přece ukazuje, že voda z něj tryská tím čerstvější a zdravější, čím je těžší a tento a tisíce dalších příkladů tak působí jako obžaloba nebo spíše jako důkaz o naprostém nepochopení takzvaných znalců, když každou nepatrnou změnou toho nejprimitivnějšího pochodu promění příroda všechno, co je na této přírodně nezbytné maličkosti závislé.

Když vstoupíme bosýma a horkýma nohama do vody, vzniklé součinností přitažlivosti i levitace (vzlínání), pocítíme příjemné šimrání, jež nás v krátkém čase zbaví všech projevů únavy.

Takzvaná Kneippova či Priessnitzova procedura nám přece poskytuje ten nejjasnější důkaz léčebných sil panenské vody, které se nedotkly žádné železné zásobníky ani trubky. Tato voda uzdravuje lidské tělo lépe než všechny léky na světě.

Tyto kapičky rosy jsou ve skutečnosti nesčetnými vodními prameny, jež vybíjejí své organické energie do vzduchu nebo do těla, pokud nastane teplotní spád, jenž umožňuje těmto silám odtékat přesně odstupňovaným spádem, neboť i zde mohou energie proudit směrem, jenž je vyvolán zcela konkrétní polaritou (rozdílem potenciálů).

Takže stejně jako řeka ztrácejí svou vlečnou sílu, když se do nich začne opírat Slunce a když ji začne spotřebovávat, stejně působí i voda v lidském těle, kdy brzdí a brání krevnímu oběhu, pokud na sebe vzájemně působí obrácené polarity.

V přírodě panuje velký zákon, jenž se projevuje tím, že veškerý pohyb je doprovázen zisky i ztrátami.

To, co Země opotřebuje a čeho se zbavuje, slouží atmosféře jako

stavební prvky, a látky, jež se dostávají naopak z atmosféry zpět na Zemi, slouží k jejímu dalšímu vývoji. Zde se skrývá to velké tajemství přírodního hnojení, výroby odpadních látek, bohatých na dusík, jež při přeuspořádání a nesprávném nasměrování nejen poškozují zemi, ale mohou dokonce vyvolat nesmírné katastrofy, k nimž dochází jen tehdy, když člověk naruší přirozenou rovnováhu a ona pak musí zasáhnout elementární silou, aby napravila to, co člověk vyvedl z rovnováhy.

Kolik miliard těžce vydřených daňovými poplatníky by mohly státy ušetřit, kdyby znaly skutečnou podstatu teplotního spádu nebo kdyby dokázaly pochopit směr vybíjení energií do vody či z vody. Vždyť to dá rozum, že voda, která putuje přímým slunečním žárem do údolí, musí být unavená a zvětralá, když se nemůže dostat ke své svačince na cestu, kterou má ukrytu v batohu na zádech.

V přírodě se nic neztratí. Proč si tedy naši skvělí učenci dosud nepoložili důležitou otázku, kam vlastně odchází všechno to trvalé a měřitelné vyzařování každého kovu a minerálu? Cožpak naši učenci skutečně nemají ani ponětí, odkud se bere teplota a odkud přichází napětí či naopak uvolnění a kde se musí opět projevit? Že prostřednictvím ochlazení, k němuž může dojít pouze díky uvolnění napětí, musí se dostavit organické vakuové síly, jež vedou méně organizovanou hmotu – například živiny – zcela konkrétním směrem?!

V několika větách se zde Viktor Schauberger zmínil hned o několika tématech. Jak jsem se již zmínil, v této knize se budeme v několika odstavcích věnovat zdravotnímu významu vody, dále se zde budeme věnovat i charakteristickému Schaubergerově pojmu pozitivního a negativního teplotního spádu (přiblížení teploty vody k takzvanému anomálnímu bodu respektive rozdíly teploty oproti němu), budeme se zabývat energetickým obsahem určité vody a také úloze vody v lesnictví, zemědělství a energetice. Zvláště problematice kapek rosy se věnuje Schauberger asi o patnáct let později znovu, přičemž nalézá mnohé další procesy jejich vzniku a funkce (viz kapitola „Krůpěje rosy").

Tajuplné síly vody

> • *Dokázal jsem celé hodiny pozorovat proud vody, aniž bych se přitom unavil a aniž bych byl mrzutý.*
> • *Postupně jsem si začínal hrát se silami vody, vzdal jsem se takzvaného svobodného vědomí, abych je zdánlivě dočasně přenechal vodě.*
> • *Když jsem pak opět získal své vědomí zpět (...), zažil jsem věci, jež unikají pozornosti ostatních lidí, protože nevědí, že člověk je schopen poslat své vědomí všude tam, kam nedohlédne svýma očima.*

Než se začneme věnovat jednotlivým tématickým okruhům, ještě se zmíníme o jednom aspektu, který vysvětluje vztah Viktora Schaubergera k vodě. Dostaneme nečekané doplňkové odpovědi na otázky: Odkud získal Viktor Schauberger, badatel v oboru vody, své znalosti? Jak vůbec došlo k samostatnému vzniku naprosto nových metod práce s vodou? Odkud pocházely jeho nápady na sestrojení nanejvýš nekonvenčních koncepcí strojů?

Velkou roli hrál nejprve – jak jsme si již všimli – jeho neobyčejný pozorovací talent kombinovaný s touhou, přesně popsat všechno, co vypozoroval, interpretovat to a pak z toho vytvořit teorii (pokud možno následovanou praktickým využitím). A s bohatstvím jeho objevů souvisela samozřejmě i intuice. Ještě jedna neobvyklá okolnost však přispěla u tohoto přírodního výzkumníka k „rozšíření vědomí".

Již od nejranějšího mládí bylo mým nejtoužebnějším přáním, abych porozuměl přírodě, abych se jejím prostřednictvím dostal blíže k pravdě, kterou jsem nenacházel ve škole ani v kostele.

A tak mě to neustále táhlo do lesa. Dokázal jsem celé hodiny pozorovat proud vody, aniž bych se přitom unavil a aniž bych byl mrzutý. Tehdy jsem dosud nevěděl, že voda je nositelem života a že je původním zdrojem toho, co označujeme jako vědomí. Nic netuše jsem nechával defilovat proudící vodu před svýma očima. Teprve po letech jsem zpozoroval, že tato proudící voda magneticky přitahuje naše vědomí a bere je kousek s sebou. Je to síla, která může působit tak

mocně, že přechodně ztratíme své vlastní vědomí nebo nedobrovolně hluboce usneme.

Postupně jsem si začínal hrát se silami vody, vzdal jsem se takzvaného svobodného vědomí, abych je zdánlivě dočasně přenechal vodě. Postupně se z této zábavné hry stávalo cosi vážnějšího, když jsem zaregistroval, že dokážu odpoutat své vědomí od svého těla a ponořit je do vody.

Když jsem pak opět získal své vědomí zpět, často jsem zjistil, že mi vědomí vody často vypráví podivné věci. Ze zkoumaného se tak stal výzkumník, jenž dokázal takříkajíc vyslat své vědomí na jakýsi poznávací zájezd. Zažil jsem tak věci, jež unikají pozornosti ostatních lidí, protože nevědí, že člověk je schopen poslat své vědomí všude tam, kam nedohlédne svýma očima.

Tento pohled očima, připoutanýma k vodě, mi konečně poskytl spojení s tajuplnou přírodou, kterou jsem se nyní začal pomalu učit poznávat a chápat její vlastní povahu.

Postupně mi bylo stále jasnější, že my, lidé, jsme zvyklí dívat se na všechno obráceně a nesprávně. **Největším překvapením však bylo, že my, lidé, necháváme to nejcennější plynout a z celého velkého duchovna si uchováváme jen splašky.**

Voda – kult – kultura

Již Hérakleitos říkával, že se člověk nemůže dvakrát koupat v jedné a téže vodě, protože voda se trvale pohybuje, a to i ve zdánlivě absolutně klidném stavu, čímž se neustále mění.

Viktor Schauberger:
„Zkapalnění uhlí ve studeném proudění", květen 1941

Voda jako nositelka kultury

- *Faktem je, že naši předkové dokázali vybudovat společně s tajemnými silami vody taková vodní díla, nad kterými nám ještě dnes zůstává rozum stát.*
- *Ani ve vědeckých kruzích nemají žádnou představu o tom, co je to kvalitní voda, a považují vodu za zdravou a chutnou jen tehdy, pokud je zbavena bakterií.*

Určité rituály, jež se částečně používají i dnes, mají svůj původ v dávno zaniklých kulturách – zejména ty, v nichž sehrává voda hlavní roli, například při křtu, který známe z křesťanské církve jako symbol očisty a přijímání do dané náboženské společnosti.

Viktor Schauberger se o Velikonocích roku 1940 pouští ve svém pojednání „Etická technika" do pátrání po kořenech všech kultur. Vždyť bez vody by na tomto světě nevzniklo vůbec nic, přinejmenším by nevznikla žádná kultura. V následujícím textu tedy uvedeme několik řádků, jež by nás měly naladit na tématický okruh voda – kult – kultura.

Faktem je, že naši předkové dokázali vybudovat společně s tajemnými silami vody taková vodní díla, nad kterými nám ještě dnes zůstává rozum stát.

Naši pradědové vděčili za své mýty opředené kultury především okolnosti, že respektovali správný bio-rytmický pohyb vody a vzduchu, takže voda mohla při svém zásobování například téci vzhůru, podobně jako třeba ve správně fungujících horských pramenech, v nichž stoupá tím výše, čím větší má specifickou hmotnost a čím je na své cestě vzhůru chladnější – a okamžitě vysychá, jakmile na ústí pramene zasvitne Slunce, které vodu oteplí, sníží její specifickou hmotnost a podle našeho očekávání by právě měla začít stoupat o to radostněji.

Viktor Schauberger se nechal při svých návrzích, jak správně pracovat s vodou, velmi silně inspirovat pokladem zkušeností starověkých kultur. U některých z jeho vynálezů zušlechtění znehodnocené vody hraje například důležitou roli tvar vejce. Stále znovu zdůrazňuje, že nádoby, jako jsou například amfory, jež byly ve středomoří používány již tisíce let k uchovávání vody, vína, olivového oleje apod., mohly naplňovat svou konzervační funkci především proto, že měly přírodní tvar. A také kalichy a šálky vždy měly tvary, jež se vyhýbaly hranám a rohům. Význačný je podtitul, který dal Viktor Schauberger svým úvahám:

Nic nového v tom není, to vše už tu bylo

> • *Otázka, co je to vlastně voda a jak vzniká, jak se rozmnožuje a jak roste a zraje, zůstala neobjasněna.*

Před cca 2000 lety bylo ustanoveno učení, které mělo za následek velkou přestavbu světa lidských myšlenek. Ústředním bodem mých úvah budiž „proměna" chleba v ducha.

Jako nástroj přeměny pevných látek do energetického stavu popřípadě k jejich obraznému vyjádření slouží kalich, jehož tvar se podobá kalichu grálu, což je nádoba, dobře známá ze starých ság a ústních předání. Ani manipulace s tímto kalichem – kruhové kývání – není

ničím novým, i když v jeho novějších formách chybějí obráceně poměrné a symetrické hroty a šípové znaky, jež charakterizovaly *oplodňovací* nástroje, s jejichž pomocí se člověk spojoval s Bohem Slunce a jež hrály velkou roli ve starých zvycích a mravech.

I mešní oběť a rytmický průběh tohoto děje v mnohém připomínají prastaré úkony bohoslužby, jež se potají konaly v odlehlých lesních či horských oblastech ještě před půlstoletím, jež byly dílem odsuzovány, dílem zesměšňovány a dílem proklínány, prozrazují hlubší smysl a velký stupeň pochopení přírodních dějů, když pochopíme bližší souvislosti a důvody jejich zahájení.

K těmto tajemných nádobám o tvaru vejce se počítá i jeden z nejzajímavějších vynálezů našich předků, gula – jedinečně zformovaná a porézní hliněná nádoba starých Egypťanů, v níž byla voda *určitého* druhu tím *čerstvější*, čím tepleji na ni svítilo Slunce.

Viktor Schauberger tím přechází k pojmu kvalita. Je přesvědčen, že voda vede svůj vlastní život, jenž však může vykazovat různou intenzitu a různou kvalitu. Tento pojem kvality je podle Viktora Schaubergera definován již odedávna různě a především nedostatečně.

Otázka, co je to vlastně voda a jak vzniká, jak se rozmnožuje a jak roste a zraje, zůstávala neobjasněna, protože ani vědecké kruhy nemají žádnou jasnou představu o tom, co je to *kvalitní voda* a považují vodu za zdravou a chutnou jen tehdy, pokud je zbavena nebezpečných bakterií.

Zde vidíme, že pojem kvality hraje pro Viktora Schaubergera nesmírně důležitou roli, neboť pro něj závisí kvalita života a soužití na dostatečném přísunu vysoce kvalitních potravin a mezi nimi má voda bezesporu tu nejvyšší prioritu.

Voda jako součást kultu

> • *Mnohé pověsti a ústní předání z mytologie různých národů v sobě skrývají podstatně hlubší smysl, než je jim jejich věčně střízlivé potomstvo ochotno přiznat.*

• *Moderní člověk vidí ve vodě spíše jen čistě chemickou látku, jež je dobrá leda tak k uspokojování jeho tělesných potřeb, jako je voda do koupele či užitková voda, také ještě jako pohon pro vodní elektrárny.*

Začněme tam, kde jsme skončili v předchozím odstavci, a to tím, že vodě se nedostává pozornosti, již si zaslouží. Ve své legendární knize „Naše nesmyslná práce" se Viktor Schauberger věnuje v roce 1933 samozřejmě i tomuto aspektu. Například v pasáži z kapitoly „Voda jako součást kultu, života a medicíny."

Moderní člověk, kterému již téměř nezbývá čas na to, aby se vnitřně soustředil a aby se zabýval svým minulým vývojem, vidí ve vodě spíše jen čistě chemickou látku, jež je dobrá leda tak k uspokojování jeho tělesných potřeb, jako je voda do koupele či užitková voda, také ještě jako pohon pro vodní elektrárny. Úplně jiný vztah k vodě měli ovšem naši předkové, kteří v ní viděli zdroj života.

Mnohé pověsti a ústní předání z mytologie různých národů v sobě skrývají podstatně hlubší smysl, než je jim jejich stále střízlivější, ale stále méně do hloubky uvažující potomstvo ochotno přiznat.

Stanovisko, že voda je krví Země, jež zastávám ve svých pojednáních, nachází v mnohých bodech paralely v kultech našich předků. Různé pověsti a ságy hovoří o mateřské krvi, mateřském mléce, mateřských slzách naší Matky Země.

Podoba vodních bohyň – nymf – je spojena s milostnými příběhy. Nymfy jsou vždy připraveny rodit před pramenem, jak to praví Goethe ve „Faustovi": „Zde je ten zdroj všech písní, jenž se rodí nepřetržitě znovu a znovu."

Wuttke-Meyer[32] také uvádí do souvislosti následující starý německý zvyk s plodností pramene. Každá těhotná žena, která jde poprvé k prameni, jej musí „postříbřit" tím, že do něj hodí několik mincí, aby pramen nevyschl.

Kromě pramenů požívají vysoké úcty v kultech našich předků i řeky a jezera. Ještě i dnes nacházíme v alegorických představách ochranných božstev hlavní zemské toky jako jejich poznávací znamení.

Podle toho, zda je voda v klidu či zda se pohybuje, je jí přisuzována ženská či mužská plodící síla. V náboženských příbězích Chanta de

la Sausse[33] nalezneme informaci, že podle pohledu Egypťanů v sobě nese panenská voda „NUN"[34] dvojnásobný potenciál.

Ve svých rčeních „Bůh, mysl a svět" Goethe říká: „Tam, kde se voda rozdvojuje, tam se nejprve oživuje. A když se voda rozvíjí, život v sobě vyvíjí. Tam se ženou zvířata, vyschlá až na troud, tam proniká rostlin větvoví, dál a hloub."

A ve „Faustovi" říká tentýž německý kníže básníků: „Vy, prameny všeho života, na nichž visí Země i nebesa, vznikejte a prameňte, napájejte!"

Vznášející se elfové, vyhozené dřevo a posmrtný život

• *Obyvatelé lesů, jež jsou ve spojení s přírodou, říkají, že když se horský potůček bublavě spouští do údolí, dávají se látky, obsažené ve vodě, do tajemného tance, z něhož se v noci vznášejí elfové, kteří pak vedou vodu z hloubi hor.*

• *Pokud vede voda směrem, který jí ukazuje pramen, pak se uvolňují tajuplné prasíly, které dokážou nést i těžké kusy dřeva a kameny navzdory jejich hmotnosti na hladině a uprostřed proudu.*

• *Pramenitá voda potoka musí být vedena tak, aby se teplejší vodní masy od okraje neustále dostávaly ke středu, aby se tam mohly opět ochladit v místě největší hloubky.*

Voda – ve všech náboženstvích a pověstech hrála a dosud hraje ústřední roli. Ve stati „Čertovina" (napsáno v roce 1941) přichází Viktor Schauberger mimo jiné i do své vlasti, do hornorakouské části pohoří Český les a hovoří o zacházení tamějších obyvatel s vodou. Jako ve všech odlehlých oblastech, i zde, v tomto pohraničním regionu mezi Rakouskem, Čechami a Bavorskem, daleko od všech velkých měst, se vyvíjejí vlastní pověsti a představy o přírodních procesech. To se týká i historie kolem významu vody a její povahy. Tyto názory jsou v příkrém protikladu k duchovním názorům relativně nedaleko položeného

kláštera, který představoval jakousi svéráznou instanci v západní čtvrtce.

Jeden z nejhlouběji zakořeněných článků víry zmíněných obyvatel lesního regionu byl ten, podle nějž zesnulí neodcházejí do minulosti, nýbrž oklikou přes vodu do vyšších budoucích světů.

Tito lidé, spojení s přírodou, prostě nevěřili duchovním z kláštera, že život končí smrtí a že duše se po příchodu smrti odebere do nebe, do pekla či do očistce.

Podle jejich prastaré víry se proces přírodního vývoje odehrává do té míry odlišně, že s příchodem smrti začíná úplně nový vývoj, jehož konečné vývojové produkty je možno pozorovat v křišťálově čisté pramenité vodě, která vlastními silami vzlíná vzhůru.

Tito přírodní lidé vyprávějí, že když se horský potůček bublavě spouští do údolí, dávají se látky, obsažené ve vodě, do tajemného tance, z něhož se v noci vznášejí elfové, kteří pak vedou vodu z hloubi hor.

Pokud vede voda směrem, který jí ukazuje pramen, pak se uvolňují tajuplné prasíly, které dokážou nést i těžké kusy dřeva a kameny navzdory jejich hmotnosti na hladině a uprostřed proudu, tam, kde vládne chlad, který potřebují elfové a proto se mohou vznášet vzhůru *pouze* v noci.

Aby podpořila toto zmrtvýchvstání, musí být voda potoka vedena tak, aby se teplejší vodní masy od okraje neustále dostávaly ke středu, aby se tam mohly opět ochladit v místě největší hloubky. Abychom poznali, zda křivky, vedoucí k tomuto úspěchu, fungují správně, hodíme do toku těžký kus dřeva, jenž bude vyhozen, pokud vodní proud není schopen posloužit výše uvedenému zmrtvýchvstání, avšak bude plavat přesně středem vodního toku, když se i voda bude moci pohybovat přirozeně.

Kdyby lesní obyvatelé byli prozradili své vědění, nebylo by povoleno plavení dříví v duchu lesa, aby tito obyvatelé mohli v létě kácet a na podzim je posílat s pomocí vody klášterním pánům do údolní duchovní kuchyně, za což pánové zaplatili pár nezbytných drobných mincí, jež potřebovali lesní obyvatelé k výměně různého zboží, jež se dalo získat jen za peníze.

Zpívání do hlíny

> • *Konečně jsem nalezl starého sedláka, jenž si za zpěvu pozoruhodné písně cosi míchal velkou dřevěnou lžící ve velké dřevěné nádobě.*
> • *S údivem jsem hleděl do sudu s vodou, do něhož sedlák tu a tam jednou rukou házel co nejmenší kousky rozmačkané hlíny a hned zase tu vpravo a tu opět vlevo zamíchal dřevěnou lžící za dosti hlasitého a nepříliš krásného zpívání do velkého okovu.*[35]

Prastaré zvyky, které provozovalo jen málo sedláků dokonce i v dobách Viktora Schaubergera, naprosto fascinovaly tohoto mladého výzkumníka. Působivým příkladem je „zpívání do hlíny", jež podrobně cituje i Olof Alexandersson ve své knize „Živá voda", včetně překladu z hornoněmeckého dialektu. Slovo „hlína" zní v tomto dialektu stejně jako „tón" a tato dvojznačnost jednoho výrazu zde sehrává důležitou úlohu.

Následující nezkrácený text pochází z pojednání o „přírodním zemědělství", jež spatřilo světlo světa v Leonsteinu v červenci 1945. Úvahami tohoto typu a jejich závěry odkrývá Viktor Schauberger úplně nový pohled na smysl určitých tradic a rituálů.

Náhoda neexistuje. Existují jen události, které pokládáme za náhodu zpravidla jen proto, že jsme v daném okamžiku na tu či onu možnost vůbec nepomysleli a proto nás více či méně překvapila.

V každém případě jsme se však dotyčnou osobou, hmotou nebo něčím podobným začali důkladně zabývat a prožívali jsme vůči ní nějakou emoci (radost či zlost), když se neočekávaně probudily naše myšlenky, podnícené určitým podnětem.

Bez vzruchu není žádný pohyb a tak nebylo divu, když jsem si jako mladý myslivecký adjunkt pravidelně, vždy když jsem šel po cestě svým revírem kolem jedné zemědělské usedlosti, již obýval sedlák, kterému se vysmívalo celé okolí a pokládalo jej za blázna, udělal odbočku, abych si s tímto moudrým mužem, jemuž jinak téměř nikdo nerozuměl, popovídal o různých zemědělských otázkách. Ne snad proto, že by mne nějak obzvlášť zajímalo zemědělství, nýbrž proto, abych si s tímto – jak mu říkali – šíleným sedlákem popovídal o pří-

činách nápadných výnosů jeho půdy, která v žádném případě nebyla lepší, dalo by se spíše říci, že byla podstatně horší než půda jeho okolních sousedů.

Dotyčný sedlák jinak oral, jinak vláčel, sil v jiném období než okolní sedláci, jinak se choval i ke svým plodům; krátce, dělal všechno jinak než ostatní. Nechodil do kostela, což mu bylo dáváno za zlé, držel se stranou od výčepu, u něhož ostatní společně diskutovali o těch či oněch záležitostech, nikdy nikoho nepožádal o radu, od svého personálu netrpěl žádné připomínky a když jej někdo neuposlechl na slovo, mohl si hned sbalit svých pět švestek a jít – přesto se na jeho statku jen zřídkakdy měnil personál. Pouze se svým dospělým synem, který navštěvoval zemědělskou školu a ledacos chtěl dělat a mít jinak než jeho otec, míval ustavičné rozepře.

Před vypuknutím soumraku jsem se tedy opět procházel kolem tohoto domu a zabočil jsem k němu, puzen náhlým nápadem, že si se starým sedlákem ještě hodinku popovídám. Na dvoře jsem potkal jeho syna, který mi nebyl příliš sympatický, a zeptal jsem se jej na otce. „Starý je v přístavku," dostalo se mi odpovědi na svůj dotaz, doprovázené nevrlým gestem, „zakřičte na něj a von se už holt ohlásí." Vydal jsem se tedy naznačeným směrem, prošel jsem mlatem a konečně jsme nalezl starého sedláka, který si zpíval jakousi podivnou píseň a míchal něco velkou dřevěnou lžící ve velké dřevěné nádobě zvící asi tří nebo čtyř věder.[36]

Nebyla to vlastně ani žádná píseň, co starý sedlák hulákal do velkého sudu, jsa nápadně nakloněn přímo nad něj, byla to spíše směs vokálů o různých stupnicích, jež stoupala chvílemi až do fistule, aby se v následující chvíli ponořila do hlubokého brumendo. Když tóny stoupaly, míchal lžící doleva. Když změnil spád zvuku, změnil i směr míchání.

Pomyslel jsem si, že přece jen asi blouzní. Když jsem se na něj po chvíli vynadíval, sám skryt před jeho pohledem, napadlo mě, co že to vlastně míchá. Přešel jsem tiše po trávě až k němu a nahlédl jsem do nádoby, v níž nebylo nic – než čistá pramenitá voda. Stařík si mne konečně všiml, krátce přikývl v odpověď na můj pozdrav a nerušeně míchal dále.

Chvíli jsem se udiveně díval na něj, chvíli na nádobu, do níž sedlák tu a tam jednou rukou házel co nejmenší kousky rozmačkané hlíny

a hned zase tu vpravo a tu opět vlevo zamíchal dřevěnou lžící za dosti hlasitého a nepříliš krásného zpívání do nádoby na vodu.

Inu, pomyslel jsem si, že nic netrvá věčně. Stařec konečně vytáhl z nádoby obrovskou dřevěnou lžíci – vlastně to spíše vypadalo jako pádlo – a prohlásil: „Tak a teď to nezkvasí."

Přikývl jsem, jako bych to pokládal za samozřejmé, a přikývl jsem i na to, když se mne starý sedlák zeptal, zda „nemám sucho v krku"[37] a zda nechci džbánek čerstvého moštu.[38] Když si stařík pečlivě utřel ruce do zástěry, šli jsme společně domů. Nechal mne vstoupit do světnice, zatímco on, jako obvykle, přinesl ze sklepa chladný jablečný mošt. „A teď ochutnáme" – s těmito slovy mi přisunul modře květovaný džbánek, vrchovatě naplněný moštem.

„Budete si o mě taky myslet, že jsem blázen?" „Vy přece určitě víte, co děláte," zněla má odpověď.

Panenská blanka

> • *Tato neutrálně nabitá voda byla po vláčení vylévána na oseté pole. Voda se vypařila. Neobyčejně jemně rozstříknuté krystalky zůstávaly pozadu jako negativně nabitá koagulační jádra, přitahující záření ze všech stran a vysílající opačné na všechny strany.*
> • *Mezi geosférou a atmosférou je neobyčejně jemná fialově se třpytící síť, podobná jako pokožka. Tato „panenská blanka" umožňuje difusi (nádech a výdech) tak vysokého stupně, že půda zůstává vlhká a chladná i v těch nejsušších ročních obdobích.*

Postupně jsem se dozvídal účel tohoto cvičení. Hlína je dobře rozmíchána v ochlazené vodě, jež společně s vydechovaným kysličníkem uhličitým tvoří kyselinou uhličitou, která na sebe váže vsáknutou vodu a získává neutrální napětí (viz krusta z dobře udupané hlinité půdy).

Tato voda o neutrálním napětí se pak nastříká na pole po vláčení (brány nemají ocelové, nýbrž dřevěné zuby) pomocí takzvaných květných větví[39] (podobné jako zasvěcené ratolesti při procesí). Neobyčejně jemně rozstříknuté krystalky zůstávaly pozadu jako negativně

nabitá koagulační jádra, přitahující záření ze všech stran a vysílající opačné na všechny strany.

Mezi geosférou a atmosférou se tvoří neobyčejně jemná fialově se třpytící síť, podobná jako pokožka, jež propouští jen objekty o nejvyšší kvalitě.[40] Tato „panenská blanka", jak pojmenovávají přírodní pěstitelé tuto neobyčejně jemnou a jemně porézní vrstvičku, jež se tvoří sama, umožňuje difusi (nádech a výdech) tak vysokého stupně, že tato půda zůstává vlhká a chladná i v těch nejsušších ročních obdobích.

Tím zůstává tato zárodečná vrstva mezi geosférou a atmosférou stále na teplotě blízké teplotě největší měrné hmotnosti vody plus 4° Celsia, jež zajišťuje při tvorbě plodu maximální pružnost a oplodňující látky si téměř trvale uchovávají svou relativně nejhlubší pasivitu.

Přírůstek výtěžku díky této jednoduché péči o dýchání pokožkou země činí asi 30 procent oproti půdám, na nichž se tomuto dýchání nevěnuje žádná pozornost. Tato péče o zemskou pleť byla v minulosti nazývána „zpívání do hlíny".

Kulturní úpadek

- *Všude tam, kde voda zmizela beze stopy, nacházíme vodovodní vedení nejrůznějšího druhu, jež jsou známkou toho, že lidé ještě v posledním okamžiku vyvinuli velkou snahu, aby udrželi tohoto zprostředkovatele života na polích a nivách, hlavně však v lidských sídlištích.*
- *Dobře fungující domácí vodovod, klozety s vodním splachováním, kanalizace, později i horkovodní ústřední topení, to vše patří k mnoha věcem, jež usnadňují a zpříjemňují obyvatelům města jejich život.*

Historické a geografické rozměry se posunují. Když se dříve hovořilo o jednotlivých kulturních národech a vysokých kulturách, v období globalizace již takové označení ztratilo svůj smysl. Začtěme se do úryvku z článku „Těhotná voda" z roku 1941 a transponujme si osud jednotlivých kulturních národů na naši současnou společnost. Jaký závěr bychom měli učinit z pohledu tohoto Schaubergerova textu, když budeme mít na paměti stále důležitější otázky hledání a distribuce vody? Co přinášejí pochybné pokusy zvládat stále tísnivější nedostatek vody pomocí delších a delších vodovodů a potrubí, hlubších a hlubších vrtů do sladkovodních rezervoárů? Viktor Schauberger k tomu říká:

Obecně se říká, že *bájné kultury zmizely* beze stopy a neexistují již žádné známky, jež by prozrazovaly, proč na místo svobody, rovnosti a bratrství nastoupily otroctví, kastovnictví a nepřátelství.

Toto tvrzení je obrovským omylem. Vždyť všude tam, kde voda, tento *nositel života*, zmizela beze stopy, aniž bychom nacházeli pozůstatky intenzivního pěstování potravin, nacházíme vodovodní vedení nejrůznějšího druhu; to je známkou toho, že lidé ještě v posledním okamžiku vyvinuli velkou snahu, aby udrželi tohoto zprostředkovatele života na polích a nivách, hlavně však v lidských sídlištích.

Nyní bude jistě překvapením, když budeme tvrdit, že právě díky těmto snahám, díky zakládání vodních děl a vodovodů byl **zaviněn** úbytek nositele života a tím i kulturní úpadek.

Že se v dobách vysokých kultur lidem dobře žilo, to je mimo veškerou pochybnost. Nic se nesnáší hůře, než dlouhá řada dobrých dní. Pokud se lidem dobře daří, začnou být rozmazlení a zpohodlní, začnou se také společensky družit. Vesnice, tržiště, město, to jsou **biologické** důsledky sdružování se. Farář, řídící učitel a lékař jsou doprovodnými jevy, kterých se houfující se člověk nechce vzdát, stejně jako řemeslníků, kteří se starají o tu či onu příjemnost a o pohodlí lidských mas, směstnaných na malém prostoru.

Dobře fungující domácí vodovod, anglické klozety s vodním splachováním, kanalizace, později i horkovodní ústřední topení, to vše patří k mnoha věcem, jež usnadňují a zpříjemňují obyvatelům města jejich život.

Stejně si to zařídili před mnoha staletími Římané, když stáli na vysokém kulturním stupni a když se snažili o to, aby si po těžkých bojích a s velkou kořistí uspořádali svůj život co nejpohodlněji a nejpříjemněji.

K nejznámějším příjemným stránkám tohoto pohodlného života patřily, když odhlédneme od Panem et Circenses, geniálně zbudované vodovody, lázně a nezapomínejme ani na nanejvýš příjemné **horkovodní** vytápění, jež bylo podle vykopávek zbudováno tak důmyslně, že umělé teplo, jež jak známo *stoupá*, když se přirozené sluneční tep-

lo *snižuje* neboli klesá, neboť v údolích je teplo a na vrcholcích hor, které by měly být blíže domněle rozpálené pánvi Slunce, je zatraceně chladno, zákonitě naplnilo obývací i jiné místnosti.

Protože bylo o jakékoliv pohodlí postaráno již předem a protože mechanickým tlakem při vytlačování vody do kopce se voda uměle vytvořenými vodovody vracela zase zpět, místo vody začal kupodivu stoupat nepokoj a neklid.

A jednoho dne, aniž by si toho někdo všiml, římská kulturní konjunktura zmizela beze stopy.

Les, kolébka vody

Les je kolébkou vody. Umírá-li les, vysychají i prameny vody, opuštěné jsou pastviny a tehdy musí přijít na zemi nepokoj, který jsme již všichni schopni vnímat – a to až příliš dobře.

Viktor Schauberger: „Umírající les", 1936

Čím se živí les

• *O les mohou pečovat pouze lidé, které s tímto lesem spojuje láska.*

V následující pasáži ze stati „Umírající les" (viz kapitola „O kapkách rosy"), se Viktor Schauberger opět pokouší zprostředkovat svůj komplexní obraz přírodních pochodů. A formuluje to podobně jako na konci předchozí kapitoly, že kulturní zločiny vedou k úpadku. Důležitou indicií je nesprávné zacházení lidí s vodou – a to nejen přímo, nýbrž také nepřímo, když se například dělají chyby v péči o lesy. V úvodu k tomuto pojednání se Schauberger odvolává na kritické žurnalisty a na první novinové články, věnující se problematice stavu lesů.

Pomalý ale jistý zánik hlubokého lesa začal již být tak očividný, že svůj varovný hlas pozvedly již dokonce i deníky, protože dokonce i lidé, kteří žijí mimo les uprostřed šumění úplně jiného listí, zaregistrují pustošení lesa, když během své dovolené marně hledají klid a zotavení v této továrně na dřevo.

Ale ani tato nesčetná varování nestačí zabránit pokračující devastaci stejně jako k tomu nestačí stále častější tornáda a písečné bouře, jež pustoší v Americe celé pásy země.

Viktor Schauberger se pouští do různých, přesto však vzájemně souvisejících témat, věnuje se například přírodou pohrdajícímu způsobu pěstování bavlny na obrovských bavlníkových plantážích v Rusku, věnuje se správnému způsobu kosení trávy (vzor: pasoucí se krávy), zabývá se povahou a vlastnostmi kapek rosy, jakož i „výživou lesa".

Každý člověk a každý živočich má svůj jícen, jímž přijímá potravu, a má také otvory k dýchání. Ryba, která musí přijímat svůj vzduch z vody, má žábry, a stejně tak i strom má různé otvory, jež mají svou funkci v procesu látkové výměny.

Když budeme pozorovat olše, stojící podél lučního potoka, všimneme si, že se nevypínají směrem ke slunci, ale že se klenbovitě sklánějí nad vodou, vrcholky jejich korun se přibližují k sobě, aby si udržely správnou směs potravy a aby *kůra*, jež je vlastně jakýmisi *žábrami* stromu, mohla dýchat.

Pokud však vezmeme lesu *jemu* prospěšný vzduch například nesmyslným prořezáváním korun stromů a poškozováním jejich kořenových systémů a pokud zlikvidujeme prospěšné společenství sousedů vedle dotyčného stromu, nad ním a pod ním, pak se nesmíme divit, když celý les začne *umírat* a s sebou začne strhávat všechno, co je tím vyvedeno ze svého přirozeného směru.

Člověkem vyvolané změny v lesním porostu se svým způsobem opět nepříznivě projeví jako jakási brzdící zpětná vazba na člověka. Protože podle Schaubergera působí příroda vždy nepřímo, používá zde prostředníka – a v tomto případě jím je voda. A tento závěr nepochází od psychologa ani od sociologa, nýbrž od pozorného a zaníceného pozorovatele mnoha nejrůznějších akcí a reakcí.

O les mohou pečovat pouze lidé, které s tímto lesem spojuje láska. Lidé, kteří pohlížejí na les pouze jako na podnikatelský objekt, škodí sami sobě a škodí všemu, co je živo z této země; vždyť les je kolébkou vody. Když umírá les, vysychají i prameny, pustnou louky, opuštěné jsou pastviny a tehdy musí přijít na zemi nepokoj, který jsme již všichni schopni vnímat – a to až příliš dobře.

Les jako výrobce vody

- *To, čemu říkáme „voda", je odpadní produkt, vznikající biologickým procesem odbourávání.*
- *Každý rostlinný druh vytváří vodu, odpovídající tomuto druhu a proto existuje tolik druhů vody, kolik existuje rostlinných druhů. Vždyť i míza a krev je v každém stromu či v každém člověku trochu odlišná.*

Zatímco jsme se v předchozí kapitole zabývali především lesem, nyní upřeme svou hlavní pozornost především na jednotlivý strom. Viktor Schauberger pokládá strom za továrnu na vodu a uvažuje, jak se může voda dostávat k jednotlivým rostlinám. Jeho představy zde předkládáme do diskuse.

Je neblahým omylem, když se domníváme, že voda vyživuje strom přímo nebo že prostřednictvím kořenového systému dodává vodu bezprostředně stromu. Ve skutečnosti je tento proces právě opačný: Strom či rostlina produkují vodu nebo látku vodě velmi podobnou neboli plodovou vodu. Proto není bez lesa také žádná voda a do údolí spěchá tím více vody, čím víc je nahoře lesů a obráceně.

Pokud je zemědělskými chybami lesu narušována jeho funkce přípravy vody, pak to není žádný zdravý les a pak také není k dispozici voda vhodná pro ostatní tvory. Jakýkoliv zásah do nezměnitelných strukturálních zákonů lesa trestá příroda smrtí.

Každý strom a každá rostlina je jakousi továrnou na vodu, který vyrábí určitý druh vhodné vody, jež se pak teprve přeměňuje na příslušný druh krve či mízy.

To, čemu říkáme „voda", je odpadní produkt, teprve vznikající naznačeným biologickým procesem odbourávání. Výsledkem tohoto odbourávání jsou vzlínající (levitující) energie, jež se prostřednictvím kořenového systému vybíjejí do kapilár stromu, čímž je zahájena pomocí nepatrných částeček vody, strhávaných při energetické výměně, vlastní produkce určitého typu krve nebo mízy. Koloběh mízy tedy není založen na mechanických principech, nýbrž na procesu energetického odbourávání – přestavby. Fyziologii rostlin se prostě musíme naučit znovu a lépe.

Proto vede do záhuby, když se hospodářská opatření spoléhají na nesmyslné pumpování, které se v přírodě nikde neprovozuje. Příroda rozkládá své látky a zvyšuje jejich sílu interatomárním napětím, souvisejícím s jejich dávkováním.

Každý rostlinný druh vytváří vodu, odpovídající tomuto druhu a proto existuje *tolik druhů vody*, kolik existuje *vegetačních druhů*. Vždyť i míza a krev je v každém stromu či v každém člověku trochu odlišná. A má určité konkrétní vlastnosti.

Vzestupem mízy v rostlinách se Viktor Schauberger zabývá v mnoha svých pracích (viz také kapitola „Stoupání mízy"), další podrobné rozšiřování tohoto tématu by však již překračovalo rámec této knihy. Proto se opět vrátíme k povaze a charakteru vody a k jejímu oživování.

Také voda se pohybuje a žije díky energiím, jež jsou v ní obsaženy. Tyto energie umožňují analýzu a syntézu, jež probíhá ve vazbách vody, a druh teplotního spádu v přírodě určuje druh pohybu. Přičemž teplotu nelze charakterizovat jako příčinu samotnou, protože i ona je výsledkem energetických pochodů.

Podobné návaznosti v sobě skrývá i tvorba proudových křivek vodního toku, usazování nánosu, zvyšující se či naopak snižující se vlečné síly vody. Energetické procesy oživují vodu a uvádějí ji do pohybu, vedou ji na stranu a nahoru, udržují její zdraví nebo ji zahubí.

Voda vyzařuje. Toto vyzařování pochází z těles či těl, rozpadajících se v zemi a proto ani voda se nedokáže obnovovat, když beze zbytku využijeme respektive odklidíme všechny odpadní produkty a jen málo zbytků necháváme spadnout na zem.

V předposledním odstavci se nepřehlédnutelně setkáváme s naprosto moderními pojmy, které Viktor Schauberger používal již v roce 1937: „Energetické procesy" ve vodě, dále možnost jejího „oživení" a udržování jejího „zdraví".

Rovněž celé desítky let předtím, než se začalo hovořit o „vymírání lesů" a než se tento pojem ustálil, a přinejmenším nějakou dobu před tím, než mohl být vůbec podnětem k přemýšlení, varoval již Viktor Schauberger před umíráním lesů. Ohrožení však tehdy neleželo v daleké budoucnosti. Podle něj se již smrt do lesů pomalu připlížila.

Les není žádný „upír"

- *Les není žádný „upír", který by vysával přírodní zásoby vody, protože pak by muselo být tím méně vody, čím více by existovalo lesů.*
- *Nic nevydává tolik vody všemi možnými směry a cestami jako les, který by jinak spolykal veškerou vodu světa, kdyby byl pouze jejím konzumentem a ne jejím producentem.*

Citlivý myslivec a pozorovatel přírody mohl rozeznat mnohé známky, jež měly zůstat mnoha odborníkům ještě dlouho skryty. Nechtěli snad tyto známky vidět – nebo si jednoduše nechtěli připustit, že se škody neustále zvyšují: Schauberger přitom klade na stůl jasná fakta, stejně jako v následujícím úryvku svého pojednání „Princip" z roku 1940. A s nimi i jednoznačné pochopení, že společně s vymíráním lesů ubývá i vody.

Rozšiřování lesa v přírodních podmínkách je nepochybné, je však možné pouze tehdy, když jsou k dispozici kvalitativní síly, jež musí vzrůstat ve stejném poměru, v jakém probíhá kvantitativní nárůst. Odumírání kvalitních dřevin v monokulturním lese je tedy nejlepším důkazem toho, že souhra mezi procesy, sloužícími kvantitativnímu a kvalitativnímu růstu, nezbytná k bezporuchovému vývoji, byla kdesi narušena. Pokud není tato principielní chyba nalezena a identifikována, znamená to chřadnutí hvozdu a tím je celá myslivecká a lesnická věda, jež ve skutečnosti dosahuje pravého opaku než přirozeného lesa, nejen bezcenná, nýbrž navíc nanejvýš nebezpečná, protože bez lesa jak známo není vody a bez vody není života.

Toto dále naznačuje, že les není žádný „upír", který by vysával přírodní zásoby vody, protože pak by muselo být tím méně vody, čím více by existovalo lesů. Pokud však les není pouhým konzumentem vody, nýbrž pokud je – jak naznačují fakta – naopak producentem vody, pak by se již nedostalo žádné vody rostlinám a tím by padla i nesmyslná víra, že rostliny spotřebovávají vodu, aby si z ní vytáhly nerostné soli, jež jsou v ní rozpuštěny, a ty pak proměňují v hmotu obrovských stromů. Spotřebovaly by tím tyto stavební látky, avšak tyto by musely být i nadále k dispozici, protože jinak by nebylo možné, aby z houštiny stromů mohlo vyrůst to nezkrotné množství druhů a aby byl vů-

bec možný neustálý růst jejich kvality. V tomto „bahně" musí být prostě skryto něco zvláštního.

Nemůžeme popřít, že se zde opět rozprostírá rozsáhlá mezera ve vědomostech a opět zde narážíme na „duševní ochrnutí" nebo na vysychání rozumu, který by měl dostačovat na pochopení nepopiratelných skutečností. Pěstovat les i nadále podle dosavadních principů se z praktického pohledu nevyplatí a je tedy na čase hledat skutečné důvody přísunu „vyšších" živin, než začneme vůbec hovořit o nějaké lesnické vědě.

Rovněž z roku 1940 pochází pojednání „Etická technika", v níž se Schauberger pouští do tématu „Les, produkující vodu" poněkud jinými slovy.

Tvrdí se, že rostliny vytahují vodu z půdy. Když se na jaře rozhlédneme, určitě si všimneme, že nejprve se začínají zelenat konečky, což by bylo nemožné, kdyby rostliny čerpaly své živiny prostřednictvím vody, protože v tom případě by byly živinami zásobovány především spodní části rostlin. Nehledě na to, že každý jednotlivý koneček kořínku je přece uzavřen hermeticky uzavírající protoplasmou, kterou se žádná voda vzhůru nedostane.

„Les zadržuje vodu," říká se. Nic však nevydává tolik vody všemi možnými směry a cestami jako les, který by jinak spolykal veškerou vodu světa, kdyby byl pouze jejím konzumentem a ne jejím producentem. Bez lesa není žádná voda. Bez lesa není žádný pramen.

Monokulturní les a monokulturní voda

- *Není zapotřebí nijak zvlášť upozorňovat ani na to, že přírodě cizí a navíc krátkozrací hydraulici ... monokultivují meandry a brody, jež promíchávaly vodu, a tím monokultivují i vodu.*
- *Krev Země teče přímo jako podle struny, stísněna betonovými koryty, je špinavá, zapáchá, bez ryb, zvětralá, nechutná, prázdná a teplá. Voda jimi odtéká jako kloakou.*
- *Kdo nezná žádné rozdíly, nedokáže rozlišovat ani mezi dobrým a špatným.*

Jako kritický myslivec pochopil Viktor Schauberger předčasně chyby svých kolegů. V četných dopisech, novinových článcích a pojednáních staví lesnictví zrcadlo přímo před obličej. Stejně tak i v článku z roku 1948 „Příčiny úpadku 20. století (Odhalení původce rakoviny)."

Schauberger byl nucen odhalit jako jeden z důsledků monokultur a nejrůznějších opatření takzvaných hydrauliků (akademických a úředních vodohospodářů) existenci vody, okradené o svou přirozenost. Zavádí za tím účelem – podobně jako u agrárních a lesních monokultur – nový pojem: „monokulturní voda."

Díky nepochopení lesnické vědy dochází nejen k tomu, že:

a) je vyvolán rakovinný úpadek až dosud zdravého smíšeného lesa, nýbrž i:

b) životnost poraženého dřeva se snížila na necelou polovinu – a navíc, což má opravdu velkou váhu, koloběh vody v přírodě je narušen na tom nejcitlivějším místě.

Což znamená: Díky uvedenému omylu, pokud to nebyla podlá a hanebná spekulace, aby mohlo být dosaženo zákonné ochrany a práv v zájmu vrchnosti a nadřízených úřadů, byla zasazena smrtelná rána nejen *lesu*, produkujícímu *vodu*, nýbrž i krvi Země, základně pro vývoj jako takový, a zasazovat tuto ránu je cílem výuky ve všech lesnických školách ještě i dnes.

Není zapotřebí nijak zvlášť upozorňovat ani na to, že přírodě cizí a navíc krátkozrací *hydraulici* dělali přesně totéž.

A to potud, že regulací vodních toků a zkracováním vývojových procesů mechanicky posílili vývojově nebezpečný tlak; současně monokultivovali meandry a brody, jež promíchávaly vodu, a tím monokultivovali i vodu.

Nechme tento pojem prostě tak, jak leží a běží (již se s ním v textech Viktora Schaubergera nebo přinejmenším alespoň v této knize nesetkáme). Abychom se mohli vrátit k monokulturní vodě, podívejme se nejprve poněkud blíže na lesní monokulturu. Během praktického provádění tohoto postupu byly v několika uplynulých desetiletích osazeny obrovské plochy, vykácené dohola, jednotnými výpěstky jednoho druhu stromu. Textová pasáž pochází z pojednání Viktora Schaubergera s názvem „Expanze kontra exploze" z roku 1943.[41]

Když se díváme na ty dlouhé a tlusté chlapáky, stojící ve vyrovnaných řadách monokulturních hvozdů, nemáme k tomu v prvních okamžicích žádných námitek. V první a v druhé generaci prospívají zdánlivě velmi dobře. Tam, kde však vegetuje již třetí generace, tam již začínají potíže. Černé větve, pórovité dřevo, rakovinný úpadek v první délce,[42] která dříve bývala tou nejlepší, k tomu navíc velké a lesnicky nevyužitelné plochy polomů a vývratů, naprostý nedostatek dřívějších rezonančních a jiných kvalitních dřev – to vše nyní charakterizuje nové porosty, v nichž již není ani stopy po nevázaném růstu, jaký zde byl běžný v dřívějších dobách. Civilizované, oslabené, bez podrostu a doplňkového porostu tu stojí nuzné společenství stromů, jimž se nedostává vnitřního zdraví.

Ušlechtilí dárci krve umírají pomalu, ale jistě. Prameny vysychají, protože chybí jejich počátek – jejich kolébka, jež kdysi stvořila příznivé mikroklimatické podmínky, chybí stromy, jež rozptylovaly dopadající světlo a vztlakovým geologickým látkám dodávaly sílu a různorodost jejich napětí. Chybí zde již pestré sousedství nositelů kořenů a korun nad sebou, vedle sebe a pod sebou a tím chybí různé možnosti nástrojů pohlavního rozmnožování, vzájemně vyměnitelná protoplazma, vysílače a přijímače vzájemných geologických, kosmických a atmosférických vlivů vyššího éterického a energetického druhu. Chybí dřívější důvod k nevázanému růstu. Mladí ošetřovatelé neměli a nemají ani ponětí, jak kdysi vypadal hvozd s vysokými stromy, který byl zdravý a dobře smíšený a tím napěťově bohatý.

Kdo nezná žádné rozdíly, nedokáže rozlišovat ani mezi dobrým a špatným. A stejné je to i s dnešními řekami. Krev Země teče přímo jako podle struny, stísněna betonovými koryty, je špinavá, zapáchá, bez ryb, zvětralá, nechutná, prázdná a teplá. Voda jimi odtéká jako kloakou.

Chybějící cit v konečcích prstů

• Pozorujeme shora své ruce a představujeme si, jak by asi probíhal proces látkové výměny, kdyby všechny ty rozvětvené krevní cévy a cévky byly uspořádány podle hydraulických zvyklostí přímo jako podle provázku a byly vedeny tou nejkratší cestou ke konečkům prstů.

Jaký způsob zvolit, abychom dokázali pochopit rozdíl mezi přirozeným přírodním způsobem vedené vody a přírodě odporující regulací a obezděním břehů. Viktor Schauberger volí přehledný a srozumitelný příklad.

Pozorujeme shora své ruce a představujeme si, jak by asi probíhal proces látkové výměny, kdyby všechny ty rozvětvené krevní cévy a cévky byly – mimo jiné – uspořádány podle hydraulických zvyklostí přímo jako podle provázku a byly vedeny tou nejkratší cestou ke konečkům prstů. Cit v konečcích prstů by šel k čertu již v prvních okamžicích. A jakmile se nedostává tohoto citu, jde to s kopce i se všemi ostatními city.

O nějakém kolébání, modlení, vření (tím je myšleno meandrování v rytmu, jaký má modlitba, onen malebný pohyb proudu) nemůže být v tomto vysoce regulovaném toku ani řeči. V tomto proudu přebývá pouze ničivá síla, která pomalu, ale jistě stravuje podstatu vody a postupně přináší větší a větší katastrofy. Současně klesá i hladina podzemní vody a s jejím poklesem se snižuje i síla půdy v okolních polích. Neboť v modernizovaných tocích chybí cyklický (či cykloidní) pohyb a tím i nárůst energie ve hmotě a jejího produktu – životodárnému napětí.

Zachraňte les, půdu a vodu

• Uměním lesníka je, aby se zóna kořenů ochladila na přibližně 4°C. Tehdy může vzniknout tajuplná anomální zóna, jež je pro půdu vlastním nulovým teplotním bodem (nemrznoucím bodem). V této životodárné zóně vzniká také „krev Země" – voda.

Tento text se obrací především k lesníkům. Nadto však oslovuje i mnohé různé oblasti od zemědělství a lesnictví přes ochranu vody a vodohospodářství až po medicínu, když si to připomeneme jen ve zkratce. Všechny tyto obory mají jedno společné: vodu. Druhým hlavním tématem je rakovina, která není rozšířena jen mezi lidmi a živočichy. Tento neřízený růst buněk lze pozorovat i u rostlin a především u stromů.

Světlo a teplo jsou sice hlavními předpoklady veškerého růstu, přesto je však možno pozorovat velký úbytek kvality u stromů, milujících stinné polohy (červeno- a bělokoré jedle apod.), jimž jejich kůra neposkytuje dostatečnou ochranu, že mohou být ožehnuté a/nebo přehřáté příliš silným vlivem slunečního záření.

V tomto případě se objeví rozšíření letokruhů, hrubozrnná struktura dřeva, předčasně se objeví červená či bílá prachnivina při současném ubývání plodnosti a klíčivosti semen, okus samostatně rostoucích mladých rostlinek vysokou a olupování[43] kůry v monokulturních školkách divokou zvěří. To vše jsou přesvědčivá upozornění, že se zde jedná o rakovinnou slepou cestu vývoje, která je z hlediska lesního hospodářství mnohem nebezpečnější než vývraty starých stromů, k nimž velmi často dochází během posledních desetiletí. Vždyť nedostatek dřevní hmoty starých stromů může být nahrazen úsporami.

Pokud však budeme považovat to domnělé „prosvětlování"[44] za rakovinnou vývojovou chybu, vyvolanou překyselením mízního systému, pak můžeme považovat monokulturní mladou lesní výsadbu z posledních desítek let za ztracenou.

Jak jsou různé formy mízy a květů citlivé na světlo a teplo, ukazuje v prvé řadě krev Země – voda – jež začíná ubývat v horských pramenech, jež podléhá stejnému poklesu kvality a následným projevům zkázy, když je vystavena přímému slunečnímu záření, jako krevní druhy výše organizovaných životních forem.

Čím rozsáhlejší je mýcení, tím obtížnější je pak nové zalesnění

> • *Až dosud bylo pro vodní stavitele naprostým tajemstvím, že se nekryté vody musí pohybovat zcela konkrétním systémem křivek, musí se odvíjecím způsobem otáčet kolem podélné osy, aby byly ochráněny před nadměrnými tepelnými vlivy (sluneční žár).*

Čím rozsáhlejší je mýcení, tím obtížnější je pak nové zalesnění. Toto empirické pravidlo starých lesníků budou muset bezpodmínečně akceptovat i všichni školní aristokrati, protože je fakticky prokázáno.

Nikdo dosud ani netušil, že nadměrným prosvětlením a přehřátím půdy, jež byla po staletí skryta v ochranném stínu lesa, se naruší či dokonce zcela zlikviduje biopolarita – neboli česky napěťové rozdíly mezi geosférou a atmosférou – když je ta nejcitlivější svrchní vrstva půdy, jež je zdrojem výživy rostlinného světa, náhle začne být vystavována plné dávce neodcloněného slunečního záření a jeho agresivnímu vlivu.

Tyto nebezpečné druhy záření – známé pod názvem „Hahnovy paprsky" podle jejich objevitele profesora Hahna[45] – absorbuje jehličí a listí přirozeně rostlého smíšeného lesa, kdy se vzájemně překrývají a kříží jehličnaté a listnaté větve, takže se ke kořenovému systému rostlin dostanou již jen hodnotné, *zotavující* (osvěžující) paprsky, podmiňující vzestupnou možnost plození semen a jejich výsevu.

Tím je vyvoláno podobné snížení tlaku, jaké je vyvoláno *poklesem* teploty až ke zmražení redukovaného média (v kyslíkové láhvi), čímž svářeč dosáhne toho, že se působící tlak sníží z 28 atmosfér na přibližně 8 atmosfér.

Takovouto redukční stanicí na snižování tlaku je i přirozeně rostlý smíšený les v teplejších oblastech. Úlohou a uměním lesníka je sestavit tento pestrý lesní svět sousedů nad sebou, pod sebou a vedle sebe tak, aby tato tlaková redukce ochladila zónu kořenů na přibližně 4°C. Tehdy může vzniknout tajuplná anomální zóna, jež je pro půdu vlastním nulovým teplotním bodem (nemrznoucím bodem) – jedním slovem zdravím této životodárné zóny – a může být udržována v poměrně úzkém teplotním rozmezí v zimním i letním období. V této životodárné zóně vzniká také „krev Země" – voda – jež se šíří nad ni i pod ni a eliminuje atomární přetlak, jenž je z biologického pohledu chorobný – či takříkajíc planý.

Totéž najdeme i ve všech formách květů a mízy, když jsou vystaveny tomuto nefiltrovanému (nebrzděnému) slunečnímu záření (Hahnovým paprskům), jež dokážou absorbovat pouze určité tukové vrstvy, které jsou součástí jehličí a listí a ve správném poměru podporují růst. Jedná se přitom o určitý druh krystalizace (proces tuhnutí), která při nadměrných dodávkách tepla a světla způsobuje, že růstové formy jsou hrubozrnné a ztrácejí svou amorfní strukturu. Vykazují tedy projevy zbytnění, jejichž vlastní příčiny budou podrobněji vysvětleny později a jež souvisejí s rozpadem buněk. (K tomuto tématu viz ochranné prostředky proti slunečnímu záření mastmi se speciálním

složením a energetizováním, jež dokonce dokážou do určité hranice zcela zneškodnit i Hahnovo záření).

Velmi poučným příkladem je v této souvislosti svrab,[46] který se objevuje všude tam, kde jsou příliš velké paseky a mýtiny nebo polomy po větrných smrštích a kde důsledkem toho klesne hladina spodní vody a zvěř přijde o svou silnou ochranu větvoví. Srst zvěře začne rovněž ztrácet tuk a tím i absorpční schopnost vůči zmiňovanému ničivému záření.

K této kapitole patří i malomocenství (lepra), která postihuje především podvyživené lidi, protože i zde jim chybí zmíněné filtrovací látky díky nedostatečné tukové ochraně pleti. Nyní také lépe chápeme, proč takzvané světlé druhy stromů, které mají menší ochrannou korunu, mají výrazně větší ochrannou vrstvu kůry, jež je přirozenou ochranou proti působení záření.

V následujícím textu se Viktor Schauberger zabývá povahou vody. Zejména tekoucí vody potřebují ochranu před přímým působením slunečního záření. Pokud je to alespoň trochu možné, zajistí si potok či říčka sama hustý porost na svých březích, aby pak stromy a keře rozprostřely nad vodou svou ochrannou střechu. Pokud to není možné – nebo pokud vodní tok přišel o tuto svou ochranu, například mýcením pobřežních porostů kvůli domnělé ochraně před vysokou vodou – zbývá vodě ještě jedna cesta: Navíjení nebo svíjení proudu, tedy tvoření vírů kolem své podélné osy. Jeden ze svých mnoha poznatků formuluje Viktor Schauberger velmi srozumitelnými slovy.

Až dosud zůstaly zcela nepovšimnuty vodní víry, které se musí otáčet v proudu nechráněného vodního toku ve zcela konkrétních proudových křivkách, podobně jako se musí opatrně otáčet pečeně na rožni, aby byla ochráněna před příliš velkým působením tepla (v tomto případě před slunečním žárem).

V tomto zvláštně zakřiveném proudu se dostávají na periférii toku lehčí usazeniny, bohaté na tuk. Vážou tam Hahnovo záření, zatímco těžší materiál je nesen středem proudu, kde je vzájemně roztírán a rozdrobován. Životodárné suroviny jsou rozdrobovány na jednotlivé atomy. Jsou oplodněny a doplněny o kyslík, obsažený ve vodě, čímž i zde vzniká anomální zóna a nastává zde zvýšení plodnosti a zvětšení kapacity rozsevu, jehož je dosahováno čistě kinetickými technikami – působícími podle podélné osy.

V této zóně se pak spojí vývojově starší panenská (matečná) voda, jež je takříkajíc akumulátorem pro životodárné atomární energie o vysokých hodnotách, jež jsou ovšem spojeny s teplem a vzájemným působením těchto fenoménů se pak dá vysvětlit až dosud záhadné zmnožování vody v přírodně zakřivených tocích.

Nyní bychom již mohli začít tušit, proč se vysokotlakými turbínami zhoršuje kvalita vody a následkem toho v dalším toku i její kvantita.

Pod pojmem „nebrzděné (nefiltrované) sluneční paprsky" je zapotřebí chápat bipolární směs paprsků, jež je nositelem jak oplodňujících, tak i oplodňovaných látek. Ty poslední ztrácejí svou konstruktivní prapůvodní sílu, když jsou tyto hodnoty radiace příliš vysoké. Je experimentálně prokázáno, že radiace překoná jakýkoliv odpor a pronikne až k převážně záporně nabitému buněčnému jádru. V tomto jádře pak vyvolají *dodatečné* tepelné účinky takový atomární stav, jenž může mít za následek opačné ustavení rovnováhy živin, jež vede k rozpadu buňky. Dosud dědičně zdravá buňka je přebudována na ohnisko rozkladu a začne do celého okolí vysílat „Hahnovo záření" a tím přivede celý organismus do stavu rozpuku rakoviny.

Atomární přetlak v krvi Země se pak přenáší do mízy a do výše organizovaných krevních druhů; dochází k charakteristickému povolení tkáně, ke zbytnění a otokům, které zkušený lesník zpočátku identifikuje jako již zmíněné „prosvětlení". Zvětšení kambia (letokruhů) není ničím jiným než počátečním stádiem rakoviny rostlin.

Když porovnáme dřeviny, vyžadující stín a přitom rostoucí osamoceně na mýtině pod trvalým slunečním svitem, se stromy, stojícími pod ochranou mateřského stromu, zaznamenáme u těch prvních výrazný bylinný porost, okus a sloupanou kůru, jež opět svědčí o překyselení, jež doprovází rakovinné kroky opačným směrem vývoje.

V zájmu veškerého obyvatelstva si konečně musíme čestně a otevřeně říci, že moderní lesní a vodní hospodářství a částečně i celé moderní zemědělství přírodě škodí a sice nevědomky, ale o to intenzivněji jí dodává vlastní rakovinotvorné zárodky.

Nepochopily nezbytnost odfiltrování radioaktivně působících druhů záření. Tím, že však o tom nyní vědí, dopustí se zločinu obecného ohrožení, když nebudou brát vážně tuto péči a tato opatření proti překyselení rostoucích výtvorů (rostlinných bytostí), jež jsou pro další vývoj snad ze všeho nejdůležitější.

Zastavení, zkáza a zetlení nepřirozených vodních toků

- *Poprvé se hovoří o zastavení, zkáze a zetlení nepřirozených vodních toků. Vyžaduje mnoho zkušeností, navrátit takovým vodám jejich přirozenou výtlačnou a vlečnou sílu beze změny geologického spádu.*
- *Specifická hmotnost vody se dá regulovat kineticko-technickými metodami. Je diskutabilní, zda tedy „Archimédův zákon" skutečně bezezbytku platí.*

Stejně jako v lesích, i v nesprávně ošetřovaných vodních tocích nalézá Viktor Schauberger podobné chorobné symptomy. Na početním příkladě, který jsme na tomto místě vypustili a který jsme zařadili i s komentářem do přílohy C (viz kapitola „Ztráta kinetické energie ohříváním proudu vody"), se Schauberger pokouší vyjasnit, že cenná kinetická energie se ztrácí, když se vodní tok nepřiměřeně zahřeje. Důležitý je pro nás především závěr.

Poprvé se hovoří o zastavení, zkáze a zetlení nepřirozených vodních toků. Nikdo se již dnes nediví tomu, že průmyslově využívané a zamořené vodní toky, jako například v Porúří, se staly něčím jako kloakou, jež se téměř nehne z místa. Vyžaduje mnoho zkušeností, navrátit takovým vodám jejich přirozenou výtlačnou a vlečnou sílu beze změny geologického spádu.

Samotné Slunce nenese zodpovědnost za toto znehodnocení. Odkud tedy pocházejí ony nebezpečné síly, jež dodávají vodě dodatečné teplo? Tkví ve statu nascendi přepravovaných látek a opačně polarizovaných sedimentů, které vyvolávají bouřky dokonce i ve vzduchu. Jako dodatečné rozkladné síly (typu elektrické disociace) se uvolní tehdy, když je voda akademicky = technicky, odstředivě (hydraulicky) hnána od středu proudu k pobřežní zdi (kterou může být i trubka nebo stěna turbíny).

Tím se vyvolá ultrafialové záření, které již má charakter rentgenových paprsků. Rozzáří se, brzděno tukovými filtry, ve vakuových nebo neónových trubicích s tmavě červeným a silně pulsujícím světelným efektem na vnitřním okraji vakuové hrušky (trubice).[47]

Pokud se tyto paprsky spojí ve svazek a nasměrují se na hořlavou kapalinu, přivedou ji ke vzplanutí. A tím se vysvětluje i zánět, „studený požár" a rakovina, když jsme příliš vystaveni tomuto vyzařování (viz obráceně se křižující vodní toky) nebo když dlouhodobě popíjíme překyselenou vodu. Pokud se tekoucí voda pohybuje respektive křižuje (emulguje) planetárním způsobem (jakési navíjení), tedy přirozeným přírodním způsobem, pak se uvolňují *dodatečné* kinetické síly, které vyráběli staří lesníci, když plavili po vodě velké kusy zboží o měrné hmotnosti vyšší než voda (bukové klády apod.).

Specifická hmotnost vody se dá regulovat kineticko-technickými metodami. Je diskutabilní, zda tedy „Archimédův zákon" skutečně bezezbytku platí.

Dosud neprozkoumané ztráty plynulosti, k nimž dochází při proudění v proměnlivém geologickém spádu, zpětný posun kvality vody, mízy, krve, trvalé šíření technické nákazy, studeného požáru – lidově zvaného rakovina – ztráty výtlaku a vlečné síly v hydraulicky regulovaných tocích, úhyn ryb, jedním slovem neudržitelná zkáza a úbytek vody apod. jsou zapříčiněny již zmíněnými kinetickými chybami a rušivými vlivy.

Viktor Schauberger nyní přináší paralely s lidským organismem, odsouzeným k rakovině a předkládá k diskuzi ochranu a protilátku v podobě vody téměř bez kyslíku. Příslušný odstavec, jenž je přímým pokračováním tohoto textu, je uveden v kapitole „Voda téměř bez kyslíku k boji s rakovinou".

Očista a uzdravení lidstva obnovením původních přírodních půdních poměrů

- *Vnitřní klima, individuálně rozdílné anomálie vody, mízy a všech forem krve, charakterizuje jedinečnost příslušné životní formy.*
- *Každá rostlinná či jiná životní forma má určité anomálie, vlastní svému druhu = jakýsi indiferentní zdravotní stav.*
- *Stojíme před osudovými událostmi (...) zejména v oblasti výživy, protože životodárná půda je nadměrně ozařována, je přehřátá a tím je nositelkou rakoviny. Poskytuje překyselené potraviny,*

jež v sobě nesou zárodky rozpadu, které pak předává lidem i ostatním živočichům.

Po výletu k lidským příspěvkům k problému rakoviny se nyní vracíme zpět k původnímu textu „Je takzvané prosvětlování lesa vymožeností lesního hospodářství nebo rakovinnou slepou uličkou?"

Vnitřní klima, individuálně rozdílné anomálie vody, mízy a všech forem krve, charakterizuje jedinečnost příslušné životní formy.

Každá rostlinná či jiná životní forma má určité anomálie, vlastní svému druhu = jakýsi indiferentní zdravotní stav, který neustále kolísá v určitém vnitřně přijatelném rozmezí. Jako by bylo nemožné přestěhovat eskymáky do tropů a černochy do Laponska, stejně není možné přesadit určité druhy dřevin, spojené s konkrétními půdními a klimatickými podmínkami do monokultury na libovolném stanovišti.

Každé nadměrné prosvětlení a přehřátí působí na půdu, na mízu i na krev v podobě atomárního přetlaku. A proto není „světlý přírůstek," pokládaný za vymoženost lesního hospodářství, jímž se měla v nejbližších letech výrazně zkrátit obmýtní doba,[48] ničím jiným než známkou úpadku a proto nemohou tyto nemocné mladé lesy plodit plnohodnotná semena díky nedostatku kvalitních látek. V příští generaci pak ztratí schopnost rozmnožování docela.

Tyto rakovinou prožrané lesy mohou být v tom nejlepším případě využity k redukci tlaku, aby sloužily jako nárazníkové pásmo pro opět přirozený smíšený les, k čemuž by však měla kromě toho sloužit i prastará a dávno zapomenutá filtrační zařízení, jež by posílila klíčivost nemocných semen.

Švýcarsko, Švédsko a částečně i Jugoslávie zákonem zakázaly mýcení lesů. Švýcarští vodohospodáři se snaží odstraňovat následky nesmyslných regulací a zamoření toků odpadními vodami, aby zachránili zpustošená jezera. Také Německo vydalo na podobné účely 600 milionů marek a již dnes se hovoří o tom, že ani trojnásobná suma by nestačila pokrýt alespoň ty nejtěžší následky regulací.

Po desetiletích toho nejpodrobnějšího zkoumání přírody a především fenoménu pstruha, stojícího bez pohnutí v prudkém proudu horské bystřiny, bylo znovu objeveno nejhlubší tajemství pokračování vývoje, a sice odclonění nebezpečných druhů slunečního záření, poškozujících půdní, mízní a krevní prostředí a bylo také odhaleno tajemství způsobu a pravidel planetárního pohybu vodních mas.

Aby se z tohoto objevu daly získat praktické výsledky, bude nutná určitá přestavba respektive přeškolení podle Goetheho zásady: „Kdo rybu nenajde, ten ji nikdy neuloví." Toto přeškolení může být vedeno pouze otevřenou diskusí, z níž naprosto samozřejmě vyplynou příslušná preventivní a nápravná opatření. V prvé řadě se bude jednat o odstranění zdánlivě neškodných chyb v pohybu a excitaci, které byly učiněny ve všech čtyřech oblastech hospodaření.

Pro Viktora Schaubergera jsou čtyřmi hlavními oblastmi hospodaření zemědělství, lesnictví, vodohospodářství a energetika. V předložené stati se sice toulá všemi oblastmi až po medicínu, přesto pro něj stojí v popředí – alespoň podle titulu – lesnictví. Avšak to, co platí pro rostliny v lese, platí i pro polní plodiny. Na následující řádky je možno pohlížet i z pohledu dnešní ostré polemiky. Na jedné straně při ní stojí zastánci přírodního ošetřování půdy a semen. Na druhé straně stojí ti, kdož věří, že zde musí pracovat na obrovských plochách ty největší, nejtěžší a nejrychlejší stroje. K tomu se řadí průmysl, jehož zastánci si myslí, že jedině geneticky upravené potraviny společně s umělými hnojivy, herbicidy a pesticidy jsou schopny vyřešit globální problémy s přelidněním. Ani takový vizionář, jakým byl Viktor Schauberger, nedokázal předvídat veškerý vývoj na tomto poli, když před půlstoletím dospěl k případnému zjištění:

K tomu, aby se lidstvu opět navrátilo zdraví, je nutno znovu dosáhnout přírodních a zdravých půdních podmínek. Technickými a převážně odstředivými, centrifugálními kinetickými metodami to ovšem není možné.

K tomu by však bylo zapotřebí podstatným způsobem změnit všechny dnešní metody obdělávání. Přirozené plodnosti a rozmnožovacích schopností nelze také dosáhnout používáním zahnívajících hnojiv, jež v sobě nesou zárodek rozkladu, a stejně to není možné pomocí umělých hnojiv, jež v ohni ztratily všechen tuk a všechny živiny. Obráceně polarizované magnety odbírají podzemní vodě její atomární stavbu a vztlakovou energii a tím ji nutí k bezmocnému poklesu své hladiny.

Tyto obráceně polarizované magnety předstírají kultivování, skrývají však již ve své podstatě dědičnou chorobu a proto nemají žádnou životnost. Nemocné půdy jsou pak podle toho biologickým důsledkem takzvané bitvy o zrno.

Závěrem svého výkladu pak Schauberger přivádí do zorného pole (podle vlastních údajů) 26 žádostí o udělení patentu, z nichž některé již byly uděleny, rovněž zde uvádí dobrozdání vysokých škol, které tyto patenty potvrzují.

...že prosvětlování či mýcení je chybným vývojem, podobným rakovině. Z toho vyplývá, že monokulturní les, pěstovaný na mýtinách a pasekách, který je navíc zasazen příliš hustě, je skrz naskrz dědičně nemocný a tím je ztracený.

Připočtěme k tomu ještě více než 80procentní vykácení starých dřevin, jehož následkem se snížila průměrná tloušťka řeziva z dřívějších 36 cm na nynějších 24 cm a z tohoto pohledu nám začíná chybět stabilita, jež je prvním předpokladem k udržení lesní hmoty.

Přírodní vodní hospodářství je natolik zničeno nesmyslnou regulací toků a výstavbou tlakových turbín – produkujících atomární energii rozkladu – a k tomu ještě zamořením toků odpadními vodami z chemických továren a nečištěným tekutým komunálním odpadem (fekáliemi), že je nutno uvažovat o ohromných sumách, abychom mohli dosáhnout alespoň z poloviny zdravých vodních poměrů.

Na poli moderního zemědělství byly rovněž spáchány ty největší chyby a energetika se provinila tím, že nesmyslně plýtvá koncentrovanými hutnými látkami,[49] jež jsou nejdůležitějšími látkami vývoje, bez nichž se neobnovuje voda a životní podmínky následujících generací jsou tím více než ohroženy.

Profesor Hahn řekl stručně, že lituje toho, že zveřejnil své objevy, jež vedly k průmyslové výrobě ničivé koncentrace atomové energie – co se stalo, nedá se již odestát.

Čelíme nyní osudovým událostem. A to nejen na poli politiky a hospodářství, nejen sociálního napětí, zejména se to týká pole výživy, protože půda, kterou máme k dispozici, je čím dál více vyprahlá, přehřátá a tím se stává nositelkou rakoviny. Poskytuje nám překyselené potraviny, jež v sobě skrývají sémě rozkladu a přenášejí je na člověka i ostatní živočichy a proto se dnes již každý pátý člověk stává obětí této děsivé epidemie.

Závěrem upozorňuje Viktor Schauberger na příčinu tohoto stavu a na možnosti její nápravy. Přitom připomíná úspěšný boj, který vedli naši předkové s vrchností, když závěrem 19. století prošlo lesnictví první vlnou komercializace.

Zlo začalo v lese a proto musíme s jeho vymítáním začít také v lese. Naše děti čeká zlověstná budoucnost, pokud v sobě nenalezneme odvahu přijmout pravdu, že se celé lidstvo stává obětí těch, proti nimž vedli lesníci, kteří cítili s přírodou, již před 80 lety rozhořčený boj o neoddělitelné souvislosti mezi lesem, lesní zvěří a přírodními a čistými bystřinami, bohatými na ryby.

Sebeklam

> *• Když umírá les, pak se kazí, umírá a hyne také voda, do níž jsou ke všemu tomu nadbytku zabudovány ještě tlakové turbíny a jejíž koryta, která dosud vedla její tok, jsou přestavěna na přímočará a navíc ještě přesycena průmyslovými odpady.*

Nejpozději v roce 1954, kdy sepisuje své pojednání „Sebeklam – klamání lidu – či obojí", dozrává ve Viktoru Schaubergerovi poznání (přinejmenším alespoň nepřímo), že sám také přispěl k rabování tuzemských lesů. Ve svých sedmdesáti letech popisuje, jak se dostal v polovině 20. let ještě jednou k extenzivnímu nasazení plavebních zařízení (k jejichž zkvalitnění přispěl vrchovatou měrou). Ještě jednou se dostala ke slovu metoda, při níž se naházejí kmeny do vyschlého koryta potoka (voda se nejprve někde proti proudu potoka přehradí); dřevo (a všechno ostatní, co se nachází v korytě potoka) je pak strženo stoupající masou vody, jež je nárazově vypuštěna otevřením stavědla, a s velkým duněním a burácením pospíchá do údolí.[50] Tyto techniky přispěly k tomu, že mohly být nemilosrdně vymýceny i poměrně odlehlé horské regiony.

Po První světové válce byly ztraceny velké honitby feudálních pánů. A tehdy také začíná velké rabování lesů, a to dokonce i v těch nejodlehlejších partiích, díky zařízení na plavení dříví pomocí nádrží a stavědel, jež dokázala v krátké době změnit přirozený proud potoka v naprosté ruiny. Racionálněji pracujícím plavebním zařízením pak padly za oběť miliony běžných metrů toho nejhodnotnějšího dřeva ze starých stromů.

Nikdo neposlouchal žádná varování. Poukazovalo se na zdánlivě dobrý stav nových lesních přírůstků, vyrovnaných jako vojáci v jednom šiku čistých kultur (monokultur) lesních školek, jež udávaly úplně jiný obraz lesa, než býval v minulosti.

Již po několika málo desetiletích se však ukázalo, že tyto stromky, vychovávané v lesních školkách podle školně-vědeckých metod, vykazují úplně houbovitou strukturu a zejména ty, které vykazovaly takzvaný domnělý „světlý přírůstek" a jež byly přijímány s nadšením a úsilím o největší letokruhy a tím největší přírůstek dřevní hmoty, nevykazovaly vlastně nic jiného než rakovinu – počínající rakovinu stromů. I dnešní mladé přírůstky jsou v podstatě ztraceny; (jak ukážu ještě dále ...) nejsou žádnými producenty vody, nýbrž naopak jejími konzumenty, čímž mohou vytvářet ještě poréznější vrstvy a mohou vytvářet ještě propustnější kořenovou protoplazmu.

Z více než čtvrt milionu hektarů dřívější lesní půdy jsou dnes nezalesněná respektive již dnes nezalesnitelná jalová pole, rozkopaná a pomalu pustnoucí, protože v jejich kořenovém systému již stoupla teplota nad 9°C a následkem ochabující klíčivosti náročných jakostních druhů dřeva je nemožné jejich opětovné zalesnění, přičemž nemáme k dispozici ani dostatek semen jako takových a ta, která jsou" schopna vyklíčit, mohou v této půdě přijmout již jen „poslední pomazání." Difúzní obálku, potřebnou k jejich vývoji, nelze uměle ničím vylepšit.

Když umírá les, pak se kazí, umírá a hyne také voda, do níž jsou ke všemu tomu nadbytku zabudovány ještě tlakové turbíny a jejíž koryta, která dosud vedla její tok, jsou přestavěna na přímočará a navíc ještě přesycena průmyslovými odpady, v jejichž zamořených vodách vymírají dokonce i parazitující škůdci, kteří jinak bují v tlejících vodách.

Zapáchající stoky, kterým se musí vyhnout i ti, kdož by se v nich chtěli vykoupat – kvůli možnosti onemocnění následkem škodlivých látek – jsou posledním varováním školně-vědeckého nerozumu a poslední hlášení z celého světa potvrzují, že dokonce již i děti se stávají oběťmi této zvrácené restrukturalizace a reagují na ni nepřiměřenými a nesmyslnými obrannými prostředky. Nastává přírodní katastrofa planetárního rozsahu, jež odsouvá do pozadí i potopu, vyvolanou masovým vzbouřením národů proti „nadkultuře".

Přírodní vodní toky

Voda je kolébkou všeho života jen tehdy,
když se v přírodě pohybuje přirozeným způsobem.

Viktor Schauberger: „Objev levitační síly", 1949.

Voda, která táhne

- *Mnohá pozorování stále znovu ukazují, že závisí pouze na druhu pohybu, zda se voda zmnožuje a zlepšuje – či zda je jí čím dál méně a zda umírá, když se pohybuje podle dosavadních regulačních předpisů.*
- *Veškerá vedení pitné a užitkové vody jsou nepřirozená a jsou tedy zkonstruována zcela nesprávně. Co je nejhorší, obvykle bývají vyrobena z naprosto nevhodných materiálů.*

V tomto úryvku je ústředním motivem správný pohyb vody. Některé poznámky jsme se již dočetli v předchozích kapitolách. Následující text pochází z obsáhlého 116 stránkového pojednání Viktora Schaubergera s názvem „Objev levitační síly."

Viktor Schauberger se zde opět nejprve věnuje znalostem našich předků a oceňuje jejich vodní díla, respektující přirozený proud vody. Vycházeje z tohoto úvodu, popisuje, jak dospěl jako mladý muž ke svému přesvědčení, že způsob pohybu vody má obrovský vliv na její kvalitu.

Jak jsem se již zmínil (viz kapitola „Kněžna a její milé peníze"), získal Viktor Schauberger počátkem 20. let od své tehdejší zaměstnava-

telky šanci vybudovat zařízení na plavení dříví. Když to shrneme, stalo se to přibližně takto: Jednoho dne kníže svolal všechny spolupracovníky, aby od nich získal návrhy, jak zajistit, aby revír přinášel nějaký zisk. Byly předloženy nejrůznější návrhy a mnohé z nich byly ozkoušeny také v praxi. Například železnice, kterou navrhl jistý inženýr a která měla vést až do lesa. Ukázalo se však, že tento návrh byl nerealizovatelný. Několik kilometrů již položených kolejí bylo opět demontováno a odvezeno z lesa.

Viktor Schauberger měl úplně jiné nápady, vždyť se mohl opřít o dlouholeté zkušenosti svých předků; snažil se najít smysluplné (a současně finančně zajímavé) využití revíru ...

Takže jsem zase jednou seděl před touto tajuplnou bytostí, jež se jmenuje „voda" a již pokládá moderní věda za chemicky mrtvou látku, znečištěnou různými kaly a nečistotami, a náhle zde bylo to, co jsem tak dlouho hledal, objevilo se řešení problému – sama voda, která *nese*, tu může naprosto změnit situaci.

Pod pojmem voda, která táhne či vleče, mysleli mí předkové neustále urychlovanou vodu, udržovanou neustále poblíž anomálního bodu (plus 4°C), jež má maximální měrnou hmotnost, – říkali jí nosná či vlečná voda.

Voda, která je schopna brát si s sebou zásoby na cestu, jež jsou v jejím proudu, a jež je nechává ležet, když ztrácí díky nepřirozenému způsobu pohybu schopnost vléci a nést.

Vodou, která „táhne", plavili mí předkové těžké bukové klády z odlehlých oblastí revíru do údolí a jednoho dne již tyto klády nepluly, protože došlo ke změnám přirozeného zakřivení, které dříve tak pohyblivou vodu uspaly a postupně narušily její vlastnosti. Provedli to moderní odborníci na vodu prostřednictvím svých regulačních metod hydraulického tlaku a zvyšováním teploty.

Tajemství přirozeného pohybu proudu vody se skrývá, jak jsem pochopil čistě intuitivně, v odporu, který klade břeh pohybu proudu. Jinými slovy: břehy dávají médiu cykloidní spirálovitě prostorovou křivku a s ní spojený navíjecí tah. Neboť – bez odporu není žádný pohyb.

Na vlivu odporu závisí kinetická energie a na ní nosnost a vlečná síla krve Země, vody.

Voda je kolébkou všeho života jen tehdy, když se v přírodě pohybuje přirozeným způsobem. V opačném případě v tomtéž médiu vznikají zhoubné nízkofrekvenční energie, jimž naši předkové říkali „zlí duchové" a jež *rozkládají* vodu samotnou i celé její okolí.

Tehdy jsem také pochopil, proč byli mí předkové v neustálém konfliktu s vysokými církevními kněžími. Bezpodmínečně odmítali všechny církevní novoty a pevně a věrně se drželi starogermánských postojů, podle nichž jsou všude kolem nás dobří i zlí duchové, že jsou v zemi, ve vodě i ve vzduchu, a že nás tak či tak ovlivňují – podle toho, zda podporujeme jejich vývoj přirozenými pohyby nebo zda jej narušujeme moderními způsoby pohybu.

Ve své vizi jsem viděl svého zesnulého otce, jak stojí v plavebním kanálu a ukazuje svým lidem, jak mají přirozeně zakládat plavební kanál. Což znamená, že vytvářel takové umělé překážky pohybu, které – jakkoliv pozoruhodně to zní – urychlovaly proud vody a přinášely jí čerstvost, správnou měrnou hmotnost a tíhu, takže jí udělovaly nosnou a vlečnou sílu.

Od onoho dne jsem prohlédl a začal jsem své okolí pozorovat zcela novýma očima. A každá pochůzka revírem, touto velmi odlehlou a před lidskou činností dosud uchráněnou honitbou a lesní oblastí, mi přinášela nové poznatky. A když se zde pak příštího podzimu objevil kníže na svém loveckém pobytu – tenkrát poprvé i se svou manželkou – získal jsem jistotu, že dokážu přirozeným způsobem vyřešit problém s přepravou dřeva, jenž byl až doposud pokládán za neřešitelný.[51]

Mnohá pozorování mi přinesla tentýž poznatek, že závisí pouze na druhu pohybu, zda se voda (krev Země) zmnožuje a zlepšuje – či zda je jí čím dál méně a zda umírá, když se pohybuje *hydraulicky*, to znamená podle dosavadních regulačních předpisů.

Nabízelo se tedy podrobné sledování přirozeného způsobu pohybu horských bystřin, dosud neovlivněných člověkem a provádění pokusů, odpovídajících danému účelu.

Přitom jsem stále znovu zjišťoval, že základním předpokladem pro šíření a šlechtění (rozmnožování a zlepšování kvality) vlastní vývojové základny je pohyb bez tlaku a tím i bez vyvíjení tepla, takže se jedná o jakousi formu antihydraulického urychlování vodních mas.

Všude tam, kde je voda vedena podle *hydraulických* principů, ať již moderní regulací vodního toku nebo pomocí tlakových turbín, umírají v krátké době pstruzi a další vyšší živočichové. Místo nich zde začne bujet patogenní život, začnou zde přežívat různí paraziti a ničivé zárodky.

Dalším zjištěním bylo, že co platí pro faunu, platí samozřejmě také pro flóru. Z toho rovněž vyplývalo, že veškerá vedení pitné a užitkové vody jsou nepřirozená a jsou tedy zkonstruována zcela nesprávně. Co je nejhorší, obvykle bývají vyrobena z naprosto nevhodných materiálů, protože železo, přetvářené pomocí ohně, je katalyzátorem analyzující, to znamená rozpínavé a rozkladné tendence vůči struktuře organického uspořádání – jedná se tedy o podstatu vzniku elektrického proudu.[52]

Postupně se mi dařilo kopírovat naturálně správný způsob pohybu vody, i když to bylo zdlouhavé a nákladné a i když to bylo k praktickým účelům dosud nepoužitelné.

Voda, která nese

> • *Měrná hmotnost vody je jednou z fyzikálních nebo (a) mechanických veličin, závislých na kinetických podmínkách proudu aktuální, vždy proměnlivé kvality vody.*

V předchozím úryvku vysvětlil Viktor Schauberger své pojmy „voda, která táhne" a „voda, která nese" v souvislosti s uměním plavení dřeva, kterým vládli jeho předkové. 6. června 1947 používá druhého z obou pojmů jako nadpisu, aby pak mohl vysvětlit další záležitosti. Úplný titul jeho pojednání zní: „Voda, která nese díky regulaci specifické hmotnosti v malých vodních cestách."

Z této publikace jsem vybral některé nejdůležitější pasáže.

Nejprve však příběh z rodinné kroniky: Když Maria Schaubergerová, Viktorova manželka, navštívila svého syna Waltra někdy uprostřed třicátých let v Breslau, šla tam do kina, protože její syn se právě účastnil nějaké přednášky. Jaké bylo její překvapení, když uviděla předfilm o názvu „Voda, která nese." Tento velkoryse natočený dokumentární film pojednával o záměru jejího muže vybudovat ve druhé polovině dvacátých let zařízení na plavení dříví v horním Mürztalu ve Štýrsku.

V tomto filmu bylo zařízení „lesníka Schaubergera" označeno jako „geniální dílo," „které je naprosto unikátní a jež nese všechny stopy tvůrčí vůle člověka." Úryvky z tohoto filmu jsou dodnes k vidění v televizním dokumentu Franze Fitzkeho „Vodní mistr" a jsou k dispozici i na CD „Voda – krev Země."

Nyní tedy k úryvkům textu pojednání Viktora Schaubergera „Voda, která nese."

Specifická hmotnost vody je z přírodního pohledu jednou z fyzikálních nebo (a) mechanických *funkcí*, závislých na kinetických podmínkách proudu aktuální, vždy proměnlivé kvality vody.

Zlepšení kvality vody mělo za následek její přiblížení se k teplotě antinormály (teplotě anomálního bodu) plus 4°C, zvýšení specifické hmotnosti a zvýšení výtlaku (nosnosti) vody.

Stavba plavebního koryta s okrouhlým profilem poblíž Neubergu, Mürztal, 20. léta 20. století.

Toho se dá poměrně snadno dosáhnout bez ohledu na aktuální teplotní podmínky pomocí následujících dvou opatření, čímž je zároveň jednoduše, levně a přírodními prostředky vyřešen problém dopravy dřeva z odlehlých lesních oblastí a navíc i problém dopravy potravin, surovin a pohonných hmot.

Automatickou a dostatečně fungující směsí povrchové vody a vody ode dna pokud možno nejhlubších sběrných nádrží.

Trvalým navíjením povrchových vod, nejsilněji ovlivněných vnější teplotou, ve směru podélné osy proudu, aby bylo těžiště proudu ve vedení přesně v jeho středu, v otevřených tocích pak excentricky (pod střední výškou vody), v křivkách vždy poblíž vnitřní strany.

To je však možné pouze ve zvlášť vytvořených speciálních profilech, které přebírají z výše uvedených nádrží prostřednictvím speciálních odsávacích zařízení výše zmíněný správný poměr povrchové vody a vody ode dna, jenž v sobě zároveň zahrnuje látkové protiklady (bipolární základní stavební látky) a vytváří tím vysoce kvalitní vodu, chudou na plyny a bohatou na energii (téměř bez meziprostoru), tedy vodu specificky těžkou, čerstvou, s dostatkem výtlačné a vlečné síly – a to přírodním rozvojem.

V tomto speciálně tvarovaném profilu, připomínajícím profil krevních cév, jenž chápeme jako *normální* přírodní profil – neboť všechno, co odporuje přírodě je nutno označit jako abnormální, vývojově chybné a tedy falešné – je půdorys zároveň i nárysem. V žádném případě se tedy nejedná o obvyklý profil, nýbrž jedná se o zcela neobyčejný speciální profil, příznivě ovlivňující jakost vody, jehož charakteristickým rysem je převládající tahová složka napětí, v němž se odehrává kinetický proces o určitém rytmu (přirozený průběh pohybu).

To představuje přímý protiklad způsobu, jakým se až dosud vedla voda běžně (hydraulický profil koryta), v němž nejen že existují nebezpečné *tlakové* elementy, ale dokonce zde převládají.

V originálním rukopise stati „Voda, která nese" pak následuje kritika moderní výstavby vodních elektráren (viz také kapitola „Energie vody - energie z vody") a také vylíčení „spotřeby energeticky kvalitativních látek" v „hydraulicky regulovaných" tocích. Místo toho, aby byla zmíněná energie využita ke zlepšení stavu podzemní vody a posléze k pěstování vegetace, je znehodnocována nízkofrekvenčním přírůstkem tepla. Řeky se ohřívají a ztrácejí tím svou výtlačnou i tažnou sílu.

Viktor Schauberger se dále zmiňuje o tom, že by mohly být získávány strojní síly téměř bez jakýchkoliv nákladů, pokud by se postupovalo podle jeho citovaných a favorizovaných principů. Domnívá se však, že k uplatnění jeho poznatků budou muset technici podstatným způsobem změnit své myšlení. Jako příklad uvádí, že jeho koncepce plavení dřeva již byla okopírována, ovšem bez pochopení přírodních pochodů a proto nemohla být prakticky a konstruktivně uplatněna.

Přesná konstrukční osnova dlouho hledaného normálního profilu, o jehož odhalení tu jde především, je v podstatě nedosažitelná, protože hydraulici po ní ani nepátrají a nebyli by oprávněni ji vytvořit už jen z toho důvodu, že až dosud zastávají něco naprosto *opačného a zvráceného*, a jejich experimenty by proto byly předem odsouzeny k nezdaru a vedly by k podobnému neúspěchu a diskreditaci, jako když zhruba před 25 lety došlo v rámci stavebního oddělení rakouských spolkových lesů k *protiprávnímu okopírování* mého zařízení, jež pak mělo za následek velkou blamáž při ztroskotání lodi v takzvaném Hanselském kanálu

Zjevně i zde se jedná o známý fenomén, že mnohé technické vymoženosti fungují teprve tehdy, když je vynálezce postaví a/nebo provozuje sám.

Zvýšení výtlačné a vlečné síly vody jako otázka pohybu

- *Pokud prochází odtékající voda zcela konkrétním systémem křivek, začíná táhnout a otáčet se kolem své vlastní osy. A čím více zdánlivě pálí Slunce, tím je voda chladnější, čerstvější, pohyblivější a zdravější.*
- *Zvýšení či snížení výtlačné a vlečné síly vody je pouze otázkou jejího pohybu.*

Zdá se, že Viktor Schauberger se během své krátké éry poradce pro plavení dřeva pustil do díla velmi soustředěně a nanejvýš důsledně, dokud mu koncem 20. let (podle vlastního pojetí) nezabránil jeho nad-

řízený orgán v další stavbě plavebních zařízení k přepravě dřeva. V jednom ze svých pojednání z roku 1945 bilancuje toto období.

Vydělal jsem si však stavbou dosavadních plavebních zařízení a dalších velmi komplikovaných dopravních zařízení tolik, že jsem se nyní mohl naplno věnovat výlučně výzkumu *vnitřních* zákonitostí hádanky vody.

Postupně se mi dařilo odhalovat příčiny proměnlivé výtlačné, vlečné a směrové síly.

Ale nejen to. Jeho rozsáhlé objevy daleko přesahovaly to, co si běžně představujeme pod pojmem voda.

Vysoce kvalitní voda, zbavovaná napětí *obvyklými* spodními tepelnými proudy, získává pronikavou ropnou vůni. V oblasti *studeného proudění* si tedy můžeme představit, že vyrobíme pohonnou či výbušnou hmotu, která bude nehořlavá a přitom bude mnohem účinnější a výkonnější než dosud používaný benzín, vyráběný z ropy. Zde by se to však dělo jen tak mimochodem, jen abychom mohli upozornit na existenci tajemství vývoje, jež naprosto uniká současné vědě, která posuzuje vodu podle produktů rozpadu H_2O a takříkajíc zaměňuje skutečnou krev Země za jakousi *mrtvou vodu.*

Po tomto nenápadném upozornění na neznámé a netušené možnosti, jež v sobě skrývá voda, a po drobném úkroku, který si autor nemohl odpustit, aby se zmínil o svém názoru na věc, se opět vrací k tématu správného vedení vody. Jak se to dělá, aby se voda udržela čerstvá a zdravá? Odpověď je nám poskytnuta nejprve prostými slovy a pak typickou Schaubergerovou přesmyčkou.

Pokud prochází odtékající voda zcela konkrétním systémem křivek, díky němuž se prodlužuje její trasa a tím i cesta jejího vývoje, vliv geologického spádu je oslaben a tehdy voda začíná *táhnout* a *otáčet* se kolem své vlastní osy. A čím více *pálí* Slunce, tím je voda *chladnější, čerstvější, pohyblivější* a *zdravější.*

Zvýšení či snížení výtlačné a vlečné síly vody je tedy *pouze* otázkou jejího pohybu. Neboť v prvním případě je voda *chudá* na plyny a *bohatá* na energii, homogenní, hustá a *specificky* těžká, v tom druhém případě je naopak *bohatá* na obsah plynů a *chudá* na obsah energie, nehomogenní a zředěná, důsledkem čehož je *absolutně* těžká, protože je nemocná absencí duševních sil a dostává horečku střídavě na obě strany, začíná umírat, požírána rozmnožujícími se *vývojově škodlivými* bakteriemi, žijícími právě z poklesu životaschopnosti vody a pomalu a plíživě se začíná blížit stav mrtvolné ztuhlosti, hladina kolísavě klesá a břeh se trhá, voda bere okolní půdě důležité stavební látky a způsobuje pokles hladiny spodní vody, procesy látkové přeměny se mění, místo toho, aby byla v létě *chladná*, země je v tomto období horká. Zkrátka v celém vývojovém procesu zavládne destrukce a klidový stav, jenž je bio-logickým důsledkem *úředně předepsaných pohybových chyb* povrchových zemských krevních cév – vody, jež vypadá tak obyčejně a přesto skrývá ta nejhlubší tajemství vývoje.

Kdo zničí krev Země, ať už vědomky či nevědomky, zničí po likvidaci důležitých předpokladů pro život i sám sebe.

Biolog a otázka: Co je to voda?

- *Pro biologa platí v prvé řadě primární otázka: „Co je to vlastně voda, odkud se bere a jakým základním účelům slouží?“*
- *Pro biologického vodaře není voda žádnou neživou hmotou, nýbrž základním, fundamentálním živým organismem, nebo stručně řečeno: Krví Země, z níž všechno povstává, dokud zůstává vnitřně zdravá.*
- *Spalování základních stavebních prvků, jako jsou uhlí či oleje, bez nichž by voda nevznikala, nemnožila se a její kvalita by nerostla, k pouhému zajištění provozu strojů – to musí odmítat každý biolog již jen z pouhých rozumových důvodů.*

Viktor Schauberger začal velmi brzy používat pojem bio-technika jako termín pro techniku v souladu s přírodou a nikoliv v rozporu s ní. Procesy, jež odpovídají přírodním procesům, by měly mít vždy přednost a nemělo by se uvažovat v intencích, že všechno – včetně přírody – srazíme na kolena a ovládneme. Proto by měl mít biolog přednost před všemi ostatními logiky. Také a především při projednávání otázek, souvisejících s vodou, například při stavbě vodních toků.

Logikovi připadá samozřejmé, že příliš rychle tekoucí proud vody je možno mechanicky zabrzdit nebo naopak urychlit příliš pomalý proud jeho zkrácením (provrtáním meandrů a napřímením průtočných křivek) a tím zvýšením strmosti geologického spádu dna toku.

Bio-logický vodař však principielně odmítá metody mechanické regulace. Pro něj není voda žádnou neživou hmotou, nýbrž základním, fundamentálním živým organismem, nebo stručně řečeno: Krví Země, z níž všechno povstává, dokud zůstává vnitřně zdravá.

Biolog hledá cesty, jak organicky přibrzdit příliš rychle se ženoucí proud a s líně se vlekoucím proudem pracuje spíše jako lékař a snaží se odbornou reorganizací jeho vnitřních procesů látkové výměny zajistit vodě nezbytné občerstvení povzbuzením jejích výtlačných a vlečných sil, čímž povzbudí jednou ranou i její pohyblivost a současně plynulost.

Pro (takzvaného) hydraulika je břeh jakousi obranou. Pro bio-hydraulika je břeh utěsňující skořápkou, kterou si zdravý vodní proud vybuduje zcela samostatně. Pažnice v podobě dřevěných kůlů nebo dokonce betonové zdi, které nutí vodu k pohybu v předem daném rámci a v požadovaném směru, ty biolog naprosto odmítá. Namísto hrubé obrany nasazuje kolísavé a vlnící se křivky, přimíchává prospěšné látky, dbá na přísun nezbytných živin a doplňků, které potřebuje k tomu, aby se pohybovala, zkrátka: ošetřuje nesprávně tekoucí proud jako pacienta, kterému se snaží navrátit zdraví a svěžest a obratnou péčí dosáhne téměř bez námahy přirozeného průběhu vodního toku.

Biologické zemědělství a specifické metody léčby zde však nejsou debatním tématem. Hlavním tématem zde bylo, poukázat na možnost získání strojní síly s minimálními náklady, abychom mohli vrátit uhlí, ropě a ostatním surovinám jejich přirozené místo, protože bez těchto základních látek nebudeme mít zdravou vodu, nebude se množit ani zkvalitňovat tento základ života a o nějakém hospodářství nemůže být ani řeči.

Biolog domýšlí svým způsobem každou myšlenku až do konce nebo až do základů a na těchto základech teprve staví. Pro biologa platí v prvé řadě primární otázka: „Co je to vlastně voda, odkud se bere a jakým základním účelům slouží?"

Spalování základních stavebních prvků, jako jsou uhlí či ropa, bez nichž by voda nevznikala, nemnožila se a její kvalita by nerostla, k pouhému zajištění provozu strojů, to musí odmítat každý biolog již jen

z čistě rozumových důvodů. Je samozřejmé, že za těchto předpokladů by se dnešní typy strojů musely podstatně změnit.

Kdo chce pochopit biologii, musí se naučit přemýšlet v mnoha různých směrech. To je dosti obtížné zejména pro lidi, kteří mají ve svém mozku pevně zakotveny životu nepřátelské otisky.

Biologie je tedy stravitelná snad pouze pro mladé, kteří již dávno odmítají brát za svůj vzor a své učitele ty starší, kteří přivedli svět skutečně do stavu totálního chaosu a nyní sami nevědí, jak se dostat ze slepé uličky, do níž je zavedla jejich falešná logika.

Nic nedokáže lépe vysvětlit smysl a účel přírodním způsobem aplikované biologie, než myšlenka, navrátit uhlí, ropě, vodě a dalším surovinám jejich původní účel, jemuž sloužily z přírodního pohledu, a to vývojovému procesu, podmíněnému nikoliv zákonem v dnešním slova smyslu, nýbrž trvalou proměnou nebo přesněji řečeno *rytmem*.

Biolog používá ve své práci také úplně jiné pojmy než technik, jemuž jde pouze o to, aby nějakým způsobem zajistil co nejlevnější pracovní síly a přitom úplně přehlíží účel a smysl pracovních látek. Jeho mysl a úsilí jsou nasměrovány výlučně na maximální využití svého prostředí s minimálními náklady, přičemž své prostředí pokládá za mrtvou hmotu, o níž spekuluje bez hlubšího zamyšlení, protože si neuvědomuje, že ve skutečnosti mrtvou hmotou není. Když jej však někdo upozorní na to, že na této planetě není nic neživého, neúčelného ani nesmyslného, pak má pro člověka, jenž pochopí následky takového postoje, pouze soucitné pokrčení rameny, a podobné varující hlasy označuje za fantasty a v podstatě za pomatence.

Technik vidí ve své práci prostředek k dosažení cíle, aby získal v co možná nejkratším čase co nejvíce pozemských pokladů všeho druhu, které jsou pro něj prostředkem, aby bezprostředně zajistil své pracovní cíle.

Bio-technik jde opačnými cestami, protože pro něj je práce pouhým prostředkem k dosažení cíle, aby dostal přírodní účelové prostředky, jako je například takzvaná bonity půdy, pomocí vzájemného sladění poměrů v prostředí a dalších preventivních opatření, na co nejvyšší úroveň a tím je přetvořil tak mnohotvárně, až se konečně začne příroda sama starat o jeho záležitosti a on tím získává nezbytný čas, aby mohl v klidu přemýšlet a soustředěně pozorovat a vyhodnocovat důsledky tohoto pracovního postupu, aby pak mohl prostřednictvím dalších dovedných kroků po nepřímé cestě dosáhnout svého cíle.

Pro technika tedy platí, že čas jsou peníze.

Pro bio-technika je čas přirozenou prací. Když se mu podaří zkrátit ten nejpřirozenější čas k práci, pak si tím ušetří čas k práci jako takové a získává volný čas, nezbytný k přemýšlení a k pozorování.

Technik například usiluje o to, aby v co možná nejkratším čase zoral pomocí co největšího motorového pluhu co největší lán pole, aniž by přitom dbal na velkou pomůcku – aby proměnil „čas" v napětí v půdě a toto napětí opět v kvalitu půdy.

Bio-technik vychází z Goetheho stanoviska, že účelem a smyslem lidského života je zúrodnit i ty nejmenší obdělávané plochy, čímž ovšem není myšleno mýcení velkých ploch lesa, odvodňování močálů, vysoušení jezer apod.

Předchozí řádky názorně ukazují, jak Viktor Schauberger vychází z položení otázky (zde: „Co je to vlastně voda?") a přitom mu hlavou bleskne myšlenka, která zasáhne aspekt, daleko přesahující dané téma, přesto však s ním jaksi související. Větvení tohoto typu můžeme přirovnat například k zavlažování nebo je můžeme považovat za boční ramena proudu (vyprávění). V jeho spisech se často ukazuje, že samotný hlavní proud nestačí k tomu, aby se autor mohl věnovat všem současně se vynořujícím myšlenkám a nápadům. Mohli bychom to také přirovnat k požadavku na vodohospodáře, aby dopřál vodě (v tomto případě myšlenkám) svobodný proud.

Při vydání této knihy jsem se pokoušel přiměřeně vyhovět základním zásadám Viktora Schaubergera. Stejně jako on to v přeneseném smyslu vyžadoval od vodních stavbařů, i já jsem se snažil regulovat proud vyprávění, vést jej pokud možno středem koryta a nenechat jej vylít se z břehů. Po dalších úvahách na téma práce se Viktor Schauberger přece jen dostává zpátky k tématu povahy vody a k významu lesa (přičemž právě závěrečná věta o „ruce bojující o čas, ruce strnule a tvrdošíjně tvořícího a narychlo technicky vzdělaného člověka" by zůstala bez předchozí odbočky asi naprosto nepochopena).

Vzorec H_2O je například pouze určitým výřezem z oboru „voda", zanedbává však nepřehledně velkou oblast, kterou zahrnuje všeobecný pojem „voda".

Kdo tedy pokládá tu zanedbatelně malou a k tomu ještě nejméně zajímavou část H_2O za celek, dopouští se tak velké chyby, že větší

snad ani neexistuje. Takových chyb se dopouštějí snad všechny vědecké obory, zejména však technika a proto je pochopitelné, proč a jak to, že pod rukou bojující o čas, pod rukou strnule a tvrdošíjně tvořícího a narychlo technicky vzdělaného člověka všechny skutečné hodnoty postupně beze stopy mizí.

Povaha vody – povaha bytosti

- *Nositelem koloběhu, jenž zachovává a udržuje veškerý život, je voda.*
- *My, lidé, děláme to nejhloupější, co je vůbec myslitelné, tím, že se neustále snažíme o to, abychom regulací připravili vodní toky o jejich břehy, tedy abychom je mechanicky ovlivnili, místo toho, abychom pokládali vodu za bytost, jež má svou povahu.*
- *Jak nesmyslná je tato snaha, to již vyplývá z pouhé úvahy, že břeh je přece sekundární záležitost, primární je však bytost, která jej utváří, což je konkrétně voda.*

Uvedené citáty z knihy „Naše zbytečná práce" (1933) nám dávají jasně najevo, oč jde Viktoru Schaubergerovi při stavbě přírodních vodních děl. Předkládáme zde v nezkrácené verzi dvě kapitoly z uvedené knihy: „Duše a charakter vody" a „Rakovinný úpadek organismů".[53] *Slouží jako jakési shrnutí toho, co doposud zjistil, i když některé z předchozích textů byly napsány až později. Proto byly zapsány jednodušími, o to však naléhavějšími slovy (spisy Viktora Schaubergera mají různou složitost, a to podle toho, kdy byly vydány).*

Nositelem koloběhu, jenž zachovává a udržuje veškerý život, je voda. V každé kapce vody sídlí Bůh, kterému přece všichni sloužíme, sídlí v ní život, duše „první substance" – vody – jejíž stěny a břehy jsou kapilárami, které nás vedou a ve kterých voda kolotá.

Každý vodní tok, sestávající se z *vůle* a z *odporu*, představuje stavební dílo a připomíná nám, abychom se starali o své cévy, ty první a nejdůležitější tělesné formy, v nichž tepe produkt dvojaké moci, *život*.

Každý úder tepu symbolizuje tepnu tohoto života, která si sama buduje vedení i mosty, aby se pozemský život mohl smysluplně roz-

dělovat a aby mohl stoupat vzhůru, kde teprve může dojít ke světlu, ke kráse a kde se teprve může osvobodit.

My, lidé, stojící na nejvyšším stupínku této stavby, na němž převyšujeme všechno ostatní, požehnáni rozumem a chápáním, děláme to nejhloupější, co je vůbec myslitelné, tím, že se neustále snažíme o to, abychom regulací připravili vodní toky o jejich břehy, tedy abychom je mechanicky ovlivnili, místo toho, abychom pokládali vodu za bytost, jež má svou povahu.

Jak nesmyslná je tato snaha, to již vyplývá z pouhé úvahy, že břeh je přece sekundární záležitost, primární je však bytost, která jej utváří, což je konkrétně voda.

Regulovat vodu bez respektu k jejím břehům, to vskutku znamená bojovat s *následky* příčin.

Stejně jako lékaře by nikdy nenapadlo sešívat prasklé či deformované kapiláry v lidském těle jehlou a nití, stejně by nemělo napadnout ani rozumně uvažujícího technika, aby utěsňoval křehké a nepevné břehy vodního toku dřevěnými kůly a křovím nebo lepit vznikající trhliny cementem.

Je však pozoruhodné, že se tak přece děje. Tato opatření se skutečně prakticky provádějí – o tom svědčí všechny naše vodní toky. Všechna regulační opatření tohoto typu mají za následek pozdější škody, které mnohonásobně převýší jejich nepatrný a často jen krátkodobý pozitivní účinek.

Duše a charakter vody

> • *Dnešním způsobem regulace vodních toků ztrácí voda svou vnitřní brzdící sílu. Voda ztrácí svou duši, začíná být bezcharakterní a tím i zhoubná.*

Velké vodní toky, jako například Dunaj, Rýn, Tagliamento, Garonne, Mississippi, Morava a další podávají svědectví, jak nesprávně jsou provedeny jejich regulace, jež byly nesmírně nákladné a pracné.

Bez ohledu na obrovské škody, jaké byly vyvolány na středních a dolních tocích těchto řek čistě mechanicky provedenými regulačními pracemi, musí tyto vodní toky díky špatnému nakládání navíc ztrácet to nejdůležitější, *svou velkou fyzikální hodnotu.*

Špinavě šedá blátivá břečka, nazývaná krásný modrý Dunaj, na jejímž dně se kdysi blyštilo říční zlato, nebo třeba Rýn, symbol německé síly, v němž se kdysi třpytilo rýnské zlato, jsou smutnými svědky těchto pošetilých opatření. Toto zlato Nibelungů se pohybovalo v noci a zlatavě probleskovalo díky křemínkům, jež se o sebe v proudu vzájemně otíraly. Vždyť při poklesu teploty vody stoupá její vlečná síla, čímž se kaménky na jejím dně dostávají do pohybu (když se pod hladinou vody o sebe třou dva křemenné oblázky, dá se to sledovat v podobě zlatavé záře. Tato žlutočervená záře byla přičítána domnělému zlatu, ležícímu na říčním dně).

Toto říční „zlato" dnes leží v nesmírně velkých štěrkových nábřežích a tu a tam se v něm probudí živoucí síla díky líně a těžkopádně se valící špinavé vodní mase, nedodávají však již vodě „energii" a „duši", jako tomu bývalo dříve, nýbrž mohou již jen pomáhat vytlačovat „vodu" tohoto bezduchého těla ze svých špatně regulovaných drah.

Naše průzračné a chladivé horské potůčky dorůstaly v divoké bystřiny, tyto veselé chlapíky, kteří se – alespoň dokud nezasáhl člověk – obklopovali bujnou vegetací a vychutnávali si přitom každé stéblo trávy a kteří jsou dnes zkroceni metr tlustými betonovými zdmi.

Kam se jen podíváme, všude spatříme tento děsivý rozklad mostů života, jeho kapilár i celého těla, jež je z nich složeno, a to vše díky mechanické a nesmyslné práci člověka, který vzal krvi Země – vodě – její duši.

A tak to muselo být, neboť čím větší a nákladnější byly tato regulační vodní stavby, tím větší rozsah pak měly následné škody.

Téměř milion hektarů kvalitní ornice odplulo směrem k dolnímu toku Dunaje díky regulačním opatřením na jeho horním toku. Podobný stav je na všech ostatních regulovaných řekách.

Čím více se technik snaží dostat vodu řeky, jejíž smysl a povahu dodnes nezná a nechápe, co nejpřímější a nejrychlejší cestou do moře, tím méně se vodní tok v korytě pohybuje v křivkách, tím déle trvá jeho cesta a tím horší je voda.

Voda odtékající ve spádu podléhá jednomu velkému vnitřnímu zákonu, o jehož moci nemají naši vodaři žádnou představu. Bez této zákonitosti by se každý vodní tok musel postupně zabrzdit, zastavit a nakonec vypařit.

Věda tvrdí, že voda se brzdí díky vnitřnímu a vnějšímu tření. Tření je však podstatným způsobem svázáno se vznikem tepla.

Nyní se však ukazuje, *že teplota rychle proudící vody je nižší*, přičemž zvyšuje svou vlečnou sílu a vnitřní tření. Ve světle této jednoduché úvahy jsou zásadní body celého komplexu teorií dnešní hydromechaniky na vodě.

V čem tedy tkví tajemství plynulosti tekoucích vodních mas?

Síla, která brzdí vodu ve spádu říčního koryta, je silou, působící proti gravitaci, vyvolávající energetický odpor, je to energetický koloběh, působící proti směru proudu, jenž se účastní každého procesu látkové výměny, jenž poskytuje vodě její charakter a tím i její duši. Tento důležitý proces je dnešním způsobem provádění regulace vodního toku podvazován. Logickým důsledkem je ztráta vnitřní brzdící síly vodního toku. Voda ztrácí svou duši, začíná být bezcharakterní a tím i zhoubná.

Rakovinný úpadek organismů

> • *Energetická těla, přivedená vodou, se začínají ukládat ve vodě, jež začíná být unavena a líně se pohybuje napříč proudem a začne brát duši organickým tělům. Tato organická těla nyní začnou prožívat svůj lichý život bez duše a beze zdroje své energie a tím začne bujet mikroskopický život a v cévách Země se usídlí rakovinný úpadek.*

Čím rozsáhlejší jsou tyto práce, narušující vnitřní zákonitosti vody, tím větší nebezpečí vzniká pro břehy a celé okolní prostředí; „voda, jež ztrácí svůj charakter," drolí své břehy včetně náspů, protože začíná být neklidná a ze svých posledních sil hledá svou duši. Vodní masy se dostávají ze svého správného proudu. Energetická těla, přivedená vodou, se ukládají ve vodě, jež začíná být unavena a líně se pohybuje napříč proudem a začne brát duši organickým tělům. Tato organická těla nyní začnou prožívat svůj lichý život bez duše a beze zdroje své energie a tím začne bujet mikroskopický život a v cévách Země se usídlí rakovinný úpadek.

Voda, jež začne pronikat i skrze své dno, zamoří nyní i podzemní vodu. Voda, jež vzlíná kapilárami půdy a vegetace, tato krev Země, nese v sobě sémě této zhoubné choroby a zasévá jej do nejrůznějších

vegetačních forem. Výsledkem je pak kvalitativní úpadek této vegetace, v prvé řadě úpadek lesních stromů, a postupně pak následný úpadek všeho, co se točí kolem vody.

Pomalu ale jistě, podle zlověstně neměnného a důsledného zákona, pak přijdeme na řadu i my.

Šíření rakoviny – té ze všech nejobávanější choroby – je nezbytným důsledkem regulačních prací, odporujících duchu přírody.

Na této destruktivní práci se samozřejmě podílejí i jiné odborné skupiny.

Kameny poskytují chléb

> • *Na otázku, proč teče čerstvá voda bystře a proč se bystře tekoucí vody občerstvují, když se silně třou o zcela specifické druhy a tvary kamenů, nám mohli až doposud odpovědět pouze bystří pstruzi, kteří se s oblibou zdržují v blízkosti vykotlaných kamenů nebo za nimi, kde pak stojí bez pohybu ve vodě, jež v těchto místech přímo klokotá.*

Navzdory (nebo snad právě proto) zjevnému úspěchu s plavebním zařízením byl Viktor Schauberger napaden – mnoha směrodatnými zástupci odborného světa a politiky, na jejichž bedrech tkvěla zodpovědnost za politická rozhodnutí. Ve svém příspěvku „Kameny poskytují chléb" ze srpna 1942 komentoval dvě události, které se odehrály přibližně před desíti lety. V prvním případě se jednalo o úřední přezkoumání, které prováděl nanejvýš skeptický profesor hydrauliky Philipp Forchheimer (který se později stal velkým Schaubergerovým zastáncem). Ve druhém případě se jednalo o Schaubergerův článek, který byl podroben kritice kohosi zodpovědného – jak také jinak – ve vysoce oficiální tiskovině.

V roce 1932 se objevil v nádherném reprezentativním vydání „Dunaje" na straně 19 příspěvek – „Problém regulace Dunaje." V tomto článku bylo vyjasněno všem, kdož v tomto barevném a obrázkovém vydání poukazovali na vymoženosti moderní techniky, jak se to v zájmu hospodářské výstavby *nemá* dělat.

Komu bylo tehdy možno poděkovat za toto kukaččí vejce v reprezentativním vydání Dunaje, to se nikdy nepodařilo zjistit.

Rozčilení bylo nesmírné, protože se to zjistilo v období těsně před distribucí této publikace téměř do všech evropských zemí. Málokdy panovalo na rakouském ministerstvu zemědělství takové pozdvižení jako tenkrát, každá dobrá rada však byla tehdy drahá. Vždyť jen skartace tohoto reprezentativního vydání by tehdy stála přibližně 100 000 šilinků. Tento neblahý článek nemohl v publikaci zůstat, jejímu vydání však již nebylo možno zabránit. Vydavatel trval na zaplacení a tak nakonec došlo ke shodě, že za obnos 100 000 šilinků vyjde druhé vydání v omezeném rozsahu. U zbylých exemplářů se vydavatel zavázal, že obratně vystřihne několik stránek, přičemž ovšem zapomněl na příslušný odkaz v obsahu publikace, jenž obsahoval název článku a jeho autora.

To bylo pro zvědavost jinak slepých davů tou nejlepší pohonnou hmotou. Zkrátka, vydavatel tehdy udělal – jak později sám s úšklebkem přiznal – tak dobrý obchod, jaký se mu podařil jen zřídkakdy. Vděčil za to kukaččímu vejci, jež bylo sneseno v reprezentativním vydání publikace „Donau."

Potud shrnutí této epizody. Měla sloužit jako malý kamének do mozaiky okolností, za jejichž vlády musel Viktor Schauberger zastupovat své poznatky a obhajovat je. Uvedený text o problémech s regulací Dunaje najdeme v kapitole: „Problém regulace Dunaje." Nyní se vraťme zpět k textu „Kameny poskytují chléb," který ilustruje často velmi kamenitou cestu Viktora Schaubergera.

Jednoho dne se objevil světoznámý hydrolog profesor Dr. Philipp Forchheimer, autor odborné publikace „Hydraulika," uznávané odbornými kruhy celého světa, jenž podepsal na ministerstvu zemědělství výhodnou smlouvu, podle níž měl za velmi slušné peníze co nejdůkladněji prověřit mou metodu regulace vodního toku a potvrdit mé řemeslo na věčné časy. Forchheimer mne vyzval, abych jej doprovázel na místo činu, aby se tam mohl podívat na ledví mé přírodní historce a přinesl si za tím účelem speciální teploměr, s jehož pomocí dokázal měřit teplotu s přesností na desetinu stupně. Konečně se tedy vypořádá s těmi mými nesmysly, které jsem tvrdil v reprezentativním vydání „Dunaje", že teplota je příčinou procesu budování či odbourávání ve vodě.[54]

„Čili, nahlédněte do této tabulky, jak nepatrné jsou rozdíly ve hmotnosti mezi čtyřstupňovou a – dejme tomu – patnáctistupňovou vodou. Je prostě nemožné, aby byly tak nepatrné rozdíly příčinou toho, že se díky nim podstatně změní výtlačná síla a vlečná síly vody. Pokud jste se rovněž učil vyšší matematice, pak vám mohu objasnit nesmyslnost tvrzení ve vašem článku. Je dobré dodat – že studená voda je skutečně rychlejší a disponuje větší nárazovou silou než voda teplá, ale Slunce nemůžete vyřadit z činnosti ani vy osobně. Proto si budete muset do budoucna podobné hlouposti dobře rozvážit a nechtějte být nadále učenější než ti učení. Milý pane, velmi jste si tím uškodil a nyní si musíte dávat pozor, jak budete dále pokračovat ve svém životě, neboť s vaší regulací vodního toku přírodními metodami je již definitivní konec!"

Neodpověděl jsem na toto kázání a tak jsme se vydali k pramenům Taschlbachu v Horním Freinu ve Štýrsku, kde pak profesor Dr. Forchheimer zahájil osobně přesná měření pomocí svého speciálního termometru.

Mezi vnitřními a vnějšími křivkami byly zaznamenány velké teplotní rozdíly, což připustil i sám profesor Dr. Forchheimer, tyto rozdíly však byly po proudu rozděleny takovým způsobem, že z celkového pohledu nehrály žádnou roli, protože přírůstek teploty se poznenáhlu vyrovnával!

Profesor Dr. Forchheimer užasl, když se ukázalo, že hustě u sebe se nalézaly teplotní rozdíly, ne větší než 0,1 až 0,5 stupně, jež však byly rozděleny velmi nerovnoměrně v podélném i příčném průtočném průřezu potoka, jenž se pohyboval rychlostí přibližně jednoho kubického metru na sekundu. Na určitých místech se objevovalo mírné zvýšení teploty a hned ve vedlejších místech opět mírné snížení, až nakonec Forchheimer zjistil, že silnější *tření* způsobuje ochlazování vody a naopak voda v úsecích bez tření vykazuje teplotní přírůstek.

Jak si to vysvětlujete – zeptal se mne Forchheimer, stojící na svých křivých nožičkách v ledové vodě a vztekle na mne zíral, protože se třásl zimou.

„Kameny poskytují chléb – pane profesore," zněla má odpověď.

„To jsou filosofické žvásty, dejte mi rozumnou odpověď," opáčil profesor.

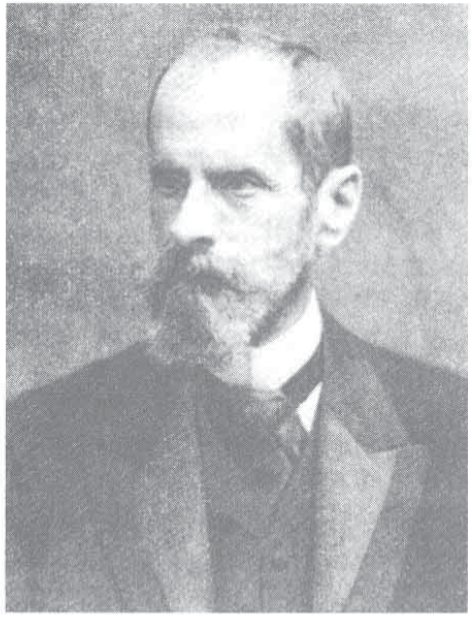
„Pokračujme v měření, pane profesore, a až budeme hotovi, pak vám poskytnu odpověď, po níž voláte, pane profesore." A tak jsme

pokračovali v měření, dokud jsme se nedostali až k přítoku Freinbachu do řeky Mürz. Všechny teplotní rozdíly byly co nejpřesněji zaznamenány.

Celkový teplotní rozdíl mezi pramenem Freinbachu a jeho vyústěním do řeky Mürz činil přibližně – byl poměrně horký den – 14°Celsia.

Forchheimer nyní přepočítal hmotnostní úbytek oteplené vody a triumfoval, protože s tímto teplotním rozdílem získal opravdu nepatrný úbytek měrné hmotnosti. Pečlivé porovnání mezi měrnými hmotnostmi vody a dřeva mu skutečně neposkytlo žádný významný výsledek.

Zatímco profesor Forchheimer počítal, uvažoval jsem: Mám staré-mu pánovi skutečně říci pravdu? Často jsem ji sděloval svým protivníkům a nikdy jsem s ní příliš nepochodil, protože oni ji pak vždy začali zkoumat ze všech stran, přitom nedokázali proniknout do hloubky problému, zanedbali mnohé vlivy okolního prostředí jako podružné a nepodstatné a pak dospěli k vysloveně nesprávným výsledkům. Navíc se zde jednalo o vyzrazení vlastního tajemství vzniku vody, za jehož prozrazení by mohlo být nabídnuto celé jmění. Nakonec jsem se rozhodl mlčet.

Profesor Philipp Forchheimer.

Schauberger uvádí několik osob různých národností, které jej kontaktovaly, aby získaly Schaubergerovo tajemství pro své národy. Viktor Schauberger však po zralé úvaze nesvěřil své znalosti ani těmto osobám, stejně jako je nesvěřil profesoru Forchheimerovi při tehdejším měření teploty. Po spekulacích, co by se pravděpodobně stalo, kdyby tehdy nemlčel, se Viktor Schauberger vrací zpět k původním otázkám.

Na otázku, proč teče čerstvá voda bystře a proč se bystře tekoucí vody občerstvují, *když* se silně *třou* o zcela specifické druhy a tvary kamenů, nám mohli až doposud odpovědět pouze bystří pstruzi, kteří se s oblibou zdržují v blízkosti vykotlaných kamenů nebo za nimi, kde pak stojí bez pohybu ve vodě, jež v těchto místech přímo klokotá.

Kdo do těchto míst vsune teploměr, může se přesvědčit, že následkem tohoto silného tření jde teplota nápadně dolů, aby zase okamžitě stoupla, když se pak podchlazená voda v dalším proudu nesetkává se žádnými třecími plochami.

Okamžitě se naskytla úvaha, co by se asi stalo, kdyby člověk uměle zajistil potřebné třecí plochy zvláštního tvaru a druhu. Zkouška je přece nade všechno studium.

Voda se blíží svému bodu antinormály plus 4°C a tím svému nehorečnatému, zdravému teplotnímu stavu, v němž je především čistá a *čerstvá*.

V tomto stavu se oživená voda dokáže množit a vychovávat (zvyšovat svůj objem a kvalitativně růst).

Čím více vody je trvale chladné a čerstvé, tím rychleji proudí a čím rychleji proudí, tím více se *tře*, čímž má opět větší nosnost a více vlečné síly. Stačí k tomu, *aby* měla ve svém proudu zabudovány třecí plochy v přirozených *křivkách*, zkrátka když teče *bio*-logickým spádem.

V jistém smyslu tím vlastně bylo vynalezeno jakési vodní perpetuum mobile.

Regulace toku

• Přirozená regulace vodního toku může být pochopena teprve tehdy, když se její vnitřní kinetické pochody stanou součástí všeobecného vzdělání. Možná, že k tomu budou zapotřebí desítky let reverzního vývoje, abychom pochopili tragické důsledky dnešních – čistě mechanistických – metod regulace vodního toku absolvováním těch nejhorších zkušeností.

• Člověk se někdy až diví tomu, že je na světě vůbec ještě nějaká voda a nějaká vegetace.

Po skončení Druhé světové války neměl Viktor Schauberger dlouho žádnou možnost pokračovat ve svých mnohotvárných experimentech. Neoddával se ovšem nečinnosti. Zapisoval si své nápady a narýsoval spoustu náčrtků. Později, jakmile měl opět k dispozici příslušné materiály, mohly posloužit jako podklady pro další modely, přístroje a vynálezy. Sepsal v tomto období i nesčetné dopisy a spisy, v nichž se pokoušel uveřejnit své poznatky. Navíc si vyhradil čas k jakémusi ohlédnutí (na konci války mu bylo již 60 let). Tehdy se zrodily i mnohé zprávy o událostech a setkáních, které v něm zanechaly určitý dojem a které jej inspirovaly k jeho technickým a vizionářským pojednáním. Ve svých vzpomínkách, které vydal v roce 1945 v Leonsteinu, se rozhovořil i o tématu regulace vodních toků.

Jak jsme si již všimli v předchozích kapitolách – a ani v následujících kapitolách tomu nebude jinak – Viktor Schauberger s oblibou napadal úspěšné vědce, stejně jako vládnoucí techniku a její zastánce a uživatele. Existuje ovšem několik výjimek. Ke kapacitám, které Viktor Schauberger uznával jako partnery k vědecké diskusi, patřil svého času přední vodohospodář profesor Philipp Forchheimer. Ten se zase na druhou stranu nikdy nezdráhal podrobně diskutovat lesníkovy teorie. Umožňoval Schaubergerovi publikovat v renomovaných odborných časopisech a setkávat se s předními vědci.[55]

Zaostříme nyní na rok 1929.

Jak jsem byl na Vysoké škole zemědělské a lesnické

Vysokou školu zemědělskou a lesnickou jsem nenavštívil proto, abych tam studoval, nýbrž proto, abych tam poučil shromáždění profesorů, jak se mají regulovat vodní toky v souladu s přírodním způsobem.

Jak k tomu vlastně došlo: Světoznámý hydrolog profesor Philipp Forchheimer byl pověřen tehdejším ministerstvem pro zemědělství a lesnictví ve Vídni, aby zpracoval dobrozdání ke mnou vyprojektovanému a postavenému plavebnímu zařízení v Neubergu (Štýrsko), jež bylo označeno ve zprávě úřední kolaudační komise[56] za technický div, protože v něm pluly jako ryby, a to v rozporu s Archimédovým zákonem, předměty těžší než voda (buky, modříny apod.). Navíc bylo na tomto zařízení dosaženo více než devadesátiprocentní úspory nákladů oproti ostatním způsobům svážení dřeva.

Profesor Forchheimer studoval mé zařízení po dobu 6 týdnů, aniž by přišel na jeho podstatu, jak a proč odporuje zdánlivě nevyvratitelným přírodním zákonům. Neměl jsem chuť ani příležitost, podělit se s ním o své tajemství, a tak se tento vysokoškolský učitel, otřesený ve svých dosavadních názorech, rozhodl pozvat mne na půdu Vysoké školy zemědělské a lesnické, abych tam přednášel shromáždění odborného kolegia a abych zde vedl odbornou diskusi s jeho členy.

Když jsem navštívil jmenovanou školu, zeptal se mne sekretář, koho zde hledám a co zde vlastně pohledávám. Udal jsem účel své návštěvy a on mne pak doprovodil se slovy: „Pánové již vás tam očekávají," do prvního patra, do velké posluchárny za dveřmi č. 7, kde na mne již čekalo asi 10 profesorů a mezi nimi i několik známých vodohospodářských odborníků.

Profesoři a fořt[57]

> *„Jak máme regulovat vodní toky respektive jak bychom to měli dělat?"*
> *„Stejně, jako když chčije kanec!"*

Profesor Forchheimer mne nejprve představil rektorovi a pak mne představil společným gestem i ostatním pánům, načež mne jeho Magnificence zavedla k prezidentské židli v čele velkého stolu a s osobitým úsměvem a gestem ruky mne vybídl, abych se do něj posadil. Pohled a chování rektora a posměšné úšklebky ostatních pánů, kteří se ostentativně posadili teprve poté, co jsem zaujal své místo, mne přiměly k tomu, abych toto pozoruhodné přivítání kvitoval následujícím způsobem:

Rektor zahájil náš rozhovor slovy: „Tak tedy, pane myslivče, chtěl byste nás poučit, jak bychom my, odborníci, měli v budoucnu podle vašeho mínění postupovat při regulaci vodních toků přírodním způsobem," tato slova zdůraznil, „aby těmito opatřeními nevznikaly žádné škody na polích a vodách, nýbrž, jak jste již zveřejnil, aby násled-

kem přirozené bio-logické regulace vstoupily do celé vývojové linie jen ty nejpříznivější důsledky."

„Inu," odpověděl jsem po krátké přestávce k zamyšlení, „tak jednoduše a pouze několika slovy se umění *přirozeného způsobu* regulace vodních toků bohužel vysvětlit nedá."

„Snad to přece jen půjde," pronesl povzbudivě rektor, „pokuste se sdělit několika hesly podstatu problému. Takže bych prosil stručně a výstižně, *jak* máme či *jak* bychom měli regulovat vodní toky?"

„Tedy – podobně, jako když chčije kanec,"[58] zněla slovo od slova má hlasitá a zřetelná odpověď. Účinek této neočekávané odpovědi byl přesně takový, jaký jsem očekával a jaký jsem zamýšlel. Konkrétně – všeobecné krčení nosy a jeho Magnificence si zatím hrála s tužkou a pronesla ke mně shůry své důstojnosti po určité rozpačité přestávce: „Pane myslivče, prosili bychom vás, abyste lépe volil svá slova a především abyste byl poněkud věcnější."

V tomto okamžiku vstal profesor Forchheimer a pronesl: „Magnificence, pánové! Pokládám tuto promptní odpověď nejen za úder přímo na hlavičku, nýbrž také za věcně absolutně bezvadnou. Následujte mne prosím k tabuli."

Přistoupil k tabuli a popsal ji odshora až dolů vzorci, které pro mne byly naprosto nepochopitelné. Dostal se do takového tempa, že několikrát zlomil křídu a vždy ji rozzlobeně odhodil do kouta, na což reagovala jeho Magnificence[59] nanejvýš znechuceným pohledem a nervózním tikem, vzal si novou, maloval dál a když mu horní tabule byla málo, zvednul mocným trhnutím spodní tabuli a z poloviny ji také pomaloval svými hieroglyfy.

Pak kousek poodstoupil a začal přednášet. Nerozuměl jsem mu přirozeně ani slovo, zdálo se však, že ostatní mu rozumí velmi dobře, protože v příštím okamžiku se rozproudila živá diskuse, jež trvala přinejmenším dvě hodiny a pak byla náhle přerušena, když se objevil vysokoškolský tajemník a připomněl jeho Magnificenci a ona pak pronesla několik omluvných slov, letmo se rozloučila a velmi vřele mi potřásla rukou a rozloučila se slovy: „O této záležitosti si někdy musíme popovídat podrobněji."

Tím skončila má první a zároveň poslední přednáška na Vysoké škole zemědělské a lesnické.

Profesor Forchheimer mne uchopil za paži a vyzval mne, abych jej doprovodil. Úplně se zapomněl rozloučit se svými kolegy. Krátce jsem

pozdravil a odešel jsem i se svým netrpělivým průvodcem z místnosti. Přede dveřmi se Forchheimer podíval na hodinky, ulekl se, kolik času mezitím uplynulo a prohlásil: „Víte co? Přijďte zítra v 9 hodin dopoledne ke mně domů a pak můžeme spolu důkladně prodiskutovat tento zajímavý případ. Kdybyste mi byl dříve poskytl pouze tuto odpověď, byl bych z ní udělal celou učebnici." Souhlasil jsem, on si pak nasadil svůj cylindr, poděkoval jsem mu – a už byl pryč.

Plavení dříví v Klafferbachu

> • *Kdyby byla voda taková, za jakou ji pokládají hydraulici, kdyby tedy byla pouhou neživou substancí, pak by na této Zemi již dávno nebyla ani voda ani život.*

Následujícího dne jsem se dostavil přesně načas do Peter-Jordan Straße,[60] číslo popisné 21. „Takže nyní si budeme podrobně povídat o křivce, kterou jste včera naznačil. Nejprve mi však řekněte, jak jste přišel právě na uvedené přirovnání. Je skutečně velmi trefné – to vaše *jak chčije kanec*," řekl vzrůstem sice malý, svou důstojností však veliký učenec. „Tak do toho, odkud máte ono přirovnání?"

„Inu," odpověděl jsem, „tohle přirovnání jsem nevymyslel já, mám je od svého zesnulého otce, který těmito slovy vysvětloval svým lidem přírodně správné zakládání plavebního koryta tak, aby jím propluly i velmi těžké klády." Forchheimer na mne tázavě pohlédl a tak jsem mu začal vysvětlovat pojem „zakládání" a jeho smysl.

„Plavení dřeva v Klafferbachu bylo uměním, vyžadujícím zcela speciální znalosti. Zaprvé zde bylo málo vody k plavení těžkých kusů dřeva a zadruhé zde byly úzké zatáčky. Pomohlo jen dobré zakládání. Zakládání mělo za úkol zvýšit plavební rychlost dřeva *brzdícími* zatáčkami."

„Momentíček," namítl profesor, „vy tím myslíte, že voda se má zabrzdit, aby mohla zrychlit. To není špatný nápad, protože tím se voda stlačí a bude mít větší vlečnou sílu."

„Ne, pane profesore, tak jsem to nemyslel. Tyto brzdící zatáčky mají především za úkol přivést vodu do spirálovité rotace kolem podélné osy, stejně jako se otáčí voda ve výlevce."

Forchheimer si něco poznamenal, nervózně poklepával tužkou a netrpělivě mě vybízel, abych pokračoval.

„Vážený pane profesore, už jste někdy pozoroval kance, když chčije?"

„Ne," odpověděl učenec.

„Alespoň si tedy představte vlnovku, která vznikne, když močí běžící kanec."

„Vy – to je opravdu nanejvýš zajímavé, že tím vznikne ideální cykloidní prostorová křivka, jakou byste nikdy přesněji nezkonstruoval." A po těchto slovech se učenec pokusil tuto zvláštní křivku nakreslit. Brzy to však musel vzdát, protože nedokázal nakreslit tuto spirálovou křivku, jejíž příčný průřez je stejný jako nárys. „Dobrá, nejprve ji musím spočítat."

Seděl jsem trpělivě a nechal jsem profesora počítat. Škrábal se za ušima, chvíli nalevo a chvíli zase napravo, zmačkal a zahodil list papíru, vzal si nový, pak se opět vrátil k tomu, který již jednou zahodil, porovnal jej s novým listem papíru, pak zahodil oba dva a vzal si opět nový list a začal nadávat a konečně prohlásil, že k tomu, aby to spočítal, by potřeboval celá léta, pokud by mu vůbec postačovala matematika ve své tehdejší známé podobě.

Po různých vysvětlivkách na téma voda a život byl sjednán další termín konzultace, pročež se host odebral domů.

Cestou domů jsem potkal známého spisovatele a bývalého korvetního kapitána Deskovice a pohovořil jsem si s ním o tomto případě. O několik dní později mne Deskovic navštívil a pozval mne k jeho excelenci Wilhelmu Exnerovi,[61] jenž se vřele zajímal o můj případ a jenž si se mnou přál hovořit.

Exner mne přijal velmi přátelsky a zeptal se mě: „Znáte brzdu, která plynule brzdí vodu na příkrém srázu?"

Odpověděl jsem: „Ano, excelence."

On nato: „Chápejte mě správně, nemyslím tím žádnou mechanickou brzdu, myslím tím jakousi vnitřní záchrannou brzdu."

Má odpověď zněla: „Rozumím vám velmi přesně, excelence. Vím přesně, co myslíte tou *vnitřní* brzdou."

Exner zavolal postarší slečnu, nechal si od ní přinést doutník, který mu zapálila jeho sekretářka, a když se rozhořel, řekl mi: „Tak a nyní

mi podrobně vysvětlete, jak se díváte na tuto vnitřní brzdu, která mne trápí již desítky let."

„Než odpovím na tuto otázku, musím vám, vaše excelence, nejprve vysvětlit, jak se dívám na *vodu* jako takovou."

Exner se pobaveně zasmál, přátelsky přikývl a krátce pronesl: „Správně" a gestem mne vyzval, abych pokračoval.

„Kdyby," pokračoval jsem tedy, „voda byla taková, za jakou ji pokládají hydraulici, kdyby tedy byla pouhou neživou substancí, pak by na této Zemi již dávno nebyla ani voda ani život. Považuji vodu za krev Země, v níž sice nevládnou navlas stejné procesy jako v naší krvi, nicméně tyto procesy jsou velmi podobné, neboť umožňují jí pohyb v našem organismu a tím svůj vlastní *originální* druh pohybu.

Abychom si mohli udělat jakousi názornou představu o něčem neviditelném a protože každé ostatní přirovnání je nesprávné, rád bych tento druh vnitřního pohybu, jenž je příčinou možností tělesného pohybu, přirovnal k pohybu rozkvétajícího poupěte květiny, jež při svém rozvíjení vytváří věnec o tvaru kalichu, v jehož středu se nachází pestík a na jehož okraji se nachází to vlastní tajemství pohybu, život ve statu nascendi, v podobě koncentrovaného pohybu."

Udělal jsem krátkou přestávku, abych mohl sledovat jakoukoliv Exnerovu reakci, zda učenec rozumí mé květnaté řeči nebo zda je to podobné jako vždy, když začnu hovořit na toto téma s nějakým váženým vědcem, který mne pak obratem označí za snílka, blázna či kdo ví jak ještě, prostě za nějakého tlachala, kterého není třeba brát vážně.

V Exnerových očích jsem však spatřil něco, co mne přimělo, abych sestoupil ještě o stupínek hlouběji do této již tak dosti hluboké látky.

Následující Schaubergerovy myšlenky o životě jako takovém, o jeho představách rytmického vývoje a o jeho výkladu koncentrovaného spirálovitého pohybu a „organického vakua," jež je tou nejúčinnější vlečnou silou, která na této planetě vůbec existuje," se zdály být „stupínek nad úrovní chápání" zkušeného profesora. Mělo to zajímavý důsledek:

„Hm," odpověděl po kratičké přestávce Exner, „asi chápu, co mi zde tvrdíte, *ale* radím vám, abyste o tom prozatím s nikým dalším nehovořil. Pokuste se vysvětlit to, co jste mi zde právě řekl, poněkud jednoduššími slovy, sepište to, pak to vložte do obálky a já, aniž bych si přečetl obsah, to před vašima očima zapečetím a uložím to v Ra-

kouské akademii věd, jejímž předsedou mám tu čest být, pro pozdější časy, aby vám zůstalo autorské právo k tomuto objevu. Byl bych nerad, aby abyste byl o své právo ochuzen a příležitostně si o tom promluvím s Deskovicem, aby v tomto směru zveřejnil nějakou stručnou poznámku."

Učinil jsem tak tedy a Exnera, který záhy nato zemřel, jsem již nikdy víc nespatřil.

Pojednání, které Viktor Schauberger nechal zapečetit na Akademii věd, si můžete přečíst v kapitole „O zákonitostech vodního proudu."

Po několika dnech ke mně přišel nanejvýš vzrušený profesor Forchheimer, strhl si cylindr z hlavy a pustil se do mě: „Proč jste běžel k Exnerovi, ten přece těmto věcem vůbec nerozumí. V akademii věd o vás uveřejnil dosti zmatenou přednášku, která vyvolala jen pobavené úsměvy, deponoval do archivu váš dopis a tím se zesměšnil před celým shromážděným kolegiem profesorů a zesměšnil tím i vás."

Vyprávěl jsem Forchheimerovi, jak k tomu došlo a zmínil jsem se přitom i o Deskovicovi, na jehož jméno zareagoval Forchheimer odmítavým mávnutím ruky a pronesl: „Kvůli vysvětlování a osvětě jsem tu přece já a vy o tom nyní napíšete článek do *Vodního hospodářství*, předtím mi však dáte rukopis ke korekci."

Tak tedy došlo k uveřejnění „Teplotního spádu a kinetiky vody" v rakouském odborném časopise o vodním hospodářství, jenž byl později zakázán.

Článek, relevantní k tomuto tématu, naleznete v kapitole „Teplotní spád a kinetika vody, díl 1" a také v příloze A, v kapitole „Teplotní spád a kinetika vody, díl 2." Zde však ještě jednou souhrnně uvedeme některé odstavce z předložené zprávy. Viktor Schauberger se nejprve zmiňuje o tom, že byl vyzván profesorem Forchheimerem aby kontaktoval různé kapacity z oboru výzkumu vody a aby je navštívil v jejich laboratořích. Schauberger to shrnuje stručně a suše:

Bližší porozumění s kterýmkoliv z těchto učenců bylo vyloučeno. Jen profesor Forchheimer jednou zamyšleně pronesl: „Jsem rád, že je mi už 75 let. Už mi nemohou nikterak uškodit. Jednou však přijde čas, kdy se bude hovořit o době před Schaubergerem a po něm, stejně

jako se dnes hovoří o období před Kristem a po něm, takové budou rozdíly mezi vírou kdysi a nyní."

Tento poněkud přehnaný Schaubergerův výrok o víře ve věci techniky vodních staveb zde ponechám bez komentáře. V dalším textu Viktor Schauberger hovoří, že vždy musel absolvovat takové zkušenosti, že mnohé rozhovory s vědci na něj působily zhoubně a jednou byl dokonce následkem jakési intriky internován v blázinci.

Zmiňuji se o tom jen tak mimochodem, abych ukázal nebezpečí, jež vznikají, když o těchto věcech hovoříme s lidmi, kteří cítí, že jsou na nesprávné cestě poznání, chtějí se však na ní udržet za každou cenu.

Přirozená regulace vodního toku

> • *Dnešní podoba regulace vodních toků nebere žádné ohledy na to podstatné, na vnitřní oživení vody.*

Přírodní regulace proudu bude a může vůbec být pochopena teprve tehdy, když se její vnitřní kinetické pochody stanou součástí všeobecného vzdělání. Možná, že k tomu budou zapotřebí desítky let reverzního vývoje, abychom pochopili tragické důsledky dnešních – čistě mechanistických – metod regulace vodního toku absolvováním těch nejhorších zkušeností.

Závěrem této kapitoly může být řečeno jen jedno: Dnešní regulace vodních toků nebere žádné ohledy na to podstatné, na vnitřní oživení vody.[62] Právě naopak, dělá všechno pro to, aby zabránila oživení vody a aby tak podvázala přirozenou plodnost a rozmnožování, až se člověk diví, že je na světě vůbec ještě nějaká voda a nějaká vegetace.

Všechno, co vidíme kolem nás a co jsme schopni vnímat, vzniklo působením „cykloidního pohybu po prostorové křivce," jenž slouží sebe-obnově (vývoji). Je to druh pohybu, který může nastat teprve tehdy, když může vodní proud díky brzdícímu odporu břehů přejít do spirálového cirkulačního druhu pohybu.

„Cykloidní brzdicí křivky" zmínil profesor Forchheimer krátce před svou smrtí ve svém posledním vydání učebnice, a to pod mým jménem. Jeho záměrem bylo, napsat o těchto brzdicích křivkách, jež vyvolávají v přirozeně vedené vodě proces rytmického vlnění, celou knihu. Zemřel však bezprostředně poté, co dohotovil první návrh této knihy.

Profesor Forchheimer měl v záměru – jak se mi svěřil těsně před svou smrtí – vyvrátit touto knihou vše, co zakořenil prostřednictvím svých dosavadních učebnic v podobě červené niti v milionech lidských mozků. Konkrétně třeba názor, že voda má být vedena co nejkratší, nejstrmější a nejpřímější cestou z hor do údolí, aby pokud možno nemohla natropit příliš mnoho zla, než odplyne do moře. Forchheimer uznal těsně před svou smrtí, že tím jako vůdčí hydraulik spáchal tu největší chybu svého života.

Potud tedy hodnocení Viktora Schaubergera stran jeho vlivu na pozdně-učební názory profesora hydrauliky. Na závěr ještě několik životopisných údajů: Philipp Forchheimer se narodil 7. srpna 1852 ve Vídni, vyučoval na technických univerzitách v Cáchách, Grazu a Konstantinopoli. Zemřel 2. října 1933 ve svém rodném městě.

O správném okamžiku pro plavení dříví – záznam na magnetofonovém pásku

> • *Má plavební zařízení pracovala s tažnou vodou. Rozvrhl jsem to tak, že jsem vytvořil sběrné nádrže, do nichž jsem nejprve napustil teplou povrchovou vodu; když bylo koryto potoka plné teplé vody, doplnil jsem je zespod chladnou vodou. Tím jsem dosáhl ochlazení a přiblížil jsem se teplotě 4°Celsia a hned jsem tu měl tažný proud, který jsem potřeboval.*

Kromě nesčetných spisů máme od Viktora Schaubergera také jeden zvukový dokument. Jedna spřízněná osoba s ním vedla v roce 1955 rozhovor, jenž byl nahrán na audiozáznam. Badatel Dipl. Ing. Uwe Fischer, jenž se zabývá Viktorem Schaubergerem, si dal v roce 1990 tu námahu a vyslechl dotyčný magnetofonový záznam a pak přenesl ty nejdůležitější pasáže do písemné formy. Z tohoto rukopisu nyní uvedeme pouze krátký odstavec, v němž Viktor Schauberger popisuje své metody plavení dřeva. Při této příležitosti přijde řeč i na jeho pozdější technické aplikace a objevy – a vyplatí se popřemýšlet o tom, že přesmeknutím na nové (Schaubergerovy) technologie se nevyřeší automaticky všechny problémy lidstva. Vždyť bez morální výzbroje a hlubšího pochopení jejích účinků a možných důsledků skrývá v sobě i ta nejpřirozenější a nejpřírodnější technologie velké potenciální nebezpečí.

Ještě jedna poznámka: Všimněte si prosím, že v tomto případě se nejedná o písemný text Viktora Schaubergera, nýbrž o přepis rozhovoru.

„Tlačící voda otáčí dřevo. Ne po 9. hodině a ne před 16. hodinou, protože v této době je sluneční tlak nejsilnější a všechno pluje ke kraji. Rozvrhl jsem to tak, že jsem vytvořil sběrné nádrže, do nichž jsem nejprve napustil teplou povrchovou vodu; musel jsem nechat nádrž ozařovat Sluncem po dobu čtyř dnů; když bylo koryto potoka plné teplé vody, doplnil jsem je zespod chladnou vodou. Přesně jako ve vaně, když je voda příliš horká, dosáhl jsem nyní potřebného ochlazení, abych se přiblížil k teplotě 4°Celsia a hned jsem tu měl tažný proud, který jsem potřeboval.

Pak existuje ještě další možnost, že se potřebného vlečného pohybu dosáhne zabudováním sacích šroubů, tím se však již dostáváme příliš daleko, to už jsme na poli mechanických vynálezů.

Když dnes někomu ukážu sací šroub nebo detaily ze smršťovacího stroje, s nimiž se tato síla dá vytvořit pouze všeobecně, každý hned vidí: „Aha, tak o tom to je." Lidé přitom netuší, že i tato síla je nebezpečná, a vytvářejí síly, které nedokážou ovládat a dělají chyby a výsledkem toho pak je, že to celé nemá cenu. Musí to být důkladně promyšleno a pochopeno, stejně jako technika, která se vyvíjela celá desetiletí."

Základy pohybu vody

V posledních letech stále častější katastrofální záplavy na jedné straně a dlouhodobá sucha v celých rozsáhlých oblastech, na straně druhé nás přivádějí k myšlence, zda na tomto zlu nemá částečně svou vinu aplikovaná vodohospodářská věda, stejně jako další opatření, provedená lidskou rukou.

Viktor Schauberger: „Teplotní spád a kinetika vody", 1930.

Regulace vodního toku podle nových zásad

- *Je možno ovlivnit poměry ve vodních tocích takovým způsobem, že pohyby vody, jež byly až dosud ponechány své vlastní kinetice, mohou být zdisciplinovány.*
- *Tvrdím, že úmyslným řazením různě temperovaných vodních mas umělých i otevřených vodních kanálů (potrubí, průmyslové kanály apod.) lze dosáhnout výrazného zvýšení průtočného množství.*

Text o „Regulaci vodního toku podle nových principů" představuje dokument, který je pro výzkum Schaubergera velmi zajímavý. Byl napsán v červnu roku 1928 a tím je jedním z nejstarších principiálních spisů Viktora Schaubergera. Jednoznačně jsou zde patrny zárodky jeho teorie pohybu vody na základě teplotního spádu, jež byla o několik let později intenzivně diskutována i ve vědeckých kruzích.

Lesník je však dosud velmi zaměstnán stavbou plavebního zařízení a přihlásil si své první patenty, v nichž jde mimo jiné o inovovanou konstrukci při stavbě hrází sběrných nádrží a plavebních kanálů. Přitom pozoruje pohyby vody, jež jsou vyvolány „kosmickými ději," například silným ozařováním Sluncem.

Je známo, že díky kosmickým vlivům se tvoří pohyb i ve stojaté vodě a jeho průběh souvisí s teplotními rozdíly. Působení tohoto procesu může být podle okolností i dosti veliké; vychází z toho, že ve stojaté vodě se pohybují tisíce běžných metrů dřeva bez jakéhokoliv přičinění větru sem a tam, pouze díky sluneční aktivitě.

Tento účinek různě těžkých vrstev vody o různé teplotě je možno pozorovat i na pohybujícím se médiu, jak dokazují přesná měření teploty, a dokáže se projevovat i na velkých plochách (viz například rozsáhlé mořské proudy, jakož i vznik ostře ohraničených oblastí vzduchu, které dobře znají letci a jak také dokazují dráhy dalekonosných střel).

Zdá se, že rozsah vzájemného působení vodních proudů, jež jsou kosmického původu na jedné straně a dynamického původu na straně druhé, je funkcí závislosti teploty vody na teplotě jejího okolí.

Harmonizace venkovní teploty a teploty vody snižuje brzdící účinky příčně dopadajícího kosmického záření a tím zvyšuje účinky čistě dynamické složky vodního proudu a obráceně; odkazuji přitom na známou skutečnost, že velká voda je mnohem nebezpečnější, když se při ní sníží teplota vzduchu a tedy když se přiblíží teplota vzduchu k teplotě vody, než když je teplota vzduchu vysoká. Dále je známo, že u plavebních koryt s rychlovypouštěcími vraty lze zaznamenat následující zkušenosti:

Při sklopení spodních vrat, zejména při horkém počasí, je do koryta vypuštěna chladná voda ode dna sběrné nádrže. Když pak po delší trase opadne dynamický účinek, projeví se o to silněji příčné kosmické záření, jež začne velkou silou vyhazovat plavený materiál stranou, což můžeme pozorovat pod všemi rychlovypouštěcími vraty.

Tím se dá vysvětlit známá skutečnost, že každá divoká voda je nejnebezpečnější tehdy, když se náhodou teplota vody i teplota okolního vzduchu setkají na 4°C; tehdy kosmické záření zcela ztrácí svůj vliv, voda má nepřetržitě svou největší měrnou hmotnost a v toku chybí lehčí proudy a vlastní pohyb ve spádu koryta probíhá naprosto nebrzděn.

Tato fakta až dosud nebyla příliš oceňována a díky nedostatečným výsledkům pozorování i nedostatečně využívána.

Je možné zachytit tato proudění, uspořádat je a kombinovat je s vlastním prouděním vody, a to takovým způsobem, že:

Dosáhneme zlepšení kinetických vlastností vody v umělých plavebních kanálech vyřazením nebo naopak zařazením vedlejších brzdících pohybů;

Dosáhneme odstranění destruktivních vlivů na břehy a můžeme dosáhnout přímého proudění podél břehů, čímž může docházet k jejich zpevňování.

Dokonce je možno ovlivnit poměry v proudění takovým způsobem, že pohyby vody, jež byly až dosud ponechány své vlastní kinetice, ať už kosmického či dynamického původu, mohou být zdisciplinovány a vnitřní brzdící proudění může být sníženo na prakticky využitelnou míru respektive na ni zvýšeno.

Dále je možno dirigovat proud vodního toku z jednoho bodu tím způsobem, že již vyhozený materiál a dřevo začnou být stahovány zpět do proudu a v místech vyplavování jsou do dna vybagrovány muldy, trhliny v březích jsou ukotveny a nárazová místa srovnána.

Tvrdím, že záměrným řazením různě temperovaných vodních mas umělých i otevřených vodních kanálů (potrubí, průmyslové kanály apod.) lze dosáhnout výrazného zvýšení průtočného množství, zlepšení vodních poměrů v divokých vodách za účelem přestavby divokých kanálů, plavebních kanálů, ochrany břehů a ochrany proti velké vodě, jež může působit *vydatněji* a *univerzálněji*, než je to *možné* s použitím dosavadních metod.

O zákonitostech vodního proudu

• Dlouholetá pozorování, praktické pokusy a správně provedená měření přinesly důkazy, že zohlednění vnitřních teplotních rozdílů vody není jen rozhodující, nýbrž přímo nevyhnutelnou nutností.

• Pochopení důležitosti účinku těchto teplotních rozdílů uvnitř vody nutí již samo o sobě k přestavbě základů toho času platných pravidel veškerého vodohospodářství.

• I ve zdánlivě stojaté vodě samovolně probíhají dosti významné pohyby.

Pod spisovou značkou „Č. 46/1930" potvrdila dne 24. ledna 1930 Rakouská akademie věd, že přijímá zapečetěnou obálku s nadpisem „Turbulence". Přílohou je potvrzení o převzetí tohoto dopisu panu Viktoru Schaubergerovi, Purkersdorf u Vídně, ulice císaře Josefa 35.

Jak jsem se již zmínil v jedné z předchozích kapitol, tehdejší prezident Rakouské akademie věd, profesor Wilhelm Exner, vyzval Viktora Schaubergera k podání tohoto dokumentu. Lesník bez akademického vzdělání měl shrnout své vědomosti o zákonitostech pohybu vody, které sám objevil, sepsat je a dát je do úschovy. Akademie věd tím uznává, že dosud ještě nenazrál čas pro výpověď prostého lesníka, který viděl daleko dopředu. Akademie tím chtěla dát také jasně najevo, že potvrzuje vlastnictví autorských práv teorie (možná naprosto revoluční) o souvislosti teploty a pohybu vody na nejvyšší vědecké úrovni.

Vliv teploty vody byl pro svou *bezvýznamnost* vyloučen z *vodohospodářství všeobecně*, nebyl tedy zahrnut do ochrany břehů proti *velké vodě*, do *plavení dřeva*, stavby *vodovodů* a *údolních přehrad* a z veškeré technické části vodní energetiky.

Naměřené rozdíly dávaly matematicky příliš nízké hodnoty, než aby se z nich daly odvodit vlivy, stojící alespoň za zmínku. Především bylo konstatováno, že teplotní rozdíly uvnitř vodní masy jsou *následkem* teplotního rozdílu mezi vodou a médiem, které ji obklopuje.

Když nyní zanedbáme tyto teplotní rozdíly uvnitř vody, tím negujeme i význam teplotního rozdílu mezi vodou a vzduchem respektive vodou a venkovní teplotou a tím negujeme i *příčinu koloběhu vody v přírodě*.

O významu koloběhu vody v přírodě pro veškerý život na povrchu zemském snad není zapotřebí ztrácet slov.

Jak si ještě vysvětlíme později, *stejně velké*, i když tak nebijí do očí, jsou účinky teplotních rozdílů *uvnitř* vody, jež – jak musíme jedním dechem hned dodat – jsou až doposud opomíjeny a jsou zanedbávány při hydraulických výpočtech jako bezvýznamné.

Dlouholetá pozorování, praktické pokusy a správně provedená měření přinesla důkazy, že zohlednění vnitřních teplotních rozdílů vody není jen *rozhodující*, nýbrž přímo *nevyhnutelnou nutností*.

Již zanedbání (opominutí je vyloučeno) těchto teplotních rozdílů *prakticky znemožňuje* jakékoliv užití a využití vody.

Pochopení důležitosti účinku těchto teplotních rozdílů uvnitř vody nutí již samo o sobě *k přestavbě základů* toho času platných pravidel *veškerého vodohospodářství.*

K dosavadním poznatkům se řadí *nová*, až doposud zanedbávaná *významná složka*, kterou je změna vnitřních poměrů ve vodě, jež je důsledkem malých teplotních rozdílů mezi vnitřními vrstvami a proudy vody. Nový úhel pohledu nyní musí být zahrnut do obvyklého způsobu myšlení, což vede k úplně novým závěrům a my se musíme naučit uvažovat i v kategoriích *proměnlivosti* zásadních principů (musíme se naučit nebrat je jako neměnné).

Další mezera ve dnešních vědomostech se týká původu a vzniku vody. Kromě známých prosakujících pramenů, jejichž voda se v souladu se zákonem zemské přitažlivosti dostává na zemský povrch po vrstvách, nepropustných pro vodu, existují také prameny, v nichž se voda shromažďuje v podobě artézských studní *v rozporu se všemi známými zákony* (například pramen na Vysokém Prielu, jenž vyvěrá zhruba 100 metrů pod jeho vrcholkem ve výšce 2000 metrů a který má vodu po celý rok).

I když není účelem tohoto pojednání vysvětlovat vznik pramenů obecně a vznik posledně jmenovaného druhu pramene zvlášť, díky nesčetným pozorováním a měřením bych mohl alespoň letmo načrtnout několik myšlenek, přičemž bych rád výslovně zdůraznil, že tyto pokusy v žádném případě nelze pokládat za ukončené.

Voda, jež se dostává srážkami do nitra zemského povrchu, přijímá přirozeně teplotu zemských vrstev, v nichž se pohybuje. Konečně dosáhne vrstvy, která má 4°C. Tato – *v našem případě rozhodující – vrstva* (nazvěme ji „vrstvou č.1") přirozeně neleží v nějaké horizontální rovině, nýbrž přizpůsobuje se vnější konfiguraci zemského povrchu. Voda, jež se přizpůsobila této vrstvě č.1 a má teplotu 4°C, má *hustotu 1*. Pod touto vrstvou č.1 a nad ní se nachází voda, jejíž *hustota* se vzdáleností od této vrstvy 1 postupně klesá. Vodní vrstva č. 1 je tedy uzavřena jak shora, tak i zespod dvěma vrstvami o *různé* hustotě. Obě tyto vodní vrstvy se snaží zvětšit svůj objem, protože jejich teplota se odlišuje od 4°C. Tato snaha má za následek zvyšování tlaku směrem k vrstvě č.1 s rostoucí vzdáleností od ní.

Voda, nacházející se ve vrstvě č.1, stéká po vyrovnání spádu po dně do větší hloubky vrstvy. Vodní vrstvy, uzavírající tuto vrstvu, nejsou *nikdy* vystaveny *takovému* tlaku.

Ta z obou vrstev, která je vystavena *vyššímu* tlaku, postupuje směrem k vrstvě č.1, přizpůsobí se jí (její teplota se srovná na 4°C) a pak se k ní připojí. Podle konfigurace zemského povrchu se pak chvílemi ta, chvílemi zase ona přilehlá vrstva ocitá pod vyšším tlakem a tím dochází k doplňování vrstvy č.1 střídavě shora i zespod.

Tak je možné, že voda vystoupí jako pramen do takové výše, že se tam dá její přítomnost jen stěží jednoznačně vysvětlit.

Horské prameny, jež se vyskytují ve velkých nadmořských výškách, mají vesměs teplotu blízkou 4°C a z toho se dá usoudit, že pohyb pramenité vody se uskutečňuje ve vrstvě č.1.

Jistou roli zde může sehrávat i okolnost, že voda se již při 4°C nedá stlačovat, takže aby ustoupila sílícímu tlaku, musí se dostávat k zemskému povrchu – nebo se musí svou teplotou přizpůsobit tlaku. K tomu poslednímu případu dojde tehdy, když voda ve vrstvě č.1 narazí na nepřekonatelnou překážku. Pak se přizpůsobí sousedním vrstvám a jakýmsi zvláštním druhem koloběhu se *cestou přizpůsobování* dostane opět do vrstvy č.1.

Enormní vodní masy jsou každou hodinu vyzdvihovány do nesmírných výšek (vypařováním) a stejně obrovské masy vody v nitru Země jsou vytlačovány respektive tlačeny až na nejvyšší vrcholky hor a tam vyvěrají v podobě pramenů. Tam jsou ty podceňované nebo dokonce zcela *opomíjené teplotní rozdíly*, které natrvalo narušují rovnovážný stav. Drobné příčiny, které člověk ani neuznává, protože jsou tak všední, mají dalekosáhlé následky.

Abychom se nyní dostali k hlavnímu tématu, jímž je konkrétně vliv teplotních rozdílů uvnitř vody na její pohyb, musíme v prvé řadě poukázat na skutečnost, že až dosud opomíjené teplotní rozdíly ve vodě pravděpodobně *zcela vylučují* dosažení klidového stavu.

I ve zdánlivě stojaté vodě samovolně probíhají dosti významné pohyby. Abychom si uvedli nějaký příklad, tyto pohyby jsou schopny uvést do pohybu i velké dřevěné klády. Když se zdánlivě stojatá voda ohřeje z jedné strany Sluncem, díky ohřevu povrchové vrstvy vody se na tomto místě pozvedne její hladina a vznikne nakloněná rovina, podél níž se voda rozproudí do chladnějších míst. Důsledkem tohoto pohybu se rozproudí voda i tam a vzniká koloběh. Aniž by tedy mělo dno jakýkoliv spád, *voda se* nad ním *pohybuje.*

Pokud nyní odteče voda, jejíž vrstvy vykazují různé teploty, ve směru spádu koryta, tečou různě temperované a tím pádem i různě husté vrstvy vody ve společném korytě po dlouhou dobu nesmíchány vedle sebe a nad sebou.

Každá jednotlivá částečka vody je v tomto spádu charakterizována svou vlastní *konkrétní rychlostí*, odpovídající své konkrétní specifické hmotnosti.

Změní-li se specifická hmotnost díky spádu toku (vyšší rychlost, větší tření, zvětšení objemu), nemůže se voda jen tak prostě přizpůsobit vyšší rychlosti bez určité přechodné fáze.

Totéž nastane, když se změní specifická hmotnost vody díky *vnějšímu* vlivu (ozařování Sluncem). *Voda se začne lámat*, nebo takříkajíc začne dostávat *turbulenci*.

Zde dochází *k uvolnění* dosud neznámých, ale *přesných brzdicích mechanismů*, jež pracují s nádhernou automatikou. Při chladném počasí a v noci dochází ke zvýšení rychlosti vodního proudu a tím i většímu tření částeček vody o koryto a vzájemně mezi sebou, čímž dochází ke změně objemu a hmotnosti.

Celé vodní proudy se blíží teplotě 4°C a tím i hustotě 1, následkem čehož se specifická hmotnost přizpůsobí zvýšení rychlosti. V tomto případě je dosaženo trvalého zvýšení rychlosti pohybu vody. Tím, že vzroste rychlost proudící vody, však vzroste i tření mezi jednotlivými částečkami vody, což má za následek zvýšení teploty a tím dochází ke zvětšení objemu.

Z toho vyplývá následující obraz:

Na jedné straně *překotně pádící* voda, na straně druhé *zmenšování její specifické hmotnosti. Proud vody se trhá* a voda začne vířit v *turbulentním proudění*.

Je vyvolán *dopředný vířivý pohyb* vody.

Čím větší je rychlost dopředného (přímočarého) pohybu, tím větší respektive tím silnější je jeho vířivá složka. Při určité rychlosti nabude *vířivý charakter* pohybu takového rozsahu, že začne docházet k *rozstřikování vody ve vodě*. Zvenčí to vypadá, jako by se ve vodě začal tvořit jakýsi mrak.

Když to tedy shrneme, dalo by se říci:

Turbulence je *zákonitě* se projevující *přerušování* laminárního *přímočarého proudění* vody v jeho podélné ose (v místě největšího zvýšení rychlosti), vyvolané okolností, že *každé specifické hmotnosti* odpovídá i *určitá konkrétní rychlost*.

Turbulence je tedy *automatickým uvolněním vyrovnávacího pohybu*, automatickou a dvojnásobně jištěnou *záchrannou brzdou* v každém vodním toku a v každé proudící vodě.

Když *pochopíme pramen* a možnosti jeho vzniku a když *zjistíme*, jak funguje turbulence, pak budeme mít v rukou přírodním zákonům *přiměřené* a tedy *neomezené* využití vody ve všech směrech.

0
000
00000
0000000
000000000

Z toho, co jsme si již odvodili, vyplývají následující poučky a tím i naléhavá nutnost přestavby celého vodního hospodářství.

0000000000000
00000000000
000000000
0000000
00000
000
0

Všechno je v proudu, všechno teče a veškeré *atmosférické procesy* a pochody se *odrážejí* v *zemském nitru*.

Základní věty

1. Vodní masa, procházející profilem koryta, není *nikdy* homogenní, nýbrž *vždy* je tvořena vrstvami o různé teplotě.
2. Odpovídající průtočné množství vody pro konkrétní průtočný profil *závisí* v prvé řadě na různorodosti teplotních stupňů jednotlivých vodních vrstev.

3. Průtočný profil vodního toku ovlivňuje průtočné množství vody v takovém rozsahu, v jakém tvar a stav profilu ovlivňuje teplotní rozdíly jednotlivých vodních vrstev.

4. *Profil* je *produktem* procesů, které se odehrávají *uvnitř* těla protékající vody.

Vídeň, 1. ledna 1930

Koncem roku 1973 podal Walter, syn Viktora Schaubergera, žádost na Akademii věd ve Vídni, aby mu vydala zapečetěnou obálku. Podle úředního záznamu se spisovou značkou 74/1974 bylo 1. dubna 1973 zjištěno, že „ve smyslu dokumentů, předložených panem Ing. Waltrem Schaubergerem" nevzniká „žádná okolnost, jež by znemožnila vydat jmenovanému dotyčný zapečetěný dopis po jeho úředním otevření za účasti notáře a zaprotokolování jeho obsahu".

Teplotní spád a kinetika vody, díl 1

> *Důležitá okolnost, jež byla až dosud opomíjena při všech vodních stavbách: Teplota vody v poměru k teplotě země a k teplotě vzduchu, stejně jako teplotní rozdíly ve stojaté či v proudící vodě.*

V letech 1930 a 1931 byly otištěny v několika vydáních odborného časopisu „Vodohospodářství" i články Viktora Schaubergera. Tehdy vyšla dokonce i zvláštní vydání těchto nekonvenčních úvah. Z článků, vydaných zvláštním vydáním, vybíráme pro tuto knihu ty, jež se přímo zabývají povahou vody. Jiné, které se věnují spíše technickým problémům při stavbě přehradních hrází nebo které se zabývají přísunem živin, potřebných pro vegetaci, prostřednictvím vody, nebo články o doposud opomíjených vztazích a souvislostech mezi lesním a vodním hospodářstvím, ty všechny necháme protentokrát stranou – částečně z důvodu nedostatku místa, především pak proto, že jsme se jimi zabývali již v předchozích kapitolách knihy.

Následující text obsahuje esenciální znalosti „raného" Viktora Schaubergera k základním tématům, jako je koloběh vody v přírodě, spodní voda a přírodní regulace vodních toků. Na tomto místě však uvedeme jen první z několika článků. Kdo by se rád ponořil hlouběji do tématu, nechť nahlédne do „Přílohy A: Teplota a kinetika vody", kde nalezne zbytek z této série článků.

Začneme tedy chronologicky prvním zvláštním výtiskem, vydaným nakladatelstvím „Die Wasserwirtschaft" ve Vídni v sešitě číslo 20 z roku 1930. Jako podtitul byl zvolen následující titulek: „Výtah z pojednání o zákonitostech kinetiky vody, uloženého v Akademii věd ve Vídni."

Toto návěští souhlasí jen částečně, jak můžeme zjistit pečlivým srovnáním s původním textem. U článku ve „Vodohospodářství" se jedná spíše o rozšířený výklad v podobě reportáže, na základě zprávy pro Akademii věd. Protože toto pojednání bylo na Akademii věd doručeno v zapečetěné obálce, nebylo již k dispozici. Podle mínění profesora Forchheimera však měl být okolní svět přesto konfrontován s nekonvenčními myšlenkami Viktora Schaubergera. I s tím nebezpečím, že autorovi většina expertů vůbec neporozumí. K tehdejšímu otištění v předním odborném časopise „Vodohospodářství" došlo na doporučení tehdejšího světoznámého hydrologa Philipa Forchheimera. Tento vynikající vědec patřil k několika málo expertům, kteří se seriózně zabývali teoriemi Viktora Schaubergera.

Zvláštní výtisk začíná odpovídajícím úvodem z pera profesora Forchheimera.

Redakci Vodohospodářství ve Vídni.

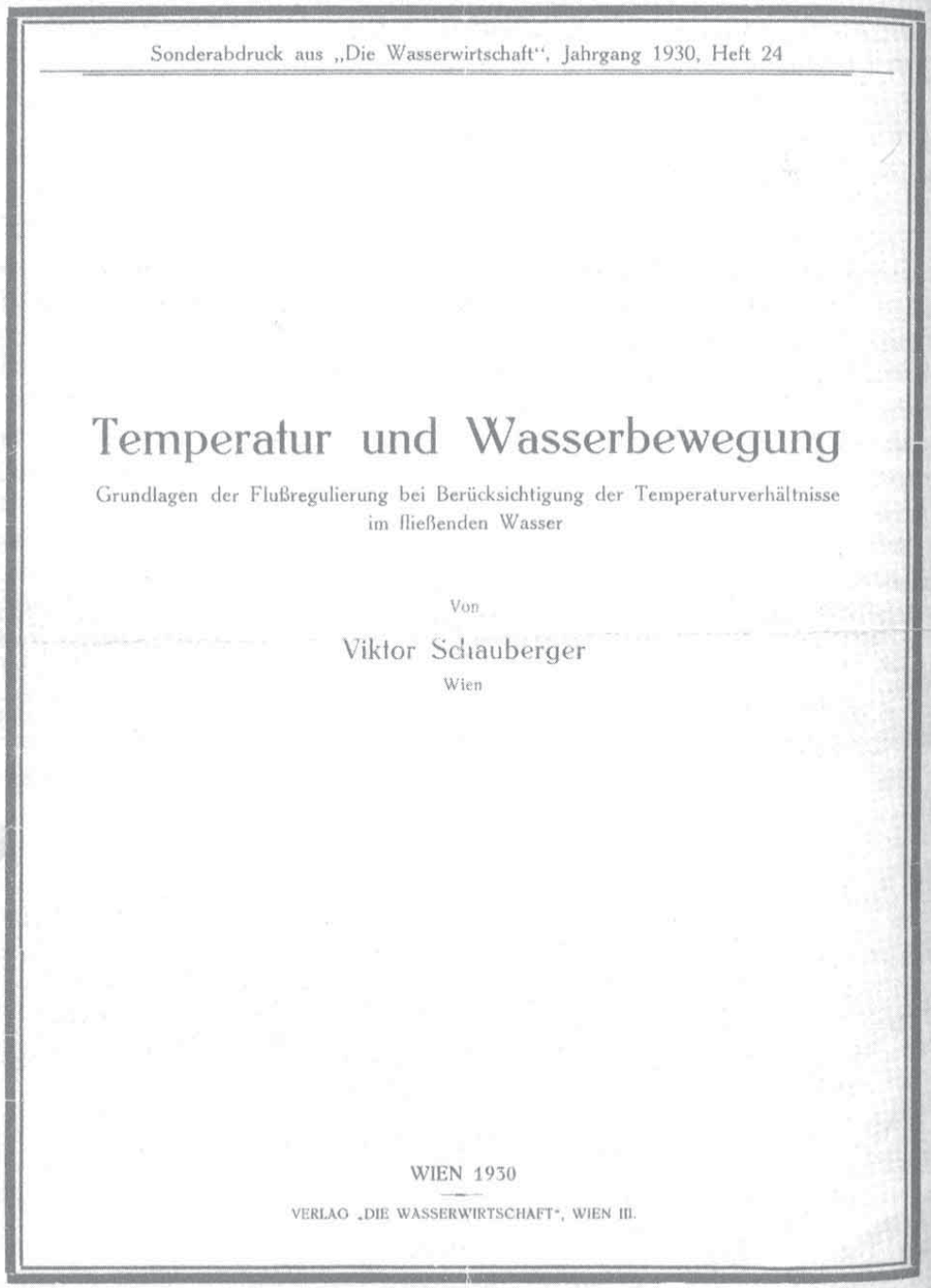
Pan Schauberger mi předal přiložené pojednání o teplotním spádu a kinetice vody.

Protože jeho pojednání probudilo můj plný zájem zcela novými pohledy, jež se zdají být vhodné k objasnění faktu, že deregulace vodních toků a stavba údolních nádrží nemusí přinášet jen obavy, nýbrž může působit dokonce průkopnicky, myslím si, že je v obecném zájmu, aby se tato práce dostala k širšímu okruhu čtenářů a odborníků.

V tomto smyslu vám doporučuji zveřejnění tohoto zajímavého článku.

S veškerou úctou prof. Forchheimer.

Potud doporučující dopis profesora Forchheimera, který otiskla redakce „Vodohospodářství" na úvod zmíněného zvláštního vydání, před výklad Viktora Schaubergera. Tento výklad začíná úvodem, který nic neztratil na své aktuálnosti.

Sonderabdruck aus „Die Wasserwirtschaft", Jahrgang 1930, Heft 24

Temperatur und Wasserbewegung

Grundlagen der Flußregulierung bei Berücksichtigung der Temperaturverhältnisse im fließenden Wasser

Von

Viktor Schauberger

Wien

WIEN 1930

VERLAG „DIE WASSERWIRTSCHAFT", WIEN III.

V posledních letech stále častější katastrofální záplavy na jedné straně a dlouhodobá sucha v celých rozsáhlých oblastech na straně druhé nás přivádějí k myšlence, zda na tomto zlu nemá částečně svou vinu aplikovaná vodohospodářská věda, stejně jako další opatření, provedená lidskou rukou.

Pod tímto zorným úhlem by bylo dobré prozkoumat zejména následující dva aspekty: Dnešní praxi regulace vodních toků a pokračující odlesňování krajiny.

Než se můžeme pustit do této záležitosti, vyzvedněme na úvod důležitou okolnost, která byla až dosud ve vodohospodářství zcela opomíjena: Touto okolností je teplota vody v poměru k teplotě půdy a k teplotě vzduchu, stejně jako teplotní rozdíly ve stojaté či v proudící vodě *(teplotní spády)*.

Stačí již nepatrné teplotní rozdíly, aby přivodily patrné agregátní (komplexní) změny vody (skupenství plynné, kapalné a pevné), takže je snadno pochopitelné, že větší teplotní rozdíly, vznikající uvnitř tekoucí i stojaté vody, musí rozhodujícím způsobem ovlivňovat pohyb vody na Zemi i v jejím nitru.

V následujícím textu budeme nejprve diskutovat o doposud přehlížených souvislostech mezi teplotou vody a jejím pohybem a podíváme se na to, jak se projeví ona chyba, kterou jsme učinili, když jsme tyto důležité souvislosti až dosud zanedbávali.

Teplotní spád – úplný a poloviční koloběh vody

• Úplný koloběh vody: Pronikání vody do země, její průchod vrstvou spodní vody o teplotě 4°C; její filtrace při této teplotě, další klesání vlivem vlastní hmotnosti, přechod do plynného stavu pod vlivem horkého prostředí v nitru Země, vystoupení na zemský povrch a současné rozpouštění živin, ochlazení a odevzdání živin, odtékání po povrchu zemském, odpařování, tvorba mraků, padání zpět na zemský povrch v podobě deště atd.
Poloviční koloběh vody: Padání vody na Zemi, odtékání po jejím povrchu, odpařování, tvorba mraků, padání zpět na zemský povrch v podobě deště atd.

Pohyby a rozdělování vody, jež padá z atmosféry zpět na zemský povrch, závisí na vlastní teplotě vody a teplotě okolního vzduchu a okolní horniny.

Je-li teplota vody, padající na zem, *vyšší* než teplota vrstvy horniny, která má vodu přijmout, pak může voda díky teplotnímu vyrovnání po dopadu zvýšit svou specifickou hmotnost a bez problémů proniknout do zemského nitra. Dalším klesáním se ochladí až na teplotu 4°C, při níž má zároveň největší hustotu, a konečně pronikne do teplejších vrstev Země a přizpůsobením se tamější teplotě její specifická hmotnost opět klesá.

Čím hlouběji klesne následkem vysokého tlaku vody o vysoké specifické hmotnosti, tím více vzrůstá její odpor proti dalšímu poklesu díky neustále klesající vlastní specifické hmotnosti. Nakonec se ustaví jakási rovnováha a zde se rozhodne o úrovni hladiny spodní vody, která je nanejvýš důležitá. Za zcela konkrétních tlakových poměrů dochází v oblasti hladiny spodní vody k vytvoření vrstvy vody o teplotě plus 4°C, která bude v dalším textu označována jako střední vrstva.

V popsaném případě máme co do činění s pozitivním teplotním spádem, pokud pod pojmem teplotní spád chápeme aritmetický rozdíl v lineárních jednotkách mezi teplotou dopadající vody a teplotou zemského povrchu.

Výše uvedený případ však zároveň představuje *úplný koloběh vody*, který je charakterizován opakováním následujících fází:

Pronikání vody do půdy, její průchod vrstvou spodní vody o teplotě 4°C; její filtrace[63] při této teplotě, další klesání vlivem vlastní hmotnosti v podzemních vodních tocích, přechod do plynného stavu pod vlivem horkého prostředí v nitru Země, vystoupení na zemský povrch a současné rozpouštění živin, ochlazení a odevzdání živin, odtékání po povrchu zemském, odpařování, tvorba mraků, padání zpět na zemský povrch v podobě deště atd.

V horkých půdách chybí vrstva spodní vody a tím i protiváha proti tlaku zespod. Pokud je nyní teplota padající vody nižší než teplota svrchní vrstvy země, pak voda nejprve klesne do určité hloubky, zahřeje se a její specifická hmotnost se tím sníží. Konečně se tlakem zespod začne znovu dostávat na povrch a po něm pak stéká spádovaným korytem, pokud se namísto toho hned neodpaří.

V tomto případě máme co do činění s negativním teplotním spádem (teplota vody je nižší než teplota zemského povrchu). Zde již nedochází k vytvoření plného koloběhu vody, nýbrž pouze *poloviční koloběhu*; to znamená padání vody na Zemi, odtékání po jejím povrchu, odpařování, tvorba mraků, padání zpět na zemský povrch v podobě deště atd.

K bližšímu vysvětlení stran teplotního spádu a k lepšímu pochopení následujícího textu budiž doplněno ještě toto:

Při zpočátku negativním teplotním spádu (teplá půda, chladný déšť) může být při současném teplotním poklesu atmosféry půda tak ochlazena, že se teplotní spád dostane až na 0°C. Stejný případ může nastat u zpočátku pozitivního teplotního spádu, kdy je dopadající vody tolik, že jejím působením dojde k ohřátí půdy. V obou případech se při dosažení teplotního spádu 0°C odtok vody řídí spádem koryta vodního toku, dokud se vlivem tření apod. opět neustaví teplotní spád. V obou případech je nutné správně temperovanou přídavnou vodou nastolit potřebný teplotní spád, protože bez brždění ve spádu koryta pak vodní masy odtékají volně a téměř bez jakéhokoliv odporu.

Hladina spodní vody

- *Pozitivní teplotní spád je základním předpokladem pro nasákavost půdy a pro vytvoření spodní vody a tím souvisí s vytvořením úplného koloběhu.*
- *Negativní teplotní spád nedovolí vytvoření spodní vody. Způsobí poloviční koloběh.*

Podle teploty zemských vrstev, které jsou ovlivňovány pronikajícími vodními masami, je *výška hladiny spodní vody* proměnlivá. Velkou roli zde hraje i teplota vzduchu.

Místně nahromaděné a tím hluboce temperované vodní masy ovlivňují teplotu okolních vrstev horniny, které jsou ochlazovány a vzniká trvalý pozitivní teplotní spád, protože padající vodní masy deště jsou neustále teplejší než chladnější pozemská půda.

Tím je splněn základní předpoklad k proniknutí dešťové vody do půdy.

Nestoupne tím jen *hladina spodní vody*, zvýší se tím i nasákavost půdy směrem dolů a do stran.

Již dříve zmíněná *střední vrstva spodní vody* o teplotě 4°C je tlačena směrem dolů hmotností vodních mas nad ní a tím překonává odpor lehčích a teplejších vrstev vody, ležících pod ní.

Vytváří se přirozený podzemní rezervoár – retenční nádrž – který brání rychlému vzlínání vody do povrchových vrstev a přitom způsobuje její úplný koloběh. Odčerpávání vody z tohoto rezervoáru se uskutečňuje procesem, který bude popsán později, může se však uskutečnit rozpínáním střední vrstvy do stran následkem tlaku, působícího shora i zespod *(tvorba pramenů)*.[64]

Naproti tomu vysoké povrchové teploty, jak je uvedeno a popsáno v prvním odstavci (část kapitoly „Teplotní spád – úplný a poloviční koloběh vody"), nedovolí proniknout do půdy téměř žádné vodě. *Tvorba spodní vody* zaostává respektive tvoří se jen v omezeném množství a ve velkých hloubkách. Půda je nasákavá čím dál méně díky odpařování stále menšího a menšího množství spodní vody. Pronikající voda je působením příliš vysoké teploty půdy vedena k systému povrchového odtoku a tím k opětnému rychlému odpařování (poloviční koloběh vody v přírodě). Nedochází tedy v podstatě k žádné tvorbě spodní vody ve dříve popsaném smyslu (v takových krajinách se často vyskytují horké prameny, které jsou tlačeny z velké hloubky působícím tlakem, jemuž chybí protitlak následkem nedostatku spodní vody).

Nasákavost půdy je tedy závislá na teplotních poměrech, které – jak bylo výše popsáno – způsobují nastavení *hladiny spodní vody*, a tím závisí i na existenci a výšce hladiny spodní vody.

Když to shrneme, můžeme říci, že pozitivní teplotní spád je základním předpokladem pro nasákavost půdy a pro vytvoření spodní vody a tím souvisí s vytvořením úplného koloběhu vody.

Negativní teplotní spád nedovolí vytvoření spodní vody. Jeho výsledkem je poloviční koloběh.

Odtok vody

• Úplný koloběh znamená vstup vody do nitra Země, vytvoření potřebných vodních mas, zdržování jejího odtoku a tím její zadržování respektive minimalizaci nebezpečí velké vody.

• U polovičního koloběhu naopak nastane známý stav, kdy stále znovu a znovu stoupají vodní výpary, takže atmosférické masy dostávají další a další dodávky páry a srážky jsou častější. Velká voda je pak součástí tohoto procesu.

Proudění vody pod zemským povrchem (*proudění spodní vody*) vzniká, jak již bylo dříve zmíněno, díky tlaku, vyvíjenému shora i zdola, a také díky *teplotním rozdílům* mezi spodní vodou a horninou respektive vodními vrstvami, které ji obklopují. To, co jsme dosud chápali pod pojmem proudění spodní vody, bylo ve skutečnosti pouze odtékání spodní vody, která narazila na nepropustnou vrstvu a pohybovala se po jejím spádu tak dlouho, dokud se opět nemohla zapojit do úplného koloběhu.

K odtékání vody po zemském povrchu dochází ve dvou případech:

1. Při negativním teplotním spádu, jak bylo popsáno v předchozím odstavci, a to *ihned*;
2. Při pozitivním teplotním spádu k tomu dojde tehdy, když hladina spodní vody vystoupí po svém nasycení – za spoluúčinkování slunečního záření – nad zemský povrch.[65]

Tím se dá vysvětlit i jev, často pozorovaný v horách, a to: Po několikadenním dešti není v příslušném povodí zaznamenán žádný významný vzestup hladin vodních toků. Teprve po příchodu teplého počasí se v povodí objeví velká voda. Studená spodní voda stoupá na zemský povrch, nyní již ohřátý působením Slunce a horkým vzduchem nad povrchem země. Dřívější pozitivní teplotní spád se změní v negativní. Voda začne odtékat. Říká se, že „hora pouští vodu".

Předpoklady pro vznik *velké vody* jsou v prvním případě podstatně větší, a ještě vzrostou, když se následkem zprvu *negativního teplotního spádu v půdě* při víceméně přímém odtoku vodních mas vytvoří pozitivní teplotní spád, díky němuž voda postupně získává tendenci pronikat do země, plovoucí předměty se ochladí a jsou unášeny pryč. Ke spádu koryta se přidá ještě i povrchový spád. Dojde k dalšímu zvýšení *rychlosti odtoku a vlečné síly* pro předměty ve vodním toku. V dalším průběhu a po nespočtu zvratech nynějšího pozitivního teplotního spádu v negativní a naopak se přidá tvorba proudových křivek díky turbulenci a tím dochází k mechanickému zdržování a brzdění toku. *Materiál*, jenž byl přinesen vodou, ucpe koryto a následující vodní masy jsou zadrženy. Výsledkem je pak povodeň.

Pokud dojde v případě, označeném jako č.2, k nasycení *rezervoáru spodní vody* díky trvalému pozitivnímu teplotnímu spádu, pak je spodní (pramenitá) voda, dostávající se na povrch, chladnější než vrstva horniny, nacházející se v jejím bezprostředním okolí. Teplotní spád se obrátí a začne být negativní. Dojde k rychlému odtékání chladných *mas těžké vody*. Nadbytečná těžká voda dosahuje díky relativně nízké teplotě půdy jen velmi zvolna pozitivního poměru, protože těžká voda se otepluje jen pomalu. V první třetině vodního toku se pak díky příliš velkému spádu koryta tvoří turbulentní proudy a tím křivky v horizontálním směru. Další přechod od negativního teplotního spádu k pozitivnímu tedy proběhne již pomaleji a pomocí silného turbulentního proudění, jež způsobuje příliš ostré horizontální vlny a tím vyplavování strhávaného materiálu na jedné straně a vymílání koryta na straně druhé díky mechanickým účinkům. Dalším důsledkem tohoto způsobu odvádění vody je rozšíření koryta, vymílání štěrkových břehů, vypařování nebo klesání vody, nacházející se opět v silném vlivu vnější teploty v rozrytém a vymletém korytě (to je téměř typický alpský říční tok, vždy s jednostranně prohloubeným dnem a štěrkovou naplaveninou na protější straně). Voda je vedena podobně jako v prvním případě cik-cak.[66] Následkem je rozervání břehů. Při vysoké vodě nastane díky těmto příčným vlnám a křivkám mechanické brzdění, břeh je drásán ještě více a stav je ještě horší než byl předtím. A následkem je opět povodeň.

Aby bylo možno zásadním způsobem snížit nebezpečí vysoké vody, je nutno *umělým* způsobem *zamezit* oběma extrémním případům 1 a 2.

Vytvářením retenčních nádrží s odpovídajícím zařízením jsou průtočné poměry, jež byly nesprávně nastaveny díky posunutí teplot v zemské kůře a tím i teplotního spádu mezi jednotlivými zemskými vrstvami, ve výše uvedeném smyslu opět regulovatelné. *Průtočné poměry* se prostřednictvím těchto regulačních nádrží automaticky nastaví podle příslušné denní teploty tak, že jsou v prvé řadě bezpečně eliminovány oba popsané extrémní případy a v průtočných poměrech se automaticky nastaví vhodné přechodné teploty. Pomocí stále jemnějšího nastavení jednoduchých přístrojů, jež jsou určeny pro tyto nádrže (čímž je míněn vzduchem řízený keson podle patentu č. 136214) se pak dají nastavovat stále znovu vhodné teplotní spády v závislosti na ročním období a tím je možno ovlivnit nebezpečí vysoké vody v okamžiku jeho vzniku a postupně mu úplně zabránit.

Jaké jsou tedy důsledky této terénní úpravy: Žádné nebezpečí povodní, protože přizpůsobením odcházejících vodních mas průměrné roční teplotě je dosaženo správného teplotního spádu v zemských vrstvách, čímž je umožněno zvýšení nasákavosti půdy, správné nastavení výšky hladiny spodní vody a vytvoření nanejvýš potřebných *retenčních jímek*. Díky správně nastaveným průtočným poměrům se pak odehrává regulované odvádění vody po zemském povrchu a nikde se neodehrává místně *omezené* odpařování, díky čemuž také nedochází k místně omezeným přívalovým srážkám v rychlém sledu za sebou, zkrátka je nastolena nová regulace a rovnováha uspořádaných poměrů úplného koloběhu vody.

V oblastech, kde je zapotřebí provést vysušení močálů, je rovněž možno pomocí nastolení vhodného teplotního spádu právě pro tento případ (pozitivního teplotního spádu) přimět nežádoucí stagnující vodu, aby se ztratila.

Je tedy možno vytvořit podle potřeby *úplný koloběh vody* nebo *poloviční koloběh vody*, zatímco až dosud budované a chválené údolní nádrže jednostranně vytvářely pouze poloviční koloběh.

V této souvislosti je nutno ještě jednou upozornit na význam úplného a polovičního koloběhu:

Úplný koloběh znamená vstup vody do nitra Země, vtvoření potřebných vodních mas, zdržování jejího odtoku a tím její zadržování respektive minimalizace nebezpečí velké vody. Dochází i ke vzniku trvalých zdrojů chladné vody, jejichž voda vnáší do vodních toků, s nimiž se v povodí spojuje, nižší teplotu a pomáhá tím zabraňovat příliš rychlému a nadměrnému odpařování.

U polovičního koloběhu naopak nastává známý stav, kdy stále znovu a znovu stoupají *vodní výpary*, takže atmosférické masy dostávají další a další dodávky páry a srážky jsou častější. Velká voda je pak součástí tohoto procesu.

Principiální poznatky k regulaci vody

• Nemůže a ani nesmí být úlohou inženýra, aby napravoval přírodu. Jeho úlohou spíše je pozorovat přírodní procesy, jak jen to je možné, a převzít příklady, které příroda nabízí ve zdravém koloběhu vody, u těch vodních toků, které potřebují regulaci.

• Zdá se, že jsme až dosud dělali dvě kardinální hrubky: Rychlým odváděním vody po zemském povrchu jsme dostávali velké vodní masy rychle zpět do atmosféry, čímž jsme vyvolali zvýšené množství srážek a vysoké vody a kromě toho jsme zbavili vodu jejího hlavního účelu, jímž je pronikání do země.

Vytvoření správných průtočných poměrů není důležité jen ve výše uvedeném smyslu, nýbrž i kvůli regulaci vodních toků a *udržování jejich břehů*, jemuž se budeme krátce věnovat v následujícím textu.

Cílem dnes běžné praxe při regulování vodních toků je – jak již bylo zmíněno – co nejrychlejší odvádění vody, čehož se zhruba dosahuje hlavně korekcemi břehů, dovedným zpevňováním břehů různými přístavbami apod.

Tento druh regulace je však naprosto jednostranný a neplní svůj účel.

Nemůže a ani nesmí být úlohou inženýra, aby napravoval přírodu. Jeho úlohou je spíše pozorovat přírodní procesy jak jen to je možné a převzít příklady, které příroda nabízí ve zdravém koloběhu vody, u těch vodních toků, které potřebují regulaci.

I zde se opět ukazuje, že souvislost mezi teplotou vody a teplotou vzduchu je tím nejdůležitějším faktorem, který nesmí být opomenut při žádné regulaci.

Přirozenými regulátory vodních toků jsou lesy a jezera. Lesy produkují svou půdou, která udržuje chlad, ve svém areálu konstantní pozitivní teplotní spád a v jeho důsledku vytváří rezervoáry spodní vody, jež brzdí odvod dešťových srážek.

Chladné prameny, jež prýští z těchto rezervoárů spodní vody, zásobují chladnou vodou celé povodí, ochlazují jeho vodní masu a brání tím předčasnému odpařování vody cestou po proudu.

Je tím pozdržen i koloběh vody – její přechod ze země a jejího povrchu do atmosféry – a je prostorově protažen do větší dálky.

Koloběhy vody se neodehrávají jen na poměrně malých teritoriích, takže nezpůsobují jeden liják za druhým či jednu vysokou vodu za druhou.

Stejnou funkci plní i přírodní jezera.

Tam, kde jsou lesy vykáceny a kde nejsou přírodní jezera, to znamená, že je zde nutno instalovat jakousi náhradu a tou náhradou je, jak jsem se již zmiňoval v kapitole „Odtok vody", *umělá přehradní nádrž*, která však musí být *správně založena* a také *správně provozována*. Jen tehdy může splnit své funkce tvorby spodní vody, zbrždění odtoku vody a nastolení správného teplotního spádu.

Údolní nádrže jsou často budovány právě k nastolení regulovaného vodního hospodářství, ne vždy se však osvědčily, často bylo s jejich pomocí dosaženo pravého opaku, než bylo záměrem.

Mělo by být alespoň stručně vysvětleno: *Přehradní nádrže* v podobě, jak jsou dnes stavěny a provozovány, nejsou ničím jiným, než pouhým *vodním zásobníkem*. Shromažďují vodu, splňují také požadavek zadržení vody po přívalových srážkách, ovšem jen do určitého stupně, téměř vždy však iniciují pouze poloviční koloběh vody. Jakmile se voda dostane na povrch nádrže nebo brzy po svém výtoku, rychle se odpaří.

Dešťové srážky v okolí současných údolních nádrží jsou nyní nepravidelné, přibývají nebo ubývají podle směru údolí (zejména podle směru převládajícího větru), chybí normální proudění vody na středním a dolním toku, rovněž tak klesá hladina spodní vody na středním a dolním toku, bonita půdy v těchto oblastech nápadně klesá. To vše jen a pouze proto, že založení podobných nádrží vytváří v proudu vodního toku, který se nachází na jejich dně, zcela jednostranný teplotní spád trvalým odtékáním těžké nebo lehké vody podle toho, zda se upouštění vody uskutečňuje spodním odtokem nebo přepadem. Oba druhy odtoku vedou k již dříve zmíněným extrémním případům ustavení polovičního koloběhu vody v přírodě se všemi nepříznivými důsledky pro vznik a účinky vysokých vod.

Úlohou správně založené přehrady a technických opatření při jejím vypouštěcím provozu je neustále regulovat teplotní spád od přehrady takovým způsobem, aby bylo s jistotou zabráněno vzniku již dříve popsaných projevů.

Při tomto druhu regulace se ušetří – a zejména při regulaci *teplotních spádů* – nákladné a nefunkční vestavby v samotném proudu vodního toku.

Když jsme až dosud mluvili o správně založených přehradách, vztahuje se to k tomu, že jsou v přehradním jezeře posíleny existující, ovšem příliš malé pohyby pomocí vytvoření velkého teplotního spádu a tím se automaticky skrze účelné zařízení dostávají chladné vodní vrstvy neustále na hladinu, čímž je silně omezeno nadměrné odpařování se svými nepříznivými důsledky, jež dosud vesele probíhá na všech přehradních nádržích.

Jak vyplývá z výše uvedeného výkladu, nebezpečí velké vody lze prakticky zamezit teprve tehdy, když se vodní masy zákonitým, přirozeným a správným ošetřováním nevedou jako dosud, to znamená co nejrychleji hned do atmosféry, nýbrž když se naplní jejich vlastní smysl, to znamená když se vedou objížďkou přes zemi úplným koloběhem a tím pak mohou zásobovat půdu potřebnými živinami. Zdá se, že jsme až dosud dělali dvě kardinální hrubky: Rychlým odváděním vody po *zemském povrchu* jsme dostávali velké vodní masy rychle zpět do atmosféry, čímž jsme vyvolali zvýšené množství srážek a vysoké vody a kromě toho jsme zbavili vodu jejího hlavního účelu, jímž je pronikání do půdy.

Regulace vodního proudu, která opomíjí význam teplotního spádu, se zabývá výhradně odvodem vodních mas nepříliš důležitým korytem, vede nakonec právě k narušení správné souslednosti teplotních spádů respektive k vytvoření jednostranného teplotního spádu a tím ke katastrofálním záplavám, jaké v poslední době například čím dál více sužují Francii a které se budou šířit dál na jih, dokud se nedostaneme zlu na kořen a pokud neodstraníme nedostatky uvedenou přestavbou a odstraněním rozhodujících příčin tohoto stavu.

O rozproudění vody ve vlastním korytu a možnostech ovlivnění tohoto proudu by měla být řeč v následujícím článku.

Vzájemné vztahy mezi spodní vodou a krajinou

• Špatným ošetřením vodstva dochází nejen k akutnímu a bezprostřednímu ohrožení svahů, nýbrž – a to je mnohem horší – přináší nám plíživé zlo, jež se projevuje snížením nasákavosti půdy, konkrétně: snížením hladiny spodní vody nebo naopak druhým extrémem: šířením bažin.

• Půda, má-li poskytovat dobrý výnos, musí neustále získávat látky, které potřebují rostliny ke svému růstu. Zprostředkovatelem a nositelem těchto látek je však spodní voda, která neustále vynáší ve svém vnitřním koloběhu čerstvé výživné soli z nitra země na povrch. Pokud klesá hladina spodní vody, ustává i přísun živin přirozenou cestou.

Pokud jsme v předchozím textu upozornili na chyby při dosavadní realizaci regulace vodních toků a ukázali jsme cestu k jejich odstranění, v následujícím odstavci upozorníme zejména na katastrofální následky, které s sebou přináší nesprávné vodohospodářství.

Nesprávným ošetřením vodstva dochází nejen k akutnímu a bezprostřednímu ohrožení svahů, nýbrž – a to je mnohem horší – přináší nám plíživé zlo, jež se projevuje snížením nasákavosti půdy, konkrétně: snížením hladiny spodní vody nebo naopak druhým extrémem: šířením bažin.

Když se podíváme na změny v plochách šlechtěných ovocných sadů, které se odehrály během jednoho lidského života, a když si uvědomíme, že v místech, kde naši dědové měli dosud bohatou zemědělskou půdu, dnes roste sotva tráva, začne nám být jasné, jakým tempem se snižuje výnosnost půdy (například rozsah obdělávané plochy pro pěstování pšenice a žita klesl během tří posledních desetiletí z 273 milionů hektarů na 246 milionů hektarů). Nejkřiklavěji se tento pokles úrodnosti projevuje v horských oblastech, které přirozeně pocítily pokles hladiny spodní vody nejdříve. Na horských pastvinách, kde dříve nebyl žádný problém, zda se na louce pase o sto kusů hovězího dobytka více či méně, perou se dnes chovatelé skotu o krmivo, které spotřebuje jeden kus. Dříve téměř nevyčerpatelné pastviny dnes najednou nestačí ani pro zlomek dřívějších stád.

Tento úbytek plodnosti půdy má svou příčinu jen a pouze ve zmíněné a známé skutečnosti, že klesla hladina spodní vody a že i nadále klesá. Půda, má-li poskytovat dobrý výnos, musí neustále získávat látky, které potřebují rostliny ke svému růstu. *Zprostředkovatelem* a *nositelem* těchto látek je však *spodní voda*, která neustále vynáší ve svém vnitřním koloběhu čerstvé výživné soli z nitra země na povrch.

Pokud klesá hladina spodní vody, ustává i přísun živin přirozenou cestou. Umělé přihnojování a dvojnásobná píle mohou nahradit přirozený přísun živin jen částečně. Srážky, přicházející z *atmosféry*, představují pouze jakési *zvlhčení*. Živiny pro vegetaci v nich obsaženy nejsou.

Samotná příroda není zodpovědná za trvalé vysýchání zemského povrchu, jež je důsledkem poklesu hladiny spodní vody. Zdá se, že to spíše probíhalo lidským přičiněním a že se to táhne po celou historii lidstva – i když nevědomky – že voda trvale klesá a s ní klesají i přírodní živiny.

Význam teplotního spádu v zákonitostech pohybu vodního proudu nebyl až doposud znám. Proto se s vodou pracovalo obvykle nesprávně. Člověk například zabudoval do koryt vodních toků v zájmu využití energie, obsažené ve vodě, k výrobě elektrického proudu násilné stroje, jež působily na vodu obvykle ničivě. Byly zde pokusy korigovat řeku prostřednictvím přebudování břehu, jež skončily samozřejmě nezdarem. Nikoho nenapadlo, aby znovu nastolil rovnováhu, která byla narušena vodními stavbami, mýcením lesů apod., pomocí jiných opatření.

Cesta, kterou zde ukazujeme, to znamená když to nepůjde jinak, pak uměle navodit teplotní spády, které jsou za normálních okolností v přírodě běžné, je jediným správným řešením, abychom navrátili půdě přirozený vodní tok respektive abychom zadrželi v půdě vodu. Jen tehdy, když vykročíme touto cestou, a jen tehdy, když využijeme těchto znalostí, jež jsou výsledkem dlouholetých pozorování autora, může být zabráněno dalšímu poklesu hladiny spodní vody a tím i dalšímu poklesu úrodnosti půdy a jejího výnosu. Jen tímto způsobem bude možno zabránit přírodním katastrofám a učinit z vody to, čím vždy byla a čím vždy musí být: dárkyni života.

Potud reprodukce prvního zvláštního vydání k tématu „Teplotní spád a kinetika vody". Pokračování obsáhlé série článků z odborného časopisu „Vodohospodářství" naleznete v příloze A. Jedná se v nich mimo jiné o projevy turbulence v tekoucí vodě, o vliv geografické polohy na tvorbu zákrut, o atmosférický koloběh vody a ještě jednou o pohyb pstruhů, tentokrát se zřetelem na příjem potravy.

Generátor křivek – dopisy otce synovi

- *Každý vodní tok musí být ošetřen individuálně, i když obecně platí přírodní schéma „f", přesto musí být každý vodní tok prohlédnut a přezkoumán, jakou chorobou vlastně trpí.*
- *V mých řekách nedochází k žádným záplavovým škodám, k žádnému trhání dna a břehů, k žádnému podemílání a téměř nic se na nich nemusí dodatečně opravovat. Ty nejlínější toky se oživí a občerství, ochladí a vyčistí a ty nejdivočejší zkrotnou.*

Při reprodukování Schaubergerových textů nyní učiníme časový skok o deset let kupředu – do roku 1941. Syn Viktora Schaubergera, Walter, mezitím dokončil svá studia strojírenství a elektrotechniky. Po amputaci nohy, o niž přišel ve válce, se Walter usazuje v Berlíně. Schauberger se pokouší zprostředkovat diplomovanému inženýrovi podstatu správného vedení vodních toků pomocí technických pojmů. Použije tedy například i pojem „generátor křivek" respektive „generátor vodního proudu". Co tím vlastně myslí, dozvíme se v následujícím dopisu, který byl adresován osobně Waltrovi.

Aby si pojistil, že jeho výklad bude správně pochopen, přikládá k němu Viktor Schauberger i příslušné náčrtky. V neposlední řadě i proto, že mezitím obohatil svůj slovník o některé (dosti svérázné) slovní výtvory (viz také „Glosář" na konci knihy).

Vídeň-Hadersdorf, 8.10.1941

Milý Waltre!

Dnešní regulace vodních toků jak známo napřimuje a vyrovnává vodní proudy, aby tím zvýšila geologický spád zkrácením cesty vývoje toku. Tím začíná bezbřehá hloupost, a to z následujících důvodů:

Geologický spád je jakousi gravitační pohonnou jednotkou, která umožňuje vodě, aby volně proudila organickými generátory křivek a aby je mohla rozvlnit.

Tyto generátory křivek mají dvojí účel.

a) Rozvlnit mechanicky vodu, aby se odstředivou silou oddělily látky, které na ni reagují (uhličitany) od látek, které na ni nereagují, jako všechny atmosférické odpadní látky (oplodněné kyslíkem), což znamená, že v této centrifuze mají dostředivou tendenci.

b) Probouzet rozvlněné vodní masy, jež jsou oligo-dynamicky ovlivňovány kluzným odporem a vést je v tomto stavu ve směru podélné osy, aby navázaly ty nejvíce vybuzené oplodňující látky (původem z geosféry), jež se pohybují v podélné ose a díky uvolnění (po oddělení obou bipolárních surovin) jsou ochlazeny a neaktivní.

Tím se dostává je slovu organická analýza i organická syntéza, z nichž ta druhá podmiňuje tvorbu vyšších nosných látek (juvenilní – zárodečná voda) a tvorbu juvenilních výtlačných a vlečných sil (vnitřní životní energie amorfního typu) a omlazuje tím starou a zvětralou vodu a zhodnotí ji o oktávu výše.

Je to jako u dynama, v němž magneticky měkké železné jádro tvoří kotvu, i generátor proudu tvoří v podélné ose, nasycené kyslíkem, *kotvu*, kolem níž krouží částice s opačným smyslem po spirálové oběžné dráze, jež obíhají v nanejvýš excitovaném stavu kolem koncentrace opačně nabitých částic v podélné ose a tím na sebe vážou oplodňující látky. Tím je hotov vysoce hodnotný produkt syntézy, který prorazí pobřežní hráze v místech brodu , vyzařuje ve vodorovném směru, přičemž dochází díky kolmému dopadu ultrafialových slunečních paprsků k novým vazbám a tím k tvorbě spodní vody.

Nyní jsi schopen poskytnout jako slaboproudý technik odpovídající odbornou zprávu o přirozené regulaci vodního toku.

S pozdravem Tvůj Otec

Další dopis Viktora Schaubergera svému synovi, který byl napsán v tutéž dobu:

Vídeň-Hadersdorf, 15.10.1941

Milý Waltře!

V návaznosti na včerejší dopis můžeš říci Doktoru C., že jsem už uvedl do pořádku i ten nejznečištěnější vodní tok a daří se mi to i s toky, které nemají téměř žádný geologický spád nebo které jej naopak mají příliš velký.

Každý vodní tok musí být ošetřen individuálně, i když obecně platí přírodní schéma „f", přesto musí být *každý* vodní tok prohlédnut a přezkoumán, *jakou* chorobou vlastně trpí.

Přírodě nejbližší regulace vodního toku je tak jednoduchá, že postačí jediný příklad, aby i dnešnímu vodohospodářskému odborníkovi spadly šupiny s očí, jež jsou jinak vůči přírodě nevidomé.

Pro svou regulační práci nepotřebuji žádné inženýry, žádný projekt, nýbrž pouze několik dobrých kameníků a tesařů, kterých je všude dostatek.

V mých řekách nedochází k žádným záplavovým škodám, k žádnému trhání dna a břehů, k žádnému podemílání a téměř nic se na nich nemusí dodatečně opravovat. Ty nejlínější toky se oživí a občerství, ochladí a vyčistí a ty nejdivočejší zkrotnou. Dokonce i současná regulace divokých bystřin je absolutně proti přírodě a tím nesprávná.

S pozdravem Tvůj Otec

Prasíla vody – jak přichází a odchází

Naše děti budou čelit hrozivé budoucnosti.
Budou muset kopat, aby nalezly dobrou vodu, jako se dnes kope zlato nebo jiné domnělé poklady zemského nitra.

Viktor Schauberger, v dopise z roku 1954.

Problém regulace Dunaje

• Když je vodní tok nesprávně regulován, nemá to za následek jen již mnohokrát zmiňované zlo v podobě poklesu hladiny spodní vody a tím nepříznivé ovlivnění veškeré vegetace. Tato vegetace může být silně poškozena i z fyzikálních důvodů.

Vysoká voda není jen současným fenoménem. Byla tu vždy a vždy tu i bude. Pouze se mění frekvence a intenzita povodní a z toho rezultující škody. Zdá se, že v současnosti všeho uvedeného spíše přibývá. Pro Viktora Schaubergera se to děje z pochopitelných důvodů, které přednesl v následující stati „Dunaj – jeho hospodářské a kulturní poslání ve střední a východní Evropě", jež pochází z října roku 1932.

Zvláště ke konci pojednání je jasné, že Schauberger podrobně studoval nejen přírodu, ale i různou odbornou literaturu. A nejednomu z čelních zástupců tehdejších odborných kruhů tím šlápl na kuří oko. Jednalo se totiž o text, kvůli němuž bylo na příkaz z vyšších míst skartováno celé reprezentativní vydání časopisu „Dunaj" (viz kapitola „Kameny poskytují chléb").

Pro účely této knihy jsou některá místa v textu zkrácena mimo jiné

i proto, že se naprosto shodují s výkladem zvláštního vydání k tématu „Teplotní spád a kinetika vody".

Některá z citovaných jmen expertů a z názvů vědeckých pojednání mohou být pojmem pouze pro vyslovené odborníky z oboru vodního inženýrství a pro čtenáře, neznalé „Schaubergerova pojetí", mohou být některé textové pasáže relativně nesrozumitelné.

Dunaj, jeho hospodářské a kulturní poslání ve střední a východní Evropě

Velký všeobecný a hospodářský význam Dunaje, opěvovaného již písněmi Nibelungů, je dostatečně znám díky okolnosti, že každá evropská země chce mít přístup k Dunaji a že byla pro něj ustavena „Mezinárodní komise", která se zabývá všemi technickými a hospodářskými otázkami, jež se jej týkají. I když ti nejpovolanější odborníci z řad jejích členů studují vodohospodářské problémy Dunaje ze všech stran, deníky nás informují rok co rok o katastrofách v období vysoké vody, jež mají těžké následky zejména proto, že ochranná zařízení, zkonstruovaná a postavená člověkem, selhávají ve své funkci. Až dosud zde byla snaha zesilovat pouze účinnost těchto zařízení a tím zvyšovat jejich bezpečnost. Tyto vodní stavby, které vyplynuly z pohledu čistě mechanických ukazatelů stavby při naprostém zanedbání důležité fyzikální stránky procesu, o níž se zmíním později, nejenže nenaplnily účel, k němuž byly stvořeny, během času však navíc způsobily nezměrné škody.

Každý významnější vodní tok nám poskytuje četné příklady toho, jaké následky může mít jeho nesprávná regulace. Abychom vůbec mohli dosáhnout správných výsledků, musíme kromě mechanické stránky procesů uvažovat rovněž fyzikální vlivy, z nichž nejdůležitější jsou teplotní spád, změna specifické hmotnosti a projevy hmotné přeměny vody.

Zde se Viktor Schauberger dostává k tomu, aby se rozhovořil o laminárním a turbulentním proudění, jakož i o jím zavedeném pojmu teplotního spádu, jehož vysvětlení by pro nás již znamenalo pouze opakování, jež je sice matkou moudrosti, přesto však tuto pasáž raději přeskočíme.

Vycházeje ze základní myšlenky, že povrchové podzemní toky představují cévy, které pouze předávají svému okolí potřebné živiny, pak dospějeme k následujícímu poznatku: Když je vodní tok nesprávně regulován, nemá to za následek jen již mnohokrát zmiňované zlo v podobě poklesu hladiny spodní vody a tím nepříznivé ovlivnění veškeré vegetace. Tato vegetace může být silně poškozena i z fyzikálních důvodů.

Pokud je voda ve vodním toku vůči krajině, která ji obklopuje, v negativním teplotním spádu, což znamená, že máme ve sledovaném korytě relativně teplou vodu s nadbytkem kyslíku a nedostatkem uhlíku, bude tato voda během dalšího postupu krajinou odebírat půdě v širokém okolí uhlíkové sloučeniny, neboť uhlíkové sloučeniny nebudou pohlcovány systémem kořenů, nýbrž budou následovat sílu větší přitažlivosti a odcestují do vodního proudu.

Důsledkem bude chřadnoucí a hynoucí vegetace v těchto oblastech. Taková voda pak spěchá – místo toho, aby pronikala kapilárním systémem do nitra půdy – následkem příliš vysoké teploty přímo do atmosféry. Nejen, že tato situace nepříznivě ovlivní úplný koloběh vody, díky ní pak musí dokonce docházet i ke katastrofálním záplavám.

Látková výměna mezi uhlíkovými a kyslíkovými skupinami

> • *Vodní toky, které ústí do moře s pozitivním teplotním spádem (například řeky, jež ústí do Severního ledového oceánu), zanesou svůj materiál daleko do moře, zatímco řeky, jež ústí do moře s negativním teplotním spádem, ukládají svůj materiál ještě před svým vyústěním (vzniká obraz delty).*
> • *Pokud se objeví vysoká voda na vodních tocích, nedotčených člověkem, pak je obvykle následkem nižší teploty okolí vnější vliv s přibývajícím množstvím vodní masy silnější. Teplotní spád je pozitivní a ochlazující se vodní masy odcházejí větší rychlostí, aniž by napadaly břehy.*

V následujícím textu bychom se měli zmínit o doposud téměř opomíjeném pochodu látkové výměny mezi uhlíkovými a kyslíkovými skupinami a o jeho vlivu na tvorbu koryta. Procesy, popsané v následujícím textu, se vyskytují ve vodě ve velmi malém měřítku, i když v nekonečně násobném sledu a daly by se označit jako pulsování, jež bylo prokázáno například při kolísání hladiny vody v Darcyho trubici[67] nebo trvalou změnou úhlové rychlosti Woltmannova křidélka.[68]

Voda, vyvěrající z pramene, je ochuzena o kyslík a přijímá tedy kyslík ze vzduchu, který díky své velké molekulární hmotnosti klesá k zemi, zatímco ve vodě obsažený oxid uhličitý může být rovnoměrně rozdělen ve vodě díky velké absorpční schopnosti studené vody vůči plynným látkám obsažený ve vodě.

Na další cestě doprovází vodu horké teplotní vlivy atmosféry a půdy a ve vodě se začínají vytvářet šroubovicovitě probíhající izotermy.

Schauberger nyní uvádí, že „různé vysoce organizované uhlíkové skupiny" jdou různými cestami, vznášející se látky částečně klesají na dno, částečně jsou vynášeny na břeh a částečně odnášeny proudem.

Pokud jsou ve vodě zdravé poměry, to znamená pokud jsou správné poměry mezi vnitřními vodními masami, spádem koryta a teplotou, vyskytují se u horního okraje břehu silnější a směrem dolů postupně slábnoucí víry. Osa proudu se přitom nemění.

Rozšířením koryta dochází ke stále silnějšímu vnějšímu vlivu, jenž má za následek snížení vlečné síly vody. K večeru se teplotní spád „nakrmí" stále více pozitivní energetickou formou a v noci se transportovaný materiál uvádí opět do pohybu. Při odpovídající teplotě se vodní tok řídí v každém ohledu naprosto samostatně. Ve správně vytemperované vodě se vodní proud nejen šíří ve správném poměru, nýbrž se odpovídajícím způsobem prohlubuje i ve svém dolním toku, takže si automaticky vytváří vhodné podélné profily pro střídavé změny příčného průřezu toku, které jsou nezbytné k odtoku v regulovaných podmínkách lesa, kdy je množství vody, potřebné k odplavení materiálu, samo o sobě nedostatečné.

Pokud se objeví vysoká voda na vodních tocích, nedotčených člověkem, pak je obvykle následkem nižší teploty okolí vnější vliv s přibývajícím množstvím vodní masy silnější. Teplotní spád je pozitivní a ochlazující se vodní masy odcházejí větší rychlostí, aniž by napadaly břehy.

Při správném nastavení teplotních poměrů je vliv teplotního spádu

větší než vliv geologického spádu dna, protože odtok vody je řízen ve správném poměru prostřednictvím odpovídajícího zvýšení rychlosti. Při zvyšování objemu vodních mas se v tomto případě díky správnému přesměrování teplotního spádu zvyšuje i rychlost jejich pohybu. Nezbytný přísun energie, potřebné k transportu hmoty na dolním toku, se realizuje přísunem studené vody krátkými postranními přítoky, čímž se ovšem sníží i teplota hlavního proudu. Dokonce i Weyrauch připouští ve své knize „Hydraulické výpočty", že hraniční vlečná síla v delším proudu se bez přítoků směrem dolů snižuje. Tento fenomén je po výše uvedených vývodech naprosto pochopitelný a samozřejmý.

Mělo by zde být jen stručně zmíněno, že vodní toky, které ústí do moře s pozitivním teplotním spádem (například řeky, jež ústí do Severního ledového oceánu), zanesou svůj materiál daleko do moře, zatímco řeky, jež ústí do moře s negativním teplotním spádem, ukládají svůj materiál ještě před svým vyústěním (vzniká obraz delty).

Nyní se Viktor Schauberger odvažuje na pole hydrauliky. Vedle komentáře k Pouiseuilleho rovnici zde uvádí, že někteří profesoři dospěli ve svých výpočtech, založených na výsledcích jejich současných hydro-laboratorních pokusů, k rozporuplným výsledkům, například ohledně pohonu vlečeného materiálu v závislosti na hloubce proudového profilu. Schauberger uzavírá svou kritiku tohoto faktu svým přesvědčením, že ke správným výsledkům se dá dospět pouze ve volné přírodě.

Příroda pracuje nesmírně pomalu. Z tohoto důvodu není možno pochopit procesy, které zde probíhají, na základě jakýchsi laboratorních pokusů, protože navíc chybí i správné předpoklady a znalost potřebných souvislostí.

Proto by měly být i v případě vodních staveb pozorovány rozhodující příčiny jejich účinků na velkém příkladě přírody. Celá desetiletí pozorování jsou nezbytná k tomu, abychom skutečně pochopili nekonečně jemnou a přece neustále vzestupnou hru sil, která se necvičenému oku i tehdy jeví jako pouhá hra mechanických účinků, zatímco příčiny zůstávají nezpozorovány a nezohledněny.

Ošetření vody pouze pomocí matematických vzorců je naprosto nemyslitelné. Ke správnému zacházení s vodou patří hodně zájmu a – jak se trefně vyjádřil hydraulik Robert Weyrauch – „Zvláštní hydraulický talent, onen nevýslovný cit pro to, co je hydraulicky možné a co je nemožné; jenž se dá těžko získat a proto i zkušený hydraulik prožívá vždy nová a nová zklamání."

Ještě jednou budiž připomenuto, že ti lidé, kteří věří, že vyřeší problémy vodních staveb a regulace vodních toků jinými způsoby než těmi, které naznačuje sama příroda, berou na svá bedra velkou zodpovědnost a těžkou vinu.

Spor kolem regulace Rýna

> *• Přehrady zde nemohou trvale působit, protože se spád jednoho dne vyrovná díky postupnému usazování nánosů a voda pak musí prorazit někde stranou. A při vysoké vodě máme zaděláno na katastrofu.*
> *• Výsledkem mých regulací – přesněji řečeno reorganizací vody – je, že kameny a kusy dřeva, která jsou těžší než voda, volně plují v ose proudu, protože tam vládne největší chlad a probíhají tam nejsilnější procesy přeměny, při nichž se z vody uvolňují plyny a voda je pak hustá a přirozeně pohyblivá.*

V září roku 1935 se objevuje ve spisové řadě „tau", vydávané švýcarským redaktorem Wernerem Zimmermannem, kritika vodohospodářských stavebních opatření na Rýně a je tam předložen návrh na regulaci Rýna podle metod Viktora Schaubergera. Ve velmi krátké době pak propuká vášnivý spor (detaily jsou v příslušné literatuře, například v kapitole 5 knihy Siegberta Lattachera o Viktoru Schaubergerovi).

Zvláště v Lichtenštejnském knížectví, nacházejícím se mezi Rakouskem a Švýcarskem, přerostl tento spor až přímo v konflikt. Rýn zde tvoří hranici mezi Lichtenštejnskem a Švýcarskem a téměř polovina z malého knížectví o rozloze 160 km² leží na úrovni Rýna. Lichtenštejnská vláda si vyžádala odborné posudky na Viktora Schaubergera. Jedna z odpovědí přišla během listopadu 1935 z města Bregenz od rakouského vodohospodářského inženýra Nespera, stavbyvedoucího pro Rýn. Jeho posudek se opíral o nanejvýš negativní stanovisko odborníka (ministerského rady Ehrenbergera), jež vydal jako reakci na

sérii článků „Teplotní spád a kinetika vody" (viz předchozí kapitola a také „Příloha A").

Rýnský stavbyvedoucí dochází k závěru, že návody Viktora Schaubergera jsou srovnatelné s tvrzeními jistého jeho současníka, kterého mnozí považovali za totálního šarlatána: „Domníváme se, že můžeme konstatovat, že teoretické pojednání Viktora Schaubergera patří do jednoho šiku s alchymií jistého Schappellera z hornorakouského Aurolzmünsteru (...) Také Schappeller hledal kámen mudrců, aby hledal a nacházel další podněty pro své alchymistické nápady. Domníváme se, že se klidně obejdeme bez nezřízeně kritických návrhů Viktora Schaubergera."

Tolik tedy úryvek z dopisu rýnského stavbyvedoucího, adresovaného lichtenštejnské vládě. Viktor Schauberger na něj zareagoval svým charakteristickým bojovným způsobem, který se nedal vždy označit za diplomaticky obratný. Dá se rovněž s úspěchem pochybovat o tom, že oslovení politici bezezbytku porozuměli každé z jeho vět. Cituji podstatné části jeho odpovědi.

Vídeň, 25. listopadu 1935
Vládě Lichtenštejnského knížectví ve Vaduzu

Vysoce vážený pane předsedo vlády!

Pan dvorní rada Dr. Pr. mi včera předal dva dopisy, v nichž pánové hlavní inženýr Böhi a Ing. Nesper zaujímají stanovisko k výkladu Wernera Zimmermanna (Sešit Tau ze září 1935), a to velmi pozoruhodným způsobem.

Pan Werner Zimmermann mi před delší dobou popisoval očekávanou katastrofu v Porýní (v St. Gallenském údolí Rýna), o níž se již diskutovalo již i v denících; rovněž spolkový kancléř pan Dr. Ender se mi svěřil s nebezpečím podobného typu, pokud se nepodaří snížit hladinu Rýna o několik metrů.

Tento pokles se nedá zajistit narovnáním břehů ani vybagrováním koryta. Těmito opatřeními se celé nebezpečí naopak zmnohonásobí, protože tím se sníží vlečná síla vody, o kterou tu jde především.

Zde může pomoci pouze reorganizace vlečných sil. Důkazů pro toto tvrzení nalézáme dostatek v rostoucím nebezpečí vysoké vody všude tam, kde byly provedeny průpichy či kde byly regulovány břehy apod.

Svého času jsem měl v úmyslu vysvětlit příčiny zvýšení tohoto nebezpečí a v mé snaze mne podporoval známý hydrolog Dr. Forchheimer a světoznámý učenec, jeho Excelence Wilhelm Exner. Tento výklad však nebyl umožněn zásluhou některých úředních míst a proto jsem také nemohl oficiálně zareagovat na naprosto mylný výklad pana ministerského rady, Ing. Ehrenbergera. Rovněž jsem pak nemohl alespoň ústně vysvětlit omyly, kterých se ve své zprávě dopustil Ehrenberger, rakouskému spolkovému kancléři Dr. Dollfussovi, který mne při této příležitosti několikrát osobně vyhledal, protože mezitím zemřel.

K následujícímu objasnění mne, vážený pane předsedo vlády, nevedou finanční motivy, pouze čistě lidský zájem.

Odmítám po takových osobních útocích jakékoliv peněžní výhody a z toho důvodu slouží následující řádky pouze k jakési rehabilitaci dvou lidí, kterých si vysoce vážím a proto nemohu připustit, aby se na čistě lidskou snahu odpovídalo takovým způsobem, aniž by přitom bylo možno uvést jakékoliv věcné protiargumenty.

Po svém oblíbeném výpočtu (viz „Ztráta kinetické energie ohříváním vodního proudu" v příloze C), který často uvádí a který má sloužit k tomu, že ukazuje ztráty vlečné síly, způsobené nadměrným ohříváním toků, varuje Viktor Schauberger před energetickou ztrátou, která musí být nahrazena, pokud nemá dojít ke vzniku velkých naplavenin a k zanesení říčního dna.

Přehrady zde nemohou trvale působit, protože se spád jednoho dne vyrovná díky postupnému usazování nánosů a voda pak musí prorazit někde stranou. A při vysoké vodě máme zaděláno na katastrofu.

Jak lze zabránit tomuto vyrovnávání spádu? Jen náhradou těchto nezbytných energií, jež se ztrácejí působením slunečního záření.

Když pomyslíme na tepelné ztráty, které vyplývají z oteplení vodního toku o cca 20°C, pak nám musí být jasné, jak je nezbytné metodicky obnovovat tuto ztrátu vlečné síly. Mechanickým urychlováním toku se musí tyto ztráty jen ještě více prohloubit díky silnému provzdušnění a větrání vody a z tohoto důvodu zde musí být použito jiných prostředků, aby bylo možno udržet vlečnou sílu vodního toku. Těmito prostředky jsou dosud neznámé pulzační jevy, vyvolávající efekt ochlazení.

Vědě prozatím uniká velký zákon, díky němuž příroda řídí a organizuje proudící vodstva.

Ve vodě automaticky probíhají dva rozpouštěcí procesy:

a) rozpouštění, probíhající vlivem světla a tepla.

b) rozpouštění, probíhající vlivem ochlazení a tmy.

Částečky, přenášené vodou v podobě suspenze jsou v případě a) nerozpustné. Tyto látky mohou uvolnit svou energii pouze tehdy, když dojde k procesu ionizace, který známe jako takzvaný fotoefekt.[69]

Kovy najdeme v každé vodě. Specificky nejtěžší kovy klesají díky své hmotnosti nejprve na dno a zůstávají tam ležet. Specificky lehčí matečná hornina pokračuje dále.

Proto musí na dolním toku dojít k nedostatku kovů a tím k projevům únavy (ztráty vlečné síly), protože díky nedostatečnému projevu ionizace se nemohou uvolňovat žádné vnitroatomární energie.

Uvolňované energie se mohou vázat jen na ochlazenou vodu a po setmění. Je-li voda sama o sobě teplá, pak se excitovaná energie (elektrony) ztrácí do atmosféry.

Viktor Schauberger pak hovoří mimo jiné o jevech elektrochemického slučování a mutacích, jakož i o příliš horké vodě, která je vedena příliš silným proudem, čímž dochází ke vzniku naplavenin.

Vybagrováním se problémy ještě zvětší, protože do vybagrovaných děr klesnou ty nejtěžší horniny (horniny, obsahující velký podíl kovů) a z větší části jsou tím navždy ztraceny. Díky vnitroatomárnímu záření vznikají magnetické síly, snižující absolutní hmotnost plaveného materiálu a pak dochází k tomu, že se tento materiál chová v rozporu s Archimédovým zákonem – což znamená, že čím je těžší (čím větší podíl kovu obsahuje), tím snáz plave.

Výsledkem mých regulací – přesněji řečeno reorganizací vody – je, že kameny a kusy dřeva, která jsou těžší než voda, volně plují v ose proudu, protože tam vládne největší chlad a probíhají tam nejsilnější procesy přeměny (mutace), při nichž se z vody uvolňují plyny a voda je pak hustá a přirozeně pohyblivá.

Pak Schauberger popisuje, jak příznivě se projevily jeho metody regulace na tvorbě říčního profilu. A jen tak mimochodem kritizuje různé odborníky a jejich metody, jako například regulace říčních břehů, mýcení lesů a průmysl umělých hnojiv. Naproti tomu se zastává lidí, kteří vyslyšeli jeho naléhání a podporovali jej, jako například bojovníka za mír a vydavatele sešitů „tau", Wernera Zimmermanna.

Vážený pane předsedo vlády, doufám, že po tomto stručně načrtnutém výkladu pochopíte, proč pan Hofrat Pr., který zná mé výzkumy nejdetailněji, podniká všechno pro to, aby lidstvu otevřel oči. Pan Werner Zimmermann rovněž patří k lidem, kteří v sobě mají velký cit pro přírodu, a převzal nevděčnou úlohu šiřitele osvěty ve Švýcarsku.

Vždyť odmítat a odsuzovat je tak snadné!

Čím větší je nebezpečí, tím více je zapotřebí slyšet holou pravdu; a tato pravda je o to nepříjemnější, že v tomto případě jsou příčinou dalšího zbídačování dokonce úřední předpisy.

Chyby, které člověk učiní proti přírodě, jsou vždy zločinem a proto si musí lidé, kteří se absolutně nenechají poučit, odpykat svá provinění na matce Zemi. Nehraje přitom žádnou roli, zda tak učinili vědomky či nevědomky, v každém případě je to příčina, která vyvolala žalostné následky, jaké dnes například vidíme všude kolem Rýna.

Dovolte prosím, veleváženým pane předsedo vlády, abych vás ujistil o své mimořádné úctě.

Viktor Schauberger.

Dodatek k dopisu a k celému sporu: Výše uvedený spor byl první z dlouhé řady vášnivě vedených diskuzí, které probíhaly především v publicistickém ringu řady sešitů „tau", počínaje sešitem č. 137 (září 1935) a které probíhaly s krátkými přestávkami přinejmenším až po sešit č. 153 (leden 1937), což se dá doložit písemnostmi ze Schaubergerova archivu.

Druhý, věcný dodatek: Z pohledu vydavatele je zajímavé sledovat, jak Viktor Schauberger zápasí sám se sebou ve snaze nalézt pro svou teorii kinetiky vody co nejjasnější vysvětlení a argumenty. Přitom je nápadné, že jeho slovník doznává v průběhu času jistých změn, odborné výrazy a vlastní lingvistické výtvory se vynořují a opět zanikají, aby uvolnily místo novým způsobům výkladu a interpretace – v jádru však obsahují vždy totéž, všechny jsou zacíleny stejným směrem, a sice přiblížit lidem (ať už se jedná o předsedu vlády, vodohospodáře či laika) podstatu vody a její povahu.

Dopis k vysoké vodě roku 1954

• Povodí Dunaje na bavorském území činí cca 46 000 km2. Kdyby se byla ponechala jen šestina zalesnění, které tu bývalo kdysi, pak by tato plocha byla zadržela cca 180 milionů m³ dešťové vody a k nedávné katastrofální povodni, která přinesla tak obrovské škody, by vůbec nebylo mohlo dojít.

• Každý se cítí uražen, když mu někdo řekne pravdu do očí. Proto jednoho dne nedokážeme zabránit ani hospodářskému zhroucení následkem nedostatku vody.

Vraťme se zpátky k Dunaji a vykonejme časový skok o dvě desetiletí. Píše se rok 1954, což je rok, kdy řádila ve velkých oblastech střední Evropy takzvaná „stoletá voda", a Viktor Schauberger píše dopis, v němž odpovídá na mnohé otázky, které mu položil jeho známý. Ke konci svých úvah se věnuje zdánlivému protikladu mezi nedostatkem vody (suchem) a přebytkem vody (velká voda). Nejprve cituje z ilustrovaného „Sternu" (a později se odvolává na magazín nejnovějších zpráv „Der Spiegel"), aby pak ve svých vysvětlivkách nechal zaznít několika svým lingvistickým výtvorům a nekonvenčním poznatkům (detailněji k Schaubergerovým výrazům viz „Glosář" – na tomto místě jen na vysvětlenou, že pod pojmem difúzní přístroje má na mysli lesní porost a jeho kořenový systém a že levitující vodní masy jsou pro něj ty, které se dokážou prosadit proti gravitační síle. Jedná se tedy o vodu, která vzlíná vzhůru ve směru opačnému k působení přitažlivosti zemské. A nakonec je řeč o „domnělých pokladech v půdě". Dá se předpokládat, že Viktor Schauberger zde má na mysli také uhlí, ropu a zemní plyn).

Přečtěte si prosím „Stern", sešit č. 29 z 18. července 1954, který říká: Stojíme před katastrofou nepředstavitelných rozměrů. Svět má nedostatek vody. Amerika hlásí nová sucha. Dánsko zavádí hodiny šetření vodou. Francie vyřazuje z provozu celé průmyslové závody. Zvláště v Německu se nouzová situace s vodou prohlubuje navzdory hrůzostrašným bouřkám. Studny vysychají. Voda v potrubích podléhá úsporným opatřením. Továrny na řece Ruhr zavádějí hodiny pracovního klidu. Přišlo se na nápad, že se bude uměle vyrábět déšť, pomocí „vody z vody". Mořská voda se procesem horké destilace promění v jedovatou „aqua destillata" (destilovanou vodu).

Každý 5. Němec umírá na překyselenou potravu, vodu a vzduch. To je hlavní příčina zpětného vývoje čili rakoviny.

Komu není rady, tomu není pomoci. Každý čtvereční kilometr půdy ve smíšených lesích dokáže zadržet zhruba 120 milionů litrů dešťové vody, které odebírají kyslík nesčetné difúzní přístroje a dešťová voda pak co nejjemněji rozprášena proniká do půdy, kde se s pomocí planetárních pohybů země opět proměňuje v levitující pramenitou vodu.

Povodí Dunaje činí zhruba 90 000 km², z toho na bavorském území cca 46 000 km². Kdyby se byla ponechala jen šestina zalesnění, které tu bývalo kdysi, pak by tato plocha byla zadržela cca 180 milionů m³ dešťové vody a k nedávné katastrofální povodni, která přinesla tak obrovské škody, by vůbec nebylo mohlo dojít. Německo nyní musí – viz sdělení v časopise „Der Spiegel" č. 32 – vynaložit 10 miliard Marek, aby se odstranily jen ty největší závady na vodních tocích. Nikdo z učených neví, jak na to. Kdyby to věděli, nikdy by nemohlo dojít k takové pošetilosti, při níž odmagnetizujeme krev země akademicko-technickými způsoby pohybu – při níž ji zbavujeme její duše.

Každý se cítí uražen, když mu někdo řekne pravdu do očí. Proto jednoho dne nedokážeme zabránit ani hospodářskému zhroucení následkem nedostatku vody.

Hloupěji to ani nemohlo začít, když chceme spáchat sebevraždu. Buďto zakážeme zákonem svůj dnešní technický způsob pohybu nebo bude celé lidstvo ztraceno v teplých krajích.

Naše děti budou čelit hrozivé budoucnosti. Budou muset kopat, aby nalezly dobrou vodu, jako se dnes kope zlato nebo jiné domnělé poklady zemského nitra.

K zábranám proti vodě z přívalových srážek

• Když nedbáme na proudové poměry a procesy látkové výměny, můžeme pak pokládat za malý zázrak, že se při našem umění regulace vůbec nějaká voda dostane do údolí.

Každému experimentátorovi je jasné, že vždy, když zapojí do dění

nějaké měřící přístroje, výsledek měření pak obvykle nedokáže odrážet reálný děj. Každý zásah zvěnčí totiž ovlivňuje vnitřní děj. Následkem mohou pak být nejen nesprávné interpretace, ale i zjištění, že jisté věci a určité procesy prostě nelze vystihnout či změřit současnými prostředky (měřícími přístroji). Následující pasáž je převzata z článku „Sluneční orba" z roku 1943, v němž se jedná hlavně o působení Slunce na vegetaci, také je zde však řeč o reakcích vody – a o nedostatku představivosti mnohých vědců, když například zpochybňují procesy, probíhající v bystřině.

Z tohoto pohledu se pak neuvěřitelné stává skutkem, rovnováha nastává tam, kde se vědec domnívá, že nalezne mocnou destruktivní sílu, z kinetického hlediska naprosto indiferentní stav, v němž pstruh stojí bez pohybu zcela samozřejmě, protože proudící vodní masy jsou vyrovnávány protiproudými gravitujícími[70] masami mladé vody („nezralé vody"), která spěchá vstříc svému vývoji proti proudu.

Když se pokusíme zachytit tento stav pomocí nějakých měření, dojde v okamžiku, kdy se měřící přístroj dotkne této zóny vysokého napětí, k tomu, že se voda se rozproudí nesprávnou dráhou, protože byla obrána o látky, zvyšující její vztlak a rušící působení její hmotnosti (k měření rychlosti proudu se navíc používá obzvlášť vybíjející zařízení – vrtulka, takzvané Woltmannovo křidélko.[71]

Do této zóny se stahují ty nejtěžší vodní masy, protože v ní jsou největší výtlačné a vlečné síly, které vybíjejí ty méně hodnotné energetické koncentrace, čímž dochází k protisměrnému pulsujícímu transportu, zatímco při nesprávné konstelaci energetické zóny jádra spěchá tento materiál – tělíska o hmotnosti větší než voda – kupředu, kde je pak vyvržen na vnitřní křivce proudu.

Co se moderní regulátoři natrápí s tím, aby zabránili mechanicky nevysvětlitelnému usazování nánosů na vnitřních křivkách proudu!

Kdo nebere v úvahu proudové poměry a procesy látkové výměny, může pak pokládat za malý zázrak, že se při jeho umění regulace vůbec nějaká voda dostane do údolí a že jeho koryta nejsou již dávno zanesena říčním štěrkem a že se po nich nevrhá do údolí přívalová voda. Moderní regulace, uznávající jen mechanické procesy, stvořila nevědomky tyto štěrkové dálnice, protože zanedbáním přírodních proudových poměrů a procesů látkové výměny nastolila obrácený provoz přímo do nebe, takže si atmosféra despoticky vytvoří své atomární nosiče a s opovržením je plivne zpátky a při pokračujících poruchách z toho začne zvracet a my to pak pojmenujeme průtrž mračen s přívalovým deštěm nebo živelná pohroma.

Tající ledovce, klesající hladina spodní vody

> *Ledovce se nápadně zmenšují. Pevná kůra zemská postupně vysychá. Hladina spodní vody nezadržitelně klesá a nepřeháním, když řeknu, že velkoměsta již dnes volají po vodě a již naši pravnuci budou kopat prstíčkem, aby vykopali vodu, stejně jako dnes kopeme zlato a jiné poklady zemského nitra.*

Počátek první světové války a ruku v ruce s ním i rychlý vývoj v technické oblasti znamenal po Viktora Schaubergera kvalitativní úpadek a s ním spojené mizení vody, jak konstatuje ve své zprávě o současném stavu z května roku 1954, jež nese poněkud provokativní název „Sebeklam – klamání lidu – či obojí?"

Protože ctěná a vážená odborná věda čelí této katastrofě naprosto bezradně, protože jinak by to samozřejmě nikdy nedospělo tak daleko, měla by být tato záležitost protentokrát prozkoumána *nevědeckým způsobem* a příčiny tohoto znehodnocení vody by měly být ukázány zcela bez zábran a falešných ohledů.

Jedná se – to je nutno říci předem – o *demagnetizaci* krve Země, za niž bychom měli považovat pramen dobré vody, nadměrným osvětlením a přehřátím půdy respektive nepřirozeným způsobem vedení a zadržování vody. Je jasné, že si po tím nikdo asi nepředstaví nic konkrétního, protože nikdo neví, co je to vlastně elektřina a magnetismus, a tato základní neznalost činí jakékoliv vysvětlování nesmírně obtížným.

Neboť *demagnetizace vody* znamená *její odduševnění.*

Rabování lesů po první světové válce způsobilo vysychání horských pramenů a zpustnutí vysokohorských pastvin, což je dnes již nesporné.

Nápadné však je, že navzdory všem lesnickým pěstitelským opatřením, kdy se stromy zrychleně pěstují v lesních školkách, kvalita těchto mladých stromků začíná zaostávat. Dále je nápadné, že dřívější jakostní dřevo a velké množství kvalitních ryb, jež dříve žily v „pstruhových vodách" je rovněž nenávratně ztraceno, stejně jako někdejší horské prameny, které jak známo vyschly, když byly odstíněny a vystaveny tím přímému slunečnímu záření.

Také ledovce se pomalu zmenšují. A kamzíci, kteří již ve vysokých polohách nenalézají díky značnému odlesnění nížin léčivé byliny, obsahující éterické oleje, začínají trpět prašivinou.

Pevná kůra zemská postupně vysychá. Hladina spodní vody nezadržitelně klesá a nepřeháním, když řeknu, že velkoměsta již dnes volají po vodě a již naši pravnuci budou kopat prstíčkem, aby vykopali vodu, stejně jako dnes kopeme zlato a jiné poklady zemského nitra.

Závěrem následuje kritika učitelů, kteří jsou na akademiích, vysokých školách a univerzitách zodpovědní za výuku kinetiky vody (nebo alespoň byli za časů Viktora Schaubergera).

Jak máme rozumět pojmu *akademicko-technické způsoby pohybu*?

Je to přesný opak způsobu, jakým produkuje vodu moudrá příroda, jak s ní pohybuje a jak si tím zajišťuje šíření a šlechtění – rozmnožování a zlepšování kvality – tohoto životně důležitého národního majetku, aby si tím zajišťovala trvale se vyvíjející rostlinné i živočišné formy své existence. Tento přírodní a přirozený pohyb je zde pojmenován *planetární*, a to z toho důvodu, že všechny planety, veškerá souhvězdí s s nimi i naše Země musí pohybovat svými druhy mízy a krve tak, aby si udržely své plodící i oplodňovací síly a aby je mohly neustále zkvalitňovat.

Energie vody – energie z vody

V každé kapičce dobré pramenité vody je obsaženo více energie, než dokáže vyrobit průměrná současná elektrárna.

Viktor Schauberger: „Naše nesmyslná práce", 1933.

Neomezená energie, téměř bez nákladů

- *Štěstí a zdraví máme k dispozici zdarma, stejně jako neomezené množství energie, jakmile jednou pochopíme, že ve vodě sídlí vůle i její překážka, život, o nějž dnes tak urputně bojujeme, protože neustále bereme tomuto nositeli veškerého života svými činy to nejvzácnější: jeho duši.*
- *Již pouhá myšlenka, že nám stačí hledat náhradní zdroje energie teprve tehdy, až spotřebujeme veškeré zásoby uhlí, ropy a dřeva, je naprosto absurdní.*

Viktor Schauberger je v jistých kruzích znám ani ne jako odborník na vodohospodářství, ale spíše jako pionýr na cestě dobývání takzvané volné energie. Tato energie nese různé názvy, a to podle (historie) svého původu a podle teorie s ní spojované, například tachyonová energie či energie nulového bodu, někdy to jsou zase éterické síly působící napříč celým Vesmírem, jindy zase skalární vlny.

Zjednodušeně řečeno, nový typ strojů a přístrojů by nás měl zavést daleko od konvenčních cest získávání energie a způsobů její distribuce. Vždyť dnes jsou charakterizovány plýtváním surovinami a centra-

lismem. Spojuje se s nimi závislost na státní administrativě a ziskovém myšlení energetických koncernů, jež operují částečně i nadnárodně.[72]

Abychom zde představili Schaubergerovy implosivní (smršťovací) stroje, to by již asi bylo příliš odborné. V podstatě se však dá o jeho strojní koncepci říci alespoň to, že pokud se týče pohonné jednotky, obvykle jsou jejím palivem běžná média, jako je voda či vzduch. I zde však nezapomíná zdůraznit relativnost těchto koncepcí a zároveň tím maří mnohé plané a utopické naděje. Stále znovu zdůrazňuje (podobně jako v následujících řádcích, jež jsou převzaty z knihy „Naše nesmyslná práce" z roku 1933), že takzvané volné energie nejsou volné ve smyslu bezplatné; určitá práce včetně rizika (ať už ji vykonává kdokoliv a kdekoliv) musí být vždy vykonána. Nedá se to však porovnat s enormním úsilím, které musí vyvinout současní „výrobci energie" při plýtvání neobnovitelnými zdroji jakož i při gigantických investicích do dosavadních metod „získávání energie" (heslo „stranded investment") pomocí jaderných reaktorů a monstrózních přehrad vodních elektráren.

V každé kapičce dobré pramenité vody je obsaženo více energie než dokáže vyrobit průměrná současná elektrárna. Tyto energie se dají získat bez námahy a téměř bezplatně, pokud jdeme cestami, které nám příroda ukazuje snad neustále, a pokud opustíme slepé uličky, které nám nabízí dnešní technika.

Štěstí a *zdraví* máme *k dispozici* téměř *zdarma*, stejně jako *neomezené množství energie*, jakmile jednou pochopíme, že ve vodě sídlí *vůle* i její *překážka*, život, o nějž dnes tak urputně bojujeme, protože neustále bereme tomuto nositeli veškerého života svými činy to nejvzácnější: jeho duši.

Viktor Schauberger vystavuje výzkumníkům všeobecně špatné vysvědčení, alespoň pokud se jedná o široký rozhled a o pocit zodpovědnosti.

Již pouhá myšlenka, že nám stačí hledat náhradní zdroje energie teprve tehdy, až spotřebujeme veškeré zásoby uhlí, ropy a dřeva, je tak absurdní, že se jí celá věda odsoudila již sama.

Biomagneticky nabitá voda

• Biomagneticky přesycená tekoucí voda nikdy nezamrzne a vykazuje mírný teplotní vzestup, když vliv mrazu překročí určitý stupeň.

Nyní se vraťme zpět pojednání „Sebeklam – klamání lidu – či obojí?" z roku 1954 (viz předchozí kapitola). Po zaujetí různých stanovisek (akademicko-technicky vedená voda je odmagnetizovaná a „oduševněná") se Viktor Schauberger blíže pouští do (technických) možností prvovýroby vody. Pokud se týče tohoto pojmu, jedná se o jeden z oněch lingvistických výtvorů, které se zpočátku těžko přijímají, jak Schauberger sám přiznává na konci tohoto článku.

Na tomto pozdějším textu je navíc zajímavé, že v době, kdy Schauberger psal tento článek, připravoval jeden z následovníků jeho nekonvenčních myšlenek, Leopold Brandstätter, knihu s titulem „Implose namísto explose". Tento titul představuje žurnalisticko-plakátovou zkratku Schaubergerovy teoretické osnovy, při bližší úvaze však není tak docela správný. Jak vyplývá z následujících řádků, pozorovateli přírody je jasné, že se v tomto případě nejedná o dualitu ve smyslu pozdějšího „ano – ne" respektive „buď – anebo" doby počítačů. V přírodě spíše vládne polarita toho typu, kdy jeden nemůže existovat bez druhého. A to platí i pro správné ošetření vody a pro její výrobu.

Tato čistá krev Země může být prvotně vyrobena pouze s pomocí originálního způsobu pohybu vodních mas. Pod tímto pojmem si však nemůžeme představovat pouze vyloženě dostředivý pohyb, protože tak jednoznačně působící druh pohybu mas ani neexistuje. Pouze při tomto druhu pohybu převládá sací složka, která za zcela určitých podmínek (odclonění světla, tepla a vzduchu) vytváří vysloveně *táhnoucí* vodu z pozůstatků pozemského života, uložených v sedimentech, vytváří biomagnetickou krev Země.

Taková voda se pohybuje téměř nehlučně a má tak vysokou specifickou hmotnost, že při silnějším vlivu mrazu, který podmiňuje kompresi vodíku vzdušného kyslíku na hladině vody, vápence zvláštního druhu s příměsí kovu vyplouvají na klidnou vodní hladinu, kde se obklopí ledovým věncem. Tak postupně vzniká ledová ochranná vrst-

va, prošpikovaná těmito kusy horniny, jež brání podchlazení anomální vrstvy vody, která leží pod ní.

Biomagneticky přesycená tekoucí voda nikdy nezamrzne a vykazuje mírný teplotní vzestup, když vliv mrazu překročí určitý stupeň. V tomto případě začíná v údolí této vody bujně růst řeřicha, kterou staří lesáci používali jako přirozené maskování jejich pastí proti škodné. Tento fenomén „ohřevu vody díky silnému vlivu mrazu" nebylo až dosud čím vysvětlit. Což je přirozené, když na různé napěťové stavy pohlížíme pouze z hlediska planetární nebo převážně akademicko-technické kinetiky vody.

Příprava biomagneticky přesycené vody

> • *Chemik nedokáže určit prospěšnost (různých druhů vody), protože zná pouze vodu, která se nachází ve stavu labilní rovnováhy a která není schopna plodit ani oplodňovat.*
> • *Všichni dohromady přehlédli jednu věc. A to, že zrod a podstata vývoje veškerého života, krev Země, voda, není žádnou chemicky mrtvou substancí, nýbrž něčím „oduševnělým".*

Než se pustíme do přípravy „zdravé vody", položíme si jednu otázku Viktora Schaubergera, na niž podle jeho názoru a zkušeností neexistovala žádná přímá odpověď:

Jak se dá odlišit magneticky nabitá voda od opačně nabité vody?

Toto stanovení je možno provést pouze nepřímo, jedná-li se o různé druhy napětí. Z tohoto důvodu nedokáže tuto prospěšnost či škodlivost určit ani chemik, neboť on zná pouze vodu, která komunikuje, což znamená že její napětí je měřitelné. Zná vodu, jež se nachází ve stavu labilní rovnováhy a jež není schopna plodit ani oplodňovat. Tyto schopnosti ztrácí i tehdy, když se dostane do atmosférického životního prostoru v podobě té nejlepší pramenité vody.

Nyní podniká Schauberger pokus, popsat umělou výrobu kvalitní vody, přičemž si neodpustí – jak bývá u jeho výkladů poměrně časté –

aby do toho zamotal své společensko-politické zásady. K výrobě ušlechtilé vody viz také příloha C: „Příprava ušlechtilé vody". Příslušnou aparaturu vyvinul Viktor Schauberger dvě desítky let před sepsáním tohoto článku. Nyní již Schauberger navrhuje další postup s jiným typem přístroje a jinak fungujícím (k tomu více v kapitole „Strojní přeměna mořské vody ve vysoce kvalitní pramenitou vodu" a v „Kapitole IV – Zušlechťování vody – výklad pomocí náčrtku" a také v příloze C: „Příprava ušlechtilé vody", v níž je představen přímo recept na výrobu ušlechtilé vody).

Biomagneticky přesycená voda se dá připravit následujícím způsobem a pak se dá využít jako univerzální lék:

Použijme nejlépe kondenzovanou vodu. Aby byla téměř bez solí a aby byla bohatá na kyslík, aby to byla Sluncem nebo ohněm demagnetizovaná voda, destilovaná voda nebo řádně převařená voda. Pokud použijeme jako vstupní surovinu mořskou vodu, musíme ji nejprve kondenzovat cestou chladného průtoku, což je možno provést pouze s pomocí zvláštním způsobem tvarované a legované spirálové sací formy, která pracuje velmi levně a která dodá v nejkratším čase jakékoliv množství kondenzátu.

Tato surová voda – téměř chemicky čistá – je převedena do hermeticky uzavřené nádoby *vejčitého* tvaru, která je dobře izolována proti vlivům světla, tepla a vzduchu, a v níž je vyrobeno trvalé biologické vakuum prostřednictvím účelné spirálové sací formy. Díky odpovídajícímu katalyzátoru a pomocí přísunu převážně záporně nabité soli zde vzniká biomagnetismus, který se v nosné látce váže podobně, jako může být například akumulován elektrický proud. Pokud nyní zasuneme do této biomagnetické vody co nejsilnější (silnostěnnou) skleněnou trubici s libovolnou světlou šířkou, biomagnetické emanační látky začnou stoupat vzhůru a pod vlivem chladného prostředí na sebe budou vázat vzdušný kyslík, nacházející se ve stoupací trubici. Tím vzniká za jistých dalších předpokladů juvenilní voda, jež se vyskytuje – podobně jako vysoce hodnotná spodní voda – ve stavu labilní rovnováhy, do jisté míry se vznáší, slabě pulsuje – a podle vnějšího působení stoupá a klesá.

Sací spirálou se neustále vytváří biomagnetismus, který zasáhne zmíněnou levitující vodu a neustále na sebe váže vzdušný kyslík z prostoru uvnitř trubice a díky tomuto procesu začíná vyvěrat (vy-

Vejčitá aparatura k přípravě „biomagneticky přesycené vody" („ušlechtilé vody").

růstat) již zmíněná juvenilní (zrající) voda a nabíjejíc se biomagneticky stále silněji, svévolně se zvedá do jakékoliv výšky a vyvěrá jako umělý horský pramen.

Stejným způsobem vedly biomagneticky přesycenou vodu starověké kulturní národy do vysoko položených posvátných hájů, k čemuž lidé používali loga-rytmické formy sací spirály – opačně pracující archimédovské systémy tlakového šroubu – a jako stoupacího potrubí používali přírodní kamenné trubky, které utěsnili maltou, kterou připravili jako směs písku, vápenného prášku a biomagnetické vody (podobný typ jako je takzvaná římská malta).

Tento potrubní systém, který se dodnes zachoval v Mexiku jako součást pyramid (hrobek) nebo velkých obelisků o hmotnosti více než 50 tun, je vytvořen utěsněním jejich pórů krystaly křemíku a částečně i útvary z drahých kovů, čímž vznikají difuzéry, v nichž nechybějí ani katalyzátory (juvenilní kovové útvary), nezbytné k molekulárnímu zhodnocení (zušlechtění), a celé objekty pak působí jako vaječná skořápka. Jedná se tedy o zcela regulérní dýchací přístroje, jež umožňují emancipaci (osvobození) hmoty, uzavřené v jejich zdech, ať už se jedná o nezralou vodu či mrtvé tělo. Pak vytryskne na konci zmíněného stoupacího potrubí oduševněná živá voda, jež vyléčí každou nemoc, stejně jako se nakonec z bílkovinné hmoty uvnitř vejce vyklube živé kuře.

Toto přírodní nanebevzetí je usnadněno zlatými střechami a špicemi a tak nedělaly přírodní národy respektive jejich vůdci a ti, kdož rozhodovali o jejich osudu (králové a kněží), v podstatě nic jiného než vodní živočichové nebo obojživelníci, kteří zajišťují svému potomstvu možnost progresivního vývoje trvalým vylepšováním svých vaječných skořápek.

Jakkoli to zní utopicky, tento věčný proces obnovy a vývoje se dá skutečně popsat tak jednoduše, jak jednoduše se dá popsat vše přírodní a přirozené. Je to přírodní cyklus věčné proměny (proměna hmoty v energii a opětná proměna této energie ve stále rostoucí a vyvíjející se formy rostlinného či jiného života), který můžeme okopírovat, jakmile věrně okopírujeme přírodní podmínky a základní předpoklady přirozeného vývoje.

Když se na celou záležitost podíváme z pohledu dnešního světového názoru, podle něhož nalezneme klid až po smrti a současně jsme neustále ohrožováni věčnými mukami pekelnými a duše zesnulých necháváme předstoupit do nebeského pěveckého chóru, kde pak společně zpívají aleluja, musíme konstatovat, že je to doopravdy zázrak, že ve věku výroby atomové energie věříme na tyto biblické pohádky a dřívější pravdy a skutečnosti degradujeme na pouhé ságy. Věříme, že s pomocí akademicky-technického způsobu pohybu hmoty dokážeme vytvořit rajské podmínky a ve skutečnosti jsme ojedinělé a jedinečné bytí na Zemi ve formě, dané přírodou, proměnili v trýzeň pekelnou – a to jen proto, že jsme krví naší Země, oním prazdrojem veškerého života, a všemi ostatními druhy krve a mízy pohybovali ne planetárně, nýbrž přesně naopak, to znamená akademicko-technickým způsobem a tím jsme je donutili k ústupu v celém civilizovaném světě.

Tím jsme podvázali přirozený vývoj na tom nejzákladnějším místě a podle přírodních zákonů jsme tím v potu tváře přivodili zpětný vývoj, rakovinný proces veškerého života. Nyní myslíme s hrůzou na svou budoucnost a začínáme proklínat ty, kteří vymysleli tyto ďábelské energie a kteří jim dali takovou sílu, že dnes nám již stačí pouze zmáčknout jeden knoflík, abychom vyhladili jednou ranou tento Boží zázrak Stvoření.

„Smíchej v přirozeném poměru látky Nebes a Země a budeš po celý život veselý, nezávislý a šťastný," říká ten nejstarší zákon přírodní moudrosti, vytesaný do nejtvrdšího kamene (smaragdu). Nikdo nesvedl vyložit význam tohoto záhadného poselství, jež je pro školní vědu naprosto nesrozumitelné. Vděčíme pouze pozoruhodné náhodě – nebo to snad byla vyšší vůle – za to, že *nejhlubší tajemství vývoje*, chráněné po celá tisíciletí těmi nejmlčenlivějšími stvořeními, říčními pstruhy, stojícími bez hnutí v divoce proudící horské bystřině, bylo prozrazeno mladému hajnému, blízkému přírodě a vybavenému dědičnými vlohami.

Viktor Schauberger se v předchozím odstavci odvolává na takzvanou „Tabula Smaragdina", což je text, jehož původ a stáří jsou dosud předmětem sporu. Tento text doprovázel po dlouhá staletí alchymisty na cestě hledání kamene mudrců (viz také „Glosář").

Schauberger se také odvolává na dědičné vlohy, čímž má na mysli informace a zkušenosti, jež byly uchovávány po celé generace a předávány bio-logicky (neboli geneticky). Různí lidé mohou vnímat tyto informace a zkušenosti různým způsobem a s různou intenzitou.

S následujícím výkladem k tématu „stojící pstruzi", kterým nyní Schaubergerův článek pokračuje, jsme se již seznámili v úvodních kapitolách této knihy. Také další úvahy, jež učinil stran horských pramenů, jsou nám již z větší části známy, na tomto místě bychom je však měli shrnout ještě jednou, a to Schaubergerovými vlastními slovy. Mimo jiné pokládá za pozoruhodné ...

...že tyto vody nezamrznou ani při nejsilnějších mrazech (blížících se až 30°C pod nulou). Ani v tom nejparnějším létě se příliš neodchýlí od své běžné teploty (kolem 4°C). K těmto pramenům se stahuje postřelená či nemocná lesní zvěř, aby si zde vyléčila své bolestivé rány či ostatní záněty nebo aby tu bezbolestně zemřela. Aniž by ji tam stopující myslivec objevil, aby jí mohl poskytnout ránu z milosti.

Staří myslivci nazývali tyto vyvěrající léčivé prameny živou vodou. Tato živá voda dokázala léčit dnu a zmírňovat jiné projevy stáří a také – jak zdůrazňovali s tajuplným úsměvem – udržovala mužnou sílu až do vysokého stáří respektive dokázala ji navrátit a proto ještě i starý a již trochu roztřesený feudální lesní pán nikdy nepromeškal příležitost, aby si dopřál doušek z této studny mládí.

Po několika dalších úvahách na téma lesního hospodářství (viz kapitola „Les jako výrobce vody" projevuje Viktor Schauberger své zklamání. 69letý muž rezignovaně zúčtovává v roce 1954 s vládnoucími mocipány a technokraty. Na druhé straně ukazuje porozumění pro skutečnost, že nebýval vždy správně pochopen.

Kdo ví o něčem, co škodí lidstvu jako celku, má zatraceně jednoznačnou povinnost a závazek říci pravdu bez příkras. A člověk, který ještě před deseti lety toužil a věřil, že s pomocí akademicko-technického způsobu pohybu hmoty dobude celý svět a že jej dokáže proměnit v opravdový ráj, nepřímo způsobil novou výstavbu, které nakonec všichni padneme za oběť. Tím prakticky jen připravil poslední světovou válku, po níž už nepůjde žít dál, protože úbytek kvality veškeré hmoty bude již příliš velký.

V tomto vysvětlujícím dopise určitě nebude všechno pochopeno a ani tomu tak být nemůže. Především proto, že použité odborné výrazy či výrazy naprosto nové nebudou správně pochopeny ani experty s dobrou vůlí, protože na ně nejsou zvyklí – a ti méně objektivní je budou pokládat za pouhé myšlenkové konstrukce a hry za účelem imponování laikům. Mnozí budou předmět tohoto výkladu pokládat za útok na základní církevní dogmata a odsoudí jej, protože podle jejich názoru život dává i bere jen Bůh a plození je čistě v jeho kompetenci jako projev Boží vůle. I tehdy, když je výsledkem onoho plození nedochůdče, idiot nebo nebezpečný zločinec.

Všichni společně jsme přehlédli jednu věc. A to, že zrod a podstata vývoje veškerého života, krev Země, voda, není žádnou chemicky mrtvou substancí, nýbrž něčím *oduševnělým*. O svou duši přichází tehdy, když je nadměrně osvětlená, přehřátá a když se s ní navíc pohybuje akademicko-technickým způsobem. Přímými či nepřímými tepelnými vlivy je způsoben atomární přetlak prostřednictvím nesených sedimentů, které jako produkty bio-elektrické reakce rozkládají vodu. Pak se pomalu a téměř nepozorovatelně odebere geosféricky přesycené zemské krvi, jež se zrodila difúzním křížením látek, to, čemu my, lidé, říkáme „duše", což odpovídá jiným životním formám a což z reálného pohledu není nic jiného než *biomagnetismus*, finální produkt prvotního plodícího pohybu, který je zde nazýván planetární, tlakový a tepelný, podle objektů své spotřeby.

Co vidíme kolem sebe či co dokážeme kolem sebe vnímat ještě dalšími smysly, je částečně strnulý či „ztuhlý" *biomagnetismus*. Jedná se o odpadní koncentrát toho, co je dosud příliš podřadné k zahájení stavebního postupu nejbližšího vyššího řádu, co musí být navráceno na Zemi a musí zde nadále vegetovat a co se dokáže rozmnožit a kvalitativně vylepšit (co dokáže plodit a oplodnit), což se pokládá za takzvaný *růst*, když dříve zmiňované strnulé aktivum disponuje dostatečným potenciálem kvality, biomagnetickou přitažlivou a soustřeďující silou pro opačně polarizované oplodňovací vyšší hodnoty. Kromě toho jsou tu k dispozici vhodné filtrační přístroje, jejichž tryskové systémy mají akomodační schopnost, aby si regulovaly trvale pro-

měnlivé teploty, aby v krevním a mízním uspořádání nemohlo dojít k přemrštěnému účinku vlivem přehřátých aktivních látek atmosférického napěťového typu.

Z toho je již zřejmé, jaké chyby jsme učinili nadměrným uvolňováním růstových forem, vyžadujících stín, a převážně odstředivě působícím akademicko-technickým pohybem vody, vzduchu a půdy, jenž vyvolává *atomární* tepelné a tlakové síly. Tím jsme způsobili všeobecný (rakovinný) zpětný vývoj, když jsme ustanovili *akademicko-technický* pohyb hmoty namísto pohybu *planetárního*.

Rozmnožování vody

> • *Systematické pozorování vedlo k bezpochyby překvapivému poznatku, že také voda je schopna plodit i oplodňovat a jako každá organická živá bytost má své období páření.*
> • *Je jisté, že vodní hmota v moderně regulovaných vodních tocích silně ustupuje a ryby umírají. A v každém potoce, který byl ponechán v přírodním stavu, vody přibývá.*

V následujícím textu, datovaném na Nový rok 1946, se Viktor Schauberger věnuje nejprve notoricky neznámým nebo nevysvětlitelným „nadpřirozeným" silám, které umožňují tvorům s mimořádně vyvinutými smysly například předvídat neštěstí. Pro Schaubergera to jsou „síly ochrany a záštity" (volně podle jedné formulace katolické církve, jež tyto síly připisuje Panně Marii, matce Ježíše Krista: „Utíkáme se pod tvou ochranu a pod tvůj štít, ó svatá Matko Boží ..."). Zajímavé jsou pro Viktora Schaubergera i přírodní cykly, v nichž je možné páření, v nichž má smysl porod a odchov, kdy tedy nadchází ten ideální časový okamžik. Jako příklad mu slouží živočišný svět. Od svých oblíbených pstruhů se dostává k vodě jako k bytosti.

V období páření je na místě jistá opatrnost, protože probouzejícími se oplodňujícími silami vzrůstají i přírodní plodné síly, kteří patří k silám vyššího vlivu – ochranným a zaštiťujícím silám – jež propůjčují tvoru zvláštní schopnosti a jež tak zostří jeho smysly, že člověk, jemuž je příroda cizí, stojí často před něčím, co se mu jeví jako nadpřirozená záhada, jejíž rozluštění je nemožné tak dlouho, dokud nepochopí souvislosti mezi plodnými a oplodňujícími silami v jejich prapodstatě.

Tak je to například se všemi preventivně působícími silami, které má tvor k dispozici v případě nejvyšší nouze a nebezpečí. Vždyť varují kamzičího jelínka, pasoucího se na strmém srázu, před padající sněhovou či štěrkovou lavinou, nebo živočichovi propůjčí záhadné a tajuplné síly – například pstruhům, chystajícím se k tření, poskytnou možnost překonat proti proudu padající vodopád a dostat se do míst jejich tření, jež leží ve velkých nadmořských výškách, kde je probuzen jemný a vysoce hodnotný malý život v blízkosti pramenů prvotní vody, který potřebuje rybí potěr ke svému vývoji.

Pozorovat silného říčního pstruha, jak na své cestě proti proudu bez námahy překonává volně padající šestimetrový vodopád, což znamená, že se naprosto regulérně vznáší vzhůru proti proudu padající vody a v místě hrany vodopádu překoná poslední překážku svými vlastními fyzickými silami přemetem, je zcela jedinečným zážitkem a po mnoha letech pozorování mne také přivedl k vysvětlení, jak je možné, že tato vzácná ryba dokáže stát *bez hnutí* v *rozbouřené* horské bystřině a jak to, že v okamžiku nebezpečí bleskurychle zmizí proti proudu, jako by byla vystřelena z luku.

Jedná se rovněž o případ, jenž je mechanicky nevysvětlitelný, protože volně plovoucí ryba nepřekonává pouze svou vlastní hmotnost, nýbrž navíc ještě hmotnost specificky těžké, chladné a husté pramenité vody. Účinkuje zde síla, která nepotřebuje odpor, aby měla možnost pohybu vpřed, protože v tomto případě je odpor vody, padající v protisměru, využit jako prostředek k pohybu vpřed. Z následujícího textu vyplývá, jak tomu máme rozumět.

Systematická pozorování vedla k bezpochyby překvapivému poznatku, že také voda je schopna plodit i oplodňovat a jako každá organická živá bytost má své období páření, jež je shodné s obdobím tření říčního pstruha.

Tím se dá vysvětlit například pozoruhodný nárůst vodní hmoty bez dešťových srážek – viz záplavy na Nilu, které vedou ke známému jevu zúrodnění údolí, protože i záplavová voda tehdy disponuje zmíněným přídavkem síly, který dělá dobře okolní půdě, který jí propůjčuje plodící sílu, jež propůjčuje živočichům do jisté míry nadpřirozené síly – viz pstruh, pohybující se volně vzhůru vodopádem.

Následující odstavec obsahuje některé svérázné formulace, typické pro Viktora Schaubergera. Zde pouze tolik: Protože podle Schaubergera jde příroda vždy nepřímou cestou, způsobí součást přírodního děje při současném uplatnění jiné součásti pohyb, který pak obě součásti společně „posune dál". Je to jakýsi druh symbiózy, která je nesena rytmickou pulsací stavů, jež se neustále proměňují, zpětnou vazbou a rezonancí. I zde je zapotřebí pokusit se pohlížet na Schaubergerovy slovní složeniny jako na kombinaci slov a významů a představit si při tom, jaký význam by se dal interpretovat například ze slovního spojení „Vyproudění látek zvláštní kvality."

Jedná se zde o vyproudění látek zvláštní kvality, jež probíhá po vzestupné spirále (do kopce) a jež táhne na vlečném laně plodící formu. Z hmotného pohledu se zde jedná o produkt syntézy, který vzniká procesem biologické odstředivosti (decentralizace), tedy o relativně maximální možný růst (expanzi), který je předpokladem maximálního specifického zhuštění (komprese – koncentrace vysoce hodnotných energeticko-hmotných stavů).

Toto zhuštění je naopak předpokladem rozvoje, vzrůstajícího exponenciálně a sloužícího fyzickému rozmnožování, jež pak znovu podléhá procesu biologické odstředivosti, těhotnému navíjející se zhušťující spirálou, a tím vzniká ta *prvotní* vzpruha, působící v každém stvoření a účinkující na jedné společné ose vývoje, jež vyvolává věčný pohyb, jehož produktem je věčný život.

Rytmické střídání hlasu a protihlasu, které obdobím přípravy nového života přerušuje takzvaný stav smrti, vysvětluje věčný zrod a zánik podstatně jinak než většina dnešních náboženství.

Tedy to, čemu říkáme v organickém životě těhotenství nebo březost, je v celku přírodního dění – stavem smrti, v němž automaticky probíhá metafyzické oplodnění a zrození účinných látek z onoho světa, které propůjčují množícím se jejich sílu pohybu a sílu vzkříšení.

Následují další vysvětlivky, jež vycházejí ze správného druhu pohybu ke smísení nebeských a pozemských látek (viz „Glosář" pod pojem „Tabula Smaragdina"), až se dostává ke zjištění, že ...

... po vštípení víry, že s příchodem smrti veškerý vývoj navždy končí, již žádného člověka nikdy ani nenapadlo, aby dbal na procesy dalšího vývoje.

Po několikastránkovém výkladu a kritických poznámkách, které daleko překračují rámec našeho tématu, se Viktor Schauberger začíná věnovat praxi. Věnuje prostor svým nesčetným zkušenostem se zvláštními vlastnostmi vody. Vyrobil pomocí svých přístrojů takové druhy vody, u nichž sloužily jako vzor přírodní pochody a zejména úplný koloběh vody v přírodě.

Za první předpoklad možnosti páření byl pokládán proces, kdy se k ohněm očištěné nosné substanci života přimíchají alotropní nosiče surovin a jinak se vytvoří podmínky, za nichž se může podařit výše uvedený proces plození, přestavba fyzických mezních látek v metafyzické účinné jednotky.

Kdybych zde vypočítával všechny intimity svatební noci, při nichž se odehrává podle zaběhnutých zvyklostí a za známých předpokladů akt plození, zavedlo by mne to příliš daleko od projednávaného tématu.

Prvním důkazem zdárného završení aktu plození bylo zjištění, že výrazně vzrostla koncentrace iontů, které se vázaly na současně vznikající juvenilní vodu.

Nebylo přirozeně žádným překvapením, že užíváním této vody o vysokém potenciálu vzrůstala i sexuální potence, ba dokonce i impotenti znovu získali svou plodnou sílu. Žádným zvláštním divem nebylo ani to, že únava a nemoci všeho druhu mizely beze stopy a že se objevovaly projevy skutečného omládnutí, a to zejména u žen, protože se zde jedná o přísun skutečného elixíru, léku a životabudiče, který vzniká tehdy, když ionty vážou elektrony.

Bakterie příjice a malárie musí zahynout díky přísunu tohoto potenciálu o vysoké hodnotě, který je stavebním prvkem zdravé krve, a stejně se daří i známkám rakovinného úpadku, což může překvapit tak jedině lékaře, kteří jsou zvyklí zabývat se výlučně likvidací choroboplodných zárodků, aniž by se zajímali o příčiny jejich přítomnosti. Že bolest zmizí během několika minut po požití živé vody, to bylo po proniknutí vody se specifickou protihodnotou do ohniska nemoci rovněž samozřejmé.

Podobenství krevních cév

• Představme si jen, co by se stalo, kdyby byly krevní cévy operativně narovnány podle předpisů hydraulické regulace? V tom případě by byl život okamžitě u konce.

• Přestavba a struktura vegetace nepřímo závisí na přirozeném pohybu vody krevními cévami zemského povrchu, protože v tomto spádu od vodního toku směrem do spodní vody účinkuje nabíjecí energeticko-hmotný spád.

• Ve vodním toku, regulovaném v rozporu s přírodou, se nastaví energeticko-hmotný spád od spodní vody směrem k povrchovému vodnímu toku, tedy cestou odnětí stavebních sil.

Po úvahách o procesech látkové výměny a po bičování „duchovní kastrace", která byla podle Viktora Schaubergera prováděna na lidech již po celá staletí, staví tento muž správné zacházení s vodou opět do širších souvislostí. Přitom si vypomáhá známým srovnáním lidské krve s tekutinou, která protéká povrchem i nitrem naší planety. A stručně se zde zmíníme i o dalším Schaubergerově pojmu – o „cykloidní prostorové křivce" – jedná se o dopředný pohyb po šroubovici, při němž jednotlivé pohybující se součásti navíc rotují – podobně jako planety, které se otáčejí kolem své vlastní osy a přitom se zároveň nacházejí na oválné oběžné dráze kolem Slunce a doprovázejí je na jeho pouti Vesmírem. Nebo když se pokusíme o další popis ve stylu Viktora Schaubergera: Tento pohyb je cirkulující cirkulací.

V tomto smyslu se budeme zabývat regulací vodního toku, která podle současných představ spočívá především v tom, že tohoto poskytovatele životní esence zavedeme k moři co nejrychleji, tedy pokud možno co nejkratší cestou, co nejpříměji, abychom ještě více zešikmili geologický spád, aby tím voda na cestě svého odtoku, která je ve skutečnosti cestou, jež prodlužuje sebe samotnou v zájmu dokonalejšího vývoje, nemohla napáchat jakoukoliv škodu.Tím nejnebezpečnějším nepřítelem člověka se tedy stane proto, že výše zmíněným zkrácením této vlnité cesty vývoje narušíme vnitřní procesy látkové výměny a tím i plodící a oplodňující pochody v krvi Země, které jsou spojeny se stejnými druhy pohybu jako krev v našich cévách.

Představme si jen, co by se stalo, kdyby byly krevní cévy, jež opisují také tvar cykloidních prostorových křivek, operativně narovnány podle předpisů hydraulické regulace? Život by byl okamžitě u konce. To znamená, že organismus by zemřel, rozpadl by se a zmizel.

A přesně totéž se stane s vodním tokem, regulovaným podle mechanistických předpisů, jenž nezemře sice hned, protože mu přijdou na pomoc stavební a vztlakové síly ze spodní vody, který však poklesne, protože jsou vyčerpány jeho výše zmíněné rezervy stavebních a vztlakových sil, které mají za úlohu udržet spodní vodu o vysoké specifické hmotnosti ve stavu labilní rovnováhy i na příkrém svahu.

Pulsace spodní vody a tím přestavba a struktura vegetace nepřímo závisí na přirozeném pohybu vody krevními cévami zemského povrchu, protože v tomto spádu od vodního toku směrem do spodní vody účinkuje nabíjecí energeticko-hmotný gradient, jehož působení prospívá stavbě vegetační struktury.

Ve vodním toku, regulovaném v rozporu s přírodou, se nastaví energeticko-hmotný spád od spodní vody směrem k povrchovému vodnímu toku, tedy cestou odnětí stavebních sil, jež vznikají – společně se svým médiem, s vodou – pohybem po „cykloidních prostorových křivkách" Země a urovnávají chyby, které nadělalo moderní hospodářství pomocí značných prostředků daňových poplatníků, nejsou-li již ovšem příliš rozsáhlé.

Ubývání síly půdy je následkem dnešní úředně předepsané mechanistické regulace vodních toků. Cožpak jsme záměrně narušili tvorbu hodnotných látek, abychom zlikvidovali bujné rašení a tím i všeobecně zdravý stav? Bylo to snad nepochopení, že jsme narušili cestu kinetického vývoje nositele života? Na tyto otázky si musí každý odpovědět sám.

Možná si řekneme, že jsme to nevěděli a kdo ví, zda vůbec tato představa odpovídá skutečnosti? Je jisté, že vodní hmota v moderně regulovaných vodních tocích silně ustupuje a ryby umírají. A v každém potoce, který byl ponechán v přírodním stavu, vody přibývá. Tak obtížná, jak si mnozí z nás představují, však tato záležitost přece jen není a o to tragičtější je – náš omyl.

Viktor Schauberger je – což není těžké poznat – nemilosrdným kritikem zástupců a obhájců moderní vládnoucí (ovládající) techniky. Mezi tyto osoby patří vědci i úředníci, stejně jako držitelé moci a náboženští vůdci všeho druhu. Současně si je vědom vymožeností starých kultur.

Zajímavý je popis kanálů, o nichž píše Sven Hedin[73] ve své knize „Útěk velkých koní", na straně 35:[74] Tyto kanály jsou pozůstatky dřívějších kulturních národů, které dokázaly pomocí přirozeného proudění vody dosahovat bájných sklizní a jejichž kněží využívali těchto vědomostí k tomu, aby shrábli Božskou úctu. Úctu za to, že podle víry primitivně uvažujících lidových mas získali Božskou moc, díky níž byli schopni nasytit národ a dokázali mu poskytnout „chléb a hry", pokud se bude přesně držet Božích předpisů, které mu kněží zprostředkovávají.

Bylo samozřejmé, že tito domnělí Boží zástupci pak suverénně vládli lidovým masám, protože lidé nechtěli ohrozit svůj hlavní a prvotní zájem, aby žili v klidu a pohodlí, tím, že by si pohněvali své kněží nebo že by neposlouchali jejich příkazy. A stejně samozřejmé bylo, že tito vychytralí civilizátoři strážili své tajemství jako oko v hlavě, přehlédli však nebezpečí této vysoké kultivace, takže jednoho dne došlo ke katastrofálnímu projevu ničivých živelných sil, takže popraskaly celé kontinenty a přišly ničivé přívalové deště (známé jako potopa světa), jež byly biologickým následkem prudkého vyrovnání (procesu křížení geosférických a atmosférických energetických látek) ve velkých výškách. Účinek takových nasávacích a přetlakových sil a jejich zpětný ráz můžeme pochopit teprve tehdy, když máme příležitost pozorovat hru reaktivních sil na názorném příkladě.

Podobné události otřesou důvěrou těch, kdož přežili, to je celkem pochopitelné. Pochopitelné je i to, že političtí odpůrci využili této příležitosti, aby se chopili politické moci a přitom zničili a vyřadili z provozu všechno, co jakýmkoliv způsobem připomínalo dřívější mocipány – dokonce pronásledovali i ty vyšší funkcionáře, pohlaváry a všechny, co něco věděli, kteří utekli do pouště, aby se tam s pomocí *okopírovaných přírodních krevních cév* (neboť právě o ty se přece jednalo v případě kanálů, které popisuje Sven Hedin ve výše zmíněné knize) pokusili zachovat svůj život, zavírali je do žaláře, nutili je do vojenské služby nebo je zkrátka popravili, aby tím preventivně předešli obnovení jejich důvěry mezi lidem a jejich návratu k moci.

Kdo si přečte popis Svena Hedina a kdo zná pochody v krevním oběhu, vnitřní procesy látkové výměny a výměny energií, dokáže pochopit, že se pomocí těchto kanálů daly pěstovat ty nejušlechtilejší odrůdy obilí i ve vyprahlé poušti.

I v tomto pojednání se Viktor Schauberger pouští do vysvětlování důležité role teploty, jež je kromě přírodního druhu pohybu (uvnitř i v okolí) nezbytná ke kvalitativnímu zlepšování vlastností vody.

Voda je krví Země, v níž probíhají stejné procesy stavby a odbourávání jako v krvi vyšších organismů. Tyto vývojové procesy závisí v prvé řadě na zcela konkrétním druhu pohybu, na takzvané cirkulující cirkulaci a na okolních vlivech, které jsou tím vytvořeny a které – odpovídajícím způsobem izolovány – vedou k re-aktivnímu vyrovnání mezi okolním prostředím a vnuknutím (vkládáním dat) a mají úplně jiné posloupnosti a směrové účinky, jiným slovem jiné funkce, než obvyklé teploty, jež slouží například rozkladným silám jako vzestupné či expandující teplo – nebo klesající či soustřeďující chlad, sloužící ztuhnutí, procesu odbourávání a zpětného nárazu toho, co je odsouzeno k smrti, co je méněcenné či co je z jiného důvodu určeno k vyloučení.

Necháváme se tedy svést k tomu, abychom použili tyto odbourávající síly, sloužící k vylučování nebo k provozu odpadového hospodářství, ke kulturní výstavbě – viz technika, chrlící oheň – pak se pochopitelně není čemu divit, když je zaprvé vzbuzen exponenciální odpor, protože se tyto síly budou bránit požadavkům využití v procesu výstavby, a zadruhé je zapotřebí plýtvání pohonnými surovinami, aby bylo možno převrácenými prostředky dosáhnout alespoň skrovných výsledků, jejichž re-aktivní účinky jsou pak samozřejmě katastrofální, protože odbourávající síly neúmyslně re-aktivně slouží účelu existence exponenciálně navýšených výkonných sil a bio-logickým důsledkem tohoto omylu jsou katastrofální následné škody.

V této souvislosti bychom si asi měli říci něco technice, chrlící oheň. Tím bychom se však příliš vzdálili od našeho všeobecného tématu, v němž projednáváme prostředky přírodní péče. Musí proto stačit, když se zde jen stručně zmíním o tom, že se celé civilizované lidstvo muselo dostat do zatraceně bezvýchodné slepé uličky, když k výstavbě své domnělé kultury používá dokonce i klozetové produkty odpadového hospodářství.

Po těchto silných slovech se Viktor Schauberger vrací k chybám, které byly učiněny v lesnictví (pod heslem monokulturní les), v regulaci vodních toků a při stavbě vodních elektráren (což se až dosud děje zcela nevědomky). Turbíny odstřeďují a rozkládají vodu (bezprostředně následující texty této knihy se tímto tématem zabývají poněkud blíže).

Nejen lopatky turbín samotné jsou poškozovány kavitací, ničeny jsou i důležité konstruktivní síly vody (jež charakterizuje Viktor Schauberger jako „tučné neboli výživné látky"). Toto ničení se týká jak vody, tak i energetického proudu opačného směru oproti směru proudění ve formě „sálání".

Tímto sálavým vyzařováním, vytvářeným nepřirozenými turbínami, bere plodící a oplodňující síla odtékající vody za své již v oblasti zdroje a bio-logickým důsledkem je, že následkem narušení plodící a oplodňující síly odtékající vody se množství vody pomalu, ale jistě snižuje, a téměř všechna zařízení, osazená turbínami, trpí nedostatkem vody. Nebude dlouho trvat a všechny přehrady vyschnou (viz úbytek vody v nesmyslně regulovaných vodních tocích).

To vše se nakonec projeví i na stavu spodní vody, jejíž hladina musí poklesnout, když spodní voda musí odevzdávat své poslední rezervy na všechny strany, vegetace pocítí nedostatek „výživných látek" a chřadne po kvalitativní i kvantitativní stránce, protože jí právě chybí *mastné látky*, neboť musí vydávat své stavební a vztlakové látky někde jinde.

A nyní se dostáváme ke kapitole, která je ve své osobitosti jedinečná. Jedná se konkrétně o průmysl umělých hnojiv, který světu přinesl chemik Justus von Liebig, který nahradil zárodečné látky – životabudiče – nosiči tuků, jež byly stráveny vysokopecním ohněm a jež se v něm nakrmily éterickými koncentracemi mastných látek, které donutí k růstu i kovy a minerály. Tento proces přežilo jen to, co bylo nehořlavé a nespalitelné, to se pak semlelo a rozsypalo právě na „nemastné" půdy.

Je pochopitelné, že tyto vybité a najemno pomleté zbytky spálených látek seberou spodní vodě ještě i ty poslední zbytky konstruktivních sil, a to přinejmenším stejnou silou, jakou působí vysoká pec. Několik let po zdánlivě bohaté periodě sklizní je to již tak daleko, že hluboko se nacházející spodní voda pozbývá poslední zbytky své labilní rovnováhy. Musí poklesnout beze zbytku, když nadměrné výnosy bezprostředně sebraly krvi Země poslední konstruktivní a hnací síly.

A tím je definitivně konec s každou vysokou výnosností, protože to, co po ní následuje, je úplné vyschnutí půdy, která má nedostatek vody a mastných látek (živin). A to je konec každé kultivace a každé kultury.

Výše uvedené pasáže jsou převzaty z 19 stránkového rukopisu Viktora Schaubergera s nadpisem „Atomové energie I. řádu", který byl napsán na Nový rok 1946, kdy byl svět ještě pod silným vlivem doznívajících válečných událostí a především pod dojmem amerického atomového bombardování Japonska. Viktor Schauberger byl ovšem již dlouho před těmito otřesnými zkušenostmi zapřisáhlým odpůrcem „jaderné síly" – jež mezitím na světě tak zdomácněla – síly jaderného štěpení, kterou nazýval „atomovou silou druhého řádu", protože je orientována na zničení atomového jádra a tím i zničení života. Tím ji staví do protikladu k „atomové energii prvního řádu", která je provozována přírodou za konstruktivním účelem. Již v roce 1933 připojil ke své knize „Naše nesmyslná práce" odpovídající podtitul: „Výstavba proměnou atomu, nikoliv rozbitím atomu".

Vysokojakostní hospodaření s vodou

- *Křivka rakoviny stoupá úměrně s délkou nesprávně vedeného vodovodního potrubí s pitnou vodou.*
- *K nejnebezpečnějším strojům na výrobu smrtících zárodků patří Kaplanovy turbíny, které odstřeďují vodu nesmírnou silou a které jsou zabudovány do zvráceně regulovaného toku, nebo dokonce – což je například případ Vídně – přímo do vodovodního vedení pitné vody, kde dokonale zamoří celé velkoměsto nebo přinejmenším alespoň jeho podstatnou část.*

Viktor Schauberger staví do přímé souvislosti stav respektive délku vodovodního potrubí s počtem nemocných rakovinou z řad uživatelů vody z tohoto potrubí.

V článku „Kvalitnější vodohospodářství" z 22. prosince 1948 jde nejprve všeobecně o vedení vodních proudů. Přitom se zde pojednává o kvalitativních a kvantitativních rozdílech v závislosti na druhu pohybu, který je vodě dovolen / umožněn. V zásadě Schauberger rozlišuje dostředivý pohyb ke společné ose („radiálně-axiální" nebo v ose „navíjení") a odstředivý pohyb od osy („centrifugální", „axiálně-radiální" nebo také „odvíjení").

Přitom si bere na mušku slavného rakouského inženýra a konstruk-

téra turbín Viktora Kaplana (1876 – 1934), jehož portrét nesla koncem 20. století poslední 1000 šilinková bankovka Rakouské národní banky ještě těsně před přechodem na Euro. Pojednání Viktora Schaubergera začíná jmenováním jedné o něco dávnější rakouské měny, která byla nahrazena právě šilinkem.

Patnáct miliard Zlatých korun bylo vydáno v posledních 50 letech existence Rakousko-uherské monarchie na hydraulickou regulaci vodních toků.

Tato cifra a tento časový úsek by nám měly ukázat rozsah a intenzitu, od kdy a s jak nesmírným vynaložením daňových nákladů byla zde ruinována krev Země, voda, jejíž vlastní druh pohybu byl nahrazován pohybem umělým a nepřirozeným.

Protože si této skutečnosti dosud nikdo nevšiml a protože se především nikdo nezabývá stále nebezpečnějším mizením vody a s ním souvisejícím stále se rozrůstajícím hladem v celém civilizovaném světě, měla by být nyní názorně ukázána příčina poklesu hladiny spodní vody, jenž je pozorován již celou desítku let.

16. května 1913 mohl Viktor Kaplan informovat přední světové výrobce turbín, že se mu podařilo dosáhnout pomocí nové konstrukce lopatkového oběžného kola daleko překročit dosavadní hodnoty otáček a účinnosti.

Bylo to potvrzeno 22. června 1922 odbrzděním nové turbíny profesorem Budauem.[75] Kaplan v tom uviděl cíl svých dlouholetých nákladných a vzrušujících pokusů, když náhle došlo ke zpětnému rázu, který proměnil jeho tvůrčí radost ve stav totálního nervového zhroucení.

Při aplikaci toho, co bylo dosaženo v modelových zkouškách, na ověření ve velkém měřítku, se totiž ukázaly – poprvé – projevy *destrukce* na oběžných lopatkách turbíny, jež byly vysvětlovány mechanickými účinky vakua. Teprve dlouhodobým výzkumem legovaných materiálů se podařilo tyto škody minimalizovat do té míry, že mohla být zahájena další stavba tohoto druhu turbín. A pokládalo se za velký úspěch národního hospodářství, že firmy, držící Kaplanovy licence, se nemusely obávat materiálních ani duševních nákladů, aby zachránily tyto domněle vysokovýkonné turbíny, které dnes běží v nesčetném množství a v maximálním rozsahu v hydroenergetických zařízeních.

Pozoruhodná náhoda vedla ke strašlivému poznání, že výše zmíněné příčiny destrukce, které se projevily ve vysokootáčkové turbíně během jejího špičkového výkonu přibližně 32 000 atmosfér, lze přičíst axiálně-radiálnímu, odstředivému pohybu. A sice tím, že tam došlo k bleskovému výboji energetických látek, podobně jako při bouřce, protože okolní spodní voda byla nesprávně temperována změnou vývoje vitamínových molekul, jež se v ní vznášely a tím vybita, přičemž došlo k úniku vody jak do geosféry, tak i do atmosféry.

Těmito atomárními výboji, které jsou mimochodem přesně měřitelné, viditelné a dají se i pocítit, dochází k implosím vakuového typu nosné látky, která náhle ztratí své napětí bleskovou přeměnou vysoce excitovaného stavu plynu na bezprostorové a beztvaré energetické produkty. Dále je jasné, že voda, zbavená svého napětí – bez ohledu na to, zda se tento proces odehrává v atmosféře či v geosféře – klesá. Tím se vysvětluje i takzvaná turbulence jako biologický důsledek vedení vody proti duchu přírody.

Ve všech strojích a zařízeních pro výrobu tepla, světla a ve všech dopravních zařízeních se používá bez výjimky vývojově nebezpečný *axiálně-radiální* princip pohybu, šíří a zintenzivňuje tento princip. Platí to zejména pro vysokootáčkové Kaplanovy turbíny, které odstředují vodu nesmírnou silou. Tyto stroje na výrobu neštěstí produkují ten vývojově nejnebezpečnější kavitační proud, tuto *metafyzicky* a tedy *reaktivně* působící energii rozkladu, která dokáže ve velmi krátké době *zničit* i vysoce legované ocelové lopatky; tato energie vyzařuje na dálku a proniká vším, aby našla ve spodní vodě buňky života a aby v nich pak vyvolala obrácením jejich vnitrobuněčného vlnění řetězové reakce, jež pak slouží prostřednictvím krve Země k šíření zárodků smrti veškerému okolnímu životu – k šíření rakoviny.

Když pomineme všechny hydraulické regulace vodních toků, k nejnebezpečnějším strojům na vyrábění zárodků smrti patří Kaplanovy turbíny, které obrovskou silou rozvlňují vodu v axiálně-radiálním směru (odstředivě), jež jsou zabudovány do již i tak *zvráceně* regulovaného toku, nebo dokonce – což je například případ Vídně – přímo do vodovodního vedení pitné vody, kde dokonale zamoří celé velkoměsto nebo přinejmenším alespoň jeho podstatnou část. Tím se dá vysvětlit, proč se tato děsivá nákaza ve 20. století tak nesmírně šíří. A také to, že křivka rakoviny stoupá úměrně s délkou takto zvráceně vedeného vodovodního potrubí s pitnou vodou.

Ausgabe vom 15. Nov 1953

Seite 5 — WOCHEN-ECHO — Folge 46

Dieser Mann wirft unser Weltbild über den Haufen

Er zeigt einen grundlegenden Irrtum der Wissenschaft auf:

den sogenannten Massenbewegungsfehler

Zentripedale Bewegung und der sich aus ihr bildende Biomagnetismus sind das Geheimnis des Lebens

Wildmeister Viktor Schauberger entwickelt seine Erkenntnisse

BILDUNG VON „JUNGWASSER"

TECHNIK UNSER FEIND

DIE WISSENSCHAFT WILL ES NICHT

WIE DAS WASSER STIRBT

Schaubergers mikroskopische Beweisstücke

Zentrifugal getötetes Wasser

Zentripetal belebtes Wasser

Trilysin

pflegt Ihr Haar

Rheila bei HUSTEN und HEISERKEIT

Tento muž úplně mění náš pohled na svět

Poukazuje na hlavní omyl současné vědy:
Takzvaná chyba v pohybu látek
Dostředivý pohyb a z něj pramenící biomagnetismus jsou tajemstvím života

Hajný Viktor Schauberger rozvíjí své poznatky
(Článek ve Wochen-Echo ze dne 15. 11. 1953)

Dvě bystré a pronikavé oči, nad nimi vysoké čelo, pod ním růžové tváře a bujný plnovous – to je tvář muže, jehož poznatky vzbudily rozruch v odborném světě: Hajný Schauberger z Lince.

Evropští vodohospodáři se nedávno sešli, aby společně diskutovali o neustále se zvyšujícím nedostatku vody, který je v poslední době pociťován ve všech kulturních státech světa a který již začíná nabývat alarmujících forem. Výsledkem této důkladné porady bylo zjištění, že nedostatek vody, ubývající vlhkost půdy, vysychání povrchových i hlubinných vodních zdrojů, vysychání řek a jezer, nelze klást za vinu klimatickým změnám ani nahromadění vody v údolích přehradních nádrží, lze je odvodit jen a pouze z toho, že spotřebováváme prostě příliš mnoho vody. Stejně jako je tomu již dnes v případě dřeva, kdy jsme nadměrně vymýtili rozsáhlé lesní plochy, musíme dnes začít úsporněji zacházet i s vodou, pokud se nechceme jednoho krásného dne ocitnout zcela na suchu.

Toto nebezpečí je podmíněno kulturně-hospodářským vývojem, melioracemi, drenážováním, regulacemi vodních toků, stavbou měst a nových sídlišť, neustále se rozšiřujících průmyslových zón, stavbou vodních kanálů, železnic a dálnic, intenzifikací ovocnářství a zelinářství, chybějící ochranou proti větru a nedostatkem humusu, zakládáním monokultur, mýcením lesů, jedním slovem větší spotřebou vody následkem trvale se zvyšující hustoty lidské populace.

Po tomto zjištění se nejvyšší evropská vodohospodářská rada spokojeně rozešla. Nyní je tedy nutno očekávat pronikavá úsporná vodohospodářská opatření, která již byla avizována v mnoha denících. Jak však bude konkrétně řešen problém rostoucí spotřeby dřeva a vody na jedné straně a ubývajících zásob vody a dříví na straně druhé, to zde nebylo řečeno.

JAK UMÍRÁ VODA

Tuto otázku měli řešit vodohospodářští experti především. Navzdory mnoha poukazům na skutečnost, že voda není žádnou chemicky neživou substancí, nýbrž krví Země a proto podléhá stejným zákonům pohybu a uchovávání jako ostatní druhy krve a mízy, zůstali totiž i nadále nepoučitelní. Trvalý úbytek vody, jehož příčinou je její chybný a nepřirozený pohyb, vypadá sice poměrně neškodně, má však tragické následky.

Chyby v pohybu vody byly odhaleny dlouholetým sledováním pstruhů, kteří jak známo dokážou stát bez pohybu v rozbouřené bystřině, v okamžiku nebezpečí bleskově vystřelí proti proudu a v období tření dokonce dokážou překonávat proti proudu i vodopády o výšce jednoho metru, když jsou vytaženi vzhůru v ose vodního proudu, jenž se „navíjí" v cykloidní prostorové spirále, tedy dostředivým pohybem. Každému je jasné, že by toho nebylo možno dosáhnout pouhými fyzickými silami. Proto je zapotřebí hledat ty záhadné nadpřirozené síly, abychom mohli vysvětlit tento fenomén, který se jednoznačně vyskytuje u všech léčivých a horských pramenů.

Pokud se však voda pohybuje nepřirozeně, to znamená technicko-hydraulicky, tedy „odvíjecím“ (odstředivým) způsobem, přičemž stoupá její tlak a teplota, respektive když je urychlována zvýšením spádu či pumpováním, tehdy v ní již tyto kvalitní ryby nedokážou stát a odcházejí z těchto kazících se a umírajících vod.

Planetárním pohybem, navíjejícím kaly a sedimenty, je zhušťováno převládající magnetické pole vody, protože tento druh pohybu přibližuje vodu i s prvky v ní obsaženými její anomální hodnotě a stavu přirozeného zdraví. Z toho důvodu musí technicky (odstředivě) a hydraulicky urychlovaná voda dostávat horečku a onemocnět, začíná ubývat a postupně mizet.

Nezáleží na tom, zda je tento teplotní vzestup zapříčiněn ohněm, slunečními paprsky či vlivem nadměrného světla či nepřirozeným způsobem pohybu (vyvolávajícím vzestup teploty a tlaku). Proto tedy musíme pochopit, že trvale narůstající nedostatek vody byl způsoben již na samotném počátku zmíněnými chybami v organizaci pohybu vodních mas. Tedy všechny dnešní tlakové turbíny, tlakové šrouby (vrtule), tlakové pumpy, všechny hydraulické regulace vodního proudu, tlaková zásobovací zařízení, lodní i letecké pohony apod. musí být zásadně změněny, molekuly vody v nich musí být ochráněny před rozpadem následkem nepřirozeně obráceného druhu pohybu a musí být dosaženo zvýšení jejich výkonu, což potvrdili i vysokoškolští znalci a což úředně uznali i četní úředníci patentových úřadů.

TECHNIKA JE NAŠÍM NEPŘÍTELEM

Technika – jež je odvozena ze starořeckého slova „technao“ a jež znamená v českém překladu něco jako nadměrné zvýhodňování sebe samotného = sebeklam – narušila konstruktivní a soustřeďující biomagnetismus dodatečnými tepelnými a světelnými vlivy ve všech nepřirozeně proudících médiích a nevědomky tím podvázala jejich přirozenou plodící a oplodňovací funkci. Úsporná opatření nemají z tohoto pohledu žádný smysl, protože každý kultivační zemědělský či zahradní stroj demagnetizuje půdu, narušuje biomagnetický potenciál a bere mu možnost růstu a vývoje. Zpětný vývoj se začíná urychlovat tím víc, čím větších úspěchů dosahují technika, hydraulika a dynamika. Když se k tomuto vlivu přidá ještě i používání železných (ocelových) strojů a přístrojů, které podporují vznik elektrických energetických látek a vytvářejí elektromagnetické pole (viz dynamo), je brána, vedoucí k zániku, již otevřena dokořán. Neboť každá látka (ztuhlá energie) vysílá a přijímá paprsky, vznikající vibrací v jádře každé jednotlivé buňky. Vibrace jsou vlastním pohybem, zahájeným na nejkratších úsecích a v těch nejkratších časových intervalech a mohou být organizovány tak, že pak vznikají převážně elektrická či magnetická pole. Přitom se tvoří atomární dopředné či zpětné síly, které berou na vlečné lano i celé vodní masy a umožňují například pstruhům v navíjejících se (planetárních) odtékajících vodách udržovat svůj stav labilní rovnováhy. Ovlivňováním vibračních sil (atomární tahové a tlakové napěťové složky) může být také opět povzbuzen i krevní či mízní oběh a může být ovlivněn takovým způsobem, že začne vznikat tak velké množství reverzní atomární energie, že to umožní vyloučení fekálií (samočisticí proces organismu). Avšak rozkladné (elektrické) síly byly vyvolány technickým způsobem pohybu mas hmoty a oslabují původní výtlačné, nosné a vlečné síly do té míry, že se ustaví stav stagnace a atomární přetlak ve vodorovném směru, rozložené sedimenty jsou tlačeny na stěny koryta a podmiňují tam usazování vápence, sklerózu, zvýšený tlak mízy či krve a rozšíření cév, ve skutečnosti však ukazují počátek onemocnění rakovinou.

Často se přehlíží, že technický způsob pohybu vodních mas vytváří převážně odstředivě působící, kdežto planetární pohyb naopak převážně dostředivě působící (biomagnetické) reakční síly (působící na atomární úrovni) z různých sedimentů, a proto také není možno chápat zásadní důležitost řízení rytmické změny.

TVORBA „MLADÉ VODY“

Voda, jež se pohybuje planetárním (původním a přírodním) způsobem, se ochlazuje. Blíží-li se pohybující se médium (půda, vzduch, voda) svému vlastnímu teplotnímu nulovému bodu, v němž se voda obzvlášť zahustí, to znamená že se v její jádru (v ose) začnou vytvářet převážně magneticky přesycené koncentrace energetických látek, vážících na sebe kyslík, které začnou vyzařovat kolmým směrem.

Voda, pohybující se technickým způsobem, se ohřívá. Dostává tedy horečku a začíná být nemocná. Teplo je nižší formou elektřiny a to vysvětluje i postupný rozklad vody a také například postupný pokles hladiny spodní vody v blízkosti vysokootáčkových tlakových turbín, jež odstředivě urychlují vodu, bohatou na zásady. Protože planetární způsob pohybu vody nebo vzduchu působí speciální zhuštění média, povzbuzuje tím příjem kyslíku a zúrodní (oplodní) tím negativně nabité sedimenty a při negativním teplotním spádu dokonce vytvoří dokonce takzvanou mladou vodu. To nás sice může překvapit, dá se to však exaktně vědecky dokázat.

A proto se musí voda v budoucnu – pohybovat a urychlovat opět přirozeným způsobem (planetárně), pokud chce mít trvale se rozrůstající lidská populace dostatek vody.

Planetární pohyb mas podporuje redukční proces, technický pohyb mas naopak proces oxidační a proto je příjem kyslíku (dýchání vody) nemožný, když v buněčné sféře bipolárně nabitých sedimentů převáží oxidační proces. Takto zle ošetřená voda zapáchá a musí být rozložena z důvodu svého překyselení.

VĚDA TO ODMÍTÁ UZNAT

Kdo má nyní zastat roli soudce ve sporu dvou zcela protichůdných názorů? Pro tento účel absolutně nepřipadají v úvahu ti, kdož zavinili – i když nevědomky – stále hrozivější úbytek vody a kdo nemají ani ponětí o možnosti planetárního pohybu vodních mas a kdo do každého vodního toku zabudovali elektrické popravčí křeslo (tlakové turbíny, Peltonova kola), čímž demagnetizovali celý svět růstu.

Tito lidé dosud nikdy neslyšeli o biologickém vakuu, působícím na atomární úrovni, ani o opačně působícím biologickém přetlaku, jež mohou být vytvořeny také uměle a téměř bez jakýchkoliv nákladů. Touto strojní výrobou mohou být řízeny biologické vyšší síly tak, že budou plodit a oplodňovat (zvyšovat kvantitu a kvalitu) a přeměnit civilizovaný svět, zničený technikou v poměrně krátké době v opravdový ráj.

Jen nemnozí však mají zájem na totálním zničení díla Stvoření. Většina lidí chce žít i nadále. Chtějí se milovat a chtějí se množit, k čemuž potřebují v první řadě vodu, rozmnožující celý rostlinný svět, potřebují ji v dostatečném množství. A aby mohli dosáhnout tohoto cíle, musí nyní začít dělat zcela obráceně to, co se až dosud dělo pod vedením těch, kdo obraceli krev Země – vodu, vznikající planetárním pohybem Země – což znamená, že s ní pohybovali technickým způsobem a tím učinili z nejlepšího přítele člověka, který jej doprovází od kolébky až do hrobu jako dárce životní síly, jeho nejnebezpečnějšího nepřítele. **Taková voda, kterou je podle rady na počátku zmíněných předních evropských vědeckých vodohospodářských poradců nutno šetřit – aby se mohlo neustále se rozmnožující lidstvo zásobovat tímto nejnebezpečnějším nositelem jedovatých látek z hlediska svého dalšího vývoje – se lidstvu vskutku nevyplatí.**

Proto by měly být k Radě pro kontrolu dřevařského průmyslu, navržené ze strany Zelené fronty, založeny ještě rady pro vodní, půdní a energetické hospodářství, aby přirozeně a definitivně skoncovaly s hospodářským a kulturním úpadkem, zaviněném technikou.

Nyní již není obtížné pochopit, že nezadržitelné klesání demagnetizované krve Země (nadměrným vlivem tepla a světla) bylo způsobeno archimédovskými šroubovými systémy. Proto již nadešel nejvyšší čas říci nepříjemnou pravdu širokým lidovým masám, okrádaným o to nejzákladnější právo na život. Lidstvo má nyní již jen dvě možnosti: Navrátit krvi Země její plodnou a oplodňovací sílu přirozenými metodami jejího vedení a uchovávání – nebo nechat shnít své živé tělo za nepředstavitelných a ukrutných bolestí.

Jak říkal již Aristoteles – člověk je nejdokonalejší zvíře, které, když se ponechá jen samo sobě, dokáže se proměnit v tu nejukrutnější bestii, naplněnou nenasytností a žádostivostí – a v oběť své umíněnosti.

Radiálně-axiální versus axiálně-radiální

• Podstatné je, že se voda, vedená v rozporu s přírodou, ztrácí. Vzniká ovšem tehdy, když je vedena v radiálně-axiálním směru. Ještě zajímavější však je, že juvenilní voda, vznikající v tom druhém případě, nepadá, nýbrž levituje – což znamená, že svévolně vzlíná vzhůru.

• Voda není žádným prvkem, který by byl nedělitelný, nýbrž je živlem, médiem (prostředníkem) pro vnitřní výměnu surovin, o jejíchž produktech rozhoduje druh pohybu.

Pozorný čtenář si již jistě všiml, že formulace Viktora Schaubergera se postupem času vyvíjejí a jsou čím dál komplexnější. Týká se to jednotlivých pojmů i celých vět. V následující kapitole („Pokrok a příroda – naše voda") se však tématice věnuje poněkud zjednodušenou formou, neboť se v tomto případě jedná o článek, který vyšel v časopise rakouského energetického hospodářství. Pokouší se zde oslovit čtenáře, neznalé Schaubergerových myšlenkových pochodů, a formulovat své myšlenky poněkud všeobecněji.

Nejprve však ještě několik úryvků z pojednání „Kvalitnější vodohospodářství", v němž popisuje souvislosti mezi vývojem vody a mezi jejím mizením, elektrickým proudem, magnetismem a levitací a ještě několika dalšími tématy.

Podstatné zde však je, že se voda, vedená v rozporu s přírodou, ztrácí. Vzniká ovšem tehdy, když je vedena v *radiálně-axiálním* směru. Ještě zajímavější však je, že *juvenilní* voda, vznikající v tom druhém případě, nepadá, nýbrž levituje – což znamená, že svévolně vzlíná vzhůru. To je známkou zvýšené specifické hmotnosti této vody. Jinými slovy – je produktem vpádu vysoce hodnotných energetických látek, osvěžených produkty předchozí syntézy, to znamená, že se přiblížila teplotě svého anomálního bodu – plus 4°C – a tím začala vzlínat, podobna nafouknutému energetickému balónku.

Tímto pozorováním bylo odhaleno nejen tajemství vzniku vody, ale také až doposud nevysvětlitelné tajemství původu šťáv typu mízy a krve. A což je rovněž nanejvýš zajímavé, byl tím odhalen i původní – *„originální"* pohyb krve a mízy.

Z toho vyplynulo, že lze například zvýšit rychlost proudění krve.

A to prostě tím, že se v krevních cévách jednoduše vytvoří *juvenilní* krev a tím se pak může zajistit přísun výše-hodnotných koncentrátů energetických látek.

Jednoduchým prostředkem tu je: specificky těžká voda, jež vzniká téměř bez vynaložení jakýchkoliv nákladů, když budeme pohybovat vodou – a to nejlépe destilovanou vodou – po přidání surových koncentrátů energetických látek, určitých druhů minerálů a plynů, vhodných pro výše uvedený účel, za spolupůsobení katalyzátorů (budicích látek) a za odstínění světla a tepla – axiálně-radiálním směrem.

Podle známého vzorce $E = m \cdot c^2$ to znamená, že směs bude tak urychlena, že nemůže vzniknout žádné tření o stěny a tím i žádná nízko-energetická štěpicí forma tepla a tím ani odpor proti atomárnímu pohybu.

Když totiž dojde ke vzniku posledně jmenovaného odporu, dochází tím k vybití substance, jež je vedena nepřirozeným způsobem; ve výše uvedeném případě se to projeví prostorovým vyzařováním ničivé energie (rozkladné energie), jež mimo jiné mění molekulární vibrace vitamínů, pohybujících se ve spodní vodě, a tím mění i jejich vnitřní teplotu. Následkem je obrácení procesu látkové výměny v jednotlivých živých buňkách, z nichž pak začnou vyzařovat – způsobem řetězové reakce – ty nejnebezpečnější ničivé energie, které zbavují života všechno ve svém okolí.

Proto je tedy zvrácené, když upřednostňujeme axiálně-radiální typ pohybu? Viktor Schauberger je přesvědčen, že v tom je skryt zárodek smrti.

V *axiálně-radiálním* proudění ve vodovodních potrubích, bez ohledu na to, zda se jedná o potoky, řeky, proudy, vedení pitné či užitkové vody, kanály apod., se ztrácí díky nepřirozenému vedení vody výtlačná a vlečná síla krve Země (nemluvě o dalších projevech úpadku a destrukce) a tím voda ztrácí možnost brát si svou zásobu na cestu, jež pak zůstává v alotropním stavu v říčním štěrku, klesne společně s ním na dno a následkem nepřirozeného pohybu se uvolní nebezpečná potence, jež se pak množí a zaujímá místo životní síly ve vitamínových molekulách.

Když převrátíme průběh pohybu, to znamená, když vedeme krev po cykloidní prostorové spirále, po níž se pohybuje Země a s ní se tím

způsobem *„originálně“* pohybují i všechny druhy krve a míza, pak v ní začne probíhat růst a množení a namísto dříve zmiňovaného zárodku *smrti* zde začne probíhat oživující výstavba a začne se to tu hýbat, objeví se relativně vysokohodnotný produkt syntézy – nejvyšší, jaký na této planetě existuje, opak od analyzujícího *proudu rozkladu*, syntetizující proud výstavby a oživení nebo krátce řečeno, *výškově stabilní magnetismus*, je to meteorit energetické látky, který po svém dopadu vylučuje médium, jež odpovídá jeho ušlechtilému charakteru.

A tento produkt vylučování, který je tažen pronikavou a důraznou levitační silou, aby si mohl cestou do nebe navázat to, co si nemohl vzít s sebou, a proto musí nadále vegetovat na Zemi či v její atmosféře, musí zde růst, rozmnožovat se a neustále se zlepšovat. A tento fyzický prvorozenec – oplodňovací proces *vyššího* řádu – to je voda.

Reverzně fungující odstředivá síla má ještě silnějšího protihráče – metafyzickou *sací* sílu, která vzniká, když plodná látka, uvolněná a jednopólová vlivem přetlaku za absence zvýšené teploty, váže na sebe kyslík, jenž je vlivem tohoto druhu pohybu pasivní (inaktivní), když jej spolyká a stráví.

To je možné pouze prostřednictvím „originálního“ druhu pohybu, který se vyznačuje tím, že ploditel lopatkovitého profilu, otáčeje se kolem těžiště plochy svého příčného průřezu, opisuje v podélném směru vejcovitou plochu po šroubovicové křivce, přičemž plocha tohoto příčného průřezu se zmenšuje úměrně se vzdáleností od těžiště k poloze na šroubovici.

Z tohoto experimentálně prokázaného poznatku vyplývá:

Každý pohyb mění nejen charakteristiku, ale kromě toho i funkci.

Pokud se například voda pohybuje *dostředivě*, tedy *navíjecím* pohybem – vzniká v centrálním, ochlazeném sacím hrotu výškově stabilní magnetismus, který na svém výstupu vylučuje juvenilní vodu a tím dochází k výše zmíněnému množení a zdokonalování substance, jež se pohybuje přirozeným způsobem.

Pokud se však voda pohybuje *axiálně-radiálně* – tedy *odvíjecím* pohybem – pak vzniká především reverzně působící expanzní tlak (směrem proti stěnám); obrácením procesu látkové výměny v nepřirozeně se pohybující substanci pak vzniká vyzařující elektromagnetické pole. Tím vzniká rozkladný kavitační proud, zmenšující objem substance a vnitřně se (charakterově) zhoršující a intenzivně se prezentující jako komplexně působící zárodek smrti.

Anglický profesor M. Blackett[76] sice pochopil levitační energii, rušící zemskou přitažlivost (výškově stabilní magnetismus), mýlil se však v její výrobě potud, že nikoliv forma, nýbrž substance, jež se v ní pohybuje, nám daruje tento *metafyzický* zázrak života.

Podle toho není voda žádným prvkem, který by byl nedělitelný, nýbrž je živlem, médiem (prostředníkem) pro vnitřní výměnu surovin, o jejíž produktech rozhoduje druh pohybu. Dnešní věda si bez výjimky volí takové druhy pohybu, s jejichž pomocí vybuduje příroda *všeničící zárodek smrti*. Musíme tedy kráčet tímtéž tempem chodu totální hospodářské rakoviny, jaké je tempo – o jednu úroveň poznání níže – dosahování zdánlivých vědeckých úspěchů.

Při pokračování současných druhů pohybu, vedení a proměn vody musí být tento základní nositel života zahuben a musí zaniknout, čímž se celé hospodářství vydá cestou rakoviny.

Pokud se proud vody (..) pohybuje podle zákonů *hydrauliky*, to znamená pokud možno co nejpřímočařeji a hlavně axiálně-radiálně, pak postačí naprosto normální a snesitelná denní teplota, abychom klikatou cestou změn molekulárního vlnění následkem výše zmíněného druhu pohybu získali v drtivé většině vodstva koupací teplotu, která se příliš nezmění ani v noci.

Pokud se změní směr proudění, to znamená pokud se proud vody pohybuje vysloveně radiálně-axiálně, pak není žádná denní teplota schopna paralelizovat[77] osvěžující vyzařování miliard a bilionů vitamínových molekul vody, která se správně „převaluje". To znamená, že voda se při tomto druhu pohybu drží v zimě i v létě poblíž anomálního bodu plus 4°C, protože takto vedená voda rozmnožuje zmíněným prouděním produktů syntézy a v létě pohlcuje nadbytečné teplo, které již k růstu nepotřebuje. V zimě – když se podíváme na prameny dobré vody, v nichž se daří vodním rostlinám (například řeřicha) a které nikdy nezamrznou – vytváří tak velké množství *metafyzických* výživných látek, že kyslík není schopen krystalizovat. Ve vodě tedy probíhají podobné proměny, jaké známe ze střídání ročních období, kdy se Země v zimě ochlazuje a v létě zase ohřívá.

Zde si Viktor Schauberger dovolí další výlet ke svým přístrojům, aby na nich ukázal možnosti, jak s pomocí pohybových forem, odkoukaných v přírodě, v zimě vytápět obytné místnosti a jak je v létě ochlazovat. Pak nasměruje svou pozornost již tradičně na kritiku společnosti a vědy.

Protože dnešní věda *bez výjimky*, ve stále větším rozsahu a s čím dál větší intenzitou využívá v technice, hydraulice a dynamice posledně jmenovaný druh pohybu, jenž slouží k výrobě *ničivé* energie, muselo v souladu s přírodními zákony dojít k tomu, co dnes prožíváme. Konkrétně k nastavení zpětného – rakovinného chodu v celé vývojové linii.

Stejně jako každý tlak nebo tah pístu působí axiálně-radiálně, totéž se odehraje, když se korpuskulární objem vody začne věnovat rotačnímu pohybu (viz dnešní systémy turbín).

Obráceně je možno rotačním a cirkulačním pohybem, který navíjí průtokový objem v *radiálně-axiálním* směru vzhledem k normálnímu profilu, urychlit podle přání průtokovou rychlost ve směru podélné osy, ať už nahoru či dolů, bez tlaku do stran a tím i bez odvíjecí = méně hodnotné „teplé" formy.

V tomto případě vzniká podle známého vzorce $E = m \cdot c^2$ konstruktivní (magnetická) energetická forma, která stoupá nesmírnou rychlostí vzhůru a nepřímo s sebou táhne i plodící formu.

Na rychlosti navíjecího cirkulačního pohybu závisí i zrychlení vzestupné i sestupné složky pohybu v podélné ose – při současném ochlazení respektive přiblížením teploty přirozeně se pohybující vodní masy teplotě anomálního bodu = indiferentnímu stavu.

Protože při tomto přirozeném *„originálním"* druhu pohybu médií všeho druhu, například vody nebo vzduchu, nemůže vznikat žádná štěpící složka (o *nižší* hodnotě = tepelného typu, působící v *axiálně-radiálním* směru), zvyšují se na rozdíl od všech technických, hydraulických a dynamických druhů pohybu *reaktivní účinné síly*, síly *odporu* proti pohybu vzrůstajícího s druhou mocninou oproti obrácenému cirkulačnímu pohybu; a to jak svou charakteristikou, tak i funkcí.

Když to vysvětlím jinými slovy: přirozené utváření (výroba) strojní síly *vyššího* řádu (o *vyšší* hodnotě) a metody plodící síly růstu jsou levné a vesměs příznivého charakteru.

A naopak všechno nepřirozené, jako jsou například současné technické, hydraulické a dynamické výrobní metody pro pohony strojů, jsou stejně nákladné jako škodlivé. Patří k nim i dnešní metoda rozmnožování surovinové základny prostřednictvím umělých hnojiv (vyráběných pomocí vysokopecní strusky), protože výsledné produkty jsou jen zdánlivými plody, nesoucími v sobě zárodek úpadku – rakoviny – stejně jako je v sobě nese voda, poháněná *hydraulickým* způsobem.

Zkáza vody v hydraulicky poháněných stokách či pokles hladiny spodní vody v okolí hydraulických vodních elektráren jsou bio-logickými a tedy samozřejmými následky axiálně-radiálního druhu pohybu toho, co dokáže vznikat a co se dokáže rozmnožovat a vyvíjet pouze pochody, probíhajícími v radiálně-axiálním směru.

Stále nápadnější úbytek kvantity i kvality vody je nutno přičítat *jen a pouze* nepřirozenému (*axiálně-radiálnímu*) pohybu vody, protože vede k tlaku na stěny a k jejich rozdírání, k elektrolytickému disociačnímu procesu, jehož konečným výsledkem je *rozkladná* bio-elektrická forma, jež bez výjimky ničí vše živé a vše, co se pohybuje přirozeným způsobem. Na rychlosti navíjecího druhu cirkulačního pohybu závisí stupeň intenzity reaktivní energie odporu proti pohybu a rychlost rozkladu nepřirozeně se pohybujících vodních či vzdušných mas.

K tomu jeden názorný příklad: Pokud například stoupne rychlost pádu dešťové kapky, překonávající při svém pohybu odpor vzduchu, díky axiálně-radiálnímu tlaku hmotnosti či vnějšímu „pístovému" tlaku apod., vzniká energetický stav napjatosti, z něhož se kolmo od osy uvolňuje energetická forma, jež svítí ve vakuové trubici tmavě červeně a když se akumuluje v leidenské láhvi, dokáže zapálit benzín.

Pokud se však padající vodní kapky pohybují ve zhuštěném vzduchovém prostoru, který vzniká tehdy, když vzduch může stoupat ve šroubovici v normálním profilu navíjecím způsobem, tedy radiálně-axiálně a dostředivě, a to stejnou rychlostí, jaká je rychlost padajících vodních kapek, pak vzniká v podélně orientovaném svodu biomagnetický konstruktivní a vztlakový proud a v prostoru vakua, uzavřeném ve skleněné trubici, magnetické (chladné) světlo, jehož intenzita vzrůstá se vzrůstajícím počtem otáček radiálně-axiálního (navíjecího) cirkulačního pohybu.[78]

Na tomto příkladě by měl být vysvětlen pojem: indiferentní světelná forma o *vyšší* hodnotě (chladné světlo). Vztlaková síla o vyšší hodnotě (která je také téměř „bezplatná"), která k tomu patří, síla pro pohon strojů všeho druhu a pro pohon růstu vzniká, když se obě média vody i vzduchu pohybují přesně opačně, než se dnes učí na všech školách, když se tedy namísto *axiálně-radiálně* = odvíjecím způsobem, pohybují *radiálně-axiálně* = navíjecím způsobem.

Pokrok a příroda – naše voda

> • *S čistě chemickým označením vody H_2O, jež znamená – vzpomeneme-li si na svou školní docházku – dva díly vodíku a jeden díl kyslíku, se daleko nedostaneme. Tím se totiž vysvětluje jen malá, velmi malá část.*
> • *Cožpak neexistují takové vlastnosti vody, které jsou nesmírně důležité pro živočichy, pro rostliny a konečně i pro člověka? Dokonce stejně důležité jako vitamíny pro rostliny?*

Základní myšlenky předchozího textu shrnul Viktor Schauberger poněkud populárnější formou ve svém článku s titulkem „Naše voda", který sepsal pro podnikový časopis spolkových a zvláštních společností „Kontakt" (Vídeň, I., Am Hof č.2).

Redakce tohoto orgánu zestátněného rakouského energetického podniku si nebyla tak docela jista, jaké názory o vodě jí to vlastně Viktor Schauberger poskytl. Vždyť tou dobou se vyrábělo stále větší procento elektrického proudu v Rakousku ve vodních elektrárnách. A na to bylo tehdy Rakousko – a je i dodnes – velmi pyšné (ne bez důvodu).

Vedení redakce časopisu cítilo povinnost uvést před vlastní článek následující úvod: „Níže uvedený výklad se jeví redakci ***Kontaktu*** *tak zajímavý pro veškerou naši čtenářskou obec, že jeho zveřejnění pokládáme přímo za svou povinnost. I když ne všechny detaily (mnohé z nich poukazují na zcela nové myšlenky a perspektivy) vyvolávají všeobecný souhlas, přesto věříme, zůstávajíce věrni své dosavadní demokratické praxi – že i takové myšlenky musíme předkládat k diskusi."*

Voda a voda není vždy totéž, to je asi všem lidem naprosto jasné. Voda, vyvěrající ze skalní rozsedliny a nabízející nám na našem výletu chutné občerstvení, je jiným výtvorem než voda, která se nachází daleko od místa svého původu, která plyne v řece či která se vlní v dalekém oceánu.

Čím je tedy ve skutečnosti tato nádherná vlhkost, která nás dokáže tak osvěžit?

S čistě chemickým označením vody H_2O, jež znamená – vzpomeneme-li si na svou školní docházku – dva díly vodíku a jeden díl kyslíku,

se daleko nedostaneme. Tím se totiž vysvětluje jen malá, velmi malá část. Voda je vlastně složena z mnoha dalších věcí. Z věcí, které mohou být sledovány čistě mechanicky pod mikroskopem a z věcí, které pozorovat nelze: z *kvalitativních látek.*

Mnohé z těchto látek mohou být chemicky prokázány. Podobně jako lze prokázat, proč některé vodě říkají hospodyňky „tvrdá" a jiné zase „měkká". „Obyčejná" voda z pramenů získává v řekách a mořích soli a minerály. V každém lexikonu si můžeme přečíst, že tvrdá voda vzniká přimísením kovů alkalických zemin a že takzvaná měkká voda je dešťovou vodou, rosou, vodou z tání sněhu apod. Neexistují však i takové vlastnosti vody, které jsou nesmírně důležité pro živočichy, pro rostliny a konečně i pro člověka? Dokonce stejně důležité jako vitamíny pro rostliny?

Mnozí čtenáři těchto řádků již jistě zaslechli, že povodí, do nichž ústí odpadní vody z továren, prodělávají tak velkou změnu, že v nich hyne většina života. Bylo však také pozorováno, že pod vodními elektrárnami často po celé kilometry nenarazíme na rybu. Rozsáhlé pokusy vedly nakonec k výsledkům, které si nikdo nedokázal představit. Ukázalo se totiž, že voda může být zničena nejen například rozsáhlým zašpiněním, tedy velkou invazí cizorodých látek, nýbrž že v tomto procesu musí hrát roli ještě další události, které až dosud nebyly pozorovány.

Zjistilo se, že voda je velmi citlivá na teplotu a tlak. Pokusy dokázaly, že tehdejší využití vody například jako pohonu dynama prostřednictvím tlakových turbín a Peltonových kol[79] mělo na vodu velmi nepříznivý vliv. Při průchodu vody turbínami dochází k *odstředivému* působení. Tím je velmi těžce narušována *valence* vody, protože kvalitativní hmotné stavy se proměňují v ty nejmenší energie rozpadu. Ty pak nadále vyzařují své neblahé účinky na všechny strany.

Mohli bychom tento proces, při němž vodou prochází elektrický proud, který jak známo rozkládá vodu ve svém okolí, přirovnat k elektrolýze. Nesmírný tlak, který vládne v turbíně, je příčinou podstatných změn. Zmíněné rozkladné energie představují svým vyzařováním bio-elektrolýzu, díky níž ztrácí okolní spodní voda své konstruktivní i vztlakové energie (kvalitativní hmotné stavy). Podobně působí i vlastní hydrostatický tlak vodních mas v nádržích a přehradních jezerech, protože neustálým připouštěním a odpouštěním se ztrácí *anomální zóna*, jež zde vzniká ve zhruba 40 metrové hloubce. Tím se dosahuje

zamezení usazování kalů a hniloby na dně nádrže a tím začnou vysychat hloubkové zdroje.

Totéž se odehraje i v tekoucí vodě, když jsou běžným a užitkovým způsobem regulovány potoky a řeky. Vzniklé méněhodnotné energetické látky začínají nyní v odtékající vodě tlít a nejen že znemožňují žít v těchto potocích a řekách veškerým rybám, o ušlechtilých rybách ani nemluvě, tato – můžeme říci – znetvořená voda pronikne v podobě spodní vody ke kořenům nejrůznějších rostlin, nedokáže jim však již poskytnout hodnoty, které potřebují ke svému přirozenému růstu.

Z těchto konstatování, načrtnutých v jen velmi stručné podobě a myšlených spíše jako úvod, jistě mnozí čtenáři pochopí velkou zodpovědnost všech, kdož jakýmkoliv způsobem zasahují do samotné podstaty přírodních sil a procesů a ovlivňují je. Pokládám za svůj úkol, abych předložil výsledky veškerých pozorování v detailnější analýze a abych zveřejnil závěry, které z nich plynou.

Domnívám se, že právě nyní, v době, kdy se mají s pomocí již poskytnuté energetické půjčky uskutečnit v Rakousku ještě mnohem rozsáhlejší a významnější zásahy do našeho celkového vodního hospodářství, nadešel čas, abych varoval před chybnými spekulacemi. Za takovou však jsem nucen označit i v současnosti nastoupenou cestu, na níž na jedné straně získáváme skutečně levnější elektrický proud, na straně druhé však bereme větší části rostlinné říše její životní podmínky. Že vůbec nepřeháním, to se chystám ještě v budoucnu dokázat.

Předpokladem ovšem je, že mi bude umožněno vstoupit na půdě vašeho podnikového časopisu do diskuse právě s těmi lidmi, kteří se bezprostředně zabývají plánováním další výstavby vodních energetických zařízení v Rakousku. Jsem připraven k této diskusi na přísně věcném základě.

Viktor Schauberger, hajný ve výslužbě.

Elektrolýza a takzvané spalování vodíku za vzniku vody

- *Praxe nás učí, že chemicky čistá voda nemůže být rozložena působením elektrického proudu, pokud není nejprve okyselena, aby takříkajíc mohla vést proud.*
- *V praxi se nám potvrdilo, že nemáme co do činění se spalováním plynného vodíku, nýbrž se spalováním uhlíku, který se nachází v nosiči H a který může shořet za vyšších teplot respektive za studena oxidovat při odpovídajících nízkých teplotách.*

Doba, ve které žijeme my, současní čtenáři této knihy – která mezitím již pokročila několik let do 21. století – je poznamenána horečnatým hledáním možností, čím nahradit zbytky dosud nevyčerpané ropy jiným nosičem energie. Právě v automobilovém průmyslu jsou vkládány velké naděje do vodíkové technologie.

Za časů Viktora Schaubergera byla možnost rozkladu vody ve vědě známa již delší dobu a byla také experimentálně uskutečněna. Vycházeje z tehdejšího stavu všeobecného vzdělání a posílen svým pojetím, podle nějž v principu existuje pouze kyslík a uhlík, formuluje Viktor Schauberger v roce 1932 kritiku příliš lehkomyslného zacházení s představami kolem spalování vodíku – a uveřejňuje ji pod titulem „Zpátky ke kultuře" v časopisu „Architektura a stavební technika". Protože se zde tentokrát obrací k technicky zběhlému čtenářstvu, uvědomil si příležitost, že se může pustit do úvah o zákonu zachování energie (který sice nepatří k hlavním tématům naší knihy, mělo by nás to však povzbudit k tomu, abychom při vodních tématech neztráceli ze zřetele stále existující všeobecné konsekvence, které vyplývají z práce s jeho oblíbeným úsekem komplexního oboru výzkumu vody).

V následujícím textu by měl být uveden přímo školní případ, na němž si ukážeme jednu z *největších myšlenkových chyb*, která se pozoruhodně dokázala udržet při životě po celá desetiletí a která *zmýlila* prakticky *celý svět.*

Naši chemici tvrdí, že voda je v podstatě H_2O. Důkazem tohoto tvrzení je již po desítky let rozklad vody pomocí elektrického proudu na základní prvky H_2 a O_2.

Praxe nás však učí, že destilovaná voda nebo – jak se také označuje – chemicky čistá voda, tedy čistá H_2O, *nemůže* být rozložena působením elektrického proudu, pokud není nejprve okyselena, aby takříkajíc mohla vést proud.

Po provedení elektrolýzy zůstane jako zbytek voda, tedy opět H_2O. Má-li být experiment s elektrolýzou úspěšně zopakován, musí být voda *opět* okyselena, což je známkou faktu, že ve zbylé vodě *již není obsažena žádná kyselina*, že tedy byla předepsaným procesem *spotřebována.*

Pokud je nyní jeden z produktů rozkladu, takzvaný vodík, spálen (oxidace při zvýšené teplotě), zůstane nám opět obligátní pozůstatek – voda – a kromě toho ještě CO_2, jako ostatně u každého spalování.

Zbylá voda – neboli vodík, spálený na vodu, byl pouhým *nosičem uhlíkatých sloučenin*, které byly transformovány (zplynovány) průchodem elektrického proudu a které jsou například ve studniční vodě již přítomny a do destilované vody se musí dostat okyselením.

V praxi se nám tedy potvrdilo, že nemáme co do činění se spalováním *plynného vodíku*, nýbrž se spalováním *uhlíkatých sloučenin*, z nichž se nakonec skládají všechny organické kyseliny, které se nacházejí v nosiči H a které mohou shořet za vyšších teplot respektive *za studena* oxidovat při odpovídajících nízkých teplotách.

To podstatné, rozhodující a přitom zcela neznámé na celé záležitosti je to, že se zde v žádném případě nejedná o chemickou vazbu mezi O a H, nýbrž že za určitých teplotních pohybů (za určitého teplotního spádu) probíhají mezi O a uhlíkatými sloučeninami, skrytými (obsaženými) v nosiči H, *oxidační procesy*, které mají za následek přeměnu, kvalitativní zhodnocení a tedy proměnu těchto uhlíkatých sloučenin.

Tento strukturální (zušlechťovací) proces uhlíkatých látek, zcela odlišný od dosavadních pohledů na věc, bez ohledu na ostatní zákonitosti, které jsou s tím spojeny, je nezbytný již proto, že *každá další oxidace* probíhá vždy za *nižší* teploty než ta předchozí, pokud celý proces probíhá správně a přirozeně – a pokud není narušován zásahy člověka nebo jinými vnějšími vlivy. Pokud probíhá tento oxidační proces za správného teplotního spádu, pak nastává kromě přestavby (kvalitativního zušlechtění) uhlíkaté sloučeniny současně také potenciální *energetické naplnění* (nabití) hmoty, které opět vede ke zvýšení napětí v nových látkách a mezi nimi.

Energetické a napěťové nabití se však vždy uskutečňuje pouze v poměru k práci, vykonané uskutečněnou oxidací; tedy čím silnější a čím správnější je oxidace, tím kvalitativně vyšší je produkt tohoto procesu – hmota.

Stojíme před faktem, že náš dosavadní pohled na energii a na její zachování je nesprávný a tím i před poznatkem, že *reakce* a akce nepředstavují *žádný rovnovážný systém*, nýbrž že reakce je mnohonásobkem akce, pokud probíhá základní předpoklad reakce – oxidace – správně a v souladu se zákonitostmi, což znamená, že O a C jsou správně rozděleny ve svém nosiči H a oxidace může probíhat za správného teplotního spádu. Již jen samotný tento poznatek staví na hlavu naše dosavadní vědecké myšlení, neboť současné vědecké myšlení je nastaveno na přijímání a na čistou mechaniku, takže na bezprostřední procesy, čímž je pro jakékoliv *praktické vědecké* děje *nepoužitelné*, protože všechny skutečné přírodní děje, například stavba vegetace, o niž nakonec usilujeme ve svém snažení, je pouze reakcí a tedy nepřímým výsledkem děje.

Souhrn rozličných forem mechanické a duchovní energie není konstantní

Považujeme-li společně s Einsteinem hmotu za koncentrovanou energii[80] a přijmeme-li v této záležitosti ještě i pádný předpoklad, že hmota je tím vyšší, čím více energie se v ní ukáže být obsaženo, pak může být smyslem tohoto uložení energie pouze vývoj, konstruktivní stavba hmoty. Každá stavba hmoty je doprovázena tepelným pohybem.

Nyní následují úvahy, kdo nebo co by mohlo být nositelem pohybu a pak se Viktor Schauberger dostává k posvátnému zákonu školní fyziky – zákonu zachování energie.

Mayerův zákon zachování energie[81] nemůže zůstat v platnosti ve svém dnešním všeobecném znění, nemá-li být negován smysl výstavby nejvyšším nositelem vývoje – člověkem samotným. Při dnešním způsobu uvažování fyzikálních pochodů probíhá vždy pouze proces jako takový, pozorují se jeho jednotlivá stádia, přičemž se předpokládá, že nositel procesu je konstantní, zatímco ve skutečnosti se také mění. Jedná se rovněž o to, že u Mayerova principu zachování energie se předpokládají bezpochyby správné vztahy rovnováhy mechanických energetických forem, zatímco o duševních (psychických) či duchovních formách energie se mlčí.

Pokud Mayerův zákon zachování energie dokazuje zachování mechanické energetické formy, pak z pozorování psychické energie vyplývá závěr, že musí existovat další vývoj, stálá strukturální výstavba, kterou v přírodě skutečně pozorujeme.

Když tedy přibereme do svých úvah o rovnováze i psychické energetické formy, zjistíme, že v tomto případě nezůstávají akce a reakce stejné, nýbrž že reakce může být za určitých okolností mnohonásobkem akce, i když dosud nemáme potřebné měrné jednotky ani měřítka pro srovnávání obou procesů.

Pitná voda, fyzikální aspekty

To, co dnes prožíváme, není krize, nýbrž (...) kvalitativní tělesný rozklad veškerých organismů, zapříčiněný narušením vodního hospodářství v přírodě.

Viktor Schauberger: „Naše nesmyslná práce", 1933.

Pulsování vody

- *Protichůdným jevem k čistě mechanickému koloběhu tělesné formy „vody" je takzvaný koloběh energie.*
- *Všechno, co existuje, ať již je to kámen, rostlina, živočich, člověk, některá planeta nebo Slunce, to všechno představuje organismus, který má tudíž tělo i duši.*

Jak ukazují výše uvedené citáty, vidí Viktor Schauberger ve všech manifestacích samostatné organismy. Tím přináší do diskuse již v roce 1933, tedy čtyři desetiletí předtím, než se dostaly do módy teorie Gaia nějakého Jamese Lovelocka a podobné představy o pozemských i mimozemských souvislostech, představu o naší Zemi jako o celistvém organismu.

Život se odehrává ve třech sférách:

1. v uhlíkové sféře,
2. v atmosféře,
3. ve stratosféře.

Spojení mezi těmito sférami[82] zajišťuje voda. Na druhé straně tvoří skupenské stavy vody mosty pro výstavbu a přestavbu prvků, které se pohybují prostřednictvím vody a které pronikají ze stratosféry až do zemského nitra a naopak ze zemského nitra až do stratosféry.

Protichůdným jevem k čistě mechanickému koloběhu tělesné formy „vody" je takzvaný koloběh energie. Protichůdným jevem ke stoupání uhlíkatých látek s vodou jako nosičem je klesání kyslíku. V průsečících cest těchto vzájemně protichůdně zaměřených proudění se uvolňuje energie.

Procesy energetické kompenzace nemohou dospět díky neustálému střídání doby dne a noci k žádnému rovnovážnému stavu, protože se neustále mění mikroklimatické poměry, čímž musí u jednotlivých surovin docházet k neustálým kvantitativním i kvalitativním posunům.

Následkem neustálého střídání a vzájemného působení je na jedné straně přestavba druhů vody, nacházejících se v jednotlivých zónách, na straně druhé nepřetržitá přestavba vegetačních forem, jimiž proudí voda, která se neustále pohybuje díky hře mocných vnitřních sil.

Vyrovnání vnitřních sil nyní brání působení hmotnosti vody. Změnou velikosti silových komponentů musí docházet k neustálému stoupání a klesání vodních částeček, k takzvanému pulsování vody.

Každé základy a každá stavba se uskutečňují z těch nejmenších počátků. Další vývoj se může v prvních stádiích odehrávat pouze správně nasměrovaným a řádně probíhajícím koloběhem v nitru Země. Každá vyšší vegetační forma zákonitě staví na své předchozí nižší vegetační formě. Nosičem látky a zprostředkovatelem životních pochodů v takzvané kořenové zóně je spodní voda. Tato voda získává impuls pohybu prostřednictvím teplotního spádu, který opět vzniká následkem vnitřních procesů látkové výměny rozhodujících základních prvků a skupin.

Impulsem k pohybu vody je tedy produkt kompenzačních pochodů mezi protiklady, obsaženými ve vodě, které si v ní samy nalézají odpovídající odpor. Odporem, který voda klade kompenzačním pochodům mezi uhlíkatými sloučeninami a kyslíkem, dochází k neustálému kolísání teploty, čímž opět vznikají impulsy k pohybu, dochází k pulsaci vody, jež na své pouti chvíli rozpouští soli, chvíli je usazuje, chvíli přenáší, vytváří energie a neustále je proměňuje. Účelem a smyslem tohoto věčného procesu proměny je stavba a udržování různých vege-

tačních a tělesných forem, které pak představují mosty pro výstavbu a udržování energií.

Trvalé napěťové rozdíly mezi vnitřní a okolní teplotou nejsou ničím jiným než energetickými formami, uzavírajícími koloběh vody a současně rozdmýchávajícími nový běh.

Vývojové formy tedy jsou:

1. materiální, hmotné (tělesné),
2. nemateriální, nehmotné (duševní) povahy.

Vše, co existuje, ať již je to kámen, rostlina, živočich, člověk, některá planeta nebo Slunce, to všechno představuje organismus, který má tudíž tělo i duši.

Každý světelný a tepelný paprsek potřebuje tělesnou formu, v níž se dokáže vytvořit a organizovat.

Každé tělo potřebuje vnitřní energii, která se stará o jeho výstavbu a přestavbu. Pokud se tělo rozpadá, pak se opět uvolňují síly, které je vytvořily. Nikdy se neztratí; neboť když ztrácejí s rozpadajícím se tělem svou vlast, ochotně se jich ujme voda, kroužící ve svém věčném koloběhu v Zemi, na ní i nad ní, a přivede je k novému životu.

Kam se tedy podíváme, tam je život věčnou výstavbou a přestavbou. Když pohlédneme do zdánlivé prázdnoty, okamžitě nám vychází vstříc celé moře duševních životů minulých i budoucích generací.

Každá hmotná vegetační forma má vždy svůj nehmotný protipól – světlo, teplo, záření. Každá změna sféry mění vnější i vnitřní úhrnné poměry, mění hmotnost a vnitřní intenzitu vyzařování tělesné instance „vody" a tím i směr pohybu tohoto nositele života.

Porušení vnitřních a vnějších zákonitostí vede k narušení tvorby celé strukturální výstavby života.

Mizení vody jako varovné znamení

> *Kvalitativní úpadek našich vegetačních forem je pouze důsledným projevem narušení fyzikální skladby vody a narušení geosféry, vyvolaného podvratnou činností člověka v organismu Země.*

Úbytek vody respektive její substanciální proměna je velmi vážným varovným příznakem, protože se změnou vnitřního složení se mění i charakter vody a tím i charakter všech životních forem včetně té lidské.

Kvalitativní úpadek našich vegetačních forem, přičemž kvalitativní degradace nejvyšší rostlinné struktury – lesa – i fyzický a morální úpadek lidstva jsou pouze důsledným projevem narušení fyzikální skladby vody a narušení geosféry, vyvolaného podvratnou činností člověka v organismu Země.

Čínské náboženství zakazuje jakékoliv pronikání do nitra Země. Dokonce i stavba železnice naráží v Číně na velké náboženské překážky. Podle toho, co je nám až dosud známo, chápeme, že čínská kultura, která přetrvala všechny národy, není jen tak náhodná, nýbrž příčina její dlouhé existence tkví v tom, že uhlíková sféra zde byla po dlouhou dobu nedotčena. Úpadek Číny musel být zahájen v období, když tamní lidé začali přebírat západní mravy, zvyky a technické vymoženosti.

Děsivým příkladem je také vývoj v Rusku, které dokázalo dosáhnout během 15 let toho, čeho dosáhly ostatní státy až téměř za sto let – hladomoru.

To, co dnes prožíváme, není žádnou krizí, nýbrž odumíráním celku; je to kvalitativní tělesný rozklad veškerých organismů, zapříčiněný narušením vodního hospodářství v přírodě. Ruku v ruce s ním kráčí morální, duševní a duchovní pád lidstva, který již pokročil tak daleko, že lidé navzdory mnoha varovným znamením stále ještě nepochopili vážnost situace a hůře než ta zvířata vidí svou poslední spásu v decimování celých národů zbraněmi, jimž dokonce žehnají i naši kněží, stejně jako žehnají praporům, pod nimiž mají vykrvácet naše děti.

Rozhodnutí, zda se chceme vydat touto poslední cestou či zda nás ještě v posledním okamžiku zachrání náš pud sebezáchovy, leží pouze na nás samotných respektive na mužích v čele vědy a politiky, kteří na sebe berou opravdu přísernou zodpovědnost, když z osobních zájmů, aniž by brali ohled na vážnost situace a aniž by ve skutečnosti dokázali zajistit jakoukoliv pomoc, urputně setrvávají na svých stanoviscích.

Vodovody

> • *Když je voda přiváděna dlouhým železným potrubím, probíhají v ní za určitých okolností povážlivé procesy látkové transformace, které nedokážeme zachytit a pochopit pomocí dnešních nástrojů, jež máme k dispozici, které však mají naprosto rozhodující význam pro charakter respektive psychiku vody.*
> • *Pokud je takto vedená voda prohnána ještě i turbínami a tam fyzikálně roztříštěna oběžnými lopatkami o velké úhlové rychlosti a po svém odtoku z prostoru turbín pak ještě eventuálně smíchána s dalšími vodami, pak musí nutně nastat obrovské škody jak v organismech, ke kterým je tato voda přiváděna, tak i v okolní půdě.*

Na celém světě slouží voda jako dopravní prostředek. Avšak i samotná voda musí být transportována. Během lidské historie se doprava vody – a zejména té pitné – stala nevyhnutelnou a životně důležitou součástí vývoje moderních kultur (viz také kapitoly „Voda – kult – kultura" a „Příprava biomagneticky přesycené vody").

Avšak jak má být voda vedena z jednoho místa na druhé, na jaká doprovodná opatření je přitom zapotřebí dbát? Viktor Schauberger se těmto otázkám věnoval v roce 1933 mimo jiné v kapitolách „Vedení vody" a „Léčebná voda pro člověka, živočicha i půdu" ve svém rukopise „Naše nesmyslná práce". Začněme tedy přímo u zdroje, u starých mistrů tohoto oboru.

Jímání vodního zdroje bylo pokud možno starými Římany zařízeno tak, že v určité výšce přikryli ústí pramene ve skále, jež byla po straně pečlivě srovnána, hrubou kamennou deskou. Tato deska byla po stranách zaklínována a dobře utěsněna a byl do ní proražen otvor, do něhož byla zastrčena odvodní trubka tak, aby zde nebyl umožněn ani ten nejmenší přístup vzduchu. Všechny typy tehdejšího jímání vodních pramenů braly navzdory (a snad díky) své jednoduchosti více v úvahu povahu vody, než dnešní systémy vodojemů, jež bez ohledu na další vážné chyby často narušily obvykle rozsáhlými stavebními úpravami za použití vápna, cementu a kovových jímek široké okolí vodního zdroje a rozbily tím podmínky cirkulace vody a poměry látkové výměny mezi pramenem a jeho okolím.

Pokud se budeme zabývat vodovody starých Římanů, zjistíme podle starých vykopávek, že se zpočátku budování měst snažili dodávat pitnou vodu na spotřební místa dřevěnými potrubími a vodovody z přírodního kamene.

Ohledně volby materiálu bylo možno tam, kde se nedalo použít dřevo ani kámen, nalézt v prameni kovové mince, naházené tam z kultovních důvodů a vybrané tak, aby nejlépe odolávaly dlouhodobým vlivům.

Podle druhu vody jsou některé kovy zcela obaleny tlustou vrstvou povlaku, zatímco jiné jsou téměř zcela rozpuštěny, některé tedy božstva nepřijala a jiné se zcela rozpustily v celku. Což je známkou toho, že se kovy, potřebné ke stavbě každého těla, bez problémů rozkládají ve vodě. Je to i známkou toho, že každý kult má svůj hlubší význam.

S růstem měst rostla i potřeba vody a někdy v oněch dobách dostali lidé tu nešťastnou myšlenku, že povedou pitnou i užitkovou vodu kovovými potrubími.

Když je voda přiváděna dlouhým železným potrubím, probíhají v ní za určitých okolností povážlivé procesy látkové transformace, které nedokážeme zachytit a pochopit pomocí dnešních nástrojů, jež máme k dispozici, které však mají naprosto rozhodující význam pro charakter respektive psychiku vody.

Jak známo, na tvorbě rzi spolupůsobí elektrolytické a tedy energetické procesy, jež za předpokladu rozdílu potenciálů a teplot a za přítomnosti kyslíku působením uvolňující se kyseliny uhličité apod. napadají stěny potrubí. Střídavými teplotními vlivy se začne uvolňovat kyselina uhličitá, jež rozpouští železo z potrubí za vzniku uhličitanu železnato-železitého. Pokud se k tomuto vlivu ještě přidá i vliv kyslíku z nadměrně provzdušněné vody, vzniká v současně probíhajícím elektrolytickém procesu z uhličitanu hydroxid železnatý, jenž se vylučuje z vodného roztoku v podobě železitého okru, který pak snižuje světlost potrubí. Přitom je nutno mít na paměti, že železo dokáže vytvořit více než desetinásobek vlhké rzi vztaženo k vlastní hmotnosti.

Těmito procesy je z vody především odčerpávána kyselina uhličitá, která je ve vodě obsažena jako podstatná část ztělesnění psychické stránky vody, čímž se psychický stav vody přirozeně zhoršuje.

Transformační pochody, jež se odehrávají za určitých teplotních předpokladů a jež vedou ke vzniku konečného produktu v podobě železitého okru, používají jako svou výchozí surovinu již předem upravené železo. Této úpravy železa bylo dosaženo tavným procesem a různými doplňkovými materiály (legujícími příměsemi), díky čemuž je toto železo zbaveno posledních zbytků svého přírodního charakteru, kterou mívala železná ruda, protkaná kapilárami a uložená v zemských hlubinách.

Když se nyní začne na stěnách potrubí usazovat pevný povlak hydroxidu železnatého, začnou při negativním teplotním spádu probíhat současně transformační procesy a v jejich důsledku i procesy zpětné přeměny, jež vedou k vytvoření nové, méněhodnotné psychiky, jež se zdá být jakýmsi způsobem do jisté míry spojena právě s železitým okrem. Voda tedy svým vedením železným vodovodním potrubím ztrácí nejen svou vysoce hodnotnou psychiku, ale navíc tam získává deformovanou psychiku.

Zvláštní nebezpečí představuje u ocelových vodovodních potrubí jejich často používaná asfaltová výstelka, jež má zabránit jejich rezivění. Je zdravotnicky potvrzeným faktem, že silně prchavé produkty destilace kamenného uhlí podněcují v těle rakovinné procesy a proto byla vnitřní asfaltová isolace vodovodních trubek některými vodárenskými společnostmi zakázána.

Pokud je takto vedená voda – jak se dnes děje poměrně často – prohnána ještě i turbínami a tam fyzikálně roztříštěna oběžnými lopatkami o velké úhlové rychlosti a po svém odtoku z prostoru turbín pak ještě eventuálně smíchána s dalšími vodami, pak musí nutně nastat obrovské škody jak v organismech, ke kterým je tato voda přiváděna, tak i v okolní půdě. Tento způsob ošetření zemské krve si můžeme představit přibližně tak, jako bychom při transfúzi krve nejprve rozkvedlali odebranou krev v mixéru a pak ji suverénně smíchali s cizí krví a pak injekcí napustili do těla. Takto ošetřený člověk by musel nejprve těžce onemocnět a pak zešílet.

K témuž však musí dojít i dlouhodobým užíváním vody, která byla ošetřena výše uvedeným způsobem, protože krev Země je systematicky ničena. Fyzický a morální úpadek lidí, kteří jsou stále nuceni pít tuto vodu, by nám měl dostatečně dokazovat správnost toho, co bylo řečeno. Velmi rozšířenému oslabení krve je nutno přičítat i rozšíření pohlavních chorob.

Ideální rozvod vody

• Pokud chceme zabránit zhoršení psychického stavu vody, musíme zvolit k výrobě vodovodního potrubí především materiál se špatnou tepelnou vodivostí, který je organicky správně vytvořen. Nejlépe by se k tomu účelu hodilo kvalitní a zdravé dřevo.
• Špatná tepelná vodivost dřevěného obložení stěn brání nepříznivým vlivům na vnitřní procesy látkové výměny ve vodě, díky čemuž zůstane zachována kvalita proudící vody. Hydraulická schopnost dřevěných trubek s odstraněnou dužinou je dokonce o něco vyšší než u ocelových či betonových trubek.

Následující požadavky vznesl Viktor Schauberger roku 1931 pod názvem „Rozvod vody" a zveřejnil je ve své knize „Naše nesmyslná práce".

Pokud chceme zabránit zhoršení psychického stavu vody, musíme zvolit k výrobě vodovodního potrubí především materiál se špatnou tepelnou vodivostí, který je organicky správně vytvořen. Nejlépe by se k tomu účelu hodilo kvalitní a zdravé dřevo. Umělá hmota je pro vedení kvalitní pitné vody stejně nevhodná jako kov. Důvodem je zmíněná skutečnost, že k vedení zemské krve jsou vhodné pouze přírodní materiály.

Když nyní bude vznesena námitka, že dřevo není vhodným materiálem pro stavbu velkoměstské vodovodní sítě, protože má nedostatečnou trvanlivost, cítím se nucen oponovat, že zdravé a správně ošetřené dřevo může být tomto případě dokonce trvanlivější než železo.

Aby se co nejlépe předešlo škodlivým vlivům, kterým je vystaveno potrubí v zemské kůře, je nutno trubky, bez ohledu na speciální zpracování, obalit písčitou zeminou s co nejmenším obsahem humusu.

Špatná tepelná vodivost dřevěného obložení stěn brání nepříznivým vlivům na vnitřní procesy látkové výměny ve vodě, přičemž dokáže z velké části zabránit disociaci vody i při negativním teplotním spádu, díky čemuž zůstane zachována kvalita proudící vody. Hydraulická schopnost dřevěných trubek s odstraněnou dužinou je dokonce o něco vyšší než u ocelových či betonových trubek.

Neměli bychom podceňovat ani okolnost, že pořizovací náklady na

stavbu dřevěného potrubí jsou významně nižší. Musíme zde ovšem zároveň zdůraznit, že druhy dřeva, které jsou v současnosti pěstovány v monokulturním lesním hospodářství, jsou pro tento účel téměř nepoužitelné, protože dnešní dřevařské závody dodávají vesměs dřevo, jež nevykazuje potřebné vlastnosti ani požadovanou odolnost, které by mělo vykazovat přírodně a přirozeně rostlé dřevo. I když jsou dnes lesy, do nichž člověk dosud rušivě nezasáhl ze své pozice lesníka či lesního dělníka, již velmi vzácné, přesto stále ještě zůstávají cenné lesní porosty v odlehlých místech, jež jsou dosud uchráněny před současným lesnictvím, kterým musí být věnována ta nejvyšší pozornost, aby mohly lidem opět zprostředkovat dodávky dobré a zdravé vody.

Za předpokladu volby vhodného dřeva mohou být vyrobeny trubky, které budou velkou měrou naplňovat všechny nezbytné požadavky.

Pokud se jednotlivé státy jako Amerika a Norsko rozhodly pro použití dřevěných trubek ve větším rozsahu, bývá důvod tohoto rozhodnutí obvykle v tom, že dosud mají dostatek dřeva potřebné kvality. Voda však dokáže konzervovat svůj vodovodní systém pouze tehdy, když se přitom přihlíží k vnitřním zákonitostem vody, což znamená, když jsou jí dodávány účinné látky, sloužící k jejímu udržování a k její výstavbě, o něž přichází vylučováním.

Po tom, co jsme nyní řekli, nemusíme jistě příliš zdůrazňovat, že s všeobecným úbytkem kvality vody musí nastat i úbytek kvality ostatních potravin.

Dlouhé cesty, kapiláry a vnitřní zákonitosti

• Zkušenosti nás učí, že vodní toky, které nemají příliš narušeny své vnitřní zákonitosti, jen velmi málo oslabují své břehy.

• Charakter průřezu našich vodovodních potrubí pitné vody musí respektovat především vnitřní zákonitosti vedené substance, protože jinak může dojít primárně k havárii vodovodu a sekundárně k narušení systému krevních cév a tím i k všeobecně se projevujícím nebezpečným onemocněním látkové výměny.

Jako předobraz ideálního vodovodu, jeho vnitřní struktury, nám může posloužit kapilára, kterou nyní stručně popíšeme z pohledu jejího materiálu a funkčnosti.

Kapiláry živočišného nebo rostlinného těla slouží jednak k vedení krve respektive mízy, na straně druhé se zabývají paralelní a trvalou výstavbou a udržování kapilár samotných.

Proto musí být i přívodní potrubí pitné vody vybaveno odpovídajícím způsobem, protože jinak by se v něm odehrávaly nevhodné procesy, jež by na jedné straně vedly k narušení kapilárního systému obložení trubkových stěn a na straně druhé k nesprávným pochodům látkové výměny ve vodě samotné. Ty by se pak projevily v lidském organismu nebo v jiných tělech tím nejnepříznivějším způsobem.

Něco podobného najdeme ve všech vodních tocích. Zkušenosti nás učí, že vodní toky, které nemají příliš narušeny své vnitřní zákonitosti, jen velmi málo oslabují své břehy. Na druhou stranu neexistují taková umělá regulační opatření, která by dokázala natrvalo odolat ničivé síle vody, vyvedené ze svého přirozeného proudu. Příčina tkví v dnes běžných falešných metodách, jimiž neovlivňujeme vodu samotnou, nýbrž jimiž pouze regulujeme její břehy.

Charakter průřezu našich vodovodních potrubí pitné vody musí respektovat především vnitřní zákonitosti vedené substance, protože jinak může dojít primárně k havárii vodovodu a sekundárně k narušení systému krevních cév a tím i k všeobecně se projevujícím nebezpečným onemocněním látkové výměny, s čímž souvisí i nárůst rakovinných onemocnění.

Když se voda jímá z pramene příliš vzdáleného od spotřebních míst, podaří se udržet vlastnosti a charakter vody jen za aplikace zcela zvláštních opatření, a i to pouze částečně. V žádném případě však toho nelze dosáhnout pomocí dnešního typu vedení vody, který je diktován čistě zevními vědecky účelnými a povrchními hledisky. Pouze při vedení minerálních léčivých vod, jejichž emanace již téměř bije do očí, jsme při volbě potrubních materiálů poněkud obezřetnější.

K tomu se ještě přidává další problém, že za účelem dosažení nezbytých objemů vody je pramenitá voda několikanásobně ředěna nezralou spodní vodou, která dosud nevykazuje dostatečný obsah ušlechtilých uhlíkatých sloučenin.

Protože se voda zahřívá na své dlouhé cestě potrubími, vyráběnými dnes většinou bohužel z dobře tepelně vodivých materiálů, uhlíkaté

sloučeniny a rovněž kyslík, jež jsou v ní obsaženy, začínají být čím dál agresivnější. Jaké účinky mohou být způsobeny tímto jevem, to se dá dostatečně dokumentovat mimo jiné na charakteristických korozních projevech, identifikovaných na lopatkách oběžných kol vodních turbín. Obsah kyslíku může také napomoci vývoji organických látek v podobě choroboplodných zárodků, jež jsou obsaženy ve vodě, v plnohodnotné dospělé bakterie. Stejné pochody, které se odehrávají ve vodě samotné, musí nastat i tehdy, když se dostane voda, ochuzená o uhlíkaté sloučeniny a obohacená o kyslík, do těla a zahájí v něm za pomoci látek, k nimž má afinitu (chemickou náklonnost), při vhodné teplotě proces přestavby, který v tomto případě nelze charakterizovat jako proces výstavby, ale spíše jako proces destrukce a úpadku. Za těchto předpokladů se stává požívání takové vody jednou z hlavních příčin moru 20. století – rakoviny.

Stoupání mízy

• Vodě přísluší jistá vnitřní vitalita a když stoupá kapilárami, připadá jí rozhodující role při zásobování nezbytnými stavebními látkami.

• Stoupání mízy ve stromech nemůže být vysvětleno pouhou shodou fyzikálních momentů, jako například působení vnějšího tlaku vzduchu apod. Jeho vysvětlení musíme spíše hledat v neustálém pulsování v každé buňce probíhajících procesů látkové výměny stromu. Je tedy následkem vitální činnosti kapilárních buněk stromu.

Nejčastějším výrazem Viktora Schaubergera, když hovoří o vodě, je „krev Země". Proto měl vždy po ruce velké množství různých paralel mezi lidským či zvířecím krevním oběhem a cestou vody pod povrchem Země a po něm. Ve svých úvahách se však s oblibou zabýval i dalšími mízami a jejich cestami. Pro něj jako pro lesníka byly tím nejvděčnějším předmětem pozorování a zkoumání právě stromy. Jako příklad uveďme úryvek z kapitoly „Vedení krve Země – krevní oběh" spisu „Naše nesmyslná práce" (viz také kapitola „Les, kolébka vody").

Ve svých dosavadních výkladech jsem často diskutoval „látkovou přeměnu vody", kterou lze navenek charakterizovat jako takzvanou „pulsaci" vody. O tomto jevu ví hydraulika pouze to, že s přibývající rychlostí klesá a naopak s přibývající drsností stěn odtékající vody stoupá. Vodě tedy přísluší jistá vnitřní vitalita a když stoupá kapilárami, připadá jí rozhodující role při zásobování nezbytnými stavebními látkami.

Na různých místech jsem již upozorňoval na skutečnost, že stoupání mízy ve stromech nemůže být vysvětleno pouhou shodou fyzikálních momentů, jako například působení vnějšího tlaku vzduchu apod. Vysvětlení tohoto jevu musíme spíše hledat v neustálém pulsování probíhajících procesů látkové výměny stromu v každé jeho buňce. Je tedy následkem vitální činnosti kapilárních buněk stromu.

Profesor Kurt Bergel z Berlína dospěl stran činnosti srdce a krve u živočišných bytostí k podobným závěrům. Zbavil se dosavadního názoru, že motor „srdce" pumpuje krev do všech částí těla. Tuto práci spíše vykonávají miliony vysoce aktivních kapilár, které hustě protkávají celé tělo.

Tato kapilární síla by však byla schopna pouze dosáhnout určité konkrétní výšky. Proto je zapotřebí pomoci zvenčí. To ukazuje Bergel pomocí malého experimentu. Postaví do nádobky s vodou svazek vlasově tenkých trubiček a rovnoměrně mírně poklepává na jejich druhý konec, čímž docílí rovnoměrného a trvalého vytékání vody z tohoto druhého konce.

Zdraví a nemoc jsou podle jeho výkladu závislé v prvé řadě na bezvadném respektive narušeném stavu činnosti kapilár. Jednoznačný důkaz pro toto své tvrzení přináší profesor Bergel prostřednictvím svých pokusů s ptačím vajíčkem. Po krátkém pobytu vejce v inkubátoru se objeví malý červený bod, který se při bližším pozorování projeví jako kapička krve. Pokud se vejce vrátí do inkubátoru, můžeme po nějaké době spatřit na obalu žloutku síť krevních vlásečnic. Ještě těsně před odstavením tam můžeme sledovat rytmickou pulsaci.

Zasolení následkem mechanického získávání pitné vody

• Pokud se (v blízkosti moře) přílišným odběrem spodní vody velkými čerpadly sníží hladina spodní vody, pak se pomezní vrstva mezi mořskou a sladkou vodou posune směrem vzhůru, až je nakonec slanost respektive vzestup koncentrace chlóru v pitné vodě tak vysoká, že se tato voda již nedá pít.

• Při této příležitosti by se mělo upozornit i na zasolení mnohých horských jezer, které bylo v podstatě zaviněno opatřeními vodohospodářů a energetiků.

Dalším úryvkem z knihy „Naše nesmyslná práce" se budeme věnovat problému, který popsal Viktor Schauberger již v roce 1933, který však byl diskutován v odborném světě o mnoho let později a tehdy se s ním také seznámila prostřednictvím médií i široká veřejnost: narůstající slanost zásob spodní vody.

Čistě mechanická opatření k získávání pitné vody vedou v mnoha přímořských oblastech k nepříjemným překvapením.

Když se přílišným odběrem spodní vody velkými čerpadly sníží hladina spodní vody, pak se pomezní vrstva mezi mořskou a sladkou vodou posune směrem vzhůru, až nakonec dosáhne hladina této přechodové vrstvy do oblasti, v níž pracuje sací hlava čerpadla, čímž se nakonec zvýší slanost respektive vzestup koncentrace chlóru v pitné vodě natolik, že se tato voda již nedá pít.

Mechanicko-fyzikální postupy jsou dále ještě podpořeny procesem látkové výměny mezi sladkou a mořskou vodou. S každou novou čerpací studnou, vykopanou do pobřežní půdy, se usnadňuje vzdušnému kyslíku průnik do přechodové vrstvy mezi sladkou a mořskou vodou. Změní se také poměry teplotního spádu mezi hladinou sladké vody a přechodovou vrstvou, jež leží pod ní. Obě tyto složky spolupůsobí na snížení vnitřních vzestupných sil vody, které ji drží na určité úrovni.

Při této příležitosti by se mělo upozornit i na zasolení mnohých horských jezer, které bylo v podstatě zaviněno opatřeními vodohospodářů a energetiků.

Naše řeky byly nejprve bezcílným pustošením lesů zbaveny ochrany před Sluncem a horkem, kterou jim poskytovala střecha z listí lesních stromů. Později se k tomuto neblahému procesu přidaly ještě i regulace vodních toků, prováděné podle čistě mechanických hledisek. Obě tyto okolnosti zavinily vysoké obohacení vody kyslíkem a ta nyní začala vyhledávat ve stěnách koryta jednoduché i komplexní uhlíkaté látky a částečně je odtrhávala z břehů a částečně je rozpouštěla na dně koryta.

Pokud se pak tato říční voda dostane do chladnějších, hlubokých jezer, v nichž se nyní koncentruje kyslík, jenž byl až dosud velmi agresivní, a pokud voda není schopna udržet nyní disperzní uhlíkaté sloučeniny, začne docházet k sedimentaci solí – a ze sladké vody vznikne mořská voda.

Obrácený postup se odehrává ve velkých mořských hloubkách, kde dochází k silnému přesycení vody vysoce organizovanými uhlíkatými sloučeninami a kde je voda nyní nejen slaná, ale i vysoce negativně nabitá, čímž může v mořských hlubinách docházet k bouřkám.

Přeměna mořské vody na vodu sladkou

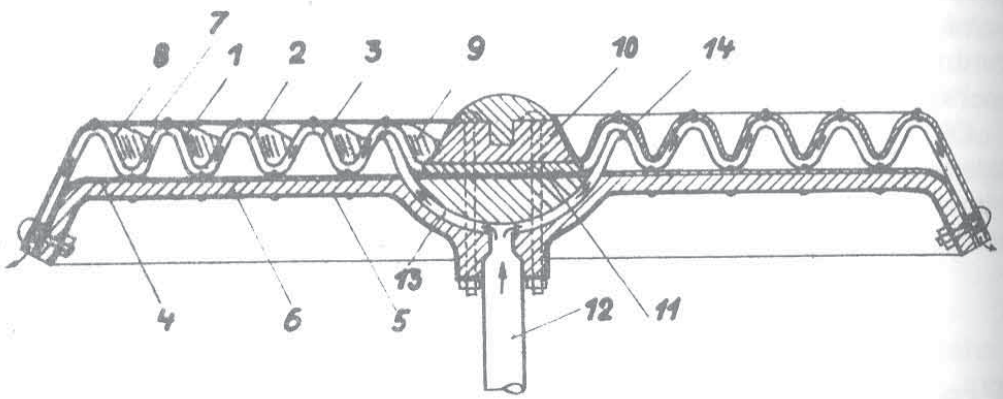
• Mořskou vodu není tak snadné definovat, protože definice odpovídá obyčejnému zápisu „H_2O + sůl", spíše je třeba se na ni dívat jako na zcela zvláštní stavovou formu kapaliny.

• Je jasné, že ve smyslu tohoto názoru nemůže být sladká voda „mořskou vodou mínus sůl", nýbrž že sladká voda je jinou stavovou formou kapaliny, než je právě mořská voda.

Při tématu „Přeměna mořské vody na vodu sladkou" se nejprve nabízí závěr, že tato přeměna závisí pouze na tom, jak šikovně dostaneme z vody sůl. Že tomu tak není, to dokazují úvahy, argumenty a návrhy, které přednesl Viktor Schauberger kolem roku 1940 v souvislosti s přihláškou svého patentu. Zatímco v pozdějším období měla hrát ústřední roli při přeměně mořské vody ve vodu sladkou sací spirála, kterou mezitím vynalezl, ve válečných letech tvořila páteř realizace jeho strojních výzkumů koncepce sacích turbín.

Atomární proměna látek ve formě páry a plynu

Takzvaný klimator nebo repulsin tvořily kruhové vlnité kotouče, které ležely těsně u sebe, jež byly uvedeny do rotace,[83] což je výmluvnou známkou konstruktivistických úvah Viktora Schaubergera. V přihlášce svého patentu „Způsob a zařízení k atomární přeměně kapalných a plynných látek"[84] zmiňuje mimo jiné i možnost přeměňovat mořskou vodu ve vodu sladkou pomocí zařízení, pracujícího podle tohoto principu.

Náčrtek z přihlášky patentu „Způsob a zařízení k atomární přeměně kapalných a plynných látek".

Aniž bychom podrobněji studovali konstrukční detaily, uvedeme si nejprve několik vět z přihlášky patentu ze dne 1. března 1940. Konkrétně se zde hovoří o dvou vlnitých kotoučích (1) a (2) z postříbřené nebo amalgamované mědi:

Při odpovídajícím počtu otáček je dosaženo tlakového maxima, při němž dochází k oživení bio-elektrické energie, s jejíž pomocí mohou být rozštěpeny základní vazby v protékajících kapalných či plynných látkách a tyto uvolněné energie pak mohou být libovolně syntetizovány nebo odvedeny.

Jako materiálu pro výrobu dílů (1) a (2) může být rovněž použito postříbřené či amalgamované zlato či syntetická pryskyřice. Když po-

užijeme syntetickou pryskyřici a skrze sací prostor (3) nasáváme například mořskou vodu, získáme jako výsledek procesu planou sladkou vodu.

Toto tvrzení Viktora Schaubergera však naráží u odborníků patentového úřadu na nepochopení. Schauberger se o tom zmiňuje v jednom z dopisů svému synovi Waltrovi následujícími slovy: „Ten muž si představuje mořskou sůl jako H_2O + několik špetek soli." V odpovědi na zamítavé stanovisko posílá žadatel o patent dne 16. srpna 1940 příslušnému úředníkovi-zpracovateli již poněkud mírněji formulované vysvětlivky k tématu.

Vynález se opírá o poznatek, podle nějž kapalnou hmotu, například mořskou vodu, není tak snadné definovat, protože definice odpovídá obyčejnému zápisu „H_2O + sůl", spíše je třeba se na ni dívat jako na zcela zvláštní stavovou formu kapaliny. Je jasné, že ve smyslu tohoto pohledu nemůže být sladká voda „mořskou vodou minus sůl", nýbrž že sladká voda je jinou stavovou formou kapaliny, než je právě mořská voda.

Musí být výslovně zdůrazněno, že skutečnost, že je možno destilovat mořskou vodu a získat tímto procesem neslanou vodu plus sůl, nemá pro průběh vynalezeného postupu žádný význam, protože právě dotyčný vynález má úplně jiný základ než je fyzikálně-chemický úhel pohledu, který je v současnosti pokládán za všeobecně platný.

Proměna kapalné substance v jinou tekutou formu ve smyslu tohoto vynálezu je tedy veskrze vnitroatomovým pochodem, který nemá nic společného s vylučováním rozpuštěné soli. Při provádění postupu podle příslušného vynálezu je spíše zapotřebí vzít v úvahu to, že stav kapalné substance jako takové se neustále mění tím způsobem, že postupně dosahuje stále tekutějších, vodnatějších, plynnějších a éteričtějších stavů.

Správnost tohoto pojetí je potvrzena skutečností, že při provádění předmětného postupu se daří například přeměňovat mořskou vodu na vodu sladkou, aniž by přitom docházelo k vylučování soli.

Snaha Viktora Schaubergera získat patent na svůj vynález se táhne celé roky. Praktické pokusy, které během této doby uskutečňuje s pomocí příslušných přístrojů, jsou však spíše zaměřeny na využití tohoto

vynálezu v oblasti letectví a podmořské lodní dopravy než na využití k přeměně mořské vody ve vodu sladkou.

S koncem 2. světové války pomine doba praktického uplatnění ve výše uvedených oblastech. I v kinetických koncepcích Viktora Schauberger dochází v té době ke změně. Namísto vlnitých kotoučů a principu sací turbíny se nyní dostává ke slovu sací spirála. S konkrétním tématem „Přeměna mořské vody ve vodu sladkou" se začíná Viktor Schauberger blíže zabývat opět až téměř po dalších deseti letech.

Přeměna mořské vody

> • *Aby bylo možno přeměnit mořskou vodu na vodu sladkou, musí být nasávány silně difundované (jemně rozptýlené) bipolární stavy kyseliny uhličité jemnými tryskami do hermeticky uzavřené mořské vody, nacházející se ve stavu podtlaku přibližně 0,8 atmosféry.*

Viktor Schauberger popisuje ve svém článku z 1. června 1954, který se vešel na pouhou jednu stránku formátu A4, že „přeměna mořské vody" by měla fungovat podle jeho nového technologického konceptu. Rozhodující roli přitom hrál jeden z jeho vynálezů, takzvaná sací spirála – jakýsi druh obrácené vrtule, který uděluje procházejícímu médiu dostředivý pohyb namísto odstředivého, tedy „navíjí" ji dovnitř a tím vytváří sání.

Ještě jedna poznámka: Jedná se zde o technický popis, v němž jsou použity výrazy a postupy, které mohou být zprvu srozumitelné pouze zkušenému čtenáři Schaubergerových spisů. Snad bude v tuto chvíli stačit, když při čtení pochopíme, jak nekonvenční přístup k řešení problémů formuloval Viktor Schauberger již před desítkami let.

Vznik emulze, tohoto nejniternějšího spojení bipolárních stavů základního prvku či suroviny v určitém médiu, například ve vodíku, je možný pouze difúzí.

Pod pojmem difúze je nutno chápat pronikání bipolárních stavů základního prvku; sloučení (legování) protichůdně napjatých fází základní látky, takže z toho pak vznikne – podobně jako v procesu legování kovů – něco třetího, například mosaz z roztoku roztavené mědi se zinkem.

Abychom přeměnili vodní emulze, například mořskou vodu, ve sladkou vodu, musí být nasávány silně difundované (jemně rozptýlené) bipolární stavy kyseliny uhličité jemnými tryskami (podobnými, jaké jsou ve skořápce slepičího vejce) do hermeticky uzavřené mořské vody, nacházející se ve stavu podtlaku přibližně 0,8 atmosfér – viz přeměna ledu z mořské vody ve sladkovodní led, která se uskuteční, když je dosaženo teplotního spádu (chladné okolí versus teplejší led), přičemž tlustý led sehrává roli překážky.

Touto překážkou je vodík, který se uvolňuje, když je dodán při výše uvedeném transformačním procesu mletý (pravý) jantar. Chemický vzorec jantaru je $C_{40}H_{64}O_4$.[85]

V biologickém vakuu se z jantaru uvolňuje vodík díky navíjecímu druhu pohybu ochlazením a současně pod vlivem katalyzátoru a tento vodík je nosičem nového emulzního produktu, kterým je sladká voda.

Tato sladká voda obsahuje éterickou kyselinu uhličitou až – v tom nejpříznivějším případě – do koncentrace 96 % a jen něco více než 4 % zhuštěného (neaktivního) kyslíku. Výraz éterická kyselina uhličitá není tak úplně správný, protože se zde již jedná o jakousi směs podobného druhu, jaká vzniká při emulgaci difúzního těžkého oleje (parafínového oleje s difúzní kyselinou uhličitou).

V tomto emulzním produktu se *difúzní* kyselina křemičitá navázala na *difúzní* olej v nosné látce vodě na úkor kyslíku, který je v tomto oleji obsažen, pokud přitom spolupůsobily výše uvedené předpoklady (podtlak – biomagnetická síla přitažlivosti plus fyzikální komprese plus katalytický účinek, za předpokladu hermetického odclonění světla, tepla a vzduchu).

Pokud do procesu zasáhne vzduch, světlo nebo teplo, pak je celý emulgační proces podvázán.

V arktických oblastech je noc delší než den, udržují se zde nízké teploty a katalytický účinek je zde přirozeně zajištěn díky velkému bohatství zásob kovů v blízkosti pólů.

Když tedy chceme okopírovat tento přírodní transformační proces, musíme zajistit noc (zatemnění), trvalý vliv chladu plus zmíněný katalytický účinek. Biologické vakuum se dá udržet pomocí navíjecí sací spirály.

Teprve tehdy se dá zkrátit čas transformace, který v přírodě probíhá půl roku až rok (podobně jako při procesu studeného kvašení při výrobě sladkého, takzvaného nekvašeného moštu, který se používá ve Vídni), protože zde spolupůsobí pouze planetární zemské pohyby.

Tento efekt může být podstatně urychlen pomocí spirály. Probíhá tudíž tím rychleji, čím více vzrůstají otáčky spirály.

Potud nezkrácený text pojednání o „přeměně mořské vody" z 1. června 1954. Ještě v témže měsíci přichází Schauberger s dalším textem, tentokrát již o dvoustránkovém rozsahu, v němž se po určitých okolcích pouští do téhož tématu.

Protože fyzici se sice zabývají změnou skupenství, nezabývají se však vnitřní změnou stavu látky, a chemici naopak věnují maximální pozornost té druhé záležitosti, rozevírá se zde poměrně rozsáhlá mezera v našem poznání, kterou neuznávají ani atomoví fyzici a proto se soustředí na obrácené emulzní produkty. A tak dospěli k vodíkové bombě, aniž by tušili, čemu vlastně mají rozumět pod pojmem „vodík".

Negativně nabitý koncentrát energetické látky, který v sobě skrývá zejména jantar, tato fosilní pryskyřice, jejíž chemický vzorec zní $C_{40}H_{64}O_4$, vysvětluje tuto záhadu, proč se v Baltickém moři, v němž se nachází velké množství jantaru, vyskytuje téměř pitná mořská voda, zejména pokud se odebere z větších hloubek.

Uměním je – nebo spíše bylo – že se jantaru přirozeným způsobem odebírá to *věčné ženství*[86] ve stavu potenciálu (ve stavu zrodu – status nascendi) a provede se jeho difúzní křížení s přesolenou mořskou vodou, aby se tímto prapůvodním stvořením zrodil fyzikální novorozenec – čerstvá voda, v níž je poután *vše pozvedávající* přebytek kyslíku a jenž je zde svým způsobem stráven a pak z toho vzniká obnovená (občerstvená) ušlechtilá voda, jež zneškodní *veškeré překyselení* – hlavní *příčinu rakoviny*.

Takto ošetřená voda vlastními silami stoupá (viz kvalitní pramenitá voda) a navrátí unavenému a oslabenému organismu levitační sílu jeho mízy či krve.

Strojní přeměna mořské vody ve vysoce kvalitní pramenitou vodu

> • *Moudrá příroda nezvedá žádné uzavřené masy, nýbrž nejprve je rozštěpí a tím dosáhne pohybu vzhůru a ven prakticky bez odporu.*
> • *Člověk, živočich ani rostlina nedýchají, nýbrž jsou dýcháni (zásobováni vzduchem) vyššími energetickými druhy. Stejně tak jsou ptáci létáni a ryby plavány.*

Několik let po sepsání předchozího pojednání shrnul Viktor Schauberger své poznatky ještě jednou a naposled – v létě 1958 v Shermanu / Texas (viz kapitola „Nesprávné pohyby, zárodek smrti"). Ve svých vysvětlivkách k takzvané vzduchové turbíně se věnuje také vodě, přesněji řečeno přeměně mořské vody ve vysoce kvalitní pramenitou vodu.

V přírodě je všechno reverzibilní. Podle mého mínění existují také rozdílně působící atomové energie; působící *tahem* či *tlakem*. Této rytmické hře na střídání vděčí původně každý živočišný druh za svou schopnost dýchat. Člověk, živočich i rostlina nedýchají, nýbrž jsou *dýcháni* (zásobováni vzduchem) vyššími energetickými druhy. Stejně tak jsou ptáci *létáni* a ryby *plavány*.

Jedná se zde o difúzní křížení, o rozpouštění emulzí opačného smyslu, jejichž produkty jsou různé atomové energie, které akumulují krev, vodu a mízu a v nepřímém smyslu přenosu plodí a regulují životní sílu.

Sací spirála, která tomuto procesu napomáhá, je věrnou kopií takzvaných přírodních choán (nálevkových dutin), které, jak ví každý lékař, ochlazují či oteplují vdechovaný objem vzduchu tak, aby odpovídal aktuální teplotě krve. Během tohoto procesu musí převládnout „padající teplotní spád" respektive musí být překlenut, aby nedošlo k přetlaku v krevním či mízním roztoku, protože i zde působí levitační síla pohybu krve a mízy. Atomární tlak slouží pouze k vylučování uvolněných vzduchových mas a exkrementů, které se děje stejným způsobem jako při porodu – *po šroubovici*.

I zde se jedná o přírodní procesy, o nichž nemá moderní technik ani páru. Moderní technik mimo jiné vůbec neví, že tlak a tah vyžadu-

jí naprosto rozdílné základní stavy hmoty. Což znamená, že přetlak napomáhá zapařování a podtlak vypařování.

Pokud například čerpáme vzduch běžnou vakuovou pumpou, dostane se ke slovu pouze ten základní stav, který je přesycen kyslíkem. Pokud zahřejeme bipolární směs vzduchu, pak se dostanou ke slovu především odpařované uhlíkaté sloučeniny. *Sací spirála* vyvíjí tah i tlak a s její pomocí tedy lze získat 100 % biologicky správnou vakuovou sílu, která je nezbytná například při strojním odpařování při technice studeného proudění, abychom co nejrychleji odpařili mořskou vodu, přičemž nečistoty všeho druhu zůstávají v roztoku a vzniká nám pouze čistá mlha, taková, jakou můžeme občas pozorovat za chladných zimních dnů nad tekoucí řekou.

Tyto masy mlhy, zvedající se velkou rychlostí po šroubovici (následkem biologického vakua, které zesiluje směrem vzhůru – v tomto případě se vzduchová šroubovice nachází na horním konci speciálně tvarované stoupací trubky), i zde zvyšují svou specifickou hmotnost a vrací se tedy zpět do svého kapalného skupenství, načež se tato uměle vyrobená dešťová voda smísí se stopovými prvky geosférického původu a díky dostředivému způsobu pohybu se začne teplotně přibližovat anomálnímu bodu. Výsledkem je vysoce kvalitní horská pramenitá voda, protože nadbytečný kyslík je vázán v uhlíkatých sloučeninách.

Tím získáváme možnost nejen levně přeměnit mořskou vodu zpět v tu nejlepší horskou pramenitou vodu, ale dostat ji i do jakékoliv požadované výšky, protože chladná mlžná oblaka, jež jsou obvykle přesycena kyslíkem, se samovolně vznášejí respektive proudí vzhůru.

Moudrá příroda nezvedá žádné uzavřené masy, nýbrž nejprve je rozštěpí a tím dosáhne pohybu vzhůru a ven prakticky bez odporu.

Stejně jako proces studeného kvašení, jenž probíhá v dobrých ovocných sklepích, může být i tento proces okopírován strojově. Chladnou destilací – jež je ovšem dnešní vědě ve své praktické aplikaci neznáma.

Měsíc po vydání svých souhrnných poznatků pro svého amerického „hostitele" Viktor Schauberger umírá. Podle písemných dokumentů, které jsem mohl shlédnout na jaře roku 2004 ve Spojených státech amerických, byl přinejmenším jeden z aktérů tohoto „amerického dobrodružství", Karl Gerchsheimer, zvláště zainteresován na tématu „přeměna mořské vody" i po smrti Viktora Schaubergera a s ní spojeném vyschnutí tohoto pramene vědění. Tento Američan německého původu se pokoušel ještě v 60. letech nalézt kompetentní lidi, kteří by dokázali prosadit koncepce Viktora Schaubergera. Pokud je mi známo, neúspěšně.

Zrození vody

> • *Co je to vlastně – voda? Odkud pochází? A kam zase odchází? Již nespočet lidí se pokoušel nalézt odpovědi na tyto otázky.*
> • *Dobrá voda – dobrý život. Špatná voda – špatný život. Žádná voda – žádný život. Toto základní pravidlo, jakkoliv je jednoduché a pravdivé, nepotřebuje žádný další komentář.*

Ke konci světové války je Viktor Schauberger již prakticky neschopen manuální činnosti a o to více času mu zbývá, aby rýsoval náčrtky a aby vydával rukopisy k nejrůznějším tématům. Tak tomu bylo také 22. května 1945, kdy se rozhodl zaujmout na dvou stranách formátu A4 stanovisko k tématu, jež podle velkého nadpisu znělo: „Zušlechťování vody". Vyšlo z toho pojednání, které daleko přesahuje dané téma. Vycházeje z experimentů s padajícími vodními kapkami a s hesly jako „elektřina z vodopádu" respektive „pokus s vodním vláknem a se vzlínavostí vody",[87] poznává Viktor Schauberger možnost, jak vyrábět jakékoliv množství vody v jakékoliv požadované kvalitě.

Každá bytost – ať už je to člověk, zvíře, rostlina, minerál či kov – má své zcela konkrétní druhové i individuální touhy a tím i zcela konkrétní úlohu nebo smysl života, který je v podstatě dán tím, že zdědili nějakou vlohu, jež jim má dopomoci ke kvalitativnímu vývoji.

Tento případ se týká zejména *vody*. Proto je tak důležité podrobně studovat povahu a vlastnosti vody, její vnitřní schopnosti a zděděné vlohy, abychom mohli prostřednictvím jejích možností zušlechtění posloužit všeobecnému i individuálnímu vývojovému procesu.

Co je to vlastně – voda? Odkud pochází? A kam zase odchází? Již nespočet lidí se pokoušel nalézt odpovědi na tyto otázky. Profesor Gerlach z Mnichova vysvětloval ještě přednedávnem, že voda je pro

nás nepochopitelnou hádankou a její původ a důvod jejího zániku pro nás jsou a zůstanou neproniknutelným tajemstvím.

Jedno staré přísloví praví: Veškerý život pochází z vody. Voda je proto vlastním zdrojem života. O důvod víc, abychom se jí začali vážně zabývat.

Další přísloví říká: Veškerý život povstal z pohybu. Protože, jak známo, život by nemohl existovat beze smrti, musí také existovat dva druhy pohybu. Jeden, který vytváří život, a druhý, který k němu vytváří předpoklady.

Jinými slovy: Musí existovat dva naprosto různé a rozdílně působící druhy pohybu. A sice jeden, který vytváří *„fyzickou"* formu života a druhý, který uvádí do chodu základní předpoklady pro tuto tvorbu, *„metafyzickou"* přestavbu a vyvolává pochody, díky nimž pak mohou přijít na svět produkty tohoto druhu pohybu.

Ke každému zrození patří oplodnění. Oplodnění je podmínkou rozbití prvotní formy. A nyní opět stojíme před fundamentální otázkou: Co je to vlastně pohyb?

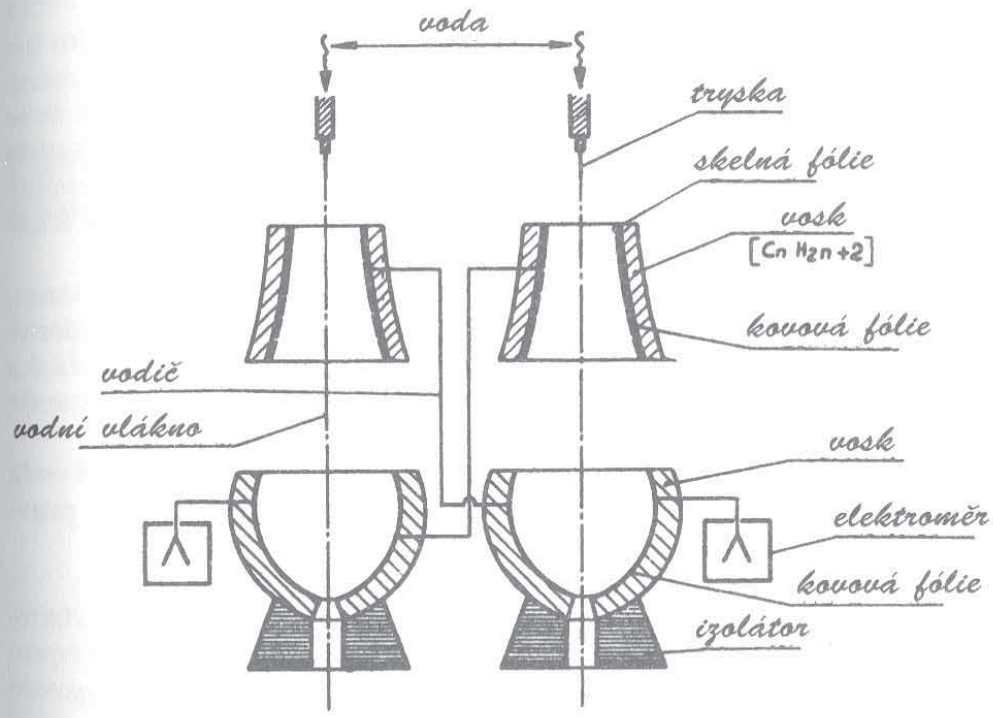
Odpovědí na tuto otázku jsou padající kapky vody, z nichž tryskají ve vodorovném i svislém směru energetické formy, jejichž plodící síla činí – měřeno elektroměrem – přibližně 12 000 zárodečných voltů. Zárodečné volty jsou tak pojmenovány proto, že se zde jedná o napěťový svazek, v němž je obsaženo přibližně 12 000 vodních zárodků energetického stavu, které by se uvolnily, kdyby kapka vody odskočila do výše přibližně 20 cm. Je samozřejmé, že k měření této kapacity jsou nezbytné zvláštní přístroje. Kdybych je na tomto místě začal popisovat, odchýlil bych se již příliš od daného tématu. Musí proto stačit, když zde vyjasním alespoň to „podstatné".

Vedeme-li vodorovně vyzařující energetickou formu vakuovou trubicí, objeví se na jejím vnitřním povrchu silně pulsující červený světelný efekt barvy krve. Když vedeme zmíněnou energetickou formu do skleněné žárovky, naplněné okysličeným vzduchem, vznikne tam přibližně tolik vodních kapek, kolik zárodečných voltů ukáže měřící přístroj. Nyní již stojíme před zrozením vody a před druhem pohybu, který vede k tomuto zrodu.

Charakteristickým kinetickým tvarem padající vodní kapky je „prostorová cykloida", která popisuje volně padající vodní kapku. Kdybychom zde chtěli popsat tento druh pohybu, který je metafyzickým stavem předpokládaného života, kterému někteří lékaři říkají „křivka

vzniku života", dalece bychom tím překročili téma, o němž zde pojednáváme a dostali bychom se od něj příliš daleko, proto zde pouze poznamenám, že u vodorovného výronu energie se jedná o spirálovitý druh křivky, která rozšiřuje svůj příčný úhlový rádius v podélném směru energetického výronu.

Náčrtek z článku, který vydal Dipl.-Ing. Walter Schauberger v časopise „Implosion", č. 6, 1962.

Kolmo působící energetická forma, která ve vakuových trubicích vydává stálé a pronikavé světlo – takřkajíc Slunce ve stavu zrodu – se dá rovněž popsat „prostorovou cykloidou", jejíž příčný poloměr se však postupně zmenšuje. Čím rychleji padá zmíněná kapka směrem dolů a čím výše je umístěna vakuová žárovka ve směru podélné osy, tím pronikavější a stálejší je zmiňovaný světelný efekt. Čím je vakuo-

vá žárovka vzdálenější od zdroje vodorovně vyzařující energie, tím tmavší bude silně pulsující světelný efekt barvy krve. Pokud se postaví tomuto vyzařujícímu energetickému svazku do cesty účinné izolační mezistěny, které budou mít brzdný účinek, pak vznikne za spolupůsobení atmosférického světla a tepla pozitivně nabitá voda. Pokud však zopakujeme celý postup za nepřítomnosti světla a tepla, vznikne naopak negativně nabitá voda.

Tím stojíme nejen před zrozením vody, navíc i před pohlavním určením produktu vtělení. Shrnutím těchto pokusů získáváme poznání, jehož dosah a význam nám začne být patrný, když si domyslíme, že se nyní před námi otevírá cesta, na níž můžeme přirozeně vyrábět *vodu* – tuto krev Země – v jakémkoliv množství a v požadované kvalitě a přitom ještě získávat požadované dědičné vlastnosti, potřebné k novému zrození vývojově staršího potenciálu.

Žádného vodovodního potrubí nebude již nadále zapotřebí k tomu, abychom si uprostřed oceánu mořské vody či písečné pouště náležitě vyrobili tu nejušlechtilejší vodu. Tím bude originálně vyřešena otázka životního prostoru pro neustále se rozmnožující lidstvo a odstraněn i problém dnešního nedostatku potravin.

Dobrá voda – dobrý život. Špatná voda – špatný život. Žádná voda – žádný život. Toto základní pravidlo, jakkoliv je jednoduché a pravdivé, nepotřebuje žádný další komentář.

Viktor Schauberger závěrem upozorňuje na to, že příslušné přístrojové vybavení k „plození vody a ke zvyšování její jakosti", jež je připraveno k zahájení provozu, stojí ve výrobním provozu v Horním Rakousku.[88]

Pod tlakem poválečného vyjednání v Německu a v právě obnoveném Rakousku – píše se 22. květen 1945 – jakož i vzhledem k prekérní situaci s poválečným zásobováním potravinami apeluje Viktor Schauberger na nové držitele moci, aby se svou plnou vahou zabývali významem tématu „voda".

Možnost klidného pokračování v práci je nyní jediným předpokladem, abychom konečně vyřešili základní problém zásobování potravinami. Vytvořit takové podmínky je úlohou těch, v jejichž rukou je další osud německého národa po prohrané válce Německa, a je také nutno zušlechtit dosavadní názory těch, kteří jako politici nebrali na

přírodu ani ty nejmenší ohledy a kteří tím zavinili náš dnešní osud, za nějž je ovšem bezpochyby zodpovědný celý národ, a aby uvolněním toho největšího tajemství přírody alespoň částečně odčinili svou vinu.

Dobrá voda, v níž jsou dědičně obsaženy všechny dobré vlastnosti, odčiní provinění těch, kteří zasáhli do životního osudu celého lidstva, aniž by znali vnitřní povahu, dobré a špatné charakterové vlastnosti tohoto zděděného zdroje života.

Povrchová voda – spodní voda – pramenitá voda

- *Rozlišujeme vodu, která má vysoký obsah energií uhlíkatých sloučenin, a vodu, která vykazuje vysoký obsah kyslíkových energií. Tyto energetické formy jsou charakteristické pro to, co označujeme jako sféru, psychiku nebo povahu vody.*
- *Atmosférická voda, tedy povrchová voda obsahuje plynný podíl, absorbovaný ze vzduchu, který se skládá především z fyzikálně rozpuštěného kyslíku. Fyzikální formu roztoku musíme chápat jako vyšší formu spojení různých skupin látek, než se vyskytuje v čistě chemické formě roztoku. Fyzikální formy roztoku se spoluúčastní již i energetické pochody.*

Voda je mnohem víc než to, co nám nabízí její běžný chemický vzorec, který nám umožňuje pouze pochopit, že se jedná o společnou vazbu dvou dílů vodíku a jednoho dílu kyslíku. Proč vlastně tvoří oba plyny podle potřeby pevné, tekuté či plynné spojení, které by se za teplotních podmínek, jež panují na Zemi, mělo vyskytovat vlastně pouze v plynné podobě? A navíc: Je skutečně jedno kdy, jak, kde a proč se oba prvky vlastně spojují?

Podle historie vzniku a zralosti se podle Viktora Schaubergera rozvíjejí rozdíly v „charakteru vody". Přitom hraje důležitou roli nejen chemické složení doprovodných látek, nýbrž také fyzikální vlivy během procesu zrání. Tento fyzikální aspekt sehrává nejdůležitější roli, pokud hovoříme o (životní) energii vody.

Z dnešního pohledu bychom mohli přijmout závěr, že nezáleží až

tak bezpodmínečně na chemickém složení oné tekutiny, která je oceňována jako zdravá poživatina (viz etikety na lahvích s minerální vodou). Musíme spíše rozvinout doplňkové analytické metody a použít je. Metody, které dokážou vystihnout účinky fyzikálních vlivů – jako je tlak, teplota, záření a/nebo magnetické pole – na vodu.

Příslušná místa v textu pocházejí z knihy „Naše nesmyslná práce". K tomu je nutno dodat ještě jedno upozornění na svérázné definice Viktora Schaubergera: Všeobecně používané pojmy jsou na jedné straně redukovány na to nejnezbytnější minimum nebo je naopak jejich význam dále rozšířen. Příkladem budiž pojem uhlí respektive uhlíkatá sloučenina, který používá Schauberger prakticky pro všechny prvky přírodního původu, vyjma kyslíku (a v některých případech ještě vyjma vodíku).

Dobrá pramenitá voda se odlišuje od atmosférické vody (dešťové vody) svým vnitřním složením. Pramenitá voda obsahuje kromě rozpuštěných solí poměrně velký obsah plynů ve volné i vázané formě (kyselina uhličitá). Plyny, absorbované dobrou pramenitou vodou, se skládají až z 96 % uhlíkatých sloučenin a skupin. Uhlíkatými sloučeninami (materiály) jsou zde míněny všechny uhlíkaté sloučeniny podle definice chemiků, všechny prvky a jejich vazby, všechny kovy a minerály, jedním slovem všechny látky s výjimkou kyslíku a vodíku.

Atmosférická voda (dešťová voda, destilovaná voda, kondenzovaná voda nebo voda, vystavená ve svém proudu silnému provzdušnění a intenzivnímu vlivu světla), tedy povrchová voda, vykazuje poměrně vysoký obsah kyslíku, téměř žádné nebo jen velmi chabě organizované formy soli, žádnou nebo jen velmi málo volné i vázané kyseliny uhličité a obsahuje určitý objem plynu, absorbovaný ze vzduchu, jenž je tvořen především kyslíkem, rozpuštěným ve *fyzikální* formě.

Fyzikální formu roztoku je nutno chápat jako vyšší formu roztoku (spojení) různých skupin látek, než jaké můžeme pozorovat v čistě chemických typech roztoků. Fyzikální formy roztoku se spoluúčastní i energetické pochody.

Rozlišujeme proto vodu, která má vysoký obsah energií uhlíkatých sloučenin, a vodu, která vykazuje vysoký obsah kyslíkových energií. Tu první budeme nazývat *katodovou* a tu druhou *anodovou vodou*. Katodová voda obsahuje negativní energetické formy a anodová voda pozitivní.

Energetické formy jsou charakteristické pro to, co označujeme jako *sféru, psychiku* nebo *povahu vody*.

Pramenitá voda, vyvěrající z půdy, proto obsahuje v převažujícím poměru *uhlíkatou sféru*, negativní energetické formy respektive negativní charakter, dešťová voda, pocházející ze srážek v atmosféře, obsahuje především *kyslíkovou sféru*, pozitivní energetické formy respektive pozitivní charakter.

Voda, jež se sráží z atmosféry a padá na zem, potřebuje ke své vnitřní přestavbě kromě schopnosti přijímat určité transformační látky a nezbytného *odstínění vlivu světla a vzduchu* také určitou dráhu a určitý časový interval, aby mohl proces přestavby proběhnout správně – to znamená, aby voda vnitřně *dozrála*.

Voda je zralá, když absorbovaný vzduch obsahuje minimálně 96 % uhlíkaté sféry a v této sféře příslušný podíl pevných uhlíkatých sloučenin.

Na této vnitřní zralosti závisí jakost a vnitřní vzlínavost vody.

Čím delší byla absolvovaná cesta, tím organizovanější a kvalitativně hodnotnější – za předpokladu dostatečných zásob příslušných transformačních látek – je její vnitřní energie, její charakter.

Čím blíže k zemskému středu, tím organizovanější a agresivnější jsou kyslíkové skupiny, klesající společně s vodou.

Když klesá atmosférická voda do nitra Země, postupně se blíží ke geotermálnímu hloubkovému stupni o teplotě plus 4°C a tím ke koncentraci jejího obsahu kyslíku, zatímco všechny uhlíkaté látky, nacházející se nad touto hraniční vrstvou, které se po svém přiblížení k této vrstvě kompenzují s kyslíkovými částicemi, jsou zde transformovány a částečně stoupají vzhůru v podobě dusíku a částečně zůstanou dole v podobě krystalů solí.

Voda, nasycená kyslíkem, nemůže proto s sebou stáhnout žádné uhlíkaté látky pod hraniční vrstvu plus 4°C, nýbrž obráceným postupem musí uhlíkaté látky, vynesené prve ze zemského nitra, zanechat ve vrstvě vegetace. Tato vegetační vrstva představuje do jisté míry jakousi zásobárnu, která je prostřednictvím transformačního procesu, probíhajícího nahoře i dole, neustále doplňována kyslíkem respektive uhlíkatými látkami a dole je přitom ohraničena geotermální nulovou vrstvou o teplotě plus 4°C.

Voda, klesající dále přes hraniční vrstvu, se může dostat do hloubky pouze s tímto nadbytečným nebo méně organizovaným podílem

kyslíku, který se díky nedostatečné přítomnosti odpovídajícím způsobem organizovaných uhlíkatých sloučenin ve vegetační zóně nemohl pustit do žádných procesů vyrovnání respektive do žádných transformačních procesů (oxidace).

Díky stoupajícím teplotám směrem do hloubky zemského nitra, jež jsou dány již samotnými těmito vyrovnávacími procesy, začínají být kyslíkaté látky, klesající společně s vodou, čím dál agresivnější, čímž je zároveň umožněno jejich vyrovnání a přestavba kyslíkatých sloučenin ve výše organizované uhlíkaté sloučeniny a dokonce dojde i k rozpouštění uhlí, v němž se nachází uhlík v pevném skupenském stavu a začne docházet k jeho transformaci, když se agresivní kyslík dostane do přímého kontaktu s uhlím za současného působení vysokého tlaku. Něco podobného ostatně najdeme i při transformaci potravy v našem těle, která probíhá různým způsobem při příjmu vzduchu a při příjmu vody, který uvádí do pohybu proces látkové i energetické přestavby.

Čím výše vystupují přeměněné a zhodnocené uhlíkaté látky směrem k povrchu zemskému, tím nižší pak budou okolní teploty, přičemž se budou blížit teplotě hraniční vrstvy plus 4°C. V souvislosti s tímto teplotním poklesem se bude opět úměrně snižovat i agresivita kyslíkatých látek ve spodní vodě.

Čím hodnotnější jsou uhlíkaté látky, tím hlouběji mohou být organizovány i kyslíkové skupiny, aby dokázaly zajistit proces vyrovnání a obráceně.

Vysokohorská zřídla a kolísající hladina vody

> • *Kvalitní zdroje horské vody nepramení, jak se až doposud předpokládalo, díky mechanickému přetlaku, nýbrž procesem látkové přeměny, jenž se ve svém důsledku projevuje podtlakem.*
> • *Vlastnosti respektive charakter krve Země jsou podmíněny souhrnem okolností, které jsou vnímány jen velmi malým procentem našich odborníků.*

Protože se teplota půdy mění s východem a západem Slunce a také se změnou ročních období, mění i hraniční vrstva o teplotě plus 4°C

svou polohu, což znamená, že během dne leží obecně poněkud hlouběji a v noci pak opět výše.

Při určování příčiny kolísání hladiny spodní vody je nezbytné zavést již známý pojem „deficit nasycení", jehož prostřednictvím pochopíme souvislost mezi teplotou atmosféry a vnitřním obsahem vodní páry.

Klimatické poměry ve Střední Evropě se vyznačují silným kontinentálním charakterem a maximálními množstvími srážek v letních měsících. V těchto měsících jsou ovšem vyššími teplotami vytvořeny podmínky pro větší výpar, což znamená, že se zvětšuje deficit nasycení.

Vyberme si z klimatologie podle Hanna,[89] že roční podíl srážek na průběhu počasí ve Střední Evropě činí v letních měsících 9 až 13 % a v zimních měsících 4 až 6 %. Tyto hodnoty rozdělení srážek korespondují podle Mayerových údajů (Časopis pro meteorologii z roku 1887) letnímu deficitu nasycení mezi 3 až 7 milimetry a zimnímu pak mezi 0,3 až 1,0 mm.

Z tabulek, které nalezneme v Keilhackově učebnici, je zřejmé, že obsah vody ve vzduchu může vzrůst při stejném objemu relativní vlhkosti v teplotním rozmezí od mínus 10°C po plus 30°C na více než patnáctinásobek. Teprve díky údajům o množstvích srážek a o deficitu nasycení můžeme pochopit zákonitosti kolísání hladiny spodní vody. Protože se oba tyto meteorologické komponenty obecně přímo nesloučují a ani se přímo vzájemně nepodporují, musí kolísání hladiny spodní vody záviset především na střídání jejich vzájemného poměru.

Možnosti praktického využití v tomto případě rozhodujících zákonitostí můžeme nalézt v bezproblémovém a nízkonákladovém pozvednutí hladiny spodní vody v pouštích a v dalších místech jejího hlubokého poklesu.

Proti mechanickým silám, jež se spoluúčastní na pozvedání a poklesu hladiny spodní vody, stojí fyzikální kompenzace, absorpce uhlíkatých látek, jež se uskutečňuje prostřednictvím vazby plynných uhlovodíků, jež se ve vodě rozptylují za nepřístupu tepla a světla v podobě disperze.

Koncentrace kyslíku, která se vyskytuje za těchto okolností, vždy kompenzuje maximální místní disperzi uhlíkových skupin, což znamená, že voda může úspěšně dokončit svou transformaci a může tím vnitřně dozrát.

Voda, která se v tomto okamžiku nachází nad hraniční vrstvou, se

nyní dále nabíjí uhlíkatými sloučeninami, nacházejícími se ve vegetačním prostoru Země, spotřebovává přitom stále více svého kyslíku a když dosáhne určitého stupně nasycení, musí následkem přiblížení k zemskému povrchu díky vyšší letní teplotě půdy uvolňovat kyselinu uhličitou, která stoupá vzhůru v podobě bublinek oxidu uhličitého a mechanicky pomáhá při vzestupu vody kapilárami.

Vůči hře těchto sil působí opět fyzikální energetická forma – „hlad po kyslíku" uhlíkatými látkami přesycené vody, jenž se projevuje pod tlakem a tím také spolupůsobí při stoupání vody.

Kvalitní zdroje horské vody nepramení, jak se až doposud předpokládalo, díky mechanickému přetlaku, nýbrž procesem látkové přeměny, jenž se ve svém důsledku projevuje podtlakem.

Tímto způsobem se dá vysvětlit fenomén horských pramenů, vyvěrajících na vrcholcích vysokých hor nebo přinejmenším alespoň ve velkých nadmořských výškách, v nichž je voda podnícena ke stoupání do výšky spolupůsobením fyzikálních protikladů.

Když se uhlíkaté látky, neustále vylepšované díky svému stoupání, přiblíží k oblastem atmosférického kyslíku, vykrystalizuje poslední doprovodná voda za nízkých teplot, jež v těchto oblastech panují, v podobě jemného ledu a poklesne společně s kyslíkem. Nadále stoupající, silně rozptýlené částečky uhlíkatých látek, pohybující se již nyní beze svého nosiče, dosáhnou konečně oblasti s nejvyšší koncentrací kyslíku, dostanou se na Slunce a začnou zde opět přispívat k procesu výstavby Sluneční soustavy. Obrácený proces se mezitím odehrává v hloubce země, kde se nyní rozkládají kompaktní a koncentrované uhlíkové skupiny – uhlí – jež se zde nachází pod působením přetlaku a pod vlivem nanejvýš agresivního kyslíku.

V oblastech o velké nadmořské výšce se energie, vznikající mezi maximálně organizovanými uhlíkovými skupinami a decentralizovanými objemy kyslíku, vracejí v podobě záření zpět do Země a obráceně, energie záření, uvolněné v zemských hlubinách, míří naopak směrem vzhůru.

Díky odporu, který klade plynný vodík, houstnoucí tím více, čím více se přibližuje zemskému povrchu, a díky kompenzačním procesům jsou tyto energie transformovány ve světelné respektive tepelné záření, v této formě opět dosáhnou zemského povrchu a přispějí zde k organické výstavbě vegetačních forem. Procesy, které se odehrávají v zemských hlubinách, jsou protichůdné povahy.

Záření, světlo a teplo, jsou tedy jakýmsi protějškem či doplňkem energetických forem, nacházejících se na povrchu zemském.

Vegetace – hmotná těla – jsou rovněž výsledkem trvale probíhajících procesů transformace, přičemž všude se kolem toho vyskytuje voda, s jejíž pomocí se odehrávají nezbytné kompenzační procesy. Každá změna vegetační formy musí proto nevyhnutelně vést ke změně vnitřní výstavby a přestavby, ke změně klimatických poměrů a tím i ke změně vnitřního charakteru krve světa – vody. Vlastnosti respektive charakter krve světa jsou podmíněny souhrnem okolností, které jsou vnímány jen velmi malým procentem našich odborníků.

Na tomto místě se nebudeme zabývat příznivými či nepříznivými vlivy látek, obsažených ve vodě, jako je například chlór, amoniak, mangan, železo, kyselina sírová apod., protože k tomuto tématu existuje dostatek odborné literatury.

Z našeho pohledu nás zajímá především obsah kyseliny uhličité ve všech jejích formách a vazbách včetně jejích solí a obsahu kyslíku.

Pomalu, ale jistě se prostřednictvím různých písemných materiálů dostáváme k poznání, že si musíme všímat vazeb, obsažených ve vodě, které se dostávají do určitého typu labilního stavu. Velké teplotní změny, vliv vzduchu a světla mohou tyto citlivé strukturální formy, které jsou však velmi důležité, zničit během poměrně krátké doby. Posledně uvedený výklad platí u pitné vody především pro neúplnou vazbu kyseliny uhličité, která se nachází v uhličitanových solích. Avšak i takzvaná volná kyselina uhličitá (oxid uhličitý) má velký význam, protože se zaprvé účastní velmi důležité osvěžující chuťové složky dobré pramenité vody, a zadruhé jako takzvaná „příslušná" volná kyselina uhličitá musí zajistit, aby uhličité soli zůstaly v roztoku. Nadbytečný obsah volné kyseliny uhličité poskytuje vodě agresivní vlastnosti a nepříznivě se projeví zejména za přítomnosti kyslíku na kovových stěnách.

- *Je pozoruhodné, že se až doposud nepodařilo distribuovat určitou léčivou vodu tak, aby si zachovala své léčebné účinky.*
- *Také chemie dospěla v posledních letech k poznání, že je absolutně nedostatečné charakterizovat minerální vodu kvalitativně a kvantitativně stanoveným množstvím podílů jednotlivých solí.*
- *Principielní stanovisko fyzikálního a nikoliv pouze mechanického pohledu na věc vede také k tomu, že mé poznatky nikdy nemohou být včleněny do dnešního hydraulického komplexu názorů a nikdo mne nepochopí, dokud se bude strnule držet dnes již zastaralého a jednostranného pohledu a způsobu přemýšlení.*

Pokračujeme tedy ve čtení kapitoly „Léčebná voda pro člověka, živočicha i půdu" z knihy „Naše nesmyslná práce":

Význam, který je připisován přísunu vzduchu respektive nepřístupu vzduchu, vychází rovněž z faktu, že například pyrit se ve spodní vodě za nepřítomnosti vzduchu nerozpadá. V okamžiku, kdy se přičiněním lidské ruky do těchto míst dostane kyslík, vytvoří se ze sirného kyzu kyselina sírová.

Je pozoruhodné, že se až doposud nepodařilo distribuovat určitou léčivou vodu tak, aby si zachovala své léčebné účinky. U těch minerálních vod, které obsahují jisté labilní železité vazby, jež se rovněž podílí na účinnosti, mohou být rovněž prokázány projevy rozkladu, zapříčiněné přístupem světla a vzduchu, i když se zpočátku zdá, jako by ve vodě bylo vše po kvalitativní i kvantitativní stránce v naprostém pořádku. Velkou ztrátu svého léčebného účinku utrpí delší dobu po jejich načerpání přímo u ústí pramene také všechny radioaktivní vody, jejichž emanační schopnost je zpočátku nejintenzivnější a při jejich vedení potrubím musí být zachovávána ta nejpřísnější bezpečnostní opatření. Totéž ostatně platí i pro ostatní minerální vody.

Na některých místech se projevuje, že prameny poskytují v létě chladnější vodu a vystupují výše než v zimě. V létě se projevuje pozitivní teplotní spád od atmosféry k litosféře.[90] O tom čase se dostává na povrch voda z jarního tání, silně obohacená kyslíkem. V zimě se projevuje negativní teplotní spád od atmosféry k litosféře a zmrzlá půda brání pronikání povrchové vody, takže se na povrch dostává voda z hloubky, která vsákla v průběhu léta a která vykazuje neporovnatelně menší obsah kyslíku. V obou případech měla voda poměrně dostatečnou příležitost, aby se nasytila uhlíkatými látkami a aby se pod vlivem příznivého teplotního spádu dostatečně transformovala a aby nabyla na kvalitě. Proto tedy tyto prameny poskytují tak výtečnou vodu. Kromě délky časového úseku, který má voda k dispozici ke svému zušlechtění v zemském nitru, je proto rozhodující také obsah kyslíku ve výchozí vodě, protože když je voda bohatší kyslíkem, transformační proces probíhá intenzivněji a voda může dosáhnout větších hloubek. Protože voda z tání sněhu, jež proniká hluboko do chladné vrstvy zemské kůry, obsahuje větší obsah kyslíku než obyčejná voda dešťová, musí proto být chladnější voda, vyvěrající v létě, také kvalitativně hodnotnější.

Až příliš mnohé – čistě mechanické a nepříliš fyzikálně propracované hydraulické – znalosti povedou při zohlednění dosud naznačených fyzikálních momentů ke zcela jiným závěrům. Principielní stanovisko fyzikálního a ne pouze čistě mechanického způsobu uvažování vede také k tomu, že mé poznatky nikdy nemohou být včleněny do dnešního hydraulického komplexu názorů a nikdo mne nepochopí, dokud se bude strnule držet dnes již zastaralého a jednostranného pohledu a způsobu přemýšlení.

Výše uvedené platí rovněž pro současné regulace vodních toků a zejména také pro vnitřní destrukci charakteru vody jejím používáním k pohonu strojů apod.

Jak zničující následky způsobilo například současné lesnictví svým mýcením lesů a následnými polomy a tím totálně změněnými teplotními podmínkami v půdě, o tom bychom si měli něco říci v samostatné kapitole.[91]

Transformační procesy, jež v přírodě probíhají prakticky neustále, mohou být uměle napodobovány zcela bez okolků, abychom mohli dosáhnout zdravé a zralé vody. Postačí, když vytvoříme vhodné hmotné formy, v nichž budou moci probíhat procesy přestavby.

Také chemie dospěla v posledních letech k poznání, že je absolutně nedostatečné charakterizovat minerální vodu kvalitativně a kvantitativně stanoveným množstvím podílů jednotlivých solí.

Rozdílné body tuhnutí (bod mrazu) a body varu, které některé vody

skutečně vykazují, vedou k poznatku, že bod mrazu vodných roztoků je závislý na počtu molekul,[92] které jsou obsaženy v 1 litru vody. Teprve elektrochemie se dostala na přibližně správnou cestu tím, že začala ukazovat, oč zde vlastně jde. Zatímco roztok mnoha organických látek (organických ve smyslu dnešní chemie) vede elektrický proud jen velmi nedostatečně respektive jej nevede vůbec, naopak látky, obsažené ve vodě (uhlíkaté sloučeniny) se řadí k elektrolytům.

Při správně provedeném rozpouštění uhlíkových skupin, charakteristických pro vodu vůbec a pro minerální vodu zvlášť, dochází k ionizaci i bez průchodu slaboproudu. Elektrický proud je pak možno vést vodným roztokem, přičemž přirozeně dochází k ionizaci solných roztoků, aniž by přitom docházelo k zaznamenatelným úbytkům elektrické energie, čímž je poskytnut důkaz pro výše uvedený axiom. Tento jev bude ještě pochopitelnější a získá také praktický význam, když se seznámíte s mým dalším výkladem, který uvádím na jiném místě,[93] o skutečné povaze elektřiny.

Proto je způsobem uměleckého vyjádření vody, že se může pochlubit solemi v jejich disociované podobě, což je možno označit pouze za velmi malý pokrok a veškeré energetické pochody, které se ve vodě odehrávají a o nichž se až dosud hovořilo jen v náznacích, tím ještě ani zdaleka nebyly vyčerpány.

Příslušná objasnění těchto pochodů od základů změní dnešní názory a možnosti praktické aplikace takzvané elektřiny a postaví lidstvo před zcela netušené možnosti vývoje.

Přestože dnes z čistě patentových důvodů není dosud možno přesněji popsat přístroje k výrobě zdravé vody, měla by již být na obzoru přece vidět alespoň cesta, jak je možné vyrobit kromě zdravé vody i všechny ostatní energetické formy – jako vždy – mechanicko-fyzikálním způsobem přímo z obyčejné vody.

K myšlence na patentová práva, kterou učinil Viktor Schauberger v předchozím odstavci: Výše uvedený text zveřejnil v roce1933 v době, kdy dosud pracoval na příslušné přihlášce k patentovému řízení; Jeho přístroji k výrobě vody, podobné pramenité vodě, byl udělen patent v roce 1935 (viz příloha B4: „Postup výroby pitné vody, podobné pramenité vodě – patent".

Zdravotní aspekty

Moderní kulturní člověk dnes pije především špatnou vodu a proto si již vesměs pitnou vodu odvykl pít úplně, čímž způsobuje svému tělu obrovské škody.

Viktor Schauberger, z: „Naše nesmyslná práce", 1933.

Podstata vody

- *Zdravý vzduch, zdravé potraviny a zdravá voda nám poskytují nejen zdravé tělo, nýbrž také zdravý charakter.*
- *Když nasytíme vodu příliš velkým objemem kyslíku, nevydrží to dlouho ani baktérie ani člověk.*

Ve dnešní informační epoše jsou nám již běžně známy pojmy, používané v souvislosti s takzvaným oživováním a reaktivací vody, jako jsou vitální síla nebo energie či informační obsah vody. Možná však pro nás bude překvapením, že podobné pojmy používal již Viktor Schauberger.

Jako současník Sigmunda Freuda pátrá v souladu s tehdejším duchem času po vlastní „psychice" každé vody a po jejím vlastním „charakteru". Poukazuje však i na její vnitřní síly (viz níže), na vitalitu vody a mízy (viz kapitola „Stoupání mízy"), rozlišuje ve vodě různé energie (viz kapitola „Povrchová voda – spodní voda – pramenitá voda"), ví, že voda může mít nadbytek i nedostatek energie (viz kapitola „Voda, která nese") a že tyto energie mohou být „oživeny" (výklad z roku 1937,

viz kapitola „Les jako výrobce vody"). Pouze pojem „informace" v dnešním slova smyslu u něj dosud nenalezneme.

Některé z následujících textů, obsažených v této kapitole, pocházejí z jeho knihy „Naše nesmyslná práce", této legendární publikace Viktora Schaubergera z roku 1933, jež se dnes těší novým vydáním po celé Evropě. Její počátek tvoří „Podstata vody".

Ty správné cesty nás vedou zpátky k přírodě a tím ke zdroji života, ke zdravé vodě, která je povznesena dostatkem vnitřních sil, a čím výše je vynesena, tím zdravější vyvěrá z horských pramenů Matky Země, když je pak již dostatečně zralá, což znamená, že má správné fyzikální složení, a když pak musí opustit zemské nitro.

Taková voda obsahuje v absorbovaném množství vzduchu asi 96 % plynných uhlíkatých substancí, rozpuštěných zde fyzikální cestou, a její „psychiku" lze tedy označit za „vysoce charakterní".

Existují prameny, které mají tak vysoký obsah kyseliny uhličité (tento výraz je ostatně nesprávný), že drobní živočichové, kteří se při utišování žízně nadechnou výparů, držících se nízko nad zemí, téměř okamžitě padnou mrtví k zemi (psí pramen v Neapoli).

Avšak i lidem může být taková voda nebezpečná, pokud nasají přímo při pití vzduch svými ústy a vdechnou tak vyvěrající plyny. Horalé nazývají podobné prameny „jedovatou vodou". Ještě i dnes najdeme vodní zdroje, kterým se lidé vyhýbají a oplocují je pletivem, aby se k nim nemohla dostat lesní zvěř, protože tyto prameny – jak praví lidové pořekadlo – obsahují takzvaného vodního červa, který přivodí člověku či živočichu během několika dní neodvratnou smrt, pokud jej vypije.

Pokud tuto vodu necháme odstát v kovové nádobě na vzduchu, ohřeje se tato voda nepoměrně rychle a na povrchu bude mírně šumět. Tento jev ostatně mnohdy zaznamenáváme i při vrtání studní. Kde se tento jev projeví, hladina navrtané vody záhy poklesne a studna brzy vyschne.

Když vystavíme tuto vodu na vzduch, můžeme již po krátké době pozorovat prudké oživení bakterií, které jsou tím jednodušší, čím je voda teplejší.

Když do podobné vody nalijeme ohřátou dešťovou vodu, přidáme do ní několik kapek oleje a pevně uzavřeme víkem, obsah nádoby bude v brzkém čase explodovat.

Co se zde vlastně odehrálo?

Negativní atmosféra, psychika, obsažená ve vysoce hodnotné pramenité vodě, oxiduje, což znamená, že reaguje se silně okysličenou vodou s teplým a tím převážně pozitivně naladěným vzduchem a rozbije nádobu, pokud této reakci stojí v cestě překážka a pokud je přítomna jednoduchá – málo organizovaná – uhlíkatá látka, jakou například představuje olej.

Pokud rychle vypije takovou vodu rozehřátý organismus, dojde k podobnému pochodu. Postižený člověk pocítí píchnutí v plicích a do několika dní je z něj mrtvola. Horalé označují takovýto rychlý skon jako rychlé plicní souchotiny. To, že se již dnes toto dříve velmi běžné onemocnění příliš často nevyskytuje, souvisí především s úbytkem „vysokojakostní vody", která se již dnes vyskytuje pouze zřídka.

Pochodem vyrovnání, který jsem právě popsal, během něhož látka zvaná „voda" čelí odporu, jenž je bezpodmínečný a nevyhnutelný, se uvolňují nebo naopak vážou různé energie.

Podstatnou okolností je přitom rozdílné složení atmosféry, zejména pokud se týče látek v ní obsažených, a rozdílný vliv světla, jenž závisí na postavení Slunce na obloze v souvislosti s ročním obdobím.

Čím déle je voda vystavena přímému vlivu Slunce, a čím do většího kontaktu se dostává se vzduchem – prostřednictvím proudu či mechanického pohybu (kvedláním apod.) – tím více odevzdává svou původní povahu zemského nitra a tím více přebírá charakter atmosféry, zvětrává a otepluje se.

Čím nezralejší je voda, prýštící z prosakujících pramenů (povrchová voda) a čím menším odporem prochází, tím slabším vyrovnávacím procesem projde, tím méně hodnotné jsou její energie a tím *méně organizované* (jednodušší) jsou mikroorganismy, které mohou vznikat za těchto předpokladů. Všeobecný duševní i tělesný úpadek je pak nevyhnutelným důsledkem požívání méně hodnotné vody a jejího uplatňování v metabolismu organismů.

Zatímco na jedné straně nemohou již na potřebné úrovni probíhat životně důležité procesy oxidace ve vodě, která se zbavila své vnitrozemské sféry silným odvětráním či nadměrným osluněním, na druhou stranu ani nemůžeme očekávat žádné vysokohodnotné vlastnosti ani pochody od vody, která dosud nemohla dosáhnout své vnitřní zralosti nebo která již o svou zralost nějakým způsobem přišla. Člo-

věk se také nemůže divit, když v takové vodě začnou vznikat různí nižší tvorové, kteří nakonec začnou být nebezpeční i pro život člověka.

Zde tedy začíná práce přírodovědce a odborníka, jehož jednostranný způsob myšlení budiž stručně popsán v následujícím textu.

Stejně jako je přísun kyslíku na jedné straně nezbytný pro vznik a vývoj živého organismu, nadměrné okysličení nebo nadměrný přísun jednoduchých okysličovacích činidel na straně druhé již přímo ohrožují jeho existenci.

Něco podobného najdeme i u nás samotných. Pokud chceme navštívit sféru vysokého obsahu kyslíku, stratosféru, musíme si s sebou vzít kyslík o takových parametrech, jaké jsou běžné v naší sféře. Totéž platí pro zásoby sladké vody na cestách po moři.

Pokud nasytíme vodu příliš velkým objemem kyslíku, nevydrží to natrvalo ani baktérie ani člověk. Baktérie musí uhynout hned, protože jinou možnost dýchání nemají, člověk zemře teprve po čase, protože má stále ještě možnost nadechnout se čerstvého vzduchu.

Protože procesy organické přestavby v těle jsou závislé na složení určitých látek, obsažených ve vodě, uhlíkatých látek a látek, obsahujících kyslík, i kvalitativně vyšší výstavba vegetace, ať už probíhá kdekoliv, závisí na určitém poměru, v němž jsou tyto látky kvalitativně i kvantitativně obsaženy v základní stavební hmotě „vody".

Tyto kvantitativní a kvalitativní složky vytvářejí v organismu, jímž jsou přijímány prostřednictvím dýchání, přijímání potravy nebo přímou dodávkou vody (pitím), následkem oboustranných a střídavých okysličovacích procesů určitou *vnitřní teplotu*, jakési specifické vnitřní prostředí příslušného organismu.

Určitá vnitřní teplota vytváří určitou tělesnou formu a tato opět zprostředkovává jakousi specifickou energii nemateriální povahy, která definuje svou více či méně organizovanou formou náš charakter. Odtud staré latinské přísloví „mens sana in corpore sano" (ve zdravém těle zdravý duch).

Jakmile jsou základní substance změněny ve svém složení, musí se pak nutně změnit nejen proces látkové výměny, který je základem další tělesné stavby, ale s ním se musí změnit i tělesná, duševní a duchovní nadstavba.

Stručně shrnuto: Zdravý vzduch, zdravé potraviny a zdravá voda nám poskytují nejen zdravé tělo, nýbrž také zdravý charakter.

Sterilizace vody

• Lidé, kteří jsou nuceni pít po dlouhá léta pouze sterilizovanou vodu, měli by konečně popřemýšlet o tom, jak se asi musí v organismu projevit voda, která byla násilím připravena o svou přírodní schopnost plodit život.

• Naše věda pokládá onen prastarý a prvotní organizmus, jenž tvoří krev a definuje náš charakter – „vodu" – jako pouhou chemickou vazbu a poskytuje tím milionům lidí tekutinu, preparovanou přesně ve smyslu tohoto pohledu na věc, která je vším jiným než zdravou vodou.

• Všichni lidé, kteří si doposud zachovali zdravý selský rozum, měli by kategoricky odmítnout pít nadále takovou vodu.

O možných účincích pití vody v různých regionech se dostáváme k souvislostem nezbytnosti zásobování obcí a měst vodou – a to zejména tam, kde není k dispozici žádná zdravá pramenitá voda. Následující textové pasáže pocházejí z kapitoly „Sterilizace vody" a z úvodu k druhému dílu knihy „Naše nesmyslná práce".

K nejobtížnějším úkolům při ošetření a distribuci pitné vody patří sterilizace zdraví škodlivých a k pití zcela nevhodných *povrchových vod* nebo nezralých podzemních vod. **Tato voda se obvykle čerpá z řek, jezer či přehradních nádrží a pokud tyto nejsou k dispozici, čerpá se z hlubokých studní tlakovými nebo sacími čerpadly a pomocí chemických přísad se z ní *udělá pitná voda.***

Nepříjemnou chuť mechanicky filtrované vody, zbavené mikroskopických organických látek, uměle zničené přídavkem chlóru, ozařováním nebo použitím jiných sterilizačních postupů, zná každý z obyvatel velkých obcí, jenž je nucen pít vodu, jež byla zbavena své plodnosti chemickými přísadami či jinými postupy.

Lidé, kteří nemají to štěstí, že si mohou nabrat chladivý nápoj přímo ze zdravého pramene, by si však měli rozvážit, odkud jejich nápoj pochází, jakým způsobem je k nim dopraven a jakými umělými přísadami je upraven do stravitelné podoby.

Titíž lidé, kteří jsou nuceni pít po dlouhá léta pouze sterilizovanou vodu, měli by konečně popřemýšlet o tom, jak se asi musí v organismu

projevit voda, která byla násilím připravena o svou přírodní schopnost plodit život.

Sterilizovaná a fyzikálně zničená voda nejenže zákonitě přispívá k tělesnému úpadku, způsobuje i projevy duševního úpadku a tím i systematickou degeneraci lidí a všech ostatních živočichů. Totéž přirozeně platí i pro všechny ostatní formy vegetace a další předpoklady veškerého života v přírodě.

Důvod, proč lidé zaměňují svůj kulturní a hospodářský úpadek za běžnou krizi a proč se neustále zbytečně namáhají zvládat své neustálé ožebračování, tkví spíše v duchovním úpadku lidstva, který zákonitě následuje jeho úpadek tělesný respektive který mu musí zákonitě předcházet.

Naše věda pokládá onen prastarý a prvotní organizmus, jenž tvoří krev a definuje náš charakter – „vodu" – za pouhou chemickou vazbu a poskytuje tím milionům lidí tekutinu, preparovanou přesně ve smyslu tohoto pohledu na věc, která je vším jiným než zdravou vodou.

Všechny pokusy zbavit vodu choroboplodných zárodků vedou ve svém důsledku k tomu, že jsou bakteriálnímu životu, který se ve vodě tvoří za určitých zcela konkrétních podmínek, vytvořeny umělé a nepřirozené podmínky, aby tím byl zničen.

Jakmile je voda v souladu s těmito kritérii prohlášena za „hygienicky nezávadnou", zpravidla jsme tím plně uspokojeni a věříme, že jsme tím učinili maximum. Nikdo se však nezamýšlí nad tím, že trvalou konzumací sterilizované vody, sterilizovaného mléka respektive jiných sterilizovaných potravin se upírají lidem určité energie hmotného charakteru – a to nehledě na další nebezpečí, jež z toho vyplývají, jako například jejich nevyčištění po provedené sterilizaci, neodstranění mikroskopických látek, které se pak plným právem zhostí úlohy choroboplodných zárodků – čímž postupně dochází ke snížení duševní, fyzické i sexuální potence a oslabené tělo pak přináší zvýšené nebezpečí boje s vnějším agresorem.

Veškeré snahy pohnout naši vědu k tomu, aby přiznala své těžké chyby, jsou marné již od samotného počátku, protože podobným přiznáním by přece odsoudila především sebe samotnou.

V nouzi se tedy musí urputně držet svých dosavadních doktrín. Avšak všichni ostatní lidé, kteří si doposud zachovali zdravý selský rozum, měli by kategoricky odmítnout pít nadále takovou vodu, protože při její trvalé konzumaci musí onemocnět rakovinou, musí zchátrat duševně i tělesně a musí tedy zdegenerovat ve fyzicky a morálně méněcenné jedince.

Chlorování vody a jeho následky

- *Při stále větších potížích při zásobování měst a obcí pitnou vodou se naprosto zapomíná na fyzikální procesy ve vodě a nebere se v úvahu ani její charakter.*
- *Zpravidla se spokojíme s tím, že dostaneme hygienicky nezávadnou vodu prostou choroboplodných zárodků, průhlednou a čistou.*
- *Když pijeme pouze sterilizovanou vodu, musíme nést i následky, které z toho vyplývají.*

V kapitole „Chlorování vody a jeho následky" se Viktor Schauberger blíže věnuje důsledkům, jež člověku nese trvalá (nedobrovolná) konzumace chlorované či jiným způsobem sterilizované vody, a jež načrtnul již v předchozí kapitole.

K tomu ještě jedna poznámka: Často se sledují a hlídají pouze chemické vlivy na vodu a povodí. Ať již se jedná o žádané a vědomě zaviněné vlivy, jako například chlorování, nebo o kvalitativní škody a znečištění vod průmyslovými a zemědělskými podniky. Příliš okrajově jsou však sledovány důsledky fyzikálních vlivů (často násilných) jež jsou vyvíjeny na vodu nebo jež vznikají uvnitř tohoto média. Jedná se například o tlak, tepelné vlivy, magnetická a elektromagnetická pole a záření, kosmické konstelace, vlnění a (nepřirozené) formy pohybu při vedení vody.

Při stále větších potížích při zásobování měst a obcí pitnou vodou se nejen nebere ohled na obsah pevných látek ve vodě, ale naprosto se zapomíná na *fyzikální procesy* ve vodě a nebere se v úvahu ani její *charakter*.

Zpravidla se spokojíme s tím, že dostaneme hygienicky nezávadnou vodu *prostou choroboplodných zárodků*, průhlednou a čistou.

Dnes již téměř neexistuje větší město, kde by nebyla voda zbavována choroboplodných zárodků neboli sterilizována přídavkem chlóru, ozařováním křemíkovou výbojkou nebo přísadami stříbra apod.

Všemi těmito postupy se ve vodě vyrábí kyslík ve stavu zrodu nebo v alotropní formě, který zahubí každého živočicha. Když trvale pijeme takto ošetřenou vodu, musí se i v našem těle odehrávat stejné pochody, v jaké doufáme při procesu sterilizace vody.

Protože však nestačí jen tak všeobecně poukázat na tuto skutečnost, měly by být v následujícím textu alespoň stručně načrtnuty pochody, jež se odehrávají v těle, které trvale přijímá chlorovanou vodu či vodu, upravenou dnes běžnými postupy čištění.

Jaké zhoubné následky může mít požívání vody, u které se dbá pouze na výše uvedená hlediska, to nám nejsrozumitelněji ukážou neustále se rozšiřující projevy onemocnění, kterému jsme dnes zvykli souhrnně říkat *rakovina*.

Tato hrozivá a obávaná epidemie, která navzdory veškerým dosavadním snahám a výzkumům našich předních lékařských výzkumných institutů nemůže být pochopena a tím méně vyléčena a jejíž šíření si žádá víc a více obětí, je především následkem užívání nezdravé nebo alespoň nesprávně vedené vody, která nejenže se účastní výstavby veškerých živin a naší krve, která navíc určuje kvalitu bezprostředního okolí veškerých vnitřních orgánů.

Pohled na statistické údaje nám jasně ukazuje, že rakovina se ponejvíce šíří v oblastech, v nichž není k dispozici žádná kvalitní pramenitá voda. Šíří se však i tam, kde je sice voda u pramene dobrá a zdravá, než se však dostane ke spotřebitelům, projde potrubími o délce mnoha set kilometrů[94] a zde se její kvalita výrazně zhorší, takže diagram šíření rakoviny koresponduje s délkou vodovodního potrubí, jímž se dostává pitná i užitková voda ke koncovým spotřebitelům.

Ihned po doznění této kritiky se dozvíme, že voda je podrobena veškerému možnému zkoumání a že se obsah ve vodě rozpuštěných a absorbovaných látek vede v přísné evidenci.

Pokud tedy pijeme pouze sterilizovanou vodu, musíme nést i následky, které z toho vyplývají. Nemá proto žádný smysl, když se pak vzpíráme tělesnému i duševnímu chátrání, které je s tím nevyhnutelně spojeno.

Pokud však nechceme dobrovolně pomalu hynout na těle i na duchu, musíme hledat jiné cesty a musíme usilovat o to, abychom nevyhnali čerta z dnešní pitné vody nějakým jiným ďáblem – například Belzebubem.

Následky současného systému čištění vody

- *Jak nám ukazují kolmo stoupající horské prameny, ve zralé vodě jsou tak mocné energie, že jsou schopny překonat vlastní hmotnost vodní masy.*
- *Vezměme dobrou potravu, dobrý vzduch a zdravou, což znamená zralou vodu a vzniknou nám složité a vysoce organizované bakterie, které dokážou spolykat ty jednodušší a méně organizované bakterie, pokud ovšem nějaké vzniknou.*
- *Rozhodnutí, zda budeme ve svém vlastním těle chovat dravce či užitková domácí zvířata, leží tedy naprosto v našich rukou.*

V kapitole „Následky současného systému čištění vody" se Viktor Schauberger zmiňuje o vlivu dobré vody na naše tělo, a to nejprve na příkladu svého důvěrně známého lesa a pak z toho vyvozuje paralely pro člověka a ostatní živočichy. Schauberger používá jiných termínů než akademicky vzdělaní vědci, když hovoří například o elektronech. S obzvláštní oblibou používá pojmu „uhlíkaté látky", které zahrnují prakticky všechny chemické prvky a vazby vyjma kyslíku a kyslíkových vazeb (a někdy vodíku – tedy základních kamenů vody).

Prostřednictvím současných čisticích pochodů za přítomnosti světla se kyslík podstatně mění z kvalitativního i kvantitativního pohledu. Dalším následkem jsou poruchy látkové výměny a tím hromadění kyslíku, se kterým si nadměrně okysličená voda v těle již nedokáže poradit a nedokáže jej zpracovat.

První symptomy choroby o sobě dávají vědět výskytem tlakových otoků a podlitin a nádorovým bujením tkáně, které je nejvýraznější u takzvaných stinných druhů dřeva, které bylo vystaveno nadměrnému

přímému působení Slunce v teplé půdě, obsahující tím pádem velké množství kyslíku.

Ve zvětšených buňkách dochází k nadbytku kyslíku a to pak vede k nadměrné produkci kyselin a v dalším důsledku k zánětům. Tyto záněty jsou provázeny čím dál vyššími teplotami, horečkou, čímž se ještě dále zvyšuje agresivita kyslíku a díky nedostatku ostatních uhlíkatých látek se kyslík dokonce začne účastnit látkové výměny tkáňových substancí. Dalším důsledkem je pak vznik jednoduchých mikrobů, kteří začínají být v příznivých podmínkách vysoce aktivní a při nedostatku další potravy pak doslova sežerou celé tělo. Choroboplodný zárodek je tedy přímým produktem nesprávně vyvážených procesů látkové výměny.

Tento druh přijímání potravy věda označuje jako rakovinu.

Jedinými obrannými prostředky, které má až doposud k dispozici, jsou nůž nebo ozařování. Kdyby si však naši lékaři uvědomili, proč po otevření těla začnou rakovinné nádory jen rozkvétat, a kdyby pochopili, proč vznikají nadměrným ozařováním popáleniny, nikdy by těchto prostředků nepoužili.

Je pozoruhodným faktem, že destilovaná voda lačně nasává z okolního vzduchu plynné látky, takže v ní začneme velmi brzy rozpoznávat vůně okolního prostředí. Skutečnost, že tato destilovaná voda odebírá ze svého okolí i pevné a plynné uhlíkaté sloučeniny, je využívána i v medicíně při čištění lidské krve.

Užívání takové vody může vyvolat pouze krátkodobé zlepšení všeobecného stavu a v tom lepším případě ještě i povzbuzení. V konečném důsledku však musí tato voda působit na organismus ničivě, protože z něj bude odčerpávat uhlíkaté sloučeniny, které v tomto případě nejsou žádnými nečistotami, nýbrž nanejvýš důležitými stavebními látkami.

Efekt sterilizované doby může tedy být pouze krátkodobý, protože z dlouhodobého pohledu bude tato voda v každém případě odčerpávat svému okolí – našemu tělu – ty nejdůležitější látky a ono se pak může stát živnou půdou pro nový mikroskopický život.

Když má být sterilizace dosahováno přísadou chlóru, zůstane v roztoku ještě i po dezinfekci agresivní kyslík, jenž pak po interakci s odpovídající částicí uhlíku poskytne další podnět k tvorbě mikroskopického života.

Uhlíkaté látky ve vodě mohou být považovány za negativní a kyslík

za pozitivní elektrony, které spolu pod vlivem teploty vytvářejí protikladné vztahy s obrácenými zákonitostmi.

Vezměme dobrou potravu, dobrý vzduch a zdravou, což znamená *zralou* vodu a vzniknou nám složité a vysoce organizované bakterie, které dokážou spolykat ty jednodušší a méně organizované bakterie, pokud eventuelně nějaké vzniknou. Vezměme špatné živiny, ať už prostřednictvím méněhodnotné stravy nebo prostřednictvím vody s příliš nízkým obsahem kvalitních uhlíkatých látek a v tomto prostředí nemohou vzniknout složité a vysoce organizované bakterie, z jednoduchých a nedostatečně organizovaných živin vznikají jednoduché formy života, které začnou požírat tělo, jež bylo svého času oživeno složitými a vysoce organizovanými bakteriemi. Rozhodující význam v tomto transformačním procesu má správné či naopak nesprávné složení krve a energií, jež v ní působí.

Rozhodnutí, zda budeme ve svém vlastním těle chovat dravce či užitková domácí zvířata, leží tedy naprosto v našich rukou respektive v rukou a mozcích odborníků na poli zemědělství, lesního a vodního hospodářství.

V přírodě vládne jistá jednotnost a proto se tyto symptomy, jež nám ukazují i jiné vegetační druhy, projevují v podstatě všude. Spáchané chyby se tedy musí projevit na všech místech současně a musí proto vyvolat celkový úpadek.

Vnitřní složení vody je však také činitelem, ovlivňujícím rozhodujícím způsobem výšku hladiny spodní vody.

Jak nám ukazují kolmo stoupající horské prameny, ve zralé vodě jsou tak mocné energie, že jsou schopny překonat vlastní hmotnost vodní masy, pokud mají vodovodní systémy správnou konstrukci a pokud příslušná potrubí nemají příliš velký příčný průřez.

Pokles hladiny spodní vody je především důsledkem narušení procesů látkové výměny ve spodní vodě. Těmto projevům se podobají také poruchy krevního oběhu v našem těle a přirozeně i poruchy toku mízy v těle rostlinném.

Zralá a zdravá voda

• Chceme-li být opět zdrávi na těle i na duchu, musíme se v prvé řadě postarat o to, abychom objevili základní zákonitosti procesu, jímž Matka Země vyrábí svou krev – vodu – a abychom se dozvěděli, jak ji dopravuje na příslušná místa určení.

• Voda je prapůvodem života, jeho prvotní substancí, skrývající v sobě tajemství veškerého bytí. Toto tajemství odhalíme teprve tehdy, když se naučíme chápat tu nejniternější povahu vody.

Viktor Schauberger patřil asi skutečně k prvním výzkumníkům, kteří se zabývali myšlenkou, jak bychom mohli získat ze spotřebované a zvětralé vody dobrou a zdravou vodu, přesně podle přírodní receptury. Pravděpodobně byl také prvním vynálezcem, který přihlásil již v roce 1935 (!) k patentování svou inteligentní aparaturu, s jejíž pomocí se dala nezdravá voda transformovat ve vodu zdravou (dnes bychom ji snad spíše označili jako „oživenou vodu" či „energetizovanou vodu"). Detaily tohoto patentu naleznete v příloze B4, kde jsou uvedeny ty nejdůležitější Schaubergerovy „vodní" patenty. Základní úvahy k jeho „Postupu výroby pitné vody, podobné pramenité vodě" zveřejnil v roce 1933 ve své knize „Naše nesmyslná práce", v kapitole s názvem „Léčebná voda pro člověka, živočicha i půdu".

Dokud člověk nenarušoval organické souvislosti a dokud mohla Matka Země poskytovat svou krev – vodu – veškeré vegetaci dosud ve zdravém stavu, nebyl žádný důvod přemýšlet o tom, jak připravit zdravou vodu umělým způsobem, právě takovým, jakým to dělá Země.

Avšak dnes, kdy již téměř všechny zdravé prameny vyschly nebo když je voda zachycována hned v místě svého zrodu, odčerpávána a vedena nesprávně konstruovanými vodovodními potrubími přímo do sídlišť, kdy jsou půda i veškerý živočišný svět odkázáni na spotřebovanou, zvětralou a tím nezdravou vodu a dokonce se již pro lidskou potřebu vyrve z klína Matky Země i nezralá voda s dosud nedostatečně organizovanými látkovými podíly a do lidských sídlišť se musí přivádět i zdraví škodlivá povrchová voda, sterilizovaná pomocí chemických přísad, dnes je již na čase, abychom hledali cesty a prostředky, jak zachránit člověka, živočichy i půdu před naprostým úpadkem, který musí přijít zcela zákonitě, když Země začne trpět žízní díky procesu vnitřního rozkladu vody, podmíněnému dnešní hospodářskou činností.

Jen příroda může a smí být naší velkou učitelkou. Chceme-li být opět zdrávi na těle i na duchu, nesmíme se nadále opírat o mechanické či hydraulické podružné efekty a musíme se v prvé řadě postarat o to, abychom objevili základní zákonitosti procesu, jímž Matka Země vyrábí svou krev – vodu – a abychom se dozvěděli, jak ji dopravuje na příslušná místa určení.

Jakmile odhalíme toto tajemství a jakmile věrně napodobíme to, co je již ověřeno miliony let praxe, pak neuděláme chybu a teprve pak můžeme pochopit smysl velkého životního díla přírody a začít sklízet přemíru těch nejlahodnějších a nejkvalitnějších plodů, které Matka Země pěstuje a udržuje v nesčetných variacích s pomocí své zdravé krve.

Abychom dokázali pochopit velké tajemství původu života, musíme se snažit studovat nikoliv prostor, v němž žijeme, nýbrž musíme se zabývat i tím, co je „nad ním a pod ním", o sféru, v níž voda uskutečňuje svůj věčný koloběh, věrna velkému zákonu přírody.

Nedokážeme ovšem pozorovat vlastníma očima všechny ty nádherné procesy, probíhající v křišťálově čisté vodě, a nemůžeme také doprovázet vodu na její tajuplné cestě do zemského nitra, přesto nám však zůstává otevřena nepřímá cesta indukce, s jejíž pomocí vyzkoumáme i to, co spatřit nedokážeme, co však musíme bezpodmínečně vědět, abychom mohli zůstat zdrávi a abychom tím mohli sloužit hlavnímu účelu života, trvalému rozvoji.

Člověk se vůči Matce Zemi až dosud vždy pouze proviňoval a tím přivodil velké škody a zkázu nejen sám sobě, ale i celému svému životnímu prostředí. S nekonečnou trpělivostí Země po jistou dobu snášela jeho zásahy, diktované mu lačností, chtivostí a nepochopením. Protože však neustálým rytím v zemském nitru a jeho odvětráváním začalo docházet k rozkladu zemské krve a tím k odbourávání životně důležitých látek, protože lidé nejenže začali narušovat vnitřní koloběh vody svými tlakovými čerpadly a začali tím rvát Matce Zemi vodu přímo z náručí, ale svými nesmyslnými regulacemi začali ničit i vodu, tekoucí po jejím povrchu, začali jí brát její lesy nebo je alespoň začali organicky ničit, nadešel čas, kdy začíná jít o krk i lidem samotným.

Tento okamžik musel nastat, aby si lidstvo konečně uvědomilo, že žádné zlo nezůstane nepotrestáno a že každý nesmyslný zásah do zázračného díla jménem „příroda" se lidem v konečném důsledku jedině vymstí.

Pohádka o ráji, který byl kdysi na Zemi, to není žádný bohapustý blud. I když i naši předci museli také neustále bojovat s těžkostmi života, přesto měli v porovnání s dneškem podstatně více bezstarostných dní. Jak to ovšem bude vypadat v dalším lidském věku, když to tímto tempem bude pokračovat i nadále? Jaké budoucnosti budou muset čelit naše děti, pokud se nenajde nějaký prostředek, který by zabrzdil tento strašlivý úpadek?

Stojíme dnes před jevy, které musí v hloubi duše otřást každým rozumně uvažujícím člověkem. Jaký má smysl se dále obelhávat nebo se zbytečně oddávat bláhové naději, že se to snad jednou zlepší samo?

Pokud si opět chceme zajistit krásný a žádoucí život, pak musíme nasadit všechny páky tam, kde život začíná. Původcem života a jeho pralátkou je voda, jež v sobě skrývá tajemství veškerého bytí. Toto tajemství odhalíme teprve tehdy, když se naučíme chápat tu nejniternější povahu vody.

Svět možností

• Stejně jako je pro nás samozřejmé, že ze zdravého semínka, uloženého v půdě, se může vyvinout mocný strom, stejně samozřejmé musí být i to, že jen ze zralé a zdravé vody dozrají i zdravé plody.

• V každé kapce dobré vody sídlí celý svět možností. Je tam i to, jak si představujeme Boha.

Níže uvedený text není a nemůže být žádným receptem na výrobu zdravé vody. Mělo by zde být pouze řečeno, že rozumně myslící člověk dokáže i na tomto poli napravit hříchy svých otců a že je schopen vyrobit tak dobrou a zdravou vodu, jakou vyrábí Země.

Stejně jako je pro nás samozřejmé, že ze zdravého semínka, uloženého v půdě, se může vyvinout mocný strom, stejně samozřejmé musí být i to, že jen ze zralé a zdravé vody dozrají i zdravé plody

Stejně jako zrníčko, vložené do vlhké půdy, potřebuje ke svému dalšímu vývoji teplo i chlad, světlo i stín a s nimi spojené energie, i voda potřebuje ke svému zdárnému vývoji všechny tyto protiklady, aby se mohla vnitřně transformovat a budovat. Aby si udržela tyto nezbytné protiklady, podniká dokonce dalekou cestu do Vesmíru.

V každé kapce dobré vody sídlí celý svět možností. Je tam i to, jak si představujeme Boha. Když zničíme vodu, když jí vezmeme její kolébku – les – nesmyslně tím vyrabujeme to nejlepší, co v životě existuje, zničíme tím své zdraví a zároveň tím ztratíme svou tvůrčí dílnu, svou vlast. Jako voda, jíž vzali duši, pak bez oddechu musíme putovat s vandráckou holí. Kam vkročíme, tam začíná rozklad, neklid, zhouba, zánik, tam přichází bída a nouze.

Nemá-li se však stát naše práce prokletím, nýbrž pokud má být skutečným požehnáním, musíme se spokojit s tím, že budeme žít z úroků a z přebytků dozrálých kapitálových produktů, nikdy však nesmíme žít ze samotné podstaty Země. Tyto úroky nám nabízí voda v tak cenné formě, že se klidně můžeme vzdát všeho ostatního, když pochopíme hospodaření na této planetě a když se začneme stravovat jen z jejích přebytků a když si vezmeme jen to, co je již zralé.

Ještě není pozdě, dosud máme vodu. Začněme se konečně starat o tohoto dárce života a všechno bude zase v pořádku!

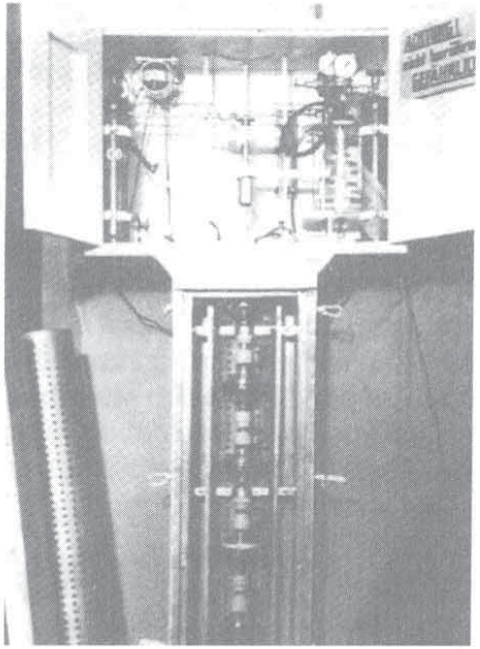
Zkušenosti s léčivou vodou

• Nikdo si nedokáže vysvětlit tyto vysloveně „specifické" léčebné úspěchy, jak nazývají tyto záhadné případy zasvěcení lékaři. Pro mé vysvětlení, že se zde jedná o naprosto samozřejmý přebytek atomárních sil, tedy o hodnotnější atomové energie, mají pouze shovívavý úsměv.

V zimě roku 1949 shrnuje Viktor Schauberger opět jednou své nejdůležitější poznatky. Z této obsáhlé práce s titulem „Objev levitační síly" jsem již citoval v předchozích kapitolách. Nyní následuje zpráva o další prodělané zkušenosti, jež se ovšem vztahuje k období Druhé světové války.

Viktor Schauberger popisuje jeden z účinků, které měly nastat po

požití určité zušlechtěné vody, upravené zvláštním způsobem. Důrazně upozorňujeme na skutečnost, že výpověď o zlepšení průběhu nemoci je založena výlučně na vlastním léčení Viktora Schaubergera.[95] *Ověření tohoto úspěchu, docíleného užitím ušlechtilé vody, vyrobené ve speciálním přístroji, na který se odvolává, dnes již bohužel není možné.*

Detail zařízení na výrobu ušlechtilé vody, jehož autorem je Viktor Schauberger, 30. léta 20. století.

Křišťálově čistá, prosta veškerých bakterií, nápadně osvěžující a silně močopudná voda byla chuťově podstatně lepší než světoznámá vídeňská pramenitá voda přímo od pramene, která již poněkud ztratila na své kvalitě způsobem svého vedení, poněvadž se v tomto případě jedná o železné tlakové potrubí.

Není divu, že tato bezvadná voda – alespoň podle dobrozdání odborníků – byla velmi oblíbena k pití a vaření. Již po krátké době se však objevily nápadné vedlejší účinky, které se projevovaly zejména u osob ženského pohlaví, a protože se jednalo především o mladší ročníky, přiměly pak tyto osoby k tomu, že tuto takzvanou vodu v prášku přestaly pít.

Jednalo se totiž o téměř neukojitelné zesílení pohlavního pudu, proti čemuž zejména starší ročníky obojího pohlaví ničeho nenamítaly. A když postupně vycházelo najevo, že tato voda nápadně omlazuje staré dámy a senilním stařečkům vrací opět potenci, mládí a výkonnost, netrhly se v mé laboratoři dveře.

Navíc se zjistilo, že neexistuje nemoc, která by nebyla příznivě ovlivněna a která by nezačala ustupovat. A tak ke mne začínali vídeňští lékaři a nemocniční zdravotníci posílat za pokusnými účely především nevyléčitelně nemocné.

Známý vídeňský lékař (Dr. Felzmann) si natolik zvykl posílat mi do laboratoře nemocné, jejichž onemocnění bylo dosavadními prostředky neléčitelné, že nával stále rostl, až se v mé laboratoři na Wiedner-Gürtel 32 objevila vídeňská tajná státní policie a na vyšší příkaz zastavila její provoz, po čemž se ještě rychle stihli vyléčit jeden nemocný s příjicí a jeden s malárií a dále mi tam tajní policisté rychle poslali několik nevyléčitelně nemocných rakovinou, kteří pak rovněž zaznamenali významné zlepšení.

V tomto období se odehrály některé události, jež stojí za zmínku, a to především z oblasti medicíny. Z komerční nemocnice mi sem například poslali postaršího muže, který měl jen jednu ledvinu, a to ještě plnou kaménků. Během přibližně 6 týdnů byl úplně bez kaménků – jeho močovými cestami odešlo 51 kaménků od velikosti krupice až do velikosti hrášku, a to jen užíváním této vody.

Jednoho dne se u mne objevila žena, která byla již celá léta ochrnutá a připoutaná na lůžko, (jmenovala se Prinzhornová), měla s sebou dosud berle a vysvětlovala, že její první návštěva patří tomu, kdo jí vrátil její nohy, i když se s ním ještě nesetkala.

Muž, trpící těžkou angínou pectoris se vydal po přibližně šestitýdenní vodní kúře na malou vysokohorskou túru.

Nemocní rakovinou, kteří trpěli šílenými bolestmi, byli náhle bez potíží – jako mávnutím kouzelného proutku. Nemocní příjicí a malárií ztráceli typické příznaky své strašlivé choroby. Nemocným leukémií (chorobným bujením bílých krvinek) se opět vracel normální krevní obraz. Zažívali jsme množství případů, nad nimiž byli mnozí lékaři uvedeni v úžas.

Závěrem bych zde uvedl alespoň jeden případ, který dal mému životu, již tak bohatému na změny, ještě jednou nový směr.

Jednoho dne mne navštívil známý průmyslový výrobce kávy Julius Meinl a z jistých důvodů se silně zajímal o mou vodu. Z této známosti se vyklubala ještě další známost s dalším velmi bohatým výrobcem kávy Ludwigem Roseliusem, jenž si do Vídně přivedl velmi mladou manželku a toužil být v plné mužné síle.

Úspěch byl tak velký, že mne pak pozval do Brém a chtěl mi tam dát k dispozici velký dům, v němž bych mohl vyrábět svou zázračnou vodu.

Jednoho dne jej začala silně bolet noha. Po vyšetření profesora Sauerbrucha v Berlíně bylo rozhodnuto o okamžité amputaci této nohy.

O několik dní později informoval profesor Sauerbruch mladičkou paní Roseliusovou, že veškeré naděje – jednalo se o těžký případ rakoviny – jsou marné. Jeho paní mi zavolala do Vídně z pověření pana Roseliuse, zda bych nemohl poslat letecky svou vodu. Na doporučení svého lékaře jsem si vyžádal souhlas profesora Sauerbrucha, který mi jej udělil s tím, že umírajícímu by se mělo vyplnit jakékoliv přání.

Následujícího dne byly naloženy první láhve s vodou do letadla, pronajatého speciálně k tomuto účelu. Každého dalšího dne následovaly první dodávku další.

Podle zpráv, které jsem dostával, si profesor Sauerbruch nedokázal vysvětlit náhlé zlepšení stavu svého pacienta.

Po několika týdnech se Roselius objevil ve Vídni a prodělal zde šestitýdenní rehabilitaci a předložil mi v té době návrh smlouvy na komerční využití této vody, jež se svým chemickým složením tak podobala zázračné vodě z Lurd. Tento návrh jsem odmítl hned z několika různých důvodů.

Židovské konsorcium mi předložilo návrh, abych v Semmeringu[96] vybudoval velké sanatorium pro zestárlé muže, kde by mladé blondýnky servírovaly vodu, vracející mládí a svěžest. Odmítl jsem samozřejmě šmahem i tuto nabídku.

Nikdo si nedokázal vysvětlit tyto vysloveně „specifické" léčebné úspěchy, jak pojmenovali tyto záhadné případy zasvěcení lékaři. Pro mé vysvětlení, že se zde jedná o naprosto samozřejmý přebytek atomárních sil, tedy o hodnotnější atomové energie, měli pouze shovívavý úsměv.

Dopis manželce Marii: Terapeutické možnosti s bazicky nabitou vodou

• Začínám se domnívat, že proti překyselení dokáže pomoci pouze voda, která obsahuje až 90 procent éterických zásaditých radikálů, které navážou přebytečnou kyselinu.

• A s tímto poznáním roste zájem o možnost zušlechťování vody, protože voda je jedinou nosnou substancí, jež může být naladěna téměř 100 % zásaditě.

• Tím by byl nalezen i nejjednodušší a nejlepší prostředek proti rakovině, s nímž by mohla být vyléčena každá nemoc vytvořením specificky zásaditého prostředí.

Počátkem 50. let 20. století dochází k rozjezdu mnoha projektů, jejichž cílem bylo prosadit v zemědělské a vodohospodářské praxi myšlenky Viktora Schaubergera a zahájit sériovou výrobu. Dochází ke kontaktům s různými firmami, ke zpracování více či méně konkrétních plánů a jsou uzavírány mnohé (předběžné) smlouvy.

Kvůli jednomu z těchto projektů spěchá Schauberger v listopadu 1952 do Hamburku. Po týdnu píše dopis své ženě Marii (které říká Mici), v němž ji informuje o pokroku v technické realizaci. Z dopisu vyplývá, že se v tomto případě jednalo o vývoj a realizaci přístroje s magnetickým mícháním, s jehož pomocí má být vyrobena kvalitní a hodnotná voda. Schauberger však myslí i na výrobu kvalitativně hodnotných mastí a krémů, stejně jako přemýšlí o výrobě „benzínové látky" prostřednictvím vysoce nasycené vody a několika technických vychytávek.

Při té příležitosti se rovněž zmiňuje, co jej ještě zaměstnává a inspiruje; zde je uveden příslušný úryvek (opět s poznámkou, že medicínské pohledy Viktora Schaubergera jsou poplatné situaci a odrážejí Schaubergerovo osobní přesvědčení v roce 1952. Od té doby se staly úvahy na téma překyselení organismu, volných radikálů apod. nedílnou součástí medicínských a dietologických diskuzí.)

O pěkný kus vpřed mne posunul jeden ze Švédů, který zde provozuje lékařskou praxi, respektive to byla jeho brožura, v níž exaktně dokazuje, že **prapůvodní příčinou všech onemocnění je překyselení organismů**, protože nadměrnými vlivy světla a tepla – a nezáleží na tom, zda dlouhým převařováním potravin, osamělou výsadbou stromů, citlivých na světlo, technologickým pohybem vody (při němž stoupá tlak i teplota) či jiným urychlováním mas – jsou zničeny *základní hodnoty* v bipolární směsi surovin, čímž pak dochází právě k nebezpečnému překyselení, které končí zpravidla zbytněním buněk a tkání a tedy rakovinou.

Začínám se domnívat, že proti překyselení dokáže pomoci pouze

voda, která obsahuje až 90 procent éterických *zásaditých radikálů*, které navážou přebytečnou kyselinu, jež jinak způsobuje praskání buněk, záněty tkání a tím předčasnou záhubu právě díky nedostatku zásad. **Syrová strava dokáže udržet obsah zásad jen ve zdravém organismu, nemocnému tělu je však nedodá.**

A s tímto poznáním roste zájem o možnost zušlechťování vody, protože voda je jedinou nosnou substancí, jež může být naladěna téměř 100 % zásaditě.

Tím by byl nalezen i nejjednodušší a nejlepší prostředek proti rakovině, s nímž by mohla být vyléčena každá nemoc, a zejména revmatické choroby, vytvořením *specificky* zásaditého prostředí.

To, co platí pro člověka, platí i pro ostatní rostoucí druhy. Abychom dokázali vytvořit kvalitní a hodnotnou vodu, potřebujeme k tomu magnetické míchače, jež jsou nezbytné k tomu, abychom mohli zabránit absorpci vzdušného kyslíku během procesu kvalitativního dozrávání, během něhož dochází k projevům atomárního vakua.

Voda téměř bez kyslíku k boji s rakovinou

> • *Jediným a dosud zcela neznámým prostředkem k zabránění rakoviny a k její včasné prevenci je pitná voda, jež téměř neobsahuje kyslík, jež vstřebává přebytečnou sluneční energii ve strnulém stavu (jenž se chemicky nazývá kyslík), váže ji a pak ji vylučuje společně s ostatními odpadními produkty z dědičně zatíženého organismu.*

Přesně rok a půl po výše uvedeném dopisu své ženě přichází Viktor Schauberger opět s tématem „léčivá voda". Ve článku, zaměřeném původně na lesní hospodářství „Je takzvané prosvětlování lesnickou vymožeností nebo spíše rakovinnou vývojovou chybou?" (1. března 1954, viz také kapitola „Zachraňte les, půdu a vodu"), přináší paralelu mezi takzvanou rakovinou stromů a rakovinným onemocněním, vyskytujícím se u člověka.

Organismu, který v sobě nese zárodek rakoviny, stačí již zdánlivě neškodně vyhlížející mechanický, fyzikální nebo psychický podnět, ať už je to hnutí mysli či vzrušení, a dostaví se závažná akutní porucha vody, mízy či krve.

Jediným a dosud zcela neznámým prostředkem k zabránění rakoviny a k její včasné prevenci je pitná voda, jež téměř neobsahuje kyslík, jež – biomagneticky nabita – vstřebává přebytečnou sluneční energii ve strnulém stavu (jenž se chemicky nazývá kyslík), váže ji a pak ji vylučuje společně s ostatními odpadními produkty, s fekáliemi a močovinou, z dědičně zatíženého organismu.

Tento prostředek je mimo jiné vyzkoušen i lékaři a pokládán za spolehlivý při léčení revmatických potíží, při léčbě ledvinových a žlučníkových kaménků, malárie a dalších onemocnění krve, při léčbě impotence apod. Jinými slovy, je oním dosud marně hledaným specifickým léčebným prostředkem, s jehož pomocí dokáže zdatný lékař docílit jakékoliv potřebné koncentrace energetických látek nebo zdatný přírodní zemědělec dokáže do svých hnojiv zabudovat atomizované živiny v takovém poměru, že dokážou docílit překvapivých úspěchů.

Tímto postupem nám mohou nemoci krevního tlaku, leukémie a anémie, jež jsou dosud pokládány za neléčitelné, přestat nahánět strach.

Je tedy zapotřebí říci bez zbytečných okolků, že se zde jedná o originální postupy zlepšení kvality vody, mízy a krve, jež je možno aplikovat za zcela konkrétních předpokladů s pomocí oživujících atomárních energií v individuálně napjaté anomální zóně u každé konkrétní životní formy.

Viktor Schauberger ještě dodává k pojmu atomárních energií, které mohou být různého původu a zcela protichůdných účinků:

Mohl bych tady uvést tucty vysvětlujících příkladů, jež by jednoznačně dokázaly, že je těžkým omylem používat atomové energie, vyráběné dnes běžným způsobem, k průmyslovým účelům, protože přes všechna stínící opatření přenášejí hroznou atomovou nemoc, která projeví své následné účinky mnohdy teprve v následných generacích, což je příklad Röntgenova záření.

Několik dní předtím – 26. února 1954 vydal Viktor Schauberger o něco kratší text s tímtéž titulem, který je později vydanému textu i obsahově velmi podobný. První verze byla zřejmě myšlena jako podnět pro myslivecký časopis respektive pro některé jeho redaktory:

Navrhuji, aby byl v sérii článků *nemilosrdně* odhalen celý komplex chyb v pohybu i buzení, přičemž každý dostane možnost, aby k tomu zaujal stanovisko pro či proti, a to s uvedením svého plného jména a povolání.

Tato debata musí být přísně věcná a musí být vedena nezaujatě. Napadání a výtky by si měly odpustit všechny strany, zúčastněné na této diskusi.

Viktoru Schaubergerovi jde o osvětu a o případnou změnu politického vědomí, o „obnovu přirozené výstavby nebo o nevyhnutelný zánik – o bytí či nebytí". Pro srovnání uvádí jeden národ a jeho životní poměry, které ještě i dnes, ve 21. století, mohou být pokládány za synonymum pro požehnaný vliv mimořádně kvalitní vody (viz výzkumy Henriho Coandy, Patricka Flanagana a dalších)[97]. Schauberger je přesvědčen, že jeho dosavadní vývody ohledně vody by mohly být ...

... důkazem toho, že všude tam, kde se dosud udržely přírodní poměry růstu a přírodní vodní poměry, jsou neznámy veškeré běžné choroby a především mor epochy technického rozvoje – viz národ Hunsa.[98]

Nejvyšší kněží starověkých kulturních národů rozuměli umění regulace atomárních nadbytků. Nyní jsme je znovu objevili. Bylo by věčnou škodou, kdyby ti, kdož znají toto nejhlubší tajemství vývoje, museli si je vzít s sebou do hrobu, stejně jako tehdy.

Lesu zdar!

Související články a stati

Zásahy člověka do krajiny a přírody obvykle nemají příznivý vliv na svět rostlin a živočichů.

Viktor Schauberger, z: „Geniální síla pohybu", 1939.

Vznik vody

• Každý pramen čisté vody, vyvěrající z obřího sarkofágu Země, může být pokládán za zázrak. Tento zázrak jak známo vyschne, když je jeho ústí vystaveno přímému Slunci, i když se pak snižuje specifická hmotnost vyvěrající vody a proto by měla naopak tryskat výše, kdyby se jednalo jen o tlak, potřebný pro její vznos, s jehož pomocí se tento fenomén vědecky vysvětluje.

Po celou dobu svého badatelského života se Viktor Schauberger pokoušel nalézat všeobecně srozumitelné formulace, aby s jejich pomocí dokázal vysvětlit různé – až dosud nevysvětlitelné – fenomény. Jen stěží mu rozuměli jeho vrstevníci a zejména vědci. Proto Viktor Schauberger vždy čas od času shrnul své poznatky. Kromě nových argumentů vždy uváděl i příklady, které již vysvětloval v jiných statích. Zejména usiloval o to, aby pomocí dodatečných pojmů a vysvětlivek urovnal celkový obraz. Snažil se oslovit a přesvědčit i ty, kteří s jeho dosavadními výklady až dosud nemohli (či nechtěli) mít nic společného.

Příkladem jeho snah je pojednání „Vznik vody", které vydal v Linci, v roce 1952. Je zajímavé, že existují dvě různé verze úvodu k této stati

(Viktor Schauberger si však sám nevšiml, která z těchto verzí je původní a která je jejím druhým vydáním, jehož autorem byl on sám). V této knize je použita kombinace obou verzí – a některé části závěrečné kapitoly byly vypuštěny, protože zabíhaly již příliš daleko od tématu „voda".

Sarkofág v Pyrenejích

> *Z prastaré ústně předávané tradice vyplývá, že nejvyšší kněží starých kulturních národů znali vlastní tajemství vzniku vody a také je využívali, když napájeli posvátné háje, nacházející se tisíce metrů vysoko v horách.*

Ve francouzském pyrenejském klášteře Arles-sur-Tech stojí ve staré chladné kryptě velký sarkofág z toho nejušlechtilejšího mramoru. V tomto sarkofágu, do něhož byl svého času uložen rytíř nebo církevní hodnostář, vytryskl asi před 700 lety pramen čerstvé a léčivé vody, která údajně vrátila zdraví velkému množství nevyléčitelně nemocných lidí. Jedná se tedy o podobný léčivý pramen, jaký se nachází v Lurdách – o světoznámý pramen Panny Marie, který byl po dlouhém váhání a přezkušování uznán dokonce i církví jako zázračný pramen.

Tento pramen v mramorovém sarkofágu vyschne pouze ve válečných dobách nebo v dobách těžkých přírodních katastrof. Sarkofág byl před několika desítkami let otevřen, aby se odkryl domnělý přítok vody.

Nebyl však nalezen žádný otvor ani nebyla objevena žádná další možnost přítoku vody. V rakvi byla kromě trochy písku a pozůstatků jakéhosi popela po člověku, který tam byl kdysi pohřben, nalezena pouze jedna měděná trubka, která na svém povrchu nenesla ani nejmenší stopy po oxidačním procesu. Rakev tedy byla opět hermeticky uzavřena a již po krátké době se sarkofág naplnil do poloviny čistou a hygienicky nezávadnou pramenitou vodou, která pak opět začala být odsávána důmyslným zařízením a podávána nemocným.

Mniši z výše uvedeného pyrenejského kláštera vypsali odměnu 1 000 zlatých Franků za vyřešení této vědecky nevysvětlitelné záhady

a bezpochyby i tato voda by se dočkala svého posvátného hávu, kdyby se nepodařilo odhalit tento fenomén, oč se nyní v dalším textu pokusím.

Každý pramen čisté vody, vyvěrající z obřího sarkofágu Země, může být pokládán za zázrak. Tento zázrak jak známo vyschne, když je jeho ústí vystaveno přímému Slunci, i když se pak snižuje specifická hmotnost vyvěrající vody a proto by měla naopak tryskat výše, kdyby se jednalo jen o tlak, potřebný pro její vznos, s jehož pomocí se tento fenomén vědecky vysvětluje.

Po desítkách let pozorování a pokusů všeho druhu bylo konstatováno, že se zde jedná snad o to nejhlubší tajemství stvoření přírody, o vstřebávání přebytečné sluneční energie ve strnulém stavu (jenž se vědecky nazývá kyslík).

Z prastaré ústně předávané tradice vyplývá, že nejvyšší kněží starých kulturních národů znali vlastní tajemství vzniku vody a také je využívali, když napájeli posvátné háje, nacházející se tisíce metrů vysoko v horách. Prostě okopírovali vznik krve a mízy a umožnili zkřížení bipolárních emanačních látek, přičemž je odclonili od světla a tepla.

Vždyť tak vzniká i krev Země, která také originálním způsobem krouží s přispěním nadřazených (metafyzických) sacích a tlakových sil. Přitom se rozmnožuje a kvalitativně vylepšuje.

Výše uvedené výzkumy potvrdily, že se zde jedná o vazbu přebytečné sluneční energie – o takzvaný „kyslík", který se u vyšších forem života dostává do krve difúzním procesem takzvaného dýchání a tam je navázán za zvláštních teplotních poměrů na živiny, jež se do krevních drah dostaly rovněž difúzním procesem trávení. Produktem tohoto kvalitativně vyššího procesu kvašení je míza, krev nebo ve výše uvedeném případě juvenilní voda. Prvotní fyzické zrození nebo akumulátor, do něhož se vážou stavební a vztlakové hmotně-energetické koncentráty, uvolněné během výše uvedeného procesu, stručně řečeno – energetické koncentráty, sloužící k budování života.

Již i ten nejslabší podnět pohybu či vzruchu postačí, aby vyvolal další kvasné procesy, jejichž produkty se přizpůsobí Vesmíru, když se odpovídající difúzní membrány postarají o potřebný kvalitní difúzní odpor, v rostlinách je to například: kůra, lýko; v případě sarkofágu: stěny z ušlechtilého kamene, například mramoru.

Nevhodný a příliš průchozí difúzní odpor (viz popraskaná kůra, pokožka apod.) vede k (viz prosvětlování) nízko hodnotnému produktu

vyvážení a následkem uvolněného kyslíku dochází k projevům poruchy v mízních či krevních drahách, což je již počátkem zpětného chodu (rakoviny). Následující příklad z přírody by měl vysvětlit tento věčný proces proměny (Panta rhei[99]) poněkud srozumitelněji.

Krůpěje rosy

> *Časně zrána se atmosféra nápadně ochladí, což znamená, že se její teplota přiblíží anomálnímu bodu, plus 4°C. Jakmile vnější teplota dosáhne stavu indiference (přiblíží se vlastnímu nulovému teplotnímu bodu), objeví se na konečcích stébel trávy protoplazmatický, nadýchaný napěťový útvar podobný mýdlové bublině, který stojí jako nafukovací balónek, přímo na špičce, zcela bez pohybu.*

Kapky rosy jsou jakýmsi fyzikálním prvotním zrozením, jemuž nepřímé sluneční záření propůjčuje nový život a přímé sluneční ozařování společně s nedostatkem tepla mu propůjčují prapůvodní podobu (tedy duši a tělo), v níž okamžitě začíná pulsovat nový život a tím je vytvořen základ vývoje, bez něhož by nebylo plodnosti ani oplodňující síly, žádného množení a žádného kvalitativního zlepšování toho vývojově staršího, jinými slovy: žádného vývoje na tomto pozemském smetišti.

Každé nadměrné osvětlení a přehřátí vyvolává v nitru nové formy života nekvalitní kvasné a zárodečné procesy, jejichž konečným výsledkem je vysloveně rozkladná emanace hmotné energie, která pronikavě vyzařuje do okolí a vyvolává zde progresivní následky zpětného vývoje.

Totéž se kupříkladu odehraje tehdy, když se dostane volný kyslík do žíly a proto si lékaři dávají dobrý pozor, aby se do ní žádný volný kyslík nedostal, když například používají injekční stříkačku, protože by to částečně mohlo vyvolat rozklad krve, když se tato oplodňující látka za normální teploty krve uvolní, začne být jednopólová a tím agresivní. Přičemž v tomto případě začne být bipolární partner této látky (zkvašený tuk) pasivní (neaktivní) a vázaný. Tento pochod obvykle uniká pozornosti zdravotníků a proto jim uniká také – jakkoli pozoruhodně to zní – *i* znalost o vzniku krve a mízy.

Časně zrána, když začíná nový den, se atmosféra nápadně ochladí, což znamená, že se její teplota přiblíží *anomálnímu bodu*, plus 4°C. Jakmile vnější teplota dosáhne zmíněného stavu indiference (jakmile se přiblíží vlastnímu nulovému teplotnímu bodu, nad nímž a pod nímž se voda již opět začíná rozpínat), objeví se na konečcích stébel trávy protoplazmatický, nadýchaný napěťový útvar podobný mýdlové bublině, který stojí jako nafukovací balónek, přímo na špičce, zcela bez pohybu.

Jakmile tuto podivnou konstrukci ozáří ranní Slunce, naplní se tato protoplasma vodou asi ze dvou třetin. S přibývajícím teplem a se současně vzrůstající intenzitou svitu Slunce se stéblo trávy začne pod narůstající tíhou vody poslušně sklánět k zemi podle zákona o zemské tíži. Konečně se vytvoří váček o tvaru dělohy a juvenilní (prvotně vytvořená) voda se začne spouštět po zvolna se napřimujícím stéble trávy, aby zavlažila půdu.

Pokud chceme tuto stavební a vztlakovou energii, koncentrovanou ve své prapůvodní podobě, vést do nemocného a unaveného těla, musí se pokud možno před zrozením vody vytvořit výše zmíněná protoplasma. Když je již voda zrozena, je již životní síla, uzavřená a zhuštěná v tomto malém sarkofágu, připravena ke svému prvotnímu fyzickému zrození. Nové tělo se takříkajíc spojuje se svou duší.

Tato materializace se však uskuteční pouze tehdy, když může dojít v *anomálním stavu* k oplodnění negativně nabitou koncentrací hmotné energie prostřednictvím bipolární protiváhy na trase difúze. A to navíc jen tehdy, když jsou v půdě obsaženy kovy a když je půda schopna je zadržovat. Což znamená, když se mohou procesu účastnit určitým způsobem nabité stopové prvky, jež v této emulzi (v tomto vnitřním sňatku bipolárních protikladů) slouží jako duchovní spojovací článek nebo vědecky vyjádřeno: jako katalyzátor.

Kdybychom tedy odstranili z pyrenejského sarkofágu katalyzátor, totiž onu měděnou trubku, která podle tiskové zprávy nenesla po staletích ani tu nejmenší stopu oxidačních procesů, takže volný kyslík v hermeticky uzavřeném sarkofágu evidentně chybí, pak by bylo pravděpodobně k žádnému zrození juvenilní krve Země uvnitř mramorových stěn nedošlo. Stejný výsledek by mělo zahřátí prostoru krypty

a tím zvýšení agresivity vzdušného kyslíku, která by mu umožnila proniknout do nitra sarkofágu.

Jak je důležitý zmíněný anomální stav jak v kryptě, tak i v samotném sarkofágu, to dokazuje každý ocelový hřebík ve výdřevě pramene, nacházející se v anomální zóně spodní vody. Ani v tomto případě nikdy nenalezneme stopy rozkladu (rzi), neboť i zde chybí uvolnění a agresivita jak stavebních a vztlakových hmotných energií, tak i energií rušivých a destruktivních, pocházejících z prvotní hmoty (suroviny).

Například obilná semena si po tisíce let uchovala svou klíčivost, když byla uložena v přírodních hrobkách – v takzvaných hrobkách králů – v nichž byla díky přírodním tvarům pahrbků či pyramid chráněna před působením volného kyslíku a v nichž ležela v uměle vytvořené anomální zóně, kde nemůže dojít k tlení ani prachnivění. **To je důkazem, že světským i duchovním hodnostářům, kteří se nechávali pochovávat v chladných kryptách ve speciálně upravených rakvích, byl velmi dobře znám rozdíl mezi rozkladem a ztrouchnivěním.** K rozkladu krve či mízy začne docházet v okamžiku, kdy se do žíly dostane volný vzdušný kyslík nebo když kyslík, latentně obsažený v mízním kanálku, začne zvyšovat svou agresivitu následkem nadměrného přísunu světla či tepla (například následkem vykácení stromů, poskytujících stín).

Máme tedy co do činění s podstatně odlišným procesem kvašení, který v závislosti na teplotě vytváří hmotné energie, které buďto podporují vývoj nebo které mu naopak brání, přičemž v prvním případě se jedná o odtok plodové vody, ve druhém případě o zničení a rozklad fyzického prvorozeného a činností těchto sil pak dochází k vyzařování emanační hmoty, která rozkládá okolní spodní vodu, stejně jako například elektrický proud, a posléze pak, po oddělení bipolárních částí základní suroviny, dochází k účinkům, podobným *explozi* třaskavého plynu, v tom druhém případě pak dojde k takzvané *implozi*, která napomáhá tvorbě buněk.

Na tomto místě budiž pouze zmíněno, že výše uvedená *imploze* souvisí s funkcí *levitace* a tvorby proudu, že disponuje biomagnetickými a tedy dostředivými silami a že působí přesně jako zemský magnetismus, to znamená v *podélném* směru, tedy v přirozeně proudícím vodním toku ve směru proti jeho proudu, směrem k prameni a je to ona síla, která například táhne vysokou koncentrací hmotné energie ušlechtilé pstruhy, stojící v prudké bystřině, jako na vlečném laně.

Tato ryba je díky svým pohyblivým žábrám schopna ovládat levitační sílu takovým způsobem, že buďto stojí bez pohnutí v rychle tekoucím vodním proudu, spěchá vzhůru proti proudu nebo proskakuje vzhůru skrze padající vodopád tím, že se dokáže pohybovat v sacích křivkách, vytvořených padajícími vodními masami, ve spirálových cykloidách, otáčejíc se kolem vlastní osy – čímž může vzniknout i zde ideální (duševní) osa, z níž se větví – podobně jako v našem krevním toku – dosud neobjevené emanační hodnoty, které tělu propůjčují duši. Díky těmto emanacím dokáže pstruh bez námahy překonat svou tělesnou hmotnost, protože je to nezbytné k jeho volnému druhu pohybu – samozřejmě za předpokladu, že dokáže udržet svou krev v *anomálním* stavu, odpovídajícím jeho druhu, a tím si udržet indiferenci a potřebnou teplotu bez horečnatých stavů. Jinými slovy, zůstává zdravý a tím schopný rozmnožování.

Každá tvorba vody, mízy a krve tedy probíhá difúzním způsobem. Odsud pramení i starostlivost ošetřujícího lékaře, když se chystá použít injekční stříkačku, a jeho obava, aby se do napíchnuté žíly nedostal žádný volný kyslík, protože v tomto případě by agresivita kyslíku, i tak již vzrůstající vlivem zvýšené teploty, mohla způsobit počátek rozkladu krve.

Tím nám pomalu začíná být pochopitelný i takzvaný zázrak vzniku vody v již zmíněném sarkofágu. Rovněž například výrony vysoce kvalitní (chladné) vody v mnohých porostech a hájích, které prý otevírá lesní zvěř, aby mohla utišit svou žízeň léčivou vodou vysoce intuitivním způsobem neboli citlivě vůči dosud záhadným vnějším vlivům, což ji duševně oživí natolik, že dokáže domnělý zázrak prakticky zhodnotit.

Tím stojí vysoko nad takzvaným civilizovaným člověkem, který se spoléhá pouze na svůj dar spekulace a přitom se obvykle stává obětí omylu. **Tím začíná být postupně duševně těžkopádný (chybí mu intuice) a tedy „chudý duchem", stává se lačným a chtivým lakomcem respektive prachsprostým spekulantem a rozumbradou, který absolutně není schopen rozumět člověku s vysokou intuicí.**

Ano, dokonce považuje předvídavého jedince za blázna, ve skutečnosti je však oním „bláznem" sám, protože stvořil tento ráj bláznů, v němž již téměř nedokážeme vegetovat, kdy nejenže svou zvrhlou prací znehodnocujeme potravu, ale dokonce řežeme větev, na níž sami sedíme. Větev, která překlenuje nejen tělesnou, ale i duševní tíži (těžkopádnost).

Po této odbočce od vlastního tématu bychom se nyní měli vrátit a věcně a střízlivě si vysvětlit domnělé zázraky. Každé zdání posvátnosti bude již nyní přebytečné, ba dokonce směšné.

Vysvětlení domnělých zázraků[100]

> • *Pstruzi, stojící bez hnutí v bouřlivé bystřině, mi po desetiletém pozorování prozradili to nejhlubší tajemství přírody.*
> • *Souhrou mechanického a fyzikálního navíjení se volně padající voda blíží svému anomálnímu bodu a teprve tehdy jsou umožněny biochemické reakce a tehdy mohou vznikat jejich produkty, které nazýváme levitační silou, protiváhou tělesné gravitační síly.*

Pstruzi, stojící bez hnutí v bouřlivé bystřině, mi po desetiletém pozorování prozradili nejhlubší tajemství přírody a z toho důvodu bychom měli blíže pohovořit o tématu očividného překonání přitažlivosti zemské.

Prvním a nejdůležitějším předpokladem tohoto fenoménu je, že se odtékající pramenitá voda mechanicky navíjí a že se současně dokáže specificky a tedy fyzikálně zhušťovat při poklesu teploty směrem k plus 4°C. K tomu je ještě zapotřebí systému speciálních křivek, který nalezneme výrazně otisknut například v ledovcových kotlích, ve kterých je jasně vyznačen směr *táhnoucí* vody, a to i v té nejtvrdší hornině, kterou led formuje stejným způsobem, jako to umí dělat míza či krev ve svých vlastních systémech.

Pokud tato hornina obsahuje i kovy v přírodním poměru, pak jsou splněny již první dvě předběžné podmínky, aby se mohla padající voda pohybovat po cykloidních spirálových křivkách sama od sebe a kolem své vnitřní ideální osy – proti směru sebe samotné – „originálním" planetárním typem pohybu, a to tak, že uprostřed biomagnetické (dostředivé, stahující) koncentrace hmotných energií, přesně jako v zemské biomagnetické ose, může na větvích stromu života vznikat opět to metafyzické (to, co nelze fyzicky vnímat).

Neboť teprve souhrou mechanického a fyzikálního navíjení, které pomáhají odtékající vodě dostat se blíže k *anomálnímu bodu*, mohou

vznikat produkty biochemické reakce, které zde z čistě funkčního hlediska nazýváme *levitační* silou, protiváhou tělesné gravitační síly.

Obě tyto síly se za přirozených podmínek kompenzují tak, že gravitační síla může převážit jen potud, že je nezbytná jako brzdící složka pohybu mas (zrychlení volného pádu) následkem specifického zhuštění (přiblížení se k anomálnímu bodu), přičemž však naopak roste i intenzita levitační síly, vyvolané tímtéž dějem, a to potud, aby udržela plynulost padající vody nebo vody, odtékající po spádech různého druhu, téměř v konstantní podobě. Jinými slovy:

Čím vyšší bude mít odtékající či padající voda specifickou hmotnost, tím mocnější bude i levitační protiproud, který se bude větvit opačným směrem a který se bude prostřednictvím protiproudé výměny emanačních látek manifestovat tvorbou nové vody, čímž se budou zmnožovat padající nebo přirozeně proudící vodní masy a současně se budou díky vzrůstající tvorbě levitačních energií i kvalitativně vylepšovat.

Protože každý růst spotřebovává tepelné látky (latentní kyslík = strnulá sluneční energie), budou se i *dodatečně* vytvářené nové vodní masy opět blížit anomálnímu bodu, čímž budou podrobeny kvantitativnímu i kvalitativnímu růstu dodatečné stavební a vztlakové energie, jež dosáhnou v podélném směru takové síly, že vezmou na vlečné lano i ty největší a nejsilnější pstruhy a dokážou je dostat vzhůru proti proudu, když se tyto ryby vydávají na svůj svatební pochod směrem k pramenům a když zvyšují své vzrušení na nejvyšší obrátky, což je v období rybího tření naprostou samozřejmostí.

Když to vezmeme stručně, dal by se tím obecně srozumitelně vysvětlit fenomén pstruhů, kteří bez námahy překonávají svou vlastní tíži a navíc i tíži protisměrného vodního proudu.

Nyní však zpět k vodě (krvi Země). Pokusíme se nyní odhalit tajemství, co je vlastně myšleno pod pojmem vázání slunečních energií, čímž vzniká výše zmíněná *implozivní* síla, která je schopna odstavit na vedlejší kolej všechny dnešní atomové energie respektive všechny *explozivní* síly o nižší hodnotě. Jejím využitím by mohlo samo od sebe skončit rabování uhlí, dřeva a ropy.

Pod pojmem energie je třeba chápat vyrovnání dvou bipolárních energetických potenciálů, jakési vyplnění energetické hmotné mezery, tedy pochod, jehož výsledkem je vznik *ohně* nebo *vody*.

Že se nedá s první energetickou hmotnou emulzí uvažovat o něja-

ké hospodářské struktuře, neřkuli o nějakém vyšším kulturním stupni, to vylučuje *exploze* již od samotného počátku. Vždyť v tom případě stravuje (spaluje) takzvaný kyslík, který se vlivem tepla uvolňuje a zvyšuje svou agresivitu, svůj stavební protipól – cukry, které jsou latentními tuky, jež začínají být při vyšších teplotách pasivní (neaktivní).

V prvé řadě zde jde o to, aby byl zahájen proces vyššího kvašení, který je účinný zejména tehdy, když se odtékající či padající voda specificky zhušťuje; tím se urychluje a současně se tím blíží svému *anomálnímu stav.*

Voda, navíjející se v cykloidních spirálových křivkách, nikdy nezamrzá. Zavrtává se téměř bezhlučně do vodních tůní, ležících níže, aby se v nich pak opět navíjela, čímž zvětšuje svůj akční rádius otáčivého vnitřního i vnějšího pohybu kolem vlastní osy.

Když se na celý proces podíváme jako na celek, vzniká tím prvotní dílo, jakési hodinové pero, jež je poháněno výše zmíněným zvětšením hmotnosti (zmnožením vody plus zvýšením její specifické hmotnosti). Tím je tedy dosaženo věčného nepokoje, Panta rhei, „originálního" plodícího a oplodňujícího pohybu, sloužícího věčné proměně, sloužícího pohybu krve a mízy, nezávisle na tlakovém spádu.

V tomto koloběhu, odehrávajícím se v cykloidních spirálových křivkách, se takzvané tempo-křivky starají o trvalé urychlování odtékající vody, které získává svou stabilitu opět protichůdnými brzdícími křivkami, takže bez ohledu na geologický spád, individuální mezní rychlost nemůže být nikdy podkročena ani překročena.

Podstatné na těchto „originálních" pohybech proudu jsou trvale se křížící teplotní spády, podmíněné výše uvedeným druhem pohybu, v jejichž průsečících se uvolňují protisíly, jež napomáhají vývoji a současně také plynulosti a nepřetržitosti.

Stojící či proudící krev Země – voda – se tak stává jakýmsi sarkofágem, z něhož vyzařují na všechny strany bipolární emanační útvary (což je exaktně prokazatelné), jež pronikají veškerým okolím a jež je oživují vyššími energetickými vlivy, zároveň však uvolňují i ty zpětné síly, které vylučují všechno, co brzdí tento vývojový cyklus nebo co by mu mohlo způsobit jakoukoliv jinou újmu.

V přirozeně proudící vodě, nedotčené vnějšími teplotními vlivy nebo střídajícími se poměry geologického spádu a přitom se zmnožující a zkvalitňující, probíhají jak pochody imploze, tak i exploze, jež

jsou však určeny především k oživování svého okolí prostřednictvím stavebních a vztlakových produktů reakcí.

Tento koloběh vnitřní látkové výměny je tedy motorem života. Je čtyřtaktním motorem, v němž se rytmicky střídají procesy komprese a sání, pohybové funkce přirážení a odrážení, díky čemuž vzniká tep, který však není příčinou, nýbrž následkem a projevem vnitřních výměnných procesů.

Když například hodíme kus dřeva do správně fungující „původní továrny" (vodní tůně), můžeme na něm zřetelně pozorovat pochody promíchávání vody, odehrávající se v cykloidních spirálových křivkách.

Jedná se zde o jedinečnou kolébku. Je to jako při příslovečném elfím tanci, kdy se bipolární pohlaví (muž a žena) při pohybu vpřed otáčejí nejen kolem sebe navzájem v nepravidelném koloběhu, navíc se přitom otáčejí ještě i kolem své vlastní osy. V tomto jedinečném reji tančí i pstruzi, pronikající směrem vzhůru, než se sešikují a připraví k proskakování vodopádem.

Stejně jako lidský taneční pár potřebuje sladit krok a takt pohybu, orientuje se i pstruh a přizpůsobuje se rytmu a taktu vody, kroužící v tůni pod vodopádem. Náhle se na okraji vodní tůně začne intenzivně kolébat a tím se začne přizpůsobovat navíjejícím se vodním masám. A konečně pak dosáhne stanoviště, z něhož se „zavrtá" do vodopádu.

Nyní se ponoří směrem k ose vodopádu a získává náběh k zamýšlenému výstupu vzhůru. Mocným vlnitým pohybem hledá a nalézá zdroj levitační síly který začíná na pomezí mezi padající vodou a vodou, proudící opačným směrem a zachytí se do vleku reaktivního vzestupného proudu, kterému pomáhá mocnými pohyby žáber, podobně jako to dělá štika těsně předtím, než se vrhne jako blesk na svou kořist.

Při dobrém osvětlení je tu a tam vidět i dráhu levitační hmoty. Vypadá to jako prázdná hadice (bez vody), kterou můžeme pozorovat i při vypouštění vody odtokem po odstranění špuntu, kdy voda krouží nad odtokem za bublavých zvuků, čímž vzniká kolmo orientovaný vodní vír, který s sebou strhává všechno do hlubiny s rostoucí sací silou.

Když si nyní představíme tuto vodní smršť či vodní cyklón, jak působí obráceným směrem, pak před sebou okamžitě spatříme reaktivní

sací účinek směrem vzhůru, který vysvětluje dosavadní záhadu, jak se pstruh dokáže pohybovat vzhůru v ose protiproudé padající vodní masy.

Tato dovednost pstruha je však svázána se zcela určitými kinetickými pochody v odtékající vodě. Stejně, jako je například vznik vodní smršťě či cyklónu spojen s velmi silnými napěťovými rozdíly, jaké se mohou projevovat jen ve formě kapek. Pokud se odtékající voda nemůže mechanicky a fyzikálně navíjet na své dráze pádu či plynutí, pak nemohou vznikat ani produkty biochemických reakcí, jejichž emanační síly vládnou nadřazenými (metafyzickými) sacími silami, orientovanými vertikálně, které ve výše uvedeném případě táhnou pstruhy směrem vzhůru.

Příčinou vzniku této síly cyklónového typu je proces vyššího kvašení, který se může odehrávat pouze díky určitému druhu proudění vody: toho druhu, který vyvolává *implozi*, navázání objemu latentního kyslíku na přirozeně zkvašené tuky (takzvané uhlíkaté látky).

Pod pojmem *kyslík* jsme si zde představovali strnulou sluneční energii, která je v anomálním stavu vody natolik pasivní (neaktivní), že se ve svém mechanicky rozprášeném (dřímajícím) stavu osvobodí od anomálního bodu a dokáže se připoutat ke svému opačně pólovanému partnerovi (být spolknuta). Tento *reaktivní* hmotně-energetický produkt má *implozivní* stavební a vztlakovou funkci.

Díky tomu je umožněn vzestup prvotní produkce, jenž nás vyvede z tohoto ráje bláznů, do něhož jsme se dostali nepřirozeným stupňováním výroby. Potud tedy některé poznámky, jež nám mají usnadnit chápání následující látky.

Vzestup prvotní produkce

• Na místech, kde se díky kinetickým odporům uvolňují odpovídající dodatečné síly, zhušťuje se trojrozměrně (originálně) se pohybující voda, čímž se zvyšuje osová sací síla a tím i výtlačná a vlečná síla, která s sebou přinese materiál, navíjí jej a postupně jej rozdrobuje.

• V místech sacího víru, do nichž se dostávají tělesa, těžší než voda, stojí i pstruzi, protože jim tam bez velké námahy skáče potrava přímo do chřtánu.

• Povšimněme si, že teplotní vlivy, ovlivňované pohybem vody, jsou mocnější než ty, jež jsou způsobeny vlivem teploty okolní vody a vzduchu.

Dnes se neustále hovoří o zvýšení produkce, které jde na konto prvotně produkované plodiny, jež musí ustupovat kvalitativně i kvantitativně, protože přitom dochází k narušování vývojových předpokladů prvotní produkce neboli růstu, zabíráním prostoru, kde se připravují půdní živiny a navíc ještě i nepřirozenými způsoby zadržování a vedení vody.

Což přináší namísto zotavujících (vyšších) kvasných procesů *teplé* kompenzační procesy, které by například probíhaly v kvasném sklepě za nadměrného přístupu tepla a světla a jejichž výsledkem by byly podstatně odlišné kvasné produkty než ty, které by vznikaly ve svěžím (chladném) sklepě, jako například v kryptě výše zmiňovaného kláštera, v níž vznikal ušlechtilý produkt procesem emanační kompenzace (redukčního procesu).

Anomální zóna, jež je rozhodující i zde, podléhá v přirozeně vedeném vodním proudu takové technice pohybu, při níž není ovlivňována neustále proměnlivými atmosférickými vlivy. Znamená to tedy, že anomální zóna, rozhodující pro veškerý růst, neboli zdravá, nehorečnatá plodná a oplodňovací báze vody, může být udržována v zimě i v létě na téměř konstantních podmínkách.

Abychom to pochopili, musíme ještě dodat následující vysvětlení:

Pokud vodní masy, kroužící ve výše popsané tůni, překročí nejvyšší bod usazené písčiny, odtékají ve směru geologického spádu a stále znovu a znovu se navíjejí a poskytují dvěma krátkými systémy prostorových křivek impuls přirozeného proudění, který účinkuje do vzdálenosti nejméně 10 kilometrů.

Navzdory tomuto počátečnímu impulsu však odtékající voda, vystavená obvykle silnému vlivu Slunce, zaznamenává významný úbytek výtlačné a vlečné síly, jež jsou v oblasti pramene obvykle dosti vyhraněné, pokud nemá ve svém proudu takzvané „chladicí kameny", nejsou-li zde k dispozici.

Pokud naráží odtékající voda na dobře formované kameny řečiště, které osahují kovovou složku, získává od nich dodatečnou rotaci kolem podélné osy svého proudu. A tím se opět blíží k vývojově důležitému *anomálnímu bodu* (plus 4°C).

Teplotní spád kolísá – když jej sledujeme v příčném průřezu – mezi 0,1 a 0,4 stupni Celsia, což odpovídá zvýšení výkonu o cca 85 000 mkg (přesněji řečeno kpm) na jeden kámen; uvažme, že k ohřevu jednoho krychlového metru vody o pouhých 0,1°C je nezbytná spotřeba energie, odpovídající výkonu 42 700 kgm, takže ztratíme velmi významné množství energie pro výstavbu, když vodu uprostřed léta zahřejeme díky nesprávně regulovanému vodnímu toku pouze na obvyklou koupací teplotu (přibližně 20°C), respektive když nám v zimě zamrzne. V přirozeně regulovaných vodách to je ovšem nemožné, díky „originálnímu" pohybu vodního proudu, jenž se drží v anomálním stavu, navzdory velkým teplotním vlivům z vnějšího prostředí.[101]

Na místech, kde se díky výše zmíněným kinetickým odporům uvolňují odpovídající dodatečné síly, zhušťuje se trojrozměrně (originálně) se pohybující voda, čímž se zvyšuje osová *sací* síla a tím i výtlačná a vlečná síla, která s sebou přinese materiál, navíjí jej a postupně jej rozdrobuje beze vzniku tepla.

V místech sacího víru, do nichž se dostávají tělesa těžší než voda (to znamená, že jsou tam přinesena nebo dopravena), stojí i pstruzi, protože jim tam bez velké námahy skáče potrava přímo do chřtánu. Jen během velmi parných a bouřlivých dnů se latentní kyslík přece jen zahřeje, čímž se zhorší proudové poměry i zde a tím přijde i tato rozpínající se voda o část svých výtlačných a vlečných sil. V tom případě jsou dokonce i pstruzi nuceni poohlédnout se po méně čiperné potravě, která přistane po vyčerpávajícím letu například na kusu dřeva a proto se říká, že ryby začínají kousat, když mají hlad.

Skutečnost, kterou jsem právě popsal, není příliš známa, o čemž svědčí překvapení světoznámého hydrologa Prof. Dr. Forchheimera, kterého přesvědčila až pečlivá měření teploty, jaký význam má pro tekoucí vodu odpor správně tvarovaných kamenů a jejich obsah kovových látek.

Stejně jako u oplodněného slepičího vejce stačí změna teploty líhně o pouhé 0,2°C, aby to již znemožnilo jeho ožití, protože se vytvoří „vaječný plyn" (sirovodík), i v tekoucí vodě rozhodují pouhé desetiny

stupně o její plodnosti a oplodňující síle a tím již i o možnostech zmnožení a zkvalitnění fyzického prvorozenství – vody.

Není divu, že následkem absolutního nepochopení „originálního" pohybu vodního toku jde dnes vesměs hydraulicky regulovaná voda do záhuby a umírá. Na místě užitečných bakterií přežívají bakterie patogenní, zdraví nebezpečné. Voda, tekoucí přirozeně, je tedy nositelem zdraví, v opačném případě je nositelkou morových ran, která začíná stagnovat a pro člověka i ostatní živočichy začíná představovat smrtelné nebezpečí.

Povšimněme si také, že teplotní vlivy, ovlivňované pohybem vody, jsou mocnější než ty, jež jsou způsobeny vlivem teploty okolní vody a vzduchu. Záleží tedy pouze na druhu pohybu vodního proudu, zda bude v proudu docházet k vzestupu či naopak k poklesu teploty.

Tím se rozhoduje, který kvasný proces převáží, zda studené či teplé kvašení, a rozhoduje se i o tom, zda budou vznikat energetické koncentráty, důležité pro výstavbu či pro destrukci.

Z toho vyplývají základní poučky a principy, platné pro kterékoliv vodní hospodářství a zasluhující plnou pozornost: Každý pohyb vody, který vyvolává vzestup teploty (horečku) v pohybující se (urychlované) vodní mase, je stejně vývojově nebezpečný jako pohyb, vyvolaný právě teplotou, a to bez ohledu na to, zda se onen teplotní vliv rekrutuje z teplot nad anomálním bodem (nulovým teplotním bodem) či pod ním. Proto přichází v úvahu pouze takový druh pohybu vody, který umělým a tedy dodatečným způsobem vodou pohybuje (urychluje její pohyb), ať už říčním proudem, turbínou, čerpadlem nebo kanálem apod., takovým způsobem, že ji přibližuje výše zmíněnému zdravému stavu (plus 4°C).

Jen tím způsobem je možno hospodařit a pěstovat. Proto *muselo* zákonitě dojít k progresivnímu zpětnému (rakovinnému) chodu vývoje, způsobenému dnes běžnými a úředně předepsanými (hydraulickými, zvyšujícími teplotu a tlak) druhy pohybu mas půdy (orba), vody (tlakové turbíny tlaková čerpadla), jakož i vzduchu (vrtule = tlakový šroub). Tento zpětný chod tím více znehodnotí veškerý růst – prvovýrobu – tím více, čím intenzivnější a čím rozsáhlejší budou zemní práce, prováděné dnešními metodami.

Teplota a pohyb vody

• Každý pohyb vody, v níž tkví bipolární (protikladné) základní stavební látky života v latentním přechodovém stavu, vyvolává reakce.

• Voda, jež se pohybuje nepřirozeným způsobem nebo jež je teplotně vybuzena, se rozpíná v zimě i v létě. Jen zřídka dosáhne svého zdravého = anomálního stavu, v němž dokáže plodit a oplodňovat a tím oživovat své prostředí.

Každý pohyb vody, v níž tkví bipolární (protikladné) základní stavební látky života v latentním přechodovém stavu, vyvolává reakce. Proto je znemožněna i ekvivalence (rovnocenné přizpůsobení pohybu teplotě a naopak), stejně jako konstantní udržení energetických látek, protože to závisí na výše zmíněném procesu kvašení, jenž je vyvolán již tím sebenepatrnějším pohybem. Na něm závisí, jaká koncentrace hmotné energie vznikne, zda bude vyzařovat do okolí emanace oživujících či naopak usmrcujících energetických útvarů.

Pokud například vysílá oživující koncentrace hmotné energie, vzniklá prostřednictvím „originálního" pohybu mas (který je přibližuje teplotě anomálního bodu = krev Země ve stavu zdraví), pak do okolních mas spodní vody, ovlivnitelných tímto zářením, vstupují procesy vyššího kvašení a jejich prostřednictvím zde pak vznikají vyšší produkty reakcí, čímž současně dochází k vylučování juvenilní (mladé) vody, do níž se vážou (akumulují) uvolněné energetické zásoby, čímž vzniká o oktávu vyšší koncentrát hmotné energie, vyšší vysílač emanací, který v řetězové reakci opět daruje svému okolí oživující účinný vzor.

Pohybuje-li se voda naopak hydraulicky (za vzestupu teploty a tlaku), pak se odehrává přesně obrácený vývojový proces. V tomto případě totiž emanují paprsky, rozkládající vodu, které pronikají vodou stejně jako elektrický proud a stejně tak zde i působí. Nastává tedy rozklad základních látek, jejichž syntézou je výbuch třaskavého plynu a reaktivní oteplování, jež teprve objasňuje, jak se může řeka či vodní proud o průtoku cca 800 m^3 za sekundu v parném létě oteplit až na koupací teplotu (přibližně 20°C).

Sem Schauberger opět zařazuje svůj výpočet energetické ztráty ohřevem tekoucí vody (viz příloha C2, „Ztráta kinetické energie ohříváním vodního proudu").

Z tohoto jednoduchého výpočtu seznáme, jak hluboký je omyl Roberta Mayera, který ustanovil v neznalosti reaktivních důsledků každého pohybu vody ekvivalenci a z ní vyplývající zákon zachování energie. Totéž platí pro gravitační zákony Isaaka Newtona, který zcela přehlédl „vývoj levitační síly", bez níž není možná žádná objemová výstavba (žádný růst) a proto ani žádný trvale rostoucí a vyvíjející se tělesný objem, v souhrnu tedy žádný pohyb, nýbrž věčný stav vývojového klidu a tím ani žádný život na této pozemské kupce hnoje, jehož „originální" pohyb je vyvolán jen a pouze vyšší výměnou základních látek, který je možný pouze za nepřístupu světla a tepla.

Proto každé nadměrné osvětlení a přehřátí znamená překyselení a tím je pak vyvolán rozklad a zpětný vývoj (rakovina) díky přebytečnému kyslíku, který je ještě agresivnější, když se obráceným reakčním účinkem zahřívá kořenová zóna (anomální zóna) Země a na místě, kde má být zdroj života, se nyní vyvíjí ohnisko nákazy, z něhož pak dostává „prvovýroba" zárodky rozkladu a ty pak přenáší prostřednictvím zamořených potravin na živočichy a lidské bytosti.

Pak stačí nepatrný mechanický, fyzikální či psychický podnět – pohyb či vzruch – aby se děsivá nákaza technické, hydraulické či dynamické vývojové epochy rozšířila mezi faunou.

Tento druh přenosu přehlížejí i dnešní onkologičtí výzkumníci a proto je zákonité, že tím víc živočichů a lidí předčasně selhává s dosud zdravým a životaschopným tělem, čím větších úspěchů dosahují technika, hydraulika, dynamika a chemie, které všechny společně přehlédly výše zmíněné důsledky reakcí, odchylujících se od přirozeného „originálního" druhu pohybu země, vody a vzduchu.

Nyní však zpět k vlastnímu tématu. Voda, jež se pohybuje nepřirozeným způsobem nebo jež je teplotně vybuzena, rozpíná se v zimě i v létě. Jen zřídka dosáhne svého zdravého = anomálního stavu, v němž dokáže plodit a oplodňovat (zmnožovat a kvalitativně se zlepšovat) a tím vysílat do svého okolí dále se vyvíjející emanační přebytky a tím oživovat své prostředí jakož i dodatečně pohybovat hmotou „originálním" způsobem.

Nepřirozeně se pohybující voda ztrácí svou specifickou hustotu a tím také svou výtlačnou a vlečnou sílu. Přestává nést materiál, v němž vězí latentní stavy základní hmoty, jež se v přirozeně se pohybujícím proudu třou o sebe a rozdrolují se beze vzniku tepla a jež pak poskytují přibývajícím vodním masám živiny, skryté v tomto typu sarkofágu, oklikou přes procesy zárodečného kvašení, pokud se v odtékající vodě udržuje díky mechanickému a fyzikálnímu navíjení anomální stav v rozmezí mezi plus 4°C a maximálně plus 9°C.

Mimo toto rozmezí však již začíná – prostřednictvím procesu *teplého* kvašení – výstavba hmotné energie, která rozkládá veškerou „prvovýrobu", což se projevuje ve vodním proudu trháním břehů, vymíláním, jednostranným usazováním nánosů, zanášením proudy kamenité suti, splavovanými přívalovými vodami, záplavami a v období sucha zahníváním a odumíráním vody a vyšších živočichů, ožíváním patogenních parazitů, atd., atd.

Když se kazí a umírá vývojová základna, pak to jde s celou vývojovou linií s kopce, tedy *račím* pochodem, jehož počátek se projevuje takzvaným „prosvětlováním" – uvolněním molekulární výplně v „prvovýrobě" celkového procesu růstu.

Co tedy zemědělství, hnojící umělými hnojivy, a lesnictví, bezhlavě mýtící a stejně bezhlavě zalesňující, považují za vědeckou vymoženost – zdánlivě urychlený růst – není ničím jiným než rakovinným bujením, jehož kořeny tkví v již zdegenerovaném buněčném prostoru, z něhož nepřetržitě proudí virulentní rozkladné síly.

Proto je rakovina nevyléčitelná.

Malé příčiny, velké následky. Vždyť veškerý život vzniká prostřednictvím „originálního" pohybu vody, který se vyznačuje teplotním spádem ve směru anomálie, čehož nebylo dosud dosaženo ani v jednom jediném případě umělého vedení vody, ať už prostřednictvím regulovaného toku ve volné přírodě či v odpadních stokách, ať už pomocí čerpadel či turbín apod. Ano, dokonce tím bylo dosaženo pravého opaku.

V následující části se Viktor Schauberger vyjadřuje k „tekutému či plynoucímu biomagnetismu" a k dalším tématům, která by již překračovala rámec této knihy. Přesto však zde uvedu několik krátkých úryvků z těchto vedlejších úvah a pozorování, jež by nám mohly ukázat, jak se Schauberger dostává ke svým závěrům skrze naprosto rozdílné a vzájemně zcela nesouvisející jevy s přímo kriminalistickým čichem pro věc.

Hajný, zastřelený pytláky, ukázal živému hajnému cestu, kterou je třeba jít.

Ve frankfurtském ilustrovaném týdeníku s číslem 18 se dne 6. května 1951 objevila krátká noticka, že se po čtyřech letech podařilo nalézt v bramborovém lánu mrtvolu revírního F., který zmizel beze stopy. Bramborový lán se nacházel poblíž okraje lesa a všímavému kriminálnímu úředníkovi bylo nápadné jedno místo tohoto pole, kde rostla barevně odlišná – temně zelená bramborová nať – mnohem bujněji než v okolním lánu.

Začal v tomto místě kopat a nalezl mrtvolu zastřeleného hajného, v níž dosud vězela kulka, jež plnila funkci katalyzátoru (viz měděná trubka v sarkofágu pyrenejského kláštera Arles-sur-Tech).

Před mnoha lety byl i v okolí Norimberku nalezen hrob zastřeleného, v jehož kapsách bylo několik mincí, jehož mrtvola byla ukryta pod velkým stromem s obrovskými listy.

Viktor Schauberger zde ještě zmiňuje (stejně jako v dalších pojednáních) o různých světelných efektech, bludných světélkách nebo světélkující mlze, jež bylo možno pozorovat nad oněmi hroby.

Atomová síla a sluneční energie[102]

> • *To, že se mořské ryby stěhují do chladnějších zón, primárně souvisí se všeobecným oteplením, které již vzali na vědomí i vědci.*

Zajímavý pohled na vizionářské schopnosti Viktora Schaubergera: Jak se sám zmiňuje v úvodu, následující text sepsal v roce 1952. O měsíc dříve obdrželi John Douglas Cockroft a Ernest Walton Nobelovu cenu za fyziku, a to za své experimenty se štěpením atomu. A rovněž o několik týdnů dříve byl poprvé uveden do provozu „civilní" jaderný reaktor v Harwellu, USA – k vytápění komplexu budov. V Evropě zatím probíhá období obnovy, začíná se zde rýsovat německý hospodářský zázrak. Největší naděje jsou přitom kladeny do mírového využití nukleární energie stavbou a provozem atomových elektráren. Atomová euforie tehdy vládla na celém světě.

Ne tak u Viktora Schaubergera. Je si totiž vědom hrůzných vedlejších účinků atomové energie a je přesvědčen, že nejpozději do poloviny století, tedy počátkem nového tisíciletí, skončí veškerý hluk a nadšení kolem atomové energie a že všechny zdroje fosilních paliv již budou vyčerpány. Předpovídá konec ropné éry, který bude spojen s poznáním a využíváním neomezených možností sluneční energie.

I když to ještě nedospělo tak daleko (díky pochybným pokusům inženýrů spalovacích motorů zefektivnit své stroje a díky stále nestoudnějšímu využívání všech jen trochu dostupných rezerv fosilních paliv), pronikla nutnost hlubokého zamyšlení již i ke mnoha státnickým špičkám. Padesát let po prognózách Viktora Schaubergera byla v Německu záměrně odpojena od veřejné elektrické sítě první atomová elektrárna. V částech Evropy i jinde ve světě bylo upuštěno od ctižádostivých plánů a byla zahájena široká diskuse. Během relativně krátkého časového období by měly dosáhnout podstatně vyššího podílu na dodávkách energie takzvané obnovitelné zdroje a měly by dosáhnout alespoň minimálních zákonných výhod. Cílem je úplné odstoupení od atomové energie. Než k tomu však dojde, jistě budou bezatomové budoucnosti položeny ještě mnohé překážky.

Nyní tedy zpět k vizionářským řádkům Viktora Schaubergera z jeho pojednání: „Vznik vody" z roku 1952:

Za padesát let bude již pro techniky atomová bomba nezajímavá. Nezajímavé budou o tom čase již i zcela vyčerpané zásoby uhlí, ropy a zemního plynu, protože tehdy již budou energie i světlo získávány prostřednictvím sluneční energie.

Člověk se sice jen tak nevzdá kvasných procesů, nyní již však budou sloužit pouze ke zlepšení chuti nízkoalkoholických nápojů. **Bez kvasných pochodů není žádná bi-polarita, bez nich nejsou žádné rozdíly potenciálů, žádný pohyb – a proto také ani žádný život. Není samozřejmě žádná voda, krev Země, původ všeho toho, co kolem sebe vidíme a co jsme schopni nějakým způsobem vnímat.**

Zdá se mi, že moderní věda podceňuje působení příčiny a následku. Jinak by přece nemohla hovořit pouze o *jednom* druhu energie a nemohla by jej považovat za výlučně jediný funkční zdroj bipolárního pojmu „pohyb".

Pohyb je však pouze souhra bipolárních základních látek – protikladů, na jejichž vzájemném ovlivnění závisí, k jakému druhu pohybu dojde.

Každý pohyb se skládá z *dílčích* pohybových (kinetických) sil. Ve vědeckém názvosloví jim říkáme tahové a tlakové složky.

A na dílčí složce, jež vládne nebo jež alespoň převládá v konkrétním procesu pohybu, pak závisí – vždy prostřednictvím teplých nebo občerstvujících kvasných procesů – zda bude účinek jeho hmotné energie oživující nebo naopak destruktivní. Koncentrát hmotné energie je totiž pouze jakýmsi surovým konglomerátem o mezních hodnotách, v němž může být vyvolán účinek pouze prostřednictvím kinetického impulsu.

Střelný prach není ničím jiným než právě takovým surovým konglomerátem o mezních hodnotách, z jehož latentního koncentrátu hmotné energie může být dosaženo explozivního účinku prostřednictvím nějakého kinetického impulsu. Totéž platí i pro tu nejjemnější mouku či uhelný prach, které mohou explodovat za přítomnosti vzdušného kyslíku a přitom postačí, když na ně vstoupíme okovanou botou. Proto se mohou v továrnách na výrobu střelného prachu a jiných třaskavin používat pouze boty s plstěnou podešví. A přesto již spousta pracháren vyletěla do vzduchu.

Z toho rovněž vyplývá otázka: Co je to vlastně sluneční energie? Bezpochyby se jedná o *teplo*, které vzniká, když nadměrně pozitivně nabitý kyslík spolkne (naváže) svého protihráče – vyzařování pozemského koncentrátu hmotné energie.

A z toho hned vyplývá další otázka: Co se stane, když se tato emulze křížení emanačních látek opačných pólů odehraje opačným způsobem – to znamená že uvolněný a jednopólový uhlík v anomálním stavu (vykvašený v souladu s přírodním principem), kterému se nesprávně říká vodík, se naváže na mechanicky jemně rozptýlený (difúzní – dřímající) kyslík (když jej stráví)?

Odpověď na tuto otázku ovšem v moderním vědeckém lexikonu chybí, protože zde chybí i informace, že existují *převážně negativně* napjaté koncentráty hmotné energie. A zde se rozevírá velká propast ve všeobecném vzdělání, která musí být nejprve zacelena – a to přírodním a přirozeným způsobem – a pak teprve můžeme hovořit o technicky (nebo přesněji biotechnicky) nezanedbatelném využívání sluneční energie.

Pokud se zkříží bipolární emanace hmotné energie v prostoru, hermeticky uzavřeném vůči vnějším vlivům, pak dojde k převážně *implozivnímu* účinku, jako k němu například dochází v mízních kanálcích

a krevních cévách, při němž ovšem nechybí ani *explozivní* složka tohoto účinku, ta však hraje svou roli pouze potud, že je s její pomocí nutno vyloučit fekálie.

Přesně opačně se to odehrává v případě vyvolání čistě technické, dynamické či chemické kinetické síly. Zde působí vždy a bez výjimky reaktivní oxidační účinky, jež jsou vývojově nebezpečné, a díky chybějící protiváze redukčního pochodu dochází v souladu s přírodními zákonitostmi ke zpětnému vývoji, jenž kráčí *račím* krokem, a uvede se tedy do chodu *rakovina*.

Pokud nejsme schopni vysvětlit již zmíněný zázrak v pyrenejském klášteře, je to jen proto, že dosud neznáme příčiny průběhu vyšší výstavby míz a krve. Vždyť lidé dodnes věří, že srdce je pouhou hydraulickou pumpou, poháněnou svalovými reakcemi.

Každé tělo, ať už se jmenuje jakkoliv, ať už se jedná o minerál, kov, rostlinu, živočicha či člověka, není ničím jiným než jakýmsi druhem sarkofágu – difúzní membránou (odporem), která je nezbytná k výše uvedenému druhu křížení bipolárních emanací hmotných energií.

Pokud na zem položíme kámen, prkno apod., vznikne pod ním vlhkost a když je složení výše zmíněného odporu správné, vzniká mezi půdou a kamenem, prknem apod., anomálie a tím i negativní napětí, které je dokonce schopno zabránit dešťové vodě, ovlivněné atmosférou, v průniku do posvátného prostoru.

Když začne být parno a dusno a když je tím nepříznivě ovlivněna jinak dobře vytvořená anomální zóna pod rozpáleným kamenem, začnou se dešťovky houfně stěhovat pryč.

A stejně jako s dešťovkami, i se pstruhy to jde s kopce, protože tyto ušlechtilé ryby nacházejí předpoklady pro svůj život pouze ve vyhraněné *anomální zóně*. To, že se mořské ryby stěhují do chladnějších zón, primárně souvisí se všeobecným oteplením, které již vzali na vědomí i vědci.

Kdyby se prostor krypty v klášteře Arles-sur-Tech zahřál a kdyby se změnilo vnějšími teplotními a světelnými vlivy prostředí anomální zóny ve sklepě (prostor krypty), změnilo by se tím i prostředí v sarkofágu a celý zázrak s léčivou vodou by se nekonal. Ano, dokonce by asi stačilo, kdyby se umožnil trvalý přístup vzdušného kyslíku do nitra sarkofágu respektive kdyby se odstranila měděná trubka, která by pak velmi brzy začala vykazovat stopy oxidace.

Když naopak uvážíme, že dnešní technika, hydraulika a dynamika používá zásadně a bez výjimky degenerované druhy světla a tepla, dokonce se dá říci, že je vyrábí v nepřirozeně formovaných a legovaných strojních příšerách jako na běžícím pásu, spaluje za tím účelem suroviny, napomáhající za normálních okolností vývoji, aby mohla násilím překonat odpor proti pohybu, vzrůstající s kvadrátem rychlosti, pak se musíme se vší vážností zeptat, zda tu nemáme co do činění s opravdovými šílenci.

Pokud na druhou stranu považujeme o téměř nehlučném chodu *implozivních* strojů, o změně dosavadního odporu proti pohybu v dodatečné síly, poskytující výkon, budeme vážně uvažovat, jak s jejich pomocí získáme *dodatečné posílení*, které se zrodí téměř neomezeně v anomální zóně prostřednictvím vyšších kvasných procesů z přirozeně zkvašených zbytků tuků uhynulých živočichů všeho druhu, protože ve vyšší životní formě opět vznikají mnohotvárnost a reaktivita. Pak také pochopíme, že z jednoho jediného nepatrného semínka mohou vzniknout miliardy nových semínek vrostlého obrovského stromu nebo že z jedné brambory, uložené řádně do půdy, může být během půl roku sklizeno až 20 kg těch nejkvalitnějších brambor – postačí, když nezapomeneme na katalyzátor negativního napětí, potřebný při každém transformačním procesu za účelem vzniku vazeb mezi emulzemi protichůdných emanačních hmotných energií, při němž dochází ke vzniku vody, která může být vyráběna i *strojním* způsobem (přesněji řečeno: jedná se o prvovýrobu), v jakémkoliv množství, v té nejvyšší kvalitě a téměř zadarmo, díky objevu procesu imploze, a tím lze proměnit nekonečné pouště v úrodnou zemi.

Již v samotném termínu „prvovýroba" je skryt požadavek, aby se člověk spřátelil s myšlenkou, že dokáže stvořit vodu. Tato myšlenka vyjadřuje jistou otevřenost vůči neobvyklým myšlenkovým pochodům. Voda tedy může vzniknout ze zdánlivého NIC – pro takové zásadní procesy a fenomény používá Viktor Schauberger vždy předponu „prvo-". Tím chce zdůraznit, že se jedná o něco, co se děje poprvé, co je jedinečné, co je základní.

Frekvenční voda

- *Nedostatek potravin se bude ve světě neustále prohlubovat. Je totiž následkem nepřirozeného způsobu vedení a zadržování vody. Tam, kde lidé hladoví, tam musí být nespokojenost.*
- *Když vykonává proudící voda svým způsobem neustálá prostná cvičení, když se pohybuje neustále zprava doleva a zase zleva doprava, dochází k silné tvorbě vody.*
- *Přiznejme vodě její právo – vyplavat se, co srdce ráčí.*

Označení „frekvenční voda" je něco jako jepice; je to slovní výtvor Viktora Schaubergera, který jej brzy přestal bavit, a tak jej opět opustil. Jedná se zde o vodu, která je vylepšena vlivy přirozeného proudění. S jedním rozhodujícím vedlejším účinkem: přirozené proudění vody pomáhá v boji proti potravinové tísni. Proč tomu tak je a jak by to mělo fungovat, shrnuje v roce 1943 ve svém článku „Frekvenční voda". Přitom se nevzdává ani dvou pojmů, které jej až dosud věrně doprovázely (a jež jej po nějakou dobu doprovázet budou) – „levitace" a „pohyb po cykloidní prostorové křivce", onen pohyb „v sobě, na sobě, kolem sebe", bez něhož si ovšem Schauberger neuměl představit pozitivní vliv na proces přírodního růstu a výstavby.

Nedostatek potravin se bude ve světě neustále prohlubovat. Je totiž následkem nepřirozeného způsobu vedení a zadržování vody. Tam, kde lidé hladoví, tam musí být nespokojenost. Proto je nezbytné, zabývat se příčinami, jimž vděčily starověké národy za bujnou vegetaci, za svou několikanásobnou roční sklizeň, krátce a stručně: za svou *kulturu*, i když nakonec zanikly právě díky této nadměrně rozvinuté kultuře.

V přírodě vládnou dvě síly:

a) gravitace, přítlačná neboli protivztlaková síla;
b) *Levitace* neboli *vztlaková síla.*

V boji prapůvodního – prvotního ženského principu – konstruktivního životního principu, principu výstavby – s principem oplodňujícím, s rodovým principem, s prvotním mužským principem, hraje *pohyb po cykloidní prostorové křivce* rozhodující roli v tom, zda životní úroveň stoupá či naopak klesá.

Stav rovnováhy mezi *vztlakovými* a *protivztlakovými* silami zůstává vždy konstantní.

Pokud se snižuje objem prvovýroby následkem narušení pohybu po cykloidní prostorové křivce, je to znamením, že byla narušena tvorba kvalitativně vyšších látek, jež je možná právě pouze pomocí pohybu po cykloidní prostorové křivce.

Pokud se však cykloidní prostorová křivka odtékající vodou opět kultivuje, pak stoupá i tvorba kvalitativně vyšších látek. Dochází k tvorbě látek o vyšší potenci. Vzrůstající vztlaková síla pak způsobí růst prvovýroby jako protiváhu, jež je zapotřebí k udržení labilní rovnováhy za všech okolností.

Mezi oběma kompenzačními silami, mezi konstruktivní a destruktivní silou balancuje životní úroveň v příslušné epoše jako onen přísloveční jazýček na vahách osudu, jako barometr současného blahobytu.

Jak vypadá přirozený způsob vedení vody a jak působí? Viktor Schauberger navrhuje jakýsi ozdravný program pro vodní toky. Přitom si vypomáhá termínem, v dřívějších dobách hojně využívaným při školním tělocviku: „prostná cvičení".

Když vykonává proudící voda svým způsobem neustálá prostná cvičení, když se pohybuje neustále zprava doleva a zase zleva doprava, dochází k silné tvorbě vody a tím k absorbování vyzařovaných tepelných látek, jež jsou vázány silnou energií růstu vody. Kyslík se ochlazuje a ztrácí svou aktivitu, zatímco oplodňující látky se uvolňují a začnou hýřit aktivitou. Teprve nyní se může syntéza normálně rozproudit.

Pokud však *vyrovnáme* říční tok (viz moderní regulace vodního toku s cílem co nejvíce urychlit cestu vývoje tím, že prostřednictvím narovnání meandrů zkrátíme cestu vodního toku a zvýšíme geologický spád), kousky hmoty o nestejné hmotnosti, nesené proudem, začnou postupně odpadávat. Řeka se na vnější křivce prohloubí a její dno se na vnitřní křivce naopak vyzvedne (viz usazování nánosu na teplejším břehu). Tím je *vyřízen* povrchový krevní oběh organismu Země, jenž je vyveden z dráhy svého vývoje jak v podélném, tak i v příčném směru.

Kdybychom si představili skutečně přirozený způsob regulace vodního toku, který by vykazoval v zátočinách podobné převýšení, jako je

například převýšení vnější hrany bobové dráhy nebo železnice, pak bychom snáze pochopili, proč by se takový průběh dráhy postaral o zásobení celého okolí konstruktivními energiemi o vyšší kvalitě. Dráha vodního toku (respektive její příčný profil) musí být navržena tak, aby se rychle přicházející voda převracela a aby se hnala po stále menších spirálách ke středu, k podélné ose proudu. Zde se posbírají oplodňující látky, jež se drží u středu, neboť nereagují na odstředivou sílu. Pak také snáze pochopíme, že samičí plodné pohlavní látky k sobě přilákají samčí oplodňující látky, aby je posléze bezezbytku pozřely. V tomto okamžiku rozkvétá všechno vůkol. Jakost půdy naopak poklesne o to více, když je *narovnaná* voda, jež již nemůže provádět žádné prostocviky, *nemilosrdně zahubena* nepřirozeným druhem pohybu.

Špatná voda – špatný život. Dobrá voda – dobrý život.

Žádná voda – žádný život!

Dovolme proto vodě, ať dělá své prostocviky, což znamená: Přiznejme vodě její právo – vyplavat se, co srdce ráčí. Pak budeme mít *nadbytek živin a potravy* a tím budeme mít navěky klid.

Nasycení lidé jsou mírumilovní a lépe se navzájem snášejí!

Geniální kinetická síla

- *Ty nejmenší příčiny mají v přírodě netušené následky.*
- *Přitakání životu či jeho negace, zdraví či nemoc, dokonce i bytí a nebytí závisí výlučně na přirozeném zadržování a proudění vody.*

Toto pojednání Viktora Schaubergera bylo zveřejněno v podobě brožurky roku 1960 ve vlastním nakladatelství Aloyse Kokalyho. Kokaly se v předmluvě zmiňuje, že „za války ... byly všechny nákresy Viktora Schaubergera z období do roku 1945 zničeny". Náhodou pak objevil pozůstalost Dr. Büsselberga z Norimberku,[103] a Kokaly se rozhodl, že tento odkaz zpřístupní širším vrstvám čtenářů formou řady spisů. Své rozhodnutí také uskutečnil tím, že založil časopis „Implosion" (imploze).

Nejprve však Kokaly zveřejnil Schaubergerovo pojednání, jehož originál pochází z roku 1939. V předmluvě k tomuto pojednání ještě poznamenává: „Tam, kde nemůže dojít k nedorozumění, ponechal jsem Schaubergerův způsob vyjadřování beze změny. Vysvítá z něj totiž autorův intuitivní pohled".

Asi nenajdeme lepší úvod k odstavcům pojednání s podtitulem „Fyzikální základy biotechniky", než větu, kterou zvolil jako úvodní samotný Viktor Schauberger (nebo snad Aloys Kokaly?):

Zásahy člověka do krajiny a přírody obvykle nemají na životní podmínky rostlin a živočichů nikterak příznivý vliv.

Převratné změny v dosavadních přirozených společenstvích a zhoršování životních podmínek rostlin a živočichů jsou jednoznačnými ukazateli ochabující půdní síly.

Výsledky těchto pokusů o intenzivní kultivaci, poškozující kvalitu půdy a její bonitu, se projeví zpravidla až po desítkách let. Proto lze příčiny ochabování půdy identifikovat jen velmi obtížně. K nejnebezpečnějším zásahům patří čistě mechanistické úpravy břehů, které narušují vnitřní pochody látkové výměny ve vodě. Dokazuje to například regulace Dunaje, Rýna a dalších velkých řek.

Navzdory následným škodám těchto nepřirozených a proto nesprávně provedených regulací vodních toků, jež se vyskytují všude, se zdá být zbytečnou námahou, pokoušet se změnit současný pohled na celou záležitost, jenž upírá vodě právo na život, do té doby, než bude doopravdy pozdě.

Pokračování těchto úprav říčních břehů, jež zasahují do samotných základů života, bude mít za následek nejen ještě hlubší pokles hladiny spodní vody a ještě významnější vysychání horských pramenů a další úbytek vody v ostatních místech. Může se brzy ukázat, že pěstování ušlechtilých plodin ve Střední Evropě začne být jednoho dne prostě nemožné.

Vzhledem k nepřehlédnutelných důsledkům čistě mechanistického způsobu zadržování a vedení životodárné vody je nejvyšší čas, abychom poukázali na tajuplné síly, *jež vznikají biodynamickým pohybem.* Pod tímto pojmem bychom měli chápat pohyb v pohybu nebo jinými slovy – životní pohyb jako takový.

Tímto dvojitým způsobem pohybu, který se současně uskutečňuje v podélné i v příčné ose, dochází ke vzniku síly, která si zaslouží našeho pojmenování geniální kinetická síla nebo také duchovní síla

pohybu. Vzniká přeměnou atomů ve vyzařující útvary, jež začnou proudit směrem vzhůru a křížením s paprsky kosmického záření, proudící opačným směrem a dopadající na Zemi, pak vytvářejí látku, jež působí jako animální momentová síla, jež je vlastní silou vůle či životní silou.

Tato síla půdy, vznikající zcela konkrétními pochody látkové výměny, vzrůstá zcela samovolně a dosti těžko se popisuje. Působí v každém organickém těle a působí dokonce i v takzvaném anorganickém světě. Nedá se změřit ani zvážit, dokud si tyto organismy zachovávají schopnost vývoje – úrodnost. Stručně řečeno, dokud jsou zdravé.

Když vstoupí do hry tyto tajuplné síly v podobě rozkladu či zániku, v podobě únavy či bolesti, je to známkou ubývající životní síly. Mají vždy svůj původ v rozkladu vody a ve vyšších organismech v rozkladu jejich mízy respektive krve.

Přitakání životu či jeho negace, zdraví či nemoc, dokonce i bytí a nebytí závisí výlučně na přirozeném zadržování a proudění vody. Proto vodu plným právem nazýváme krví organismu, zvaného Země.

Tato neustále proměnlivá životní síla v organických i anorganických tělech, kterou nazýváme síla vůle, je hlavní hnací pohybovou i tvůrčí silou. Ve vodě ji vnímáme jako výtlačnou a vlečnou sílu. Dá se libovolně stupňovat, pokud je izolována a chráněna téměř nepozorovatelnou *kůžičkou*.

Bez této kůžičky se nemůže uskutečnit napěťové vyrovnání mezi vnitřní a vnější přírodou. V následujícím textu se touto skutečností budeme zabývat blíže a poukážeme přitom na důležité vývojové souvislosti, které dnešní vědě naprosto unikají.

Dlouhá pozorování přírody, trvající desítky let, byla nezbytná k nalezení této demarkační čáry mezi životem a smrtí, mezi výstavbou a odbouráváním, mezi konstrukcí a destrukcí. Jako neutrální pohraniční zóna umožňuje tato vrstva protiklady či diference, jež podmiňují samotný život. To je předpokladem obousměrného provozu neboli životně-strukturálního vyrovnání.

Když se tohoto předpokladu nedostává, pokud chybí hranice mezi dvěma napětími opačného smyslu, jež odděluje vnitřek od vnějšku, přichází usměrnění, pokles napětí a úbytek sil pohybu (kinetických sil) a tvůrčích životních sil.

V tom případě začne být voda horečnatá, unavená, zvětralá, nemocná; nakonec začíná mizet a umírá naprosto stejně jako živá bytost, jež ztrácí svou vnitřní pružnost a napětí, jež ztrácí svou duši.

Díky tomuto odkazu nyní stojíme velmi blízko tajemství přírody, konkrétně před příčinou vzniku a zániku vody. Toto přírodní tajemství bylo známo našim dávným předkům. V průběhu tisíciletí však bylo ztraceno do té míry, že povahu vody dnes již vůbec neznáme a tento akumulátor a transformátor půdní či tělesné síly považujeme za mrtvou substanci, kterou dokážeme definovat stupidním chemickým vzorcem.

Ty nejmenší příčiny mají v přírodě netušené následky. Proto je stále hrozivější pokles hladiny spodní vody a s ním spojené zhoršování rostoucích produktů pouze následkem toho, že zde chybí ona pokožka, oddělující život od smrti, jež reguluje pohraniční styk a provoz v neutrální pohraniční zóně.

Tím získávají pojmy: asimilace a difúze v užším slova smyslu a transformace a výstavba tělesných, stejně jako tvorba energetických či duchovních součástí, zcela nový a podstatně jiný význam. Všechny dnešní pojmy, týkající se gravitace, tím ztrácejí půdu pod nohama, protože vůči každému přítlaku odpovídá jeho protiváha – vztlak – a každou stabilitu vyvažuje labilita. Bez ní není růstu a bez ní není možnosti vývoje a ani života.

Že pod tímto úhlem pohledu získá podstatně jiný význam než doposud i takzvaná přitažlivost zemská, to je rovněž naprosto srozumitelné, neboť tato síla se může uplatnit pouze tehdy, když existuje ještě větší síla odpudivá. Proto je pochopitelné, že dnešní pravidla a poučky či jiná dogmata jsou pouze *klamná* učení lidí, kteří nemají ani ponětí, že trvalost je důsledkem proměny.

Nemocné a horečnaté vodní toky

- *Horečnatý a tím nemocný vodní tok je možno vyléčit pouze léčebným zásahem, stejně jako nemocné tělo.*
- *Kdo si tedy myslí, že dokáže umírající vodní tok urychlit zkrácením jeho cesty, dosáhne téhož, jako kupříkladu lékař, který bude nutit těžce nemocného, aby běžel vytrvalostní běh s překážkami.*

Udržení síly půdy, ať už se ně díváme z pohledu země, vody, vzduchu nebo vyšších tělesných forem, je možné pouze tehdy, když je každé tělo a každé uspořádání, které se kdy objevilo, tak *izolované*, že dokáže projevit protikladnost, potřebnou k zajištění životní síly. Pokud tomu tak není, nastal čas umírání. Umírající hyne, aby získalo nové síly k dalšímu vzestupu.

Tato povznášející transformační síla se v přírodě vyvíjí pouze skrze až dosud neznámé procesy látkové výměny. Z téhož důvodu je například přirozená regulace vodního toku možná pouze korekturou látkové výměny, *nikdy* však pomocí mechanistické *korektury břehů*.

Horečnatý a tím nemocný vodní tok je možno vyléčit pouze *léčebným* zásahem, stejně jako nemocné tělo.

Kdo si myslí, že dokáže umírající vodní tok urychlit zkrácením jeho cesty, dosáhne téhož, jako kupříkladu lékař, který bude nutit těžce nemocného, aby běžel vytrvalostní běh s překážkami.

Totéž platí i pro ty, kdož si myslí, že vnitřní síla pohybu vody může být vynucena tím, že zúžíme koryto řeky betonovými zdmi nebo pomocí dřevěných pažnic. Čím dál problematičtější zásobování stále se množícího lidstva je tedy nutno připsat na vrub lidem, kteří se jmenují vodohospodáři a hydrologové. Tito odborníci nemají ani ponětí o tom, co je to voda, jak vzniká a proč pod rukama těchto přírodě odcizených lidí pomalu pustne a mizí.

Abychom ještě v poslední vteřině zabránili strašné katastrofě, způsobené dnešním lesním, půdním, vodním a energetickým hospodářstvím, razantní zákrok státu bude naprosto nutný. K tomu však dosud chybí nezbytné znalosti a odpovídající změna postoje.

Tato vnitřní přestavba však proběhne jen stěží, protože 99 % dnešních současníků jsou sluhy „*mrtvých*" či necitlivých anorganiků.

Avšak i v tom zbývajícím jednom procentu se nacházejí pouze ojedinělé osobnosti, které mají dostatek odvahy, aby vzdorovaly tomuto nebezpečnému nerozumu.

Většina z nich si myslí, že budou moci nadále pracovat v klidu a míru, aby byly dostatečně ozbrojeny, až bude zbylé lidstvo jednoho krásného dne nuceno kapitulovat a nést následky svého šíleného jednání a bezuzdného řádění. Tento druh lidí, kteří ač vybaveni větším či menším přírodním nadáním, z pouhé pohodlnosti či zbabělosti se vyhýbají střetnutí s dnešními autoritami, nese na svých bedrech větší vinu než ti, kdož – chudí duchem – nevědí, co činí.

Pozorování sama sebe jako prostředek chápání světa

• Existují lidé, kteří se jen dotknou sklenice vody a vezmou vodě veškerou sílu a svěžest.

Každého člověka můžeme přirovnat k zeměkouli, uzavřené do sebe samotné.

Jakmile se tato koule ocitne v blízkosti jiné, okamžitě dojde ke kompenzaci vzájemného vyzařování. Jedná se o projevy reakcí jakéhokoliv dojmu a výrazu, což se posléze rozvine do pocitu štěstí či neštěstí, přijímání či odmítání.

Tím způsobem se dá například vysvětlit, proč se ve společnosti některých lidí cítíme opravdu dobře a proč jsou nám jiní lidé nesympatičtí a protivní již na první pohled, dokonce i proti naší vůli a zaujetí. Totéž platí pro čtení určité knihy či poslouchání přednášky, kdy je nám autor sympatický či nesympatický svým slohem a způsobem výrazu respektive kdy je nám přednášející sympatický svou barvou hlasu či navzdory zajímavému a poutavému tématu nesympatický až přímo nesnesitelný.

Když se lidé s podstatně odlišnými názory chtějí setkat a vzájemně přiblížit, v žádném případě k tomu nepostačí dobrá vůle. Nepochybně je však do určitého stupně velmi potřebná.

Rozhodující jsou pouze zcela konkrétní styčné body, které umožní vzájemné sladění myšlenek jen proto, že zde již proběhla předběžná vnitřní látková změna. Ta pak produkuje myšlenky, vykazující alespoň rámcovou podobnost s účinkujícími myšlenkami.

Pokud se tomu, kdo chce ovlivnit někoho druhého, podaří přivést jeho krev do varu, pak je boj vyhrán již předem. Toto „převálcování" již způsobí změnu myšlenek a donutí ovlivňovaného, aby si rozmyslel to či ono.

Tyto kontaktní (styčné) reflexy a jejich účinky můžeme pozorovat nejen u lidí, ale i u zvířat, rostlin, ba dokonce i u všech minerálů a kovů, pokud máme dostatek času, abychom mohli pozorovat přicházející změny.

Do této kapitoly patří například změna barvy, vůně, chuti určitých minerálů nebo kovů při pouhém doteku. Každému rolníkovi a správnému přírodnímu sedlákovi je například dobře známo, že klíčivost

semen může podstatně ovlivnit v dobrém i špatném smyslu pouhým dotekem své dlaně. To je samozřejmě také upozorněním na ty různé secí stroje, které mohou za určitých okolností ohrozit celou sklizeň *kvůli nevhodnému materiálu*, z něhož jsou vyrobeny.

Existují lidé, kteří se jen dotknou sklenice vody a vezmou vodě veškerou sílu a svěžest. Tyto příklady slouží pouze k lepšímu pochopení následující myšlenky. Mnoha lidem bude chápání této záležitosti velmi ztíženo či dokonce naprosto znemožněno, protože jim chybí jakýkoliv styčný bod s vnitřní povahou vnější přírody, která je obklopuje.

Tito lidé si například nedokáží vysvětlit, proč je uměle ochlazená voda z potoka nedokáže osvěžit. Také nechápou, proč jsou znepokojeni horkým jižním větrem (fénem) nebo proč mají tísnivý pocit před blížící se bouřkou, není jim jasné, jak se kamzík dokáže včas vyhnout lavině, proč ryby na pouti do míst svého tření odmítají jakoukoliv potravu, proč golfský proud odtlačuje chladnou vodu směrem na sever, jak je možné, že se tažní ptáci v určitém ročním období mohou naprosto spolehnout na svůj orientační smysl, proč ručička barometru klesá, když je vzduch vlhký a tím těžší, proč fouká vítr a jak to, že se v tropech tvoří cyklóny atd.

Všichni tito lidé mají – jak říká lidové rčení – hroší kůži. Ve skutečnosti však mají zvenčí odstíněnou svou vnitřní přirozenost. Jejich struktura je natolik nesprávná, že se vnitřní jádro prostě vůbec nedokáže vzdělávat, i když se leskne jako zrcadlo. Zpravidla se však pod drsnou slupkou skrývá jádro, jež reaguje i na ty nejjemnější citové podněty.

Pro přirozeně správnou vnější slupku je určující její bezbarvost a dále vlastnost, jež by se dala nejspíš charakterizovat jako *hrbolatý stav*. Za těchto podmínek máme k dispozici nejvíce styčných bodů a také ty nejlepší, které jsou nezbytné k výměně diferenčních (bipolárních) látek, probouzejících život.

Tato pohraniční slupka má za úkol zachycovat rozdíly v napětí a zvyšovat je. Z toho důvodu je možno tuto „předkožku" přirovnat k jakémusi organickému filtru nebo difúzní tkáni. Vstupy a výstupy jsou řazeny tak těsně vedle sebe, že se jimi dokážou protlačit jen ty nejušlechtilejší kompenzační látky a všechno méně hodnotné je prosévánо.

Čím blíže jsou u sebe protikladné vstupy a výstupy, tím více styčných bodů je k dispozici a tím čilejší může být výměna mezi zevnějškem a vnitřkem. Tím nakonec dochází k ustavení té nejvyšší formy

pohybu, který se navenek jeví jako klid. Tento čilý provoz se odehrává v tak nepatrných časových intervalech, že tyto pohybové změny nedokáže zaregistrovat žádné fyzické oko.

Z toho důvodu například proudí vyváženě napjatá tekoucí voda laminárně.

Akumulátorem a transformátorem je voda, respektive míza či krev. Probíhají v ní neustále pochody analýzy a syntézy, které jsou tím četnější, čím přirozeněji se pohybuje voda, míza či krev. Přitom nehraje žádnou podstatnou roli vnější rychlost pohybu, zato vnitřní rychlost kompenzace hraje roli podstatnou.

Dobře vykvašená, zralá a homogenní voda má navzdory pomalejšímu proudu vyšší výtlačnou i vlečnou sílu než voda, bohatá na plyny, proudící strmým spádem. Tento případ lze pozorovat v kanálech, tekoucích přesně ve směru pohybu Slunce nebo přesně proti němu. Hnací síla lopatek vodního kola klesá s vycházejícím Sluncem a se zapadajícím naopak stoupá. Rozdíl ve výkonu v noci oproti výkonu ve dne činí více než 30 %.

Příčinu této nápadné změny výtlačné a vlečné síly při jinak stejné rychlosti pohybu média je nutno hledat pouze v procesu látkové výměny. Tyto poměry jsou tím nepříznivější, čím podobnější je směr vodního toku se směrem pohybu Slunce po obloze.

Vytěžení naleziště uhlí urychluje vymizení spodní vody a vyschnutí krajiny

- *Přehrazení řek za účelem vzniku zavlažovacích vodních nádrží jen urychlí vysýchání krajiny a její definitivní zpustošení.*
- *Bez nalezišť uhlí a bez jejich příslušného oddělení od okolí nemůže vznikat a růst žádná voda, protože éterické a alkoholové složky, obsažené v uhlí, jsou pro strukturální tvorbu vody bezpodmínečně nutné.*

Již delší dobu se zde objevuje snaha vysmívat se vystrašeným lidem, kteří se obávají stále hrozivějšího vysychání vodních zdrojů na jedné straně a stále hroznějších bouřek a přívalových dešťů na straně druhé a kteří již vidí přicházet beduíny i s jejich velbloudy.

Nyní se však objevila úřední sdělení říšského úřadu pro výživu v Berlíně, že následky poklesu hladiny spodní vody a mizení podzemních vod jsou tak závažné, že hrozí proměnit velká území krajiny v suchou step (viz Zpráva Říšského úřadu pro výživu v Berlíně ze dne 4.2. 1939). Rozvržení regulací řek a jejich přehrazení za účelem vzniku zavlažovacích vodních nádrží, o nichž je v této zprávě řeč, jen urychlí vysýchání krajiny a její definitivní zpustošení. Silně provzdušněná voda podporuje v půdě rozkladné procesy. Viz pokusy Angličanů na Nilu a v Jižní Africe a viz také důkazy ve vykopávkách z období starověkých kultur, kde se vesměs objevují téměř nepoužívaná zavlažovací zařízení, která jen napomohla sežehnutí půdy, podobně jako vítr napomáhá šíření ohně.

V energetickém hospodářství se poukazuje na pohádkové úspěchy, jejichž autorem je vynalézavý německý duch. Mlčí se však o zahanbující skutečnosti, že například stupeň účinnosti nejmodernějšího postupu zkapalňování uhlí obnáší pouhé *jedno* procento a že obří letadlo spotřebuje zhruba 300–400 litrů pohonných hmot na hodinu letu.

Bez nalezišť uhlí a bez jejich příslušného oddělení od okolí nemůže vznikat a růst žádná voda, protože éterické a alkoholové složky, obsažené v uhlí, jsou pro strukturální tvorbu vody bezpodmínečně nutné. Když to uvážíme, můžeme si udělat alespoň přibližný obrázek, kam to vlastně ve skutečnosti spějeme. Jak známo, bez vody si dokážeme představit pěstování plodin jen velmi obtížně.

Úbytek vody, který pociťujeme na celém světě, a degradaci vlastní síly půdy je nutno považovat za nejtěžší chyby dnešní vědy. Věda činí veškeré pokusy, aby dokázala zkapalňovat uhlík, a přitom přehlíží, že tento prvek je základním stavebním kamenem, na němž je založena síla půdy. Pěstuje požadované látky s využitím shromážděných odpadních produktů vyšších procesů, jimž vděčíme za svou potravu.

Prohnojená voda na horním toku Nilu

• Nil nevystupuje ze svých břehů díky zvýšené výkonnosti jeho pramenů a přítoků, nýbrž díky nárůstu své vody po cestě, způsobeném zcela určitými procesy látkové výměny.

Člověk se pokouší získat či zvýšit sílu půdy hnojením. Toto hnojivo je mimo jiné dodáváno i samotnou přírodou. Viktor Schauberger v této souvislosti hovoří o požehnaných záplavách na Nilu a o zkušenostech starověkých Egypťanů. Nejprve však rozebírá, co si představuje pod pojmem hnojení.

Každé tělo potřebuje ke své stavbě a k uskutečňování životně důležitých pochodů organické kovy a minerály, nerozpustné ve vodě.

Tyto sice nerozpustné, avšak přece ve velmi jemném a přesném dávkování obsažené minerály a kovy jsou vyráběny biochemickými transformačními procesy, prostřednictvím biodynamických opatření při jejich pohybu.

Tento uměle napodobitelný proces atomové transformace unikl pozornosti dnešní vědy. Dosud se nenašel nikdo, kdo by tuto znalost dokázal naservírovat takovým způsobem, aby ji ti ostatní pochopili. Tyto pochody totiž nelze jen tak pochopit od zeleného stolu, protože se tu jedná o přírodní děje.

Je známo, že Nil se periodicky vylévá ze svých břehů, zaplavuje okolní půdu a zanechává po sobě vrstvu usazeniny, na níž se pak urodí bohatá sklizeň. Angličané se domnívali, že dokáží tento nilský zázrak poměrně snadno napodobit. Vybudovali velké přehradní nádrže a s jejich pomocí rozlévali vodu z Nilu na pole. Požadovaného úspěchu se jim však nepodařilo dosáhnout, i když vyprodukovali podobnou usazeninu.

Důvody tohoto známého neúspěchu je nutno hledat v následujících omylech a chybách:

1. Nil nevystupuje ze svých břehů díky zvýšené výkonnosti jeho pramenů a přítoků, nýbrž díky nárůstu své vody po cestě, způsobenému zcela určitými procesy látkové výměny.
2. Tyto záplavy probíhají vždy ve zcela určitém období.
3. Voda není v tomto období zadržována, nýbrž je vnitřně urychlována v souladu s přírodními vlivy. Voda je ohýbána díky své rotaci kolem své vlastní osy, takže se vlevo a vpravo od linie proudu a ve směru normály (kolmo) k podélné ose proudu tvoří vlnité nánosy zcela konkrétních sedlin. Prvky, tvořící tyto sedliny, jsou ve vodě k dispozici opět v určitém konkrétním období a mohou se z vody za určitých konkrétních předpokladů opět uvolnit.

V podstatě se jedná o přírodní a zcela přirozený proces. Podobá se prozpěvování tónů,[104] protože jarní voda, o níž lidová moudrost praví, že po ní lépe rostou vlasy, s sebou nese velký obsah kovové složky. O tomto čase plavou kovové částice na hladině. Voda má tehdy tak silné vnitřní napětí, že se dokonce vlní vpravo a vlevo od linie proudu.

Pokud je tato voda zadržena pod napětím v přehradní nádrži, dochází na její hladině k rozsáhlému vybití (demagnetizaci), které vede k poklesu kovových částic na dno. Usazenina, jež se dostane umělými kanály společně se zvětralou vodou na pole, neobsahuje již ony kovové částice. Proto se v této zóně nemůže vytvořit velmi důležitá přechodová vrstva. Zavlažovací zařízení, vybudované s použitím obrovských nákladů, nemůže tedy plnit svou funkci.

Podobná zařízení mohou za určitých okolností dokonce napáchat nesmírné škody. Dodávka alotropních kyslíkatých látek napomáhá procesu trouchnivění a rozkladu a tvorbě plynů. Hladina spodní vody klesá a nastává období všeobecného chátrání.

Hnojení rozemletou horninou nemůže za dnešních způsobů zpracování a přípravy vést již ze své podstaty k žádným zvláštním výhodám, protože rozdrobení horniny probíhá *mechanicky*. Nemůže být tedy dosaženo potřebného stupně dávkování. Odíráním hornin v mlýnech na kameny se navíc ztrácejí cenné energie. Příroda rozdrobuje svou horninu ve vodním proudu mechanicky pouze z malé části. Tento proces se uskutečňuje hlavně pochody biochemického rozpouštění za přispění animální energie, která nerozpouští vodní substanci jako elektrolýza, nýbrž která rozpouští látky, vznášející se ve vodě. Projevuje se zde organické ochlazení přeměnou plynů v energii a tím dochází ke vzniku vazeb a k homogenizaci.

Tento proces se dostane ke slovu ještě i později, kdy má velký význam při výrobě provozních látek (uhlohydrátů). Vzniká zde možnost rozpustit uhlí za přítomnosti jistých katalyzátorů a uvolněnou energii navázat na vodu. Vznikne tím do jisté míry neznámá hmota, která je sice nehořlavá, rozmělněna v prach však exploduje i při minimálním tlaku za velkého vydání energie, jakmile je do této směsi přivedena trocha vzdušného kyslíku.

Tato látka se svým způsobem podobá posvátnému nebo také řeckému ohni, kterým byla polita obětní zvířata a k jehož vzplanutí postačilo, když na něj posvítilo Slunce.

Při výše popsaných procesech se ovšem jedná o doposud naprosto

neznámou sílu, která vede buďto k vytváření projevů růstu nebo která pomáhá nastolovat přirozenou kinetickou sílu (sílu pohybu).

Uchovávání tajemství vody

- *Tajuplná prasíla každé formy pohybu a každého tvůrčího pohybu má svůj původ ve vodě.*
- *Voda je původem všeho. Voda je proto univerzální surovinou každé kultury a fundamentálním základem každého tělesného i duševního vývoje. Odhalením tajemství vody bude konec veškerým spekulacím.*
- *Vlastní tajemství, které obklopuje dárce života, tkví v jeho možnosti vytvořit doposud neznámou energii, akumulovat ji a transformovat ji.*

V článku „Geniální síla pohybu" objevujeme nyní ještě jeden aspekt, jenž způsobil, že Viktor Schauberger nalezl vehementní zastánce i vášnivé odpůrce nejen v hydrologických výzkumných kruzích, ale i mezi lidmi z oboru lesnictví, zemědělství a energetického hospodářství. Jedná se o aspekt, který má rovněž co do činění s vodou, i když se to na první pohled může jevit trochu jinak.

Jedná se o problematiku přerozdělování zisku a tím i o problematiku peněžnictví, úrokové míry a správy daní. Viktor Schauberger je pro své následující myšlenky pojmem i mezi takzvanými svobodnými ekonomy, to znamená mezi lidmi, kteří se vyslovují pro odlišné formy hospodářství a peněžních toků. Jsou toho přesvědčení, že nemá být odměněn úrokem („nebo přidanou hodnotou") ten, kdo hromadí peníze (nebo statky) a kdo zadržuje životně důležité věci pro obyvatelstvo. Zboží, služby a peníze by spíše měly proudit (nebo by mělo být zboží prostě směňováno za služby).

Pokud historie sahá, dá se vysledovat, že kdokoliv se zabýval odhalováním tajemství vody, byl co nejrozhořčeněji potírán. Veškeré náznaky, jež objevujeme ve starých spisech a jež nám poskytují informace o povaze vody, jsou hned z následujícího vydání odstraněny.

Uchovávání tajemství vody je také prostředkem, jak získat peníze

a jak si zajistit úroky. Úrok kvete pouze v nedostatkovém hospodářství.

Jakmile bude problém s vodou vyřešen a jakmile bude možno vyrobit jakékoliv množství vody o požadované kvalitě na libovolném místě na světě, pak budeme schopni opět zúrodnit nedozírné plochy pouště, kupní cena potravin a hned nato i kupní cena strojní práce klesne na takové minimum, že se již nevyplatí s nimi spekulovat.

Dostatek laciných potravin a bezplatná strojní síla jsou tak převratnými pojmy, že celkový obraz světa a veškeré světové názory doznají totálních změn.

Uchovávání tajemství vody je proto tím největším kapitálem všech kapitálů a z toho důvodu je jakýkoliv pokus o jeho poodhalení hned v zárodku tvrdě a bezohledně udupán.

Voda je původem všeho. Voda je proto univerzální *surovinou* každé kultury a fundamentálním základem každého tělesného i duševního vývoje. Odhalením tajemství vody bude konec veškerým spekulacím a vypočítavým záměrům s jejími plody, k nimž patří válka, zášť, závist, nesnášenlivost a kastovnictví každého druhu a v každé podobě. Důkladné a úplné prozkoumání vody tedy znamená v nejdoslovnějším slova smyslu konec monopolů, konec jakéhokoliv ovládání a počátek socialismu odstraněním individualismu v té nejúplnější podobě.

Různé známky svědčí o tom, že již existovali lidé, kteří byli na stopě vznikání vody. Jak známo, staří Římané používali k umělému tvoření vody slámu nebo rohože z podobného materiálu. V oněch dobách dosahovala římská kultura největšího rozkvětu. Její pokles začal v okamžiku, kdy se ve městech začaly budovat vodní rezervoáry, lázně a takzvané akvadukty, jejichž prostřednictvím Římané zásobovali svá města vodou. Když se začaly upravovat přírodní vodní zdroje a když začala samotná voda přicházet nepřirozeným vedením o svou vnitřní životní sílu.

Znovu tedy stojíme před tajuplnou prasílou každé formy pohybu a každého tvůrčího pohybu, jež má svůj původ ve vodě. V prastarých časech byla „krev Země" nebo také ta obyčejná voda uznávána jako zprostředkovatel života.

Vlastní tajemství, které obklopuje dárce života, tkví v jeho možnosti vytvořit doposud neznámou energii, akumulovat ji a transformovat ji. Neanalyzuje však základní substanci jako při elektrolýze, analyzuje látky, jež jsou v ní obsaženy. Čím vyšší hodnotu má tento stav bez

vůně, chuti, tvaru a barvy, který jsme vybudovali, pozvedli a který dokážeme udržet, tím barevnější a mnohotvárnější pak mohou být formy výtvorů života a jejich životní úrovně.

Když položíme tvrdý a kompaktní křemen na prudké Slunce, vznikne pod touto překážkou o to více vlhkosti, čím tvrdší je kámen a čím ušlechtilejší kovy jsou v tomto minerálu obsaženy v tom nejjemnějším dávkování.

Tyto stopové prvky jsou základem stavby vody a v širším slov a smyslu i základem stavby krve a mízy v těch nejrozmanitějších organismech, k nimž se počítají i minerály a kovy.

Od těchto pozorování, jež probíhala desítky let, přes poznatky, dosahované i skrze vysloveně neúspěšné pokusy, až k umělému strojnímu vodnímu prameni, vedla dlouhá a trnitá cesta. Touto cestou jsem musel projít, abych *dokázal* vodu uměle *stvořit* z říše vzduchu v jakémkoliv množství a v jakékoliv požadované kvalitě.

Proč se voda ztrácí?

> *Nejrůznější pozorování v tekoucí i ve stojaté vodě postupně vedla k poznání, že každý jev může samostatně vzniknout pouze tehdy, když si tělo dokáže vybudovat svou hranici, vlastní svému druhu.*

K nalezení těchto stopových prvků vedl drobný s zdánlivě bezvýznamný lovecký zážitek. V solné komoře v oblasti Salzkammergut[105] se nacházel vysoko v horách a uprostřed srázu[106] jeden pramen. Podle názoru pastýřů a hajných byl tento pramen jedovatý. Byl označen jako mrtvá voda a ohrazen, aby se k němu nemohl dostat dobytek. „Tam čeká opravdová smrt," tvrdil starý nadlesní, když vedl autora k tomuto tajuplnému prameni. Pro tyto primitivní lidi byl skutečnou hrozbou.

„Když se z tohoto pramene napijete, píchne vás na plicích a do tří dnů vás šest myslivců ponese do hrobu. Nechoďte k němu příliš blízko, neboť již pouhý dech tohoto pramene dokáže usmrtit člověka i dobytče." Tak pravil starý nadlesní a pokusil se mne odtáhnout od pramene. Dosáhl však tím pouze pravého opaku – probudil ve mně značný zájem.

Odložil jsem hůl, sundal jsem si krosnu, k níž byl připoután cenný horský pes barvíř, který pak náhle v nestřeženém okamžiku stanul u pramene a lačně se z něj napil mrtvé vody.

„Krucihiml sakra, a teď je ten dobrej pes v hajzlu," pronesl vztekle nadlesní a skočil k prameni, aby strhl psa k sobě. Celou hodinu jsme pozorovali chování tohoto psa. Nevykazoval však ani ty nejmenší náznaky, že by chtěl pojít. Spíše se zdálo, že má ještě větší žízeň a tak jsem mu nakonec ustoupil a uvolnil jsem mu obojek. Mohl se napít do sytosti.

Kolem pramene jsme nalezli stopy kamzíků. Pramen byl obklopen vzácnými vysokohorskými bylinami, které po průchodu zanechávaly na mých botách olejovité skvrny, jež byly ostatně k vidění i na okrajích hladiny křišťálově čisté studánky.

Obzvlášť nápadné bylo krvavě červené zbarvení alpských růží, které obklopovaly pramen jako krvavě rudý koberec. Jejich lístky byly jako posypány zlatým prachem, který připomínal pod zvětšovacím sklem drobné šupinky. Ty šupinky bezpochyby obsahovaly kov.

Konečně jsem se této vody napil i já sám. Nejprve jsem si dal jeden opatrný doušek a pak jsem žíznivě pil dlouhými doušky. Zpočátku jsem ovšem pocítil jisté opojení, které však záhy vystřídalo nápadné osvěžení.

Tato voda nezamrzala ani v těch nejtužších mrazech, jež nezřídka dosahovaly až mínus 30°C. Staří lovci využívali takových pramenů k pokládání pastí na lišku, které pak přikryli a zastínili mechem. Železa pak nikdy nezamrzla a návnada zůstávala měkká a bez zápachu. Čím chladnější byla venkovní teplota, tím teplejší byla voda. Při mínus 30°C stoupala teplota vody až na plus 10°C, zatímco ve výjimečně horkých letních dnech teplota vody klesala, až se přiblížila anomálnímu bodu plus 4°C.

Popisovaná příhoda se odehrála těsně před I. světovou válkou. Během války vznikl asi o 600 až 800 metrů níže rozsáhlý polom. Již následujícího roku začal pramen vysychat. Nápadné bylo úplné vymizení olejového povlaku. Voda začala být zvětralá a nejprve zmizely z jejího okolí léčivé byliny. Později zmizela i krátká ostřice, kterou kamzíci tak milují.

Náhle přišel do této oblasti, jež zůstávala dlouho ušetřena, mor, kterému postupně padli za oběť všichni kamzíci. Pokud se ještě udržely řídké kolonie kamzíků, vždy to bylo v bezprostředním okolí podobných pramenů. Ty je udržovaly při životě, když v jejich blízkosti či v nižší oblasti probíhalo mýcení.

Systematicky prováděným pozorováním jsem se tedy dopracoval k poznání, že voda nedokáže vzlínat vzhůru a její vnitřní napětí se neprojeví, když z ní začnou vypadávat těžké kovy, protože půda díky příliš rozsáhlému mýcení *ztratí své napětí.*

Na prosvětlených a ohřátých mýtinách již nemohou růst léčivé byliny, obsahující kovy (fytominerály). Kamzíci již nemohou obnovovat svou krev, která udržuje nezbytné vnitřní napětí těchto vysokohorských zvířat. Těmito nepřímými projevy ztráty napětí nedokáže již živočich obnovovat svou izolační kůži a následkem jsou rakovinné rozkladné a hnilobné procesy.

Nejrůznější pozorování v tekoucí i stojaté vodě postupně vedla k poznání, že každý jev může samostatně vzniknout pouze tehdy, když si tělo dokáže vybudovat svou hranici, svou indiferentní zónu, vlastní svému druhu. Tato zóna jej ochraňuje před nezřízeným naskladňováním či naopak vyskladňováním vnitřních či vnějších diferenčních látek.

Po absolvování těchto pozorování bylo již relativně malým krůčkem, dostat se přirozeným způsobem poněkud pod pokličku pojmu „hnojení". Ztrouchnivění produktů kvašení a odkalování má v biochemických procesech v prvé řadě za úkol vytvořit již zmíněnou pohraniční vrstvu. Tím se dostává výměnný pohraniční styk mezi pozemskými a kosmickými kompenzačními látkami na vyšší úroveň a probíhá zde v té nejjemněji dávkované formě.

Voda si může udržet své vnitřní energie jen a jen díky této pohraniční vrstvičce a jen díky ní dokáže vystoupit do takové výšky, že je připravena k plnohodnotnému výronu. Taková voda může být přivážděna do těla jen velmi obezřetně. Jinak proběhnou takové energetické kompenzace, že se zdá, jako by v této vysoce hodnotné vodě byl doslova a do písmene obsažen jed.

Velké rozdíly v napětí se vždy projeví odpovídajícími velkými teplotními rozdíly. Pokud se člověk či živočich silně zahřeje, může pak dojít náhlým připojením stejné hmotné energie, ale opačného druhu, k organickému krátkému spojení, které vede k okamžitému ukončení každé další životní činnosti.

Díky mýcení se naopak půda vybíjí do té míry, že spodní voda ztrácí svou labilitu. Klesá a zbylé napěťové rozdíly již nejsou schopny zajistit likvidaci vyšších produktů růstu ani jejich vývoj.

Pokles či vzestup hladiny spodní vody je podmíněn obsahem kovů respektive jejich ztrátou. Tyto kovy vlastně řídí onen pohraniční ruch.

Tento poznatek nám přináší vysvětlení, proč v půdě, která obsahuje nedostatek kovů, začíná voda stagnovat a půda začíná být překyselená. Síly, jež vylepšují půdu a jež přivádějí její síly k vzestupu, nemohou *nikdy* vzniknout procesem rozkladu, nýbrž pouze procesem zetlení či shnití.

Předpokladem přirozeného zetlení dřívějších projevů života je jejich správné pochování. Pozůstatky, navrátivší se zpět do půdy, musí být ochráněny před přístupem kyslíku a před oxidačním rozkladem.

Konečným produktem procesu suché destilace je látka, vyzařující ve vodorovném směru. Je to mateřská plodná síla, *levitace* nebo konstruktivní vůle. Tato konstruktivní vůle je rozdrobována a oplodňována svisle dopadajícím kosmickým zářením, pokud je úhel jeho dopadu kolmý, nebo – jak se všeobecně říká – *normální*.

Z tohoto poznatku již automaticky vyplývá nutnost otáčení proudící vodní masy kolem své vlastní osy. Voda si kolem sebe musí vybudovat ochranný obal – své pohraniční pásmo. Proto dochází i k *ohýbání*, když se dostanou ke slovu přirozené procesy oplodňování. Ochráněny indiferentním pohraničním pásmem mohou nyní přikročit vyšší energie k oplodnění.

V tom tkví ono mechanicky nevysvětlitelné tajemství, proč se vysoce hodnotná voda nedostane za přehradní hráz a proč nedokáže proniknout do řídké půdy a vsáknout do ní.

Rovněž je zajímavé, že vnitřní proces oplodnění závisí i na poloze a směru vodního toku. Proto se vine proud řeky a vytváří meandry tím více, čím menší je geologický spád jejího koryta. Příliš strmý geologický spád říčního koryta však v sobě rovněž skrývá nebezpečí. Vzniká tím možnost, že voda bude převážena svou vlastní hmotností a ztratí tím pohyb kolem své osy.

V tom případě dojde k jejímu nadměrnému provzdušnění. Dojde k nadměrné tvorbě atmosférického plynu, k narušení harmonické rovnováhy mezi energiemi, uvolňujícími se z vlečeného materiálu. Důsledkem je pak ztráta výtlačné a vlečné síly, jež následuje ztrátu vnitřního napětí a jež se navenek projeví zvýšením teploty.

Nesmyslné zkracování trasy vodního toku jeho vyrovnáváním nebo probouráváním (průpichem) meandrů je proto velmi nebezpečné. Bez ohledu na náklady se účinky této regulace projeví přímo odstrašujícím způsobem, podobně jako při průpichu Rýna poblíž Salezu ve Švýcarsku.

Nejjednodušším prostředkem regulace zvětralé a znavené vody je dodání chladné vody ode dna nebo spodní vody. Tím se dosáhne napěťových rozdílů a potřebného teplotního spádu.

Tento zásah je však proveditelný jen zřídkakdy a navíc toto zhodnocení vody působí jen na poměrně krátkou vzdálenost. Díky tomuto opatření se však přece jen podaří dostat vlečený materiál do osy proudu. Pokud poskytneme vodě ještě trochu vzrušení dodáním kovových částeček, výtlačná a vlečná síla vody pronikavě vzroste a začnou plavat i kameny a dokonce i horniny, stejně jako kusy dřeva.

Jaké je vysvětlení této jednoduše prokazatelné skutečnosti: Nemohou-li nedostatkem odpovídajících vnitřních napěťových rozdílů probíhat žádné samovolné procesy látkové výměny, voda se nezhodnocuje. V nesprávně vedené vodě se shromažďuje nadměrné množství atmosférických odpadních plynů, jež vznikají během procesů asimilace slunečního záření. Tyto plyny se snaží pronikat zpět proti proudu vodního toku a po ohřátí se stávají expanzní látkou. Geosférické vztlakové látky, které zde ještě zbyly, jsou soustřeďovány kolem plynových bublinek, které pak z vody unikají. V této vodě, nabité jednostranně atmosférickými plyny začíná proces rozkladu, který má bezprostřední souvislost se známým procesem bakteriálního bujení.

Ztráty vnitřního napěťového spádu jsou nesmírné. Tím se dá také vysvětlit, proč zpočátku mocný proud projevuje rostoucí vnitřní únavu a neustále se zpomaluje, je čím dál mělčí, neboť vlečený materiál se postupně usazuje, až se nakonec zastaví a zmizí. Tato voda ztratila své povrchové napětí a nedokáže se již udržet při životě.

Voda – organická látka

- *Vodu nikdy nelze považovat za jednotku. Existuje tolik druhů vody, kolik je i druhů vegetace.*
- *Voda je organickou substancí a je tedy produktem neustále se vyrovnávajících protikladů.*

Vodu nikdy nelze považovat za jednotku. Existuje tolik druhů

vody, kolik je i druhů vegetace. Z toho důvodu je nejvyšším úkolem přirozené regulace vodního toku dbát na existenci individuální vodní směsi a tím na neustálou potřebu vyrovnávání potenciálů.

Aby bylo toto neustálé *míchání* vůbec *umožněno*, musíme vést vodu *biodynamicky*. Tím je míněn *pohyb v pohybu*, přičemž tyto pohyby jsou *vůči sobě kolmé* a probíhají kolem *dvou křížících se os*.

Tento druh vedení vody snáze pochopíme, když přihlédneme k tomu, že voda je organickou substancí a že je tedy produktem neustále se vyrovnávajících protikladů. Tyto protiklady mají vůči sobě vzájemně obrácený směr, mají však stejnou vůli k vyrovnání (snahu o kompenzaci). K tomu je nezbytný proměnlivý, střídavý pohyb. Konstantně rostoucí vnitřní síla předpokládá rytmické změny formujících pohybů.

Tam, kde dochází ke zvyšování hodnoty vodního proudu, tam vzniká i odpad v podobě kalu, jenž vzniká rozdrolením vlečeného materiálu a jenž je zároveň vlastním nositelem protichůdných stavebních látek.

Kal je prostřednictvím normálového vedení unášen vlnovitým pohybem směrem ke břehům a tam se ukládá. Indiferentní přebytky se pak stávají izolační hmotou, jež je oboustranně transformována a jež umožňuje přechod do půdy jen těm kvalitativně nejvyšším částicím a energiím. Tam dochází opět vlivem procesu křížení s dopadajícími kosmickými paprsky ke tvorbě vysoce hodnotné podzemní vody. Pokud se nemůže vytvořit zmíněná izolační vrstva ve správném směru, pak proudí vnitřní životní síly vodního proudu nejen směrem vzhůru, ale jsou nadměrně směrovány do stran. Tím získá spodní voda přechodně tak mocný podnět, že vystoupí až na zemský povrch a tam dochází k jejímu úplnému vybití. Pak začne klesat do hloubky nebo zůstane trčet na nepropustných vrstvách a tam hnije.

Při každém pohybu vody tedy musíme dbát na vnitřní vztlak, který nejenže mění její vnitřní stav, ale navíc i podstatným způsobem ovlivňuje jakost vody.

Přirozené a správné vedení vody vůbec není jednoduché, je to umění, které vyžaduje hodně intuice a citlivého vnímání. Toho se však hydraulikům absolutně nedostává. Proto dnes již téměř nenajdeme vodní tok, který by byl zdravý a který by skutečně osvěžoval své okolí.

U přírodního způsobu vedení vody je nutno dbát na následující předpoklady:

1. Normální profil, který se samovolně vytvoří biodynamickým způsobem pohybu;
2. Otáčení kolem vlastní osy neboli kolem svého vlastního „já", které je opět sekundárním důsledkem normálního profilu;
3. Správně provedenou izolaci přirozeným usazováním kalů z rozdrceného vlečeného materiálu;
4. Voda musí mít možnost se prohýbat a vzdouvat, což je umožněno ve vertikálních i horizontálních křivkách. Proto je půdorys zároveň nárysem a proto je pouze takovým způsobem možno dosáhnout převalování a následně i vnitřního překlápění a zvyšování hodnoty. Voda pak získává sílu vybudovat si svou ochrannou pohraniční vrstvu, která zajistí její protikladnost vůči opačně napjatému prostředí, čímž může samovolně docházet k látkové výměně na všech úrovních – v pevné – kapalné – plynné – éterické fázi a na energetické úrovni. Takováto voda dýchá, pulsuje a je zdravá. Když si již voda nedokáže vytvářet svou pohraniční ochrannou vrstvu, dopadne jako člověk, který přijde při požáru o všechnu svou kůži nebo jehož kůže je utěsněna natolik, že to znemožňuje jakékoliv kožní dýchání.

Neexistuje tedy nic nesmyslnějšího, než zvyšovat geologický spád zkracováním vodního toku, protože pak se voda převrhne svou vlastní hmotností a ztratí tak základní předpoklady, které jsou uvedeny v předchozích bodech 1 až 4 a které můžeme označit za bezpodmínečné.

Stejně jako nesprávně obhospodařované pole ztrácí sílu své půdy a tím ztrácí svou duši, i voda ztrácí svou vnitřní přirozenost, když jí chybí mateřská vztlaková síla. Totéž se stane, když se vlečený materiál nerozpouští prostřednictvím biodynamického procesu a nevysvobodí tím stavební látky z jejich sarkofágu.

Slunce dokáže vodu odbourávat i vytvářet. Každá nová bytost se může vyvíjet jen ve své vlastní plodové vodě. Kdo chce množit vodu, musí dbát na krok Boha Slunce a musí mu nabídnout možnost, aby se voda, vzdouvající se mu vstříc, dala také přirozeně oplodnit.

Čím stísněnější a nepřátelštější je vzájemná pozice protichůdných diferenčních látek, tím živější a čerstvější je substance. Když však člověk uspořádá vodní tok, odehraje se v něm totéž, co se odehraje v lese, kde vznikne následkem smrtícího *pořádku* opravdový chaos

a z tohoto chaosu pak povstávají k životu smrtelně nebezpečné bakterie.

Bez vody není žádný život! Za stále rozsáhlejší pustiny na povrchu Země a za neustálý pokles bonity půdy vděčíme jen a jen lidem, kteří si říkají vodohospodářští odborníci. Ve skutečnosti jsou to však kaliči vody, kteří nám každým pohybem své ruky ztěžují boj o život a proto je podpora jejich nesmyslných pracovních postupů vysloveně stupňováním ohrožení života.

Od pokusu se vzlínavostí vody k objevení magnetolytické disociace

- *Dočkali jsme se důkazu, že kromě elektrických (analytických) bezprostorových a beztvarých stavů existují i magnetické (centralizující) syntetické proudy. Ty první slouží stavbě ohně, ty druhé stavbě juvenilní vody.*
- *Z toho vyplývá dalekosáhlý poznatek, že závisí pouze na druhu pohybu médií (země, vody a vzduchu), jaké druhy energie vzniknou oklikou přes různé druhy teplotních a napěťových spádů, přičemž záleží i na materiálu přístroje, zda se probudí k životu příslušné druhy energie k výrobě či k likvidaci (k rozkladu) vody a zda také budou funkčně účinné.*

Zůstáváme tématicky u techniky a na popředí našeho zájmu jsou strojírenství a elektrotechnika. V několika kapitolách této knihy jsme již četli o nesmírných elektrických napětích, dosahovaných prostřednictvím volného pádu kapky vody či tenkého vodního proudu (vodního paprsku). Podle jednoho z výzkumníků tohoto fenoménu, Sira Williama Thomsona (1824 – 1907, v roce 1892 byl povýšen do šlechtického stavu a pasován za lorda Kelvina of Largs), se při realizaci tohoto pokusu někdy hovoří o „Kelvinově generátoru". Další výzkumník, německý nositel Nobelovy ceny Philipp Lenard (1862 – 1947) prováděl podobné experimenty, aby mohl laboratorně zkoumat takzvanou vodopádovou elektřinu.

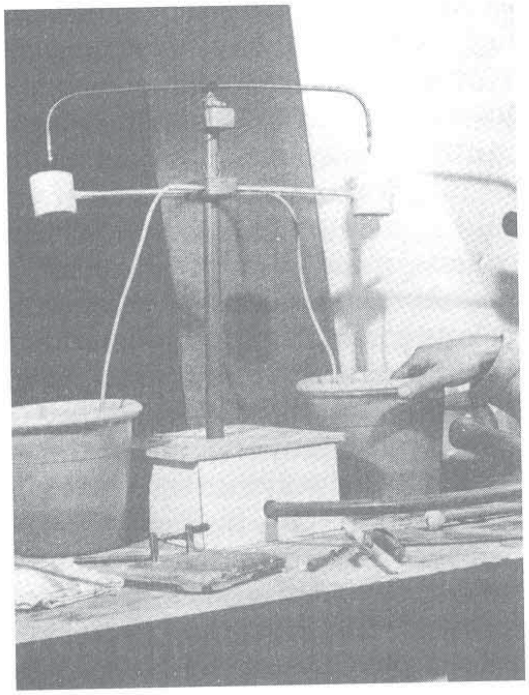
Viktor Schauberger byl fascinován možností, vyrábět prostřednictvím „vodou ovlivněné elektřiny" energii o neuvěřitelně vysokém napětí z minimálního množství vody. On sám, ale i jeho syn Walter, usilovně studovali tento fenomén. Mimo jiné se pokoušeli experimentálně dokázat, že ve vodě je toho skryto podstatně více, než se všeobecně tvrdí (viz také schéma ke kapitole „Zrození vody").

Dvě místa v textu by mohla z tohoto pohledu doplnit celkový obrázek a podnítit naši zvědavost, jaké budou další objevy, které bychom mohli očekávat od moderního hydrologického výzkumu. Některým tajemstvím vody přišel Viktor Schauberger již na stopu při svém pokusu s vodním paprskem, jak se ostatně zmiňuje ve svém obsáhlém díle z roku 1949 „Objev levitační síly," z něhož budeme nyní citovat (ovšem ve zkrácené podobě).

Již v 17. století pravděpodobně existovalo zkušební zařízení, s jehož pomocí se podařilo uvolnit z proudící vody tajuplné energie.

Jednoho dne se podařilo vytěžit z jedné kapky vody několik set voltů, později několik tisíc a konečně až téměř 2 miliony voltů a toto napětí se také podařilo exaktně změřit.

Krátce na to jsme již byli tak daleko, že jsme toto napětí dokázali spoutat a vést prostřednictvím pevného vodiče do vakuové trubice, která se rozzářila tmavě červeným, silně pulsujícím světlem, jež se objevilo na vnitřním povrchu vakuové zářivky.

Jednoduché zařízení k pokusu s vodním vláknem v laboratoři Viktora Schaubergera.

Viktor Schauberger pak mohl jednoho dne (v 30. letech minulého století) přednášet o výsledcích svých pokusů grémiu vědců a politiků. Přednášky se zúčastnily i vědecké kapacity, z nichž některé nebyly schopny doložit svou argumentaci, jako například rektor jedné německé vysoké školy.

Rektor vysvětloval, že se zde jedná o fluorescenci chemického původu, která je dosti zajímavá. Když jsem se jej otázal, zda dokáže zprostředkovat chemickou reakci na dálku pomocí elektrického vodiče, odpověděl záporně a nevyjádřil se k eventuálnímu dokázání této možnosti. Doložil jsem také, že tento vodní paprsek prorazí jakýkoliv odpor a dá se izolovat, popřípadě alespoň přibrzdit, pouze tlustou vrstvou tuku.

Nasměrujeme-li tyto jemnohmotné útvary ve formě paprsku do benzínu nebo do hořlavého plynu, zapálí je to. Dále jsem dokázal, že se tyto až doposud neznámé energetické formy dají soustředit (posílit) v leidenských lahvích a dají se depolarizovat (vybít) za silného jiskření.

Když zvýšíme rychlost padající vody, zvýší se i kapacita jemnohmotné látky, vyzařující všemi směry, která má vysloveně *elektrický* charakter, protože *rozkládá* vodu, kterou prozařuje.

Pokud naopak zvýšíme rychlost padající vodní kapky nebo tenkého vodního paprsku odstraněním odporu atmosférického vzduchu, pak se změní barva vyzařování a metafyzická charakteristika vyzařování hmotné energie.

Světlo získá modrozelený třpytivý odstín a tento typ energie má dostředivý – stahující účinek (minimalizující strukturu).

Tím byl poskytnut důkaz, že kromě elektrických (analytických) bezprostorových a beztvarých stavů existují i magnetické (centralizující) syntetické proudy.

Ty první slouží stavbě ohně, ty druhé – jak vyšlo najevo krátce poté – slouží stavbě juvenilní vody.

Z toho vyplynul dalekosáhlý poznatek, že závisí pouze na druhu pohybu médií (země, vody a vzduchu), které nikdy nepůsobí osaměle, nýbrž které působí vždy v této trojici, přičemž se jejich vzájemné poměry neustále mění, *jaké* druhy energie vzniknou oklikou přes různé druhy teplotních a napěťových spádů, přičemž záleží i na materiálu přístroje, zda se probudí k životu příslušné druhy energie k výrobě či k likvidaci (k rozkladu) vody a zda také budou funkčně účinné.

Z praktického pohledu tím byla nalezena přírodní cesta k výrobě – lépe řečeno k prvovýrobě – atomové energie o vyšším řádu, jež až dosud nemohla být objevena z jednoduchého důvodu, protože jsme věřili, že navzdory technickému, hydraulickému a dynamickému odporu proti pohybu média, rostoucímu v kvadrátu rychlosti jeho pohybu, neexistují *dodatečné*, ve stejném poměru rostoucí *výkonné* energie, tedy atomární energie výstavby a pohonu – neboli takzvané „levitační síly" – protože v tom případě by se již jednalo o Perpetuum mobile, jelikož jejich výroba či prvovýroba by nevyžadovala žádného dodatečného pohonu ani pohonné hmoty.

Nyní jsou tedy prokazatelně k dispozici – a téměř zdarma – nezbytné předpoklady k urychlení pádu díky speciálně zkonstruovaným a legovaným přístrojům a formám, a když nyní budeme dostředivě pohybovat médiem a jeho bipolárním vnitřním obsahem a tím docílíme fyzikálního smrštění, to znamená specifického zhuštění pohybující se masy jejím teplotním přiblížením se anomálnímu bodu plus 4°C, ověřili jsme si tím zároveň i možnost štěpení vzdušně-plynového uspořádání (magnetolytické disociace) a s ní i produkt jeho syntézy, ten dlouho hledaný vyšší řád atomové energie.

Poznání těchto souvislostí datuje Viktor Schauberger do doby krátce před II. světovou válkou, jak protokolárně uvádí ve výše uvedeném textu z období po deseti letech. K prohloubení jeho výkladu nyní uvedeme podobnou textovou pasáž z téhož roku, tedy z roku 1949. Tuto pasáž jsme převzali z článku, v němž šlo Viktoru Schaubergerovi především o to, aby poukázal na existenci takzvaného proudu smrti. Tento proud vzniká provozem turbín a vede k umrtvení vody, k poklesu hladiny spodní vody a k některým dalším nepříznivým důsledkům.

Uvolní se a účinkuje zde přibližně 2000–4000 voltů vysloveného proudu smrti – což je exaktně měřitelné na elektrometru – když se jediná vodní kapka silou své vlastní hmotnosti a jí vyvolaného tlaku na stěnu nechá volně spadnout odporem vzduchu a tvrdě dopadnout na podložku.

Pokud vzroste tlak v trysce a s ním i nebezpečný expanzní tlak na stěny na přibližnou hodnotu 2–3 atmosféry, pak ukazují výše zmíněné měřicí přístroje až 15000 voltů, což je napětí – jak uvidíme později – vyzařování hmotné energie, rozkládající vodu.

Jakým způsobem se vlastně uskuteční ten rozhodující tlak na stěny, to není důležité. Stačí k tomu například i tlak páry. Nejnebezpečnější je však odstředivá síla (centrifugence), vzrůstající se stoupajícím průměrem.

Za určitých okolností však stačí posunutá stěna, například tvarově a materiálově nevhodný pluh a podobně, aby mohly zaúřadovat tyto odštěpky hmotné energie, štěpící vodu (pohybové disociace), jež mají za následek celkové umrtvení s oklikou přes rakovinné projevy rozkladu.

Pokud vedeme tento nebezpečný proud smrti vakuovou trubicí, rozsvítí se krvavě rudým, silně pulsujícím světlem na vnitřní stěně vakuové trubice. Zesílíme-li tlak v tryskách a tím i periodu vlnění (frekvenci), dosáhneme již od tlaku cca 6 atmosfér téměř bezbarvý produkt disociace, podobný dennímu světlu, když vysoce jakostní pramenitá voda rozkládá (disociuje) negativní druh napětí.

Když akumulujeme vyzařování hmotné energie, získané *tlakem*, pomocí elektrického vodiče do leidenské láhve a vyšleme-li je v této koncentrované formě do benzínu či podobné látky, zapálíme jej. Což je důkazem, že v *tomto* případě se jedná o rozkladný proud, vzniklý tlakem tření, tedy o elektrickou analýzu, která se například objevuje na scéně i tehdy, když vysokootáčkové Kaplanovy turbíny odstředivou tlakovou silou rozbíjejí stavy pramenité vody, tedy krev Země.

Pokles okolní spodní vody a následkem tohoto nebezpečného a vzmáhajícího se turbínového systému již v celém civilizovaném světě citelný pokles kvality vody a bonity půdy je nutno připsat k tíži tomuto až doposud neznámému *elektro*lytickému disociačnímu procesu.

Učenec a hvězda v ledové krupce

• Vy učenci jste zvláštní svatoušci. Každý z vás se trvale staví mimo veškeré souvislosti a svou jednostrannou specializací se stále více vzdaluje od reality a od skutečného přírodního dění.
• Kdyby byla voda – podle toho, co si myslíš – H_2O, pak by na tvé Zemi neexistovaly žádné rostliny, žádní živočichové a tím také žádní lidé.

Následující příspěvek, uvedený zde ve svém plném znění, byl otištěn v novinách „Wiener Tag" č. 3381, dne 16. října 1932; Jeho podtitul zněl: „Zvláštní, avšak pravdivá událost".

Bez ohledu na to, že většině čtenářů denního tisku mohly být výklady a výpovědi mého dědečka svého času naprosto nepochopitelné, vypravěčská forma tohoto článku svědčí o jistém vtipném sarkasmu, který byl Viktoru Schaubergerovi vlastní. Kromě politických a církevních hodnostářů a zodpovědných nositelů rozhodnutí byli jeho oblíbeným terčem i domýšliví vědci. V neposlední řadě proto je ústřední podstavou tohoto vyprávění učenec, který je nakonec vyléčen moudrým a chápavým lékařem.

V jednom vídeňském časopise se již před delší dobou objevilo přímo absurdně znějící tvrzení, že:

1. všeobecně rozšířený názor, že Slunce je míč z ohně a tekutého kovu o velmi vysoké teplotě a
2. definice vody pomocí stejně tak známého vzorce H_2O,

jsou dvěma největšími vědeckými omyly, jejichž důsledkem je jak hospodářské zhroucení všech kulturních států, tak i nezaměstnanost, postihující stále širší okruh obyvatelstva.

Několik dní poté, co se článek s tímto tématem objevil v novinách, dostavil se do redakce onoho časopisu představitel vědy, který upozornil redaktora ne právě vybíravými výrazy na obludnost podobných nesmyslných tvrzení, jež jsou nanejvýš vhodné k tomu, aby natropily chaos v hlavách mladých a dosud nezralých lidí. Zástupce vědy požadoval okamžité odvolání s poukazem na to, že časopis otiskl důlního psa[107] respektive že někomu naletěl na špatný žert. Redaktor se zdráhal vyhovět tomuto požadavku, protože se obával, že by tím poškodil jméno svého časopisu.

Z téhož důvodu se redaktor také snažil podnítit učence, aby zaujal stanovisko ve věci předmětného sdělení a přimět jej k pronesení poněkud objektivnějšího posudku. Poukazoval na to, že jak učí historie, nejvýznamnější objevy a vynálezy pocházely obvykle od úplných outsiderů a zdůrazňoval, že kdyby byla obě autorova tvrzení alespoň částečně správná, bylo by nutno provést takové změny v rámci celého národohospodářství, jaké svět dosud neviděl.

Naléhavými slovy popsal redaktor možné následky, které by byly

spojeny s uznáním a s vyjasněním obou těchto omylů; Nastínil, co by to znamenalo, kdyby ta hrozná nezaměstnanost konečně skončila, kdyby byly miliony lidí zachráněny od smrti hladem a kdyby naše děti, čelící dnes chmurné budoucnosti, mohly zase očekávat zlepšení těchto poměrů, jež jsou den ode dne děsivější.

Redaktor se dále pokoušel vykreslit, že jsou-li obě tato fundamentální tvrzení skutečně omylem, pak by se muselo změnit nejen celé školství, ale i spousta zákonů a mnohá státní zřízení, protože v tom případě by celé pracovní obory, jako jsou zemědělství a lesnictví, vodohospodářství a energetika a s nimi celá řada poznatků na poli fyziky, chemie, botaniky, geologie apod. stály na falešných základech a byly tedy nesprávné. Poukázal na stále rostoucí nedůvěru našich dětí a na jejich odmítavé stanovisko vůči našim dosavadním metodám práce, jež nám přinesly zatím jen nezaměstnanost, jim však již přinesly absolutní beznaděj. Závěrem poznamenal, že i on sám, ještě před uveřejněním onoho převratného článku, nabyl přesvědčení, že toto děsivé zhroucení celého hospodářství nebylo náhodné, nýbrž že mohlo být důsledkem těžkých chyb, které jakýmsi způsobem spáchali naši vědci a národohospodáři.

Po delším úsilí se učenci podařilo přivést novináře, který nebyl na tomto poli příliš silný v podpatcích, k poněkud jinému pohledu na věc a nakonec se oba shodli na tom, že časopis otiskne v nejbližší době odpovídající vyvrácení těchto neslýchaných tvrzení, pod které se podepíšou někteří další vědci. Redakce byla kromě toho vyzvána, aby podobné články v budoucnu odmítala.

Spokojen s tímto výsledkem, vydal se starý pán na cestu domů, v myšlenkách si již formuloval porážku, kterou uchystá autorovi těch nesmyslných a směšných tvrzení. Ve svém rozrušení učenec přehlédl, že se rozpoutala mohutná bouře a náhle se po dlažbě začaly kutálet ledové kroupy. Náhle jej do hlavy trefila kroupa zvíci holubího vejce a tak se starý pán kvapně uchýlil s bolestivou boulí na hlavě pod ochranná křídla domovních vrat.

Po krátkém čase bouře přešla. Se stále silnějšími bolestmi hlavy se učenec opět vypravil na cestu domů a po návratu se na chvíli oddal klidu. Ze své pohovky spatřil učenec dvě ledové kroupy, které přistály skrze otevřené okno uprostřed pokoje a nyní se pomalu ohřívaly působením slunečních paprsků, dopadajících na parkety jeho pokoje, a nyní utvořily potůček a začaly se rozplývat.

Bez ohledu na to, že si při pohledu na ledové kroupy o velikosti větší než vlašský ořech teprve uvědomil nebezpečí, z jakého se mu podařilo vyváznout, brzy převážil jeho vědecký zájem, který v něm probudila okolnost, že uprostřed těchto ledových krupek zahlédl jasnou a třpytivou stavbu krystalické soustavy, s jejímž původem si bezvýsledně lámalo hlavu již nemálo učenců. Když tak uvažoval o tomto obtížném problému, uvědomil si stupňování trýznivé bolesti hlavy. Tehdy jej napadla myšlenka, která byla celou dobu nasnadě, aby použil jako obklad proti stále silnějším bolestem podobnou kroupu, která mu způsobila jeho bouli.

Sotva položil ledovou kroupu na poraněné místo, už začala jeho bolest odeznívat a v blahodárném chladu se učenec vrátil k nakousnutému problému záhadné hvězdy v ledové krupce, přičemž pozoroval pomalu se rozpouštějící kroupu na parketách.

Záře hvězdy v ledové krupce byla čím dál intenzivnější, až učenec, ležící na pohovce, nabyl dojmu, že se mu pár jasných a chladných očí zavrtává přímo do mozku.

Aniž by se od něj tyto oči odvrátily, vzpřímila se k učencově údivu na parketách šedivá postava a to, co zprvu vypadalo jako voda z rozpouštějících se krup na parketách, byl plášť, do něhož byla zahalena. Postava rostla stále rychleji a pak pomalu přikročila k učenci a začala s ním hovořit.

Už desítky let vyučuješ ve škole, že Slunce je ohnivý kotouč z tekutých plynů o teplotě vyšší než 6000°C, už desítky let označuješ vodu, tuto krev Země, nesmyslným vzorcem H_2O. Mnozí ze tvých žáků, které učíš těmto nesmyslům, stanou se později sami učiteli nebo z nich jsou mocní úředníci. První z nich šíří tvé učení stále dál, ti druzí je prakticky uskutečňují, poslušni zákonů. Tvé učení nachází své kořeny v hlavách všech těch milionů lidí a tím nepřetržitě roste i tvá autorita, protože tvé učení se stalo základem všech vědeckých i úředních profesí a spolků, jimž podléhají všichni občané. To, co vzešlo z této setby, je však takřka zhoubné; vždyť právě tím začíná zkáza přírody, která nemá sobě rovné. Díky tvému lživému učení nedojde pouze k tomu, že bude pomalu ale jistě zničeno veškeré štěstí tvých spoluobčanů, narušuješ svým učením celý Vesmír a dokonce tím poškozuješ i mne samotného, při vší mé nekonečné rozlehlosti a nekonečném klidu, a nutíš mne přijít z velké dálky, abych ti spadl na mozkovnu, aby se ti v ní rozsvítilo.

Učenec pozoroval s nevěřícím výrazem svůj protějšek a potřásal přitom hlavou. Postava však klidně pokračovala: Kdyby byla voda jen H_2O, jak si představuješ, pak by na tvé Zemi neexistovaly žádné rostliny, žádní živočichové a také žádní lidé. Vždyť voda není ve skutečnosti H_2O, která v každém organismu působí jako jed, a není také znečištěna různými látkami, jak s takovou chutí tvrdíváš.

Látky, které označuješ za nečistoty ve vodě, jsou ve skutečnosti přísadami, dodanými podle receptu (jedná se o uhlíkaté látky), jež byly Sluncem vyzvednuty z nitra Země, aby vybudovaly veškerý život, tedy i ten tvůj. Jakým právem označuješ tyto látky, pro život tak důležité, za znečištění, když ty sám by ses jistě bránil se vší rozhodností, kdyby tě někdo označil za produkt znečištění.

Nyní ti chci vyjevit pravdu, abych potěšil lidi, žijící v bídě a chudobě, a zejména ty nevinné děti, jimž jsou již ve školách neustále vnucovány tvé lživé nauky a které jsou odsouzeny k strastiplnému zániku, protože si musí svou vlastní prací, postavenou díky tvé lživědě na falešných základech, zničit veškeré předpoklady pro svůj život.

Chci ti říci pravdu, abys sám dokázal vyřešit tento problém, problém, po jehož řešení dnes marně pátrají mnozí lidé, aniž by je dokázali nalézt, protože jsou tvým lživým učením zaváděni na falešnou stopu. Proto je ti svěřena povinnost, kterou nemůžeš odmítnout, bez ohledu na následky, které to pro tebe může mít, neboť nic z toho, co jsi až doposud učil, neodpovídá skutečnosti.

Veškerý život v přírodě je založen na uhlíkatých sloučeninách, jež pocházejí ze zbytků vegetace a jež se zúčastňují zmíněného procesu výstavby, ovlivněny přitom kyslíkovými skupinami, jež se společně s vodou dostávají do hlubin Země, a jež jsou slunečním teplem vyzvednuty opět na její povrch.

Tento proces je možno přirovnat k jakémusi dýchání takzvaného životního prostředí, které se odehrává následujícím jednoduchým způsobem za pomoci Slunce a také – jak ti snad již konečně začíná být alespoň poněkud jasné – za pomoci vody.

Jak známo, voda je také nositelkou tepla. Jakmile vyjde časně zrána Slunce, rozšíří se v životním prostředí teplo, čímž se posune hranice mezi atmosférou a stratosférou směrem vzhůru. Toto posunutí přechodové vrstvy se však projeví pouze do určité hranice, vymezující životní prostředí nahoře i dole, pod zemskou kůrou, a uzavírající je v podobě dvou nulových zón.

Poloha jednotlivých hraničních vrstev uvnitř přechodové zóny je proměnlivá a v menším rozsahu se mění díky každodenním teplotním rozdílům mezi dnem a nocí a ve větším měřítku pak tato změna polohy probíhá teplotními změnami při bouřkách a dochází k ní i díky rozdílům mezi jednotlivými ročními obdobími.

Díky tomuto pohybu obou nulových zón (díky jejich přibližování a vzdalování) se do sféry životního prostředí dostávají shora kyslíkaté skupiny a zdola zase příslušným způsobem připravené uhlíkaté sloučeniny. Tímto jednoduchým a zároveň nádherným procesem je vyvoláno dýchání životního prostředí a tím vzniká doslova a do písmene tep Země.

Tento dýchací proces je v zásadě nevyhnutelný a nezbytný, neboť jeho prostřednictvím se dostávají stavební látky do atmosférické vody. Ony stavební látky se pak zúčastní stavby všech různých vegetačních forem, k nimž patří v nejširším slova smyslu i Slunce, za spoluúčasti teplotních změn střídáním dne a noci.

Voda, stoupající z hlubin a obsahující mnoho uhlíkatých látek, mění při překročení spodní nulové vrstvy, která vykazuje teplotu plus 4°C (tento pojem je přirozeně nutno chápat čistě relativně), své vlastnosti ve vztahu k rozpustnosti respektive sedimentační schopnosti (schopnosti vytvářet usazeniny).

Voda, jež se při překročení této zóny dostává do pozemského vegetačního prostoru, musí pod vlivem vzdušného kyslíku sedimentovat vyzvednuté uhlíkaté látky v podobě malých krystalických zárodků.

Voda je po čase ochuzena o uhlík, přibírá však kyslík a klesá, neboť je proto těžší, po západu Slunce do hloubky i se svým kyslíkem, který pak začne být v uhlíkové sféře při vysokých teplotách silně agresivní a začne zde vyvolávat potřebné procesy oxidace. Produkty těchto oxidací se pak pod vlivem Slunce, neustále zvyšujíce svou hodnotu, dostávají s vodou na zemský povrch.

Podobné, avšak co se týče smyslu zákonitostí opačné procesy se odehrávají v oblasti nad horní nulovou zónou.

Uhlíkaté sloučeniny, vynesené vzhůru prostřednictvím vodní páry, se musí z určitých důvodů, jež zde nemohu sáhodlouze vysvětlovat, na své cestě neustále zdokonalovat, až se nakonec po překročení výše zmíněné hranice horního nulového bodu změní jejich vnitřní stavba a s postupným ubýváním vodíku pak ztrácejí svou vznosnost. Vysoce jakostní uhlíkaté sloučeniny nyní spěchají ke Slunci, kde se pod vlivem

extrémně nízkých teplot nacházejí ty nejjakostnější kyslíkaté látky v koagulované podobě. Zde se transformují tyto vysoce kvalitní uhlíkaté látky do svého nejvyššího vývojového stupně – do podoby čisté energie.

Záření, jež se pak vrací z této oxidační pece, prochází na zpáteční cestě procesem oxidace za vysokých teplot a prodělává tedy opačný proces. Oblast od Slunce až po horní nulovou vrstvu, která se nyní nachází v záporném teplotním spádu, zahrnuje oblast záření, v níž zprvu nelze vnímat energetické paprsky, vysílané Sluncem, a oblast světla, kdy jsou již tyto paprsky částečně transformovány do podoby světla. Oblast mezi horní nulovou vrstvou a zemským povrchem, jež rovněž vykazuje negativní teplotní spád, by měla být označena jako oblast realizace tepla.

Co se děje s vodíkem, který se postupně uvolňuje na cestě ke Slunci?

Následkem extrémně nízkých teplot v těchto výškách postupně krystalizuje a po překročení horního nulového bodu dosahuje svého nejvyššího agregátního stavu (pevného skupenství) – stává se z něj jemný led.

Nyní vstoupí na scénu proces, který je nesmírně důležitý. Každý z těchto jemných krystalků ledu skrývá ve svém nitru zrníčko silně zhuštěného *kyslíku*. Jemný krystal nabude přijetím silně zhuštěného krystalického kyslíku větší hmotnost a překoná tím vznosnou sílu, jež se vyskytuje v těchto velkých výškách a jemné ledové tělísko začne klesat ve smyslu zákona o zemské přitažlivosti.

Jakmile se tyto krystalky dostanou do nižších a teplejších oblastí, jemný led se rozmrazí. Nosný vodík změní přechodem horního nulového bodu svůj skupenský stav a roztaje. Kyslík, jenž se při tomto pochodu uvolní, smísí se se vzduchem za současné snížení své reaktivity a vytvoří tím poněkud méně strukturovaný vzdušný kyslík.

Analogický proces najdeme uvnitř Země, i když tentokrát s převrácenými zákonitostmi. S atmosférickou vodou přecházejí do půdy nejen hustější kyslíkaté látky, ale částečně i velmi hodnotné uhlíkaté sloučeniny. Bez spolupůsobení těchto látek by nemohlo správně proběhnout rozpouštění solí v kořenové zóně a ani rozpouštění solí, uložených v ještě větších hloubkách.

S pomocí těchto agresivních kyslíkových a uhlíkatých látek se nyní rozpouštějí půdní soli a jsou přeměněny na dusíkaté skupiny.

Teprve ty mohou být dokonale zpracovány rostlinami, protože voda, stoupající společně s mízou vzhůru mízními kanálky, prochází novou transformací, jež se však nyní uskutečňuje s přispěním Slunce. Tentokrát může proběhnout transformace v cukry, škroby respektive celulózu. Část těchto ušlechtilých uhlíkatých látek však spěchá – jak jsem se již zmínil – vzhůru k Slunci.

Bez těchto zákonitostí by se stavba jakékoliv formy vegetace jednoduše nikdy neuskutečnila. Při narušení těchto procesů, jež jsou nejvyšším zákonem, začne probíhat odbourávání, destrukce, která může postihnout veškeré vegetační formy.

Při náhlé změně teploty, která je rovněž známkou narušení přírodních pochodů, dojde k tomu, že se dříve popsané jemné krystalky ledu včas neroztopí a dopadnou až na zemský povrch.

Na své cestě dolů procházejí oblastí velkého chladu a díky extrémnímu chladu, který samy vyzařují, obalí se tyto krystalky novou a pevnou vrstvou ledu, která se neroztříští ani odporem vzduchu a tak dojde k tvorbě velkých ledových bolidů, z nichž každý ve svém nitru skrývá onu záhadnou hvězdu. Jeden z nich tě dnes poranil.

Jak si jistě vzpomeneš, o obrovském chladu těchto hladkých ledových krup, pocházejících až z těch nejchladnějších a nejnedostupnějších oblastí stratosféry, hovořil i geniální výzkumník Hörbiger.[108]

Ostatně i bez Hörbigera by ti mohlo být jasné, že známá plynná mlha se už podle těch nejjednodušších zákonů mechaniky respektive termodynamiky může tvořit pouze při nízkých teplotách a proto v těchto zónách prostě nemohou být vysoké teploty, o nichž stále hovoříš. Vy učenci jste ovšem zvláštní svatoušci. Každý z vás se trvale staví mimo veškeré souvislosti a svou jednostrannou specializací se stále více vzdaluje od reality a od skutečného přírodního dění. Proto muselo dojít k tomu, že každý z těchto speciálních oborů vykazoval zdánlivě jistě velké úspěchy, jejichž využití a účinky však změnily tvářnost světa. Ve svém součtu jsou všechny tyto účinky tak silné, že již ovlivňují i vývoj malého dítěte a negativně ovlivňují jeho smýšlení a pocity, jakož i celou jeho bytost, a nutí je najet do kolejí, jež jsou odcizeny od přírody, a tím berou probouzejícímu se člověčku spojení s přírodou, které mu bylo dáno do vínku již při narození. Jen tak to mohlo dospět tak daleko, že se lidstvo dočkalo tohoto hrozného neštěstí úpadku a nebezpečí zániku. Na lidstvo, jež dalo přednost jednostranně *mechanické* technice před *organickou* technikou a postavilo

tak proti matce Zemi mocnější a výkonnější techniku, než je ta její. Jediným možným důsledkem vašeho obrovského omylu může být nyní pouze hrozná bída, jíž padnou za oběť obrovské masy lidí a jež se vám již dnes šklebí v ústrety v té nejmilosrdnější podobě z dětských očí, z očí zoufalých matek a z očí bez naděje – z očí starých lidí.

Tak daleko se dostala ona bytost ve svém výkladu. Pokud učence poněkud znervózněly věcné vývody jeho protivníka a zejména jeho dokazování prostřednictvím zákonů termodynamiky, během něhož se cítil, jako by po něm střílel jeho vlastními zbraněmi, poslední obvinění jej již připravila o poslední zbytky duševní rovnováhy.

Vztekle vyskočil, hned se však zhroutil s výkřikem bolesti zpět – a probudil se.

V místě, kam si před čtvrthodinkou položil improvizovaný ledový obklad, pociťoval palčivou bolest. Rychle proto zavolal lékaře.

Lékař konstatoval těžké prochladnutí hlavy a okamžitě zahájil v tomto duchu terapii. Navzdory starostlivé péči se stav jeho pacienta neustále zhoršoval a horečka nepřestávala stoupat. Lékař byl v tomto nepochopitelném případě zcela bezradný.

Na opakovanou otázku lékaře se s ním učenec podělil o svůj traumatický zážitek. Konečně začínalo lékaři pomalu svítat, že se i se svou terapií vydal nesprávným směrem, protože se v tomto případě evidentně nejedná o prochladnutí, nýbrž o zánět pojivové tkáně.

Když je méně strukturovaný vzdušný kyslík schopen vyvolat při střetnutí s uhlíkem, stoupajícím z hlubin Země, transformace o dalekosáhlém významu, a když kyslík, obsažený v atmosférické vodě, dokáže způsobit ještě podstatně dalekosáhlejší přeměny, jaká nebezpečí pak musí vyvolat agresivní kyslík o vysoké hodnotě, jenž je obsažen v jemné krystalické formě, v krvi nemocného pozemšťana s bolavou hlavou, zahřáté energetickým vyzařováním uhlíkatých sloučenin, jež jsou k dispozici v bezprostřední blízkosti!

Pod dojmem tohoto nového poznatku si lékař okamžitě uvědomil obrovské nebezpečí, jež ohrožovalo život jeho pacienta. Přímým vlivem kyslíku, uvolněného z ledového krystalu do horečkou postižené učencovy hlavy, vzniklo nebezpečí rozkladného rakovinného procesu, takže došlo k jevu, který bohužel musíme sledovat již téměř ve všech našich lesích.

Vznik onkologického onemocnění je u stromu důsledkem toho, že dřevo, vyžadující stín, je vystaveno přímému vlivu Slunce a kapilárami stromu stoupá voda, ochuzená o uhlíkaté sloučeniny, zato obohacená kyslíkem. Kyslík, jenž začíná být agresivní při teplotě, zvýšené následkem přímo dopadajících slunečních paprsků, způsobuje rozklad tkáně a její zbytnění, které mají za následek rakovinné útvary, jimž může padnout za oběť klidně i celý les.

Protože lékař nyní změnil díky novým poznatkům svou terapii, pacient se uzdravil.

Proslýchá se, že již celé měsíce pracuje na odpovědi, kterou svého času tak nerozvážně slíbil redaktorovi dotyčného časopisu.

Reverzní rytmus pohybu

• Když stojí pstruzi bez hnutí v proudící vodě a vysmívají se tím všem gravitačním zákonům, když pak prudce vyrazí proti proudu respektive když se vznášejí vzhůru středem přirozeně proudících vodních mas, vděčí za své vysoké pohybové umění především zvlášť stavěným a ušlechtilým žábrám, které dokážou přirozeně naviječ vodu a takto urychlené vodní masy osvěžit fyzikálními přísadami do podoby vyšších (padajících a dostředivých) teplotních vlivů.

• K tomuto posílení stavebních a pohonných hmotně-energetických produktů však může dojít pouze tehdy, když odtékající voda obdrží – mechanicky a fyzikálně – naviječí a současně ochlazující (osvěžující) kinetické (pohybové) impulsy. Dnešní věda zajišťuje takzvaným hydraulickým (posilujícím tlakovou složku) druhem pohybu přesně opačné předpoklady pro vývoj.

Tajemství pstruhů, stojících bez hnutí v rychle proudící horské bystřině, bylo hlavním tématem Viktora Schaubergera po celé desítky let. Nejinak tomu bylo i v článku „Reverzní rytmus pohybu" z roku 1948. Krok za krokem odhaluje úklady těchto čipernych chlapíků; Odvážně se zde pouští do vysvětlování, i když se na počátku svého výzkumu domníval, že toto pstruží tajemství nebude nikdy odhaleno.

Viktor Schauberger zde používá zdánlivě zcela nové terminologie, jak se ostatně stalo zvykem v mnoha jeho poválečných statích. Těm,

kdož jsou s tímto speciálním jazykem konfrontováni poprvé prostřednictvím této knihy, budiž přána dostatečná trpělivost, neboť mnohé se vysvětlí víceméně samo (opakovaným) studiem dalších Schaubergerových spisů.

Když stojí výše zmínění pstruzi bez hnutí v proudící či padající vodě a vysmívají se tím všem gravitačním zákonům, když pak prudce vyrazí proti proudu respektive když se v období tření (období sexuálního vzrušení) dokážou vznášet vzhůru středem přirozeně proudících vodních mas, vděčí za své vysoké pohybové umění především zvlášť stavěným a ušlechtilým žábrám, které dokážou přirozeně navíjet vodu, prosycenou molekulami vitamínů a takto urychlené vodní masy osvěžit fyzikálními přísadami do podoby vyšších (padajících a dostředivých) teplotních vlivů.

K tomuto posílení stavebních a pohonných hmotně-energetických produktů však *může dojít pouze tehdy*, když odtékající voda obdrží – mechanicky a *fyzikálně* – *navíjecí* a současně *ochlazující* (osvěžující) kinetické (pohybové) impulsy.

Dnešní věda zajišťuje takzvaným hydraulickým druhem pohybu (pohybem, posilujícím tlakovou složku) přesně *opačné* předpoklady pro vývoj. V technice a dynamice je to naprosto stejné.

Konečným produktem tohoto obráceného (reverzního) rytmu (převládání štěpného tlaku a novátorským rozmetáním odstřeďované látky termodynamickými napěťovými vlivy, zvětšujícími její objem) (viz cyklotron, sloužící k výrobě ničivé atomové energie) je výše zmíněný kavitační proud, který dokáže zničit v krátkém čase i lopatky oběžných turbín, vyrobené ze speciální oceli, nejsou-li speciálně legovány a tepelně zušlechtěny, jak se můžeme přesvědčit u Kaplanovy turbíny, jež odstřeďuje vodu za vysokých otáček. V tomto případě však dochází k elektrolýze okolní spodní vody, což znamená, že spodní voda je transformována do podoby znehodnocených plynných stavů, produktem jejichž syntézy je oheň, vybavený nesmírnými tepelnými možnostmi štěpení.

Konečným produktem této intelektualizace zvrácenými prostředky je proletarizace civilizovaného lidstva, která se musí bezpodmínečně ubírat oklikou stavů totálního chaosu směrem k záhubě, pokud nedojde ještě v poslední vteřině k tomu, že někdo zatáhne za záchrannou brzdu a utlumí zdravý rozum, protože tento chaos, který se dnes

již ujímá vlády všude, je předpokladem vzniku nového světového uspořádání, založeného opět na základech přirozeného pohybu (proměny).

Pohyb – ať již působí tak či tak – je možný pouze s pomocí protichůdných kinetických vlivů. Proto nemůže nabídnout žádný rovnovážný stav a žádný stav konstantního zachování energie, protože jinak by musel nadejít stav absolutního klidu.

Až do konce svého života byl Viktor Schauberger varujícím hlasem, - sám se však označoval za hlas volajícího na poušti. Na druhou stranu - jak dokazují předchozí řádky – byl přesvědčen, že zdravý rozum nakonec včas zvítězí. Proto také přijal v roce 1958 pozvání do USA – do země příslovečných neomezených možností. Měl to být poslední pokus Viktora Schaubergera, přece jen zažít na vlastní oči uskutečnění svých poznatků.

Nesprávné pohyby, zárodek smrti

> • *Jsem toho názoru, že dnešní metody technického vedení vody a jejího zpracování musí být zásadně změněny, pokud se má opět probudit k životu ta nejcennější dobrá voda, neboť dobrá voda, bohatá na kvalitní vyšší látky (pitná i užitková voda), je základním, nejnaléhavějším a nejdůležitějším předpokladem uzdravení lidstva, těžce postiženého znehodnocenou vodou.*

Viktor Schauberger byl přesvědčován americkým průmyslníkem jménem Robert Conner (přesněji řečeno jeho zmocněnci Karlem Gerchsheimerem a Normanem Doddem), aby přijel do Spojených států. „Schaubergerova technika imploze" zde měla zaznamenat průlom. V roce 1958, počátkem horkého období roku, již to bylo tak daleko, že tříměsíční dobrodružství, bohaté na následky, mohlo začít (bližší okolnosti tohoto dobrodružství jsou citovány například z knihy Siegberta Lattachera: „Viktor Schauberger. Po stopách legendárního přírodního výzkumníka").

Po mnoho týdnů byli Viktor a Walter Schaubergerovi odsouzeni k nicnedělání, protože počátek praktické činnosti se neustále oddaloval. Otec se synem využili onoho času k mnoha intenzivním rozhovorům a k vydávání objasňujících pojednání, které zanechali potomstvu.

Na závěr uvedeme úryvky ze souhrnného vydání jeho poznatků, které vydal v USA 73letý Viktor Schauberger s tehdy již podlomeným zdravím – krátce před svým návratem do Rakouska a o několik dní později pak následujícím úmrtím. Viktor Schauberger zvolil pro toto své pojednání příznačný titul: „Nesprávné pohyby, zárodek smrti". Tyto řádky se čtou jako závěť.

Viktor Schauberger,
P.O.Box 28, Herman/Texas TX, USA, 20. – 25. srpna 1958:

Kapitola I

Na jaře roku 1959 – tedy napřesrok – to bude čtyřicet let, kdy jsem poprvé uviděl v horském potoce, položeném v nadmořské výšce více než 1 500 m, opravdové pstruhy, jak stojí bez hnutí v křišťálově čisté vodě, jak náhle zmizí proti proudu jako blesk a jak proskakují v období tření přibližně šestimetrovým vodopádem. Pozorovaná událost proběhla bez jakýchkoliv výrazných pohybů ploutví pstruhů.

Pozoruhodné *překonání gravitace* nejen s ohledem na hmotnost těla, nýbrž i s ohledem na protisměrně a nezanedbatelnou rychlostí proudící vodní masy o vysoké specifické hmotnosti, jejíž teplota se pohybovala v blízkosti „biologického nulového bodu" (plus 4° Celsia), na mne zapůsobilo takovým dojmem, že jsem začal podrobně studovat a pozorně sledovat tyto horské pstruhy, kteří jsou dnes již poměrně vzácní, s nápadně velkou hlavou a kónickým tělem.

Již po relativně krátké době pozorování jsem pochopil – čistě intuitivně – že se zde jedná o přírodní fenomén a že závisí jen a pouze na *druhu pohybu* volně padající vody o vysoké specifické hmotnosti, zda bude možno překonat zemskou přitažlivost, což se zdá absolutně nemyslitelné pouze s pomocí čistě fyzikálních, lépe řečeno čistě mechanicko-technických sil.

K onomu poslednímu poznatku jsem dospěl ještě i prostřednictvím jevu, známého dosud starým lesníkům a plaveckým mistrům,

kdy plavené zboží všeho druhu s vysokou specifickou hmotností – i těžký vlečený materiál – se pohybuje *podél osy* vodního proudu a tak dlouho zůstává v proudu, dokud se teplota odtékající vody blíží anomálnímu bodu („biologickému nulovému bodu"), to znamená dokud proudící voda vykazuje „klesající teplotní gradient (spád)". Při „klesajícím teplotním spádu" vzrůstá nejen výtlačná síla, nýbrž také vlečná síla a z toho důvodu plavili zkušení plavečtí mistři těžké kusy dřeva jen při *klesající* teplotě vody. I těžké bukové kmeny o středním průměru do 70 cm odplouvaly zcela bez potíží, jakmile však došlo v důsledku teplého počasí k ohřátí vody v plavebním kanálu, klesaly okamžitě na dno. Tehdy se totiž nacházely ve *stoupajícím* teplotním spádu.

Analogický případ jsem pozoroval také u již zmíněných horských pstruhů, kteří nedokázali udržet svou obvyklou pozici, jakmile se následkem vnějších povětrnostních podmínek nebo při umělém přítoku teplé vody změnil teplotní spád.

Během těchto pozorování přírodních, to znamená lidským zásahem „neregulovaných" potoků a řek jsem si také uvědomil – což svého času velmi překvapilo světoznámého hydrologa, univerzitního profesora Dr. Philipa Forchheimera a což na něj udělalo velký dojem – že teplota vody v takto proudícím toku se po průtoku vody skupinou kamenů přibližuje k anomálnímu bodu. Tyto kameny, jež jsou umístěny ve dně koryta potoka či řeky, musí mít alespoň přibližně kapkovitý tvar. Měření, která jsme prováděli společně s Forchheimerem, prokázala, že teplotní pokles dosáhl 0,1 až 0,4°C.

Učinil jsem závěr, že pstruh je tím jaksi *tažen* vzhůru proti proudu (protože v tomto směru vzniká teplotní spád); stejně tak jsou *taženy* i plavené předměty (dřevo, vlečený materiál apod.), když plynoucí voda vykazuje „sestupný teplotní spád". Pokles teploty je jedním z energetických projevů výtlačných a vlečných sil; (..) tato suma energie – vyvozoval jsem další závěry – se může projevit pouze tehdy, když se voda v korytě pohybuje přírodním (přirozeným) způsobem.

Ve stínu těchto kamenů o speciálním tvaru a speciálním minerálním složení (u nichž jsme naměřili teplotní rozdíly) dokážou stát pstruzi téměř bez pohybu.

Povzbuzen tímto důkladným pozorováním, pustil jsem se ve dvacátých letech do výstavby malých vodních cest, aby byl umožněn racionální transport těžkých kusů dřeva, jež do té doby nebylo možno

stáhnout. Pomocí principu „sestupného teplotního spádu" jsem dosáhl překvapivých výsledků a podařilo se mi úspěšně snížit cenu za přepravu velkého množství dřeva z tehdejších 12–15 šilinků za běžný metr dřeva na cca 50 grošů. Tento druh transportu byl tehdy úředně potvrzen i rakouskou státní lesní správou. Teprve pak jsem si díky spolupráci s velkou stavební firmou vydělal tolik peněz, abych mohl pokračovat ve svých pokusech, neboť pro mé domnělé utopie neměla příslušná rozhodující místa ani fenik. Tito lidé neměli ani ponětí o jednotlivých druzích pohybu ani o pohybu, sloužícímu danému účelu.

Pouze univerzitní profesor Forchheimer, tehdejší nestor vodního hospodářství s evropským věhlasem, prohlásil, že zákonitosti „teploty a pohybu vody", které jsem objevil, obsahují novátorské úhly pohledu, jež se zdají být vhodné k tomu, abychom se mohli přestat bát hrozivých důsledků regulací vodních toků a stavby přehradních nádrží, nýbrž abychom se mohli stát *průkopníky* jejich nového, pozitivního účinku.

Kapitola II – Zušlechťování vody

Dlouhodobá pozorování vysokohorských pramenů, vodních toků, proudících ve svých přirozených korytech i v regulovaných (tvrdě přebudovaných) tocích, studium chování vody po probourání meandrů atd. – to vše mne dále přivedlo k poznatku, že při „sestupném teplotním spádu" se zvyšuje nejen výtlačná a vlečná síla vody, nýbrž i její *kvalita*; zatímco při „vzestupném teplotním spádu" dochází naopak k poklesu kvality vody i její výtlačné a vlečné síly.

Na tomto místě Viktor Schauberger poznamenává, že toto tvrzení lze ověřit na takzvaném rybím testu. Nezmiňuje se však, jak by měl být tento rybí test proveden; nabízí se však závěr, že se jedná právě o chování ryb, popsané v předchozím testu, kdy jsou ryby vystaveny negativnímu respektive vzestupnému teplotnímu spádu, když se voda ohřeje (náhle, například přítokem odpadních vod).

Na zvyšování či snižování *specifické* hmotnosti vody primárně závisí *jakost vody*. Závislost výtlačných a vlečných sil na teplotním schématu tekoucí vody tím však není v souladu s Archimédovým zákonem. Důkazem je, že plavený materiál o poměrně vysoké specifické hmotnosti (například hrubozrnná železná ruda) plave středem, *v ose* vodního proudu, a nedotýká se stěn potrubního vedení, pokud se v něm voda pohybuje *navíjením* v cykloidních spirálových křivkách, to znamená „radiálně-axiálně", když se *otáčí* kolem své vlastní osy a pohybuje se na sobě a v sobě. Tento rytmus pohybu je rozhodujícím faktorem k dosažení optimální výtlačné a vlečné síly a optimální kvality vody. Tento poznatek dal dozrát myšlence, vylepšit poněkud nedostatečnou kvalitu vody strojním způsobem a proměnit tak vodu o nevalné kvalitě v horskou pramenitou vodu o vysoké hodnotě. Posléze byl patentován pokusně ověřený postup „Příprava pramenité vody z vody o nižší kvalitě".

Patogenní bakterie hynou v této zušlechtěné vodě, protože nesnesou její „biomagnetické vysoké napětí". Voda z vysokohorských pramenů vykazuje stejné energetické stavy. Z toho důvodu spěchají rybí samičky v období tření do horských oblastí, kde jejich potěr získá ušlechtilé bakterie, nezbytné k jeho dalšímu vývoji.

Krev Země

Voda – já osobně ji pokládám za „krev Země" – roste, což znamená, že za přirozených podmínek dochází nepřetržitě k zmnožování vody. Voda o kvalitativně vyšší hodnotě disponuje levitační silou takového druhu, že se může vysmát všem gravitačním zákonům a proudit do libovolné výše, což je přírodní fenomén, kterého využívaly starověké kulturní národy, které nechaly pramenit léčivou vodu na vysokých kopcích ve svých posvátných hájích a jejichž příslušníci tak měli k dispozici přímo všelék na jakékoliv nemoci. Pozůstatky těchto uměle vytvořených vodních zdrojů lze ještě i dnes nalézt například v Mexiku.

Kvalitní voda nejenže nádherně samovolně stoupá, ona se dokáže také zmnožovat. Voda roste, stejně jako rostou i rostliny. Tím se dostáváme k samotné bráně znovuobjevení vzniku vody, krve a mízy. Podle věrohodných předání znaly toto tajemství indoevropské národy respektive jejich nejvyšší kněží. Kněží ovšem strážili své tajemství jako oko v hlavě, aby díky němu mohli požívat božské úcty.

Princip „sestupného teplotního spádu" byl výchozím bodem dalšího kroku, v němž je možno biotechnickou cestou proměnit vodu o nižší kvalitě a dokonce i mořskou vodu procesem studené destilace ve vysokojakostní vodu (provést její regeneraci).

Vyrobil jsem transportní zařízení na dopravu dříví (plavební zařízení) ve Steyrlingu (Horní Rakousko), v Taschlu, Freinu, Neubergu (Štýrsko) – celkem to bylo 17 plavebních zařízení – jež dodávala bez jakýchkoliv potíží a stížností miliony běžných metrů řeziva, kulatiny, bloků, dřeva k hoblování a palivového dříví a podle úředního odhadu přinesla více než 50 procentní úsporu nákladů na dopravu a především dokázala stahovat dřevo i z doposud nepřístupných vysokohorských polesí. Některá z nich byla například v kolaudačním protokolu štýrského státního stavebního úřadu označena jako „technický zázrak". Poté, co zařízení v Neubergu, vyrobené za kauci jeden milion šilinků (tuto kauci poskytla Stavebně-investiční Rakousko-maďarská společnost, Vídeň I., Rengasse), začalo prvního dne svého spuštění do provozu naplňovat podmínky svého provozu a začalo dodávat v osmihodinovém denním provozu nejméně 1 000 běžných metrů za den na vzdálenost 52 kilometrů, třídilo a ukládalo je, mohl jsem konečně přikročit k laboratornímu využití doposud získaných poznatků a absolvovaných praktických zkušeností.

V relativně krátkém čase se mi podařilo přepracovat kvalitativně znehodnocenou pitnou a užitkovou vodu v opět kvalitní vodu o vysoké hodnotě. Při tomto vývoji stál po mém boku můj spolupracovník, Dr.Ing. Anton Winter. Vysoká kvalita vody byla potvrzena dobrozdáním státního zdravotního úřadu ve Vídni. Bylo mi uděleno celkem osm tuzemských i zahraničních patentů.

Strojně přepracovaná voda vykazovala podle lékařských dobrozdání podstatně lepší chuťové vlastnosti a je zdraví prospěšnější než populární „Vídeňská pramenitá voda". Pod dohledem lékařů z nemocnic U svatého Rocha a U Wilhelmíny bylo dosaženo tak pronikavých léčebných úspěchů, že to přítomné zdravotníky uvedlo v úžas. Onkologickým pacientům odezněly jejich nesnesitelné bolesti díky užívání téměř 100% magneticky nabité pitné vody s extrémně nízkým obsahem kyslíku, takže mohli přestat dostávat injekce morfia. Pacienti s leukémií a pacienti, trpící revmatickými bolestmi, vykazovali značné zlepšení svého zdravotního stavu, ledvinové kameny byly bezbolestně vylučovány po přibližně osmitýdenní kúře, dokonce i chromí

začínali opět chodit a impotentním mužům se opět vracela jejich mužná síla.

Tyto úspěchy mi přinesly řadu nabídek. Židovské finanční konsorcium mi předložilo závazný návrh, že pro mne zakoupí hotel Panhans v Semmeringu a zřídí zde institut pro léčivou vodu, kde by mladé blondýnky servírovaly zestárlým mužům „zázračnou vodu", vracející mládí a svěžest. Odmítl jsem. Dostavil se anglický bankéř Victor Sasson se svými odborníky. Pečlivé přezkoušení dopadlo uspokojivě. Na základě tohoto posouzení mi Victor Sasson vystavil bianco šek, do nějž bych mohl vypsat jakoukoliv sumu v jakékoliv měně, pokud bych se zavázal, že se odstěhuji do Anglie a později do Šanghaje, kde budou pod jeho komerčním vedením vybudovány instituty léčebné vody pro nevyléčitelné nemoci. Ludwig Roselius, známý průmyslník v oboru kávy, mi podal po dohodě s tehdejším říšským kancléřem Hitlerem (jenž mne nechal telegraficky povolat do Berlína) návrh, abych vybudoval v Brémách podnik pod jeho komerčním vedením.

Odmítl jsem tento návrh a odmítal jsem i ostatní návrhy s odůvodněním, že zdravá voda musí patřit všemu lidu. **Nedlouho poté mne zatkl aparát vídeňské státní policie za přítomnosti tehdejšího sekčního rady Dr.Leopolda, dnešního sekčního šéfa spolkového ministerstva pro zemědělství a lesnictví. Odůvodněním tohoto zatčení bylo, že zušlechťování vody patří pod zákon o léčivech a jako laik nesmím proto zušlechťovat vodu umělým způsobem.**

Pak jsem vycestoval do Norimberku na pozvání tehdejšího zemského vůdce. Profesor Kötschau mi přidělil laboratoř v tamní nemocnici. Během fyzikálních experimentů – šlo o posílení takzvané „vodní influenční elektřiny" (tímto úkolem se tehdy zabýval můj syn, Dipl.-Ing. Walter Schauberger) – jsem dospěl k poznání, že na tvorbě i rozkladu vody se musí významně podílet energetické pochody.

Po zahájení války jsem se vrátil do Vídně. Firma J. Kertel z Vídně mi dodala přístrojové vybavení, s nímž jsem již měl své zkušenosti ze svého účinkování v Norimberku. Ony přístroje mi byly zabaveny tehdejším vrchním velitelstvím Wehrmachtu (OKW). Od Gestapa jsem obdržel návrh, abych pokračoval ve své práci v Nové Roli u Karlových Varů, v tamější nově budované zbrojovce. Mé další štace zná zplnomocněnec pana Donnera, pan Karl Gerchsheimer a mé další cesty jsou sepsány také v brožurce „Implose namísto explose".

Detaily ke strojnímu zušlechťování vody jsou uvedeny v kapitole

„Konstrukce aparatury" respektive vysvětleny pomocí náčrtků a prostřednictvím Shermanových modelů.

Autorem brožurky „Implose namísto explose" byl Leopold Brandstätter. Pokusil se touto publikací z roku 1955 přiblížit široké veřejnosti poznatky a vynálezy Viktora Schaubergera. Přitom však prezentoval mnohé Schaubergerovy představy a modely jako již odzkoušené a fungující praktické realizace, jistě také ovlivněn Schaubergerovým vlastním přesvědčením, že jeho představy přírodní techniky představují techniku budoucnosti a jen s jejich pomocí bude možno zajistit přežití lidstva jako celku. Před Schaubergerovým duchovním zrakem již byly skutečně realizovány mnohé projekty, k nimž v tom lepším případě existovaly pouze náčrtky. V jednom ze svých známých citátů o sobě přece prohlašoval, že je ve své době asi tak o 100 let napřed.

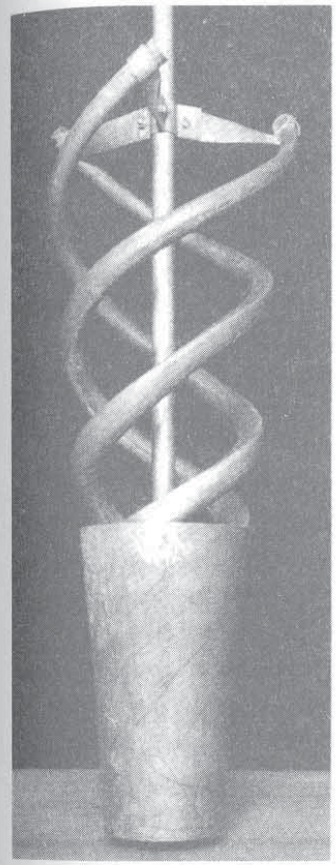
V posledním odstavci zmiňuje Viktor Schauberger kapitolu „Konstrukce aparatury", k jejímuž sepsání v ohlášené podobě se již nedostal. Americkému konsorciu však v dalších kapitolách prezentoval ještě jedno shrnutí různých vynálezů a přístrojů, které se shoduje s jinými obdobnými popisy.

Zmiňuje se i o modelech, jež onoho času rovněž nastoupily cestu do USA. Nezůstal však k dispozici žádný seznam, jenž by vypovídal o přesném počtu a obsahu několika větších beden. Ten či onen model mohl být z této skupiny bez okolků odebrán americkými techniky a rozebrán. Rádi by totiž odhalili „skryté tajemství" Schaubergerových přístrojů.

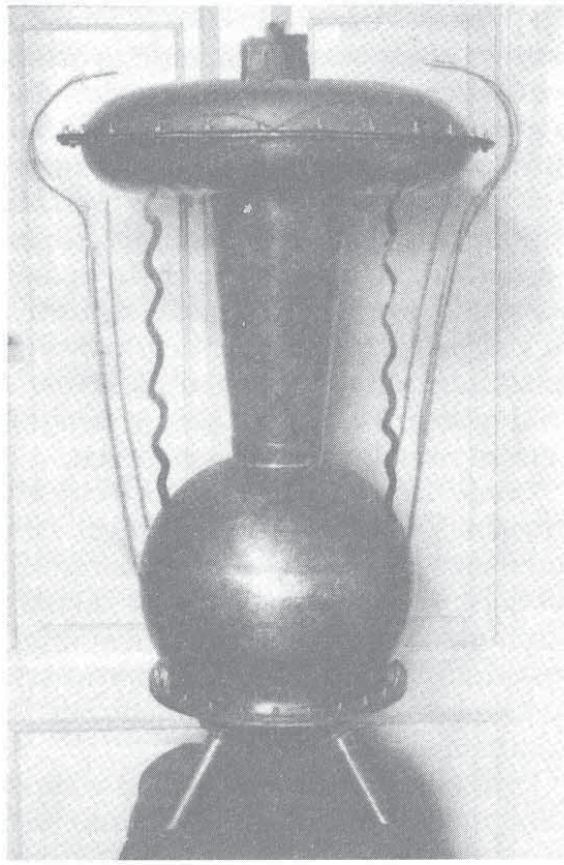
Po celá desetiletí byly zbytky materiálů, dopravených do USA, pokládány za nezvěstné. Úryvky písemných podkladů a některé dosud existující modely se však opět nalezly v devadesátých letech. Nalezl je letecký kapitán NAVY jménem Richard C. Feierabend, jenž se zajímal o téma létajících talířů. Tento člověk však bohužel mezitím zemřel. Za svého života si však vysloužil naše poděkování tím, že vrátil do Rakouska cenné části Schaubergerových originálů, jež se dosud nacházely v USA a jež jsou nyní součástí Schaubergerova archivu.

Nyní zpět k textu, který sepsal Viktor Schauberger přibližně měsíc před svou smrtí.

Na zadní straně historické fotografie popisuje Viktor Schauberger zobrazený předmět: „Podélný řez správně zkonstruované sací spirály, při níž je voda rozprašována a v tomto stavu emulgována CO_2. Tato sací spirála je nejdůležitější součástí sací turbíny."

Originální text Viktora Schaubergera na zadní straně historické fotografie: „Aparatura k zušlechťování vody, v jejíž ose se nachází sací spirála, jež v horní části přístroje rozprašuje vodu a vnitřně ji spojuje s CO_2 a spotřebovává ušlechtilé soli, nacházející se ve spodní části." (Tato aparatura je ztracena.)

Celá oblast přírodního vedení vody je bezpochyby mimořádně rozsáhlá, zároveň je však velmi bohatá na učební látku. Jsem toho názoru, že dnešní metody technického vedení vody a jejího zpracování se budou muset podstatným způsobem změnit, pokud máme *vrátit život* té nejcennější dobré vodě, neboť dobrá voda, bohatá na ušlechtilé

látky (pitná i užitková voda) je základním, *nejnaléhavějším* a *nejdůležitějším* předpokladem opětného ozdravění nemocného lidstva, těžce postiženého znehodnocenou vodou. Bez geneticky zdravé vody je podle mého názoru naprosto *nemožné* navrátit opět zdraví lidem, živočichům a rostlinám. Bez geneticky zdravé vody, kterou já osobně považuji za ***„krev Země"***, nemůže probíhat žádný vývoj. Rozkladný proces, kterým jsme obklopeni, je biologickým důsledkem těžkých chyb v proudění. Tyto nesmírné chyby spáchali lidé, odcizení přírodě, a učinili je díky své totální neznalosti vnitřní povahy „krve Země". Nositelka veškerého života byla degradována na pouhou chemicky mrtvou substanci. Musí být ovšem položena osudná otázka, zda dosud není příliš pozdě. Pokud ne, pak je nejvyšší čas provést *radikální* změny v celém rozsahu vodohospodářství.

Důsledky z toho plynou i pro objektivního a biologicky uvažujícího odborníka, protože si bude muset vytvořit celkovou představu o přirozeném vedení vody a o přírodním způsobu jejího zadržování. Pak pochopí, jaká nebezpečí v sobě skrývá dnešní stavba turbín. Namísto „Archimédova šroubu" musí nastoupit „logaritmický šroub". O tomto posledním pojmu bude pojednávat zvláštní kapitola. Na tomto místě budiž pouze zkráceně pojmenován jako „vodní spirála" respektive „vzdušná spirála".[109]

Potud tedy všeobecný výklad v kapitole „Zušlechťování vody". Toto zušlechtění je možno provést pouze na bázi přirozeného pohybu. Vždyť původem veškerého života je přísně rytmicky řízený *pohyb*, jak ostatně můžeme pozorovat ve všech jeho oblastech. Tento pohyb byl narušen na celé čáře. První velkou obětí falešného pohybu je rostlinná říše a v ní v prvé řadě les. Les je kolébkou vody. Bipolarita mezi negativně nabitou Zemí a pozitivně nabitou atmosférou se nesmyslným odlesňováním naprosto ztrácí. S úbytkem vegetační pokrývky jde ruku v ruce úbytek vody. „Vzestupný teplotní spád" v sobě skrývá sémě rozkladu a záhuby. Obnova předpokládá „Sestupný teplotní spád".

Kapitola III – Sací turbína

Ve svém shrnutí se Viktor Schauberger věnuje svým různým vynálezům, například sací turbíně. Protože se zde spíše jedná o vysloveně technický popis, pokusíme se zprostředkovat alespoň principy jejího fungování.

Sací turbína se podstatně liší od tlakové turbíny z následujících důvodů:

Tlakové turbíny jsou uváděny do rotace spádovým tlakem.

Sací turbíny jsou spuštěny respektive uvedeny do rotace pomocným motorem.

Jakmile se sací turbína dostane na potřebnou rychlost rotace, která odpovídá požadované energetické potřebě, pak je dovnitř vpuštěna provozní voda. Voda stoupá v dostředivém smyslu po šroubovici tím rychleji, čím rychleji turbína rotuje.

Následují pouze další rafinované technické konstrukční úvahy o dvojité membráně, o dýzovém segmentu a vejcovité formě, které by snad něco řekly jen odborníkovi. Kompletní text byl otištěn mimo jiné v sešitě č. 130 odborného časopisu „Implosion" (od strany 4). Podobný popis funkce sacích spirál nabízí další článek Viktora Schaubergera, který stačil napsat dne 25. srpna 1958 v Shermanu, v němž blíže komentuje ručně nakreslenou skicu. Odtud také titulek popisu: „Vysvětlivky k listu se skicou". K nadpisu svého pojednání, otištěného v sešitě č. 114 odborného časopisu „Implosion" (od strany 57), pak zvolil titulek: „Vysvětlivky k sací turbíně". V tomtéž vydání odborného časopisu „Implosion" nalezneme ještě další článek o sací turbíně, který Viktor Schauberger napsal ještě během svého pobytu v Evropě, v dubnu 1958. Další popis sací turbíny následuje v níže uvedené kapitole VI textu ze Shermanu.

Kapitoly IV a V pojednání „Nesprávné pohyby, zárodek smrti" byly do této knihy zahrnuty pouze omezeně. Kapitola IV se zabývá takzvanou vzduchovou turbínou, o níž si Viktor Schauberger dokázal představit, že by mohla být použita k přeměně mořské vody na vodu sladkou. Část tohoto textu jsme proto již použili v příslušné kapitole této knihy, jež hovoří o „Strojní přeměně mořské vody ve vysoce kvalitní vodu pramenitou". Kapitola V pojednání „Nesprávné pohyby, zárodek smrti" se zabývá detaily k patentovým otázkám a její obsah se obrací přímo k osobám, kteří přemluvili Viktora Schaubergera k cestě do USA.

Kapitola VI –
Zušlechťování vody – výklad pomocí náčrtku

Po těchto speciálních výkladech se Schauberger opět vrací k tématu vody. Přitom hovoří o přístrojovém vybavení a věnuje se příslušnému výkresu ze svého skicáře. Tato skica by měla popsat princip přeměny znečištěné vody ve vodu vyčištěnou a posléze ve vysoce hodnotnou pitnou vodu. Naléhavá slova Viktora Schaubergera však hovoří sama za sebe i bez grafického znázornění.

Opakuji: podstatný je převážně *dostředivě* vedený pohyb vody. Bez něj nedojde ani ke zvýšení *vlečné* síly, ani ke zvýšení *výtlačné* síly a také k žádnému podstatnému *zlepšení kvality*, protože odstředivě se pohybující voda vykazuje *„vzestupný teplotní spád"*, který je vlastní příčinou rozkladu vody v celé vývojové řadě.

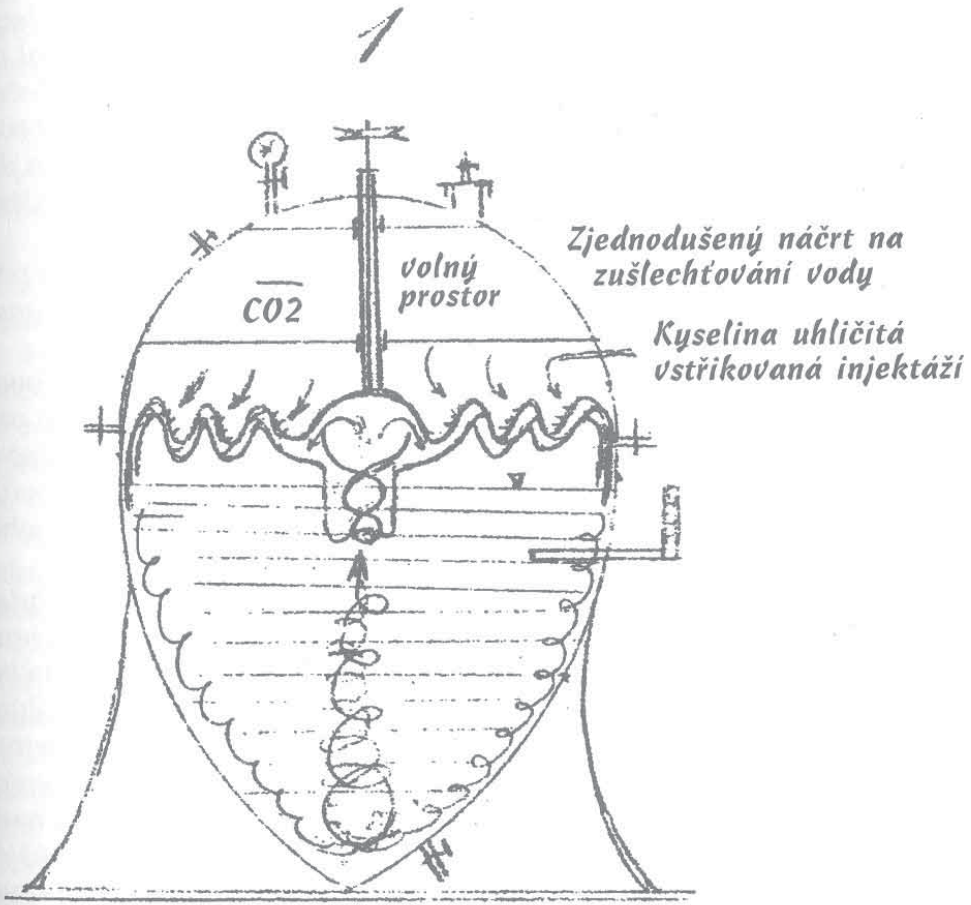
Skica 1 ukazuje jednu z mnoha možností, jak se dá přeměnit chemicky vyčištěná voda ve vysoce kvalitní pramenitou a užitkovou vodu.

Ve formě vejce, stojícího na špičce, je zabudována *sací spirála*, která zvedá vodu v protiproudém principu a přivádí ji k dvojité membráně, z níž je voda vedena obráceným směrem s rychlostí odtoku stoupající směrem k okraji a vrací se zpět do spodní části vejcovité formy, v níž vzniká obvodový přetlak, který se vybíjí do formy sací spirály, jež rotuje opačným směrem. Tímto způsobem dochází k vytvoření dodatečného tlaku, který podporuje sací účinek spirály a tím vzniká vertikální koloběh, v němž (podobně jako pohybující se krvi či míze) je umožněna regenerace potud, dokud je ve vodě soustředěn kyslík a dokud je vázán éterickou vyšší hodnotou kyseliny uhličité, jež kolem něj opisuje cykloidní spirálovou prostorovou křivku. Tehdy pak, při současném rozkladu ušlechtilých solí, ve vodě nerozpustných, vzniká ona emulze (vazba O k C), jež je předpokladem kvalitativního vzestupu krve Země.

Další vysvětlivky si můžeme ušetřit, protože jemný mechanik Alois Renner již sestrojil různé a bezchybně fungující přístroje k zušlechťování vody a prakticky vyhodnotitelný názorný příklad je nejlepší zárukou korektnosti výše uvedeného výkladu.

Jmenovaný technik se měl vydat bezprostředně po příletu Viktora a Waltra Schaubergerových a Schaubergerova synovce Dr. Waltra Luiba (který se v prvních týdnech pobytu zúčastnil delegace rakouských výzkumníků imploze jako lékařský doprovod) rovněž do USA. Alois Renner byl zasvěcen do konstrukce a funkce různých implozivních strojů a měl převzít praktickou realizaci výzkumu. Jeho přílet se však opozdil o několik týdnů a z toho důvodu se počátek praktických prací neustále odsouval.

Náčrtek, který vyhotovil Viktor Schauberger v Shermanu, Texas, USA, aby pomocí výkresu popsal „nejjednodušší formu zušlechtění vody", přičemž ještě doplnil, že se předpokládá „dodání kyseliny uhličité prostřednictvím injekce"

Konečně bylo naplánováno, že se Viktor Schauberger vrátí do snesitelnějšího rakouského klimatu, aby tam v Engleithenu poblíž Bad Ischl (ve dnešním sídle správy Schaubergerovy pozůstalosti) pokračoval na teoretické kostře implozivní techniky; jeho syn Walter měl společně s techniky pokračovat v praktické realizaci v Texasu ještě alespoň rok, pročež se však měl rovněž vrátit do Evropy, aby odvezl manželku a děti ke společnému pobytu v USA. Mezitím již učinil první kroky k zajištění víza.

Svérázné smluvní okolnosti kolem povolení odcestovat domů a překvapivá smrt Viktora Schaubergera však vedly k tomu, že další americké plány Schaubergerovy rodiny byly odloženy.

Delší čas nebylo známo, zda je Alois Renner skutečně následoval. Díky nedávným výzkumům se zjistilo, že se s oběma Schaubergery přece jen v Texasu setkal těsně před jejich zpáteční cestou, na společné schůzce se sponzorem. Rennerova žena jej o něco později následovala do USA. Angažovanost pana Rennera v záležitosti imploze nemohla ovšem mít příliš dlouhého trvání.

Pokud jsme to schopni zjistit ze současných zdrojů, vystoupil tehdejší hlavní mecenáš pan Robert Conner relativně velmi záhy ze Schaubergerova výzkumného projektu imploze. Jeho spojovacím článkem byl tehdy Karl Gerchsheimer a ten udržoval kontakt s různými bývalými spolupracovníky Viktora Schaubergera přinejmenším ještě uprostřed šedesátých let, aby přece jen zrealizoval alespoň jednu z jeho strojních koncepcí. Především se jednalo o přístroj na zušlechtění vody a o možnost přeměny mořské vody ve vodu sladkou. O jeho reálných úspěších při prosazování Schaubergerových myšlenek není ovšem nic známo. Jednu z možných příčin, proč tomu tak bylo, vyslovil svým charakteristickým vizionářským způsobem samotný Viktor Schauberger.

Ve shrnutí „Nesprávné pohyby, zárodek smrti" učinil několik poznámek zásadního významu. Částečně například vysvětlují, proč ve všech těch desítkách let po smrti Viktora Schaubergera nedošlo téměř k žádnému význačnějšímu pokroku (alespoň ne k pokroku veřejně přiznanému) při opakovaném či novém sestrojení Schaubergerových implozivních strojů nebo jeho strojů na oživení vody – a proč se, stejně jako dříve, nejedná o nikterak jednoduchou záležitost, sestavit podle předaných podkladů přístrojové vybavení tohoto typu.

Viktor Schauberger svého času osobně kontroloval realizaci svých strojů a odborníkům, pověřených jejich výrobou, neustále uděloval různá (ústní) doporučení, protože oni potřebovali vytvořit tyto přístroje přesně podle představ jejich vynálezce a společně s ním je i uvést do provozu. Schauberger k tomu píše v původním textu:

Stojí za zmínku, že tyto přístroje byly vytvořeny bez konstrukčních a výpočetních podkladů a přesto bezvadně fungovaly. Při sériové výrobě však bude zapotřebí vytvořit důkladné nákresy a provést potřebné výpočty. Konstrukční detaily pro extrémní vejcovitou formu a pro tvar logaritmického šroubu jsou k dispozici, nedopatřením jsme je však zapomněli doma a po mém návratu budou okamžitě zaslány.

Recept na přídavek stopových prvků, nezbytných ke zvýšení hodnoty vody (k jejímu zušlechtění) bude předán včas. Tento recept jsem kromě toho předal svému jemnému mechanikovi Rennerovi, který s jeho pomocí sestrojil naposledy přede dvěma roky ve Vídni aparaturu tohoto typu.

Analýzy, provedené před počátkem Druhé světové války vídeňským zdravotním úřadem, byly ztraceny koncem války, kdy byl můj byt zdemolován ruskou osvobozeneckou armádou včetně všech protokolů o výsledcích pokusů, konstrukčních výkresů projektů k zušlechťování vody, k vedení vody a včetně konstrukčních detailů k sací vrtuli. Příslušné konstrukční součástky se naposled nacházely ve státním výzkumném areálu v americké okupační zóně v Leonsteinu. Tyto předměty byly zkonfiskovány americkou okupační mocí, která mne uvěznila a nechala hlídat šesti četníky. Protože jsem se podle rozhodnutí amerického úřadu pro vyšetřování již nesměl zabývat interatomárními procesy, mohlo budování znovu pokračovat teprve po uzavření „Státní úmluvy",[110] kvůli nedostatku financí se však celá záležitost neuvěřitelně vlekla. O tomto stavu jsem podrobně informoval oba zplnomocněnce pana Donnera, pány Karla Gerchsheimera i Normana Dodda, kteří se bez mého přičinění objevili v dubnu tohoto roku v Linci.

Smlouva, kterou jsme pak uzavřeli, mne zavazuje, abych přesně informoval svého syna, Dipl.Ing. Waltra Schaubergera o výsledcích posledních pokusů, aby mohl s přispěním vhodných spolupracovníků pokračovat v mém životním díle a podle možností je dokončit.

25. srpna dokončil Viktor Schauberger toto shrnutí. Přesně o měsíc později, 25. září 1958 –pět dní po návratu z USA – Viktor Schauberger v Linci zemřel.

Shrnutí a výhledy

Ti, kdož jsou jako dříve toho názoru, že voda je pouhou neživou substancí, jež se dá ovládat matematickými vzorci, mohou si – až onemocní – zavolat do své polní nemocnice namísto lékaře varietního počtáře.

Viktor Schauberger, z: „Naše nesmyslná práce", 1933.

Proč stojí pstruzi v tekoucí vodě bez pohnutí?

• *Výtlačná a vlečná síla vody jsou jejími vyššími energetickými stavy.*

Než v této závěrečné kapitole předneseme návrhy na řešení požehnané vodní budoucnosti, měli bychom si zodpovědět otázku, která byla položena na samotném počátku knihy: Jak dokážou pstruzi stát bez pohnutí v bouřlivě proudící bystřině?

Viktor Schauberger nalezl řešení této otázky (alespoň sám pro sebe). Nebo je snad těch řešení dokonce více? (porovnej nyní následující text s textem v kapitole „Reverzní rytmus pohybu".)

Při studiu jeho pokusu o popis ve stati „Etická technika" z roku 1940 by nás již nemělo nic vyděsit; alespoň ne poté, co jsme se již dokázali prokousat mnoha nepříliš zážívnými a o to méně pochopitelnými texty. Nakonec se tedy seznámíme s ještě jedním označením pro energeticky obohacenou vodu:

Přirozeným vedením vody je voda ochuzována o plyny a obohacena o energii a je tedy energeticky *těhotná.*

Oblasti vody, citlivé na tlak (nabité magnetickými energiemi) jdou v ose proudu a přes ústní otvor pstruha k jeho žábrám, přičemž se sama obohacuje energií díky přirozenému tahovému odporu, čímž dojde k implozi (zrození) energeticky těhotné vody. Prostřednictvím této imploze ztrácí voda své kohezní a adhezní vlastnosti a štěpí se na a) vodní zárodky a b) na plodovou či zárodečnou vodu.

Vysokohodnotné zárodečné látky přijímá pstruh do svého nitra za účelem získání vlastních životních vlečných a výtlačných sil. Vybitá plodová voda, jež ztratila své diferenční látky, vystupuje na povrch žábr a vytváří kolem klínovitého těla jakýsi plášť v podobě indiferentní vody.

Voda, odtékající bez diferenčních látek, přijímá nové diferenční látky ze svého okolí, čímž dochází k biosyntetické tvorbě nové neboli mladé vody. Tvorbou této juvenilní vody dochází k tlaku na klínovité tělo ryby a tím k ustavení labilní rovnováhy v příčném směru. Masy mladé vody mají jiné napětí než masy staré vody, čímž dochází ke kvantitativnímu přesunu mas juvenilní vody následkem jiné povahy kvality a dochází tedy ke zpětnému proudu podél osy. V tomto protiproudu, který se vytváří samovolně, stojí pstruh bez pohnutí částečně díky příčnému tlaku na plochy jeho klínovitého tvaru a částečně díky zpětným proudům v labilní rovnováze, přičemž si reguluje zpětný a boční proud pulsujícími pohyby svých žábr.

Když se pstruh poleká a když se mu na chvíli takříkajíc zastaví srdce, nespotřebuje v tomto okamžiku vysokohodnotné stavební látky, jež jsou navázány na vracející se vodu, čímž dojde k bleskovému zpětnému rázu a k bleskurychlému „vystřelení" ryby proti proudu.

V souladu s tématem, které si Viktor Schauberger zvolil pro svůj příspěvek – „etická technika" – pokouší se i zde, věren svému „principu p.a.o." – pozorovat a okopírovat přírodu – nalézt praktické využití.

Tento příklad se dá využít i obráceným způsobem, aby se s jeho pomocí mohla buďto letadla pohybovat bez odporu nebo aby bylo možno využít repulsivní síly výstupu spalin výbušných motorů; a sice tím způsobem, že do těchto výfukových plynů budou „nabity" vysokohodnotné diferenční látky, čímž zde vznikne voda a tím i organické vakuum, které je mnohonásobně silnější než aktivní výbušný tlak. Touto

kombinací explozivního tlaku a implozivního podtlaku může být oproti dnešnímu způsobu ušetřeno až 90 % paliva.

Aby ukázal ještě další souvislosti, přidává přírodní výzkumník ještě vypozorované účinky na transportní schopnosti vody a doplňuje souvislosti mezi umělými hnojivy a úbytkem spodní vody.

Výtlačná a vlečná síla vody jsou tedy jejími vyššími energetickými stavy, vznikajícími atomární přeměnou bipolárních plynů, při níž se struktura energií nabité vody zahušťuje tím, že se v ní zmenšují meziprostory respektive že z ní odcházejí plyny, díky čemuž je voda specificky těžší a chladnější (čerstvější).

Energetické přebytky se vybíjejí ve vodorovném směru do podzemní vody, přičemž díky připojení vysokohodnotných vztlakových látek dochází ke zmnožení spodní vody a k jejímu kvalitativnímu vylepšení a současně systematickým vybíjením vysokohodnotných přebytků energie do kořenů rostlin dochází k pulsaci.

Pokud v tomto okamžiku například rozsypeme umělé hnojivo, chová se struska, jež poztrácela ve vysoké peci veškeré stavební látky, úplně stejně jako voda, odcházející žábrami. To znamená, že tyto vybité odpadní látky odebírají s větší silou energetické substance ze spodní vody, čímž zprvu samozřejmě dochází ke krátkodobému zdánlivému přírůstku, k velkému kvantitativnímu nárůstu na účet degradace kvality podzemní vody a půdních živin.

Zpátky ke kultuře

> • *Naše lesní a vodní hospodářství bude v dnešní podobě zákonem zakázáno, jakmile si zemědělci uvědomí, co je to vlastně voda a jakou roli hraje voda a její rodný domov – les – v celosvětovém hospodářství.*

V následujícím textu jsou shrnuty některé poznatky Viktora Schaubergera v obecně srozumitelné formě a načrtnuta jeho vize budoucího vývoje – v jeho vlastním podání. K tomu se hodí dvě publikace z první poloviny třicátých let: již několikrát citovaná kniha „Naše nesmyslná práce" a také článek s pragmatickým názvem „Zpátky ke kultuře", jenž vyšel v časopise „Architektura a stavebnictví" v roce 1932. Viktor Schauberger se v něm neobrací k odborníkům (kteří již měli tou dobou vůči jeho názorům značně kritické výhrady), nýbrž k lidem, pro něž jsou hlavní věcí v životě jejich ideály.

Aby mohl podepřít svůj společenskokritický postoj, uvádí oslovený okruh čtenářů do světa svých zkušeností. Ještě jednou se tedy rozepisuje o svých pozorováních na vodě a pod vodou, přičemž i tentokrát obsazuje do hlavní role své oblíbené pstruhy.

Naše obvyklé myšlení někdy bývá se skutečným přírodním děním v rozporu, a to někdy příkrém.

Naším obvyklým způsobem myšlení je kupříkladu nevysvětlitelné, proč se voda, tekoucí bez překážek strmým korytem do údolí, nedokáže urychlovat (věda sice má pro tento jev své vysvětlení, to je však naprosto nevyhovující) a obráceně, jak dokáže teplá a lehká voda golfského proudu pronikat okolními chladnými a těžkými atlantickými vodami na vzdálenost tisíců kilometrů v širokém a hlubokém proudu – a přitom si mezi nimi dokáže dokonce i prorazit cestu.

Stejně nepochopitelná je skutečnost, proč se na horách nachází chladná a těžká spodní voda, jež neklesá – jež za určitých okolností dokonce stoupá – nebo naopak, jak to, že je ve stratosféře chladno a že tam teplý a lehký vzduch nedokáže vystoupit, i když se zde odpor proti jeho vznášení do výše zdá být rozhodně menší než na Zemi, v níž si voda razí svou cestu vzhůru, navzdory vlastní tíži a namáhavosti tohoto procesu.

Nikdo, kdo viděl v období sucha vyschlé koryto řeky (například na Sahaře), kdo viděl tuto obrovskou žlutou plochou prohlubeň plnou říčního štěrku, nepochopí, jak je možné, že při náhlém propuknutí tropického deště nedokáže chladná dešťová voda proniknout do horké půdy a že v ní v tomto období mohou utonout celá stáda i se svými pastýři, celé vojenské oddíly se všemi muži i koňmi.

Avšak již obyčejný chladný a průzračný lesní potůček, bublající příkrým spádem, se nám dokáže postarat o hádanku, jež je na první pohled téměř neřešitelná. Čím dravěji a ve větším spádu proudí lesní potok, tím méně vymílá své dno a své břehy. Jakmile se tento potůček dostane po vymýcení lesa na volný vzduch a jakmile se ohřeje jeho

voda přímo dopadajícími slunečními paprsky a začne být lehčí, v tomtéž okamžiku začne ničit své břehy a stává se divokou bystřinou.

V chladné a rychle tekoucí vodě se tvoří na dně a na kluzkých kamenech jemný mech, jehož konečky hrají v tomto bouřlivém prostředí pozoruhodnou hru. Pokud se blíží teplota vody bodu plus 4°C, je specificky těžší, proud je rychlejší, dravější a špičky mechu se napřímí směrem vzhůru *proti* proudu. Tytéž konečky mechu ukazují pozoruhodným způsobem směrem *po* proudu, když se voda oteplí a když je z toho důvodu lehčí a když je zabrzděna ve svém relativním pohybu vpřed.

Nejen konečky mechů nám však ukazují zákonitosti, jež vládnou v tomto médiu a jež tím poskytují našemu rozumu nepochopitelnou látku k přemýšlení, nýbrž i tamější živočichové –horští pstruzi, jež žijí v chladném a bouřlivém lesním potoce – nám předvádějí zázraky nad zázraky. Čím je voda chladnější, bouřlivější a průzračnější, tím klidněji v ní pstruzi dokáží stát a tím rychleji dokáží vyrazit proti proudu, když jim hrozí nebezpečí. Jakmile se tento potůček dostane na volný vzduch (po vymýcení okolního lesa) a jakmile se ohřeje jeho voda přímo dopadajícími slunečními paprsky, jimž nyní nic nebrání v průchodu, a začne být tedy lehčí, vířivější a tím brzdí svůj relativní pohyb vpřed, pak má pstruh podstatně větší problémy s udržením své pozice v proudu a bez zvýšené tělesné námahy je pro něj téměř nemožné udržet se bez hnutí.

Nedosti však na tom, že se pstruh již nedokáže udržet v pozici pro něj tak charakteristické, v klidovém stavu téměř bez jakéhokoliv pohybu a díky své viditelné námaze je nyní nápadnější a častěji se stává obětí svých „přátel" (*tím jsou míněni pravděpodobně rybáři*). Pro pstruhy tím začíná velmi těžké období stále obtížnějšího boje o holý život i z toho důvodu, že se zvýšením teploty vody je vyvedena z normálních kolejí i jejich potrava, která dříve vplouvala pstruhům, stojícím bez pohnutí v proudící vodě, přímo do úst.

Stejně jako člověk ztížil svými nepromyšlenými zásahy každodenní existenční boj pstruhovi, svým nesprávným myšlením ztížil i svůj vlastní boj o život. Naše myšlení je v příkrém rozporu s tím, co vidíme. Oko je dokonalým smyslovým orgánem, který nám darovala sama příroda. Viděný obraz je reaktivním projevem. U vyrobeného optického aparátu se dá tohoto efektu dosáhnout pouze oklikou přes negativ. Oko nám naopak zprostředkovává přímo diapozitivy, tedy skutečný obraz, a to okamžitě.

Naše vidění je podvědomé a samočinné přetvoření, myšlení je však již čistě individuálním, vědomým a proto se dá za určitých okolností naučit. Má-li naše myšlení dosáhnout stejné dokonalosti jako naše vidění, musíme se naučit přemýšlet a pozorovat skutečnost nikoliv v akci, nýbrž v reakci.

Dokonalé myšlení tkví v pochopení správné reakce, protože dříve než nám oko dokáže nabídnout pozitiv, musí transformovat negativ a musí svým způsobem rozložit to, co sejmulo. Co s jeho pomocí pochopí naše myšlenky, musí být transformováno, nově promyšleno, pokud chceme dosáhnout toho, oč usilujeme.

Viktor Schauberger nyní uvádí několik příkladů, například pokus, při němž se třou pod hladinou vody dva křemenné oblázky a ptá se, odkud pochází to světlo a teplo, které přitom vzniká, a proč je to světlo tím jasnější, čím více se blíží teplota vody anomálnímu bodu plus 4° C. Proč voda neuhasí tento náznak ohně? Dále tvrdí, že na kámen je nutno rovněž pohlížet jako na organickou strukturu a že to, co nazýváme Slunce, je proces studené oxidace, vyvolaný nízkými teplotami, jenž nemá absolutně nic společného s pojmy jako je oheň a teplo.

Po různých konstatováních o neustále se zvyšujícím zbídačování lidstva důsledkem velkých chyb v myšlení a omylů mnoha generací se Viktor Schauberger opět vrací k tématu vody.

Naše *lesní* a *vodní hospodářství* bude v dnešní podobě *zákonem zakázáno*, jakmile si zemědělci uvědomí, co je to vlastně voda a jakou roli hraje voda a její rodný domov – les – v celosvětovém hospodářství.

Příroda, jejíž činnost byla narušena pouze naším nesmyslným jednáním, nám však zákonitě přinese ozdravění a obnovu v okamžiku, kdy odhodíme celý náš dnešní systém i s jeho pojmy a kdy se budeme při svém jednání v budoucnu řídit stejně dohotovenými a dokonalými myšlenkami, jak dokonalý je obraz, který nám zprostředkovává naše oko, náš dar přírody.

Nesmíme již ztrácet čas[111]

> • *V empirických metodách, které se praktikují v našich hydrologických výzkumných ústavech, zaujala důležité postavení jistá krátkozrakost. Stále ještě se tam křečovitě drží vnějšího obrazu projevu a přitom se tam zapomíná na studium mnohem důležitější podstaty vnitřních pochodů.*
> • *Mnozí hrabivci, starající se pouze o své vlastní blaho, se domnívají, že vodu a všechny ostatní vzácné poklady mohou beztrestně vyrvat z útrob Země a že mohou provozovat své špinavé obchody nejen s potravinami, ale i s vodou pro chudé a bohaté, by se měli konečně dozvědět, že těmto zištným cílům učiní přítrž zoufalé lidové masy podstatně dříve, než jen tuší.*

Druhou z výše uvedených průpovídek z pera Viktora Schaubergera by si měli zapsat do svého deníčku všichni ti „globalizátoři" a zastánci bezostyšné celosvětové privatizace surovinových zdrojů a především vody.

Jako odpovídající shrnutí jeho zkušeností a vizí se pro tuto vodní knihu hodí úryvky ze závěrečné kapitoly jeho varovného spisu „Naše nesmyslná práce". Budiž ještě jednou upozorněno na skutečnost, že tyto řádky pocházejí z roku 1933.

Pokud jsem byl v dosavadním výkladu poněkud ostřejší, činil jsem tak pouze v zájmu veřejnosti, protože při pokračování dnešních metod narůstá nebezpečí každým dnem do té míry, že pokud nezasáhneme rychle a účinně, již v nejbližší době začne docházet k chaotickým stavům. Nesmíme tedy ztrácet čas.

Že naši vodohospodářští odborníci mohou být povzneseni nad všechny nedostatky, odkryté s určitou bezohledností, to je naprosto pochopitelné, na stávající skutečnosti to však nic nemění. Mnohé pokusy, učiněné v poslední době, aby byly popřeny mnohé z mých poznatků a vysvětlení odstraňováním příslušných článků z knih, časopisů apod., aby se tak mé názory nedostaly k veřejnosti, jsou dětinské, protože se tím jen ještě více postarají o jejich rozšíření mezi široké masy lidí. Podobné pokusy ukazují pouze jistou slabost a v každém případě jsou pouze důkazem nevyvratitelnosti toho, co je v těchto statích řečeno. Ani mnohokrát opakovaná námitka, že se dosavadními metodami pracuje na celém světě a proto přece nemohou být nesprávné, ještě nic nedokazuje a slouží nanejvýš tak k vysvětlení, proč to na celém světě vypadá tak děsivě.

Vzrůstající množství a intenzita katastrof vodního živlu na celém světě, jimž – podle zpráv – padlo například jen v Číně za oběť odhadem 20 milionů lidských životů, jsou prozatím jen neškodnými událostmi proti katastrofám, jež nás čekají v nejbližších letech a jež se musí nutně dostavit, pokud se lidé i nadále nechají vést současnou vědou.

Všichni ti, kteří se chtějí držet dosavadního postupu z obavy o svou existenci, by měli uvážit, že existence, vybudovaná na falešných základech, jakkoliv se zdá být autoritářsky[112] zajištěna, není natrvalo udržitelná, protože zubožený národ nedokáže platit daně a proto si nemůže dovolit ani nákladný úřednický aparát.

Ti, kdož jsou jako dříve toho názoru, že voda je pouhou neživou substancí, jež se dá ovládat matematickými vzorci, mohou si – až onemocní – zavolat do své polní nemocnice namísto lékaře varietního počtáře, aby tím co nejrychleji zbavil náš svět takto smýšlejících mudrců.

Naše voda je určena všem – chudým i bohatým

> • *Všichni, a v prvé řadě naše mládež, mohou pomoci, aby navrátili naší vlasti její původní lesy a aby tím Zemi darovali zdravou vodu, protože pak budeme všichni moci i nadále žít a existovat.*

V empirických metodách, které se praktikují v našich hydrologických výzkumných ústavech, zaujala důležité postavení jistá krátkozrakost. Stále ještě se tam křečovitě drží vnějšího obrazu projevu a přitom se tam zapomíná na studium mnohem důležitější podstaty vnitřních pochodů. Mezi zodpovědnými jsou i na tomto poli tací, kteří již pochopili nízkou cenu těchto povrchních pozorování, z důvodů obavy o svou existenci však raději nechávají vše při starém.

Mnozí hrabivci, starající se pouze o své vlastní blaho, se domnívají, že krev Země, vodu a dále ropu, uhlí a všechny ostatní vzácné poklady

mohou beztrestně vyrvat z útrob Země a že mohou provozovat své špinavé obchody nejen s potravinami, ale i s vodou pro chudé a bohaté, by se měli konečně dozvědět, že těmto zištným cílům učiní přítrž zoufalé lidové masy podstatně dříve, než jen tuší.

Všichni ostatní, zvláště však ti, kteří již nemají co ztratit, tedy především mládež, mohou pomoci, aby navrátili naší vlasti její původní lesy a aby tím Zemi darovali zdravou vodu, protože pak budeme všichni moci i nadále žít a existovat.

Soupis použitých pramenů

Lesník a pstruh – Počátek textu: Originální úryvek z: „Pstruží motor", díl II, Leonstein, červen 1945, rukopis, strana 1 (viz také: *Implosion* č.15, pod názvem: „Tajemství pstružího motoru", strana 1); Konec textu: „Pstruží motor", díl I, Předmluva, Leonstein, červen 1945, rukopis, strana 3 (viz také: *Implosion* č.7, pod názvem: „Příroda jako mistrovská učitelka", podtitul: „Pstruh", strana 24).

Výrazné prožitky a pozorování – Originální úryvek z: „Podněty, které vedly ke vzniku základního pojmu bio-logie", Vídeň, 18. září 1940 – z takzvaného „Pozemkového pořadače"; použité úryvky pocházejí z redigované a otištěné verze v: *Implosion* č.131, strana 5 a další (K plovoucím kamenům viz také: „Kamzík", k dispozici v: *tau – měsíčník pro zvnitřnění a sebeutváření, pro poznání a čin*, vydavatel: Werner Zimmermann, č.146 z června 1936, strana 32 a další).

Sedlák a vůl – Objevilo se pod titulem „Vůl" v: *tau* č.145 z roku 1936, strana 30 a další. (objevilo se i v: *Implosion* č.14, pod titulem „Sedlák a vůl", strana 22 a další).

Naši otcové a dědové ve spojení s přírodou – Originální úryvek z: „Lesnictví ve spojení s přírodou", Leonstein, červenec 1945, rukopis, strana 1 a další (částečně viz také: *Implosion* č.7, pod názvem: „První biotechnická praxe", strana 1 a další).

První biotechnická praxe: zařízení na plavení dříví ve Steyrlingu
Kněžna a její milé peníze, Had ukazuje cestu, Zkušební provoz – Originální úryvky z: „Cesta, jež vede přes onen svět do tohoto světa a pak zase zpět do onoho světa", Leonstein, červenec 1945, rukopis, strana 1 a další, 6 – 9, 11 (viz také: *Implosion* č.7, pod názvem: „První biotechnická praxe",

strana 1 a další); podrobný popis včetně úryvků originálního textu poskytl Olof Alexandersson ve své knize „Živá voda" (10. vydání 2003) v kapitole „Kdo byl Viktor Schauberger" pod titulkem „Zařízení na plavení dříví, která byla technickými zázraky", strana 29 a další.
Svévolně zbudovaná hráz překvapivě drží – Opis konce článku z: „První biotechnická praxe" z: *Implosion* č.7, strana 5 a další.

Příroda jako mistrovská učitelka
Princip p.a.o. – Opis úvodu k článku: „Příroda jako mistrovská učitelka" z: *Implosion* č.7, strana 21.
Hřmící jezera, Žádný učený z nebe nespadl – Úryvky z originálu: „Pstruží motor", část I (předmluva), Leonstein, červenec 1945, rukopis, strana 8 a další (viz také: *Implosion* č.7, pod názvem „Příroda jako mistrovská učitelka", strany 21, 23 a další., zároveň také: *Implosion* č.110, pod názvem „Hřmící Ödská jezera", strana 30).
Orel rybář – Úryvek z originálu: „Lesnictví ve spojení s přírodou", Leonstein, červenec 1945, rukopis, strana 2 a další (částečně viz také: *Implosion* č.7, pod názvem: „Příroda jako mistrovská učitelka", strany 21 – 23), jakož i v úryvku z dopisu šéfredaktorovi Lahnerovi z Linzer Volksblatt, 18. února 1952, Schaubergerův archiv.

O kapkách rosy – Kompletní opis ze švýcarské spisové řady *tau* (viz výše), 13. ročník, listopad 1936, sešit 151, pod názvem: „Umírající les", podtitul: „O kapkách rosy", strana 25 a další.

Tajuplné síly vody – Opis částí článku „Průlom je tady!" datum vzniku neznámé, zveřejněno v: *Implosion* č.67, strana 1; podstatné pasáže viz také v knize „Jak chápat a využívat přírodní energie. Geniální objevy Viktora Schaubergera", autorem je Callum Coats, strana 15.

Voda jako nositelka kultury – Úryvky z originálu: „Etická technika", Vídeň, Velikonoce 1940, v pořadí podle rukopisů č. 2, 7, 1 a další, (viz také: *Implosion* č.119, strana 4 a další).

Voda jako součást kultu – Úryvek z knihy: „Naše nesmyslná práce" (nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003), kapitola „Voda jako součást kultu, života a medicíny", strana 105 a další; (viz také: CD-ROM „Voda – krev Země").

Vznášející se elfové, vyhozené dřevo a posmrtný život – Úryvek z originálu: „Kukaččí vejce", Vídeň, září 1941, v pořadí podle rukopisů č. 10 a další, (viz také: *Implosion* č.115, strana 60 a další).

Zpívání do hlíny – Úryvky z originálu: „Přírodní zemědělství", Leonstein, červenec 1945, rukopis, strana 1 a další (viz také: *„Živá voda"* od Olofa Ale-

xanderssona (10. vydání 2003), kapitola „Stará rolnická pravidla byla k životu přívětivá", strana 175 a další.; zároveň také: *Implosion* č.10, strana 25 a další a *Implosion* č.111, strana 1 a další).

Kulturní úpadek – Úryvek z originálu: „Těhotná voda", Vídeň, leden 1941, rukopis, strana 1 a další, (viz také: *Implosion* č.117, strana 57 a další).

Čím se živí les – Z originálu: „Umírající les", napsaného v říjnu 1936, ve spisové řadě *tau*, sešit č.151, strany 21, 27 a 30, (podkapitoly: „Čím se živí les" a „O ruských bavlněných kulturách").

Les jako výrobce vody – První část z: „Umírající les II", podkapitola „Strom jako továrna na vodu", v mírně zkrácené podobě převzato ze spisové řady *tau*, 14. ročník, leden 1937, sešit č.153, strana 9 a další; druhá část z: „Princip"; 20. října 1940, z takzvaného „Pozemkového pořadače"; třetí část z: „Etická technika", Vídeň, o Velikonocích 1940, rukopis, strana 9, (viz také: *Implosion* č.119, strana 15 a další).

Monokulturní les a monokulturní voda – První část z originálu: „Příčiny rozkladu ve 20. století (odhalení choroboplodných zákonů, vyvolávajících rakovinu)", Salzburg, 25. listopadu 1948, rukopis, strana 7 a další, (viz také: *Implosion* č.124, strana 14 a další); druhý díl včetně ***Chybějícího citu v konečcích prstů*** (podtitulek doplněný nakladatelem) z „Expanze kontra exploze", Vídeň, k letnímu slunovratu 1943; doslovné znění převzato z: *Implosion* č.126, strana 30 a další.

Zachraňte les, půdu a vodu – Z: „Je takzvané prosvětlování lesa vymožeností lesního hospodářství nebo rakovinnou slepou uličkou?"; existují dvě pojednání Viktora Schaubergera pod tímtéž titulem. Předložený text byl původně převzat z verze z 1. března 1954. Rukopis strana 1. Textová část s podtitulem „Čím rozsáhlejší je mýcení, tím obtížnější je pak nové zalesnění" pocházejí první tři odstavce ze strany 2 verze z 26. února 1954, zbytek je pak převzat z verze z 1. března 1954, rukopis strana 3 a další. Další podtitulky včetně nadpisu „Zachraňte les, půdu a vodu" byly formulovány nakladatelem. Jednotlivé části textu lze nalézt i v řadě *Implosion*. Verze: „Je takzvané prosvětlování lesa vymožeností lesního hospodářství nebo rakovinnou slepou uličkou?" otištěná v *Implosion* č.14, strana 1 a další (redigováno Aloysem Kokalym), začíná jiným úvodem, který se toho času nenachází v Schaubergerově archivu – možná, že Kokaly napsal zmíněný úvod sám nebo jej snad sestavil z částí textů jiných statí Viktora Schaubergera. Další úryvky z obou originálních textových verzí se nacházejí v kapitole „Zdravotní aspekty".

Sebeklam – Z originálního textu pod titulem: „Sebeklam – klamání lidu –

či obojí?", Linz v květnu 1954, rukopis strana 30 (viz také: *Implosion* č.48, ve verzi, mírně upravené vydavatelem Aloysem Kokalym, pod titulem: „Odhalená tajemství přírody", strana 27 a dále, a rovněž v: *Implosion* č.117, strana 53 a dále, pod originálním titulem).

Voda, která táhne – Úryvky z originálu: „Objev levitační síly", Salzburg, zima 1949, originál rukopisu, strana 2 a strana 10 (viz také: *Implosion* č.112, strana 7, 18 a další).

Voda, která nese – Úryvky z třístránkového rukopisu s kompletním názvem: „Voda s velkou vznosnou silou, získaná regulací specifické hmotnosti v malých vodních tocích", Linz, 6. července 1947; dále úryvky z textu s původním titulem: „Jak došlo k objevu sladkovodní látky a jeho prostřednictvím k objevu biomagnetické struktury a výtlačného proudu", Leonstein, říjen 1945, rukopis, strany 3 – 5; Schaubergerův archiv.

Biolog a otázka: Co je to voda? – Úryvky z textu, napsaného 17. září 1940 ve Vídni, jenž je obsažen v takzvaném „Pozemkovém pořadači", dá se přečíst v: *Implosion* č.131, strany 18-21 a strana 25 v článku „Bio-logie".

Povaha vody – povaha bytosti – Text odpovídá dvěma původním kapitolám „Povaha vody" a „Rakovinný úpadek organismů" z knihy: „Naše nesmyslná práce", 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, strany 18-23; (viz také: CD-ROM „Voda – krev Země").

Kameny poskytují chléb – Z originálu o stejném titulu; Vídeň, srpen 1942, strany 1-4 (viz také v: *Implosion* č.121, strany 56-60).

Regulace toku – Nepatrně zkrácený původní text se stejným názvem; Leonstein, červenec 1945, strany 1-6 (viz také: *Implosion* č.8, strana 6 a další – s nepatrnými korekcemi při sazbě – redigováno tehdejším šéfredaktorem Aloysem Kokalym).

O správném okamžiku pro plavení dříví – záznam na magnetofonovém pásku – Z vysvětlivek ke svým poznatkům, které nahrál Viktor Schauberger v roce 1955 na magnetofonový pásek, vyslechl a písemně dokumentoval Dipl.Ing. Uwe Fischer; Schaubergerův archiv.

Regulace vodního toku podle nových zásad – Pojednání z června 1928; Zatříděno v pořadači s titulem „Originální články a stati z období do roku 1947", Schaubergerův archiv.

O zákonitostech vodního proudu – Nezkrácený původní text pojednání, které Viktor Schauberger datoval „ve Vídni, 1. ledna 1930" a které o několik týdnů později předložil na podnět profesora Exnera Vídeňské akademii věd. Tam měl být tento text uložen do obálky, opatřen úředními pečetěmi

a uložen, aby tím byly zdokumentovány poznatky Viktora Schaubergera ve věci závislosti pohybu vody na teplotních vlivech. Tím mělo být zajištěno, aby si nikdo další nečinil nároky na autorství této myšlenky a aby je nemohl reklamovat pro sebe. 1. dubna 1974 byla tato pětinásobně zapečetěná obálka otevřena za přítomnosti notáře a text byl vydán synovi Viktora Schaubergera, Dipl.Ing. Waltrovi Schaubergerovi (viz také: *Implosion* č.66, strany 1-5).

Teplotní spád a kinetika vody, díl 1 – Ze zvláštního výtisku pod názvem: „Teplotní spád a kinetika vody", podtitulek: „Výpis z pojednání, uloženého v archivu Vídeňské akademie věd o zákonitostech pohybu vody" od Viktora Schaubergera; vydáno nakladatelstvím „Vodohospodářství" ve Vídni III, ze: Sešit 20, ročník 1930 (viz také: CD-ROM „Voda – krev Země").

Generátor křivek – dopisy otce synovi – Napsáno rovněž v říjnu 1941; z archivu Viktora Schaubergera; k dispozici také na: CD-ROM „Voda – krev Země".

Problém regulace Dunaje – Originální text „Dunaj" z října 1932; mírně zkrácený výpis z: *Implosion* č.23 „Problém regulace Dunaje" s podtitulkem: „Dunaj, jeho hospodářské a kulturní poslání ve střední a východní Evropě, strany 16-22.

Spor kolem regulace Rýna – Dopis Viktora Schaubergera vládě Lichtenštejnského knížectví ze dne 25. listopadu 1935, zveřejněný v Sešitě 142 spisové řady *tau* v únoru 1936, strana 6 a další.

Dopis k vysoké vodě roku 1954 – Originální text dopisu doktoru M.G., v pořadači s názvem „Viktor Schauberger: Dopisy 1954", Schaubergerův archiv (viz také: *Implosion* č.19 pod titulem „Pohybujeme se nesprávně", strana 25 a dále, jakož i *Implosion* č.85 pod titulem „Základní přírodní zákon" s podtitulkem: „Katastrofa na obzoru", strana 26 a dále.

K zábranám proti vodě z přívalových srážek – Úryvek z: „Sluneční orba", říjen 1943, upravená verze v: *Implosion* č.126 z února 1999, strana 4 a dále.

Tající ledovce, klesající hladina spodní vody – Úryvek z originálu „Sebeklam – klamání lidu – či obojí?" Linz v květnu 1954, rukopis strana 1 (viz také: *Implosion* č.48, ve verzi, mírně upravené vydavatelem Aloysem Kokalym, pod titulem: „Odhalená tajemství přírody", strany 1-3 a rovněž v: *Implosion* č.117, strany 13-15, pod originálním titulem).

Neomezená energie, téměř bez nákladů – Úryvky z knihy: „Naše nesmyslná práce", 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, kapitola

„Cesta k bezplatným energiím", strana 35 a také v závěrečné kapitole na straně 112 (viz také: CD-ROM „Voda – krev Země").

Biomagneticky nabitá voda – Úryvek z originálu „Sebeklam – klamání lidu – či obojí?" Linz v květnu 1954, rukopis strana 26 a dále (viz také: *Implosion* č.48 pod titulem „Odhalená tajemství přírody", strany 24-28 a rovněž v: *Implosion* č.117, pod titulem „Sebeklam – klamání lidu – či obojí?" strana 47 a dále).

Rozmnožování vody – Z originálního textu „Atomové energie I. řádu ve službách přírodního lesního a vodního hospodářství, zemědělství a energetiky", Leonstein, 1. ledna 1946, rukopis strana 2 a další (viz také: *Implosion* č.128, strany 4-19).

Vysokojakostní hospodaření s vodou – Mírně zkrácené pojednání se stejným nadpisem, sepsané v Salzburgu dne 22.12. 1948 (viz také: *Implosion* č.122, strany 3-12); podtitulek byl přidán vydavatelem a některé odstavce byly přeorganizovány.

Pokrok a příroda – „naše voda" – Nezkrácené originální pojednání: Zvláštní výtisk článku s titulkem „Naše voda", který Viktor Schauberger sepsal pro podnikový časopis spolkových a zvláštních společností *„Kontakt"* (Vídeň, I., Am Hof č.2), červenec 1953.

Elektrolýza a takzvané spalování vodíku za vzniku vody – Úryvek z pojednání: „Zpět ke kultuře", který byl napsán pro časopis *„Architektura a stavebnictví"*, září 1932, strana 106 a další.

Pulsování vody – Původní kapitola z knihy: „Naše nesmyslná práce", 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, strany 83-86 (viz také: CD-ROM „Voda – krev Země").

Vodovody – Úryvky z knihy: „Naše nesmyslná práce", 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, kapitola „Léčebná voda pro člověka, živočicha i půdu", strana 89 uprostřed, a také „Vedení vody", strana 69 a další (viz také: CD-ROM „Voda – krev Země").

Ideální rozvod vody – Původní druhý díl kapitoly „Vedení vody" z knihy: „Naše nesmyslná práce", 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, strany 71-74 (viz také: CD-ROM „Voda – krev Země").

Stoupání mízy – Úryvek z knihy: „Naše nesmyslná práce", 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, kapitola „Vedení krve Země – vedení krve", strana 78 (viz také: CD-ROM „Voda – krev Země").

Zasolení následkem mechanického získávání pitné vody – Úryvky

z knihy: „Naše nesmyslná práce“, 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, kapitola „Důsledky čistě mechanického získávání pitné vody“, strana 75 a další (viz také: CD-ROM „Voda – krev Země“).

Přeměna mořské vody na vodu sladkou – Nejprve je zde citováno z přihlášky k patentu s názvem ***Atomární proměna látek ve formě páry a plynu*** (Německý patentový úřad , P.A. 146141 ze dne 4.3. 1940), dále je zde připojena odpověď Viktora Schaubergera na zamítavé stanovisko patentního úřadu (spisová značka Sch 120.061 VI/40c) ze dne 16. srpna 1940 (viz také: *Implosion* č.133, strana 50 a dále); odstavec ***Přeměna mořské vody*** – První část: nezkrácený původní text se stejným titulem, Vídeň, 1. června 1954. Druhá část – úryvek z rukopisu pod názvem „Jak se dá transformovat mořská voda a znečištěná voda pitná (říční voda) v horskou pramenitou vodu a jak se dá přeměnit močůvka smíchaná s fekáliemi a vodou ve vysoce kvalitní hnojivo“, Linz, červen 1954, strana 2, oba materiály pocházejí ze Schaubergerova archivu; ***Strojní přeměna mořské vody ve vysoce kvalitní pramenitou vodu*** – Úryvek z kapitoly IV článku „Excentrická vrtule (vzduchová turbína)“, ze souhrnného pojednání „Nesprávné pohyby, zárodek smrti“, dokončeného dne 24. srpna 1958 v Shermanu, Texas, rukopis, strany 1-3 (viz také: *Implosion* č.130, strana 15 a dále); další části pojednání v kapitole „Nesprávné pohyby, zárodek smrti“ této knihy.

Zrození vody – S výjimkou jedné věty nezkrácený přepis pojednání s titulem „Zušlechtění vody“, Leonstein, 22. května 1945 (viz také: *Implosion* č.124, strany 59-61).

Povrchová voda – spodní voda – pramenitá voda – Úryvky z knihy: „Naše nesmyslná práce“, 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, kapitola „Léčebná voda pro člověka, živočicha i půdu“, strany 91-97 (viz také: *Implosion* č.72 pod titulem „Léčebná voda pro člověka, živočicha i půdu“, strany 20-26 nebo také: CD-ROM „Voda – krev Země“).

Léčivá voda – Úryvek z knihy: „Naše nesmyslná práce“, 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, kapitola „Léčebná voda pro člověka, živočicha i půdu“, strany 97-101 (viz také: *Implosion* č.72 pod titulem „Léčebná voda pro člověka, živočicha i půdu“, strany 26-29 nebo také: CD-ROM „Voda – krev Země“).

Podstata vody – Originál stejnojmenné kapitoly z knihy: „Naše nesmyslná práce“, 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, strana 59 a dále (viz také: CD-ROM „Voda – krev Země“).

Sterilizace vody – Úryvky ze stejnojmenné kapitoly z knihy: „Naše nesmyslná práce“, 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, strana 51

a dále, jakož i úvod k II. dílu knihy, strana 41 a dále (viz také: CD-ROM „Voda – krev Země“).

Chlorování vody a jeho následky – Originál stejnojmenné kapitoly z knihy: „Naše nesmyslná práce“, 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, strana 53 a dále (viz také: CD-ROM „Voda – krev Země“).

Následky současného systému čištění vody – Originál stejnojmenné kapitoly z knihy: „Naše nesmyslná práce“, 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, strany 59-61(viz také: CD-ROM „Voda – krev Země“).

Zralá a zdravá voda – Úryvek z knihy: „Naše nesmyslná práce“, 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, úryvky z první části kapitoly „Léčebná voda pro člověka, živočicha i půdu“, strany 87-91 (viz také: CD-ROM „Voda – krev Země“).

Zkušenosti s léčivou vodou – Úryvky z: „Objev levitační síly, díl 1.“, zima 1949, rukopis, strana 10 a dále (viz také: *Implosion* č.112, strany 19-21).

Dopis manželce Marii: Terapeutické možnosti s bazicky nabitou vodou – Úryvky z dopisu Viktora Schaubergera, napsaného v Hamburgu dne 21. listopadu 1952, uloženo v: pořadač „Viktor Schauberger: dopisy 1952“, Schaubergerův archiv.

Voda téměř bez kyslíku k boji s rakovinou – Originální dokument: „Je takzvané prosvětlování lesa vymožeností lesního hospodářství nebo rakovinnou slepou uličkou?“ – dvě pojednání s tímtéž titulem; pro 1. díl úryvku z této knihy byla použita verze z 1. března 1954, rukopis, strana 6 a dále (viz také: *Implosion* č.14, strana 6 a dále); pro druhý díl tohoto úryvku byla použita verze z 26. února 1954, rukopis, strana 5.

Vznik vody – Jen na několika místech zkrácený opis z pojednání s tímtéž názvem, přičemž první odstavce jsou kombinací ze dvou různých úvodních řádků, které sepsal Viktor Schauberger již v lednu 1952 v Linci (viz také: *Implosion* č.116, strany 3-26).

Frekvenční voda – Kompletní verze pojednání se stejnojmenným názvem, Vídeň, září 1943, jak vyšlo ve spisové řadě *Implosion* č.24, strana 21 a další.

Geniální kinetická síla – Úryvky z pojednání se stejnojmenným názvem, Vídeň, únor 1939; texty byly převzaty ze zvláštního vydání v podobě brožury, přepracované a vydané Aloysem Kokalym v roce 1960; první odstavce jakož i texty s nadpisy ***Nemocné a horečnaté vodní toky*** a ***Pozorování sama sebe jako prostředek chápání světa***, zvláštní výtisk, strana 2-6;

Vytěžení naleziště uhlí urychluje vymizení spodní vody a vyschnutí krajiny, strana 10; ***Prohnojená voda na horním toku Nilu***, strana 11, 26 a další (dva poslední nadpisy byly přidány samotným nakladatelem).

Uchovávání tajemství vody – Další úryvek z pojednání „Geniální síla pohybu", zvláštní vydání, strany 27-33.

Od pokusu se vzlínavostí vody k objevení magnetolytické disociace – Úryvky z originálu: „Objev levitační síly", Salzburg, zima 1949, rukopis, strana 21 a dále (viz také: *Implosion* č.112, strana 38 a dále), jakož i: „Prvovýroba vody", s podtitulem: „Panem et circenses" (Viktor Schauberger, nepříliš zběhlý v latině, píše ve svém originálu „zirzensis". Tato poznámka vydavatele je určena pouze výzkumníkům, kteří pátrají po originálních rukopisech Viktora Schaubergera s původním označením), Salzburg, 25. září 1949, rukopis, strana 1 a další (viz také: *Implosion* č.120, strana 14 a dále).

Učenec a hvězda v ledové krupce – novinový článek z deníku *Der Wiener Tag* č.3381, Vídeň, 16.10. 1932 (viz také: *Implosion* č.120, strany 54-63).

Reverzní rytmus pohybu – Z originálu: „Reverzní rytmus pohybu", Salzburg, červenec 1948, rukopis, strana 10 a další (viz také: *Implosion* č.117, „Reverzní rytmus pohybu, díl druhý", strana 3 a dále).

Nesprávné pohyby, zárodek smrti – Úryvky z šestidílného pojednání o stejnojmenném názvu, sepsáno v Shermanu, Texas, v srpnu 1958 (viz také: *Implosion* č.130, strana 4 a dále): ***Kapitola I*** – napsáno na stroji dne 20. srpna 1958; ***Kapitola II – Zušlechťování vody*** a ***Krev Země*** – napsáno na stroji dne 21. srpna 1958; ***Kapitola III – Sací turbína*** – napsáno na stroji dne 23./24. srpna 1958; ***Kapitola VI – Zušlechťování vody – výklad pomocí náčrtku*** – napsáno na stroji dne 25. srpna 1958.

Proč stojí pstruzi v tekoucí vodě bez pohnutí? – Úryvek ze stejnojmenného odstavce pojednání s názvem „Etická technika", Velikonoce 1940, rukopis, strana 12 (lze přečíst také v: *Implosion* č.119, strany 19-21).

Zpátky ke kultuře – Úryvky ze stejnojmenného článku, otištěného v časopise *Architektura a stavebnictví*, září 1932, strana 105 a další.

Nesmíme již ztrácet čas – Originální úryvky ze závěrečné kapitoly knihy: „Naše nesmyslná práce", 1933, nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, strany 108-110, 115 (viz také: CD-ROM „Voda – krev Země").

Příloha A: Teplota a kinetika vody

Každá kapka vody se zdá být vystihnuta matematickým vzorcem a proto nesmí být v kultivovaných oblastech žádný vodní tok, který by měl povoleno odchýlit se od své dráhy byť i o jediný centimetr.

A.1 Teplotní spád a kinetika vody, díl 2

Ve stejnojmenné kapitole v první třetině této knihy jsme se již setkali s první částí série článků na téma „teplotní spád a kinetika vody". Nyní následují konkrétní příklady, které jsou určeny v prvé řadě pro odbornou čtenářskou obec. I zainteresovaný laik se zde však dozví určité novinky, o nichž se dosud hovoří jen okrajově, a to dokonce i v odborném světě. Začneme s druhým zvláštním vydáním časopisu „Vodohospodářství", jež obsahuje ve svém Sešitě 24 ročníku 1930 Schaubergerův článek s podtitulkem: „Základy regulace vodního proudu s ohledem na teplotní poměry v tekoucí vodě". Dílčí titulek je převzat z originálu, stejně tak i náčrtky, jež byly v originálu velmi drobounké. Na rozdíl od prvního dílu „Teplotního spádu a kinetiky vody" jsou v tomto druhém dílu provedena určitá krácení. Následující úvod pochází z původního textu Viktora Schaubergera.

V následujícím pojednání budou stručně načrtnuty ty nejdůležitější faktory, ovlivňující vodní proud a závěrem budou uvedeny prostředky a způsoby, jimiž se dá provést přírodní regulace vodního toku. Nebudu se zde věnovat žádným detailům.

I. Projevy turbulence v tekoucí vodě

- *Turbulence je nejmenší ve vodě o teplotě 4°C – za stejných poměrů a v jednom a tomtéž profilu.*
- *Turbulence a s ní související úbytek rychlosti proudu je tím větší, čím více se voda vzdaluje od své teploty plus 4°C.*

V ideální tekutině, proudící spádem bez jakéhokoliv tření, by se musely jednotlivé *proudy* pohybovat kupředu vzájemně rovnoběžně a dále by se musely v souladu se zákonem o přitažlivosti zemské pohybovat s rovnoměrným zrychlením. Tento případ se však v přírodě nevyskytuje, protože zde je vždy přítomno jak tření mezi tekutinou a jejím korytem, tak i vzájemné tření mezi jednotlivými částmi proudu. Protože se přitom spotřebovává energie, nemůže zde docházet k pohybu rovnoměrně zrychlenému, nýbrž k pohybu rovnoměrnému přímočarému, odhlédneme-li od pulsací a podobných jevů. Pokud se voda pohybuje ve vrstvách – zanedbejme prozatím tření o koryto vodního toku – část energie viskózní tekutiny se částečně promění v teplo. Při určité rychlosti, která se různí podle teploty vody, přechází laminární proudění ve vířivé – turbulentní proudění. I při turbulentním proudění se část energie přeměňuje v teplo, jak vyplývá z pokusů Barnese a Cokerse,[113] zatímco další část energie je spotřebována na změnu kinetických veličin. Profesor Forchheimer k tomu tvrdí,[114] že „při vířivém pohybu se může střední proudění proměnit nejen v teplo, nýbrž také ve vír a naopak, střední proudění se může urychlit odezněním víru, i když v tomto směru nejsou k dispozici žádné zkušenosti."

Z pozorování autora nyní vyplývá:

1. *Turbulence* je nejmenší ve vodě o teplotě 4°C – za stejných poměrů a v jednom a tomtéž profilu.
2. *Turbulence* a s ní související úbytek rychlosti proudu je tím větší, čím více se voda vzdaluje od své teploty plus 4°C.
3. Je možno dosáhnout urychlení středního proudu tím, když přiblížíme teplotu vody teplotě plus 4°C.

Velký vliv teploty vody na turbulenci a rychlost proudu byl k vidění při provozu zařízení na plavení dříví v Neubergu (Štýrsko). Dva kilometry dlouhý půlkulatý dřevěný obr byl v průběhu plavení dříví poškroben měřením teploty a rychlosti. Ráno, při teplotě vody zhruba 9 až 10°C potřeboval dřevěný blok na celou trasu přibližně 29 minut, v poledne, při teplotě vody zhruba 13 až 15°C však potřeboval na tutéž trasu přibližně 40 minut, přičemž všechny ostatní podmínky byly stejné.

Jako další příklad může posloužit přívod vody k turbíně v továrně na lepenku v Neuwaldu v Dolním Rakousku. Přívod vody je realizován dvěma přibližně dva kilometry dlouhými betonovými kanály. Jeden z nich bere svou vodu z teplejší říčky „Tiché Mürz" a druhý z takzvané „Studené Mürz". První z nich teče po slunci a druhý ve stinné straně společné hráze. Normální množství vody, odebírané při plném využití kanálového profilu z Tiché Mürz činí přibližně 860 litrů za sekundu. V období, kdy se teplota vody Tiché Mürz blíží teplotě vody Studené Mürz a je-li v přívodním kanále z Tiché Mürz nastaven pozitivní teplotní spád, podle pozorování ředitele továrny, pana Ing. Brücknera, a provozního vedoucího, pana Patty, vzrůstá průtočné množství vody podle okolností až na 1 800 litrů za sekundu. Navzdory přiškrcování vstupních otvorů turbíny stoupá její výkon, což se projeví nárůstem výroby o celý jeden vagón za noc.

II. Teplotní spád, spád dna a tvorba zátočin

- *Zátočiny se v říčním proudu začnou tvořit tam, kde je klimatickou polohou zajištěno střídání teplot ve velkém rozsahu během poměrně krátkých časových úseků (například na sestupu řeky do údolí apod.).*
- *V letech, v nichž dochází k velkým teplotním výkyvům oproti průměrné roční teplotě, dochází také k relativně rozsáhlým změnám v říčních korytech.*

Vzorce k výpočtu rychlosti proudění vody v říčním korytě, jež máme dnes k dispozici, berou v úvahu geometrický profil koryta či drsnost stěn koryta a spád (spád dna, spád hladiny nebo spád energetické linie). V těchto vzorcích však nejsou zohledněny fyzikální vlastnosti vody, závislé na její teplotě, jako je například viskozita a specifická hmotnost. Je však rovněž důležité sledovat průběh teploty

ve směru proudící vody – tedy teplotní spád – a v jeho smyslu je nutno chápat také teplotní změnu za délkovou jednotku ve směru toku vody. Teplotní spád bude v následujícím textu označen jako pozitivní, když se teplota vody ve směru jejího toku blíží teplotě 4°C, v jiném případě bude označen jako negativní.

Pokud tedy teplota vody činí v bodě A vodního toku t_1 (°C) a v teplota vody v bodě B, který leží po proudu oproti bodu A, činí t_2 (°C) a pokud například platí, že t_1 je větší než t_2 (+ pozitivní teplotní spád), dochází na této dráze ke zvýšení rychlosti proudící vody a tím ke zmenšení turbulence. Valivý pohyb a tvorba vírů ustávají. V opačném případě, kdy t_1 je menší než t_2 (– negativní teplotní spád), dochází následkem zvýšení teploty k projevům turbulence a vzniklá ztráta kinetické energie se projevuje snížením rychlosti. Vlečná síla se rovněž zmenšuje a začíná docházet ke klesání *usazenin*, které byly až dosud vlečeny proudem.

V odstavci „Vlečná síla a pohyb usazenin" poznamenává Weyrauch ve své knize „Hydraulické výpočty",[115] 4. vydání, strana 68: „Mezní vlečná síla je závislá na druhu vlečeného materiálu a je tedy konstantní pro nepříliš dlouhý vodní tok bez přítoků; na delších trasách bez přítoků postupně klesá."

Vysvětlení tohoto jevu nalezneme právě ve výše řečeném (případ negativního teplotního spádu). Avšak tam, kde jsou k dispozici boční přítoky, jež opět dodávají hlavnímu proudu chladnější vodu a snížením turbulencí přinášejí zvýšení nebo přinejmenším alespoň udržení rychlosti proudu, tam k tomuto poklesu vlečné síly nedochází. Dalo by se říci, že vlečná síla zůstává zachována respektive se zvyšuje při pozitivním teplotním spádu a snižuje se při teplotním spádu negativním.

Tento jev je důležitý při úvahách o změnách říčního koryta. Při pozitivním teplotním spádu zůstává – za předpokladu rovnoměrného vedení vody – spád koryta zachován nebo se zvětšuje, při negativním teplotním spádu se naopak zmenšuje.

Při nárůstu množství vody a při negativním teplotním spádu se obraz říčního dna v podstatě nemění, *rozptylováním* vodního proudu směrem do stran však začne docházet k *napadání* říčních břehů. Při zvětšení vodní masy a pozitivního teplotního spádu začne docházet i k napadání říčního dna, které se začne prohlubovat. Vodní tok se napřímí; původní *vlečné křivky* jsou vyrovnány.

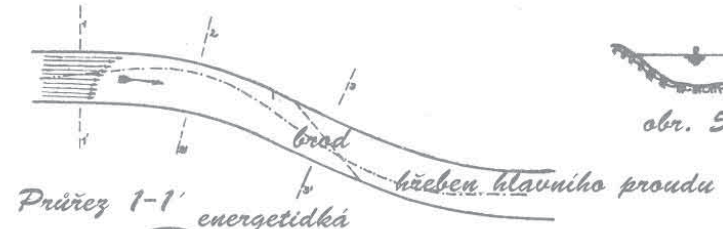

Za určitých okolností mohou být padající vodní masy (například vyjasněním po velkých přívalových srážkách) při současném snížení teploty, zejména v noci, nebezpečnější než kvantitativně větší množství vody při teplém deštivém počasí a při negativním teplotním spádu.

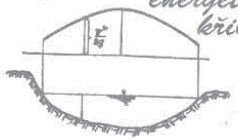
Střední spád říčního koryta, který se po čase ustaví, odpovídá průměrnému teplotnímu spádu, odpovídajícímu průměrné roční teplotě a průměrnému průtočnému objemu vody, přičemž vykazuje jistou souvislost i s průměrnou teplotou jednotlivých ročních období a průměrnými srážkami. V letech, v nichž dochází k velkým teplotním výkyvům oproti průměrné roční teplotě, dochází také k relativně rozsáhlým změnám v říčních korytech.

Teplotní měření na různých místech jednoho a téhož příčného průtočného průřezu ukazují, že i v tomtéž průřezu se teploty různí, a také místa s nejvyšší průtokovou rychlostí (osa profilu, střední proud) mění v průběhu dne jak stranově, tak i výškově svou polohu v průtočném profilu. Nejnižší teplota bývá vždy v místě hlavního proudu, zatímco směrem k okrajům teplota více či méně stoupá. Během dne se hlavní proud nachází ve stinné straně říčného koryta, protože zde se shromažďuje těžká voda, zatímco specificky lehčí voda směřuje k prosluněnému břehu. V noci se osa hlavního proudu přemisťuje díky zvětšenému množství specificky těžké vody spíše ke středu říčního koryta. Při negativním teplotním spádu se *hlavní proudnice* nachází poblíž hladiny, při pozitivním teplotním spádu se nachází naopak hlouběji.

Při *plavení dřeva* se ukazuje následující jev: Když je teplota okolí nižší než teplota vody (když je tedy teplotní spád naprosto pozitivní), probíhá plavení nejsnáze. Dřevo se zdržuje uprostřed koryta a odplouvá ve výrazně se projevujícím proudu. Za teplých dnů a zejména kolem poledne se dřevo začíná přistávat na pevnině. Začíná docházet k potížím, protože hlavní proud začíná měnit svou polohu (dostaví se příčné proudění vodní masy následkem projevů turbulence) a neudržuje již stabilně a dlouhodobě svou polohu, jako je tomu v případě pozitivního teplotního spádu.

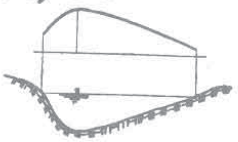

obr. 5

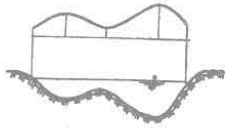

obr. 6

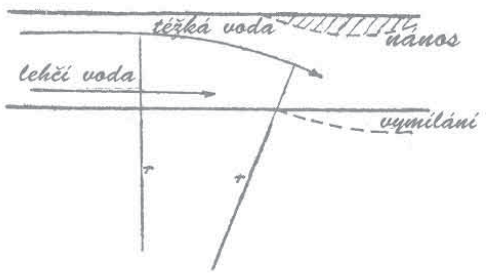

obr. 7

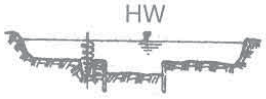
obr. 2

obr. 8

obr. 3

obr. 9

obr. 10

Obrázek 2 představuje část říčního toku. V příčném průřezu 1-1' leží hřeben hlavního proudu (hlavní proudnice) doposud uprostřed řeky. Pokud si vyneseme průměrnou rychlost po jednotlivých kolmicích průřezu, a dokreslíme-li si energetickou křivku, ukáže se – nic jiného jsme ani neočekávali – více či méně výrazný *úbytek energie* směrem ke břehům. Pokud tento pokles překročí určitou mez, je samozřejmé, že tento stav může být pouze labilní a postačí již nepatrné příčiny, aby tento stav změnily. Pokud je například břeh 1 zastíněn[116] a břeh 1' vystaven přímému slunci (viz obrázek 2), voda se tím ohřívá u břehu 1', sníží svou specifickou hmotnost a zesílením turbulence se její pohyb zpomalí oproti břehu 1. Důsledkem tohoto jevu je, že levobřežní *specificky těžší voda* (viz obrázek 3) začne překotně proudit, čímž je vytvořen předpoklad k pohybu po křivce, znázorněnému na obrázku 3. Střed tohoto zakřivení leží mimo říční profil. Vytvoří se nový rovnovážný stav (Průřez 2-2'). Tento pohyb po kružnici trvá tak dlouho, dokud se specificky těžší a specificky lehčí voda nevyrovnají co se týče teploty i rychlosti svého proudění. Teplotní spád v samotném příčném průřezu, jenž byl původně v příčném průřezu (2-2') negativní ve směru od levého břehu k pravému, se nyní obrací a začíná být negativní od pravého břehu k levému, protože při stále intenzivnějším ohybu hlavního proudu doprava (viz obrázek 3) zanechává po své levé straně lehčí vodu o vyšší teplotě a pomalejší rychlosti proudění. V místě obrácení teplotního spádu v rámci příčného průřezu vzniká prudkým snížením vlečné síly (předáním energie specificky těžší vody specificky lehčí levobřežní vodě) *brod* (příčný průřez 3-3').

Porovnáme-li říční profil s příslušnou energetickou křivkou, pochopíme, že obě křivky jsou si velmi podobné.

Zátočiny se v říčním proudu začnou tvořit obvykle tam, kde je klimatickou polohou zajištěno střídání teplot ve velkém rozsahu během poměrně krátkých časových úseků (například na sestupu řeky do údolí apod.). Rovné a přímé koryto s pravidelným a oboustranným ukládáním říčních usazenin se naopak tvoří tam, kde zůstává teplotní spád na delších úsecích po dobu větší části roku pozitivní.

III. Vliv geologických vrstev a zemské rotace na průběh toku

• Pro vývoj vodního toku jsou kromě terénních vlivů a vlivu teplotního spádu rozhodující i vliv geografické polohy a zemské rotace.

• U horských bystřin, tekoucích chladnými soutěskami či lesy, se navzdory proměnlivým průtočným množstvím a obvykle i velkému spádu usazuje na kamenech mech. V okamžiku, kdy se koryto potoka vymaní z tohoto terénu, mizí i mech na kamenech a kameny jsou odvalovány, tehdy začíná docházet k poškozování břehů.

Pro vývoj vodního toku jsou kromě terénních vlivů a výše uvedeného vlivu teplotního spádu rozhodující i vliv geografické polohy a zemské rotace.

Vlivy geografické polohy se v podstatě projevují prostřednictvím vývoje teplotního spádu.

Ve Švédsku například rovnoměrné klima umožňuje vývoj pozitivního nebo spíše jen velmi slabého negativního teplotního spádu, vodní proudy řek jsou rovnoměrné a stejně i *usazování kalů*. Říční koryta jsou zde proto pravidelná, obvykle mají pánvovitý tvar (viz obrázek 5). Přizpůsobování vodních mas o vysoké specifické hmotnosti klimatickým poměrům v severských nížinách probíhá poměrně pomalu a proto si voda dlouho uchovává svou teplotu. Podobné poměry najdeme i u ostatních horských bystřin, tekoucích chladnými soutěskami či lesy, v nichž se navzdory proměnlivým průtočným množstvím a obvykle i velkému spádu usazuje na kamenech mech. V okamžiku, kdy se koryto potoka vymaní z tohoto terénu, mizí i mech na kamenech a kameny jsou odvalovány, začne docházet k poškozování břehů; vodní tok získává charakter řeky, v níž se neustále mění teplota vody.

Čím dříve je vodní tok vystaven přímému slunečnímu záření (například mýcením lesů apod.), tím rychleji a na kratším úseku se odehraje teplotní vyrovnání. Brzdění vodních mas, které je tím způsobeno, se odehrává nárazově a v ostrých brzdných křivkách a tím dochází k předčasnému *ukládání* doposud vlečených *usazenin* (ztráta energie a rychlosti při rychlém přechodu z pozitivního teplotního spádu na negativní). Vytvářejí se velmi široká koryta, takže voda, proudící v normálních dobách, je stále intenzivněji vystavována teplotním vlivům. Dalším následkem je nadměrné *odpařování* a přesycení atmosféry vodní parou, což má za následek dlouhotrvající deště nebo náhlé katastrofické přívalové srážky při vpádu studeného vzduchu.

Řeky v Benátské oblasti vstupují ze strmě se svažujících severoitalských hor do hornoitalské Pádské nížiny a tam jsou po větší část roku vystaveny vysoké a náhlé teplotní změně ve svém nejbližším okolí. Dokud proudí řeka horami, zůstává teplota její vody i teplota jejího bezprostředního okolí rovnoměrně nízká. Teplotní výkyvy se zde vyskytují jen v nepatrném rozsahu. Stavba koryta nevykazuje žádné zvláštní odchylky. Tento stav se náhle mění s příchodem řeky do oblasti nížiny, kde je po většinu roku teplo a občas i horko a kde se vyskytují intenzivní a náhlé výkyvy teplot. I denní a noční teploty vykazují rozdíly až 10°C. Průtočný profil zde přijímá charakteristickou podobu: velmi ploché dno s hluboce zařízlou *klínovitou proudovou rýhou* (nebo při větší šířce koryta i se dvěma a více rýhami), čímž vzniká vysloveně dvojitý profil (obrázek 6). Kunety (proudové rýhy) těchto Torrente, jak se zde říká těmto vodním tokům, bývají zpravidla velmi hluboké. Protože však geologický spád koryta zde není příliš významný, zůstává rychlost vody v proudových rýhách v běžných mezích. Protože lesní hospodářství je v italských Alpách díky staletému zanedbávání na velmi nízké úrovni a protože celé dlouhé toky jsou tu zvápněny, dostávají se v období tání sněhu velké masy chladné vody bez jakéhokoliv přechodu do teplé nížiny. Téměř náhlé obrácení teplotního spádu zde způsobuje mechanickým vržením velkých vodních mas do tohoto koryta velké *štěrkové usazeniny* a v místech, kde není dostatečně široké, dochází k výrazným záplavám.

Zcela jinak vypadají řeky na západě Pádské nížiny, i když terénní poměry jsou zde stejné jako v Benátské oblasti. Tyto řeky nevykazují charakter Torrente, nýbrž přitékají pravidelným profilem a rovnoměrnou rychlostí do Pádu. Tato pravidelnost je způsobena velkými vodními rezervoáry hornoitalských jezer, které zadržují vodu z tání horského sněhu a propouštějí ji do nížiny v teplotě, jež je již více přizpůsobena teplotním poměrům v nížině (přetékají ohřáté povrchové vody), takže již nedochází k vytváření tak strmého negativního spádu jako v případě Torrente.

Řeky, stékající z alpských svahů na sever, mají k dispozici stejné poměry, jaké byly popsány ve výše uvedeném případě, nikoli však tak

nepříznivé, jako tomu bylo v případě Torrente, protože spád Alp severním směrem není tak strmý a teplotní rozdíly nejsou tak velké. Po odchodu z horské oblasti vykazují zde řeky jednostranné prohloubeniny s naplaveninami na vnitřní křivce (a rovněž *dvojitý profil*), což je důsledek po většinu roku existujícího negativního teplotního spádu v podélném i příčném průřezu (obrázek 7).

Ve výše uvedeném textu jsme diskutovali dva extrémní případy (Švédsko a severní Itálie). Mezi těmito extrémy existuje přirozeně celá řada mezistupňů, jejichž detailní probírání by však bylo příliš rozsáhlé. Je možno se zde stručně zmínit o řekách, jež ústí s pozitivním teplotním spádem do moře (například řeky, ústící do Severního ledového oceánu), vynášejí své usazeniny daleko do moře (a tvoří jazyky pevniny – kosy), zatímco řeky, ústící do moře s negativním teplotním spádem, odkládají své usazeniny ještě před vyústěním (a tvoří takzvanou deltu).

Ty první se stěhují při *západovýchodním směru* díky neustálému zvětšování podílu specificky těžké vody a díky přemisťováním osy svého proudu k severnímu břehu směrem k severu, ty druhé se rozšiřují kolmo ke směru svého proudu úměrně k ubývání své vlečné síly.

Vytvořením výše popsané strany se specificky těžší vodou a strany se specificky lehčí vodou vznikají následkem rozvrstvení vodních mas ve šroubovici (viz odstavec II, záměna strany se specificky těžší vodou a strany se specificky lehčí vodou za vzniku brodu) odstředivé účinky, jež jsou posilovány nebo naopak oslabovány rotací Země – v závislosti na světové straně, k níž odtok vody směřuje. *Východozápadní* toky mají jiný charakter než *západovýchodní*, *severojižní* či *jihoseverní toky*. V západovýchodním toku se vlečený materiál rozvrstvuje rovnoměrně po celém příčném průřezu. V jihoseverních a severojižních tocích jsou usazeniny vlečeny většinou jednostranně. Západovýchodní a východozápadní vodní toky jsou všeobecně oboubřežně porostlé (v tom posledním případě eventuálně také oboubřežně holé), jihoseverní a severojižní toky většinou vykazují jednostranný porost a typicky jednostranné prohloubení říčního koryta.

IV. Obecné úlohy regulace vodních toků

Malými vestavbami v místech, kde to je nezbytné k zachování kulturních památek, se dá zajistit určité vylepšení, bylo by však nesprávné chtít provádět regulaci vodních toků prostřednictvím úpravy břehů a bojovat tedy s důsledky a nikoliv s jejich příčinami.

Při tvorbě říčního profilu, utváření podélného profilu a horizontálního proudění řeky byly rozpoznány tyto hlavní a rozhodující faktory:

a) Vzhled terénu.
b) Teplotní spád.
c) Geografická poloha.
d) Rotace zeměkoule.

Vzhled terénu je dán přírodou. Malými vestavbami v místech, kde to je nezbytné k zachování kulturních památek, se dá zajistit určité vylepšení, bylo by však nesprávné chtít provádět regulaci vodních toků prostřednictvím úpravy břehů a bojovat tedy s důsledky a nikoliv s jejich příčinami. Zejména *korekce břehů*, provedené formou hladkých a přímočarých zdí, jsou velmi nebezpečné, protože hladké stěny napomáhají *zvýšení rychlosti proudění*, jež je již náběhem k odstartování kruhového pohybu, popsaného již v odstavci II (viz obrázek 3), který způsobí *destrukci břehu* v místě, položeném o něco dále po proudu. Skutečný úspěch nám při provádění regulace vodního toku může slíbit pouze regulace teplotního spádu jen s mírnou pomocí úpravy břehů, protože s její pomocí – tedy s pomocí regulace teplotního spádu – je do určitých mezí možno omezit vliv geografické polohy.

Při provádění regulace vodního toku je nutno usilovat především o *bezeškodní* odtok vodních mas, aby byly s jistotou ochráněny lidské životy i kulturní památky před účinky záplav. Při každé regulaci musí být brán ohled na následující pravidla:

a) Podélný profil a horizontální tok musí být uvedeny do naprostého souladu.
b) Říční profil musí být utvářen takovým způsobem, aby byl schopen v souladu s místními specifickými podmínkami bez problémů odvést určité maximální množství vody.
c) Musí být přijata taková preventivní opatření, aby se voda z kata-

strofálních přívalových srážek v povodí nedostávala hned do povrchových odtokových vod.

d) Je nutno usilovat o takovou regulaci vlečeného materiálu, aby se jeho usazování či naopak odnášení odehrávalo tam, kde to nenadělá žádnou škodu.

Ad a) Jak již bylo zmíněno, nastaví se v každém říčním proudu po čase takový spád koryta, který odpovídá průměrné roční teplotě jakož i střednímu ročnímu průtočnému množství. Zachování respektive vytvoření tohoto středního spádu říčního koryta může být dosaženo nastavením takového teplotního spádu, jenž je přizpůsoben aktuálním teplotním poměrům.

Při přizpůsobování podélného profilu konkrétní situaci je nutno dbát na to, abychom zajistili správnou posloupnost křivek a aby například nebyla levotočivá křivka v místě, kde příroda vyžaduje pravotočivou.

Ad b) Profil koryta musí být přizpůsoben místním poměrům a musí být schopen regulovaně odvést jak nízký, tak i vysoký stav vody. Říkáme-li „přizpůsoben místním poměrům", myslíme tím asi toto: Vodní cesta, jež je preferována přírodou a jež vykazuje po větší část roku přirozený pozitivní teplotní spád, bude mít přednostně jednoduchý, nejlépe korýtkovitý profil. Avšak tam, kde se vyskytují velké teplotní výkyvy, musíme sáhnout po takovém profilu, který svým tvarem zajistí co nejdelší udržení nízké teploty vody v proudící řece. Profilem, disponujícím touto vlastností, je dvojitý profil, přesně přizpůsobený konkrétním podmínkám. V tomto profilu dochází k přirozenému oddělování specificky těžké vody od vody specificky lehké. Tím je vedení vody uspořádáno, odchylování od hlavního středního proudu je redukováno na minimum, protože se přesouvá z hladiny více do hloubky. Vedení vody v křivkách, v nichž je voda přerozdělena podle své hmotnosti do jednotlivých hloubek a nikoliv do šířky, je přizpůsobeno zdravému vodnímu proudu a zabrání změně teplotního spádu v rámci příčného průřezu, která je popsána v odstavci II. Specificky těžká voda teče ve spodní části profilu, jenž je přizpůsoben místním podmínkám, specificky lehčí voda teče v jeho horní části. Mezi rychle tekoucí specificky těžkou vodou a pomaleji proudící specificky lehčí vodou se tvoří *valivá vlna* (vodní válec) v protisměru pohybu proudu s horizontálně nasměrovanou osou (viz obrázek 8). Tato valivá vlna

vyrovnává vlečený materiál vpravo a vlevo od jádra specificky těžké vody. Specificky lehčí voda tekoucí nad specificky těžkou vodou zaprvé poskytuje vodnímu proudu ochranu před nadměrným přímým ohřevem vody a tím způsobí, že teplotní spád se udrží v tekoucí vodě tak dlouho, jak jen to bude možné. Brždění rychle proudícího jádra specificky těžké vody se uskutečňuje mechanicky: Se vzrůstající rychlostí jádra specificky těžké vody se zvětšuje výše popsaný *válec valivé vlny* a zmenšuje jádro chladné vody, čímž se kinetická energie dopředného pohybu vynuceně zmenšuje. Při klesajícím spádu říčního koryta se naopak snižuje rychlost dopředného pohybu a tím se zmenšuje i velikost válce valivé vlny a jeho brzdný účinek.

Správná poloha tohoto válce je nesmírně důležitá. Závisí na ní totiž mechanické profilování příčného průřezu. Ve zdravých vodních tocích leží jeho osa vodorovně, nehledě na nepatrné odchylky v křivkách, zatímco při abnormálních poměrech je tato osa silně nachýlena nebo je dokonce nasměrována přímo vertikálně, což je podnětem k vytvoření nepravidelného profilu. Existenci a sílu těchto válců na styčných bodech proudění o různých rychlostech popisuje Forchheimer („Hydraulika", 1914, strana 499): „Když je hluboké koryto ohraničeno mělkým pásem, jak tomu často bývá například při záplavách, vytvářejí nestejné rychlosti víry s pravoúhlými osami. Tyto víry mohou nedaleko od hrany okraje hlubokého koryta vykopat podélné okopy, které někdy vypadají téměř jako výkop na pokládání potrubí." Tak se například vyhloubily při povodni ze dne 14. července 1913 v Leonhardbachu u Grazu ve vzdálenosti asi 30 centimetrů od hrany hlubokého koryta působením svislého válce delší okopy o šířce 0,3 až 1,5 metrů a hloubce 0,2 až 1,5 metrů (obrázek 9).

Pokud není v současné době možno z určitých důvodů zkonstruovat dvojitý profil, například kvůli příliš vysokým nákladům, můžeme pomocí správně fungujících vodních nádrží, o nichž si podrobněji povíme v odstavci V, přinutit vodní proud, aby na dotyčné délce svého toku nastavil teplotní spád na pozitivní nebo jen mírně negativní. V tomto případě bude proudit specificky *těžká* voda vždy středem toku a usazování vlečeného materiálu bude probíhat rovnoměrně po obou stranách a usazeniny pak budou tvořit břehy. Voda si v tomto případě sama vybuduje potřebný profil a během určité doby si samostatně vytvoří i správně uložený dvojitý profil s předepsanými vlastnostmi, vhodnými pro vedení vody, což si samozřejmě vyžádá určitý čas.

Ad c) O opatřeních k zabránění rychlého povrchového odtoku silných přívalových srážek bylo všechno podstatné již řečeno v kapitole „Teplotní spád a kinetika vody, díl 1", takže projednávání tohoto tématu je zde již nadbytečné.

Ad d) O vlečné síle a vlečení materiálu a o jejich souvislosti s teplotním spádem se hovořilo v rámci tohoto pojednání již poměrně často. Správně směrovanými přítoky (takříkajíc přívodem hluboce temperované energetické vody) může být udržen potřebný teplotní spád a tím i *vlečná síla*, přičemž tohoto účelu může být dosaženo přísunem hluboce temperované vody ode dna vodní nádrže. Intenzita jejího účinku bude záviset na poměru mezi dodatečně přivedenou vodou k umdlévající vlečné vodě hlavního toku.

Teplotní spád při vyústění přítoku do hlavního toku musí být správně nastaven, protože za určitých okolností může být jeho vliv na hlavní tok nepříznivý, o čemž svědčí příklady nesprávně provedených regulací ve vedlejších tocích, jež vedly k naprostému zpustošení hlavního toku.

V této souvislosti je nutno poukázat ještě na následující jev, související s *vlečnou sílou* vody a vyskytující se v řekách s nezdravými poměry. Pokud se dostanou chladné vody řeky – jak jsme se o tom zmiňovali v případě Torrente – náhle do teplého údolí, vznikne při existujícím nastavení negativního teplotního spádu spodní podélný profil. Od A do B je teplotní spád negativní, přičemž se začnou silně navršovat usazeniny v B, v tomto místě silného ochabnutí vlečné síly (viz obrázek 10).

Voda v tomto místě dosáhla své nejvyšší teploty. Díky nádrži u B, která vznikla naplavením usazenin, se dole po proudu za místem B vytvoří peřej s tvorbou válců valivých vln a výmolů, v nichž se vytvoří měřitelně nižší teploty (kapsy specificky těžké vody). Při proudění specificky lehčí vody přes tuto chladnější a specificky *těžkou vodu* je lehčí voda zespodu ochlazována, teplotní spád je po krátký úsek k místu C pozitivní a zde začíná celá hra nanovo.

Při úspěšně provedené regulaci se musí tato změna teplotního spádu uskutečnit na větší vzdálenosti, čímž se zrovnoměrní i pohyb vlečeného sedimentačního materiálu a přestavba dna koryta se uskuteční v jemnější podobě vlny.

V. Regulace teplotního spádu

• Kde to dovolí vlastnosti terénu a kde to nenarazí na právní vodohospodářské problémy, je možno přikročit k účelové stavbě retenční nádrže v nejhořejší oblasti povodí. Při dostatečné hloubce se voda v této nádrži uspořádá podle své specifické hmotnosti; u dna se usídlí méně temperovaná, u hladiny zase výše temperovaná voda.

• Tam, kde z jakýchkoliv důvodů nemohou být zbudovány retenční nádrže, musí být hlavní úsilí nasměrováno na správnou volbu průtočného profilu, který co nejdéle udrží nízkou teplotu vody, rozhodující pro vznik pozitivního teplotního spádu.

V následujícím výkladu budeme hovořit o nastavení správného teplotního spádu a v dalším textu si pak tento postup ještě trochu přiblížíme. Existují dvě varianty tohoto typu regulace:

a) Regulace teplotního spádu založením retenční nádrže – přehrady.
b) Udržení teplotního spádu pomocí správného profilování vodní ho toku.

Ad a) Tam, kde to dovolí vlastnosti terénu a kde to nenarazí na právní vodohospodářské problémy, je možno přikročit k účelové stavbě *retenční nádrže* v nejhořejší oblasti povodí. Při dostatečné hloubce se voda v této nádrži uspořádá podle své specifické hmotnosti; u dna se usídlí hlouběji temperovaná, u hladiny zase výše temperovaná voda. Hráz této nádrže může být uzpůsobena tak, že je z ní vypouštěna voda o potřebné teplotě, přičemž tato temperovaná voda je získávána automatickým mícháním různě temperovaných vodních vrstev retenční nádrže. Toho je možno dosáhnout výškově nastavitelnými vraty, které se automaticky pohybují pomocí plováku, ovlivňovaného přímým slunečním zářením a teplotou okolního vzduchu a uvolňujícího automaticky větší či menší průřez vody, odebírané ode dna. Tím způsobem se může přimíchat více či méně chladné vody ode dna – podle potřeby – k povrchové vodě. Plovák je zde nastaven jednou provždy, podle toho, jak se podle zkušeností autora ukáže nezbytné na základě přezkoušení klimatických a jiných poměrů, aby voda opouštěla přehradu s takovou teplotou, která by odpovídala momentální teplotě vzduchu.

Při zohlednění tohoto momentu se teplotní spád ve vodním toku na vzdálenost, která je rozhodující pro celkovou regulaci vodního toku (obvykle na celý jeho horní tok), nastaví pozitivně pouze s postupným nezbytným přechodem k negativnímu teplotnímu spádu. Toto přechodové místo a postup této přeměny přitom může být nasměrován do určitého konkrétního místa, které bude zvoleno tak, aby tam mechanické vlivy zůstaly bez vedlejších účinků a zpětného působení. Ke *zvrácení teplotního spádu*, které bylo popsáno již předchozích kapitolách, nedojde v rozmezí krátké vzdálenosti nýbrž v požadované delší vzdálenosti a místo této změny pak není zaneseno vrstvou sedimentu, který je rovnoměrně rozprostřen rovněž na větší vzdálenost. Tímto způsobem dosažená rovnoměrná nivelizace teplotního spádu tedy nedovolí již dříve zmíněné nárazové změny, nýbrž spíše jen mírné změny říčního koryta, přičemž se vytvoří podmínky, jež se velmi blíží průměrnému celoročnímu teplotnímu spádu a tomu odpovídajícímu přírodnímu způsobu vedení vody.

Ad b) Tam, kde z jakýchkoliv důvodů nemohou být zbudovány retenční nádrže, musí být hlavní úsilí nasměrováno na správnou volbu průtočného profilu, který co nejdéle udrží nízkou teplotu vody, rozhodující pro vznik pozitivního teplotního spádu. Podobný profil byl naznačen již v odstavci IV b). Podrobnosti tam již byly uvedeny a zbývá již jen dodat, že horizontální postup vodního proudu (postupná řada na sebe navazujících oblouků) musí být velmi pečlivě ošetřen. Z toho důvodu musí být spodní část dvojitého profilu pečlivě nastavena na stranu a do hloubky, aby osa proudu (hřeben hlavního proudu) a osa výše zmíněného válce valivého proudění byly vždy ve správné poloze. Je-li rozhodující spodní část profilu zkonstruována správně, udrží se ve svém tvaru a poloze i navzdory usazování říčního štěrku, jak dokazují klínové kunety u řek Torrente.

VI. Závěrečné slovo

Pomocí výše uvedeného výkladu jsem se pokoušel ve stručné a kompaktní formě představit nelehký problém stavby a regulace vodních toků z pohledu rozhodujících faktorů a dosud nezohledňovaného vlivu teplotního spádu. Do detailních vývodů jsem se zde přirozeně

pouštět nemohl, protože zkostnatělé formy se nedají použít k tomu, aby se v každém jednotlivém případě dokázaly přizpůsobovat zvláštním a neustále se měnícím poměrům.

A.2 Teplotní spád a kinetika vody, díl 3

> *Celé praktické vodní stavebnictví poskytuje nezvratný důkaz, že dnešní způsob regulace vodních toků jde absolutně nesprávnou cestou a jinou ani jít nemůže, protože se dodnes neví: Co je to vlastně voda?*

Protože některá zvláštní vydání „Vodohospodářství" s články Viktora Schaubergera se zabývají tématy, která by již překračovala rámec této knihy, přeskočíme tedy několik vydání a věnujme se pojednání s podtitulem „Zákonitosti pohybu vody po zemském povrchu (atmosférický koloběh) a jeho souvislost s regulací vodních toků". Provedli jsme několik drobných zkrácení a dodatečně jsme doplnili mezititulky.

I. Zákonitosti pohybu vody

Než se pustíme do vlastního tématu, zdá se nevyhnutelné, učinit několik všeobecných poznámek o vodních stavbách a říci si něco o vodním stavebnictví jako takovém, o jeho prakticky používaných zásadách a o jeho učení.

„Pod pojmem *vodní stavebnictví* jsou v širším slova smyslu chápány stavby, které jsou postaveny ve vodě či na vodě, v užším slova smyslu pak stavby, které jsou určeny k využívání vody nebo k ochraně před škodami, způsobenými vodou. Pod pojem vodní stavby zahrnujeme dále všechny práce, které umožňují využití vodních toků pro lodní dopravu, které slouží k úpravám břehů a stavbám nábřeží, k ochraně před záplavami a k likvidaci následných škod."

Věda praví: „Vodní stavitel dodává vodnímu toku v ustáleném stavu opěrné body, aby tím poskytl i zdivočelé vodě normální profil a aby opět nastolil ustálený stav. Pokud se proud omezí na odpovídající

šířku (normální šířku), vytvoří si samostatně svůj normální profil, *pokud se mu za tím účelem podá šikovná pomocná ruka.*"

Po těchto definicích a po nesčetných aplikovaných stavbách, provedených pokusech a udílených radách by se člověk mohl domnívat, že se vodohospodářství již blíží stavu nejvyšší technické dokonalosti.

Každá kapka vody se zdá být vystihnuta matematickým vzorcem a proto nesmí být v kultivovaných oblastech žádný vodní tok, který by měl povoleno odchýlit se od své dráhy byť i o jediný centimetr.

A jaký je skutečný – tedy praktický výsledek již staleté duševní práce na polích umění vodního stavebnictví? Nic jiného než smutný fakt, že v kultivovaných oblastech nenajdeme jeden jediný správně regulovaný vodní tok, v němž by bylo dosaženo ustáleného stavu.

Vezměme si například naši nejbližší řeku, *Dunaj*, jehož regulace již ke dnešnímu dni spolykala téměř milion hektarů té nejcennější zemědělské půdy a nesmírné finanční prostředky a spolyká ještě další, přičemž lodní plavba je stejně nebezpečná jako dřív.

Abychom získali správnou představu o rozsahu této zničené plochy, představme si, že na této rozloze by nalezlo bezproblémovou obživu přibližně 400 000 lidí, kdybychom – použijeme-li vědeckého citátu – podali Dunaji šikovnou pomocnou ruku, aby si dokázal sám vytvořit svůj normální profil. Jedním šikovným pohybem ruky bychom tedy získali tolik půdy, abychom tím poskytli dostatek zemědělské půdy a obživu například rakouským nezaměstnaným.

Totéž platí pro regulační práce na Rýně a pro údolní nivy v Itálii a jižní Francii, kde již rovněž padly za oběť zcela nesprávné regulaci vodních toků statisíce hektarů půdy.

Dalším velmi poučným příkladem mohou posloužit všechny naše horské vodní bystřiny, které spotřebovávají každoročně obrovské prostředky daňových poplatníků, protože jsou proměněny doslova v ruiny, a přesto nelze zaznamenat žádné zlepšení – právě naopak. Neustále přibývají další a další projevy destrukce, jež vyžadují další a další regulace.

Celé praktické vodní stavebnictví poskytuje nezvratný důkaz, že dnešní způsob regulace vodních toků jde absolutně nesprávnou cestou a jinou ani jít nemůže, protože se dodnes neví: *Co je to vlastně voda?*

Voda, jeden ze čtyř Aristotelových živlů, byla již Thaliem z Milétu (600 let před Kristem) označena za jediný opravdový živel, z něhož vznikají všechna ostatní těla.

Nejen staří Řekové byli na správné stopě k pochopení skutečného významu vody, protože oni sami nám podávají informace o praxi dávno ztracených národů, které musely mít ještě rozsáhlejší znalosti.

Například Platón[117] píše ve svém díle Krytias a Timaeos, že obyvatelé starověké Atlantidy regulovali své vodní toky pomocí studené a horké vody.

Jen plné pochopení povahy vody mohlo obyvatelům starověké Atlantidy umožnit takovýto druh regulace svých vodních toků. Tuto vědu však již starověcí Řekové ztratili, navzdory svým intenzivním pokusům s vodním médiem.

I Thales z Milétu přehlédl, že i při stavbě a dalším vývoji veškerých těl s pomocí vody se jedná o termické procesy. Nepochopil síly a energie, které jsou zde rozhodující, ani když produkt evidentně vznikl z napětí mezi střídajícími se teplotními fázemi.

Teprve poznání, že každá stavba a každý vývoj může proběhnout pouze s pomocí vody a správně nastavených teplotních fází a že tento zákonitě a automaticky probíhající proces vývoje se okamžitě zastaví, ba dokonce se musí vydat opačným směrem, když se energetické formy vody nastaví díky vnějšímu vlivu nesprávně nebo když si člověk zvolí k dosažení svých cílů v neznalosti vládnoucích zákonitostí nesprávnou energetickou formu, opravňuje člověka hovořit o účelném zpracování vody a o cílevědomé kultivaci.

Člověk tedy zdědil nedokonalý či přímo falešný obraz o pojmu „voda", který si vytvářel po dlouhá staletí a my jsme již dnes schopni uchovávat ve svých knihovnách a archivech nedozírné množství literatury z oboru vodohospodářství, abychom zdokumentovali svůj kulturní pokrok, jenž je bohužel pouze zdánlivý.

Vždyť není vůbec možno hovořit o skutečném kulturním rozvoji, dokud nejsou bezezbytku objasněny ty nejelementárnější základní otázky všech vývojových procesů vegetace a dokud tím není učiněn ten první a nejdůležitější krok k výstavbě jakékoliv kultury.

K správnému pochopení vlastního tématu, o němž budeme později hovořit, se zdá být nevyhnutelné, abychom stručně zopakovali to, co již bylo řečeno.

Každá novostavba vzniká z těch nejmenších prvopočátků. Další vývoj se může uskutečnit pouze díky správně probíhajícímu koloběhu v zemském nitru. Vyšší vegetace vzniká zákonitě na nižší vegetaci, která jí předcházela. Základem této výstavby jsou suroviny, obsažené

v původní vegetaci, jež se tepelným vlivem přeměnily v uhlíkaté látky a nyní se opět rozkládají za vysokých teplot a s pomocí vody.

Při tomto rozkladném procesu se rozkládá i voda. V důsledku tohoto procesu vznikne nová směs plynů, které při svém proudění vzhůru vymývají soli a uvolňují z nich kyselinu uhličitou.

Tento proces jednak díky nepřístupu vzduchu vytváří v zemském nitru zcela nové poměry a formy a jednak vytváří zcela novou a dosud neznámou zákonitost pohybu vody, jež je v přímém protikladu vůči zákonitostem pohybu vody po zemském povrchu.

S pomocí vody, uhlíkatých látek a teploty je v nitru Země vytvořena vnitřní atmosféra, která prostřednictvím dalších teplotních fází a jejich následných projevů rozpouští soli, přepravuje látky a jejich uskladňováním ve správný čas na správném místě je schopna vytvořit či zplodit novou vegetaci, nová těla, jakož i rudy a horniny v těch nejrůznějších formách, *přirozeně vždy pouze za předpokladu správného pořadí jednotlivých teplotních fází.*

Z toho, co bylo řečeno, vyplývá jednoznačná a nepochybná souvislost mezi vegetací, která existovala kdysi, a mezi vegetací současnou. Z toho důvodu se dá vysvětlit i souvislost všech minerálních látek, jež jsou rovněž s pomocí výše uvedeného teplotního procesu za pomoci vody a zmíněných – ač dosud neznámých – zákonitostí pohybu vody v zemském nitru vyzvedávány z nesmírných zemských hloubek, transformovány a zušlechťovány.

Hovořili jsme již o správné energetické formě vody, která je k této tvorbě zapotřebí.

O jakou energetickou formu se tedy jedná?

Jedná se o tu formu pohybu vody, která poskytuje díky správnému poměru *Slunce*, *Země* a *vody* funkční produkty, vedoucí po správně provedeném rozkladu základních živin k zušlechťování základních forem a v dalším důsledku pak ke stavbě nových a také vyšších forem *vegetace* tou nejkratší a tedy *nejpřímější* cestou.

Abychom mohli vysvětlit funkci pohybu vody, je nezbytné se nejprve zabývat samotným pojmem pohyb.

Jak známo, pohyb kyvadla se sestává z trvalé změny energetické formy (kinetická a potenciální energetická forma).

Stejné projevy nalezneme i u elektrického kmitání, které může vzniknout teprve tehdy, když spoluúčinkují dvě energetické formy, a sice

elektrostatická (kapacitní) a elektromagnetická (induktivní) energetická forma.

II. Laminární a turbulentní proudění

> • *Příliš silné turbulentní proudění vody musí také vést k chaotickým stavům, které se pak musí projevit stále většími orkány, katastrofálními přívalovými srážkami a konečně nepřetržitou průtrží mračen na jednom a tomtéž místě, zatímco v jiných pozemských oblastech nastane absolutní sucho.*
> • *Svět není podroben svévoli, nýbrž je řízen svými vlastními vnitřními zákony, pouze prostřednictvím přírodních sil. Na přírodě by se mělo ponechat, aby vytvářela novou vegetaci na pozůstatcích předcházející nejen takovým způsobem, aby se svět stal jedinou rozkvetlou zahradou s množstvím nesmírně velkých plodů a s rovnoměrnou teplotou, nýbrž aby se přitom ještě dokázala obnovovat ve svém vlastním koloběhu.*

Pokud se týče pohybu vody, rozlišujeme *laminární* a *turbulentní* kinetickou formu pohybu. Rádi bychom v následujícím textu prozkoumali, zda můžeme nadále udržet toto rozlišení forem pohybu i z hlediska správného chápání pojmu „voda", z hlediska její role, kterou má přisouzenu v rámci přírodního hospodaření a z pohledu svých skutečných kinetických zákonitostí.

Laminárním pohybem vody se rozumí odtékání vody v jednotlivých vrstvách bez jakýchkoliv překážek po nakloněné rovině.

Pokud zcela zanedbáme teplotní vliv na pohybovou formu vody, můžeme přirozeně bez jakýchkoliv okolků hovořit o laminárním proudění.

Avšak důsledkem okolnosti, že se hledisko teploty zanedbat nedá, je téměř nemyslitelné hovořit o laminárním (vrstevnatém, ideálním) pohybu.

Představme si jen, co by tento druh pohybu vody vlastně znamenal. Za nikterak malé by bylo nutno označit následky, jaké by to mělo, kdyby voda odtékala v souladu s gravitačním zákonem a kdyby

pak v nejhlubším bodě své dráhy musela přejít do klidového stavu či téměř do stavu absolutní strnulosti.

Tento příklad nám ukazuje vznik extrému, při němž by voda, stále rychleji se pohybující po nakloněné rovině, musela náhle vstoupit do stavu absolutního klidu, což je vztyčeným ukazováčkem pro výzkumníka, že se zde jedná o přísnou zákonitost a o řízenou následnost funkčních procesů.

Stálost vodních mas, odtékajících po nakloněné rovině (spádu), je zvláštní a je ji možno vysvětlit pouze působením vlivu teploty.

Rovněž z toho vyplývá, že vrstvená laminární forma pohybu vody nepřichází v úvahu, aniž by na ni specificky působil způsob vedení vody.

Když si připomeneme výše uvedené přirovnání ke kyvadlu, tento pohyb by měl odpovídat kinetické energetické formě.

Nyní si tedy můžeme ušetřit otázku, zda existuje i druhá energetická forma, jež odpovídá potenciálnímu pohybu kyvadla.

Za druhou energetickou formu pohybu vody je nutno pokládat *turbulentní* pohyb. Následkem toho, že byly teplotní vlivy až doposud vyřazovány z rodiny hlavních faktorů, nemohly být přirozeně rozpoznány a vyhodnoceny jako spolupůsobící faktor turbulence vody a nemohly tím přispět k pochopení příčin takzvané turbulence.

Prozatím jsme se dívali na turbulenci jako na *vířivý jev* čistě mechanického původu, díky němuž jsou mechanicky smíchávány vodní proudy o různé teplotě.

Podrobnější studium nám však objasní jev turbulence vody jako legitimní protipohyb vůči pohybu laminárnímu, vznikající z fyzikálních důvodů a vytvářející v tekoucí vodě víry, jež udržují příčným prouděním plynulý tok vody.

Stejně jako nelze laminární proudění pokládat za skutečný pohyb, prováděný až do té nejextrémnější podoby, nelze za něco podobného pokládat ani turbulentní pohyb vody.

Ve skutečnosti se jedná o dvě nové kinetické formy, které leží někde mezi oběma těmito extrémy a které se vzájemně protikladně ovlivňují, které se sice skutečně snaží přiblížit se v obou případech svým extrémům, jichž však nemohou dosáhnout, pokud ve prospěch té či oné strany nezasáhne vnější vliv, ať už v pozitivním či negativním smyslu.

Příliš silné turbulentní proudění vody musí také vést k chaotickým

stavům, které se pak musí projevit stále většími orkány, katastrofálními přívalovými srážkami a konečně nepřetržitou průtrží mračen na jednom a tomtéž místě, zatímco v jiných pozemských oblastech nastane absolutní sucho.

Energetické formy vody

• Pod pojmem pozitivní energetická forma (pozitivní teplotní spád) chápeme tepelně-kinetický pohyb vody, který se odehrává při teplotách, blížících se plus 4°C a který se tedy blíží laminární formě pohybu.

• Pod pojmem negativní energetická forma (negativní teplotní spád) chápeme tepelně-kinetický pohyb vody, který se odehrává při teplotách, vzdalujících se od plus 4°C a který se tedy vzdaluje od laminární formy pohybu.

Z toho, co bylo řečeno, tedy vyplývá, že v praxi nemáme co do činění ani s laminární ani s turbulentní energetickou formou, nýbrž spíše se dvěma dalšími energetickými formami, a to:

a) s pozitivní formou,
b) s negativní energetickou formou vody.

Pod pojmem pozitivní energetická forma (pozitivní teplotní spád) chápeme tepelně-kinetický pohyb vody, který se odehrává při teplotách, blížících se plus 4°C a který se tedy blíží laminární formě pohybu.

Pod pojmem negativní energetická forma (negativní teplotní spád) chápeme tepelně-kinetický pohyb vody, který se odehrává při teplotách, vzdalujících se od plus 4°C a který se tedy vzdaluje od laminární formy pohybu.

Když dojde k překročení této nulové laminární linie, když se voda pohybuje od plus 4°C směrem k 0°C, začne zvětšovat svůj objem na rozdíl od ostatních těles, která se s narůstajícím chladem smršťují a naopak při narůstajícím teple se rozpínají. Vlastním nulovým bodem vody je teplota plus 4°C.

Je známo, že voda se rozpíná při teplotě nad 4°C i pod touto teplotou, což znamená, že v obou případech zvětšuje svůj objem a zmen-

šuje svou specifickou hmotnost. Tím se oproti ostatním tělesům chová poněkud nepravidelně a tento jev nazýváme *anomálie vody*. Anomálie vody nebyla až doposud příliš důkladně zkoumána, hraje však větší roli, než bychom kdy jen tušili.

Vidíme tedy, že k dosažení té či oné energetické formy je zapotřebí vlivu Slunce na Zemi a vodu a na druhé straně také vlivu Země na vodu.

Obě kinetické formy pohybu vody, ta pozitivní i ta negativní, nebo jinak vyjádřeno, pozitivní i negativní teplotní spád, představují dosud *neznámé veličiny* v řešené rovnici, z níž se dají odvodit velké základní zákony výstavby a tím i zákony vývoje, ale z níž se dá odvodit také rozklad veškeré vegetace, čili stejně důležité zákony zániku.

Svět není podroben svévoli, nýbrž je řízen svými vlastními vnitřními zákony, pouze prostřednictvím přírodních sil. Na přírodě by se mělo ponechat, aby vytvářela novou vegetaci na pozůstatcích předcházející nejen takovým způsobem, aby se svět stal jedinou rozkvetlou zahradou s množstvím nesmírně velkých plodů a s rovnoměrnou teplotou, nýbrž aby se přitom ještě dokázala obnovovat ve svém vlastním koloběhu.

III. Zásahy člověka

• Příroda pracuje neobyčejně pomalu. Z toho důvodu je nemožné zkoumat velké přírodní pochody v laboratorních podmínkách prostřednictvím pokusů a proto i pro účely vodních staveb je možno pozorovat příčiny a jejich důsledky pouze na velkých přírodních příkladech (to znamená na průběhu vodního toku od jeho pramene až k ústí).

• Při bližším pohledu zjistíme, že dvě otázky mají naprosto zásadní význam: Odkud voda přichází a kam proudí.

Názor, podle něhož by bez zásahu člověka musela být Země pokryta nesmírnými hlubokými lesy, je bez nejmenších pochyb neudržitelný. I tehdy by příroda, ponechána vlastnímu vývoji, nejen v pravý čas pozdržela dodávky živných solí, nýbrž by se dokonce ve vhodném okamžiku postarala i o zpětný chod mízy. Jako příklad podobné autoregulace nám může posloužit buk, u něhož je možno uprostřed léta v důsledku omezení nižších teplot pozorovat následkem nadměrného odpařování vody listnatou korunou okamžité spuštění zpětného chodu mízy.

Vývoj, který by neomezeně směřoval jedním směrem, byl by nanejvýš jednoduchou formou teplotního zvratu (změnou energetické formy) automaticky zregulován.

Z toho důvodu musely na Zemi vládnout v dobách, kdy do toho ještě neuměl zasahovat člověk, téměř rajské poměry. Jen tím se dá vysvětlit skutečnost, že na velké části severního pobřeží Afriky, kde dnes vládne divočina a pustina, byla kdysi mimořádně úrodná půda. Podle svědectví starověkých spisovatelů se šlo do Kartága po celé dny ve stínu olivovníků, granátových jabloní a mandloní. Kartaginci byli tak šťastní, že mohli dvakrát do roka sklízet vinnou révu.

Jako opačný příklad této bájné plodnosti nám však mohou posloužit zprávy o zániku celých zemí následkem strašlivých přívalových dešťů a vichřic.

Ráj a potopa světa nejsou jen tak nějaké pohádky. To, že člověk musel prožít tyto katastrofy a převraty, za to vděčí hlavně vlastnímu přičinění a svému vlastnímu jednání. Touto problematikou se budeme zabývat v následujícím textu.

Příroda pracuje neobyčejně pomalu. Z toho důvodu je nemožné zkoumat velké přírodní pochody v laboratorních podmínkách prostřednictvím pokusů, protože nám chybí základní souvislosti a předpoklady, a proto i pro účely vodních staveb je možno pozorovat příčiny a jejich důsledky pouze na velkých přírodních příkladech (to znamená na průběhu vodního toku od jeho pramene až k ústí).

Z obrázku, který jsme schopni získat, dokážeme-li stanovit, jak vypadal vodní tok před deseti lety a jak vypadá dnes, bychom měli vycházet při určení jeho dlouhodobých změn a teprve tehdy můžeme začít hledat příčiny jeho zkázy.

Pozorování, trvající desítky let, jsou nezbytná, abychom pochopili nekonečně jemnou a potenciálně neustále zesilující souhru sil, která se i tehdy obyčejnému oku projeví pouze prostřednictvím svých mechanických důsledků, její příčiny však obvykle zůstanou nepovšimnuty, není jim věnována žádná pozornost a nejsou brány v úvahu.

Tím se dá také vysvětlit, proč jsme se až doposud zaměřovali pouze na tyto důsledky a proč jsme bojovali právě s nimi, proč jsme tudíž –

i když nevědomky – pouze ještě zesilovali a vyostřovali ony příčiny, jež pak vedly k mnohonásobně silnějším důsledkům a z nich se postupně musely vyvinout katastrofy, jež přišly zákonitě a naprosto logicky správně.

Typickým příkladem, kam vede neznalost přírodních zákonitostí a nedbalost, je dnešní stav zemědělství a lesnictví, z jejichž krize není naděje na návrat, aniž by došlo k jejich totální přestavbě.

Pramen, vyvěrající ve zdravém lese, jenž má možnost tryskat z ochranné náruče mateřských stromů, jež nejsou ničím rušeny, má na své cestě do údolí důležité úkoly, jejichž naplnění mu pečlivě předepsala samotná příroda.

Voda, proudící do údolí, která může být fakticky označena jako krev Země, nese s sebou prokazatelně výživné látky, sloužící k vnitřní stavbě nejen rostlinného života, nýbrž i živočišstva.

Kvalitativní i kvantitativní způsoby předávání těchto živin se opět uskutečňuje podle zákonů akce a reakce, vládnoucích v tomto světě, bez nichž by život v přírodě nebyl vůbec možný. Když se z tohoto pohledu podíváme na nesmyslné a bezohledné znásilňování vody v nesčetných a – jak si později ukážeme – *naprosto nesprávných vodních energetických zařízeních*, nenalezneme ani potřebné výrazivo, kterým bychom mohli ohodnotit jednání techniků, kteří v naprosté neznalosti významu vody pohlížejí na ni pouze jako na levný pohon a vůbec neberou v úvahu její eminentní význam pro přírodní hospodářství a přirozeně také nechápou, že svými nesprávně zkonstruovanými stroji tisíci způsoby ničí puls Země.

Kinetická energie vody a její vlečná síla je rozhodujícím způsobem ovlivňována působením vnější teploty, která mění její konzistenci.

Již v okamžiku, kdy voda poprvé přichází do styku s venkovní teplotou, začne přijímat kyslík a odevzdávat kyselinu uhličitou, začne docházet k usazování solí, podle okolností těch nejhodnotnějších.

Ani dnešní metody jímání pramene neodpovídají z všeobecného pohledu svému účelu, protože při současné metodě jímání pramene musí nutně dojít ke ztrátě těch nejcennějších látek, potřebných ke stavbě různých typů těl.

Rovněž v kovových potrubích dochází k dalšímu usazování solí, takže k cíli se pak dostává již znehodnocená a zvětralá voda.

Čím intenzivnější je vliv teploty, čím bezprostředněji působí tento doposud zanedbávaný fyzikální aspekt, tím silnější budou účinky,

k nimž patří mimo jiné důležité následné jevy, jako je například změna směru energie (energetického vektoru) a v prvé řadě usazování sedimentu.

Kromě pracovních principů (zákon akce a reakce), které zde vládnou, nejsou mechanické účinky ovlivňovány fyzikálními příčinami, nýbrž naopak – fyzikální příčiny jsou oslabovány nebo opět posilovány mechanickými účinky.

Abychom se nyní vrátili k vlastnímu tématu, je rovněž nezbytné pozorovat vodu od pramene až k jejímu ústí a zejména sledovat proměnlivé teplotní vlivy a s nimi spojené energetické formy vody. Vždyť o vodním hospodářství jako celku a o regulaci konkrétního vodního toku v užším slova smyslu je možno hovořit teprve tehdy, když budeme mít jasně a bez mezer zjištěno, co se děje s vodní kapkou, když po příchodu s atmosférickými srážkami zmizí v půdě a co se s ní pak stane, když v podobě pramene opouští nitro Země a vydává se na pouť do údolí.

Účelem těchto řádků by mělo být, dostat se na stopu zákonitostem, které musí voda splňovat na své cestě, přičemž bližším pozorováním zjistíme, že dvě otázky mají naprosto zásadní význam: Odkud voda přichází a kam proudí.

Během pozorování těchto procesů budeme moci nesporně konstatovat, že všechny energetické změny a funkce vody, s nimiž se budeme setkávat, budou způsobeny dosud vylučovanými teplotními vlivy. Při této příležitosti je zapotřebí pronést varování před přílišným spěchem při projektování mamutích vodních energetických děl a zdůraznit, že levnější cesty zde vedou k lepšímu cíli.

Když voda stoupá vzhůru z moře, zanechavši v něm všechny látky, vytvoří se v prvé řadě atmosféra, což znamená, že vzduch se po určitou mez nasytí vodní parou. Tím se vytvoří jakési ochranné pásmo proti přímému vlivu Slunce, jež zabrání totálnímu vyschnutí půdy (vzniku pouště).

Díky přítomnosti vzduchu, obsahujícího vodní páru, je teprve v druhém plánu získána možnost zahřátí zemského povrchu.

Třetí účinek se projeví díky vzduchu, obsahujícího vodní páru, v němž je teprve dána možnost dalšího vytváření energie (elektřiny). Na tomto místě budiž zdůrazněno, že i v tomto ohledu bude muset dojít k velkým změnám, neboť nesprávným lesním hospodařením a falešnou regulací vodních toků došlo ke změně dosud spořádané tvorby oblačnosti.

Nejlepším důkazem tohoto tvrzení je, že v krajích, kde došlo k narušení správného lesního hospodaření (lesnictví), je v posledních letech množství bouřek čím dál menší, sporé a zdánlivě slabé bouřky, které se zde přece jen vyskytnou, nabírají však podstatně na nebezpečnosti.

Z toho, co bylo řečeno, se dá jasně poznat, jaká je vlastně úloha vody ve vzduchu. V souladu s dnes běžnými názory je veškeré úsilí napřímeno především na to, aby byla voda odvedena do moře tou nejrychlejší a nejkratší cestou.

Protože se pak do půdy dostává stále méně a méně vody, musí se půda ochlazovat, ustává doplňování živin, vývoj vegetace a tím i život na zemském povrchu prožívá totální změnu.

Má-li naplňovat svou úlohu, nemůže být voda jen tak svévolně odváděna, jak se komu zlíbí, nýbrž musí být vždy zachováván její smysl a účel, aby byla v každém okamžiku a v kterémkoliv místě schopna naplňovat neomezeně veškeré funkce, jež jí byly dány zákonitostmi přírody, aby mohlo být zažehnáno nebezpečí přírodních katastrof.

Tyto důležité procesy se uskutečňují v přímo nádherném souladu s přírodními zákonitostmi. To vše bylo narušeno, když člověk svými domnělými zákony a matematickými vzorci odkázal vodu do mezí, jimiž se měla ubírat podle jeho zjednodušujících přání.

Pohyb vody po nakloněné rovině (po spádu) se uskutečňuje ve stavu více či méně labilní rovnováhy, jejímž předpokladem je, aby tři základní komponenty: *množství vody, spád a teplota* byly ve správném vzájemném poměru. S pouhým množstvím vody a spádem, o nichž musíme připustit, že se skutečně dají matematicky vypočítat, se však proces, probíhající ve skutečnosti, nedá nikdy, nikdy pochopit a tím méně pak smysluplně ovlivnit. Zanedbání teplotních vlivů muselo nutně vést k narušení vodních toků a dnes již musíme dlouho hledat, než nalezneme místo, které je dosud nedotčeno lidskou rukou a kde proto dosud panují zdravé poměry, abychom tam mohli pozorovat vodu v takových podmínkách, jaké kdysi měla, než do nich začal zasahovat člověk.

Pozorujme zdravý pramen, prýštící ve zdravém lese! Objevuje se v hlubokém stínu a má nízkou teplotu. Tam, kde se voda dostává na denní světlo, najdeme nevelké usazeniny. V těchto usazeninách najdeme rozmanité živočichy, plazících se po dně kaluží s pramenitou vodou a žijící z látek, které tam nalézají.

Lidové rčení hovoří o vodním červu, který dokáže usmrtit člověka, když jej vypije. I když to sem vlastně nepatří, budiž zde poukázáno i na jeskynní macaráty, žijící ve velkých podzemních jezerech, které sice ve většině případů obsahují úplně čistou spodní vodu, přesto zde však mohou žít (jezero spodní vody pod Mangstlbergem poblíž Steyrlingu).

Pro vodu, pocházející ze zdravých pramenů, to znamená z pramenů, pocházejících ze správně vysazených lesů, je nejcharakterističtější to, že ani v tom nejostřejším spádu, *navzdory často velkým a navíc velmi proměnlivým množstvím vody, proudících jejich korytem*, nikdy nedochází k narušování břehů ani dna.

V těchto průzračných a chladných pramenitých vodách se pokrývají všechny objekty, ležící na dně jejich koryta (kameny apod.) mechem a dalšími vodními rostlinami.

Bližším pozorováním těchto jemných výhonků s překvapením zjistíme, že se navzdory bouřlivě proudící vodě téměř nepohnou.

Teprve podrobnější pozorování nám ukáže, že tyto výhonky udržují směr, jenž vykazuje jistou souvislost se změnami venkovní teploty. Zúčastňují se prostě teplotních změn tím, že mění svůj směr.

Možná si někdo z vás již všiml toho, že loďka, zakotvená u břehu, mění se Sluncem své stanoviště, někdy dokonce stojí napříč proudem. Plavidlo, připoutané k bóji, od pramice s vesly až po parník, má v různých denních dobách různou polohu. Oba příklady platí samozřejmě při bezvětrném počasí.

Abychom se nyní vrátili k příkladu s vodními rostlinami, můžeme pozorovat, jak se tyto rostliny a mech sklánějí po proudu říčky, když se venkovní teplota výrazně liší od plus 4°C a naopak proti proudu, když se venkovní teplota pronikavě blíží plus 4°C.

Při určité konkrétní teplotě stojí konečky těchto rostlin jako hřebíky – *kolmo* ke směru proudu.

Je však zapotřebí výslovně zdůraznit, že všechna tato pozorování mohou být prováděna pouze ve vodě se zdravou teplotou.

Když takovou vodu náhle zbavíme ochrany, například vykácením vegetace na jejích březích, a umožníme tím Slunci, aby začalo uplatňovat svůj vliv na tekoucí vodu prostřednictvím přímého dopadu svých paprsků, stav vyrovnané harmonie, který zde až doposud vládl, v tom okamžiku zmizí.

Následkem toho mění vodní proud svou barvu a svůj charakter,

Nejlepším důkazem tohoto tvrzení je, že v krajích, kde došlo k narušení správného lesního hospodaření (lesnictví), je v posledních letech množství bouřek čím dál menší, sporé a zdánlivě slabé bouřky, které se zde přece jen vyskytnou, nabírají však podstatně na nebezpečnosti.

Z toho, co bylo řečeno, se dá jasně poznat, jaká je vlastně úloha vody ve vzduchu. V souladu s dnes běžnými názory je veškeré úsilí napřímeno především na to, aby byla voda odvedena do moře tou nejrychlejší a nejkratší cestou.

Protože se pak do půdy dostává stále méně a méně vody, musí se půda ochlazovat, ustává doplňování živin, vývoj vegetace a tím i život na zemském povrchu prožívá totální změnu.

Má-li naplňovat svou úlohu, nemůže být voda jen tak svévolně odváděna, jak se komu zlíbí, nýbrž musí být vždy zachováván její smysl a účel, aby byla v každém okamžiku a v kterémkoliv místě schopna naplňovat neomezeně veškeré funkce, jež jí byly dány zákonitostmi přírody, aby mohlo být zažehnáno nebezpečí přírodních katastrof.

Tyto důležité procesy se uskutečňují v přímo nádherném souladu s přírodními zákonitostmi. To vše bylo narušeno, když člověk svými domnělými zákony a matematickými vzorci odkázal vodu do mezí, jimiž se měla ubírat podle jeho zjednodušujících přání.

Pohyb vody po nakloněné rovině (po spádu) se uskutečňuje ve stavu více či méně labilní rovnováhy, jejímž předpokladem je, aby tři základní komponenty: *množství vody, spád a teplota* byly ve správném vzájemném poměru. S pouhým množstvím vody a spádem, o nichž musíme připustit, že se skutečně dají matematicky vypočítat, se však proces, probíhající ve skutečnosti, nedá nikdy, nikdy pochopit a tím méně pak smysluplně ovlivnit. Zanedbání teplotních vlivů muselo nutně vést k narušení vodních toků a dnes již musíme dlouho hledat, než nalezneme místo, které je dosud nedotčeno lidskou rukou a kde proto dosud panují zdravé poměry, abychom tam mohli pozorovat vodu v takových podmínkách, jaké kdysi měla, než do nich začal zasahovat člověk.

Pozorujme zdravý pramen, prýštící ve zdravém lese! Objevuje se v hlubokém stínu a má nízkou teplotu. Tam, kde se voda dostává na denní světlo, najdeme nevelké usazeniny. V těchto usazeninách najdeme rozmanité živočichy, plazících se po dně kaluží s pramenitou vodou a žijící z látek, které tam nalézají.

Lidové rčení hovoří o vodním červu, který dokáže usmrtit člověka, když jej vypije. I když to sem vlastně nepatří, budiž zde poukázáno i na jeskynní macaráty, žijící ve velkých podzemních jezerech, které sice ve většině případů obsahují úplně čistou spodní vodu, přesto zde však mohou žít (jezero spodní vody pod Mangstlbergem poblíž Steyrlingu).

Pro vodu, pocházející ze zdravých pramenů, to znamená z pramenů, pocházejících ze správně vysazených lesů, je nejcharakterističtější to, že ani v tom nejostřejším spádu, *navzdory často velkým a navíc velmi proměnlivým množstvím vody, proudících jejich korytem*, nikdy nedochází k narušování břehů ani dna.

V těchto průzračných a chladných pramenitých vodách se pokrývají všechny objekty, ležící na dně jejich koryta (kameny apod.) mechem a dalšími vodními rostlinami.

Bližším pozorováním těchto jemných výhonků s překvapením zjistíme, že se navzdory bouřlivě proudící vodě téměř nepohnou.

Teprve podrobnější pozorování nám ukáže, že tyto výhonky udržují směr, jenž vykazuje jistou souvislost se změnami venkovní teploty. Zúčastňují se prostě teplotních změn tím, že mění svůj směr.

Možná si někdo z vás již všiml toho, že loďka, zakotvená u břehu, mění se Sluncem své stanoviště, někdy dokonce stojí napříč proudem. Plavidlo, připoutané k bóji, od pramice s vesly až po parník, má v různých denních dobách různou polohu. Oba příklady platí samozřejmě při bezvětrném počasí.

Abychom se nyní vrátili k příkladu s vodními rostlinami, můžeme pozorovat, jak se tyto rostliny a mech sklánějí po proudu říčky, když se venkovní teplota výrazně liší od plus 4°C a naopak proti proudu, když se venkovní teplota pronikavě blíží plus 4°C.

Při určité konkrétní teplotě stojí konečky těchto rostlin jako hřebíky – *kolmo* ke směru proudu.

Je však zapotřebí výslovně zdůraznit, že všechna tato pozorování mohou být prováděna pouze ve vodě se zdravou teplotou.

Když takovou vodu náhle zbavíme ochrany, například vykácením vegetace na jejích březích, a umožníme tím Slunci, aby začalo uplatňovat svůj vliv na tekoucí vodu prostřednictvím přímého dopadu svých paprsků, stav vyrovnané harmonie, který zde až doposud vládl, v tom okamžiku zmizí.

Následkem toho mění vodní proud svou barvu a svůj charakter,

začne docházet k napadání břehů a poškozování dna, plovoucí sediment se začne uvolňovat a v oblasti s nebezpečím rozvodnění se také okamžitě rozvodní.

To, co člověk činí, aby se vyhnul nebezpečí, jež je spojeno s podobně zdevastovaným vodním tokem v okamžiku živelné pohromy, se označuje termínem zkrocení divoké bystřiny, ve skutečnosti však k žádnému zkrocení nedochází, nýbrž se jen zadělává na větší problém a nová nebezpečí.

Totéž platí pro regulace vodních toků a řek. Abychom poukázali na větší příklad, jmenujme nyní regulační práce na dolním toku Dunaje, kde dnes bylo proměněno 950 000 hektarů půdy v záplavových oblastech v systém hrází a tím byla kultivovaná půda bez náhrady ztracena. Profesor Vidrasku píše v „Neuen Freien Presse": „Naneštěstí jsme však uvěřili, že postačí, když břehům Dunaje postavíme mocné hráze ... Práce započaly, aniž bychom si dostatečně prostudovali daný problém. Kdybychom," pokračuje profesor Vidrasku, „uzavřeli vysokou vodu vysokými a mohutnými hrázemi a nedovolili pak vysoké vodě, vylít se do záplavové oblasti, pak by stoupala až do té míry, že by všechna poříční přístavní města a všechny obydlené osady podél Dunaje skončily pod vodou. Kromě toho by se tato změna nepříznivě projevila na říční a lodní dopravě, jež je už tak dosti ztížena současnými opatřeními a hráze by nám přitom neposkytly žádnou jistotu."

Jiný významný a poučný příklad neudržitelného stavu, který byl zapříčiněn uměle, nám nabízí zvýšení říčního koryta Rýna poblíž Salezu. Příčný profil údolí ukazuje, že Rýn teče po hřebeni, jehož dno se nachází až 4 metry nad nejnižší linii profilu údolí a hladina jeho vysoké vody přesahovala v roce 1890 tuto linii o 7 – 8 metrů a nakonec se přelila i přes vrcholky střech domků, ležících v údolí, a odnesla je. Plným právem pronesl vrchní zemědělský rada Otto Rappolt ve své knize „Stavba vodních toků" (Göschenská sbírka): „Hlavní příčinou tohoto nešťastného stavu je odlesnění spádové oblasti a regulační systém." Každá významnější evropská řeka nám může poskytnout dostatečný námět k přemýšlení, jaké následky může mít nesprávná regulace vodních toků. Obzvláště italské řeky Adige, Pád a Tagliamento připraví ještě italské vládě nejednu horkou chvilku a spolykají obrovské finanční prostředky, pokud nedojde k radikální změně dosavadních pohledů na regulaci.

Velmi brzy se ukáže, že tyto nesmírně rozsáhlé práce byly nejen

naprosto nesmyslné, ale že navíc způsobily škody, které jednou nebudou moci úřední místa ani jen odhadnout.

Pokud se tedy budeme držet zastaralých metod regulace horských bystřin, pak nikdy neodvrátíme stále častější katastrofy, ba právě naopak, tyto živelné pohromy budou nabývat rok po roce děsivějších rozměrů.

Následné škody bezpochyby již dnes vyvažují ty, které byly napáchány zničením horských lesů.

A.3 Teplotní spád a kinetika vody, díl 4

• Čím déle je voda chráněna před vlivem Slunce (čím déle proudí pod ochranou lesa, ...), tím déle si udrží svou energii a především svou vlečnou sílu a tím rovnoměrněji odevzdává své látky, tím pravidelněji plyne a tím rovnoměrnější je i její směr.

• Správně ošetřovaná voda, to znamená voda o správné teplotě, přizpůsobené příslušným klimatickým podmínkám, nikdy nepoškozuje své břehy.

• Vznik pouští na jedné straně a na druhé straně zase katastrofální záplavy jsou známými důsledky ošetřování vody podle současných zásad.

Nyní následuje rovněž pouze nepatrně zkrácený druhý díl zvláštního vydání s podtitulem „Zákonitosti pohybu vody po zemském povrchu (atmosférický koloběh) a jeho souvislost s regulací vodních toků". Nadpisy jednotlivých podkapitol jsme doplnili dodatečně.

I. Koloběh vody v atmosféře

Pod ochranou lesa si dokáže vodní proud udržet alespoň částečně svou rovnoměrnou teplotu. Vnější teplota však vykonává pouze tak silný nepřímý vliv, jaký je zapotřebí k postupnému snížení vlečné síly prostřednictvím slabších vířivých projevů. Zdravý les nebo chladné přítoky, doprovázející řeku na její cestě, nabízejí záruku postupného

a pomalého oteplování a tím i rovnoměrného odevzdávání živin ve prospěch nejbližšího okolí i s jeho rostlinstvem a živočišstvem (brazilský tok Amazonky nebo řeky na Jávě).

Bez zdravého lesa není zdravé vody ani zdravé krve a dochází tedy k podstatnému zhoršení fundamentálních životních podmínek. To vše díky metodám, běžným ve dnešním lesním a vodním hospodářství.

Čím déle je voda chráněna před vlivem Slunce (ochranou lesa, správně situovanými jezery a přítoky), tím déle si udrží svou energii a především svou *vlečnou sílu* a tím rovnoměrněji odevzdává své látky, tím pravidelněji plyne a tím rovnoměrnější je i její směr.

Jak si později ještě ukážeme, správně ošetřovaná voda, to znamená voda o správné teplotě, přizpůsobené příslušným klimatickým podmínkám, nikdy nepoškozuje své břehy.

Avšak nesprávně ošetřovaná voda, která většinou vykazuje příliš vysokou teplotu, má schopnost a také tendenci narušovat své břehy a přijímá z toho důvodu charakteristické rysy a vlastnosti rozbouřené horské bystřiny.

Na tomto místě by mělo být velmi důrazně vyzdviženo, že veškeré snahy, udržet vodní toky v rovnováze *korekcemi jejich břehů*, jsou marné. Nejlepším důkazem tohoto faktu jsou veškerá regulační díla, provedená podle tohoto principu, která navzdory neustálému opravování a vylepšování způsobují nové a nové škody a stojí další a další náklady.

Zvláštní význam přísluší samozřejmě i rozdělení vodních mas podle jejich různých skupenských stavů. Předčasné *odpařování* vodních mas (horké půdy) během jejich plynutí po zemském povrchu má za následek zvýšenou a jednostrannou kumulaci vodní páry v atmosféře.

Tím dochází k příliš rychlému přeorganizování vzájemně působících atmosférických teplotních spádů, což zase musí nutně vést k velkým srážkám, vichřicím a orkánům.

Zpětné účinky pozemských teplot pak vytvářejí nepříznivé teplotní spády v plynoucích vodních masách, čímž je opět nepříznivě ovlivněn úplný koloběh vody.

V podobných případech pak voda nevsakuje do půdy, nýbrž odtéká stále se rozšiřujícími koryty a – následkem příliš vysokých teplot – dostává se příliš rychle zpět do atmosféry. Tím dochází nejen k podvázání důležitého procesu získávání živin a systému jejich zásobování, ale navíc tím musí docházet i ke stále větším a nebezpečnějším povodňovým katastrofám.

S pomocí výše uvedených pojmů z oblasti teplotního spádu máme před sebou případ, kdy v důsledku silných vnějších teplotních vlivů začne docházet se zvětšujícím se teplotním odstupem od 4°C k příčnému proudění a tím rozšiřování koryta a tehdy hovoříme o nadměrném negativním teplotním spádu, jenž vede ke ztrátě rovnovážného stavu v plynoucí vodě a jenž musí vést k odhazování vlečené hmoty a sedimentu.

Odtékající voda se víc a více blíží své druhé (turbulentní) energetické formě, díky stále silnějšímu protisměrnému pohybu se dostává ze své vnitřní rovnováhy a nakonec začíná vymílat břehy, aby se zabrzdila.

Vodní toky se rozšiřují a začínají být mělčí, vliv vnější teploty je čím dál intenzivnější. Větší a větší vodní masy jsou na cestě zpátky do atmosféry. Zdánlivé mizení vody, neustále se množící vyschlá řečiště a neustálé přibývání povětrnostních katastrof – to jsou zákonité důsledky dosavadních regulací vodních toků.

Odstrašujícím příkladem následků takového zacházení s vodou jsou pouště, jež jsou v místech, kde dříve sídlily vysoce rozvinuté kultury. Vykopávky svědčí o tom, že se tehdy lidé pokoušeli udržet vodu pomocí velkolepých, bohužel však rovněž nesprávných vodohospodářských zařízení všeho druhu.

Stačí, když pohlédneme na mapu pouště Gobi, jejíž řeky vysychají na okraji neustále se rozšiřující pustiny. Nezodpovědné zacházení s vegetací a nadměrný vliv vnější teploty tohoto stupně zeměpisné šířky utvářely dnešní tvář této pouště.

Po úplném pochopení základů současných projevů zkázy a jejího procesu budeme teprve moci s naprostým opodstatněním říci, že odvrácením tohoto postupného rozkladu, tedy přestavbou energetických forem, jež přicházejí v úvahu, a to rovněž postupně od samotného prvopočátku, mohou být pouště doslova proměněny v kulturní oblasti a mohou zde být vytvořeny podmínky pro nový život.

Pojem teploty až dosud vůbec nebyl doceněn.

Voda, plynoucí ve směru terénního spádu, podléhá dvojímu vlivu. Prvním z nich je bezprostřední vliv slunečního záření a druhým je nepřímý vliv Země v zavlažované okolní oblasti. Oba zmíněné vlivy

udržují prostřednictvím změn energetických forem – a tím změn spádu – stav labilní rovnováhy v plynoucí vodě.

Mělo by tedy již být poměrně jasné, že vliv Slunce musí být větší než je vliv Země. Tento nadřazený vliv se uplatňuje zejména na horním okraji tekoucího média.

Voda v tomto úseku *překročí* následkem vlivu zvenčí takzvanou *kritickou rychlost* a začne být silně turbulentní. Pokud je vnější vliv omezen například vlivem ochrany lesa a začne tedy působit nepřímo, za předpokladu stejné stavby břehů po obou stranách, pak působí víceméně rovnoměrně.

Působí-li vnější vliv přímo (přímé sluneční záření), vyvolá tím stav nerovnováhy (přechod dne a noci). Logickým důsledkem těchto teplotních výkyvů je více či naopak méně zakřivená trajektorie proudu, než odpovídá podélné křivce koryta (bližší informace k tomuto tématu: „Vodohospodářství", sešit č.24 z roku 1930).[118]

Naplaveniny a poškozování břehů, jakož i odhazování či vyplavování vlečeného materiálu, které z toho vyplývá, je nutno hodnotit jako totožné s případem naplavenin, vzniklých v důsledku výše uvedeného narušení rovnováhy.

Budiž opět s mimořádnou naléhavostí zdůrazněno, že usazeniny *v zemském nitru* (za nepřístupu vzduchu) nastávají při teplotě *blížící se* plus 4°C, zatímco *na zemském povrchu* (za přístupu vzduchu) se tyto usazeniny tvoří naopak tehdy, když se teplota *vzdaluje* od plus 4°C.

K tomuto závažnému vnějšímu vlivu přistupuje ještě vliv tepla, vzniklého třením (mechanický vliv).

Chladná a zdravá horská voda, rychle proudící po dně a mezi stěnami (břehy) koryta, vytváří na uvedených styčných plochách v důsledku místního překročení kritické rychlosti a tepla, vzniklého třením, drobné víry a tím i mírný protiproud.

Předběžnou podmínkou vzniku tohoto protiproudu je rozdílnost teplotního vlivu Země a teplotního vlivu zvenčí.

Čím nižší je teplota jádra vodní masy, tím vyšší je relativní rychlost pohybu. Tato rychlost nyní vyvolává ve stejném poměru reakci v podobě protiproudů, způsobených mechanickými a fyzikálními impulsy ze břehu nebo ode dna. Pokud by byly teplota, hmotnost a spád dna ve správném poměru, byla by zachována i labilní rovnováha vodní masy.

Tento stav je však z praktického pohledu nemožný. Pokud je spád

koryta příliš malý pro danou teplotu vody, nastane splavování materiálu, v opačném případě vyplavování materiálu na břeh.

Spád dna se tedy nastaví podle teplotního spádu, jehož stabilita opět závisí na tom, zda bude vodnímu toku ponechána ochrana lesa ve správném rozsahu a správném složení (včetně přítoků).

Udržení plynulosti vodního toku je tedy závislé výlučně na správném udržování lesa a proto je dnešní nezbytnost regulace vodních toků již pouze následkem nesprávného udržování lesa.

Pokud bude na tomto místě vznesena námitka, že k získání orné půdy musí být les navrácen do původního stavu, můžeme odpovědět, že správných poměrů může být do jisté míry dosaženo i tím, že se místo lesa vytvoří odpovídající náhradní prostředek (správně založené retenční nádrže a průtočné profily), které mohou při nedostatku lesů natrvalo zajistit důležitý stav labilní rovnováhy.

Za těchto předpokladů se dá dosáhnout i stavu, v němž se dají pozorovat přírodní jevy. Když se tedy vodní rostliny naklánějí po proudu či proti proudu, není to nic jiného než účinek mírného kolísání a proměnlivosti teplotního spádu. Klidné konečky mechových keříčků, stojící pravoúhle ve vodním proudu, naznačují, že jazýček vah právě stojí na nulovém bodu, že zde existuje ten správný rovnovážný stav.

Výše popsaná tvorba vírů (protiproud) se udržuje ve správném rozsahu tak dlouho, dokud v hlavním proudu vodní masy vládnou správné teplotní poměry.

Jakmile je následkem odlesnění umožněn přímý vliv Slunce, dochází na bočních stranách horních styčných ploch k silné tvorbě vírů (turbulencí). Střední jádro vodní masy *spěchá kupředu* a překračuje *kritickou rychlost*. Roztočení turbulence v těchto středních vodních masách namísto zvýšení rychlosti je dosud nevysvětleným jevem s ohledem na příčinu jeho vzniku. Svým způsobem je jakousi nouzovou brzdou pro příliš rychle proudící vodní masy a vědecky dosud nevysvětleným prostředkem k udržení rychlosti vodního proudu na nakloněné rovině (ve spádu).

Náhle se dostaví reakce v podobě prudkého protipohybu. Celá vodní masa je v brzdné křivce vržena vpravo či vlevo. Vzniká výmol jako důsledek příliš velkého a příliš prudkého zabrzdění proudící vody, jež nyní vede k notoricky známému poškozování břehů a dna koryta.

Dnešními ochrannými opatřeními ovšem nepřichází zlepšení či dokonce zrušení těchto jevů, dochází naopak k jejich podstatnému

zhoršení. Zde bych rád upozornil na skutečnost, že podobným procesem vzniká například i lavina, k jejíž prevenci se dnes používá – podobně jako u vody – čistě mechanického působení, aniž by se braly v úvahu fyzikální příčiny. Neustále se hledají cesty, jak odstranit pouze mechanické účinky.

Vlastním smyslem této tvorby vírů, dosahované mechanickými a fyzikálními cestami, je možnost provzdušnění vodní masy, teplotní vyrovnání a změna kinetické energie, jejímž dalším důsledkem je změna tvaru břehů a dna.

Spád dna je tedy *sekundárním projevem teplotního spádu.*

Příčná pozice proudících vodních mas, rozšíření vodního proudu, k tomu stále intenzivněji se projevující vnější vliv a konečně odpar vody ještě po cestě (vysychání řek), vznik pouští na jedné straně a na druhé straně zase katastrofální záplavy, to jsou známé důsledky ošetřování vody podle současných zásad. Tento konečný výsledek je ovšem zcela správným a zákonitým důsledkem současného způsobu aplikace vodohospodářství. Přesně v poměru k stále většímu objemu finančních prostředků, obětovaných na dnešní regulaci vodních toků podle současných metod, i katastrofy a zhoubné následky musí v tomtéž poměru nabývat síly a počtu.

II. Pohyb pstruha v tekoucí vodě se zřetelem k příjmu potravy

> • *Když se pstruh poleká, bleskurychle se přemístí proti proudu a po čase zaujme opět své původní stanoviště.*
> • *Příčiny úbytku našeho někdejšího bohatství ryb je často nutno hledat v nedostatku čisté vody již v horních tocích řek, jež již neproudí z křišťálových pramenů, obtěžkána živinami, nýbrž pochází z průsaků a je z tohoto pohledu prázdná.*

V předchozím textu jsme si v hrubých rysech objasnili vlivy, kterým je vystavena voda jako médium.

V následující části půjdeme dál a ukážeme si, jak závislé jsou bytosti, žijící ve vodě, a jak se na nich projeví každá chyba, kterou lidé učiní.

Ve zdravé vodě najdeme již těsně pod pramenem zdravé a – jak známo – velmi chutné horské pstruhy. Tento *duhový pstruh*, žijící bezstarostně a mírumilovně ve zdravých vodních poměrech, připomíná pod lupou pečlivého pozorovatele lehounký střídavý pohyb výše popsaných konečků mechových keříčků.

Tomu, kdo umí pozorovat, se nyní nabízí spousta velmi zajímavých vjemů. Pochopí účelnost i těch nejmenších pohybů pstruha a začne chápat i to, že lidský rozum má teoreticky i prakticky nutkavé sklony ubírat se nesprávnou cestou, i když mu příroda vytrvale, s neustálým opakováním a v nesčetných nuancích, demonstruje tu správnou cestu.

S výjimkou doby tření je důvodem každého sebenepatrnějšího pohybu jen a pouze příjem potravy. Nepatrné změny pozice směrem k hladině či do hloubky paralyzují[119] změny v pohybu potravy, vyvolané vnějšími vlivy. Když se pstruh poleká, bleskurychle se přemístí proti proudu a po čase zaujme opět své původní stanoviště.

Pomocí jednoduchých prostředků se dá zjistit, že pstruh stojí obvykle přímo v ose proudu hlavní vodní masy, v místě, kudy proudí částice vody o teplotě, jež se nejvíce blíží plus 4 °C, kde je tedy nejmenší turbulence. Částice vody, proudící touto osou, mají díky uspořádanému pohybu směrem vpřed relativně nejvyšší rychlost a v této energetické linii, ve vlastní ose proudu, se pohybují všechna cizí tělesa, jež jsou těžší než voda, tedy i krmivo pro pstruha.

Dokud zde existují zdravé poměry – to znamená, dokud jsou střední vrstvy proudící vody (její jádro) ve správném poměru ke spádu dna koryta a ostatních křivek, objevují se u horního okraje břehů silnější a směrem pod hladinu menší a menší víry. Za takových poměrů se ani osa vodního proudu téměř nemění.

Víry, probíhající po okraji, vytvářejí drobné výmoly, jež jsou úměrné nezbytnému rozšíření a zmenšení hloubky vodního proudu, rozpouštějí na obou březích součásti půdy a tím i krmivo pro ryby (například červy, zdržující se s oblibou na vlhkém okraji břehu). Díky tomuto rozšíření se začne stále více uplatňovat vnější vliv, jenž se postará o zmenšení vlečné síly a tím zajistí i nadále konstantní usazování solí, ovšem o čím dál nižší kvalitě. K večeru se teplotní spád opět přiblíží pozitivní energetické formě a v noci dochází opět k uvedení sedimentu do pohybu. Současně se v noci dostává voda o vysoké hodnotě až do dolního toku řeky (sníží se intenzita usazování).

Při odpovídající teplotě se vodní tok řídí zcela sám. Příliš velký obsah vlečeného materiálu, vyplavování předmětů či trhání břehů – to jsou ve zdravých vodách absolutně neznámé jevy.

Správně temperovaný vodní tok se nejen ve správném poměru rozšiřuje, on se v dolním toku prohlubuje do té míry, že si samostatně vytváří takové vhodné podélné profily při proměnlivých příčných profilech, jaké jsou schopny zajistit odsunutí sedimentu, jenž se při spořádaných lesních poměrech vyskytuje jen v nepatrném množství.

Pokud se v povodí takových vodních toků, nedotčených dosud lidskou rukou, vyskytne vysoká voda, zesiluje se vliv nižší okolní teploty, která obvykle vládne v těchto případech, s přibývajícím množstvím vodní masy. Teplotní spád se – stejně jako v noci – začne blížit pozitivní energetické formě a vodní masy odplynou díky snížené teplotě zvýšenou rychlostí, aniž by se přelévaly přes břeh a aniž by jej jakkoliv narušovaly. Teplotní spád působí primárně a spád podloží je v tuto chvíli nepodstatný, pokud je odvádění vodních mas regulováno správným nastavením teploty odpovídajícím zrychlením jejich pohybu ve správném poměru.

Kdyby se vodní proud nezmělčoval, nemohlo by v něm dojít k úbytku vlečné síly. Nemohlo by se tedy uskutečnit uvolňování živin z vody, protože v hloubce by se stále držela nízká teplota.

Ve správně ošetřených (nebo lépe řečeno při správných) lesních poměrech a při neošetřených vodních poměrech se při zvýšení množství vodní masy v dolním toku vytvoří správný profil a při dalším přibývání množství vody se vytvoří odpovídající vliv zespodu, čímž se oslabí přetlak shora a vyplavování vlečeného materiálu a vylití vody z břehů je na dolním toku již téměř nemožné.

Čím větší jsou vodní masy, tím větší je v tomto případě – díky nastolení správného teplotního spádu – také rychlost pohybu, i když geometrické poměry zůstávají stejné (spád). Vytvořením správného profilu vyvolá teplotní spád sám od sebe energie, potřebné k odvedení podstatně větší vodní masy. Nezbytnou energii, potřebnou k odplavení vlečeného materiálu v dolním toku, dodávají hlavnímu vodnímu proudu boční přítoky o nižší teplotě.

Současnými metodami regulace vodních toků se musí vnější vliv projevovat čím dál bezprostředněji a tím i výrazněji. Okrajové víry zesilují, vodní masy středního proudu spěchají rychle kupředu a v masách, proudících po stranách tohoto jádra, dochází neustálým zrychlováním stále častěji k překračování kritické rychlosti. Linie proudu je díky vymílání břehů čím dál nevýraznější, koryto se rozšiřuje a naplaveniny jsou čím dál větší. Také pstruh musí častěji měnit svou polohu, aby si zajistil potravu, která již neproudí středem jako dřív.

Pomalu mu zde začíná tvrdý boj o každodenní chléb, stejně jako u lidí, kteří tuto situaci způsobili svým nerozumem, a s ohledem na další vývoj začíná vést zcela nesmyslný boj o holou existenci.

I jinak mírumilovný pstruh se začne chovat podle práva silnějšího. Povaha dravce mu ovšem nadále umožňuje existenci, jež je již v tomto stádiu časově velmi omezena, protože vodní proud a voda již onemocněly a řeka začíná vysychat.

Pozorujeme-li drobný mikroskopický život ve vodě těsně pod pramenem pod vlivem světla a Slunce (tepla), pochopíme, proč ryby v období tření vyhledávají určitá místa v blízkosti pramene řeky.

Rybí matka hledá vhodné místo k výchově svého potěru čím dál obtížněji. Takové místo musí dosud nemotornému rybímu dorostu nabídnout bezproblémový příjem potravy a tím i možnost začít svůj život. Příčiny úbytku našeho někdejšího bohatství ryb je často nutno hledat v nedostatku čisté vody již v horních tocích řek, jež již neproudí z křišťálových pramenů, obtěžkána živinami, nýbrž pochází z průsaků a je z tohoto pohledu prázdná.

Tato voda, nezdravá již u samotného pramene, nemůže nabídnout žádné zdravé poměry ani směrem dolů po proudu. Místo mírného náskoku vpřed proudící středové masy a sbíhavého pohybu vodních částic je celá středová masa silně turbulentní, energie jsou následkem odvrhování vlečené hmoty nasměrovány proti břehům, přičemž dochází k napadání břehů a ke tvorbě ostrůvků.

Zde je nutno poukázat na jeden zásadní omyl. Člověk pohlížel na toto překotné proudění střední vodních mas jako na trvalé zrychlení vody. A právě toto domnělé zrychlení je ve skutečnosti nezbytným předpokladem jejího vnitřního zabrzdění zesílením turbulence na úkor zvýšení rychlosti. Každý až dosud provedený matematický výpočet tohoto procesu musel proto dospět k právě opačnému výsledku (efekt reakce).

Závěrem se tvoří nejen křivka v horizontálním směru, voda se dokonce začíná navíjet. Silně zahřátá voda na hladině se dostává do silných turbulencí a zůstává pozadu za chladnější vodou, proudící ve větší hloubce. Méně ohřáté spodní vrstvy vody spěchají kupředu,

mění svou konzistenci a zůstávají opět pozadu. Při určité rychlosti tak – tentokrát mechanickou cestou –vznikají protiproudé vodní válce, které vracejí krmivo, plující ve vodě, vzhůru a zpět směrem k prameni. Nadměrné odpařování zardousí hmyz, tančící nad vypařující se vodní hladinou, který pak padá do vody a tvoří zde žrádlo pro pstruhy a vlaštovky.

Dokud vládnou zdravé poměry, má pstruh nadbytek a má k dispozici velký výběr. V chladné a průzračné vodě si stojící pstruh pohodlně prohlédne každý kousek potravy, který k němu připlouvá a stačí, když otevře ústa. Se znaleckým přehledem se vyhne udici. Berou nanejvýš malí pstruzi, kteří stojí mimo hlavní proud a kteří hladově hltají každý kousek potravy, který pluje nestandardní drahou.

Když začne být parno, teplota začne strmě stoupat (negativní teplotní spád) a veškerá masa vody středního jádra se dostane do turbulence. Pstruh začne neklidně a hladově kroužit kolem dokola, začne vyskakovat nad hladinu, aby ulovil nízko letící mušky a komáry a protože je z hladu nepozorný, stává se snadnou kořistí rybáře, který dobře ví, že při takovém počasí berou i velcí pstruzi, dosud však neměl tušení, proč tomu tak je.

Totéž samozřejmě platí i po dešti, kdy se musí smíchat nová voda s původní říční vodou a během tohoto procesu dochází k silné turbulenci. Ve vodě tedy nastávají neuspořádané poměry, které neumožňují řádný chod potravy a pstruzi pak mají hlad.

III. Princip pohybu živočichů ve vodě a ve vzduchu

• Pstruh ve zdravé, průzračné a chladné horské vodě stojí přímo v páteři proudu, to znamená tam, kde proudí proud vody, který se nejvíce blíží teplotě plus 4°C.

• Když pstruh rychle pluje proti proudu, dýchá velmi intenzivně. Když pstruh uplouvá, dává svým žábrám svým způsobem plný plyn.

Na předchozích příkladech jsme si ukázali, jak je médium voda ovlivňováno změnami teploty. Na následujících příkladech bychom si

měli demonstrovat změny v chování živočichů a jiných plovoucích těles při různých teplotách.

Princip pohybu ryby ve vodě či pohybu ptáka ve vzduchu je tu i tam stejný. Existují zde pouze logické konstrukční rozdíly, jež lze vyvodit z rozdílných vlastností příslušných médií. Každý z těchto principů je ovlivňován projevy reakce, které umožňují dosažení požadovaného efektu, jímž je účelný pohyb vpřed.

Pták má – stejně jako ryba – možnost odstranit odpor proti svému pohybu v příslušném médiu prostřednictvím fyzikálních procesů a tedy bez vynaložení přílišné námahy nebo jej přinejmenším alespoň v pravou chvíli výrazně sníží. Když si to uvědomíme, dostane se to, co jsme až dosud pokládali za nemožné, to znamená velký výkon s minimálními vynaloženými prostředky, opět do oblasti reality a základní pilíř obecně přijímaných zákonů zachování energie se poněkud otřese v základech.

Odpor a tření, jež podle přírodních zákonitostí rostou s druhou mocninou rychlosti, jsou díky výše zmíněným fyzikálním momentům bez náhrady zrušeny. Díky využití těchto nových úhlů pohledu, jež máme k dispozici, musíme v praxi překonat ve vhodném okamžiku médium, které neklade prakticky žádný odpor.

Opět je nezbytné podrobněji studovat energetické formy, které se zde dostávají ke slovu, abychom dokázali uměle napodobit a využít tento ideální pohyb pro své cíle ve vzduchu či ve vodě.

Je přece pozoruhodné, jak se pstruh vzhledem ke své nepatrné síle dokáže pohybovat takovou rychlostí vzhůru proti proudu, a na první pohled je rovněž nanejvýš záhadné, jak je například právě pstruh schopen zůstat klidně stát bez hnutí v tak rozbouřených vodách, v nichž se ani člověk neudrží zpříma bez vynaložení skutečně velkého úsilí.

Pstruh ve zdravé, průzračné a chladné horské vodě stojí přímo v páteři proudu, to znamená tam, kde proudí proud vody, který se nejvíce blíží teplotě plus 4°C.

Svou hladkou a kluzkou pokožkou – tedy zpočátku prostřednictvím čistě energetické formy – ovlivňuje rychlost vody, která proudí kolem něj. Voda, vytlačená tělesným objemem pstruha, se nejprve dostane pod tlak a pak sklouzne po jeho slizkém těle větší rychlostí než vzdálenější částice vody. Okamžitým důsledkem je překročení nejvyšší rychlosti vody, dané její momentální teplotou, čímž dochází k zesílení

turbulence. Protiproudem vody vzniká v tomto místě neutrální zóna, v níž dokáže pstruh stát absolutně bez námahy.

Když se voda vnějším vlivem příliš oteplí, reakce je pak slabší, zejména však dojde k tomu, že pohyb a protipohyb se dostanou ze vzájemné rovnováhy a pstruh je pak zavlečen daleko dolů po proudu.

V opačném případě, to znamená tehdy, když teplota náhle poklesne, je pstruh vytažen vzhůru proti proudu. Na velké změny v bodu labilní rovnováhy reaguje okamžitě změnou svého stanoviště, odpovídající změněným poměrům, aby byla opět obnovena hrubá rovnováha mezi pohybem vody, reakcí na něj (protipohybem) a tělesnou formou.

Naznačené zjednání stavu labilní rovnováhy probíhá pouze prostřednictvím zesílení turbulence čistě mechanickým způsobem.

Avšak s pomocí dýchání žábry, tedy pomocí *čistě fyzikálních impulsů* dokáže pstruh podnikat nejen velké a rychlé pohyby, nýbrž je schopen zneškodnit i menší nesrovnalosti. Účinky, vyvolané tímto způsobem, jsou v příkrém protikladu s nepoměrně menší vynaloženou silou pstruha a proto mohou dosáhnout až nezvykle velkého výkonu.

Pstruh je okamžitě zahnán proudem, jakmile přistane dýchat žábrami. Když pstruh rychle pluje proti proudu, dýchá velmi intenzivně. Když pstruh uplouvá, dává svým žábrám svým způsobem plný plyn.

K vysvětlení tohoto procesu:

Tvar výše popsaného, mechanickým způsobem vytvořeného protisměrného víru, přizpůsobeného velikosti těla a druhu pohybu, poskytuje pstruhovi takříkajíc stav hrubé rovnováhy.

Jazýčkem na vahách stavu labilní rovnováhy je však možnost zvýšení rychlosti proudu fyzikálními prostředky, přičemž je s pomocí tlaku žáber zvyšována turbulence (protisměrný pohyb). Dýchání žábrami neslouží, jak ještě uvidíme, pouze k dodávce vzduchu, nýbrž také k pohybu vpřed, což je uspořádání, ukazující přírodu opět jednou v celé její velikosti.

Pstruh zvětšuje rychlost vody rychlým a hlubokým dýcháním do té míry, že velké vodní masy, jimž je odebrán kyslík, jsou vedeny žábrami podél jeho těla, čímž mohou být vytvořeny zvýšené turbulence ve smyslu potenciálu, jako protisměrným pohyb téměř libovolné formy a síly.

Tímto způsobem se mohou zmnohonásobit původní víry, vytvořené čistě mechanickým způsobem, a pstruhovi pak stačí jen správně nasměrovat svou ocasní ploutev, aby využil reaktivního účinku. Konečným efektem je rychlé odplutí pstružího těla proti směru proudu vody.

Během přestávky v dýchání působí mechanické víry samostatně. Slabé šroubovité pohyby ploutvemi narušují víry, vyrobené mechanickým způsobem (narušení víru tvorbou jiného víru) a – pstruh je zahnán. S prvním nádechem stojí pstruh opět i v tom nejbouřlivějším proudu bez hnutí.

Tajemství dosud záhadné teorie pohybu ryby ve vodě tkví pouze ve využití zákonitostí pohybu vody, které byly až dosud naprosto neznámy. Po všem, co jsme si zde řekli, již nám snad nebude znít příliš cize, když nyní prohlásíme, že nejen dnešní typy vodních energetických zařízení (turbíny), nýbrž i loď na vodě, stejně jako vzducholoď či letadlo, jež působí proti zákonitostem v médiu, ať už se jedná o vodu či o vzduch, nejsou ani ekonomické ani spolehlivé.

V původním textu nyní následuje aviatický výlet. Viktor Schauberger měl i pro pohyb vzduchem jisté vizionářské nápady. Zdůrazňuje však, že letectví dosud není na potřebné úrovni. Jeho důvod k zamyšlení, že pilotáž dosud nedisponuje dostatečnými zkušenostmi, již mezitím dávno pominul. Vždyť se konečně psal teprve rok 1931.

Bylo to ovšem teprve několik let poté, co se lesník postaral o všeobecný rozruch se svým promyšleným zařízením na plavení dříví. Toto zařízení představovalo podstatné zlepšení oproti tehdejšímu způsobu plavení. Viktor Schauberger však tím dal lačným vlastníkům lesů do rukou metodu, s jejíž pomocí mohli odlesnit i velmi vzdálené oblasti a odtransportovat dřevo s velkým ziskem do údolí.

IV. Kácení lesa a důsledky plavení dříví

• Skutečně to již došlo tak daleko, že všechny kdysi zdravé alpské říčky, plné ryb, se bez výjimky staly pustými a zruinovanými vodními stokami, jež v období vysoké vody vrhají do údolí obrovská množství materiálu, jímž dokážou napáchat obrovské škody, a v normálním období pak vysychají. Poslední ránu jim uštědří elektrická zařízení, vznikající nyní na každém rohu.

• Je nemyslitelné pojednávat o vodě pouze pomocí matematických vzorců. Ke správnému zacházení s vodou je zapotřebí především velký zájem a současně i velký cit, což jsou podobné vlastnosti, jaké musí mít dobrý lékař.

Když ... se budeme zabývat snad nejstarší technikou – plavením dříví – a když si uvědomíme, že navzdory obrovským škodám, které tato technika napáchala a které se již dnes ani nedají vyčíslit, se stále ještě tento způsob přepravy dřeva provozuje, nedostává se nám dostatečně ostrých slov, jimiž bychom mohli zkritizovat tuto jednoduše nepochopitelnou zvrácenost.

Vykácením lesa se místní dopravní prostředek – lesní řeka – zbavuje své dosavadní ochrany a dostává se na volný vzduch. Zákonitým důsledkem tohoto faktu je již výše popsané zničení vodního toku. V tomto stádiu tomu dá korunu ještě plavební mistr, který použije velký proud vody z takzvaných *plavebních zádržných nádrží.*

Dosáhne tím přesně toho, co není žádoucí, přesněji řečeno toho, čemu by se měl za každou cenu vyhnout. Namísto toho, aby bylo dřevo odplaveno po proudu, díky domněle nápomocnému opatření začne být vyhazováno z koryta na stranu a začne se potápět na dno.

Aby se tomu vyhnul, provede nyní lesník stavební úpravu břehů, což od něj mimochodem převzali i pozdější regulátoři vodních toků. Výdřevy, kamenné bloky či krabice, podélné a příčné prahy a podobná opatření měla nyní udržet dřevo pokud možno v korytě.

Tato opatření mají, stručně řečeno, následující efekt: Dřevo nyní proudí společně s vodou podél hladkých říčních stěn podobně, jako tomu bylo v případě proudění vody kolem hladkého pstružího těla. Vznikají mnohem větší turbulence, než tomu bylo dříve. Stěna z kamenných bloků je hned zezačátku podemleta a po krátkém čase se zhroutí. Dokud však toto ostění drží, jsou vodní masy nuceny proplouvat v úplně nesprávné formě a díky rychlému dopřednému pohybu dřeva ztrácí voda jakékoliv vedení.

Díky reverzním silám, které zaznamenávají během proudu upraveným korytem znatelný vzestup, voda obeplouvá a ničí zakončení provedené stavební práce. Akumulované síly se po vyplutí vody z jejího obezdění vrhnou na nyní již nechráněné břehy a úplně je zničí.

Dalším nezbytným důsledkem jsou pak opravy a další ochranná stavba a tak postupně vzniká řetězec (krysí ocas) pobřežních prací,

které vznikají za enormních nákladů a nejenže zabrání racionálnímu plavení dřeva, tato pobřežní díla jsou právě při vysoké vodě těmi nejnebezpečnějšími průplavy, urychlujícími proud vody. V těchto průplavech se vytvářejí a ukládají již výše několikrát zmíněné potenciální síly. Daleko v údolí, kde nikdy dříve nebezpečí nehrozilo, se pojednou objevují ničivé povodňové jevy, jež přicházejí nečekaně a nezvykle a ve svém širokém dosahu ničí kvalitní ornou půdu, která je již dnes dostatečně vzácná i bez použití ničivých dřevařských a lesnických technik.

Skutečně to již došlo tak daleko, že všechny kdysi zdravé alpské říčky, plné ryb, se bez výjimky staly pustými a zruinovanými vodními stokami, jež v období vysoké vody vrhají do údolí obrovská množství materiálu, jímž dokážou napáchat obrovské škody, a v normálním období pak vysychají.

Poslední ránu z milosti jim uštědří elektrická zařízení, vznikající nyní na každém rohu. Pokud budou naši vodohospodáři pokračovat v praktikování dosavadních metod a pokud sáhnou ještě i po horských vodách, jejichž zbytky jsou dosud alespoň částečně zdravé (Tauernská elektrárna), pak zažijeme v nejbližších desetiletích, že všechny ty vodní elektrárny, vybudované s vynaložením tak nesmírných prostředků, zůstanou stát bez vody a my navíc ztratíme poslední zbytky úrodné půdy, kterou máme dosud k dispozici, i když již poskrovnu.

Dokud se lesník přidrží toho, co je možné, pak dokáže využít potoka, vytékajícího téměř z každého lesa a dodat dřevo, tento lesní poklad, téměř bez dalších nákladů.

Pokud však lesník (v tomto případě bychom již měli spíše hovořit o lesním chuligánovi) již překročí tuto mez a změní-li základní formu, v níž ještě dokáže les prospívat (když v něm začne kácet), příroda se začne bránit. Vykácení lesa vede okamžitě ke zničení vodního toku, ke zničení jediného rentabilního přepravního prostředku. Vykácení lesa, který je odříznutý od vody, se již nevyplatí ani při poměrně malých vzdálenostech a proto je tento les zachráněn na náklady člověka. Náhradní dopravní prostředky, především lesní železnice, se v praxi jen zřídkakdy osvědčí, protože musí přepravit obrovské množství dřeva, aby se jejich investice vůbec amortizovala. Pokud se podnikatel pokusí v těchto případech vydělat si na své náklady tvrdě prosazovanou těžbou, ohrozí tím celé národní hospodářství a stát, který si bezezbytku uvědomí skutečné souvislosti a pochopí nebezpečí, které

sounáležitost s přírodou, nejenže ničí a rozbíjejí svou vlastní existenci, nýbrž připravují se do slova a do písmene i o poslední možnost uzdravení a obnovy.

A.4 Příklady zvláštního chování vody v závislosti na teplotě

• Každý výskyt vody na Zemi a každá změna, týkající se vody, může být pouze důsledkem tepelného pochodu.

Série článků Viktora Schaubergera v časopise „Vodohospodářství" vyvolala přirozeně některé prudké reakce. Konkrétně odborníci na hydrauliku a vodní stavby vznášeli své námitky proti tomu či onomu. Rovněž byly zpochybňovány některé události, popisované Viktorem Schaubergerem. Schauberger se proto ve svých dopisech redakci pokoušel o ospravedlnění a snažil se uvést prominentní svědky zvláštního chování vody v závislosti na venkovní teplotě.

Teplo a voda

V odpovědi „Teplo a voda" pana Ing. Rosenauera (Sešit č.1, ročník 1931) je reklamován nedostatek důkazů k pozorováním, která jsem prezentoval ve své stati „Teplotní spád a kinetika vody".

Uvádím tedy: V letech 1911 až 1914 a 1918 až 1924 jsem v níže uvedených oblastech vypozoroval, že při velmi rozdílných teplotách, například po velmi suchém podzimu, po vyschnutí všech pramenů, s příchodem tuhých mrazů, začala velkou silou pronikat vzhůru z velkých hloubek teplá voda, vzlínala prostřednictvím kráterů, trhlin a děr apod. Po ochlazení se tato voda vracela zpět do zemského nitra formou trychtýře a tento návrat byl doprovázen velkým rachotem.

Oněmi oblastmi byly: Ödská jezera (okres Grünau), v místním názvosloví zvaná též „hřmící jezera", Lahnerské horské pastviny (Ledovcový kotel Stier), Bauernschlagské horské pastviny (nad novou hájovnou), Kasbermuldenské horské pastviny, Luketerský les, Mangstlberg (od hájovny Hofjäger až po Pärnstal a zejména u takzvané „E" – zdrže).

Naopak po dlouhotrvajícím dešti a při příchodu teplého počasí vzlíná chladnější voda. Je charakteristické, že v tomto případě jsou vyplavováni z hloubky až 30 cm dlouzí jeskynní macaráti, čímž se vysvětluje přítomnost velkého počtu vran v této oblasti.

Zvlášť vypovídající případ se odehrál za přítomnosti svědků v říjnu roku 1923. V tomto roce byl památný suchý podzim. Náhle se při venkovní teplotě mínus 12°C naplnila teplou vodou „E" – zdrž Steyerlingského plavebního zařízení; přibližně 1500 krychlových metrů vody vystoupilo během 10 minut na levé straně „E" – zdrže z kráteru v blízkosti starého Pärnstalského napajedla, naplnilo nádrž a po ochlazení zmizelo během okamžiku za hlasitého rachotu opět do hlubin.

Zdůrazňuji, že tyto oblasti jsou – jak známo – ohrazenými loveckými honitbami, jež nejsou všeobecně přístupné.

Některé příklady

O několik sešitů „Vodohospodářství" později, ještě stále však v roce 1931, doplňuje Viktor Schauberger zprávu o svých zkušenostech, protože inženýr Rosenauer se mezitím opět přihlásí ke slovu.

Příklady, které byly uvedeny v sešitě č.3 „Vodohospodářství", pocházejí z období, kdy ani níže podepsaný dosud nevěděl, že každý výskyt vody na Zemi a každá změna, týkající se vody, může být pouze důsledkem tepelného pochodu.

Z období, kdy byl níže podepsaný dosud schopen provádět podrobná pozorování přímo na místě, se bohužel nemohly dochovat písemné záznamy o jejich číselných výsledcích, protože teprve odpovídající shrnutí zprvu nepochopených přírodních příkladů přineslo kýžený výsledek a pochopení jeho opravdového významu.

Aby mohl poskytnout další „podrobné příklady", jak je pojmenovává sám Viktor Schauberger, pokračuje popisem jednoho ze svých vlastních zážitků a několika svědectvími třetích osob.

V létě 1920 pršelo nepřetržitě téměř celý týden. V sobotu odpoledne však bylo jasno a *horko*.

Přestože tolik pršelo, nedalo se konstatovat rozvodnění potoků. Ve 4 hodiny odpoledne oné soboty procházel tehdy šestiletý syn autora při svém návratu ze školy podél takzvaných „stěn" za plného slunečního svitu. Večer se vracel autor ještě s jedním mužem z revíru domů. Bez jakéhokoliv zvláštního podnětu náhle přišla vysoká voda, před níž se člověk mohl zachránit jedině tím, že rychle vystoupil výše do skal. Tento případ zůstává v autorově dobré paměti z důvodu nebezpečí, do něhož se tehdy chlapec mohl dostat. Příčiny, proč za určitých předpokladů se musí *po* dešti dostavit vysoká voda, byly odhaleny teprve o mnoho let později.

Pan sekční šéf ve výslužbě Ing. Loew píše o dvou následujících případech:

1. Byl červenec 1902 nebo 1903, přesnější časové určení si již nevzpomínám. Místo: Bukovina, povodí Moldovita, velký, uzavřený pralesní komplex s typickou pralesní pokrývkou půdy. Po delším období sucha přišel velký déšť, který trval s větší či menší silou po dobu přibližně šesti dní. Vzpomínám si velmi přesně, že posledního dne tohoto dlouhého deště byla všeobecně očekávána velká voda, která však toho dne nepřišla, nýbrž se dostavila teprve po skončení deště, kdy udeřila s neslýchanou silou, jako by v tom okamžiku les náhle ztratil svou *schopnost zadržovat vodu*.

2. Na hoře Rareu v Bukovině pramení na severozápadním úpatí jedné ze skal, tvořících vrcholek, velmi chladný a po celý rok vydatný a hojně vyhledávaný pramen. Protože lokální srážková oblast, která by přicházela v úvahu jako zdroj napájení tohoto pramene, má rozlohu jen několika hektarů a protože další dva další nejvyšší vrcholky Dzumaleu a Pietrossanu jsou od sebe odděleny sníženinou, která leží mnohem níže než dotyčný pramen, zůstává otevřena otázka, odkud bere tento pramen svůj silný a stabilní proud vody. Rareu je zalesněna po celém svém obvodu až nahoru k prameni.

Pan ministr zemědělství Thaler byl té dobroty, že poskytl následující příklad a pověřil autora, aby jej použil ve své stati:

„Můj dům (dům pana ministra) leží vysoko v horách a tam hraje voda důležitou roli. Jako každoročně, i roku 1911 se objevil hned vedle domu pramen takzvané májové vody.[120] Rok 1911 byl mimořádně

suchý. S obavami jsem neustále sledoval tento pramínek. Když začalo přicházet čím dál větší *sucho*, začal pramínek prýštit z místa, položeného asi o 20 kroků *výše* do kopce. Čím *sušší* bylo toto roční období, tím *vydatnější* byl pramen vody z tohoto nového, výše položeného zdroje a čím *vyšší* byla teplota a čím více pálilo Slunce, tím *chladnější* voda z něj prýštila."

Soupis použitých pramenů k příloze A

A.1 Teplotní spád a kinetika vody, díl 2 – Mírně zkrácený opis zvláštního vydání odborné publikace *„Vodohospodářství"* ze: sešit č.24, ročník 1930; původní podtitulek: „Základy regulace vodního proudu s ohledem na teplotní poměry v tekoucí vodě", jehož autorem byl Viktor Schauberger (viz také: *Implosion* č.79/80 pod titulem „Všeobecné úkoly regulace vodních toků", strany 34–51, jakož i CD-ROM „Voda – krev Země").

A.2 Teplotní spád a kinetika vody, díl 3 – Zkrácený opis zvláštního vydání odborné publikace *„Vodohospodářství"* č.6 s podtitulem: „Zákonitý pohyb vody po zemském povrchu (atmosférický koloběh) a jeho souvislost s regulací vodních toků", převzato z: *„Vodohospodářství"* ročník 1931, sešit č.6 (viz také: *Implosion* č.8, strany 18 – 24, pokračování v č.9, strany 1–5, jakož i CD-ROM „Voda – krev Země").

Teplotní spád a kinetika vody, díl 4 – Mírně zkrácený opis druhého dílu zvláštního vydání odborné publikace *„Vodohospodářství"* s podtitulem: „Zákonitý pohyb vody po zemském povrchu (atmosférický koloběh) a jeho souvislost s regulací vodních toků", převzato z: *„Vodohospodářství"* ročník 1931, sešit č.10 (viz také: *Implosion* č.9, strana 9 a další, pokračování v č.10, strany 1 – 14).

Příklady zvláštního chování vody v závislosti na teplotě

Teplo a voda – Z přílohy zvláštního vydání odborné publikace *„Vodohospodářství"*, ročník 1931, sešit č.3, „Teplotní spád a kinetika vody – vliv na tvorbu stavebních l, lesní a vodní hospodářství".

Podrobné příklady – Z přílohy zvláštního vydání odborné publikace *„Vodohospodářství"*, ročník 1931, sešit č.9 a 10, „Teplotní spád a kinetika vody – zákonitý pohyb vody po zemském povrchu (atmosférický koloběh) a jeho souvislost s regulací vodních toků", strana 11.

Příloha B: Některé patenty a jejich vysvětlení

Při vynalézavém čerpání tekutin se dá například výrazně snížit odpor tření tekutiny o vnitřní stěnu čerpací trubky.

Viktor Schauberger v dopise, adresovaném rakouskému patentovému úřadu stran jeho „spirálové trubky", 1952.

B.1 Vedení vody v trubkách a korytech – patent („vířivá trubka")

Rakouský státní patentový úřad
Patentový spis č. 134543

Vedení vody v trubkách a korytech
Viktor Schauberger, Vídeň

Přihlášeno dne 12. srpna 1931 – počátek účinnosti patentu: 15. dubna 1933 – vydáno dne 25. srpna 1933.

Předmětem vynálezu je způsob vedení vody, který zvyšuje průtočné množství vody oproti hladkým potrubním vedením, stokám, kanálům, plochým korytům apod.

Podle názoru vynálezce, na němž je založen předmětný vynález, jsou projevy turbulence při vedení užitkové vody zapříčiněny mimo jiné i teplotními rozdíly v jednotlivých vrstvách vody, hlavně však tím, že voda, proudící podél jednotlivých stěn, má úplně jinou rychlost než voda, pohybující se uprostřed proudu a proto dochází v přechodové vrstvě mezi těmito proudy o různé rychlosti k valivému pohybu.

Je všeobecně známo, že abychom zabránili sedimentaci, zabudováváme do vodního koryta zakřivené plochy, podobné lopatkám turbín, mířících do středu koryta, přičemž každá z lopatek je zakřivena takovým způsobem, aby tlačila vodu od okrajů směrem ke středu. Je také známo, že se vnitřní povrch trubek vybavuje vyvýšeninami ve tvaru vnitřní spirálové šroubovice, aby vodě udělily rotační pohyb.

Vynález se týká rozvinutí těchto opatření za účelem dosažení cíle, uvedeného v předmětu vynálezu.

Na obrázku je předmět vynálezu v různých příkladech provedení. Obrázek 1 názorně ukazuje pohled dovnitř trubky, obrázek 2 znázorňuje jednu lopatku při pohledu spíše shora a zepředu vůči směru proudění a obrázek 3 tutéž lopatku z pohledu tangenciálního směru. Obrázek 4 ukazuje žlábkový odtok, provedený podle předmětného vynálezu. Obrázek 5 znázorňuje příčný řez lopatky, opatřené drážkami, vyvrtanými vějířovitě ve směru vodního proudu.

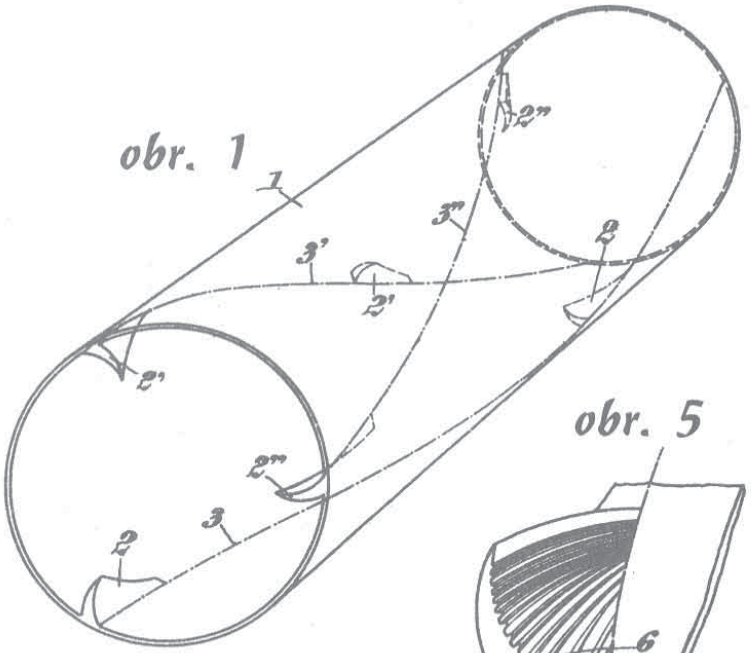
V trubkovém vedení 1 jsou zabudovány plošky o tvaru lopatek vodní turbíny 2, 2', 2". Každá skupina plošek 2, 2' a 2" leží na spirále 3, 3' respektive 3", jak je naznačeno čerchovanou šroubovicí.

Samotné plošky jsou zakřiveny podle šroubovice a vystupují ve směru proudu takovým způsobem, aby tlačily vodu ke středu trubky a aby jí udělovaly rotaci kolem osy trubky.

Na obrázcích 2 a 3, na nichž je představena jednotlivá lopatka při pohledu shora a zepředu respektive zboku, ukazuje čárkovaná přímka, zakončená šipkou a označená číslem 4, směr proudu v hladké trubce, zatímco plně vytažená křivka s šipkou, označená číslem 5, představuje vodní proud, zakřivený prostřednictvím lopatky.

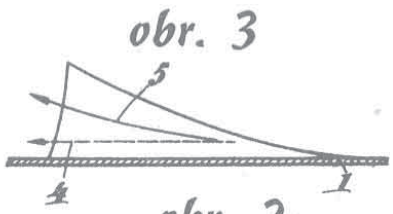
Podobné plošky mohou být instalovány i ve žlábkovém odtoku. V tomto případě nejsou jednotlivé plošky ve spirále, nýbrž v řadě za sebou a jak ukazuje obrázek 4, jsou uspořádány symetricky podle kolmé roviny, procházející středem.

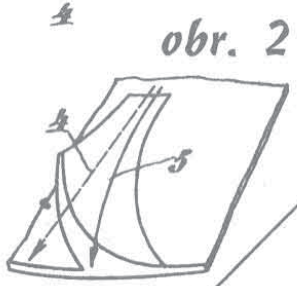
Lopatka podle obrázku 5 je vybavena zářezy 6 o vějířovitém tvaru, jež napomáhají proudění vody ve spirálovém pohybu také ve vertikálním směru. Trubky, vybavené těmito lopatkami se zářezy (riflovanými lopatkami), se hodí zejména k přepravě zboží, těžšího než voda, například k dopravě rudy.

Patentové nároky:

1. Vedení vody v trubkách a korytech se zabudovanými ploškami, vyčnívajícími od stěn směrem ke středu, o tvaru turbínových lopatek, jež jsou zakřiveny takovým způsobem, aby tlačily vodu ke středu proudu, se vyznačuje tím, že plošky, tvarově připomínající lopatky turbín, jsou v trubkách uspořádány v několika spirálových šroubovicích a v korytech pak v řadě za sebou a symetricky podle kolmé roviny, procházející středem.
2. Vedení vody v trubkách a korytech podle nároku č.1, navíc vyznačeno tím, že lopatkovité plošky k vedení vody od stěny směrem ke středu jsou ve směru proudu vybaveny zářezy o vějířovitém tvaru.

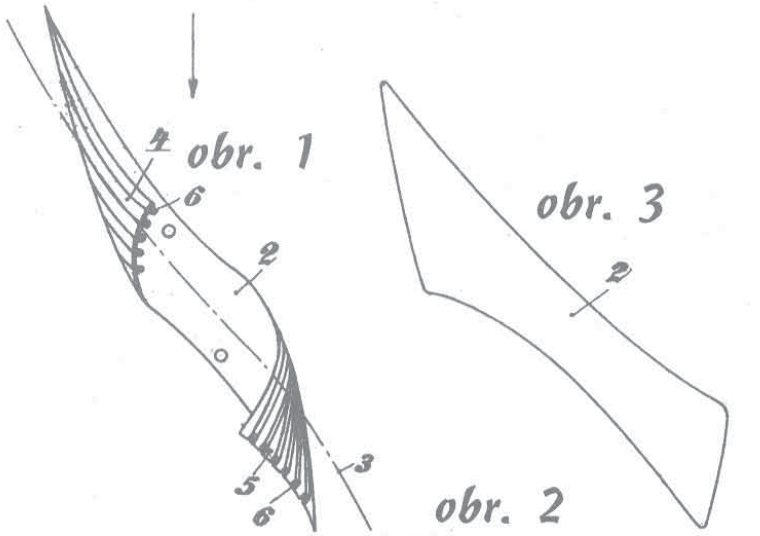
B.2 Vedení vody v trubkách a korytech – doplňkový patent („dvojitě vířivá trubka“)

Rakouský státní patentový úřad
Patentový spis č. 138296

Vedení vody v trubkách a korytech – doplňkový patent
Viktor Schauberger, Vídeň

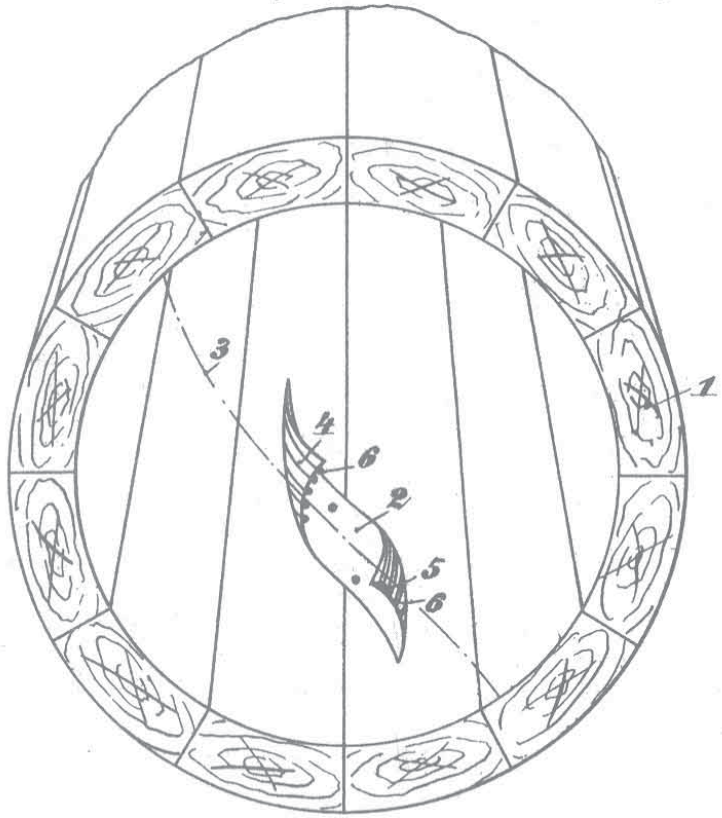
Přihlášeno dne 2. listopadu 1932 – počátek účinnosti patentu: 15. března 1934 – vydáno dne 10. července 1934.

Předmětem vynálezu je další úprava způsobu vedení vody v trubkách a korytech podle patentu č. 134543 se zabudovanými zakřivenými plochami, podobnými lopatkám turbín, mířícím do středu koryta, přičemž každá z lopatek je zakřivena takovým způsobem, aby tlačila vodu od okrajů směrem ke středu, přičemž podle základního patentu spočívá podstata vynálezu u trubek v tom, že plošky, podobné oběžným lopatkám turbín, jsou uspořádány do podoby několikanásobného vějíře. Zvláštní provedení lopatkovitých plošek spočívá oproti patentu č. 134543 v tom, že jsou vybaveny drážkami, vyvrtanými vějířovitě ve směru vodního proudu.

Vynález se týká nového provedení lopatkovitých plošek, jejichž účel spočívá v tom, že příznivě ovlivní dopředný pohyb vody v jádře proudu vzhledem k vedení vody v okrajových zónách.

Prosté přibrzdění okrajových zón by vedlo k projevům turbulence v hraniční vrstvě mezi zónou jádra a okrajovou zónou a nepříznivě by ovlivnilo vytvoření správné zóny jádra. Vynález směřuje k rozložení okrajové zóny do jednotlivých vířivých útvarů a tyto útvary jsou díky své vnitřní stabilitě takzvaně pevnými útvary, nepříliš náchylnými k rozpuštění, jež ve svém úhrnu poskytují vodní plášť, příznivě ovlivňující dopředný pohyb v zóně jádra. Jednotlivé prvky jsou zjizveny rýhováním a vzniknou tím vodicí lišty, jejichž vzhled vypadá v zásadě podle obrázku 1. Tyto dvě vodicí lišty mají za úkol udělit okrajovým proudům, přicházejícím ve směru šroubovice 3, šroubovitý pohyb, takže vzniká dílčí šroubovitý pohyb ve spirálovém pohybu celého vodního pláště. Na obrázku je předmět vynálezu v jednom z možných provedení, na obrázku 1 v půdorysu a na obrázku 2 šikmo zpředu. Obrázek 3 ukazuje rozvinutou lištu.

V trubce (1) jsou vodicí lišty (2) uspořádány stejně jako v původním patentu, to znamená v několika šroubovicích (3). Při opuštění vodicí lišty (5) je vodnímu proudu vždy udělen pohyb směrem ke středu příčného průřezu. Vedení vody je příznivě ovlivněno drážkami (6) a protože se drážky kónicky sbíhají, vyvolávají tím vznik tlakové vody, která má za úkol tlačit směrem ke středu i přepravovaný materiál.

Vodicí lišty mohou být sestaveny i z několika samostatných elementů, jež jsou od sebe vzájemně odděleny.

Patentové nároky:

1. Vedení vody v trubkách a korytech podle patentu č.134543 se zabudovanými ploškami, vyčnívajícími od stěn směrem ke středu, o tvaru turbínových lopatek, jež se vyznačují tím, že jsou vějířovitě zjizveny drážkami takovým způsobem, že vznikají dva spolupracující lopatkovité elementy, z nichž jeden odděluje okrajovou zónu proudění od zóny jádra, přičemž následující element ve směru proudu uděluje odděleným částem proudu, pohybujícím se po spirálové dráze, díky šroubovitému uspořádání vodicích lišt navíc

valivý pohyb, díky čemuž se okrajová zóna rozpadne v jednotlivé stabilní vířivé útvary.
2. Vedení vody v trubkách podle nároku č.1, navíc vyznačeno tím, že lopatkovité plošky mají tvar přibližně rhomboidních (kosodélníkových) pásů, jejichž diagonálně protilehlé okraje s tupými hranami jsou vyhnuty na druhou stranu.

B.3 Dvojitě vířivá trubka – vysvětlivky

•Speciálním celkovým urychlením vodní masy ve dvojitě vířivé trubce jsou touto trubkou na jedné straně přepravovány podstatně větší objemy vody než obyčejnou hladkou trubkou, na straně druhé dochází působením kyslíku k dalekosáhlému samovolnému čištění a desinfekci vody, přičemž díky kontinuitě energetického nasycení vody se tato po celé své trase neustále kvalitativně zušlechťuje.

Oba patenty k vířivé trubce poskytují výrazovými prostředky, typickými pro patentovou přihlášku, pouze některé technické odkazy na charakter a funkci vlastního vynálezu. Co se vlastně odehrává uvnitř trubky, když jí proudí voda, pokouší se Viktor Schauberger vysvětlit v roce 1933 v jedné z kapitol své knihy „Naše nesmyslná práce".

Dvojitě vířivá trubka splňuje jak v příčném, tak i v podélném řezu základní podmínku, kterou musí splňovat vodovodní trubka, pokud má dopravit vodu na místo její spotřeby.

Voda, přepravovaná dvojitě vířivou trubkou, absolvuje díky systému vodicích lišt, vyrobených z ušlechtilého kovu a umístěných na vnitřní stěně dřevěné trubky, takový druh pohybu, při němž jednotlivé proudy vody na periferii opisují dráhu, jež by se dala charakterizovat jako šroubovitý pohyb uvnitř šroubu.

Díky tomuto uspořádání se v příčném průřezu trubky vyskytují odstředivé a současně dostředivé síly, které přitahují ke středu proudu tělesa, těžší než voda, a které naopak odpuzují na jeho okraj tělesa, jež jsou lehčí než voda.

Viktor Schauberger nyní vysvětluje v celém řetězu argumentů, jaké změny se v nitru vody odehrávají a zejména ty, jež souvisí s obsahem kyslíku. Nás však zajímá transport látek, které jsou těžší než voda.

Tyto vířivé trubky dopravují středem proudu i tělesa, jež jsou těžší než voda, a navíc zde dochází k jejich zušlechťování, takže například kvalita nízkohodnotného oleje je po průchodu touto trubkou vylepšena. Například ze železné rudy, dopravované tímto způsobem do vysoké pece, vzniká vysoce jakostní surové železo, protože během transportu je kyslík spotřebován na vznik nových uhlíkatých látek, které pak přispějí k látkově vyššímu procesu stavby uhlíkaté substance jménem „železo".

Přeprava rudy ve dvojitě vířivých trubkách

• V roce 1933 byl zpracován návrh, podle něhož se měla dodávat ruda z naleziště Eisenerz až do zpracovatelského centra v Donawitz ne po dráze za cenu přibližně 3,50 šilinků, nýbrž patentovaným potrubím z dvojitě vířivých trubek za cenu přibližně 0,30 šilinků za tunu.
• Odborníci museli připustit, že v těchto dvojitě vířivých trubkách skutečně veškerá ruda, horniny, minerální uhlí – zkrátka objekty těžší než voda – proudí středem potrubí, aniž by se dotýkaly stěn.
• Odpadní voda z těchto přepravních zařízení pro železnou rudu je tím nejideálnějším prostředkem k regulaci vodního toku řek, navazujících na příslušné zařízení, protože tyto vodní toky získají z dvojitě vířivých trubek nesmírnou energii, čímž si opět doplní svou kinetickou sílu, o niž přišly nesprávnou regulací svého horního toku.

V červnu roku 1939 se pouští Viktor Schauberger do projektu, který byl o několik let dříve odložen v tehdejším Rakousku ad acta: byl jím transport materiálu, obsahujícího rudu, prostřednictvím vodovodního potrubí. Jak si již ovšem dokážeme u Schaubergera představit, neměly přitom být použity jen tak ledajaké obyčejné trubky.

Svým dopisem „Dodávka rudy prostřednictvím potrubí z dvojitě vířivých trubek" opět osvěžuje svůj starý nápad, protože nyní vládnou zcela jiné podmínky. Rakousko se v březnu 1938 stalo východní markou Velkoněmecké říše a zelenou okamžitě dostal ocelářský a zbrojní průmysl. Tradičním ocelářským centrem alpských zemí byl kromě Lince, v němž byla zahájena rozsáhlá výstavba (Hermann Göring Werke – později Voest Alpine AG), také Donawitz (poblíž Leobenu ve Štýrsku). Surovina byla těžena v povrchovém lomu u hory Erzberg a dopravována z města Eisenerz přes průsmyk (Präbichl) do dopravně i technicky příhodněji položeného města Donawitz.

V roce 1933 byl Alpskou horní a těžařskou společností zpracován návrh, podle něhož se měla dodávat ruda z naleziště Eisenerz až do zpracovatelského centra v Donawitz ne po dráze za cenu přibližně 3,50 šilinků, nýbrž patentovaným potrubím z dvojitě vířivých trubek za cenu přibližně 0,30 šilinků za tunu.

Tento návrh byl nejprve přijat s posměšky, protože ruda má specifickou hmotnost 1,9 a je tedy těžší než voda a podle odborníků se nemohla hnout z místa respektive potrubí by se muselo ve velmi krátké době prodřít, takže se dotyčný návrh jevil po různých odborných posudcích jako zcela nerealizovatelný.

Aby bylo možno věcně se vypořádat s opačnými názory, bylo postaveno zkušební potrubí o délce 64 metrů v originálním rozměru DN 11 3/4 (světlost 275 mm) a při spádu 1 % jím byla plavena ruda o zrnitosti až 100 mm. Pokus se uskutečnil v Kohlebenu.[121]

Čím strmější je geologický spád, tím je transport příznivější.

Odborníci Alpské horní a těžařské společnosti a znalci z tehdejšího ministerstva zemědělství museli připustit, že v těchto dvojitě vířivých trubkách skutečně veškerá ruda, horniny, minerální uhlí – zkrátka objekty těžší než voda – proudí osou potrubí, aniž by se dotýkaly jeho stěn.

Rychlost pohybu rudy, proudící nehlučně středem potrubí, byla tak vysoká, že skrze protilehlá pozorovací okénka nebylo v křišťálově čisté vodě vidět ani proplouvající kusy železné rudy o velikosti pěsti. Dokonce i při výstupu z trubky byla rychlost tak vysoká, že nebylo možno rozeznat jednotlivé kameny či kusy horniny.

Ke stanovení nezávadnosti pohybu tohoto plaveného materiálu byly u konce potrubí instalovány malé drátěné košíky, aby se dala

zjistit rychlost pohybu a aby mohl být stanoven skutečný pohyb těžších tělísek v ose potrubí.

Po této praktické zkoušce bylo sděleno, že množství přepravované rudy měsíc po měsíci klesá a že by se tedy nevyplatilo budovat vedle stávající dráhy ještě další přepravní zařízení, protože není vyloučeno, že vysoké pece vyhasnou úplně a provoz celého hutního komplexu bude pozastaven.

Tato záležitost byla odložena ad acta z důvodů hospodářské krize.

Kdyby byla třetí stranou opět otevřena otázka transportu rudy, budiž řečeno k vysvětlení tohoto systému plavení těles, těžších než voda, jenž je v rozporu se známými vědeckými názory, následující:

Je známo, že některé řeky vlečou svůj těžký materiál nejen až k moři, ale dokonce vzdor odporu těžké mořské vody ještě daleko do moře a tvoří *zálivy*.

Řeky, které se na své cestě oteplují, odkládají svůj vlečený materiál a obezdívají jím své koryto, vytvářejí deltu, takže místo nové krajiny vzniká pustina.

Viktor Schauberger se nyní věnuje několika důležitým bodům, které podle jeho názoru ovlivňují výtlačnou a vlečnou sílu vody. Mimo jiné zjišťuje, že nesprávné vedení vody ji likviduje nejen kvantitativně, ale i kvalitativně. Přirozené (bio-dynamické) vedení vody naopak zvyšuje síly vodstva. Proto by navrhovaná potrubí z dvojitě vířivých trubek neměla být vedena přímočaře, jak je zvykem u moderních dálkovodů. Schauberger si opět bere za příklad řeku, aby s její pomocí popsal navrhované potrubí na přepravu rudy.

Napřímení říčního toku za účelem zkrácení cesty a zvýšení geologického spádu má za následek ještě větší usazování vlečeného materiálu, ještě větší snížení geologického spádu snížením hloubky koryta jeho rozšířením, oteplení vody a ve svém důsledku ještě rychlejší vymizení vody.

Zákruta je *kolébkou* vody. Kolébavým pohybem vody dochází v jejím nitru k procesu atomární přestavby, jenž odbornému světu dosud uniká.

Energie, kterou je možno získat bio-dynamickým pohybem vody, se projevuje zvýšením výtlačné a vlečné síly.

Tento přírůstek výtlačné a vlečné síly se projeví v prvé řadě v ose

potrubí, kde se demonstrují *nehomogenní* komprese, protože se plyny promění v nehmotné látkové energie a protože voda z jádra proudu jde vzrůstající rychlostí vpřed v podobě energetické koule.

Dynamicky vedená voda vytváří plyny, jež jí brání v pohybu!

Okrajové vodní masy se ve smyslu patentovaného řešení dvojitě vířivých trubek pohybují kolem sebe a v sobě a krouží přitom kolem osy potrubí, přičemž se zde vůči vodě v zóně jádra vyskytují napěťové rozdíly, které vedou ke zvýšení pohyblivosti oživením (zušlechtěním) bio-dynamicky se pohybující vody.

Tajemství vody, zbavené svého tajemství, spočívá v tom, že při správném vedení vody se dostávají ke slovu procesy organické *syntézy* a při nesprávném způsobu vedení vody se dostávají ke slovu naopak procesy *analytické*, přičemž v tom prvním případě dochází k růstu vody a k latentnímu vzrůstu energie, tedy ke kvalitativnímu zhodnocení neboli zušlechtění – a v tom druhém případě dochází k úbytku vody, k latentním energetickým ztrátám a tím logicky ke kvalitativnímu znehodnocení vody.

Kdybych se zde pokusil uvést bližší souvislosti těchto vnitřních kinetických procesů přirozeně a správně či nepřirozeně a nesprávně vedené vody, příliš bych se tím vzdálil od praktického tématu. Proto tedy jen stručně poznamenám, že odpadní voda z těchto přepravních zařízení pro železnou rudu je tím nejideálnějším prostředkem k regulaci vodního toku řek, navazujících na příslušné zařízení, protože tyto vodní toky získají z dvojitě vířivých trubek nesmírnou energii, čímž si opět doplní svou kinetickou sílu, o niž přišly nesprávnou regulací svého horního toku.

Oproti dnešnímu způsobu transportu rudy drahou se při ročním objemu rudy přibližně 3 miliony tun nejen ušetří cca 9 milionů šilinků, navíc se tím občerství a ozdraví i velké vodní toky nepředstavitelnou dodávkou energie z dvojitě vířivých trubek, která jim dodá napětí a tím i radost z pohybu.

Vídeň, červenec 1939
vlastnoručně podepsaný Viktor Schauberger

B.4 Postup výroby pitné vody, podobné pramenité vodě – patent

Rakouský státní patentový úřad
Patentový spis č. 142032

Postup výroby pitné vody, podobné pramenité vodě
Viktor Schauberger, Hadersdorf-Weidlingau (Dolní Rakousko)

Přihlášeno dne 22. února 1934 – počátek účinnosti patentu: 15. ledna 1935 – vydáno dne 11. června 1935 – třída 85c.

Je známo, že minerální voda se dá uměle připravit tím způsobem, že se do jakékoliv hygienicky nezávadné vodovodní nebo studniční vody přimíchají soli a natlačí se do ní plyny pod tlakem nejméně 2–3 atmosféry, obvykle však vyšším. Také je známo, že se dá vyrobit sodová voda tím, že se do vody mechanicky natlačí kyselina uhličitá (respektive oxid uhličitý) pod tlakem přibližně 12 atmosfér, čímž dojde k obohacení vody o takzvanou volnou kyselinu uhličitou, jež se zdá mít s vodou jakousi mechanickou vazbu. Také při výrobě limonády „Kracherl“[122] se jedná o podobný postup.

Při umělé výrobě minerální vody se rovněž do vody natlačí oxid uhličitý pod nižším či vyšším tlakem, který je ovšem vždy vyšší než 1 atmosféra, přičemž se do ní přidá i určité množství solí, aby bylo dosaženo chuti příslušné minerální vody. Další známý způsob přípravy sycených nápojů spočívá v tom, že se ve vodě rozpustí nějaké lehce rozpustné uhličitany (například uhličitan sodný) a k tomuto roztoku se přidá slabá kyselina (například kyselina vinná nebo citrónová), čímž rovněž dojde ke vzniku volné kyseliny uhličité, která propůjčí takto připravenému nápoji šumivou příchuť.

Při předmětném postupu se však jedná o přípravu vody, která není pouze obohacena o volnou kyselinu uhličitou, nýbrž která ji obsahuje také ve vázané formě a která se v každém ohledu vyrovná čerstvé pramenité vodě, přičemž je předmětný postup co nejvíce přizpůsoben přírodnímu procesu.

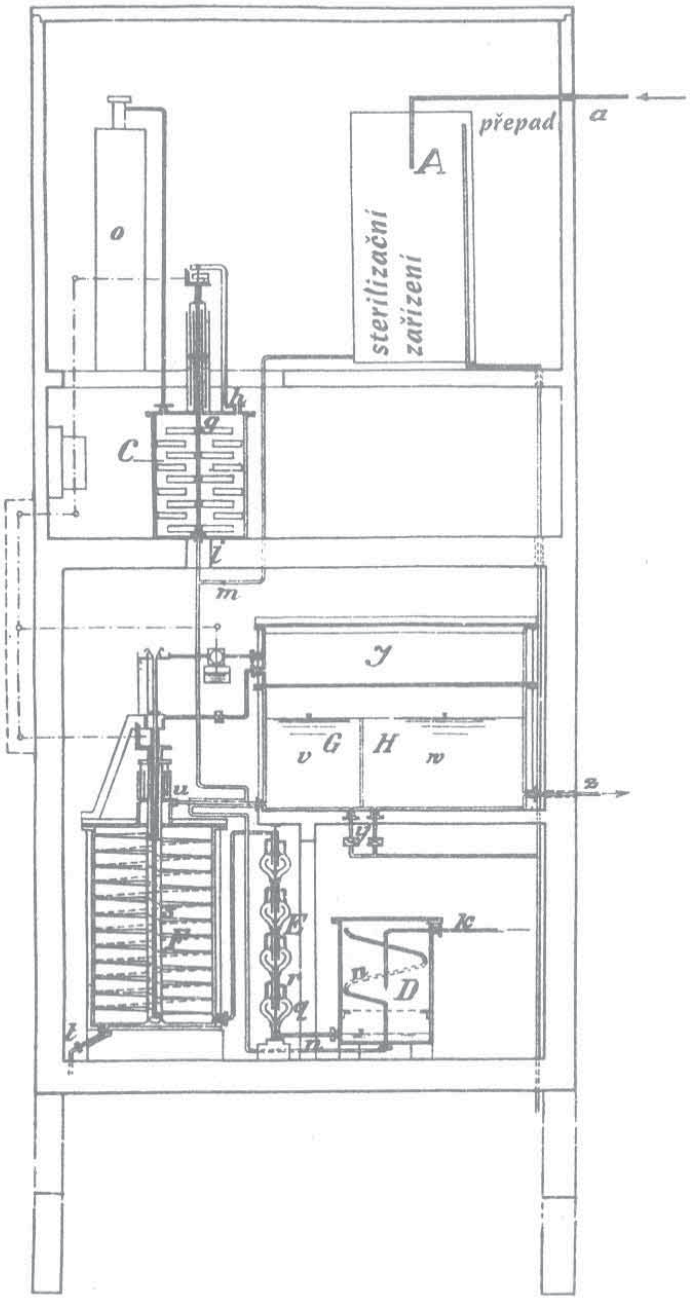
Voda, sterilizovaná studeným ozařováním rtuťovou výbojkou, odtéká skrze trubku **m** (viz nákres) a smísí se s roztokem solí, přicháze-

jícím vedením ***i***. V zásobníku ***C*** se totiž rozpouštějí soli ve vodě a dobře se promíchají v mísiči ***g***. Množství a druh solí se přirozeně řídí stavem sterilní vstupní vody, která je obvykle jakousi povrchovou vodou s určitou konkrétní specifickou tvrdostí. Přídavkem solí nesmí na druhou stranu obsah solí způsobit překročení stupně tvrdosti 12, protože jinak by byl tento produkt obtížně použitelný v průmyslu. Pro nějakou střední výstupní vodu je na každých 10 litrů vstupní vody zapotřebí připravit 1 litr solného roztoku, v němž bude obsaženo asi 0,02 g chloridu sodného, 0,02 g síranu hořečnatého, 0,02 g fosforečnanu sodného, 0,008 dusičnanu draselného a 0,2 g dolomitu (oxidovaného vápníku). Druh a množství těchto solí jsou výsledkem více než 100 pokusů. Protože se dolomit rozpouští ve vodě jen omezeně a naproti tomu vznikající hydrát vápníku je citlivý na oxid uhličitý ve vzduchu, musí být nádoba chráněna před vlivem světla a uzavřena před vzduchem. Aby vytékal z nádoby ***C*** neustále rovnoměrný proud, je v této nádobě udržován konstantní tlak 0,1 ATM, což odpovídá tlaku 1 metru vodního sloupce. Koncentrovaný solný roztok je konstantně po kapkách přidáván do vstupní vody a tato směs pak vtéká do rozprašovače ***D***, v němž je tryskou v trubce ***n*** vstřikována tato směs dovnitř nádoby, přičemž předem připravená voda, nasycená oxidem uhličitým, tryská rozprašovací tryskou ***k*** směrem ven.

Sprška obou druhů vody pak padá na dno a její kapky se smísí, stejně jako jednotlivé kapky cestou v půdě nejprve ztrácejí své soli a pak přijímají plynnou složku. Tato vodní směs nyní proudí skrze skleněnou kolonu ***E***, přičemž stoupá vždy po vnějším povrchu skleněných baněk, pak musí opět sestoupit po jejich vnitřním povrchu, aby se pak střední stoupačkou dostala na vnější povrch další, výše položené baňky. Voda přitom opisuje jakousi meandrovou cestu za níže popsaným účelem. Plyn – a především oxid uhličitý – se vždy shromažďuje v horní části baňky („tulipánu") a když tlak odpovídajícím způsobem vzroste, je stále znovu injekčně vpravován trubičkami ***r***, v nichž jsou zabudovány velmi jemné trysky, aby byl později donucen navázat příslušnou vazbu i oxid uhličitý, který doposud nebyl navázán na vodu. V ose této části aparatury jsou umístěny ve střídavém pořadí zlaté a stříbrné lamely, jež jsou vzájemně izolovány. Mezi oběma kovy vzniká jistý potenciál, jenž udává podnět k mírné ionizaci vody.

Na své další cestě se voda dostává do hlavního mísiče ***F***. Tento mí-

sič se skládá ze zevně tepelně izolované válcovité kovové nádoby, jež je na vnitřním povrchu postříbřena, a z vestavěného šnekového kola, které se otáčí opačným směrem rozvoje šnekové závitnice. Na šnekových plochách jsou uspořádány chladicí spirály, které ochlazují vodu, jejíž zušlechťovací proces začíná při 17°C, na 4°C. účinek tohoto teplotního spádu má pro vlastní proces zušlechtění integrující význam. Ochlazením se jednak zvýší absorpční schopnost vody vůči plynům a na druhé straně je skutečně vydatné navázání volného oxidu uhličitého možné pouze při ochlazení (aniž bychom museli použít příliš vysokého tlaku).

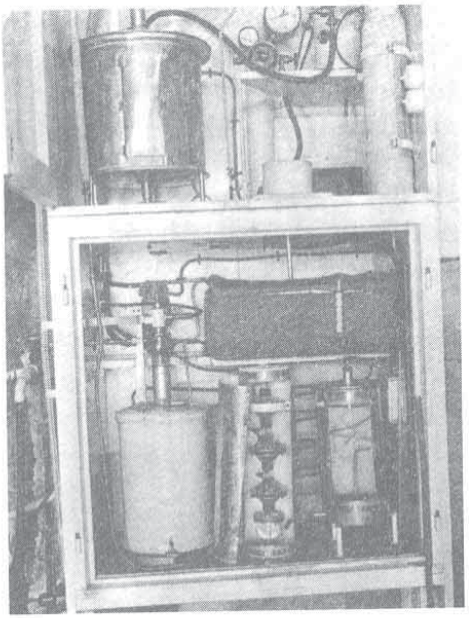
Protože $Ca(HCO_3)_2$ (hydrouhličitan vápenatý) představuje nanejvýš labilní vazbu, musí se zajistit obohacení takzvané vázané kyseliny uhličité ve vodě. Bohaté tvorby $Ca(HCO_3)_2$ a navázání skutečné a jedinečné vazby kyseliny uhličité na vodu je možno dosáhnout pouze správně načasovaným a rovnoměrným ochlazením. Vstupní teplota vody nesmí překračovat 20°C a výstupní teplota vody se pohybuje těsně okolo 4°C. Je nutno dbát i na správnou rychlost ochlazování, protože při příliš velké rychlosti nebude dostatek času pro vznik potřebné vazby. Před opuštěním nádoby musí voda opět projít již dříve popsanými zlatými a stříbrnými lamelami a konečně se dostane do zásobníku ***I***, který je rozdělen do dvou komor, ***G*** a ***H***. Voda nejprve prochází komorou ***G*** a pak se teprve dostává do komory ***H***, a to z následujících důvodů: Při zpracování vody uvedeným způsobem dochází k některým dodatečným reakcím. Teprve po jejich dokončení je možno vodu označit za absolutně zralou a pitnou. Je rovněž nezbytné, aby celý proces probíhal bez přístupu denního světla, neboť pokusy potvrdily, že stejný zušlechťovací postup nedával za přístupu světla stejně uspokojivé výsledky a voda byla méně kvalitní.

Patentové nároky:

1. Způsob výroby pitné vody, podobné pramenité vodě, vyznačený tím, že sterilizovaná voda, smíšená s malým množstvím různých solí, je v jemně rozprášeném stavu smíchána s vodou, nasycenou oxidem uhličitým, rovněž v jemně rozprášeném stavu, načež se tato směs ochlazuje dlouhým průchodem různě tvarovanými profily.

2. Způsob podle bodu 1, vyznačený tím, že sterilní voda, smíchaná s určitým obsahem solí, je rozprášena pomocí soustavy perforovaných trubek, přičemž vystupuje do nádoby, utěsněné proti přístupu vzduchu a světla, kde se samospádem po kapkách mísí s vodou, nasycenou oxidem uhličitým, rozptýlenou rovněž prostřednictvím perforovaných trubek.
3. Způsob podle bodů 1 a 2, vyznačený tím, že výsledná směs proudí uzavřenou aparaturou bez přístupu světla a vzduchu, v níž voda opisuje meandrovitou cestu, na níž je vedena tu úzkými, tu opět širokými průřezovými profily, přičemž kysličník uhličitý, jenž se vyloučil v širokých úsecích, je opět injekčně vrácen do vody.
4. Způsob podle bodů 1 až 3, vyznačený tím, že voda je pak vedena do hlavního mísiče, v němž se pohybuje po šroubovici, přičemž jsou šnekové plochy vybaveny chladicími spirálami za účelem zvýšení absorpce plynů, jež ochladí vodu až na teplotu anomálního bodu, a otáčejí se opačným směrem oproti rozvoji šnekové závitnice.
5. Zařízení k provedení postupu podle nároků 3 a 4, vyznačené tím, že jsou zde na vzájemně izolovaných místech umístěny ve střídavém pořadí zlaté a stříbrné lamely.

Přístroj k výrobě pitné vody, podobné pramenité vodě.

B.5 Potrubí pro tekutá a plynná média – patent („spirálové trubky“)

V žádosti o následující patent uvedl Viktor Schauberger v roce 1951 původně tento název: „Metoda a zařízení k řízení procesů molekulárního odbourávání a výstavby v pohybujících se kapalných, plynných a vzdušných médiích a k docílení zvýšení jejich mechanického výkonu“.

Jako úvod použil následující argumentaci:

„Doposud *není známo*, že je možné *uvést do pohybu* kapalná, plynná či vzdušná média takovým způsobem, že můžeme libovolně regulovat molekulární procesy. Pomocí dnes běžných metod jejich přepravy (například prostřednictvím přímých potrubí z hladkých trubek) se proudící média skutečně pohybují, jako doprovodný jev tohoto druhu pohybu se *však* objevuje reaktivní a destrukční tendence, napomáhající molekulárnímu rozpadu, která se nedá řídit ani regulovat a která znatelně vzrůstá například nárůstem rychlosti, zvýšením tlaku, dodatečným ohřevem, mechanickým odstředěním apod.“

Patentním úřadům ve Francii (č. patentu 1.057.576, udělen dne 28. října 1953, uveřejněn dne 9. března 1954), v Belgii (č. patentu 511784, uveřejněn dne 18. prosince 1953) a v Lucembursku (č. patentu 31.480, uveřejněn dne 7. března 1953) očividně stačily přednesené argumenty, popisy a patentové nároky ke kladnému stanovisku. V těchto patentech je mimo jiné řeč i o tom, že navržené trubky lze použít k výstavbě jakéhokoliv potrubí, i o možnosti přidávat různé příměsi do původně přepravovaného média, přičemž by mohly hrát svou roli i katalyzátory.

Jinak tomu bylo v Německu a v Rakousku. Zde se patentové řízení táhlo celá léta. Úředníci těchto patentových úřadů na jedné straně argumentovali tím, že podobné úvahy na odklon od čistě cylindrických trubkových průřezů již byly předloženy a příslušné patenty již byly přihlášeny. Na druhé straně Schauberger uvádí například dne 29. května 1952 informaci o pokusech na technické vysoké škole ve Stuttgartu, prováděných toho roku a které jsou v druhotné literatuře k Schaubergerovým výzkumům uváděny pod názvem „Pöpelovy pokusy“, „Pöpelova zpráva“ nebo „Stuttgartské pokusy“.

Kónická respektive trubky a cévy respektive vodicí plochy mohou mít příčný [illegible], výhodnější je však spirálová křivka (dvojitá spirála), jak si jednotlivě vysvětlíme v následujícím textu.

V navíjecím pohybu v sobě a na sobě, jenž je udělen médiu, je usnadněno a zlepšeno jeho vedení a je při něm dosahováno celé řady zvláštních účinků. Habilitovaný profesor Dr. Ing. Franz Pöpel (Institut pro zdravotní techniku při Technické vysoké škole ve Stuttgartu) tak srovnávacími pokusy zjistil, že trubka s oválným a důlkovaným průřezem, přičemž důlky byly vysoustruženy ve tvaru spirály ve směru proudu respektive ve směru osy trubky, při pokusu se spirálovou formou pohybu v podstatě nevykazovala vzestup tření úměrně s množstvím přepravované hmoty respektive se zvyšující se rychlostí proudění, nýbrž při určité rychlosti proudění začínalo tření klesat a celkově bylo výrazně nižší než u běžné hladké trubky s kruhovým průřezem.

Při přepravě tekutiny ve smyslu vynálezu například významně a překvapivě klesl třecí odpor kapaliny na vnitřní stěně přívodní trubky. Ukázalo se, že měď v jakékoliv podobě katalyticky podporuje výše uvedený navíjecí druh pohybu respektive že jej vůbec dovolí.[123]

Rakouský patentový úřad uděluje konečně v roce 1957 následující patent, k němuž (po nejrůznějších námitkách patentového úřadu) zpracovali oba jeho autoři, Viktor a Walter Schaubergerovi, odkazy s ohledem na skutečnost, že zjevně i další vynálezci se vydali podobnou cestou při tvarování trubek (což ovšem otci a synovi Schaubergerovým při podání původní žádosti nemohlo být známo).

Rakouský státní patentový úřad
Patentový spis č. 196680

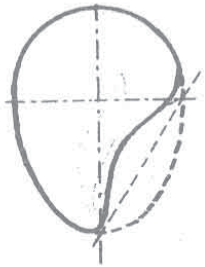
Potrubí pro tekutá a plynná média

Viktor Schauberger, Linec. Jako spoluvynálezce je uveden: Dipl. Ing. Walter Schauberger, Lauffen (Horní Rakousko).

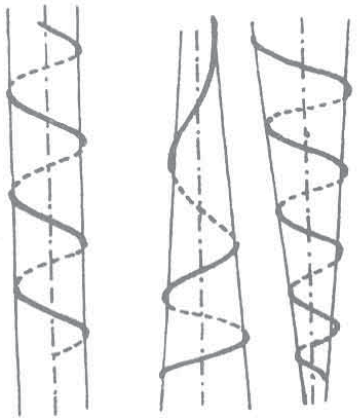
Přihlášeno dne 30. května 1951 – počátek účinnosti patentu: 15. srpna 1957 – vydáno dne 25. března 1958 – třída 47 f, 1.

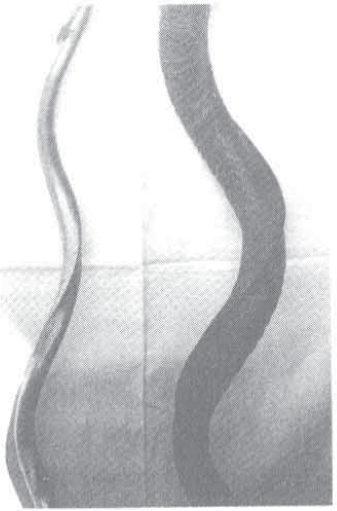
Byly již učiněny mnohé návrhy, jak minimalizovat energetické respektive tlakové ztráty při vedení kapalných či plynných médií. Za

obr. 1

obr. 2 obr. 3 obr. 4

účelem zabránění vzniku vzduchových bublin, které zvyšují proudový odpor, bylo vynalezeno podle britského patentového spisu č. 409,528 potrubí, stočené do tvaru spirály, jehož příčný průřez je ohraničen dvěma kruhovými obloukovými úsečemi. Z britského patentového spisu č. 28,543 A.D. 1913 je známo použití trubkového vedení s vejčitým průřezem, jež je vybaveno vodícími lištami k zamezení vzniku vírů. V patentovém spisu USA č. 1,655,197 a také ve švýcarském patentovém spisu č. 126637 je navrženo, zkroutit cylindrické či kónické trubky za účelem snížení tření, přičemž osa trubky je zároveň osou zkroucení. A konečně rakouský patent č. 28099 ukazuje použití promáčknutých a zkroucených trubek.

Vynález se týká potrubí pro tekutá a plynná média, jež má zabránit usazování povlaku a snížit proudové ztráty, přičemž příčný průřez trubky je tvořen několika kruhovými obloukovými úsečemi a trubka se vine po šroubovici,[124] a spočívá v tom, že příčný průřez trubky je vejčitý a po stranách promáčknutý do špičky a trubka je před svinutím do spirály popsaným způsobem zkroucena. Pomocí takové trubky je díky redukci proudových ztrát a zabráněním usazování povlaku zlepšeno vedení materiálu a tím pádem výkon potrubí. Abychom zvýšili výkon potrubí, ukazuje se obzvláště účelné, když se trubka svine do spirály kolem myšleného kuželového pláště. Za stejným účelem může být trubkou otáčeno kolem osy spirály. Je rovněž výhodné, když zúžíme příčný průřez spirálové trubky.

Na výkresu jsou schématicky znázorněny tvary příčného průřezu a zkroucení trubky. Obrázek č. 1 ukazuje příčný průřez a obrázky č. 2 až 4 zkroucení trubky.

Na obrázku č. 1 je představen vejčitý příčný průřez s promáčknutím směrem ke špičce. Navíjení trubky může probíhat podle obrázku č. 2, 3 nebo 4 buďto kolem myšleného kruhového válce nebo kruhového kuželu, přičemž je trubka před svinutím do spirály předepsaným způsobem zkroucena. Při navíjení kolem pláště myšleného kužele podle obrázku č. 3 nebo 4 se může příčný průřez zužovat buďto směrem k vrcholu či naopak k základně kužele. Navíc může být trubkou otáčeno kolem osy spirály za účelem snížení ztrát z tření a zamezení usazování povlaku.

Patentové nároky:

1. Potrubí pro kapalná a plynná média k zamezení usazování povlaku a ke snížení proudových ztrát, přičemž příčný průřez trubek je tvořen několika kruhovými úsečemi a trubka je svinuta do spirály, jež se vyznačuje tím, že příčný průřez trubky je vejčitý s promáčknutím směrem ke špičce a že trubka je před svinutím do spirály předepsaným způsobem zkroucena.
2. Potrubí podle nároku 1, vyznačující se tím, že trubka je navinuta kolem pláště myšleného kruhového kuželu.
3. Potrubí podle nároků 1 a 2, vyznačující se tím, že trubky se předepsaným způsobem otáčejí kolem osy spirály.
4. Potrubí podle nároků 1 až 2, vyznačující se tím, že příčný průřez se jedním směrem zužuje.

B.6 Přehled všech „vodních" patentů Viktora Schaubergera

Díky svému zaujetí pro transport dřeva plavebními kanály vyvinul Viktor Schauberger mnoho užitečných inovací, například automatické třídění dřevěných kmenů o nestejné délce. Dalším těžištěm jeho bádání je výroba pitné vody co nejvyšší kvality, stejně jako zlepšování vlastností vodovodních potrubí.

V následujícím textu jsou uvedeny všechny rakouské patenty na téma voda, které přihlásil na patentovém úřadě – a které také s jedinou výjimkou získal (viz také www.pks.or.at pod odkazem Viktor Schauberger – Patente). Jsou seřazeny podle data získání, aby se dala vysledovat posloupnost jeho nápadů. K mnohým z uvedených patentů existují jejich ekvivalenty z jiných států, například z Anglie, USA, Francie nebo ze zemí Beneluxu.

Číslo patentu	Datum podání	Počátek účinnosti patentu	Název	Kde k nahlédutí
113 526	20.11.1925	15.12.1926	Zařízení k přivlečení a přepravě sortimentu dřeva ze sběrných nádrží do plavebního kanálu	Archiv Viktora Schaubergera
113 848	19.8.1926	15.2.1929	Způsob a zařízení, jak roztřídit dřevo při plavení podle sortimentu	Archiv Viktora Schaubergera
117 749	21.12.1926	15.1.1930	Trysková turbína	Implosion č.58
113 487	31.1.1927	15.1.1929	Postup montáže při přestavbě divokých bystřin a regulaci vodních toků	Implosion č.16 CD-ROM
113 772	23.7.1928	15.2.1929	Způsob a zařízení k vyložení a k další přepravě dlouhých klád z plavebních zařízení	Archiv Viktora Schaubergera
114 660	2.8.1928	15.4.1929	Zařízení k vykládce a třídění pro různé dřevo, přinesené plavebním kanálem	Archiv Viktora Schaubergera
118 713	12.8.1929	15.3.1930	Zařízení k vyhazování dlouhého dřeva a podobného materiálu z transportních zařízení, dopravních pásů, smyků apod.	Archiv Viktora Schaubergera
122 144	11.12.1929	15.11.1930	Umělé koryto k plavení dřeva a podobného materiálu	Archiv Viktora Schaubergera
125 819	11.1.1930	15.7.1931	Zařízení k transportu dlouhého dřeva	Archiv Viktora Schaubergera
136 214	23.4.1930	15.8.1933	Zařízení a vybavení k regulaci odtékajících vod z retenčních nádrží a zvýšení pevnosti zádržných hrází	CD-ROM
134 543	12.8.1931	15.4.1933	Vedení vody v trubkách a korytech	Implosion č.45 CD-ROM
138 296	2.11.1932	15.3.1934	Vedení vody v trubkách a korytech – doplňkový patent k 134 543 („dvojitě vířivá trubka")	Implosion č.88 CD-ROM
142 032	22.2.1934	15.1.1935	Postup výroby pitné vody, podobné pramenité vodě	Implosion č.19
143 069	13.11.1934	15.4.1935	Postup ke zlepšení kvality kapalin nebo plynů	Archiv Viktora Schaubergera
146 141 podáno	4.3.1940	–	Postup a zařízení k atomární přeměně kapalných nebo plynných látek	Implosion č.114 Archiv Viktora Schaubergera
196 680	30.5.1951	15.8.1957	Potrubí pro tekutá a plynná média (spirálové trubky)	Implosion č.20

Soupis použitých pramenů k příloze B

B.1 Vedení vody v trubkách a korytech – Rakouský patent č. 134543, 1931/1933 (Viz také : Příloha knihy „Naše nesmyslná práce", nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003; také: CD-ROM „Voda – krev Země"; jakož i: *Implosion* č.45, strana 29 a další).

B.2 Vedení vody v trubkách a korytech – doplňkový patent – Rakouský patent č. 138296, 1932/1934 (Viz také : Příloha knihy „Naše nesmyslná práce", nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003; také: CD-ROM „Voda – krev Země"; jakož i: *Implosion* č.88, strana 12 a další).

B.3 Dvojitě vířivá trubka – vysvětlivky – Úryvek z původní kapitoly „Dvojitě vířivá trubka", pocházející z knihy: „Naše nesmyslná práce", nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003, strany 83-86. ; ***Přeprava rudy ve dvojitých vířivých trubkách*** – z původního pojednání se stejným titulem, Vídeň, červenec 1939 (viz také: *Implosion* č.113, strana 52 a další).

B.4 Postup výroby pitné vody, podobné pramenité vodě – Rakouský patent č. 142032, 1934/1935 (Viz také : Příloha knihy „Naše nesmyslná práce", nové zveřejnění v roce 2001, 3. vydání 2003; také: CD-ROM „Voda – krev Země"; jakož i: *Implosion* č.19, strana 26 a další).

B.5 Potrubí pro tekutá a plynná média – Rakouský patent č. 196680, 1951/1957; viz také : *Implosion* č.20; k tomu úryvek z původního podání žádosti na patentový úřad ze dne 30. května 1951, jakož i stanovisko respektive nová formulace ze dne 29. května 1952, rukopis, strana 3 a další).

B.6 Přehled všech „vodních" patentů Viktora Schaubergera – Sestaveno z podkladů archivu Viktora Schaubergera a ze sbírky Schaubergerových patentů Uwe Fischera a Norberta Harthuna.

Příloha C

C.1 Příprava ušlechtilé vody

Viktor Schauberger nechal během času sestrojit různé aparatury k přípravě ušlechtilé vody. Největší a nejnákladnější z nich byla ta, za niž obdržel v roce 1935 patent (viz Příloha B.4). Zaujímala objem velkého šatníku.

Ve čtyřicátých a padesátých letech patřily vejčité přístroje k Schaubergerovým oblíbeným experimentálním předmětům. Nejinak tomu bylo při výrobě ušlechtilé vody. Jak víme z nejrůznějších písemných zdrojů, „vodní čaroděj" mnohé detaily pouze naznačil; určitá tajemství sděloval některým vybraným osobám pouze ústně.

Podívej se například na pasáž ze shrnutí svých poznatků, které sepsal Viktor Schauberger v Texasu (viz kapitola „Související články a statí", odstavec s názvem „Kapitola VI – Zušlechťování vody – výklad pomocí náčrtku"), v němž lituje, že si s sebou do USA nepřivezl konstrukční podklady pro svůj „extrémně vejčitý tvar" a k tomu náležící „logaritmickou šroubovici", žádal však, aby mu tyto podklady poslali. Kromě toho – jemný mechanik Renner, který záhy přijel do USA, znal „recept na přidání stopových prvků, nezbytných ke zhodnocení a zušlechtění vody".

Dalším zasvěcencem byl Aloys Kokaly. Již během války podporoval Viktora Schaubergera materiálem pro nejrůznější experimenty. Později se stal velkým příznivcem a šiřitelem poznatků Viktora a Waltra Schaubergerových ve svém časopise „Implosion", který vycházel až do konce osmdesátých let. Posledním sešitem časopisu „Implosion" (nové sešity se začaly pravidelně znovu objevovat až uprostřed devadesátých let – nejprve za éry šéfredaktora Kurta Loreka, nyní již pod vedením Klause Raubera) byl sešit č.111. Tehdy již vážně nemocný Aloys Kokaly se již v něm nedokázal rozloučit se svými věrnými čtenáři. Jeho manželka převzala tuto povinnost s těžkým srdcem za něj a musela jim současně oznámit zastavení vydávání další řady časopisu „Implosion".

Při prohlížení časopisů, jež byly vydávány pod režijní taktovkou Aloyse Kokalyho, jsem s vděčností zjistil, že Kokaly se v sešitě č. 109, v posledním článku Viktora Schaubergera, který osobně připravil, pustil právě do tématu zušlechtění vody. Dochoval se nám tedy ještě jeden „recept" k přípravě ušlechtilé vody podle Viktora Schaubergera. Bohužel však musíme konstatovat, že na rozdíl od receptu k vaření, zde se jedná pouze o zpracování přísad. Chybí nám zde ono: „vezmi dva žloutky ..." Přesto se z tohoto textu dá vytušit, co je zapotřebí, vždyť konečně existují nesčetné analýzy minerálních a jiných vod a v neposlední řadě i Schaubergerovy údaje v patentním spisu č. 142032 (v příloze B.4). Ani popis nádoby samotné v podstatě není k dispozici (viz také kapitola „Příprava biomagneticky přesycené vody" nebo „Související články a stati, Kapitola VI – Zušlechťování vody – výklad pomocí náčrtku"). V novějších textech časopisu „Implosion" najdeme mnohé podněty různých výzkumníků a praktiků, zabývajících se poznatky Viktora Schaubergera. Zde je tedy „recept", jak jej sestavil Aloys Kokaly podle údajů Viktora Schaubergera."[125]

1. Naplníme vajíčko až po horní okraj pramenitou vodou (nesmí být v žádném případě chlorovaná) nebo destilovanou vodou nebo sycenou vodou (sifonem). Výchozí teplota této vody, určené ke zušlechtění, je plus 27°C. První pokusy je vhodné provádět s převařenou studniční vodou, kterou necháme vychladit na 27°C a pak s ní naplníme vajíčko. Přitom je nutné odčerpat pěnu respektive vrstvu špíny a opatrně formu naplnit, aby se do vajíčka nedostala nějaká usazenina či kal.
2. Vezmeme dvě tmavé láhve (mohou to být například láhve od piva), každou z nich naplníme do poloviny vodou podle bodu 1 a do jedné lahve dáme předepsané množství vápníku. Do druhé láhve dáme tři ostatní sedimenty.
   Vápník musí být v každém případě v láhvi samostatně. Obě láhve pak několik minut pořádně protřepáváme, až v nich voda nabude mléčného charakteru. Pak nalijeme do vajíčka nejprve vodu se třemi rozpuštěnými sedimenty a pak teprve vodu s rozpuštěným vápníkem. S vápníkem je všeobecně velmi choulostivá manipulace a musí být uchováván v temnu. Voda má nejprve mléčný vzhled, pak se však vyčistí procesem navíjení.
3. Na závěr přidáme tolik oxidu uhličitého, až je vytlačen vzduch nad kapalinou. Nejlépe to provedeme pomocí vakuové pumpy, protože tehdy můžeme do vajíčka načerpat libovolné množství oxidu uhličitého respektive můžeme regulovat jeho přídavek. Tuto regulaci můžeme provádět i prostřednictvím redukčního ventilu.
   Správné množství oxidu uhličitého můžeme určit pouze na základě zkušeností, což je u připravené vody možné vlastně pouze ochutnáním. Pokud bublá oxid uhličitý, bylo ho přidáno příliš velké množství. Pokud je voda příliš tvrdá, bylo množství přidaného vápníku příliš velké. Přídavek respektive sediment, který probublává, musí být redukován. Pokud je chuť vody málo osvěžující, musí být přidáno více hořčíku.
   Voda je správně namíchána, když v ní nevíří sediment a neprobublává oxid uhličitý. Pokud voda nemá tu správnou vydatnost, chybí oxid uhličitý.
   Po utěsnění víka necháme celou proměnu působit po dobu přibližně tři čtvrtě hodiny. Nejlepší denní doba pro tento proces je před 9:00 hod dopoledne. Při bouřce nebo těsně před ní mohou naopak nastat problémy.
4. Poblíž vejčité nádoby nesmí stát žádné aromatické látky, neboť zrající voda přitahuje každý zápach, obzvláště pak cibuli, česnek, mýdlo apod.
   Pomalu a při nízkých otáčkách necháváme vzrůstat vakuum (pravděpodobně bude stačit 300 otáček). Rychlejší vzestup vakua nemá smysl. Stačí, když je ke konci dosaženo tlaku 0,8 až 0,96 atp.
5. Vnější teplota během procesu regenerace by měla být minimálně 3°C (venkovní teplota totiž působí na vnitřní teplotu). Při dozrávání by se teplota měla konstantně udržovat na plus 4°C. „Dokvašování" vyžaduje ještě přibližně 24 hodin, a to buďto ve vejčité nádobě nebo v jiných čistých nádobách, do nichž nebude mít přístup světlo ani teplo.
6. Hotová voda nesmí při zkoušce obsahovat žádný kyslík. Kyslík se sice váže na vodu, je však vázán především na oxid uhličitý. Tím se zvyšuje potence této vody, což není případ sifonu. Umělé nasycení vody oxidem uhličitým způsobuje spíše impotenci, protože do sifonu není oxid uhličitý zabudován respektive zde není bezprostředně vázán na vodu.
7. Vodu pijeme pouze po malých doušcích, nejlépe při teplotě do plus 7°C. Při plus 9°C již začíná rozklad a proto je při transportu této

vody zapotřebí bezpodmínečně používat termosek, aby její teplota nepřekročila plus 7°C.
Pití této vody způsobí silné vylučování, protože z těla začnou odcházet všechny usazeniny a kaly. Silně bude povzbuzena chuť k jídlu. Diamagnetismus vyprchá do 24 hodin, což příznivě ovlivní léčebný účinek.

C.2 Ztráta kinetické energie ohříváním vodního proudu

Příklad výpočtu

V několika pojednáních, jež byly přejaty do této knihy, se vyskytuje výpočet Viktora Schaubergera, jenž má dokázat, jaké energie tkví v přirozeně přírodně vedených vodních tocích respektive jak se vlivem tepla ztrácí energie v nepřirozeně vedených vodních tocích. Na příslušných místech této knihy jsme vypouštěli tento příklad výpočtu, abychom tím neztěžovali srozumitelnost souvislostí a abychom tím do textu nevnášeli zmatek.

V některých textech Viktor Schauberger předpokládá, že čtenář jeho výpočty zná, a proto v nich uvádí pouze okrajová data (viz kapitola „Vznik vody", odstavec „Vzestup prvotní produkce").

Abychom usnadnili čtenáři porovnání mezi Schaubergerovým výpočtem a (níže uvedenou) zkouškou, kterou provedl školený technik, zopakujeme si stručně jádro výpočtu:

Jaké energie se účastní výstavby či odbourávání a jaká se uvolňuje podle druhu pohybu či vzrušení, to nám ukáže následující školní příklad: K ohřevu jednoho krychlového metru vody o pouhých 0,1°C je nezbytná spotřeba energie, odpovídající výkonu 42 700 kgm. Ohřev o jeden stupeň Celsia si tedy vyžádá 427 000 kgm. K ohřevu jednoho krychlového metru vody na teplotu 20°C se tedy spotřebuje 8 540 000 kgm nebo 114 000 PS/s. Ohřeje-li se tedy řeka o průtočném množství

vody cca 500 krychlových metrů (Dunaj, Rýn) na obvyklou koupací teplotu, pak se touto atomární (dodatečnou) tvorbou tepla ztratí 57 000 000 PS nebo v přepočtu 42 000 000 KW na úkor pohybových energií, které jsou jinak volné a působí v rámci přirozeného druhu pohybu vodních mas.

Zkouška výpočtu

Výše uvedený příklad uvádí Viktor Schauberger stále znovu a proto se výzkumník Uwe Fischer,[126] zabývající se Schaubergerovými objevy, pustil do bližších podrobností výpočtu matematického a fyzikálního laika Viktora Schaubergera. Zde je jeho komentář:

a) Definice

1. Podle starší definice je 1 kalorie (cal) takové množství tepla (respektive energie), které je zapotřebí k ohřevu 1 g H_2O při normálním tlaku z teploty 14,5°C na teplotu 15,5°C (to znamená o jeden stupeň Celsia).
2. Existuje také definice střední kalorie, jež odpovídá setině množství tepla (respektive energie), které je zapotřebí k ohřevu 1 g H_2O při normálním tlaku z teploty 0°C na teplotu 100°C.

b) Měření

Na základě měření byly zjištěny následující vztahy:
ad 1) 1 cal = 4,1855 Ws = 0,42680 kpm
ad 2) 1 cal = 4,1897 Ws = 0,42723 kpm

c) Přepočteno podle základních jednotek SI

1 cal = 4,1868 Ws = 0,426928 kpm
přičemž platí: 1Ws = 1 Nm = 0,10197 kpm

d) Přepočteno podle Viktora Schaubergera

Viktor Schauberger často uvádí zvýšení teploty potoků a říčních proudů jako příklad promarněné energie, kterou nazývá „strukturální

stavební síla". V jeho článcích najdeme mimo jiné i následující konkrétní údaje:

„Množství energie, které ztratí vodní proud o průtočném objemu cca 500 m^3 za sekundu při svém ohřevu na 22°C, činí přibližně 45 milionů kilowattů za sekundu.

e) Komentář

K ohřevu 1 m^3 (to znamená 1 000 litrů) vody o 1°C je zapotřebí 4186,8 kWs = 1 163 kWh.

K ohřevu 500 m^3 vody o 22°C je zapotřebí 500 × 22 × 4186,8 kWs = 46 054 800 kWh.

Viktor Schauberger provedl tento numerický výpočet správně a korektně (hovoří o přibližně 45 milionech), nezachází ovšem korektně s rozměry energie a výkonu, když udává množství energie v kilowattech za sekundu. Jednotkou energie je kWs nebo kWh, jak jsme si již zvykli z našich domácích „elektroměrů".

Protože jsme do hry vnesli i výkon, takže pokud například víme, že řekou proudí voda o objemu 500 m^3 (výkon je jak známo poměr spotřebované energie za časovou jednotku, například za sekundu), musíme také vědět, jak dlouho potrvá, než se každou vteřinou proudivších 500 m^3 zahřeje o 22°C.

Pokud bychom vzali doslova úvahu Viktora Schaubergera o 45 milionech kW za sekundu, museli bychom předpokládat, že se ohřev 500 m^3 vody o 22°C odehraje v jediné sekundě.

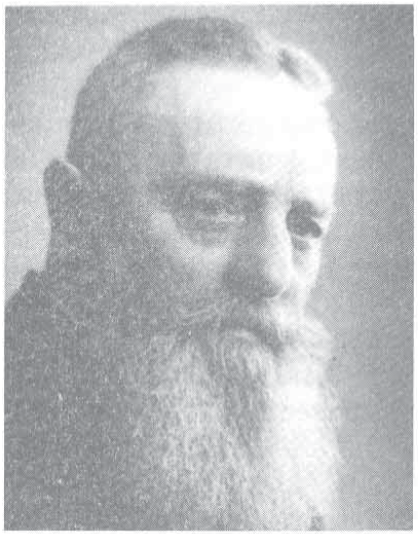
Stručný životopis Viktora Schaubergera

Mnozí z předků Viktora Schaubergera byli povoláním lesníci a myslivci. Stejné to bylo i s jeho otcem Leopoldem, jemuž porodila jeho žena Josefa dvanáct dětí. Tři z chlapců byli pokřtěni jménem Viktor; první dva, narození v letech 1882 a 1884 však zemřeli ještě v kojeneckém věku. A tak byl pokřtěn jménem Viktor i třetí chlapec, jenž se narodil 30. června 1885. I on v mladém věku téměř opustil jeviště tohoto světa, kdyby jej děvečka včas nevytáhla ze studny, do níž se zřítil. Voda totiž zvláštně fascinovala Viktora již od raného mládí.

Z domova v Holzschlagu poblíž Plöckensteinsee chodil do základní školy v Aigenu, pak následovalo několik let na akademickém gymnáziu v Linci a pak navštěvoval až do roku 1904 školu lesního stavebnictví v Aggsbachu. Svou lesnickou dráhu začíná jako myslivecký adjunkt u hraběte Abensberga-Trauna v Maissau a Groß-Schweinbarthu v Dolním Rakousku. V roce 1906 (podle jiných zdrojů v roce 1907) je povolán do vojenské služby a pak od roku 1908 pokračuje ve své lesnické dráze v Klein-Pertenschlagu ve Waldviertelu, aby pak v roce 1911 vstoupil do služby ke knížeti-správci Adolfovi Schaumburg-Lippe v jeho revíru ve Steyrlingu, v jihovýchodní části Horního Rakouska.

Několik týdnů po narození syna Waltra, 26. července 1914, musí odtáhnout do války. Po návratu z První světové války opět přebírá svou službu na panství Steyrlingu, kde pak může roku 1922 postavit své zařízení na plavení dříví. Díky svému úspěchu (a v neposlední řadě i finančnímu) se zařízením na dopravu dříví byl jmenován státním rakouským poradcem pro plavební zařízení při ministerstvu zemědělství a lesnictví. Nejznámější plavební zařízení postavil ve druhé polovině dvacátých let minulého století v Mürz – v oblasti nad Neubergem ve Štýrsku – jež uvádí do provozu v roce 1928. Toto zařízení se zachovalo potomkům prostřednictvím filmu „Voda, která nese".

V roce 1929 přednáší Viktor Schauberger svou teorii o vedení vody na Vídeňské vysoké škole zemědělské a lesnické. Byl vyzván Rakouskou akademií věd, aby v jejím archivu uložil zapečetěnou obálku se svými poznatky na dobu 50 let, aby bylo zachováno jeho autorské právo na neortodoxní pohled na vliv teploty na chování proudící vody. Odpovídající články pak zveřejnil v letech 1930 a 1931 v odborném

Viktor Schauberger, počátek padesátých let minulého století.

časopisu „Vodohospodářství" (viz kapitola „Teplotní spád a kinetika vody" v textu knihy a pak ještě v příloze A).

Počátkem a koncem třicátých let experimentoval Viktor a později i jeho syn Walter s takzvaným Kelvinovým generátorem. Při těchto pokusech s vodním vláknem bylo vytvořeno napětí o výši tisíců voltů, avšak žádný měřitelný proud. Cíle alternativního zdroje energie nebylo sice dosaženo, tyto pokusy však vedly k dalším poznatkům o různých druzích proudu, jež posléze formuloval Viktor Schauberger.

Viktor Schauberger přihlásil ve třicátých letech větší množství patentů, například patent na přepravu médií ve speciálně vybavených potrubích nebo patent na přípravu „ušlechtilé vody".

V roce 1934 byl Viktor Schauberger povolán prostřednictvím zástupců průmyslových kruhů k Adolfu Hitlerovi do Berlína. Jejich diskuse však nepřinesla takový vliv na vědecko-technický rozvoj Třetí říše, jak očekával Schauberger a jeho příznivci.

S určitou hořkostí vedené diskuse mezi Schaubergerem a úřednictvem nejrůznějšího druhu byly vyvolány prostřednictvím několika článků, jež byly zveřejňovány například ve spisové řadě „tau". V těchto diskusích šlo mimo jiné o otázky přirozené regulace Rýna. Intriky z akademických kruhů dokonce přivádějí v roce 1939 Viktora Schaubergera na několik dní na psychiatrickou kliniku.

Druhá světová válka nabízí technickým novátorům, k nimž jej můžeme směle počítat, jisté možnosti, neboť tehdejší mocipáni se z nejrůznějších důvodů zajímali o mimořádné a neobyčejné záležitosti. Dochází k rozvoji jedinečných pohonných a strojních jednotek a koncepcí, jenž zavedl Viktora Schaubergera do závodů Messerschmitt, do tajných zbrojařských podniků a dokonce i za techniky, internovanými v koncentračním táboře Mauthausen. Žádná z jeho strojních koncepcí se nedočkala sériové výroby. Vytvořilo se ovšem něco jako mýtus: Viktor Schauberger je jedním z otců mysteriózních létajících talířů. Vždyť rotující převodové kotouče byly srdcem jednoho z agregátů novodobé pohonné jednotky. Jeden z těchto strojů (Schauberger jej nazval „*repulsin*") se měl při uvedení do provozu utrhnout z ukotvení a roztříštit se o střechu výrobní haly. Krátce před koncem války měly být v blízkosti Prahy spatřeny létající talíře, jejichž způsob fungování mohl být založen na Schaubergerových úvahách, podle jeho vlastních údajů však k nim Schauberger dospěl teprve po ukončení války.

V prvních letech po válce chybí výzkumníkovi vhodný materiál, dílna i spolupracovníci. Proto se nejprve v hlavě Viktora Schaubergera objevují vynálezy alternativních pohonných agregátů, konstrukce zařízení pro zušlechťování vody, zemědělských strojů a mnohých dalších, jež zaplňují více než 100 stran jeho skicáře. V četných dopisech a článcích shrnuje své dosavadní myšlenky a mnohé své písemné materiály doplňuje skicami a výkresy, jimiž kombinuje doposud existující prototypy a zabývá se dalším možným vývojem. Kromě toho se věnuje zemědělství. Vyrábí speciálně legované kultivační stroje a úspěšně je testuje. Zavádí do praxe takzvaný „zlatý pluh" – což je kultivační nástroj, vyrobený převážně z mědi – jenž přináší na obilná a bramborová pole vyšší výnosy při té nejvyšší kvalitě.

Stav alpských lesů, jenž byl v očích Schaubergera a několika dalších předvídavějších lesnických expertů povážlivý, ztráta bonity orné půdy a kvality vody a další projevy nesprávného chápání přírody vedou v roce 1950 k založení jednoho z prvních rakouských hnutí ochránců přírody s mezinárodními kontakty, takzvané „Zelené fronty". Předsedou spolkového předsednictva a vydavatelem každoroční „Zelené zprávy" je po více než dvacet let jeho syn, Walter Schauberger. Z iniciativy otce a syna Schaubergerových mimo jiné pocházejí – svého času každoročně pořádané – „Dny lesa", během nichž sázejí školy po celém Rakousku stromky.

V oblasti vedení vody přichází počátkem padesátých let nový přístup díky Schaubergerovým vynálezům spirálových a vířivých trubek. Stejně jako dříve, v zájmu vědecké vypovídací schopnosti jsou prováděny bouřlivě diskutované pokusy na Vysoké škole technické ve Stuttgartu, které se zdají potvrzovat zřetelně vylepšené proudové vlastnosti vody v jeho prostorově i vnitřně zakřivených potrubích (viz

pokusy profesora Pöpela na Vysoké škole technické ve Stuttgartu v roce 1952). Tímto způsobem tvarované vířivé trubky tvoří rovněž srdce takzvané domácí elektrárny z roku 1955.

Téhož roku vzbudila jistou pozornost publikace Leopolda Brandstättera „Implose namísto explose", v níž představuje pohledy Viktora Schaubergera široké veřejnosti. Některé popisy Schaubergerových strojů ovšem probouzejí dojem, jako by jejich koncepce již dozrály a jako by příslušné přístroje byly plně funkční a plně k dispozici. To je také jeden z důvodů, proč se na nekonvenčního vynálezce obrátilo americké konsorcium a proč jej lidé z tohoto konsorcia přesvědčovali, aby přijel do USA, aby tam mohly být jeho myšlenky implose dovedeny ke zdárnému konci a k velkému průlomu. Měly tam být realizovány i koncepce zušlechťování vody a agregátu na přeměnu mořské vody ve vodu sladkou.

Viktor Schauberger se smluvně zavázal, že své výzkumy v oblasti implose bude provádět výlučně ve prospěch svých amerických sponzorů. Koncem června 1958 odlétá společně se svým synem, Dipl. Ing. Waltrem Schaubergerem a svým zetěm MUDr. Waltrem Luibem nejprve do New Yorku a o něco později pak do Texasu. Avšak po mnoha týdnech čekání na vhodné pracovní podmínky pod žhavým Sluncem jihu Spojených států a dlouhém čekání na slibovaného spolupracovníka se nedostavily žádné další vynálezecké úspěchy a tak otec a syn Schaubergerovi využívají čas a píší pojednání o povaze vody a o technice implose.

Pojednání, jež napsal Viktor Schauberger v Texasu – „Nesprávné pohyby, zárodek smrti" – obsahuje již ve svém názvu kryptografický náznak, že bylo chybou, že se ocitli v USA. Jednotlivé kapitoly se čtou jako závěť. Teprve po podpisu pochybného dodatku smlouvy je jim umožněn odlet zpátky do Rakouska. 25. září 1958 umírá Viktor Schauberger v Linci, přesně pět dní po svém návratu z USA.

Glosář

Obecné pojmy z přírodovědy a techniky

Alotropní, alotropie: Nejrůznější formy projevu látky. Výskyt chemického prvku v různých (krystalických) stavech, u uhlíku například ve formě grafitu a diamantu.

Aqua destillata: Destilovaná, chemicky čistá voda.

Archimédův princip: (také: vztlak): Zdánlivá ztráta hmotnosti při ponoření tělesa do kapaliny (nebo do plynu). Těleso „ztrácí" tolik své hmotnosti, kolik váží kapalina (plyn) tímto tělesem vytlačená.

Atp: Staré označení pro tlakové rozdíly: 1atp znamená přetlak 1 atmosféry. Pro představu o jeho velikosti: 1 at [kg/cm^2] odpovídá 98 066,5 Pa, tedy přibližně 0,981barů; pokud si představíme, že bar a at jsou stejné (zaokrouhleně) jednotky, pak například dostaneme: 5 bar = 5 at = 4 atp (protože je to o 4 více, než normální tlak).

Běžný metr: Lesnická a dřevařská prostorová míra, používá se speciálně pro dlouhé řezivo; 1 běžný metr (bm) odpovídá 1 krychlovému metru pevné dřevní hmoty; zatímco 1 prostorový metr odpovídá 1 krychlovému metru tříděného dřeva (včetně meziprostoru).

Disociace: Chemický proces: Rozpad molekul na jednodušší stavební části, například atomy či ionty.

Emanace: Vyzařování (radioaktivní), dřívější označení pro radioaktivní plyny, které vznikají rozpadem rádia a podobných radioaktivních prvků; zde spíše: proudění, vyzařování přirozené či umělé radioaktivity, zejména u pramenitých vod, může tím však být myšleno i éterické, duchovní či metafyzické vyzařování.

Hřeben proudu: Linie, vznikající myšleným propojením těch bodů příčného průřezu, ve kterých proudí voda největší rychlostí (na některých místech této knihy je zván hlavní proudnicí).

Humózní: Označení kvality pro půdu s vysokým podílem humusu, tedy s vysokým podílem organických produktů rozkladu, tedy uhlíkatých látek.

pokusy profesora Pöpela na Vysoké škole technické ve Stuttgartu v roce 1952). Tímto způsobem tvarované vířivé trubky tvoří rovněž srdce takzvané domácí elektrárny z roku 1955.

Téhož roku vzbudila jistou pozornost publikace Leopolda Brandstättera „Implose namísto explose", v níž představuje pohledy Viktora Schaubergera široké veřejnosti. Některé popisy Schaubergerových strojů ovšem probouzejí dojem, jako by jejich koncepce již dozrály a jako by příslušné přístroje byly plně funkční a plně k dispozici. To je také jeden z důvodů, proč se na nekonvenčního vynálezce obrátilo americké konsorcium a proč jej lidé z tohoto konsorcia přesvědčovali, aby přijel do USA, aby tam mohly být jeho myšlenky implose dovedeny ke zdárnému konci a k velkému průlomu. Měly tam být realizovány i koncepce zušlechťování vody a agregátu na přeměnu mořské vody ve vodu sladkou.

Viktor Schauberger se smluvně zavázal, že své výzkumy v oblasti implose bude provádět výlučně ve prospěch svých amerických sponzorů. Koncem června 1958 odlétá společně se svým synem, Dipl. Ing. Waltrem Schaubergerem a svým zetěm MUDr. Waltrem Luibem nejprve do New Yorku a o něco později pak do Texasu. Avšak po mnoha týdnech čekání na vhodné pracovní podmínky pod žhavým Sluncem jihu Spojených států a dlouhém čekání na slibovaného spolupracovníka se nedostavily žádné další vynálezecké úspěchy a tak otec a syn Schaubergerovi využívají čas a píší pojednání o povaze vody a o technice implose.

Pojednání, jež napsal Viktor Schauberger v Texasu – „Nesprávné pohyby, zárodek smrti" – obsahuje již ve svém názvu kryptografický náznak, že bylo chybou, že se ocitli v USA. Jednotlivé kapitoly se čtou jako závěť. Teprve po podpisu pochybného dodatku smlouvy je jim umožněn odlet zpátky do Rakouska. 25. září 1958 umírá Viktor Schauberger v Linci, přesně pět dní po svém návratu z USA.

Glosář

Obecné pojmy z přírodovědy a techniky

Alotropní, alotropie: Nejrůznější formy projevu látky. Výskyt chemického prvku v různých (krystalických) stavech, u uhlíku například ve formě grafitu a diamantu.

Aqua destillata: Destilovaná, chemicky čistá voda.

Archimédův princip: (také: vztlak): Zdánlivá ztráta hmotnosti při ponoření tělesa do kapaliny (nebo do plynu). Těleso „ztrácí" tolik své hmotnosti, kolik váží kapalina (plyn) tímto tělesem vytlačená.

Atp: Staré označení pro tlakové rozdíly: 1atp znamená přetlak 1 atmosféry. Pro představu o jeho velikosti: 1 at [kg/cm²] odpovídá 98 066,5 Pa, tedy přibližně 0,981barů; pokud si představíme, že bar a at jsou stejné (zaokrouhleně) jednotky, pak například dostaneme: 5 bar = 5 at = 4 atp (protože je to o 4 více, než normální tlak).

Běžný metr: Lesnická a dřevařská prostorová míra, používá se speciálně pro dlouhé řezivo; 1 běžný metr (bm) odpovídá 1 krychlovému metru pevné dřevní hmoty; zatímco 1 prostorový metr odpovídá 1 krychlovému metru tříděného dřeva (včetně meziprostoru).

Disociace: Chemický proces: Rozpad molekul na jednodušší stavební části, například atomy či ionty.

Emanace: Vyzařování (radioaktivní), dřívější označení pro radioaktivní plyny, které vznikají rozpadem rádia a podobných radioaktivních prvků; zde spíše: proudění, vyzařování přirozené či umělé radioaktivity, zejména u pramenitých vod, může tím však být myšleno i étericke, duchovní či metafyzické vyzařování.

Hřeben proudu: Linie, vznikající myšleným propojením těch bodů příčného průřezu, ve kterých proudí voda největší rychlostí (na některých místech této knihy je zván hlavní proudnicí).

Humózní: Označení kvality pro půdu s vysokým podílem humusu, tedy s vysokým podílem organických produktů rozkladu, tedy uhlíkatých látek.

Choány: Zadní otvory z nosu do prostoru hrtanu, jež slouží k rozvíření vdechovaného vzduchu, který se přitom zvlhčuje a získává vhodnou teplotu.

Jantar: Fosilní pryskyřice, jejíž hlavní součástí je uhlík s cca 75 procenty, kromě toho obsahuje přibližně 10 % vodíku a něco přes 10 % kyslíku. Jantar je především výměškem (vyhynulého) druhu borovice *Pinus succinifera*, v němž jsou někdy uzavřeny hmyz, listy a podobné objekty. Jantar plave v solném roztoku, když jej potíráme šátkem, získává elektrický náboj, taje při teplotě cca 350°C.

Kamzík: (lat.: Rupicapra rupicapra); Kamzíci jsou zvláštností mezi lesními přežvýkavci – srstnatou užitkovou vysokou – mají na hlavě parůžky, které (na rozdíl od srnců a jelenů) nikdy neshazují.

Kaplanova turbína: Vynálezcem je rakouský inženýr Viktor Kaplan (narozen roku 1876 v Mürzzuschlagu, Štýrsko, zemřel v roce 1934 v Unterachu, Horní Rakousko); jeho turbíny se podobají lodním šroubům, jejich lopatky jsou nastavitelné, aby se dokázaly lépe přizpůsobit aktuálnímu stavu vody. Hodí se pro vodní elektrárny s nízkou výškou přepadu, dosahují výkonu až 180 000 kilowattů.

Kar: Zvláštní forma zářezu do skály či pohoří, často spojená se štěrkovým polem na úpatí zářezu.

Katalyzátor: Látka, která uvádí do chodu respektive udržuje v chodu proces (chemického slučování nebo rozkladu), aniž by přitom sama vstupovala do chemických vazeb či jinak se účastnila reakce a aniž by při ní byla spotřebována.

Kavitace: Vytváření dutých prostor působením kapaliny; když (obzvláště pak ve vodě, například při jejím zrychlení) klesne statický tlak pod hodnotu tlaku páry, vytvářejí se parní bubliny. Při opětném nárůstu tlaku se bubliny náhle zhroutí (implodují), přičemž se vyvíjí nesmírné sání (podtlak), které dokáže vyškubnout z lodního plechu i ty nejpevnější ocelové šrouby a „sežrat je".

Kunety: Rýhy klínovitého tvaru, vyryté v podloží zpevněného příkopu vodního toku.

Lavina: Sněhové nebo ledové masy, padající do údolí z horských převisů.

Ledovcový kotel: Kruhová prohlubeň ve skále, vzniklá působením ledu, roztáté vody (jež rotuje a víří), štěrku a písku.

Leidenská láhev: (také Leydnerova láhev). Kondenzátor, sestávající se ze skleněné láhve, potažené zevnitř i zvenčí kovovou vrstvou. Sklo slouží jako izolátor.

Litosféra: Zemská kůra, pevné části naší planety.

Normální profil: dnes: příčný profil, to znamená znázornění příčného průřezu vodního proudu kolmo k ose potoka nebo koryta.

Okus: Oloupání a sežrání kůry živého stromu lesní zvěří.

Plavení dříví: Druh přepravy dřevěných kmenů po zvláštních vodních cestách respektive po vodních tocích s velkým spádem, ale s relativně malým množstvím vody; vyskytují se zde například zařízení (nádrže), sloužící k zadržování vody, aby mohlo plavení pokračovat i v obdobích s přirozeným nedostatkem vody.

Potěr: Rybí vajíčka nebo vajíčka obojživelníků, jež jsou v určitém období nakladena do vody.

Prašivina (svrab): Nemoc domácích a divokých zvířat, způsobená roztoči (něco podobného jako svrab u lidí, která může podle druhu roztočů napadat pokožku, zevní zvukovod apod.)

Prosvětlení: Pokud jsou v lese poraženy staré „mateřské stromy" a mladé stromy jsou náhle vystaveny přímému slunečnímu světlu nebo pokud chybějí v lesní monokultuře již od samotného počátku starší stromy, které zde poskytovaly stín, mladší stromy pak rychleji rostou a mají širší letokruhy. Podobné se stane se stromy, které patří ke „stinným" druhům (viz stinné druhy dřeva), když jsou pádem okolních stromů vystaveny přímému slunečnímu záření, když jsou pěstovány v monokulturách či když jsou pěstovány jako osamělé stromy, přičemž ovšem hrají rozhodující roli ještě klimatické a jiné místní vlivy, zda se takový druh stromu přece jen dokáže vyvíjet normálně.

Proudnice vodního toku: Vrstvy nebo provazce části vody, proudící stejnou rychlostí.

Přepad: Sekce odtoku, kde může/musí voda přecházet přes příčně postavenou hráz (většinou uprostřed koruny hráze), místo přelévání vodních mas přes vrchol hráze; odtok vody z nádrže přes takzvané stavidlo.

Pstruh: Původní středoevropský druh: pstruh potoční (Salmo trutta), miluje chladnou vodu, jejíž teplota by ani v létě neměla překročit plus 10°C. Méně citlivý na teplotu je pstruh duhový, který k nám byl dovezen kolem roku 1880 z Ameriky.

Retence: Zádržnost, nasákavost; část dešťových srážek, dopadajících na určité území, které z něj pak neodtékají povrchovými vodami.

Rybí sádka: (Uměle založená) vodní nádrž, rybník nebo část vodní nádrže, určená k rozmnožování a chovu ryb, obvykle přikrytá roštem nebo podobným zařízením, aby se ztížilo řemeslo (lidským či živočišným) pytlákům.

Spád koryta: Sklon podloží potoka či řeky ve směru jejich toku.

Spodní vrata: Uzavíratelný otvor na úpatí zádržné hráze.

Stinné druhy dřeva: Druhy stromů, které dávají přednost stinnému stanovišti (jedle bělokorá, červený buk, lípa, habr a smrk); viz také prosvětlení.

Stoka: Voda, do níž je svedena odpadní voda (ať už čištěná či nečištěná).

Šlachty: Podélné výdřevy břehů, provedené většinou ve svislém směru.

Šlíra: Písčitá nebo slídová hlína nebo slín, jaká se nachází například na podloží vídeňské pánve. Pro Viktora Schaubergera také tenká vrstva rostlinných a/nebo živočišných ostatků respektive zbytků, která funguje jako jakási pokožka či filtr; tělesné vyměšování.

Tabula Smaragdina: Text neurčitého stáří, někteří badatelé jej pokládají za středověký a jiní zase za starozákonní. Podle jedné legendy nalezla tuto „smaragdovou tabulku" Sára, žena Abrahámova, v hrobě Herma Trismegista (praotce alchymie). Podle jiné legendy narazil makedonský vojevůdce Alexandr Veliký v Cheopsově pyramidě na tabulku, jejíž charakter byl nejasný. Existenci smaragdů o této velikosti můžeme pokládat za vyloučenu, spíše se pravděpodobně jednalo o zelený malachit nebo o tabulku, která byla potažena smaragdovou vrstvou. Její text, jenž se dochoval v latině, sloužil svého času alchymistům jako pomůcka při hledání „kamene mudrců" respektive jako recept na výrobu zlata (v praxi ovšem nerealizovatelný). Známa je krátká formulka, již tato tabulka obsahuje: „Jak nahoře, tak i dole". Viktor Schauberger si oblíbil spíše poněkud delší obměnu této

formulace: „Smíchej v přirozeném poměru látky Nebes a Země a budeš po celý život veselý, nezávislý a šťastný." Tato interpretace se tak docela neshoduje s původním latinským textem. Hovoří se v ní o tom, že oddělením určitých látek, jejich stoupáním vzhůru na nebe a následným sestupem na Zemi jsou převzaty jisté síly (vyšší moc) a jsou navázány na hmotu, což vede (obecně vzato) k dosažení slávy popřípadě cti a současně to odežene (od experimentátora) temné síly.

Tokání: Ceremoniál námluv v živočišné říši, prováděný za účelem přivábení potenciální partnerky s cílem jejího svolení s pohlavním aktem.

Vlečený materiál: Hornina, transportovaná vodou či ledem (skalní bloky, kameny, štěrk, písek).

Vodní zámek: Provozní zařízení například ve vodních elektrárnách, jež slouží k tomu, aby zmírnilo tlakový ráz v jednom směru při zavírání nebo otevírání stavidla ve vodním vedení. Vodní zámek je obvykle proveden formou vodotěsné šachtice na horním konci delšího tlakového vedení, v jejímž nitru se může vodní hladina pohybovat tak, aby vyrovnávala tlak vody.

Výmol: Dutina v (skalním) říčním podloží, vyhloubená vířící vodou s pískem, zvaná obecně „hrnec"); lokální projev eroze na říčním dně (tůň) nebo v říčním břehu, vyvolaný trvalým působením proudícího vodstva, které z tohoto místa vymílá materiál a odnáší jej pryč.

Woltmannovo křidélko: Měřicí přístroj ke zjišťování rychlosti proudění vody, jenž byl vynalezen v roce 1829 inženýrem Reinhardem Woltmannem (1757 – 1837).

Zákon zachování energie: Říká nám, že celková energie uzavřeného systému (všechny procesy se odehrávají uvnitř pozorovaného systému) je konstantní. Energie si udržuje stejnou hodnotu, v uzavřeném systému nemůže narůstat a nemůže se zde ani ztrácet, může však být transformována (například tepelná energie na kinetickou energii a obráceně). Lékař z Heilbronnu, Julius Robert von Mayer (1814 – 1878), formuloval v roce 1842 zákon zachování energie jako první, když pochopil, že kinetická energie se dá bezezbytku přeměnit na teplo. Dnes běžně používaná formulace pochází od Hermanna von Helmholtze (1847).

Malý lexikon speciálních výrazů Viktora Schaubergera

Analytický (analyzující) proud: Rozkladný druh proudu (Viktor Schauberger jej někdy ztotožňuje s nám známým elektrickým proudem), viz také syntetický (syntetizující) proud.

Anodová voda: Viz katodová voda.

Axiálně-radiální: Od osy (tedy od centra) směrem na okraj (vně, na periférii), také: odstředivý, centrifugální; srovnej radiálně-axiální (dostředivý, centripetální).

Bakteriofág: Z řečtiny, významem: „požírající bakterie". Bakteriofág je živý organismus, který proniká do bakterie jako cizopasník a zničí ji zevnitř; Viktor Schauberger používá tohoto slova spíše k označení „dřímajících zárodků" napůl fyzické a napůl metafyzické povahy, které se pod určitým vlivem probudí k životu a začnou se množit, čímž přispějí k látkové výstavbě či naopak k odbourávání.

Bioelektřina, bioelektrický: Vyšší forma elektřiny, jež se účastní procesů látkové výměny v živých systémech. Pomáhá při odbourávání odumřelé hmoty a společně se svým protipólem – biomagnetismem – zajišťuje přestavbu a následný vývoj.

Biomagnetismus, biomagnetický: Vyšší forma magnetismu, zodpovídá za (fyzický i duševní) vývoj, levitaci a tvorbu energií, nezbytných pro život.

Biotechnika: Technika, spojená s životem – nikoliv proti němu (proto bychom tento pojem neměli zaměňovat za dnešní běžně používaný pojem biotechnologie, k níž patří mimo jiné i genová technika, tedy manipulace se samotnými základy přírody).

Bipolární, bipolarita: „Každá hmota je bipolární; to znamená, že je protikladná sama v sobě i ve své podstatě, je nabitá částečně pozitivně a částečně negativně. Je originálním odrazem pohybů zemské masy, jež ji utvářely a jež jsou prvovýrobcem této polarity" (z pojednání Viktora Schaubergera „Biologie", 1951).

Cykloidní pohyb po prostorové křivce: Viz pohyb po prostorové křivce.

Diamagnetismus: „Dosaďme místo pojmu *kvalitativní látka* nový pojem *diamagnetismus*, kterým nazývám prvotní tvůrčí sílu, kterou jsem odhalil a které i my sami vděčíme za svou svobodu pohybu, za překonání své tělesné i duševní těžkopádnosti, místo níž produkuje přírodě odcizená věda energie rozkladu atomů jako na běžícím pásu, a pak nebude příliš obtížné pochopit chyby v pohybu vodních mas, kterých se až doposud dopustila a dopouští moderní věda" (Ze Schaubergerova pojednání „Jak vidí laik vymoženosti dnešní vědy", což je rukopis, jenž byl napsán pravděpodobně 21. února 1956, strana 5).

Implose – imploze: Viktor Schauberger užívá tohoto pojmu pro zcela nové technologie, odpozorované z přírody a proto přirozené. Nejprve pro něj implose znamená pravý opak explose. Implozivní technika tím ztělesňuje nehlučnou, nezahřívající se techniku – techniku, neprodukující žádné odpadní látky a zplodiny a nespotřebovávající žádné zdroje. Energie především nemá být vyráběna teplem, tlakem a rozpínáním (jako je tomu u spalovací a explozivní techniky), nýbrž ochlazováním a sáním a tím zvyšováním hustoty (kompresí) za přispění přirozených technik množení a růstu; má při ní vládnout nikoliv odstředivý pohyb (axiálně-radiální), nýbrž dostředivý pohyb (radiálně-axiální).

Juvenilní voda: Právě vzniklá, čerstvá, „mladá" a tím ještě ne docela zralá voda, například dešťová voda. Dosud v ní chybí příměsi, jako například minerály a stopové prvky.

Katodová voda: „Rozlišujeme vodu, která obsahuje vysoké procento uhlíkatých energií, a vodu, která obsahuje vysoké procento kyslíkatých energií. První z nich bychom mohli označit jako katodovou a tu druhou jako anodovou vodu. Katodová voda vykazuje negativní a anodová zase pozitivní energetické formy" (z knihy „Naše nesmyslná práce").

Kavitační proud: Odrůda takzvaného elektrického proudu, která jako vyslovený rozkladný proud ničí nejen ocelové lopatky vodních turbín, ale i samotnou krev Země, vodu – zkrátka která bere všemu a všem ještě i ty poslední zbytky stavebních a pohonných sil (viz také „kavitace" v kapitole „Obecné pojmy z přírodovědy a techniky").

Kvalitativní látka: „Bipolární druh napětí, vznikajícího z odumřelých tělesných látek všeho druhu prostřednictvím pohybu po cykloidní prostorové křivce – oklikou přes tvorbu spodní vody – nebo také po-

dobnou tvorbu krve či mízy. Tyto bipolární druhy napětí, vznikající v půdě ztrouchnivěním produktů rozkladu, vyzařují oklikou přes vegetaci do atmosféry, kde se dostávají do kontaktu s oplodňujícími látkami, proudícími opačným směrem, čímž vznikají různé zóny působení. Čím výše se dostanou, tím hodnotnější a bezrozměrnější jsou tyto speciální energetické koncentrace" (Z pojednání Viktora Schaubergera s názvem „Existuje perpetuum mobile?" z března 1945).

Levitace, levitující: Volné vznášení předmětů ve vzduchu, u Viktora Schaubergera: opak gravitace (zemská tíže, přitažlivost zemská) – zemská odpudivost, jež je protichůdná přitažlivosti a tím je stavební silou.

Mezní – hraniční stavy: „Stavy mezních hodnot jsou v rovnováze. Nemohou kupředu ani zpátky a jako přechodné stavy bakteriofágů se nacházejí mezi životem a smrtí." (Z pojednání Viktora Schaubergera s názvem „Způsob a zařízení k provedení organické syntézy s pomocí tekutých či plynných těles" z roku 1945, viz *Implosion* č.22 a rovněž č.105/106). „Pod výše uvedeným pojmem stavy mezních hodnot je třeba chápat molekulární vlečné látky (vznosné látky), jež jsou přidány k zušlechťované substanci v pokud možno co nejjemněji rozemletém stavu" (Z pojednání Viktora Schaubergera s názvem „Výsledky pozorování a pokusů" z května 1945, viz *Implosion* č.125).

Oplodňující látky: V prvé řadě kyslík (sluneční záření), příbuzné mužskému potenciálu; srovnej s plodnými látkami.

Planetární pohyb: Viz pohyb po prostorové křivce.

Plodné látky: Stavební, jemnohmotný potenciál hodnot a energií, který je nezbytný k existenci a k vzestupu plodnosti (jsou „ženského" typu, příbuzné Zemi, temnotě a chladu – na rozdíl od oplodňujících látek). Nejdůležitější plodnou látkou je uhlík. „Kyslíkaté látky, biotechnicky nazývané oplodňující látky, se při 44°C uvolňují a začínají být jednopólové a agresivní. Uhlíkaté látky, biotechnicky nazývané plodné látky, v tomto tepelném rozsahu splývají (srážejí se) a ztrácejí svou aktivitu. Odpadní látka oplodňujícího Slunce (kyslík) tedy váže opačnou stavební a pohonnou hmotu Země, která již v atmosféře není zjistitelná, protože díky *cykloidnímu pohybu Země* získává již éterický či dokonce energetický charakter" (z pojednání Viktora Schaubergera s názvem „Tajemství pstružího motoru" z června 1945).

Pohyb po dvojité šroubovici: Viz pohyb po prostorové křivce.

Pohyb po prostorové křivce: Prostorová spirála, cykloidní prostorová křivka, vlnitý pohyb po dvojité šroubovici ... pohyb v sobě, na sobě a kolem sebe (porovnej s vlastní rotací Země o nakloněné ose při současném pohybu po eliptické dráze okolo Slunce, které ovšem samo také nezůstává na místě ..), odtud také: planetární pohyb; pro Viktora Schaubergera se jedná o tvůrčí pohyb.

Původní (originální) druh pohybu: Při vedení vody se jedná o ten druh pohybu, který se vyznačuje teplotním spádem ve směru anomálie; při technické aplikaci: při tomto druhu pohybu převládá element sání, je vhodný k výrobě biomagnetické vody; viz také pohyb po prostorové křivce.

Radiálně-axiální: Zvenčí dovnitř, v mechanice: ve směru k ose nebo k hřídeli, také: dostředivý, centripetální; pro Viktora Schaubergera to byl onen směr pohybu, který primárně slouží transformaci a výstavbě respektive přípravě na ni; srovnej axiálně-radiální.

Sací spirála: Zařízení k dosažení navíjecího dostředivého pohybu kapaliny; obecně vyjádřeno: opak od odstředivé (centrifugální) vrtule.

Status Nascendi: (správně: in statu nascendi) – pojem, který Viktor Schauberger používal velmi rád. Pochází z latiny a zdůrazňuje se jím původ nebo počátek vývoje, okamžik zrození.

Syntetický proud: „Proud výstavby a pohonu, s jehož pomocí je možno vytvořit nepřímou (i přímou) cestou téměř bezplatnou strojní sílu v labilních i stabilních strojích a překonat s její pomocí bez námahy jakoukoliv hmotnost. Vzniká tehdy, když metafyzické tukové koncentráty navážou procesem redukce jemně rozptýlený kyslík, spolknou jej a stráví. Produktem znovuzrození je juvenilní voda" (Z pojednání Viktora Schaubergera s názvem „Teplo bez ohně, studené světlo, strojní síla zadarmo, hnojení ušlechtilými látkami" z října 1946).

Teplotní spád: Teplotní změna vody, odehrávající se během jejího pohybu. Vodu, která se blíží teplotě plus 4°C (nezáleží na tom, zda z vyšších či nižších teplot), označuje Viktor Schauberger jako vodu, nacházející se v pozitivním teplotním spádu. Vodu, která se naopak vzdaluje teplotě plus 4°C, označuje Viktor Schauberger jako vodu, nacházející se v negativním teplotním spádu.

Tučné látky: také: tukové koncentráty či výživné látky – pozemské přebytky životních látek a energií všeho druhu.

Uhlíkaté látky – uhlovodíky: Pro Viktora Schaubergera veškeré přírodní prvky periodické soustavy prvků s výjimkou kyslíku (a někdy používá odděleně také vodík); srovnej s plodnými látkami.

Vitamínové molekuly: „Téměř neviditelné" fyzické stavy mezních hodnot, koncentrace hmotných energií; Viktor Schauberger je přirovnává k energetické rakvi, z níž mohou být uvolněny ty nejvyšší energetické formy, respektive k „zrnéčkům semen, plovoucích ve stavu labilní rovnováhy ve vodních a vzdušných médiích, jež očekávají přirozený kinetický podnět, aby se jejich ušlechtilá hmota proměnila v růstové, plodící a zdokonalující zpětné energetické vlivy" (Z pojednání Viktora Schaubergera s názvem „Magnetismus – elektrizace" z června 1948).

Vývojové stáří – mládí: Později narozené generace mají za sebou již delší vývoj a jsou tedy v jistém slova smyslu starší než ty, které je zplodily a zrodily respektive z nichž pocházejí.

Zárodečné volty: „Kvalitativní zárodky, díky nimž je možno pravidelně a řádně vyrábět nezměrná množství vody křížením s atmosférickými paprsky pomocí bio-odstředivého druhu pohybu ve speciálně zkonstruovaných vyvíječích a při odpovídajícím dopředném pohybu vody, chudé na plyny a energeticky bohaté, je možno proměnit vodu v jednu z nejbezpečnějších expanzních látek respektive je možno ji nadávkovat takovým způsobem, že tato koncentrace hmotné energie může plně nahradit ty nejlepší explozivní látky jako je například benzín apod." (Z pojednání Viktora Schaubergera s názvem „Atomové energie I. řádu", Leonstein 1946, viz *Implosion* č.128).

Poznámky

1 Z mysliveckého nářečí: Čekat na místě, odkud je vidět (například za stromem nebo za skalním výběžkem), abych mohl dostat divokou zvěř nebo pytláka před hledí své pušky či dalekohledu.

2 Logické vysvětlení fenoménu pstruhů, stojících v bouřlivě plynoucí vodě horského potoka a přeskakujících vodopády proti proudu, podal Viktor Schauberger ve svých pozdějších pojednáních, jež nalezneme v této knize v kapitolách „Reverzní rytmus pohybu" a „Proč stojí pstruzi v tekoucí vodě bez pohnutí?" ve „Shrnutí". Tam ovšem hovoří mnohem komplexnějším jazykem, jenž začne být pochopitelný teprve díky studiu předchozího textu.

3 Ve vodařství se o černých vodách hovoří mimo jiné tehdy, když se jedná o takzvanou „měkkou vodu", jež má díky svým organickým vazbám tmavší zbarvení – což ovšem neodpovídá popisu Viktora Schaubergera, jenž zde hovoří o křišťálově čisté černé vodě. Očividně se zde odvolává na vodu s bohatým obsahem organických (lidskému oku ovšem nerozeznatelných) látek, jež slouží rybám jako potrava.

4 Uměle vytvořená vodní jímka k chování ryb; viz také „Glosář" na konci knihy.

5 Ve starorakouské hovorové řeči: dědek s bábou.

6 Na jiném místě (v pojednání „Objev levitační síly" z roku 1949) udává Viktor Schauberger druhou a téměř doslovnou verzi tohoto citátu, doplněnou o napomenutí starostlivé matky, opět v přímé řeči: „Dokud však budeš mlád, musíš se vodě vyhýbat. Ve vodě se totiž nacházejí duše zesnulých – dobří i zlí duchové, kteří stahují malé chlapce, kteří se zvědavě naklánějí nad vodní hladinu, k sobě do hlubin."

7 To byla hodnost, jež mu byla propůjčena knížetem Adolfem ze Schaumburgu. Nadlesním nemohl být Viktor Schauberger jmenován z toho důvodu, že mu chybělo potřebné vysokoškolské vysvědčení.

8 Vysoká: srnec, srnka, zde i kamzík; tetřev (latinsky Tetrao urogallus), silný a nádherný, velmi však plachý lesní pták s intenzivně modrozeleně prosvítající hrudí (slípka je rezavo-žlutá s tmavší a světlejší kresbou), známý svým hlasitým a jedinečným rituálem v období páření.

9 Určitá horská oblast; viz také „Glosář" na konci této knihy.

10 Oblast nejsilnějšího proudění ve vodním toku; viz také „Glosář" - hřeben proudu.

[11] Kameny v podloží bystřiny.

[12] Myslivecky „zbraň".

[13] Viktor Schauberger jmenuje ve své verzi tohoto popisu, jež se objevila v sešitu Tau č. 146, konkrétně řeku Angaru.

[14] Tato věta byla pronesena podstatně peprněji, význam však byl zhruba tento.

[15] V nářečí hajný.

[16] Konec směny, sjednané v úkolu, to znamená tak, že se nepočítá odpracovaná doba, ale splnění předem daného úkolu efektivně provedenou prací, například dopraveného objemu dřeva či kusově zpracovaného řeziva.

[17] Rošt, umístěný ve vodním toku a sestavený z rovnoběžně uspořádaných tyčí, s jehož pomocí se zachytává či zadržuje plavené dřevo či jiné zboží.

[18] Klíčový pojem ve světovém názoru Viktora Schaubergera. Aplikován na proces vedení vody se jedná o pohyb po šroubovici či po spirále, jenž by se dal označit také jako vodní cop či podélný vír ve směru proudu; bližší vysvětlení v následující kapitole respektive v „Glosáři".

[19] Často psával z válečného jeviště svému staršímu bratrovi Adolfovi (jenž se narodil roku 1866), píše mu z Ruska, Francie a nakonec i z Itálie. Navzdory cenzuře armádními úřady se mohl Viktor podělit s některými hrůzami boje na frontě. Krátce před koncem války je zasypán v zákopech po výbuchu dělostřeleckého granátu. Protože jeví dočasné známky ochrnutí, je odeslán na zdravotní dovolenou. Válka však skončí dříve, než se stačí vrátit na frontu.

[20] Kládou je zde myšlena spodní část osekaného stromu o délce několika metrů.

[21] V myslivecké hantýrce: předvádění složeného zvířete (když je úlovků více, pak jsou seřazeny podle druhů), jež se koná po lovu pro pána lovu (a jeho hosty).

[22] Jedná se o zařízení na spouštění dřeva do plavebního kanálu.

[23] 90 centimetrů v průměru.

[24] „Velká kláda zůstala bokem." Jednalo se o výzvu, aby byl ke vpusti nasměrován i velký kmen.

[25] Oharek cigarety nebo zbytky žvýkacího tabáku.

[26] To znamená, že na horní naplněné nádrži silným úderem vyrazil zajišťovací kolík pákového mechanismu, čímž se otevřela vrata ve spodní části horní hráze.

[27] Více k tomuto pojmu nalezneš v „Glosáři" a také v knihách, uvedených v příloze jako například „Živá voda" nebo „Přírodní energie" nebo také v řadě spisů, jež byly pojmenovány podle tohoto nového konceptu a jež se tu a tam objevují již desítky let, totiž podle konceptu „implose". I v této knize musí být technika implose zmíněna alespoň jako pojem, protože představuje vývojový krok Schaubergerovy práce s fenoménem vody. Nebudeme se zde však příliš věnovat detailům. Překročilo by to totiž rámec této knihy. Technika implose je však další a velmi zajímavou oblastí, kterou objevil Viktor Schauberger jako první a které se nyní věnují s rostoucím zájmem výzkumníci z celého světa.

[28] Vedlejší údolí Almtalu v jižní části Horního Rakouska. Táhne se od hory Großen Priel (2 515 metrů nad mořem) severozápadním směrem. Na severním svahu této hory se nachází sedlo Ring (horský přechod ve výšce přesně 900 metrů nad mořem), přes něž se dá dostat z Almtalu (Alpského údolí) do Steyrtalu (Steyrské údolí). Pramení tam i říčka Steyrling, v jejímž údolí je postavena hájovna, v níž toho času bydlel Viktor Schauberger se svou rodinou (Bernerau, asi 620 metrů nad mořem). Steyrling teče na východ, kde vtéká do Steyru, jenž se zase vlévá do Ennsu, pravobřežního přítoku Dunaje.

[29] Ornitolog zde může namítnout, že mezi mořským orlem a orlem skalním je dost podstatný rozdíl. Autor sám je však v této záležitosti poněkud nedůsledný: Ve vyprávěních Viktora Schaubergera je jednou řeč o velkém mořském orlu" a jindy zase o menším orlu skalním, přičemž oba tyto druhy sídlí respektive tehdy sídlily na alpských jezerech.

[30] Hluboké tůně, v nichž se přednostně zdržují saiblingy (jakýsi druh alpských ryb, podobných candátům), další popis viz následující úryvek z dopisu Viktora Schaubergera.

[31] Tato Schaubergerova naděje se bohužel za jeho života již nesplnila. V budoucnosti se ukáže, zda se některé jeho nápady a myšlenky posunou z roviny ukazatelů směru do roviny reálných zařízení.

[32] Viktor Schauberger se zde zřejmě odvolává na dílo Adolfa Wuttkeho, jež bylo zveřejněno v Berlíně v roce 1900: „Německá lidová víra v současnosti" a jež existuje i v přepracované verzi Elarda Hugo Meyera.

[33] Plným jménem: Pierre Daniel Chantepie de la Saussaye (1848 – 1920), holandský teologický výzkumník a profesor teologie v Amsterodamu a Leidenu, zakladatel fenomenologie náboženství, vydavatel dvousvazkové „Učebnice náboženské historie" (poprvé byla vydána v letech 1887 – 1889).

[34] Staroegyptská mytologie vychází z panenské vody, která existovala ještě předtím, než vzniklo všechno ostatní na Zemi tak, jak ji známe, než bylo

stvořeno či bylo učiněno vše, co existuje (podobně jako ve starozákonním pojetí, podle něhož se Duch Boží vznáší nad vodami ještě dříve, než Bůh začne s prací na Stvoření). Podle staroegyptské legendy o Stvoření je prvotní hmota rozštěpena , panenské vody vznikají Nun a Naunet, kteří ztělesňují mužský respektive ženský princip.

35 Otevřená nádoba.

36 Stará dutá míra, lišící se podle regionu a podle druhu tekutiny, která se jí poměřovala (například víno nebo pivo); ve starém Rakousku odpovídalo jedno vědro přibližně 60 litrům.

37 ...zda nemám žízeň.

38 Stáčená jablečná nebo hrušková šťáva.

39 Větve, listy a plody různých druhů dřeva, svázané do jakési kytice a připoutané k tenké dřevěné tyči, posvěcené farářem, jež se nosí při procesích (katolických) u příležitosti květné neděle (neděle před Velikonocemi) – a nosí je obvykle děti.

40 O nejvyšší vibraci – vlnění o nejkratší vlnové délce a nejvyšší frekvenci.

41 Mnohdy není studium originálních Schaubergerových pramenů ani trochu jednoduché. Stejně jako v dalších záležitostech použil Viktor Schauberger jeden a tentýž nadpis několikrát, což znamená, že v konkrétním případě existují různé, obsahově diametrálně odlišné texty pod titulem „Expanze kontra exploze." U předloženého textu se jedná o výňatek z oné verze, jež byla vydána ve spisové řadě „Implose" č. 126 v únoru 1999.

42 Část kmene, použitelná v dřevozpracujícím průmyslu k výrobě trámů, fošen apod.

43 Zejména v zimních měsících jsou mladé stromky a výhonky ohrožovány vysokou a dalšími druhy lesní zvěře, které okusují i kůru stromů, protože je pro ně důležitým potravním doplňkem. To vede k velkým škodám v porostu, protože tyto mladé rostlinky pak nemohou dorůst do běžné velikosti nebo dokonce zcela usychají.

44 Originální titul pojednání z počátku roku 1954, z něhož jsme zde citovali, zní: „Je takzvané prosvětlování lesa lesnickou vymožeností nebo rakovinnou vývojovou chybou?" „Prosvětlováním" je míněno konkrétně toto: Pokud v lese padnou starší „mateřské" stromy a mladé stromky jsou náhle vystaveny přímému slunečnímu žáru – nebo když v kultivované plantáži lesní monokultury chybějí starší stromy z dřívějška, jež by poskytovaly potřebný stín, - pak dochází u mladých stromků k urychlení jejich růstu (zejména do šířky), charakteristickém právě rozšířením letokruhů, jež jsou měkčí. Viz také „Glosář."

45 Otto Hahn (1879 – 1968), německý chemik, nositel Nobelovy ceny, president společnosti Maxe Plancka, objevil několik radioaktivních prvků a v roce 1938 objevil společně s Fritzem Straßmannem štěpení radioaktivního prvku uranu na středně těžké prvky ostřelováním neutrony a tím položil vědecké základy k praktickému využívání jaderného štěpení.

46 Onemocnění, jež způsobují roztoči rodu trudníků. Viz svrab v „Glosáři".

47 Podrobněji k tomuto jevu v kapitolách „Vysokojakostní hospodaření s vodou" a „ Od pokusu se vzlínavostí vody k objevení magnetolytické disociace."

48 Obmýtní dobou neboli obmýtím je v lesnictví míněn časový úsek, v němž dokáže jedna konkrétní lesnicky obhospodařovaná plocha či závod jednorázově poskytnout svůj užitek, například za jak dlouho po zalesnění se může jednou vytěžená mýtina opět vytěžit.

49 Viktor Schauberger tím míní fosilní paliva, jako jsou ropa a uhlí, jež představují něco jako ochrannou tukovou vrstvu organismu planety Země a podle jeho pojetí je tato vrstva nepostradatelná pro elementární procesy v tom doslovném slova smyslu – jako například pro vznik vody.

50 Viz také úvodní text v kapitole „Sedlák a vůl."

51 Detaily k technice jeho předků a ke stavbě zařízení k plavení dříví viz kapitoly „Naši otcové a dědové ve spojení s přírodou" a „První biotechnická praxe: zařízení na plavení dříví ve Steyrlingu."

52 K tématickému okruhu správného vedení vody viz kapitola „Vodovody."

53 Přepis „Duše a charakter vody" byl doplněn vydavatelem.

54 Zde je zřejmě ve výkladu Viktora Schaubergera jakýsi časový nesoulad. Protože úzké kontakty mezi tímto lesníkem a profesorem Forchheimerem se datovaly již od let 1929 / 1930 (viz následující článek o návštěvě Viktora Schaubergera na Vysoké škole zemědělské nebo také viz Forchheimerova předmluva pro odborný časopis „Vodní hospodářství," jež se nachází v kapitole „Teplotní spád a kinetika vody, díl 1"), proběhlo společné měření teploty pravděpodobně nějakou dobu před epizodou s reprezentativním vydáním časopisu „Dunaj". Pokud by však měly časové souvislosti souhlasit, museli bychom přijmout fakt, že v případě Forchheimerova „kázání", jež je zde uvedeno v přímé řeči, se jedná tak trochu o stylistické přehánění, jež Viktor Schauberger použil k vyprovokování širší odborné veřejnosti, jež pak vyvrcholilo vyškrtnutím jeho příspěvku o regulaci Dunaje. Třetí možností by ještě bylo, že se světoznámý hydrolog stal z Schaubergerova příznivce jeho zavilým odpůrcem. Pro tuto variantu však neexistuje žádný důkaz v archivu Schaubergerovy pozůstalosti.

[55] Tato přístupnost a otevřenost tehdy téměř osmdesátiletého emeritního profesora byla zdůrazněna také na velkém mezinárodním sympóziu, jež se konalo na památku Forchheimera v roce 1999 v Grazu. To, že se zabýval znalostmi jakéhosi Schaubergera bez akademického titulu, bylo uvedeno v kongresovém sborníku. Pod titulem „Alternative Relationship to Water" („Alternativní vztah k vodě") byl v tomto sborníku věnován celý odstavec setkáním mezi váženým profesorem a prostým lesníkem.

[56] Kolaudace: V Rakousku a ve Švýcarsku (a také v Česku) používaný pojem pro úřední přejímku technického díla.

[57] Tento titul mu propůjčil vydavatel.

[58] To znamená hovorovou řečí: způsob, jakým močí divoké prase mužského pohlaví (viz vysvětlivky u kapitoly „Zkušební provoz").

[59] Jedná se o akademický titul, jen že používá i na českých vysokých školách a univerzitách. V souladu se zvyklostmi je zde použito ženského rodu, i když se v případě rektora Vysoké školy zemědělské a lesnické jednalo podle originálního textu zcela určitě o muže, poznámka překladatele.

[60] Ulice Petera Jordana ve Vídni.

[61] Profesor Wilhelm Franz Exner (1840–1931), onoho času prezident Rakouské akademie věd, zakladatel technického muzea ve Vídni.

[62] Oživení vody – dnes velmi oblíbené slovní spojení prodejců jistých systémů na ošetření vody – najdeme ve slovníku Viktora Schaubergera již v roce 1945.

[63] Při klesání respektive při opětném vzlínání ze zemského nitra zaznamenává voda, jak již bylo řečeno, snížení teploty a vylučuje část rozpuštěných solí a jiných látek díky snížené rozpustnosti, až dosáhne při teplotě plus 4°C takového stavu, v němž je její schopnost, udržet v roztoku soli a jiné látky, vůbec nejmenší. Tomuto sklonu, vylučovat rozpuštěné látky, napomáhá i půda, jež funguje jako jakýsi filtrační papír, takže voda, nacházející se ve střední vrstvě, je chemicky čistá. (poznámka Viktora Schaubergera).

[64] V originálu zvláštního vydání z roku 1930 je na tomto místě náčrtek, jenž má představovat schematický příčný průřez rezervoárem spodní vody. Tento náčrtek byl však ze zvláštního vydání, jež bylo předlohou této knihy, dodatečně vyškrtán a provedl to sám Viktor Schauberger. Pod tím stojí rukou psaná poznámka „nesprávně" a iniciály „VSch". Protože nebyl uveden žádný lepší návrh, rozhodl jsem se, že náčrtek v této knize raději neuvedu.

[65] Slunce ohřívá vzdušné vrstvy nad zemským povrchem, ty se rozpínají, jejich specifická hmotnost se snižuje, vzduch začne stoupat vzhůru, tlak klesá a rovnováha je narušena. Tlak, vyvíjený zespod na vrstvu spodní vody

ji proto začne tlačit směrem vzhůru, dokud není nastolena nová rovnováha. K tomuto účinku tlaku zdola se přidá sací efekt vzduchu, proudícího vzhůru. To vysvětluje rovněž vzestup a pokles hladiny spodní vody ve dne a v noci. Udržení hladiny spodní vody i v příkrých svazích je možno rovněž vysvětlit tímto procesem narušování a opětného nastolování rovnováhy (vlastnoruční poznámka Viktora Schaubergera).

[66] Pravděpodobně odvozeno od slova „Echec", jež používají Francouzi pro označení šachu, hry v šachy; může to pocházet i „en échec halten": držet v tísni, v sevření; dále to může pocházet i ze starého vojenského žargonu „Einen Echec erleiden": utrpět porážku. Zdroj: Meyerův konverzační lexikon, 5. svazek, 5. vydání, Lipsko a Vídeň 1894. Nejbližší český výraz originálnímu výrazu „echecartig" je asi cik-cak, poznámka překladatele.

[67] Experimentální pomůcka – pojmenovaná podle vodohospodářského inženýra Henryho Darcyho (1803–1856), který jako první podrobněji zkoumal pohyb vody v porézních materiálech. Vyslovil k tomuto tématu zákon a doplnil jej příslušným vzorcem. Byla po něm dokonce pojmenována i jedna fyzikální jednotka, jež udává takzvanou intrinsiktivní permeabilitu.

[68] Vysvětlení viz „Glosář".

[69] Elektricky nabité kovy ztrácejí při ozařováním krátkovlnným světlem za určitých podmínek svůj náboj.

[70] Ve svém pojednání „Odhalení levitačních sil, část druhá" nahrazuje Viktor Schauberger pojem „protiproudová gravitující" pojmem „levitující".

[71] Vysvětlení viz „Glosář".

[72] Tady se asi přímo hovoří o akciové společnosti ČEZ, která skutečně operuje na celoevropském prostoru a v zájmu svých zisků neváhá zdražovat elektřinu pro tuzemské odběratele s poukazem na stejnou cenu v západní Evropě a na nutnost zásobování západoevropských zemí, které jsou energeticky podzásobeny díky zeleným, kteří odmítli zbytečné plýtvání přírodními zdroji a orientaci na jadernou energetiku, k níž by pan Schauberger asi rovněž zaujal velmi zajímavé stanovisko. Ale všechno zlé je k něčemu dobré – alespoň nás snad ČEZ odnaučí plýtvat drahocennými přírodními zdroji.

[73] Cestující výzkumník, svého času velmi populární autor a žádaný řečník, přednášející o svých expedicích, které vedl především do oblasti střední Asie. Narodil se 19. února 1865 ve Stockholmu, kde také 26. listopadu 1952 zemřel.

[74] Sven Hedin podává na tomto místě zprávu o podzemních zavlažovacích kanálech, jaké objevil například v Íránu. O konstrukční technologii a způ-

sobu jejich fungování píše: „Jsou zde vykopány svislé šachtice, z nichž každá je vykopána do hloubky 2 a více metrů a od jejího úpatí vedou kanály nahoru a dolů, jež probíhají přibližně rovnoběžně se spádem zemského povrchu. O dvacet metrů níže je v kopci vykopána další šachtice a tak to pokračuje po mnoho kilometrů." Kaskádové kanály se postupně vzájemně spojují, „...až je dosaženo krajiny, jež se dá obdělávat. Začátek podzemního kanálu je u pramene či u vypouštěcího trychtýře, v němž se sbírá voda z tání či dešťová voda." Voda tudy teče, chráněna před Sluncem a vypařováním a dokáže i v té nejsušší krajině zázračně vykouzlit ze země obilí. Kanály byly udržovány v čistotě, což se dá poznat na kuželech bláta o tvaru vulkánu, jenž je v blízkosti každé šachtice. Hedin informuje o tom, co nalezl a co zažil: „Pak byli rolníci buďto nahnáni do bojující armády nebo byli zastřeleni nebo prostě utekli. Proto byly kanály zasypány pískem, jejich voda vyschla a jejich pole se proměnila v poušť ..." Z článku „Vzácná voda v poušti" Bernarda Vaegs-Galitzky v: „Implosion" č. 20, strana 1 a dále.

[75] Artur Budau, autor několika odborných knih, například „Učebnice hydrauliky", vydáno ve Vídni roku 1913.

[76] Patrick Maynard Stuart Blackett (1897–1974), profesor na Universitě v Manchesteru, získal v roce 1948 Nobelovu cenu za fyziku za svou práci o kosmickém záření (všimněte si prosím, že Viktor Schauberger píše své pojednání v prosinci téhož roku, odvolává se tedy na právě dekorovaného nositele Nobelovy ceny, odvolává se však na jednu z jeho starších teorií, kterou Blackett zastával: Země vytváří své magnetické pole prostřednictvím své rotace). Blackett později (1953–1963) vede fyzikální fakultu Imperial College v Londýně, která dnes nese jeho jméno. V letech 1965–1970 je Blackett prezidentem Royal Society.

[77] Viktor Schauberger chtěl tímto slovním výtvorem vyjádřit, že tomto případě se teplota vody nikterak nepřizpůsobuje teplotě vzduchu.

[78] Viz také kapitoly „Zrození vody" a „Od pokusu se vzlínavostí vody k objevení magnetolytické disociace".

[79] Peltonova kola či turbíny (pojmenované podle amerického vynálezce L. A. Peltona; 1829–1908) jsou vybaveny pohárkovitými lopatkami, v jejichž středu je vytvořen jakýsi břit; tento břit slouží k rozdělení proudu vody, stlačeného tlakovými tryskami a tvrdě narážejícího na lopatky turbíny tak, aby veškerá kinetická energie tohoto proudu byla rozdělena na polovinu všech lopatek. Peltonova kola jsou vhodná pro tlakové elektrárny, umístěné pod přehradními nádržemi, a mohou dosahovat výkonu až 200 megawattů.

[80] Energie vlastně v této souvislosti neznamená obvyklou představu a držím se proto tohoto označení pouze v rámci všeobecné srozumitelnosti. (původní poznámka z originálu článku).

[81] V uzavřeném systému nemůže být energie ani vytvořena ani zničena. Celková energie uzavřeného systému se tedy nemůže změnit. Poprvé formuloval tento zákon o zachování energie německý lékař Julius Robert von Mayer (1814–1878). Další podrobnosti v „Glosáři".

[82] Věda pohlíží na stratosféru jako na součást atmosféry; stratosféra zaujímá prostor přibližně mezi 12 a 50 kilometry nad zemským povrchem. Zemskou kůru označuje Schauberger jako uhlíkovou sféru.

[83] Pohyblivé části byly označeny v jednom z pozdějších dopisů Viktora Schaubergera svému synovi jako „repulsátor". Schauberger ovšem později používá tentýž název ještě i pro poněkud odlišná zařízení pozměněné strojní koncepce.

[84] V originálním textu zní název tohoto patentu: „Způsob a zařízení k atomární přeměně kapalných a plynných látek". Použité slovo „kapkujících" nemá český ekvivalent a odpovídá spíše anglickému „dropping", což je mj. označení schopnosti látky tvořit kapky. Toto slovo bylo použito pravděpodobně proto, aby se dal odlišit název patentu, který je jeho podstatnou součástí. V našem textu je toto slovo nadbytečné a proto je vypouštím – pozn. překladatele.

[85] Dnes se obvykle uvádí jako přibližný vzorec jantaru $C_{10}H_{16}O$ (+ H_2S). Přibližný je tento vzorec proto, že jantar je jako pryskyřice organického původu. Odkud má Viktor Schauberger svůj vlastní vzorec, který zde udává, to není spolehlivě známo; více k jantaru v „Glosáři".

[86] Viktor Schauberger se zde opět odvolává na Goetha a na jeho dílo „Všechno jde vzhůru". V tomtéž pojednání, ze kterého jsem zde citoval, píše Schauberger o několik odstavců dříve, že sám pokřtil toto věčné ženství jako „biomagnetismus, proudící vzhůru".

[87] Viz kapitola „Od pokusu se vzlínavostí vody k objevení magnetolytické disociace".

[88] Jednou z možností, které sledoval Viktor Schauberger v zájmu finanční injekce k zajištění jakési finanční základny v poválečných letech, bylo zahájit společně s příbuzným lékárníkem v hornorakouských lázních Bad Hall výrobu ušlechtilé vody a nabízet ji lázeňským hostům. O skutečném zahájení výroby ušlechtilé vody a o jejím poskytování dalším lidem není nic známo. K výrobě ušlechtilé vody viz také kapitola „Zkušenosti s léčivou vodou" a příloha B4: „Postup výroby pitné vody, podobné pramenité vodě – patent".

[89] Julius von Hann (narozen v roce 1839 ve Wartbergu nad Aistou a zemřel v roce 1921 ve Vídni), meteorolog, v letech 1877 – 1897 ředitel ústřední meteorologické správy ve Vídni, posléze univerzitní profesor v Grazu a ve

Vídni, iniciátor založení observatoře v Sonnblicku; vydavatel odborných knih o meteorologii a klimatologii, o zemské atmosféře a hydrosféře.

[90] Pevná součást planety Země (zemská krusta, svrchní zemský plášť).

[91] Viz kapitola „Les, kolébka vody".

[92] Toto označení bylo zavedeno filosofem a učencem Petrem Gassendim (1592–1655) a vyvinulo se z představ antických Řeků Leukippa a Demokrita. Podle nich se hmota skládá z atomů, které se sdružují v molekuly a pak ve větší celky – těla. Zde se jedná o: molekuly respektive ionty.

[93] Viktor Schauberger vydal hned několik pojednání na toto téma. Jedno z nich je uvedeno v kapitole „Od pokusu se vzlínavostí vody k objevení magnetolytické disociace", jež je součástí této knihy, k elektrolýze též v kapitole „Elektrolýza a takzvané spalování vodíku za vzniku vody".

[94] Teprve nedávno bylo uvedeno do provozu asi 427 km dlouhé vodovodní potrubí v jižní Kalifornii, jež má za úkol zásobovat pitnou vodou město Los Angeles (poznámka Viktora Schaubergera). Uvědomme si: Píše se rok 1933. Od té doby byla na všech kontinentech vybudována gigantická vodovodní potrubí, což povede (přinejmenším regionálně) k nesmírným klimatickým změnám a částečně již tyto změny dokonce i proběhly.

[95] Shrnutí naleznete rovněž v II. kapitole jeho pojednání, které sepsal roku 1958 v Texasu; viz kapitola „Krev Země" v souvisejících článcích a statích.

[96] Hora a stejnojmenné lázně s horským vzduchem v jihovýchodní části Dolního Rakouska na hranici se Štýrskem, tradiční léčebné a výletní letovisko, vzdálené asi 100 km od Vídně.

[97] Dr. Henri Marie Coanda (narozen v roce 1886 v Bukurešti, zemřel roku 1971), letecký konstruktér (byl po něm pojmenován „Coandův efekt", který objevil – při němž se proudící vzduch „lepí" na nosné plochy), objevil vodu Hunsů, jejíž „tajemství" předal počátkem šedesátých let 20. století vynálezci a hydrologickému výzkumníkovi, doktoru filozofie Patricku Flanaganovi (narozen v roce 1944 v Oklahomě). Tento muž pak na základě toho objevil mj. mikro-klustrovou vodu.

[98] Národ Hunsa, Hunza nebo Hunzakut je ve světě pokládán za národ s nejvyšší dlouhověkostí na světě, jehož příslušníci dosahují vysokého věku v plném zdraví. Země Hunsů leží v poušti Karakoram (západní Himálaj) v nadmořské výšce přes 2 500 metrů. Důmyslný zavlažovací systém přivádí na pole vysoce mineralizovanou horskou vodu o zvláštní struktuře. Od užívání této vody a od užívání plodin, které díky této vodě vyrostly, odvozují Hunsové své zdraví a svůj dlouhý věk. Jejich odlehlá údolí byla ovšem

propojena ctižádostivým projektem horské silnice s Pákistánem a Čínou, s čímž jsou ovšem spojeny všechny běžné civilizační důsledky.

[99] Z řečtiny, „všechno proudí", také: „vše je v neustálém proudu / proměně", nebo také: „trvalá proměna je to jediné, co je stálé", základní Hérakleitův princip (cca 540 – 480 před naším letopočtem).

[100] Tento podtitulek byl k této knize přidán, na rozdíl od všech ostatních.

[101] Jak se Viktor Schauberger dostal k výše uvedeným hodnotám, viz příloha C2, pod názvem „Ztráta kinetické energie ohříváním vodního proudu".

[102] Podtitulek byl pro účely této knihy poněkud pozměněn, protože jsme museli brát ohled na obsah následujícího textu. Původní podtitulek zněl: „A co říká věda na to, co se odehraje v budoucnosti?"

[103] Během dalších desetiletí se opět vynořily mnohé další spisy Viktora Schaubergera, z čehož profituje i tato kniha.

[104] Viz kapitola „Zpívání do hlíny".

[105] Rakouský region, v němž se již po tisíciletí těží a zpracovává sůl (hlavními těžebními místy byly a dosud jsou Hallstatt, Altausee a Bad Ischl, zpracování se uskutečňuje v takzvané salině u Ebensee). Dnes je pojem Salzkammergut znám hlavně v turistickém průmyslu jako známá turistická destinace, zahrnující jižní část spolkové země Horní Rakousko a Aussehrland v severní části Štýrska podél řeky Traun (s velkým množstvím známých jezer, jako je například Altauβersee, Halstätersee a Traunsee, Wolfgangsee, Attersee a ještě mnohá další) jakož i příhraniční obce spolkové země Salzbursko.

[106] Oblast se strmými a příkrými skalami.

[107] V originálu „Grubenhund". Zvláštní forma novinářské kachny, která byla oblíbena zejména v Rakousku první poloviny 20. století a která obvykle vznikla z hněvu čtenáře na tehdejšího domýšlivého novináře. Redakci byla poskytnuta nesmyslná zpráva zcela v duchu a stylu příslušného plátku, obohaceného o množství odborných výrazů a cizích slov. Byl-li příspěvek skutečně otisknut, redakce pak byla veřejně označena za neschopnou. Za její označení „důlní pes" vděčíme Ing. Arthurovi Schützovi, který v roce 1911 informoval jako dopisovatel Erich Ritter von Winkler o zemětřesení: „ ...je však zcela nevysvětlitelné, proč můj důlní pes, spící v mé laboratoři, vykazoval již půl hodiny před počátkem zemětřesení nápadné známky velkého neklidu ..." Redakci vůbec nebylo nápadné, že sice existuje dopravní zařízení „důlní vozík" (Grubenhunt), avšak žádný „důlní pes" (Grubenhund). (Zdroj: Wikipedia a jiné).

[108] Hanns Hörbiger (1860 – 1931), rakouský inženýr, zakladatel učení ledové-

ho světa (což byla hypotéza, podle níž vzniklo Slunce – stejně jako ostatní hvězdy – kolizí gigantické žhavé koule s rovněž nesmírným ledovým tělesem, přičemž vzniklo obrovské množství stlačené vodní páry); otec divadelních herců Paula a Attily Hörbigerů, dědeček dalších divadelních, filmových i televizních hereckých hvězd, mimo jiné i Christiane Hörbigerové.

[109] Podrobnosti se nacházejí v příloze této knihy.

[110] Rakousko uzavřelo v roce 1955 „Státní úmluvu" – mírovou smlouvu s okupačními mocnostmi USA, SSSR, Francií a Anglií, načež byly cizí okupační vojenské jednotky staženy z Rakouska.

[111] Titulek ani podtitulek se v originále nezachoval a proto byl pro účely této knihy pouze doplněn.

[112] (Ještě před nedávnem běžná) ochrana před výpovědí (rakouských) úředníků.

[113] V originálu je v odkazu na odbornou literaturu uvedeno: Forchheimer, Hydraulika, strana 51.

[114] V originálu je v odkazu na odbornou literaturu uvedeno: Forchheimer, Hydraulika, strana 27.

[115] Robert Weyrauch: Hydraulické výpočty. Výpočetní postupy a tabulky pro potřeby vodohospodářské praxe a praxe vodních staveb, Stuttgart, 1930. Dr.Ing. Weyrauch byl profesorem na Stuttgartské univerzitě.

[116] První příčina může být i čistě mechanické povahy, například břeh je na jedné straně hladký, na druhé drsný, apod. (tato poznámka byla převzata z originálu).

[117] Řecký filosof, narozen pravděpodobně roku 427 před Kristem v Aténách a zemřel tamtéž roku 347 před Kristem, rozvinul na základě škol „věčného proudu" a „věčného bytí" své přesvědčení, že „představa"je opravdovou skutečností.

[118] V této knize v příloze A1.

[119] Zde je tím myšleno spíše: vyrovnávají, ruší.

[120] Pramen – často nazývaný májová studánka – který se objeví po roztopení sněhu (koncem dubna / začátkem května) a který po několika týdnech či měsících, podle místních podmínek, opět vyschne a teprve dalšího jara se vrací, aby opět „daroval" vodu.

[121] Obec poblíž Neubergu an der Mürz.

[122] Jedná se o značku limonády, která byla v tehdejším Rakousku velmi oblíbena. Po celá desetiletí byla limonáda „Kracherl" (a u příslušníků starších

rakouských generací je dodnes) synonymem pro limonádu v lahvi, obohacenou kyselinou uhličitou.

[123] Viktor Schauberger se tudíž odvolává na „Zprávu o předběžném zkoumání spirálových trubek s různými tvary stěny" Profesora Pöpela z března 1952. V této zprávě byly mimo jiné porovnávány skleněné a měděné trubky (a zde navíc ve válcové a spirálové formě). Protože se jednalo o předběžný výzkum a protože k aktuálnímu Schaubergerovu hydrologickému výzkumu patří vědecky potvrzené zajištění opakovatelnosti experimentu, nebyly explicitní závěry „Pöpelovy zprávy" v této knize zohledněny.

[124] V originálním patentovém spisu stojí doslova „vine se po šroubovici", očividně zde však mělo být uvedeno „je stočena do spirály". (Rozdíl tkví v jediném písmenu: „gewendet" namísto správného „gewendelt", poznámka překladatele).

[125] Vydavatel a nakladatel výslovně upozorňují na to, že se zde jedná o pouhé předání historických náčrtků a nikoliv o návod k napodobení. Pro případ okopírování nebereme žádnou zodpovědnost za funkčnost zařízení. To ostatně platí i pro další údaje od Viktora Schaubergera či o něm.

[126] Dlouholetý asistent Schaubergerových seminářů na OKS (Pythagorova-Keplerova škola) v Bad Ischlu – byl společně s Dr. Ing. Norbertem Harthunem a dalšími členy „nové skupiny" zakladatelem a spoluvydavatelem spisové řady „Člověk a technika – podle přírody" – a nyní žije poblíž Brém.

[127] „Společnost pro výzkum imploze a pro její praktické využití".

Rejstřík

A

absolutní sucho 367, 369
Adige 376
Ahnl 19
akademie věd 121, 342, 446
Alexandersson 22, 61, 339
alchymie 434
alotropie 431
amalgamované zlato 212
Amazonka 378
amoniak 229
analýza 142
animální energie 290
anodová voda 224, 436
anomálie 81, 82, 272, 276, 370, 439
anomální bod 52, 218, 258, 259, 262, 263, 268, 294, 303, 317, 335
anomální zóna 75, 77, 78, 192, 267, 271, 276
aqua destillata 154
Archimédes 25, 28, 38
Archimédův zákon 26, 80, 81
Aristoteles 184
Arles-sur-Tech 256, 273, 276
atmosféra 156, 235, 258, 259, 366, 373, 409
atmosférická voda 223, 224, 225
atmosférický koloběh 140, 363, 377, 397
atomární 77, 79, 83, 84, 157, 167, 168, 182, 183, 212, 303, 332, 407, 419, 425, 449
atomární tlak 217
atomová energie 84, 165, 217, 247, 250, 253, 263, 274, 303, 314
atomy 78, 431
axiálně-radiální 7, 177, 179, 185, 186, 436, 437, 439

B

Bajkalské jezero 24
bakterie 171, 208, 241, 243, 269, 300, 319, 436
bakteriofág 436
Bergel 209
bez odporu 88, 217, 218, 331
biodynamický 281, 299
bioelektřina 436
biologické vakuum 163
biomagnetismus 163, 167, 181, 182, 436, 449
biopolarita 77
biosyntetický 331
biotechnika 436
bipolární 79, 92, 214, 215, 218, 251, 258, 259, 264, 265, 270, 275, 436, 437
Blackett 188, 448
bonita 137, 468
Brandstätter 161, 322
Budau 178

C

centrifugální 177, 436, 439
centripetální 436, 439
citlivé na světlo a teplo 76
cizopasník 436
Coanda 254
Coats 339
cykloidní prostorová křivka 112, 279, 439
cyklón 44, 265, 266

D

Darcy 147, 447
deficit nasycení 227
delta 146, 148, 356, 407
demagnetizace 157
denní světlo 374
destilace 154, 204, 296, 320
destilovaná voda 163, 195, 224, 242
déšť 14, 131, 154, 396
dešťová voda 45, 155, 218, 224, 225, 333, 437, 448
dešťovka 276
disociace 9, 80, 300, 303, 304, 346, 431, 445, 448, 449, 450
dnešní technika 160, 277
Dodd 315, 329
dolomit 410
Donner 321, 329
druh pohybu 29, 70, 113, 115, 161, 178, 182, 185, 188, 189, 220, 269, 367, 404, 415, 439
druhy energie 300, 302
Dunaj 7, 100, 101, 144, 145, 342, 364, 425, 445
dusičnan draselný 410
dynamické 119, 189, 271, 276, 407
dynamický účinek 119
dynamika 182, 271, 277

E

E = m·c2 186, 189
Einstein 196
elektrický proud 163, 192, 193, 232, 260, 270
elektrochemie 232
elektrolýza 7, 194, 290, 343, 450
elektromagnetické pole 182, 187
elektromagnetický 239, 367
elektrony 152, 171, 243
elektřina 157, 219
emanace 207, 258, 270, 275, 431
emanační látky 163
emanační síly 266
emanační útvary 264
energetická těla 102
energetické formy 197, 220, 223, 224, 225, 232, 302, 365, 366, 370, 371, 373, 387, 437, 440
energetické hospodářství 184
energetické koncentrace 156, 438
energetický koloběh 102
energie nulového bodu 159
energie rozkladu atomů 437
energie záření 228
éterický 45, 438
Exner 112, 113, 121, 151, 446
exploze 73, 264, 321, 322, 340, 444

F

Feierabend 322
Fischer 116, 341, 425
Flanagan 254
Forchheimer 103, 104, 105, 106, 108, 109, 110, 111, 112, 114, 116, 127, 151, 318, 348, 359, 452
fosforečnan sodný 410

G

Gaia 198
Garonne 100
geosféra 142, 179, 200, 201
Gerchsheimer 321, 328
Gerchsheimer, Karl 218
Goethe 58, 59
golfský proud 286
gravitace 22, 278, 283, 316, 438
gravitační zákony 271, 313, 314, 319

H

Hahn 78, 79, 84, 445
Hann 450
Harthun, Norbert 453
Hedin, Sven 174, 447
Hitler, Adolf 321
hladomor 201
hnací síla 287
hnojení 52, 289, 295, 439
Hörbiger, Hanns 311, 452
horké prameny 132
horská bystřina 22
horské prameny 123, 158, 241, 243
horský pramen 164
hořčík 423
hraniční vrstva 226
hřmící jezera 43, 339, 394
humózní 431
Hunsa 254, 450
hydraulický 92, 149
hydraulika 96, 182, 209, 271, 277
hydrologové 104, 108, 127, 151, 268, 284, 317, 445
hygienicky nezávadná voda 239
H2O 11, 94, 98, 191, 194, 195, 211, 213, 304, 305, 307, 308, 425

Ch

Chanta de la Sausse 59
chemie 230, 231, 232, 271, 306
chlad 60, 136, 149, 152, 175, 247
chladné prameny 136
chladné světlo 190
chlór 210, 229, 237, 240, 242
chlorid sodný 410
chlorování vody 8, 239, 345
choány 432

I

Implose namísto explose 161, 430
imploze 260, 264, 277, 280, 315, 327, 328, 331, 437, 453
implozivní stroje 277, 327, 328
implozivní technika 437
impotence 253
impuls 199, 267
interatomární napětí 70
interatomární procesy 329
ionty 171, 431, 450

J

jazýček na vahách 279
jímání vodních pramenů 202
juvenilní kovové útvary 164
juvenilní voda 163, 185, 257, 439

K

kácení lesa 10, 389
kamzík 286, 294, 338, 432, 441
kanalizace 45, 64, 65
kanály 44, 118, 120, 174, 186, 290, 349, 418, 448
kanec 38, 109, 110, 111, 112
Kaplan, Viktor 178, 432
Kaplanova turbína 432
katalyzátor 163, 164, 186, 215, 259, 273, 277, 290, 414, 432
katastrofy 52, 75, 256, 337, 371, 372, 374, 377, 379, 382, 392
katodová voda 436
kavitace 432, 437
kavitační proud 179, 187, 314, 437
Kelvinův generátor 300
kinetická energie 80, 88, 359, 372, 435, 448
Klafferbach 111
klima 354
klimator 212
klozety s vodním splachováním 64, 65
Kneipp, Sebastian 51
kněžna 32, 33, 36
kníže 33, 35, 59, 88, 89
Kokaly 280, 281, 340, 421, 422
koloběh mízy 69
kondenzace 163
kondenzátor 433
kondenzovaná voda 224
konečky mechu 334
kořenová zóna 199, 271, 310
kosmické záření 119
kovové částice 290
kovy 152, 164, 176, 192, 203, 215, 224, 259, 262, 285, 289, 293, 295, 296, 410, 447
krev Země 75, 76, 77, 89, 91, 94, 95, 102, 113, 161, 162, 167, 178, 184, 204, 208, 222, 257, 264, 270, 274, 292, 304, 307, 319, 324, 337, 339, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 372, 397, 420, 437
krevní cévy 74, 75, 172
krevní oběh 208, 279
krůpěje rosy 5, 8, 50, 51, 52, 67, 68, 258, 339
kunety 362
kvalitativní 71, 103, 157, 176, 192, 195, 198, 201, 230, 236, 239, 437
kvantitativní 51, 71, 176, 230, 236, 372
kvašení 216, 218, 257, 260, 264, 266, 269, 270, 272, 295
kyselina sírová 229, 230
kyselina uhličitá 203, 215, 224, 229, 409
kyslík 78, 147, 155, 163, 183, 187, 188, 194, 208, 211, 218, 226, 230, 236, 240, 241, 242, 252, 253, 257, 258, 259, 260, 261, 263, 264, 266, 268, 275, 309, 310, 312, 326, 372, 388, 405, 423, 438, 439
kyslíkové skupiny 225, 226

L

Lahner, Alfred 48, 49, 339
laminární 9, 348, 367, 368, 369
Lattacher, Siegbert 13, 149
lavina 43, 382, 432
léčivá voda 8, 230, 252, 344
led 25, 215, 228, 262, 310, 311, 433
ledovce 7, 157, 158, 342
ledovcový kotel 21, 394, 433
ledové kroupy 306, 307
leidenská láhev 190, 302, 304, 433
Lenard, Philipp 300
les jako výrobce vody 6, 69, 166, 234, 340
lesnictví 28, 31, 52, 73, 75, 83, 84, 108, 175, 231, 272, 291, 306, 321, 372, 374, 393, 427, 445
letokruhy 86, 433
levitace 22, 51, 260, 278, 296, 438
Liebig, Justus von 176
litosféra 433
lord Kelvin of Largs 300
Lovelock, James 198
Luib, Walter 430

M

magnetismus 157, 187, 188, 260
malárie 171, 253
mangan 229
mastné látky 176
Mauthausen 428
Mayer, Julius Robert von 28
Mayer, Robert von 435
meandry 72, 73, 296
měď 415
měděná trubka 256, 273, 276
mech 334, 354, 375
měření teploty 106, 119, 268, 445

metafyzické 170, 171, 262, 431, 436, 439
mikroklimatické podmínky 74
minerální voda 409
minerály 176, 186, 192, 219, 224, 276, 285, 289, 293, 437
Mississippi 100
míza 69, 70, 187, 257, 262, 287, 393
mízní kanálky 260, 275, 311
mízní oběh 182
monokulturní les 6, 72, 84, 175, 340
monokulturní voda 6, 72, 73, 340
Morava 100
moře 101, 116, 146, 148, 200, 210, 356, 373, 374, 407
mořská voda 163, 211, 213, 214, 215, 216, 217, 219, 222, 325, 328, 344, 407, 430, 468
mořské proudy 119
mořské ryby 276
mutace 152
mýcení 6, 76, 82, 84, 98, 153, 295, 340

N

navíjení 81, 177, 262, 272, 417, 422
negativní teplotní spád 231, 310, 350, 369, 370, 386
nerostné soli 71
Neuberg 91, 108, 320, 348, 453
neutrální zóna 388
Newton, Isaac 28, 271
normální profil 299, 363, 364, 433
nulová zóna 308, 309
nulový teplotní bod 75, 77, 269

O

období sucha 272, 333, 396
období tření 16, 181, 314, 316, 319, 385
obezdění 390
obohacení vody kyslíkem 211
odpor 31, 79, 102, 130, 132, 169, 175, 186, 190, 199, 257, 268, 277, 302, 333, 387, 398, 415, 417
odstínění světla a tepla 186
Oedská jezera 43, 49, 339, 394
oheň 175, 176, 314, 335
okrajová zóna 404
oligo-dynamický 142
oplodnění 170, 220, 259, 296
oplodňování 296
oplodňující 64, 142, 172, 176, 258, 269, 279, 280, 438
orel 46, 47, 48
organické vakuum 331
osa proudu 92, 147, 149, 152, 280, 289, 297, 331, 362, 383
ovocnářství 181
oxid uhličitý 147, 229, 409, 410, 423
oxidace 195, 196, 226, 235, 276, 309, 310, 335
oživení vody 115, 328

P

Pád 376
panenská voda 59
Panta rhei 258, 264
paraziti 86, 89, 272
patent 10, 45, 213, 232, 398, 401, 409, 414, 415, 417, 419, 420, 421, 428, 449
Peltonovo kolo 183, 448
planeta 198, 200
planetární pohyb 183, 438, 439
Platón 365
plavební komora 45
plavební zařízení 29, 37, 116, 320, 427
plavení dříví 6, 10, 23, 25, 28, 29, 32, 40, 44, 60, 85, 88, 90, 93, 116, 117, 121, 338, 339, 341, 348, 351, 389, 391, 419, 427, 433, 445

plodící 58, 158, 169, 170, 172, 176, 182, 189, 220, 440
plodné látky 438
podstata vývoje 162, 167
podtlak 214, 215, 218, 332, 432
podzemní rezervoár 132
pohyb po prostorové křivce 436, 438, 439
pokles hladiny spodní vody 95, 139, 183, 190, 281, 283, 447
pokles napětí 282
pokles teploty 101, 262, 269
polarita 161, 274
popáleniny 242
Popel, Franz 415
potence 171, 186, 238, 423
potok 78, 333
potrubí 65, 118, 120, 164, 177, 179, 203, 204, 205, 206, 207, 222, 240, 243, 248, 359, 405, 406, 407, 408, 414, 417, 418, 450
pouště 174, 222, 277, 292, 373, 379
povrchová voda 92, 116, 117, 231, 237, 355
povrchové napětí 297
pozitivní teplotní spád 131, 132, 133, 136, 230, 349, 350, 358, 369
pozorování přírody 38, 282
pozorovat a okopírovat 331
pramenitá voda 8, 24, 62, 207, 216, 218, 223, 224, 233, 237, 240, 248, 262, 304, 320, 344
Priessnitz, Vincenz 51
proces zrání 223
produkt syntézy 142, 170, 187, 188
prosakující prameny 122, 235
prostorová cykloida 220
prosvětlení 77, 79, 82, 433, 434
proti přírodě 143, 153
protiproud 263, 380, 381
protoplazma 74
proudnice 351, 433
prvovýroba 271, 277, 303
přehradní hráz 296
přeměna 8, 163, 211, 214, 215, 217, 219, 344
přepad 137, 432, 433
přetlak 77, 79, 167, 182, 218, 326, 384, 431

příčný průřez 112, 147, 187, 243, 353, 358, 359, 403, 417, 418, 431, 433, 446
příjice 171
přírodě cizí 72, 73
přírodní zákon 342
přívalové srážky 135, 155, 342, 355, 358, 360
pstruh 5, 15, 16, 18, 156, 169, 261, 265, 266, 317, 331, 334, 338, 382, 383, 385, 386, 387, 388, 389, 392, 434
psychická energie 197
půda 62, 63, 64, 81, 84, 131, 183, 231, 244, 259, 295, 296, 371, 374, 376, 446
půdní soli 310
pulsování 147, 199, 208, 209

R

radiálně-axiální 177, 436, 437
rakovina 75, 81, 240, 271, 272, 276
rakovinné nádory 242
rakovinné procesy 204
rakovinné projevy rozkladu 304
rakovinné útvary 313
regulace 6, 7, 9, 96, 100, 102, 103, 104, 107, 108, 110, 115, 126, 129, 135, 136, 137, 139, 141, 143, 144, 145, 149, 152, 155, 156, 172, 173, 179, 182, 211, 231, 254, 279, 281, 284, 296, 297, 298, 342, 347, 357, 361, 362, 363, 364, 365, 376, 377, 381, 384, 392, 393, 397, 428
Renner, Alois 326, 327, 328, 421
repulsin 212, 429
retence 434
retenční nádrže 132, 134, 361, 362, 381, 393, 419

ropa 96, 337, 445
Rusko 68, 201
růst vody 44
ryby 15, 16, 18, 40, 41, 46, 47, 48, 85, 108, 168, 173, 182, 217, 263, 268, 273, 276, 286, 318, 331, 383, 385, 387, 389
rychlost proudění 185
Rýn 100, 101, 149, 376
Rýnské zlato 25

Ř

řeřicha 162, 188
říční tok 134, 279
Římané 65, 292

S

sací síla 266, 268
sací spirála 164, 211, 214, 215, 217, 218, 323, 326, 439
sací šroub 117
sací turbína 48, 49, 214, 323, 324, 325, 346
sací vír 44, 45, 49
Sauerbruch, Ernst Ferdinand 250
Severní ledový oceán 146, 148, 356
Schappeller, Karl 150
Schaumburg-Lippe, Adolf 31, 427
Schwarzenberský kanál 26
síran hořečnatý 410
sladká voda 211, 213, 215
sladkovodní led 215
Slunce 23, 27, 34, 50, 51, 56, 57, 66, 80, 93, 94, 105, 133, 156, 172, 198, 200, 221, 226, 228, 235, 242, 259, 267, 287, 290, 293, 299, 305, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 335, 366, 370, 373, 377, 378, 380, 381, 385, 397, 438, 439, 446, 452
sluneční energie 8, 257, 263, 273, 274, 275
sluneční energie ve strnulém stavu 257
sluneční záření 28, 258, 380, 438
směr proudění 188
smíšený les 77
solná komora 293
solný roztok 410, 432
spád koryta 350, 355, 358, 381
srdce 209, 276, 278, 280, 331, 430
statický výpočet 41
stavy mezních hodnot 438, 440
sterilizace vody 8, 237, 344
Steyrling 29, 31, 37, 40, 320, 338, 375, 427, 443, 445
stín 19, 47, 79, 168, 247, 260, 312, 433, 444
stopové prvky 259, 293, 437
strom poznání 29
stromy 44, 74, 78, 79, 158, 208, 433, 444
studna 234
světelný efekt 220, 221
syntetická pryskyřice 212
syntetizující proud výstavby a oživení 187

Š

šlachty 434
šlíra 434

T

Tabula Smaragdina 166, 170, 434
Tagliamento 100, 376
tajemství přírody 223, 262, 283, 341, 342, 343
tajemství vývoje 94, 95, 165, 254
tepelné vlivy 239
teplota půdy 226
teplota vody 46, 119, 129, 130, 136, 294, 317, 334, 335, 349, 350, 351, 354, 412, 448
teplota vzduchu 119, 131, 136
Thales z Milétu 365
tlaková turbína 84, 85, 86, 89, 182, 183, 192, 269, 325

tlustý led 215
tokání 21, 435
transformace 202, 203, 216, 229, 283, 289, 311, 312
třecí odpor kapaliny 415
třecí plochy 107
tření o stěny 186
tučné látky 439
tukové koncentráty 439
turbulentní 9, 134, 348, 367, 368, 369, 379, 380, 385

U

úbytek vody 81, 176, 181, 183, 281, 324
uhlí 8, 55, 95, 96, 97, 154, 159, 160, 204, 224, 226, 228, 263, 274, 287, 288, 290, 337, 346, 405, 406, 445
uhličité soli 229
uhlíkaté látky 211, 225, 226, 228, 241, 242, 266, 308, 309, 310, 366, 438, 440
úhyn ryb 81
umělé hnojivo 332
úplněk 23
úroky 247, 292
USA 273, 315, 316, 322, 325, 327, 328, 329, 417, 418, 421, 430, 452
ústí 44, 45, 56, 146, 148, 192, 202, 230, 255, 356, 370, 371, 373
ušlechtilá voda 10, 163, 164, 216, 248, 421, 422, 428, 449
ušlechtilé soli 323

V

věda 71, 88, 118, 129, 157, 160, 188, 189, 237, 238, 242, 274, 313, 314, 333, 437, 451
vědci 51, 108, 115, 173, 241, 255, 273, 276, 305, 306
vědecké metody 86
vejčitý 417, 418, 421
velká voda 119, 133, 154, 396
vířivá trubka 10, 45, 398, 401, 404, 419, 420
vířivý pohyb 16, 124
vitamíny 191, 192
vlečený materiál 297, 299, 317, 356, 359, 407
vlečná síla 101, 148, 150, 186, 266, 268, 297, 317, 318, 330, 332, 350, 360, 372
vliv světla 235
vlnitý pohyb po dvojité šroubovici 439
vnější teplota 258, 259, 377, 423
vnitřní klima 81, 82
vodní hospodářství 79, 84, 269, 332, 335, 397
vodní nádrže 360, 434
vodní proud 60, 96, 115, 147, 270, 347, 359, 375, 377, 384, 385, 399, 426
vodní smršť 265
vodní vír 47, 265
vodohospodářství 75, 83, 120, 121, 122, 129, 139, 159, 177, 185, 306, 324, 364, 365, 382
vodopád 16, 169, 181, 219, 261, 265, 316, 441
výbušné motory 331
vylučování soli 213
vymílání koryta 134
Vysoká škola zemědělská a lesnická 38, 109
vysychání horských pramenů 157, 281
výtlačná síla 39, 105, 317
vyústění 360
vývojová linie 110
vývojově nebezpečný 73, 179, 269, 276
vývojové stáří 440
vyzařování 52, 70, 81, 188, 200, 260, 275, 285, 302, 303, 304, 431
výživné soli 139
vzkříšení 170
vzlínání 51
vztlak 46, 156, 283, 298, 431

vztlaková síla 278, 279, 299
vztlakové látky 176, 297

W

Weyrauch, Robert 148, 350, 452
Woltmannovo křidélko 156, 435
Wuttke, Adolf / Meyer, Elard Hugo 58

zachování energie 315, 449
zákon zachování energie 28, 194, 196, 197, 271, 387, 435
zárodečné volty 220
zdravá voda 8, 233, 236, 244, 321, 345, 393
zdraví 70, 74, 77, 83, 96, 159, 160, 182, 237, 244, 247, 256, 269, 270, 280, 282, 320, 324, 450
zdravý les 69
Zelená fronta 184, 429
zelinářství 181
zemědělství 37, 52, 61, 75, 79, 83, 84, 96, 104, 108, 243, 272, 291, 306, 321, 339, 343, 372, 393, 396, 406, 427, 429
zemské nitro 234
Zimmermann, Werner 50, 150, 153, 338
zkrocení divoké bystřiny 376
zlaté a stříbrné lamely 410, 413
zlatý pluh 429
známky úpadku 392
zpětný vývoj 165, 168, 182, 271
ztráta energie 354
zušlechťování vody 2, 9, 163, 219, 318, 324, 326, 346, 421, 422

Ž

žábry 68, 332, 388
železná ruda 204, 319
železo 90, 203, 204, 205, 229, 405
životní energie amorfního typu 142
životní esence 172
životní forma 81, 82, 253
životní podmínky 84, 193, 281, 392
životní poměry 254
životní prostředí 308, 309
životní síla 18, 184, 186, 217, 259, 282, 284, 292, 298
životní úroveň 278, 279, 293

KNIŽNÍ NABÍDKA

Raymond Buckland MAGIE SVÍČEK

Světoznámý odborník na čarodějnictví a magii popisuje svíčkové rituály ve dvou verzích: pro křesťany i vyznavače wiccy. Každou kapitolu doprovází podrobný popis manipulace se zapálenými svícemi.

Marko Pogačnik ELEMENTÁRNÍ BYTOSTI

Jsou vodní žínky, skřítkové či víly pouze fiktivní bytosti našich pohádek, nebo reálné bytosti žijící v paralelních světech vedle těch našich? Odpovědi jsou pro mnohé z nás velmi překvapivé.

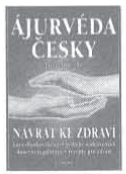
Sahu Set-Sayd VĚŠTĚNÍ Z KOSTEK

Tato kniha představuje staré egyptské orákulum – napínavé, hravé a magické. Jednoduše a spolehlivě Vám odpoví na otázky týkající se zaměstnání, lásky, zdraví a osobního duchovního vývoje.

Peter Schwind ZDRAVÁ ZÁDA

Kniha si klade za cíl být úvodem, který přiblíží začátky rolfingu a představí nové přístupy z posledních let. Nabízí čtenáři nové informace o významu orgánů pro stavbu těla. V závěru knihy jsou vybrány nejúčinnější cviky pro zdravá záda.

Pavol Hlôška ÁJURVÉDA ČESKY

Návrat ke zdraví, kurz dlouhověkosti, příběhy uzdravených, duševní regulátory, recepty... Autor Pavel Hlôška, znalec tibetské a indické medicíny, podává její tajemství srozumitelnou formou.

objednávky: **FONTÁNA** Horní nám. 5, 772 00 Olomouc
tel: 585 221 400 www.fontana.ws www.fontana-esotera.cz

Vývoj po Schaubergerově smrti

Dílo Viktora Schaubergera nezahynulo se smrtí svého autora. Myšlenky, které vypustil do světa, působily dále i po jeho odchodu a inspirovaly další badatele, aby pokračovali tam, kde on musel přestat.

V tomto oddílu uvedeme několik doplňujících údajů o vývoji implozně-technického výzkumu po smrti jeho zakladatele.

Obecně

Záhy po skonu Viktora Schaubergera se rozvinula spolupráce mezi lidmi, kteří patřili k jeho nejužšímu okruhu. V Rakousku byla pod vedením Waltera Schaubergera založena Biotechnická akademie. V západním Německu vznikl Spolek na podporu biotechniky a brzy následovaly podobné spolky v Rakousku, Švýcarsku, Švédsku, Finsku a Dánsku. V režii Akademie se již na počátku šedesátých let rozvinula rozsáhlá seminární činnost; od roku 1961 začal Alois Kokaly vydávat časopis *Implosion*.

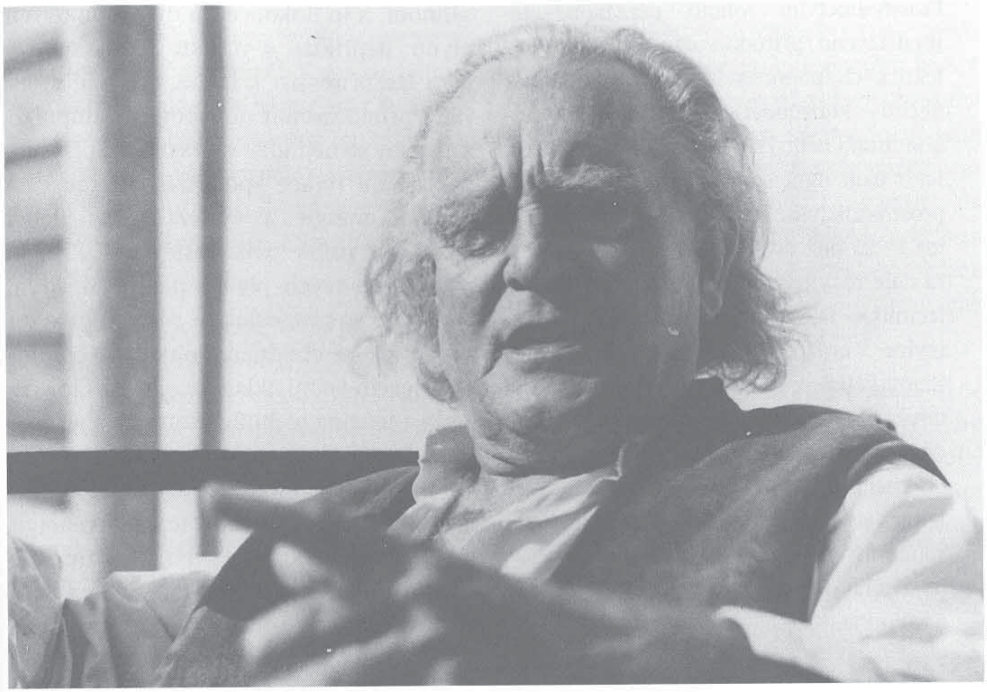
Koncem šedesátých let založil dipl. ing. Walter Schauberger v rakouském Bad Ischlu Školu Pythagora a Keplera (PKS) jako centrum výzkumu, který měl technickou cestou kopírovat přírodu. Několik jejích frekventantů se spojilo pod vedením prof. dr. ing. Norberta Harthuna ve „Skupině nových" (Gruppe der Neuen e.V.). Skupina vydává od roku 1979 časopis *Mensch und Technik – naturgemäß* (zvaný v letech 1969 až 1979 *Kosmiche Evolution*).

Ve Švédsku na konci padesátých let vznikla výzkumná skupina, která se postupně transformovala v dnešní Nadační institut pro ekologickou techniku (IET) se svým informačním orgánem *Implonik-Information*.

Walter pokračuje v otcově díle

Déle než tři desítky let šel Walter Schauberger (který zemřel v roce 1994) zčásti jinou cestou než otec. Usiloval o probádání objevů a teorií klasické fyziky, aby nalezl potvrzení pro otcovy objevy a teorie. Několikrát zjistil, že Schaubergerovy teorie jsou potvrzovány objevy slavných fyziků, i když byly až dodneška vykládány jiným způsobem. Walter Schauberger a jeho výzkumný tým pracovali na modelech fyzikální skutečnosti klasických věd a srovnávali je s přírodou. Při tom se snažili korigovat tyto chybné interpretace přírodní skutečnosti nebo vytvářet nové pojmy a modely, které by byly ve větším souladu s přírodou. Tito badatelé se pokoušeli dokázat, co Viktor Schauberger poznal intuitivně, totiž že náš současný vědecký světonázor je chybný. Vzhledem k tomu, že příroda se, jak se ukazuje, řídí „centripetální" dynamikou a vykazuje směr pohybu, který ustavičně

Walter Schauberger (26. 7. 1914–5. 2. 1994).

spěje k „transcendentnímu" cíli, je zřejmé, že věda a dnešní technika jako její nástroj se ve svém duchovním pojetí, ve svých modelech, konstrukcích a teoriích postavily do jasného protikladu k evoluci přírody.

Tyto nové výzkumy chtěly ukázat, že je třeba žádat naprostou změnu našeho konvenčního světonázoru. Fyzikální a technický světonázor je nadále ovládán newtonovskou matematikou a eukleidovskou geometrií, stejně jako materialistickou ideologií. Walter Schauberger byl však názoru, že ověření tohoto pojetí skutečnosti již dávno proběhlo. A sice s ohledem na Gausse, Lobačevského, Riemanna, Einsteina, Plancka a mnoho dalších, kteří otřásli základy statického obrazu světa. Prof. G. Pleskot z vídeňské univerzity řekl o práci Waltera Schaubergera a jeho výzkumného týmu toto:

U tohoto výzkumného projektu jde o zcela nekonvenční koncept na obnovu teoretické báze technického vývoje s cílem „humanizace techniky", tedy iniciace technického vývoje, jenž bude konformní s harmonickým vývojem lidstva, místo aby – jako v současnosti – působil proti němu.
Zatímco současná technika se vyvinula na základě eukleidovské geometrie a Aristotelovy a Newtonovy duchovní koncepce, bylo ve Škole Pythagora a Keplera dipl. ing. Schaubergera rozvinuto poznání, že eukleidovský princip sice reprezentuje transcendentní oblast, v reálné skutečnosti je však doma princip neeukleidovský.
V návaznosti na duchovní koncepty Pythagora, Keplera, Gausse, Plancka, Hasenöhrla a Einsteina poznal Schauberger v zákonu tónů syntézu obou principů jako prazákladní zákon univerza.

Prostřednictvím tohoto prazákona je představeno přírodou dané spojení dialektických pojmových dvojic jako nekonečno – konečnost nebo kontinuita – diskontinuita nebo čas – energie.

Jeho úsilí nyní směřuje k tomu, aby se prostřednictvím koncepcí Pythagorejců, jež se za ona čtyři století od doby Keplera dále rozvíjely, prosadila také v oblasti techniky, hospodářství a politiky velká revize aristotelovsko-eukleidovsko-newtonovského myšlení a tím byly vytvořeny nové předpoklady pro přírodě odpovídající a člověku důstojný vývoj v těchto oblastech.

Jedná se tedy o velkolepý a nanejvýš současný záměr. Velkorysá podpora se mi z tohoto hlediska jeví jako oprávněná a záhodná.

Za předpokladu, že přírodní zákon tónů je jako zákon vzniku a vývoje tónů obecným zákonem, je v této souvislosti zajímavá skutečnost, že z tohoto zákona se odvozuje spirálová struktura univerza. Je-li teorie zákona tónů správná, znamená to, že pojetí Viktora Schaubergera o „pohybu po cykloidní prostorové křivce" je potvrzováno jako vývojový pohyb životu vlastní.

Teorie Viktora a Waltera Schaubergerových se zdají potvrzovat dva známé fyzikální objevy.

Prvním z nich je objev Ludwiga Boltzmanna (1804–1906), který bádal především v oblasti parní techniky, jejíž nízkou účinnost chtěl zlepšit. Při snaze dosáhnout tlaku a vysokých teplot, které tato technika vyžadovala, Boltzmann zjistil, že molekuly páry a plynu se musejí pohybovat přímočaře, má-li se účinnost zvýšit. Zároveň však učinil skličující objev, že je takřka zcela nemožné tohoto přímočarého pohybu dosáhnout, a to dokonce i u dvouatomových plynů, například u vodíku. Dvouatomový plyn lze přirovnat k čince. Sotva je vystavena přímočarému pohybovému impulzu, začala by se nejraději sama otáčet, přičemž její vlastní rotace spotřebuje velkou část dodané energie a vydávaná využitelná energie je příliš malá. Ještě horší to bylo u víceatomových plynů, například vodní páry, kde se přímočarého pohybu dalo dosáhnout ještě obtížněji. Boltzmann byl tímto objevem velmi zklamán a měl za to, „že teplo a tepelná technika jsou nejvznešenější půdou v rámci naší techniky. Nemůžeme-li tedy dosáhnout dobré účinnosti tam, kde se pokoušíme vyrábět tepelnou energii, pak by to muselo znamenat, že příroda je zřejmě chybně konstruována. Špatná účinnost s sebou nese takové ztráty pohonné látky, že co nevidět dospějeme k vyčerpání energetických zásob světa".

Dnešní situace ukazuje, že Boltzmannovy obavy byly oprávněné. Jeho objev však zároveň potvrzuje Schaubergerovu tezi, že příroda se snaží zabránit přímočarému pohybu. Její částice se raději chtějí pohybovat planetárně, než aby si nechaly vnutit přímočarý pohyb, jak by to nejraději chtěla naše technika. Jestliže technici přesto tento chybný pohyb připouštějí, jsou tím také odpovědní za vyrabování ropných a uhelných ložisek Země.

Druhým badatelem, který svými pokusy bezděky potvrdil Schaubergerovu teorii spirálového pohybu, je profesor fyziky Felix Ehrenhaft z Vídně (1879–1952). Ehrenhaft činil pokusy (které prováděli i jiní badatelé), v nichž šlo o studování pohybu malých částeček hmoty v magnetickém poli nebo ve svazcích světelných paprsků. Materiál rozdrcený na jemný prášek, například stříbro, měď, chrom, uhlík atd., a také

malé kapičky kapaliny byly uzavřeny do evakuovaného skleněného válce. Válcem se třáslo tak, aby se v něm částečky začaly vznášet. Když byl válec vystaven například svazku světelných paprsků, začaly částečky ubíhat po určitých drahách a současně opisovaly vlastní rotaci. Ehrenhaft k tomu napsal:

> Zcela nové a zarážející je to, že pohyb částeček v poli se neděje v přímočarých, nýbrž šroubovicových drahách s nanejvýš pravidelnými formami, velikostí a oběhovými frekvencemi... také kapénky metyloranže... rotují v šroubovicových drahách.

Podobných výsledků se dosáhlo i tehdy, když byly částečky vystaveny působení magnetického pole. Lokální plynové proudy nebo náboje částeček nemohly tento jev vysvětlit, protože šroubovicová dráha nevykazovala na takovém působení žádnou závislost.

Zajímavé bylo i to, že se zde objevovala centripetální síla, která na částečky působila 130x silněji než gravitace. Ehrenhaft pokus komentoval mimo jiné slovy:

> Je nepravděpodobné, že by se všechny tyto pohybové jevy ve světle za působení pole nebo bez něj daly vysvětlit pomocí dnešních hypotéz; budeme možná nuceni sáhnout po nových.[37]

Walter Schauberger interpretoval tento pokus takto:

> Každá pohybující se energetická částice vytváří pole, tedy energetický prostor, který je závislý na pohybu, a čím hustší toto pole je, tím více působí na okolí, takže jsou do tohoto pole vtahovány i částice s větší hmotou, než je hmota částic pole vytvářejících. Tyto částice stříbra, niklu nebo uhlíku se musely v poměru ke světelným fotonům jevit jako obrovské skalní bloky. Přesto byly vtahovány do vířivého reje fotonů. Musíme se tedy naučit uvádět média, která máme k dispozici, do takového pohybu, jaký obvykle používají elektrony a fotony ... pak bychom dokázali i pomocí relativně malého množství vynaložené energie „hory přenášet".

Ehrenhaftovy pokusy zkrátka poukazují na to, že základní element přírody se pohybuje prostřednictvím šroubovicového pohybu a technika by, jak se domníval Viktor Schauberger, měla tento pohyb kopírovat.

Po smrti Viktora Schaubergera se implozní výzkum ve svém praktickém využití zaměřil v první řadě na vývoj nových metod a přístrojů pro ochranu životního prostředí.

Walterovy vývojové práce

Walter Schauberger se zabýval nejen obsáhlou teoretickou výzkumnou prací, ale vyvinul také řadu patentovaných přístrojů, které mají sloužit především k čištění vody a vzduchu. V následujícím textu si tyto přístroje ukážeme a krátce popíšeme (rak. patent č. 265 991).

Obrázek na následující straně ukazuje zařízení k okysličování vody. Ve vhodné reakční nádobě je instalováno míchadlo zvláštního tvaru. Reakční nádobu lze postavit například do nádrže čistírny odpadních vod. Míchadlo vytváří trubkovitý vír, který se podobá přirozeným vírům v přírodním vodním toku a který nasává do vody vzduch. Zvýšený přísun kyslíku

[37] *Acta Physica Austriaca*, sv. 4, 1950 a sv. 5, 1951.

> Prostřednictvím tohoto prazákona je představeno přírodou dané spojení dialektických pojmových dvojic jako nekonečno – konečnost nebo kontinuita – diskontinuita nebo čas – energie.
> Jeho úsilí nyní směřuje k tomu, aby se prostřednictvím koncepcí Pythagorejců, jež se za ona čtyři století od doby Keplera dále rozvíjely, prosadila také v oblasti techniky, hospodářství a politiky velká revize aristotelovsko-eukleidovsko-newtonovského myšlení a tím byly vytvořeny nové předpoklady pro přírodě odpovídající a člověku důstojný vývoj v těchto oblastech.
> Jedná se tedy o velkolepý a nanejvýš současný záměr. Velkorysá podpora se mi z tohoto hlediska jeví jako oprávněná a záhodná.

Za předpokladu, že přírodní zákon tónů je jako zákon vzniku a vývoje tónů obecným zákonem, je v této souvislosti zajímavá skutečnost, že z tohoto zákona se odvozuje spirálová struktura univerza. Je-li teorie zákona tónů správná, znamená to, že pojetí Viktora Schaubergera o „pohybu po cykloidní prostorové křivce" je potvrzováno jako vývojový pohyb životu vlastní.

Teorie Viktora a Waltera Schaubergerových se zdají potvrzovat dva známé fyzikální objevy.

Prvním z nich je objev Ludwiga Boltzmanna (1804–1906), který bádal především v oblasti parní techniky, jejíž nízkou účinnost chtěl zlepšit. Při snaze dosáhnout tlaku a vysokých teplot, které tato technika vyžadovala, Boltzmann zjistil, že molekuly páry a plynu se musejí pohybovat přímočaře, má-li se účinnost zvýšit. Zároveň však učinil skličující objev, že je takřka zcela nemožné tohoto přímočarého pohybu dosáhnout, a to dokonce i u dvouatomových plynů, například u vodíku. Dvouatomový plyn lze přirovnat k čince. Sotva je vystavena přímočarému pohybovému impulzu, začala by se nejraději sama otáčet, přičemž její vlastní rotace spotřebuje velkou část dodané energie a vydávaná využitelná energie je příliš malá. Ještě horší to bylo u víceatomových plynů, například vodní páry, kde se přímočarého pohybu dalo dosáhnout ještě obtížněji. Boltzmann byl tímto objevem velmi zklamán a měl za to, „že teplo a tepelná technika jsou nejvznešenější půdou v rámci naší techniky. Nemůžeme-li tedy dosáhnout dobré účinnosti tam, kde se pokoušíme vyrábět tepelnou energii, pak by to muselo znamenat, že příroda je zřejmě chybně konstruována. Špatná účinnost s sebou nese takové ztráty pohonné látky, že co nevidět dospějeme k vyčerpání energetických zásob světa".

Dnešní situace ukazuje, že Boltzmannovy obavy byly oprávněné. Jeho objev však zároveň potvrzuje Schaubergerovu tezi, že příroda se snaží zabránit přímočarému pohybu. Její částice se raději chtějí pohybovat planetárně, než aby si nechaly vnutit přímočarý pohyb, jak by to nejraději chtěla naše technika. Jestliže technici přesto tento chybný pohyb připouštějí, jsou tím také odpovědní za vyrabování ropných a uhelných ložisek Země.

Druhým badatelem, který svými pokusy bezděky potvrdil Schaubergerovu teorii spirálového pohybu, je profesor fyziky Felix Ehrenhaft z Vídně (1879–1952). Ehrenhaft činil pokusy (které prováděli i jiní badatelé), v nichž šlo o studování pohybu malých částeček hmoty v magnetickém poli nebo ve svazcích světelných paprsků. Materiál rozdrcený na jemný prášek, například stříbro, měď, chrom, uhlík atd., a také

malé kapičky kapaliny byly uzavřeny do evakuovaného skleněného válce. Válcem se třáslo tak, aby se v něm částečky začaly vznášet. Když byl válec vystaven například svazku světelných paprsků, začaly částečky ubíhat po určitých drahách a současně opisovaly vlastní rotaci. Ehrenhaft k tomu napsal:

> Zcela nové a zarážející je to, že pohyb částeček v poli se neděje v přímočarých, nýbrž šroubovicových drahách s nanejvýš pravidelnými formami, velikostí a oběhovými frekvencemi... také kapénky metyloranže... rotují v šroubovicových drahách.

Podobných výsledků se dosáhlo i tehdy, když byly částečky vystaveny působení magnetického pole. Lokální plynové proudy nebo náboje částeček nemohly tento jev vysvětlit, protože šroubovicová dráha nevykazovala na takovém působení žádnou závislost.

Zajímavé bylo i to, že se zde objevovala centripetální síla, která na částečky působila 130x silněji než gravitace. Ehrenhaft pokus komentoval mimo jiné slovy:

> Je nepravděpodobné, že by se všechny tyto pohybové jevy ve světle za působení pole nebo bez něj daly vysvětlit pomocí dnešních hypotéz; budeme možná nuceni sáhnout po nových.[37]

Walter Schauberger interpretoval tento pokus takto:

> Každá pohybující se energetická částice vytváří pole, tedy energetický prostor, který je závislý na pohybu, a čím hustší toto pole je, tím více působí na okolí, takže jsou do tohoto pole vtahovány i částice s větší hmotou, než je hmota částic pole vytvářejících. Tyto částice stříbra, niklu nebo uhlíku se musely v poměru ke světelným fotonům jevit jako obrovské skalní bloky. Přesto byly vtahovány do vířivého reje fotonů. Musíme se tedy naučit uvádět média, která máme k dispozici, do takového pohybu, jaký obvykle používají elektrony a fotony ... pak bychom dokázali i pomocí relativně malého množství vynaložené energie „hory přenášet".

Ehrenhaftovy pokusy zkrátka poukazují na to, že základní element přírody se pohybuje prostřednictvím šroubovicového pohybu a technika by, jak se domníval Viktor Schauberger, měla tento pohyb kopírovat.

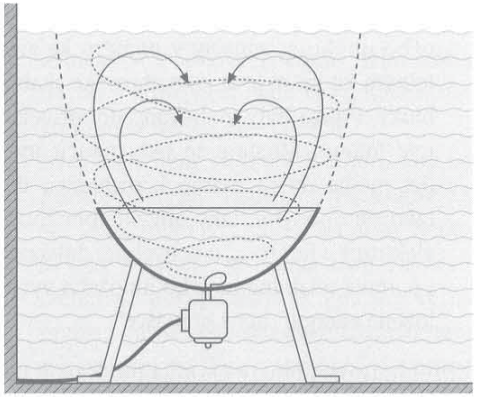
Po smrti Viktora Schaubergera se implozní výzkum ve svém praktickém využití zaměřil v první řadě na vývoj nových metod a přístrojů pro ochranu životního prostředí.

Walterovy vývojové práce

Walter Schauberger se zabýval nejen obsáhlou teoretickou výzkumnou prací, ale vyvinul také řadu patentovaných přístrojů, které mají sloužit především k čištění vody a vzduchu. V následujícím textu si tyto přístroje ukážeme a krátce popíšeme (rak. patent č. 265 991).

Obrázek na následující straně ukazuje zařízení k okysličování vody. Ve vhodné reakční nádobě je instalováno míchadlo zvláštního tvaru. Reakční nádobu lze postavit například do nádrže čistírny odpadních vod. Míchadlo vytváří trubkovitý vír, který se podobá přirozeným vírům v přírodním vodním toku a který nasává do vody vzduch. Zvýšený přísun kyslíku

[37] *Acta Physica Austriaca*, sv. 4, 1950 a sv. 5, 1951.

Přístroj k okysličování vody.

vyvolá silný oxidační proces, jenž odbourává nečistoty.

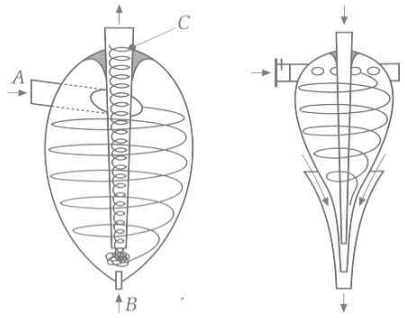
Ve spolupráci s Walterem Schaubergerem postavili švédští výzkumníci laboratorní model tohoto zařízení. V pokusech systematicky prováděných v letech 1968 až 1969 se silně znečištěnou odpadní vodou byl zjištěn silný baktericidní účinek.

Na vedlejším obrázku jsou přístroje pro čištění odpadních plynů motorových vozidel nebo topných zařízení. V jiných variantách však mohou být použity k dalším účelům, jde-li o to, vyvolat zvláštní reakce, jako například syntézy. Znázorněná varianta přístroje (vlevo) se skládá ze zvláštně tvarovaného reakčního prostoru z materiálu, jehož katalytický účinek má velký význam. Je-li nainstalován k odlučování například oxidu siřičitého z kouře, funguje přístroj tak, že odpadní plyny vcházejí pod určitým tlakem vstupním přívodem A tangenciálně do nádoby, kolem jejíž vnitřní stěny vytvářejí prudký pohybující se vír směřující vrcholem dolů, kde dochází ke smísení s reakčním činidlem (v tomto případě s vodou), které je nasáváno trubicí B. Oxid siřičitý pak reaguje s vodou a vznikají kyseliny sírová a siřičitá. Tento roztok se ve spirále pohybuje po vnitřní straně trubice C prodloužené směrem nahoru, aby se nakonec mohl shromáždit u výpusti. Kouřové plyny zbavené síry odcházejí stejnou trubicí, koncentrované v její podélné ose.

Vpravo je znázorněna varianta přístroje, kterou lze použít jako urychlovač iontů pro jaderné fyzikální fúze, například při pokusu vyrobit atomovou energii způsobem méně riskantním, než jak se to děje v konvenčních atomových elektrárnách.

Walter Schauberger učinil řadu dalších důležitých objevů, které by jednou mohly mít velký význam pro regeneraci přírody.[38]

Nákresy přístrojů na čištění odpadních plynů.

[38] Kromě množství článků v denících a časopisech přinesl v informační řadě PKS vědecké důkazy jak pro chybné základy naší dnešní techniky, tak i pro založení techniky nové, přirozené. Díky velkým znalostem v mnoha oborech lidského vědění a výraznému pedagogickému nadání dokázal vysvětlit i obtížné problémy. Uveďme si zde jen několik nejdůležitějších pojednání a statí: *Kardinální chyba techniky* (*Kardinalfehler der Technik*, Salz. Volksblatt, 20. června 1961); *Ptolemaiovské století* (*Das ptolemäische Jahrhundert*, Implosion 2/1962); *Demontáž přírody – úpadek života* (*Demontage der Natur – Abstieg des Lebens*, Implosion 4/1962); *O naprostém biologickém krachu* (*Von der totalen biologischen Bankrott*, Implosion 17/1965); *Neeuklidovské prostorové formy a uspořádaný pohyb* (*Nicht-euklidische Raumformen u. Ordnungsbewegung*, Implosion 28/1967); *Energie – hmota – evoluce* (*Energie – Materie – Evolution*, PKS 1968); *Humanizace techniky – program Schauberger* (*Humanisierung der Technik – Das Schaubergerprogramm*, PKS III, 1972); *Energetický plán přírody* (*Energieplan der Natur*, PKS 1974).

Implozní výzkum v Německu

SPOLEK NA PODPORU BIOTECHNIKY

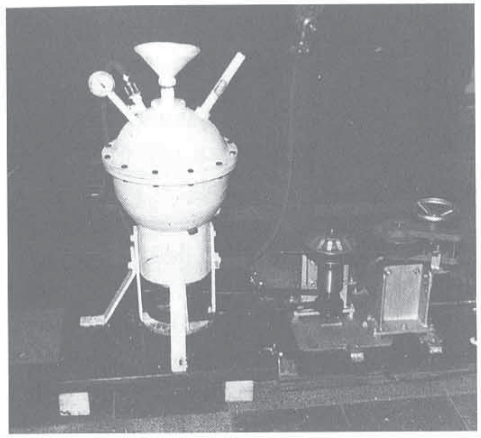
Od šedesátých let se v Německu skupiny i jednotlivci zabývají implozním výzkumem. První skupinou byl od roku 1963 Spolek na podporu biotechniky v Neviges, vedený Aloisem Kokalym; tento spolek také v letech 1961–1989 vydával časopis *Implosion*. V roce 1995 obnovil jeho vydávání Kurt Lorek z Offenburgu.

V Neviges se také konaly první biotechnické učební kurzy. Kokaly byl přítelem a spolupracovníkem Viktora Schaubergera; svou informační prací a inspirováním druhých vykonal velmi mnoho pro šíření Schaubergerova myšlenkového bohatství.

V Neviges se tenkrát hodně zabývali rovněž výzkumnými projekty, zvláště vývojem přístrojů na léčivou vodu a výrobou zahradního nářadí z kovů bohatých na stopové prvky.

SDRUŽENÍ SKUPINA NOVÝCH (GRUPPE DER NEUEN E. V.)

V roce 1967 bylo znečištění životního prostředí neznámým pojmem, běžným jen pro několik málo lidí, o ochraně životního prostředí ani nemluvě. A požadavky přirozené, jemné techniky byly do značné míry neznámé. Z podnětu „Biotechnického semináře", konaného pod vedením tehdy ještě „osamělého volajícího" Waltera Schaubergera ve (znečištěném) Porúří, se diplomovaný inženýr Norbert Harthun věnoval podpoře „přirozených technologií". Společně s dalšími prozíravými odborníky založil o dva roky později v Cáchách Skupinu nových, která ve vlastním vědeckém časopise založeném v roce 1969 s titulem

Přístroj na úpravu vody vyrobený Spolkem na podporu biotechniky.

Bild der kosmischen Evolution (od r. 1972 *Kosmische Evolution* a v letech 1980–1994 *Mensch und Technik – naturgemäß*) publikovala fakta, analýzy a nové přístupy. Časopis obsahuje mnoho článků ze speciálních zdrojů a z pera angažovaných autorů. Německy vydávaný časopis, který by srovnatelným způsobem vybíral, analyzoval, interpretoval a podněcoval k myšlení, tenkrát ještě neexistoval. Velkým plus byla (a je) naprostá nezávislost skupiny na úřadech, firmách nebo jiných institucích. Nyní tato skupina vystupuje on-line. Na jejích internetových stránkách (www.gruppederneuen.de) jsou uvedeny tituly všech vědeckých příspěvků, které si lze vyžádat. Vybrané články jsou již volně přístupné ve formátu PDF. K tomu přistupovaly četné přednášky členů skupiny doma i v zahraničí. Z dnešního pohledu, který plně uznává zdravou přírodu a životní prostředí jako základní podmínku vysoké kvality života, vedly průkopnické činy této i jiných skupin s úspěchem k proměně vědomí, která tenkrát ještě nebyla myslitelná. Skupina nových je i nadále nezisková a věnuje se podpoře přirozených technologií.

SCHAUBERGERŮV PRINCIP V MEDICÍNĚ

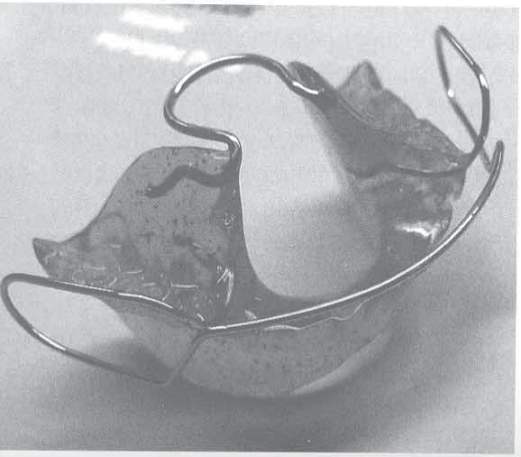
Zubní lékař Wilhelm Balthers učinil významný krok pro rozvoj německého moderního zubního lékařství v poválečných letech. Udával podněty pro novou techniku při ošetřování. Byl mimo jiné toho názoru, že konvenční ošetření při vadném postavení zubů se provádí příliš mechanicky. Poruchy v oblasti zubní hmoty a harmonické výstavby nepovažoval za cosi lokálního, nýbrž za známku nerovnovážného systému, který spolupůsobí mimo jiné při poruchách v celém těle, jako například při syndromu ortostáze. Příčinu této komplexní poruchy spatřoval v raném dětství, v proudech životního rytmu a v látkové výměně, v nedostatku cirkulace tělesných tekutin, kde obvyklá diagnostika a terapie bývají většinou bezradné. Skutečnou pomocí může být jen pohybový impulz, který v těle obnoví formotvorné a formu uchovávající síly. Při hledání metod, jak tohoto impulzu dosáhnout, se seznámil s myšlenkami Viktora Schaubergera. To, co hledal, nalezl Balthers v Schaubergerově učení o cykloidním spirálovitém pohybu a v učení o regulaci řek:

> Nikdy nemůžeme řeku regulovat tak, že změníme její břehy, aniž bychom nějak nepůsobili na proudící médium, tedy na vodu.

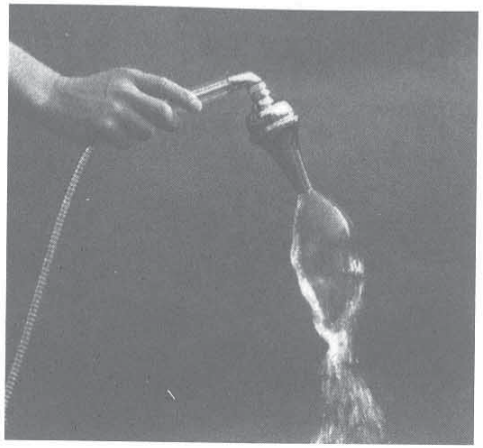
V Balthersově případě odpovídají říční břehy vadně utvářené čelisti, patru a zubům. Říční voda odpovídá krvi, lymfě a slinám, které proudí v tomto orgánu a omývají ho. Vznik těchto orgánů vychází koneckonců z působení jmenovaných tělesných tekutin. Pokud se však orgány vyvinuly vadným způsobem, musela by být podle Schaubergera v nepořádku také souvislost mezi složením a pohybem jmenovaných tělesných tekutin. Je ale možné učinit znovu tvárnou formu, která již byla fixována? Mohla by být pohybem přeformována? Diskuse se Schaubergerem vedly nakonec k vývoji „bionátoru", tedy individuálně přizpůsobeného oblouku, který se nosil na vnitřní straně zubů a dal se snadno nasadit nebo sundat. Za tímto obloukem pracoval jazyk jako pumpa, která vháněla sliny mezi řadu zubů a oblouk. Účinek oblouku ve spojení s určitými dietetickými opatřeními vzbuzoval naději. Po určité době – od několika měsíců do několika málo let – byly vady v oblasti zubů a čelisti přeměněny v harmonickou formu, a to dokonce i u dospělých osob. Taková ošetření byla po několik let úspěšně prováděna na Balthersově klinice ve Waldbrölu nedaleko Bonnu. Když Balthers zemřel, převzal kliniku jeho spolupracovník dr. Pranschke.

Metoda prof. Baltherse je příkladem zajímavých účinků, které se mohou projevit v různých oblastech života, zabývá-li se člověk Schaubergerovým principem.

Bionátor se umísťuje za chrup; lze ho snadno vyjmout (například při jídle), měl by však být používán co nejčastěji.

Martinův vířič.

MARTINŮV VÍŘIČ

Západoněmecký inženýr Wilhelm Martin vyvinul ve spolupráci s Walterem Schaubergerem malý vířivý přístroj, který lze jednoduše nasadit na vodovodní kohoutek nebo hadici s kropítkem. Přístroj sestává z vejčitého trychtýře. V jeho horní části se v tangenciální poloze nachází přívodní trubice, která v kombinaci s tvarem trychtýře uděluje vytékající vodě intenzivní vířivý pohyb. Jelikož správně tvarovaný vír zvyšuje uspořádanost vody a tím i její kvalitu, nepřekvapí, že různé zkoušky ukázaly kvalitativní zlepšení vody, která přístrojem protekla. Malé, nicméně vždy přítomné zlepšení se ukázalo u hodnoty kyselosti a u krystalizační analýzy, na Kirlianově fotografii byly patrné stejné radiační vzory jako u pramenité vody. Také vyšetření pomocí takzvaných „stoupavých obrazců" přineslo pozitivní výsledky. Byly provedeny rovněž pokusy s růstem rostlin, kdy se osivo před výsevem nechalo nabobtnat v takto ošetřené vodě, resp. byly touto vodou zalévány již rostoucí rostliny, na nichž byly zaznamenány pozitivní účinky.

Implozní výzkum ve Švédsku

Jak jsme se již zmínili, vytvořila se ve Švédsku již koncem padesátých let skupina pro zkoumání implozní techniky. Naším cílem byl především základní výzkum. Nejprve jsme prováděli velmi důkladné pokusy s vodní forézou, o níž se již psalo v německých publikacích.[39]

Pak následovaly pokusy s měděným nářadím na zahradě a v zemědělství a také měření teploty a napětí stromů. Na základě podnětů Waltera Schaubergera jsme v šedesátých letech přešli k výzkumu vírů.

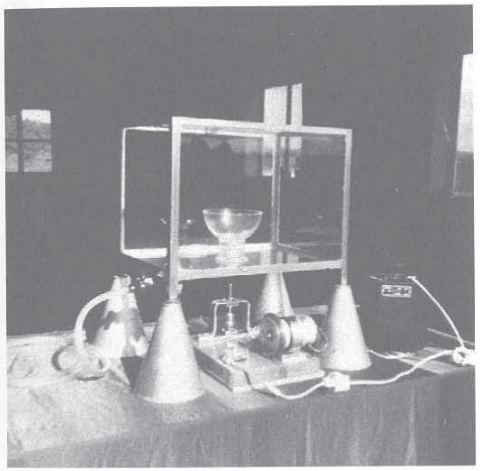
POKUSY S ODPADNÍ VODOU

Jaký účinek má vířivý pohyb na přítomnost bakterií v odpadní vodě? Tento problém jsme chtěli zkoumat srovnáním s konvenčním provzdušňováním vody. Postavili jsme proto vířič, který byl kopií Schaubergerova přístroje k okysličování vody, a umístili ho do nádoby s vodou o objemu 30 litrů. Pomocí magnetické spojky byl přístroj poháněn zvenčí. Jako srovnání sloužila stejně velká nádoba, v níž byl do vody vháněn perforovanou hadicí vzduch. Odpadní voda byla odebrána u vpusti jedné stockholmské čistírny a byla nalita do obou nádob. Po jednom vzorku vody bylo zároveň předáno do laboratoře Zdravotního ústavu města Stockholmu. Pokus probíhal osm dní a byl několikrát opakován. Při každé sérii byl odebrán nový vzorek vody a předán do laboratoře, kde byl ihned vyšetřen. Jelikož všechny pokusy přinesly v podstatě stejný výsledek, postačí, když poreferujeme jen o jednom typickém.

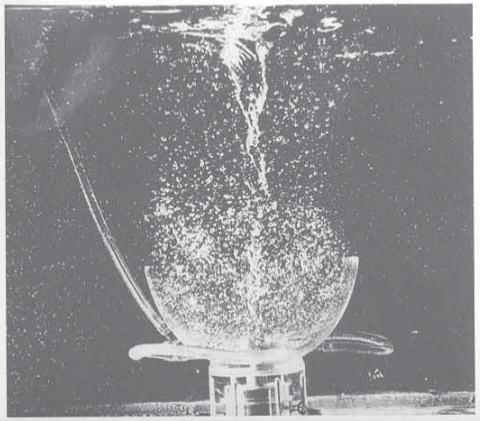
[39] Kullberg S., *Wasserströmungen etc.*, příloha 6 (diplomová práce o negativní viskozitě).

Celkový počet bakterií v 1 cm^3 různých vod	
neošetřená voda	640 000
provzdušňovaná voda	95 000
vířená voda	5 000

K tomu je třeba uvést, že pronikavý odporný zápach neošetřené vody zmizel ve „vířivé nádobě" již po čtvrthodině, zatímco ve „vzdušné nádobě" nezmizel nikdy. Vířivá úprava vody byla tedy více než 25× účinnější než konvenční.

Uspořádání popisovaného pokusu: ve skleněné skříni je umístěn vířič, který přes magnetickou spojku pohání motor. Snímek dole detailně zobrazuje víření odpadní vody.

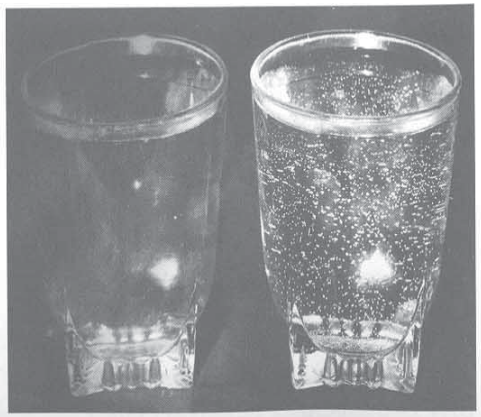

POKUSY S PŘÍSTROJEM K BIOSYNTÉZE

S přístrojem k biosyntéze byly prováděny různé pokusy. Bylo možné mj. konstatovat, že oxid uhličitý (CO_2), zavedený do vířené vody, v ní byl vázán natolik pevně, že vyprchal teprve po týdnech, i když voda stála v otevřené sklenici.

Při jiném pokusu byl přístroj naplněn obvyklou pitnou vodou z městských vodáren. Voda obsahovala jen tři minerály: 7,5 mg sodíku, 14,4 mg vápníku a 3,8 mg hořčíku na litr. Pokusy byly prováděny zčásti s izolačním parafínovým krytem, zčásti bez něj. Po naplnění byla nádoba přístroje vzduchotěsně uzavřena a repulzína spuštěna. Po 10 minutách byla voda přelita do lahví a poslána na rozbor do Baierovy spektrálně-analytické laboratoře ve Stuttgartu. Naměřené hodnoty jsou uvedeny v tabulce.

V pravé sklenici je minerální voda. Bublinky oxidu uhličitého stoupají k hladině a zanedlouho oxid uhličitý vyprchá. V levé sklenici je voda z přístroje. Oxid uhličitý je ve vodě natolik pevně „zabudovaný", že bublinky nejsou vidět. Třebaže sklenice stála volně v pokoji týden, byl oxid uhličitý stále ještě přítomný.

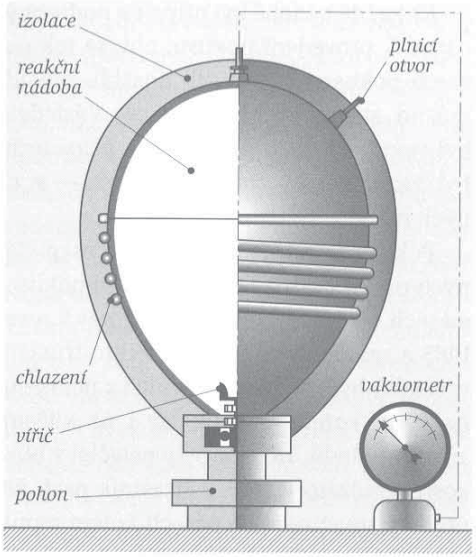

Látka	A	B	C
sodík	7,5 mg	47,5 mg	7,2 mg
vápník	14,4 mg	13,8 mg	13,0 mg
hořčík	3,8 mg	5,5 mg	3,7 mg

A – Výchozí hodnota • B – Ošetření bez izolace
C – Ošetření s izolací

Záhadné jsou především hodnoty naměřené v pokusu B. Kde se vzal zřetelný nárůst obsahu sodíku? Ze 7,5 na 47,5 mg! Protože se Baier obával chyby při měření, pokus se opakoval, ale dospělo se ke stejným výsledkům. Došlo zde k přeměně prvků onoho druhu, jak ji popisoval Viktor Schauberger?

Schematický nákres přístroje k biosyntéze. Ve vejčité nádobě z určitého materiálu se médium s přísadami vzduchotěsně uzavře, čímž nastane biosyntéza. Pomocí speciálně formovaného víru se médium uvede do pohybu po cykloidní prostorové křivce. Vinutí chladiče se stará o nezbytné chlazení. Nádoba je opatřena izolačním pláštěm z materiálu obsahujícího uhlovodík, aby se „implozní energii" vznikající při procesu zabránilo unikat do okolí a ona se koncentrovala v nádobě; to je jeden z předpokladů, aby mohla biosyntéza probíhat. Pomocí manometru se kontroluje „biologické vakuum", které má nastat, pokud se proces syntézy zdaří.

POKUSY S REPULZÁTOREM

V letech 1985 až 1986 byla v režii Ústavu pro ekologickou techniku (IET) provedena řada zemědělských pokusů s repulzátorem. Jak jsme již uvedli, zanechal Viktor Schauberger jisté pokyny, jak lze pomocí repulzátorů, „přírůstkových generátorů", zvýšit půdní napětí, aby se stimuloval růst rostlin.

Heinz Erven, zkušený západoněmecký sedlák mající blízko k přírodě, prováděl s touto metodou v sedmdesátých letech pokusy na své zahradě. V bezprostřední blízkosti hlavy vinné révy zakopal vejčitou hliněnou nádobu, naplnil ji dešťovou vodou, vložil do ní kousky měděného a zinkového plechu a uzavřel dřevěným víkem. Sklidil více než sto chutných hroznů, ačkoli nepoužil žádný postřik. Když na podzim nádobu opět vykopal, zjistil, že ji réva ovinula kořínky jako sítí.[40]

V ústavu se rozhodli provést podobný pokus na více místech současně, aby získali přesnější výpověď s ohledem na příčinu a důsledek. Ve sklárně Rejmyre bylo vyrobeno 25 skleněných „vajec" o výšce asi půl metru a objemu 37 litrů. Sklo bylo jako materiál zvoleno proto, aby se zabránilo jakékoli difuzi do půdy, resp. chemickému působení kovů.

[40] Zpráva Norberta Harthuna: *V. Schaubergers Repulsator*, Mensch und Technik, 1986/2.

Ke každé nádobě byl připojen podrobný návod k provedení pokusu, aby se tak na všech pokusných místech dosáhlo pokud možno stejné výchozí situace. Výsledek byl velmi rozdílný, v některých případech byl zaznamenán zřetelný účinek – v jiných nikoli.

Pokusů se zúčastnilo 20 osob rozptýlených po Švédsku a Finsku. Vedení pokusu od nich však obdrželo jen šest zpráv v roce 1985 a sedm v roce 1986. Z těchto třinácti výsledků bylo sedm pozitivních s účinkem na vývoj kořenů a listů, ale i na klíčení a tvorbu plodů. Účinky byly největší v blízkosti repulzátoru. Jeden účastník psal, že úroda v soustředných pásech kolem repulzátoru byla o 30 % vyšší, a to v poloměrech 1,3 a 2,6 a 4 metry. Dvě z pokusných osob vsadily do nádoby mechanický vířič, což ale nepřineslo zvýšený účinek.

Když byly na podzim repulzátory vykopány, ukázalo se, že byly soli bohužel usazeny jen v dolní třetině nádoby, což poukazovalo na nedostatečný vířivý pohyb. To by mohlo vysvětlovat nevalné výsledky.

AUTORŮV POKUS

Můj vlastní pokus dopadl velmi pozitivně. Provedl jsem ho takto: Na rovnoměrně zpracovaném a pohnojeném pozemku byly v řádcích vysázeny brambory, karotka a žlutá cibule. Jeden konec této části zahrady byl dále osázen ledovým salátem, druhý keříčkovými fazolemi se žlutými lusky. Uprostřed této pěstební plochy byla zakopána skleněná nádoba tak, aby přesahovala povrch půdy asi o 15 cm. Nádoba byla spirálovou trubicí naplněna vodou (pH 7,0) na úroveň asi 10 cm pod ústí. Do vody byla přidána směs oxidu vápenatého, chloridu sodného, síranu hořečnatého a fosforečnanu sodného – tedy stejné chemikálie, jež Viktor Schauberger doporučoval pro přípravu ušlechtilé vody (viz *Implosion* č. 4/1969). Dále byla přidána jedna polévková lžíce rohové drti a nakonec kousek mědi a zinkového plechu, který byl předtím vykovaný na dubovém špalku. Poté byl otvor nádoby uzavřen dřevěným víkem opatřeným větracím otvorem. Otvor byl zakryt kouskem plátna, přibitým měděnými cvočky. Nakonec byl vyčnívající vrchol nádoby překryt černou fólií a nad nádobu byla položena klec z dřevěných latí jako ochrana před vnějším poškozením.

Teprve když začala vzcházet setba, bylo možné pozorovat zřetelný rozdíl, který byl během vegetačního období stále patrnější. V rámci značně ostře ohraničené eliptické oblasti v severojižním směru se zeleninová kultura vyvíjela zjevně lépe.

Obrázek na protější straně ukazuje polohu aktivační nádoby – je vyznačena kroužkem se spirálou. Zejména listy cibule byly v oblasti „repulzátoru" nápadně bujné, zatímco cibule mimo jeho dosah byly mnohem hůře vyvinuté. Totéž platilo pro karotku.

Rozdíl ve výnosu cibule, která byla sklizena v oblasti ohraničené vzdáleností asi dvou a půl metru od „repulzátoru", a té, která vyrostla mimo oblast jeho působení, byl doslova propastný: činil více než dvojnásobek.

Výnos karotky poskytoval zhruba stejný obrázek jako cibule. Speciálně u této plodiny jsem na svém pokusném políčku dosáhl výnosů, které daleko přesahovaly veškerá má očekávání.

V oblasti „repulzátoru" byl zhruba ve stejném podélném rozsahu jako u cibule výnos brambor dvojnásobný oproti oblasti mimo zónu vlivu.

Teorie říká, že působení repulzátoru spočívá v tom, že v důsledku rozdílné teploty mezi dolním vrcholem nádoby v půdě, kde je chladněji, a její horní částí, která je zahřívána teplem slunce a vzduchu, vzniká termosifonový efekt, tedy vertikální proudění vody v nádobě; díky vejčitému tvaru je toto proudění usměrňováno do spirálového pohybu. Tento pohyb by pak měl v kombinaci s mědí, zinkem a dalšími přísadami vytvářet růstový efekt, který se šíří v zemi kolem dokola repulzátoru. V našem kraji však toho léta slunce příliš nesvítilo a bylo velmi chladno. Můj nápad umístit horní část nádoby o něco výš a obalit ji černou fólií možná přispěl k ukládání tepla a tím k dobrému výsledku pokusu. Když jsme nádobu vykopali, byly přidané soli usazené ve spirálovém vzoru na vnitřní stěně poblíž horní části nádoby, což poukazuje na to, že voda musela být v intenzivním pohybu.

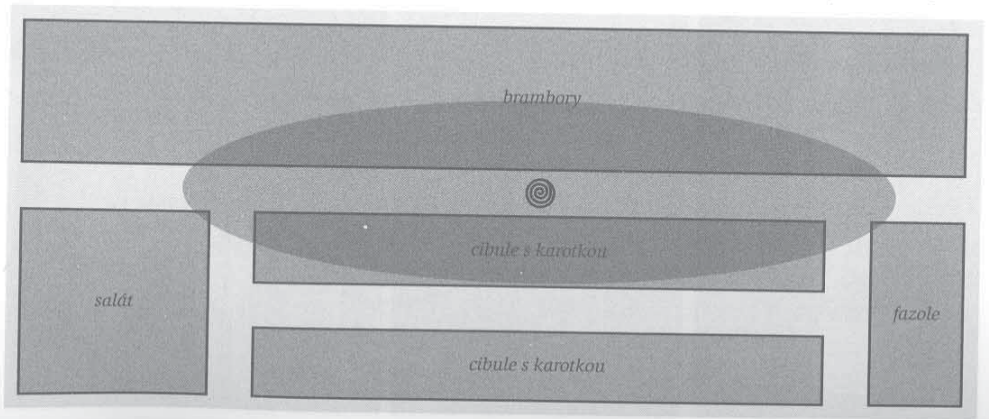
Dva z mých pokusů nevyšly, protože v příslušných letech bylo velmi horko a sucho. V letech 1990, 1994, 1995 a 1997, kdy panovalo počasí pro tento kraj normální, byly výsledeky stejné, jak bylo popsáno výše.

Jaké závěry z tohoto pokusu vyplývají? Když se jedná o experiment jako tento, kdy teorie spočívající v jeho pozadí se vůbec nemusí shodovat s konvenčním vysvětlením, musí být člověk s posuzováním velmi opatrný. Platí zde stará zásada „dvakrát měř, jednou řež", jinými slovy: jednou provedený pokus ještě není důkaz. Aby mohly být vyvozeny jisté závěry, je nezbytná ještě jedna série pokusů prováděných několik let za sebou za různých klimatických poměrů a přísné kontroly, co se týče stejnorodosti experimentů. Nicméně můj pokus je zajímavý a dává leccos tušit o tom, jak Viktor Schauberger (tak jako v mnoha jiných případech) používal své znalosti; jeho údaje jsou možná racionálně těžko přípustné, ale jsou vybavené vnitřní pravdivostí, kterou je třeba odhalit a dále rozvíjet.

Moje pozdější pokusy přinesly různé výsledky. Pokud ovšem byly velmi pozitivní, jako například v letech 1990, 1994, 1995 a 1997, byly takového druhu, že je v podstatě nebylo možné vysvětlit jinými příčinami než působením repulzátoru.

Viktor Schauberger udával jako přísady do vody měď, zinek a rohovou moučku. Pokud jsme přidali jisté chemikálie, udělali

Plánek pěstební plochy. Elipsa ukazuje pracovní dosah repulzátoru (spirála v jejím středu).

jsme to jen proto, že jsme chtěli zjistit, zda i ony mají vyzařovací funkci, tak jako tomu možná bylo u repulzíny. Ukázalo se však, že žádný takový účinek neměly.

Pokusy byly s tímtéž dobrým výsledkem provedeny i v letech 2003 a 2004, i když bez černé fólie, ovšem s reflektorem umístěným za nádobou a soustřeďujícím na ni sluneční světlo.

ÚPRAVA VODY POMOCÍ HYDROCYKLONŮ

Dva švédští inženýři, Sten-Magnus Kullberg a Jan Thörngren, společně vyvinuli novou metodu čištění odpadních vod a oživování „mrtvých jezer". Používali k tomu speciální vířivou techniku s tzv. hydrocyklony. Při tomto postupu, který je patentově chráněný, se voda uvádí do intenzivního vířivého pohybu, kterým je do vody nasáván vzduch a v důsledku zvětšení povrchu ve víru je do vody vmícháván kyslík. Tato metoda se nejen ve Švédsku velmi dobře osvědčila.

Fotografie ukazují dva druhy použití, existují však i další způsoby.

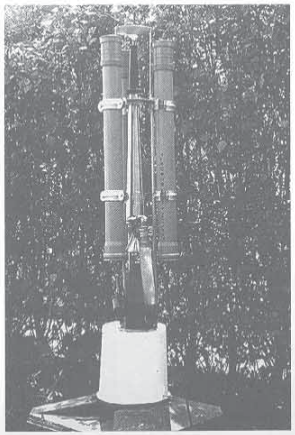
1/ Kuželovitý cyklon je nesen dvěma plováky (obr. vlevo). Tato konstrukce se často používá v několika stupních v automyčkách, mj. u Aralu v Hannoveru, pro recyklaci vody z mytí. Při tom se odbourávají olejová a jiná znečištění, vážou se těžké kovy a vodu lze z 90 % znovu použít.

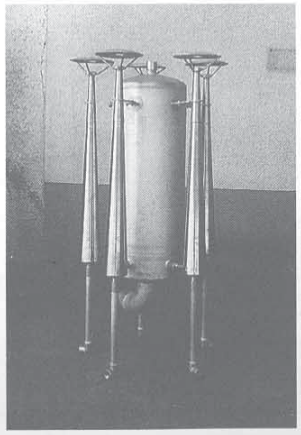
2/ Používá se pět hydrocyklonů k tomu, aby se kyslík vmíchal do vody v čistírnách odpadních vod, „mrtvých jezerech" a chovných rybnících (obr. uprostřed). Takové zařízení je instalováno například v Sársku v jedné obci s 8000 obyvateli (obr. vpravo).

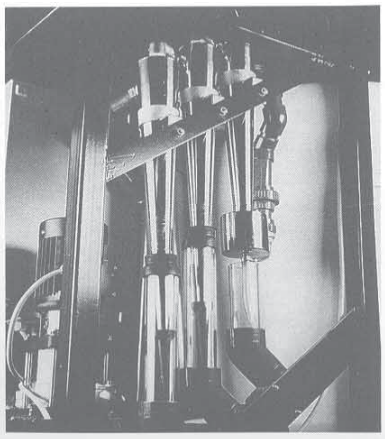
VÝZKUMNÁ PRÁCE NA VYSOKÝCH TECHNICKÝCH ŠKOLÁCH

Aby se oblast mohla efektivně rozvíjet, musel být implozní výzkum zaveden na vysokých technických školách. To se nám ve Švédsku podařilo, třebaže zatím ve skromném rozsahu.

V osmdesátých letech byly na švédských vysokých technických školách napsány tři diplomové práce, které přímo či nepřímo pojednávají o tématech, jež navazují na Schaubergerovu teorii.

1/ Stavební inženýr Sten-Magnus Kullberg vypracoval v roce 1981 na Královské vysoké škole technické (KTH) ve Stockholmu diplomovou práci *Vodní proudění ve spirálově tvarovaných a kónických trubicích*. Práce byla provedena v rámci důkazního programu v Ústavu pro ekologickou techniku, který se zabývá objasňováním Schaubergerových tvrzení a zjišťováním dalších faktů. Cílem bylo obnovení pokusu s prouděním, který Viktor a Walter Schaubergerovi provedli v roce 1952 při takzvaném stuttgartském pokusu (viz str. 118). Tento pokus měl přinést odpověď na následující otázky: Může speciální tvarování trubic snížit tření při průtoku vody? Může při vzniku pohybu hrát významnou roli materiál trubice?
Pokus byl proveden se čtyřmi různými typy trubic: se spirálovou trubicí z mědi, kónickou trubicí z mědi, trubicí z ocelového plechu a s rovnou válcovitou trubicí z umělé hmoty. Pokus byl uspořádán tak, aby bylo možné měnit tlak vody a tím její průtok trubicí. Ztráta vzniklá třením byla počítána z rozdílu mezi transportovaným množstvím a rychlostmi v takzvaném Toricelliho pokusu. Experiment potvrdil výsledky stuttgartského pokusu a na položené otázky lze dát kladnou odpověď. Mají však následovat další pokusy, aby byl zcela objasněn složitý problém, který je v pozadí uvedeného jevu. Případné praktické využití těchto nových objevů může být značně široké, například v rámci proudové technologie, v technologii parních a vodních turbín atd. Diplomovou práci, která má dvě části, si lze vyžádat v Ústavu pro kulturní techniku (KTH) ve Stockholmu, označení *Meddelande Trita-ut 3013*.

Vodní kaskáda Wirbela ve švédské Järně. Kaskády, jejichž autorem je Angličan John Wilkes, lze najít téměř po celém světě. Tyto flowformy zvané Wirbela se používají k čištění odpadní vody, k úpravě vody a také jako osvěžující prvek v parcích, či dokonce ve výškových domech (patentováno; foto Nigel Wells).

2/ Stavební inženýr Martin Strid podal v roce 1984 na Vysoké škole technické v Lulea práci nazvanou *Rytmická proudění*. Původně se chtěl zabývat novým výzkumem zvláštních vodních skulptur, tzv. vodní kaskádou Wirbela, avšak zkoumání nakonec ukázalo obsáhlé a zčásti i nové aspekty vlastností vody a zákonitostí jejího pohybu, které potvr-

dily Schaubergerovy hypotézy. Zvláště zajímavý je Stridův výzkum týkající se poutání vodíku z molekuly vody. Strid se domnívá, že tento jev je totožný s biomagnetismem vody, o němž Schauberger tak často mluvil a který považoval za energii, kterou by bylo možné ve velkém množství využívat. Tuto diplomovou práci si lze vyžádat na vysoké škole v Lulea, oddělení vodních staveb, pracovní označení *1984:072 – E.*

3/ Stavební inženýrky Lena Molinová a Susanne Ohlssonová podaly v roce 1989 na vysoké škole v Kalmaru práci nazvanou *Transporty sedimentu v tekoucí vodě*, která navazuje na Schaubergerovy myšlenky „vodicích lopatek". Ověření bylo provedeno na Vysoké technické škole v Lulea.
Vodicí lopatky (viz obr. B na straně 43) byly zhotoveny a instalovány do vodního žlabu naplněného pískem. Po několik dnů byl pak pozorován transport písku s vodicími lopatkami a bez nich. Bylo zjištěno, že při použití vodicích lopatek byl písek transportován od středu žlabu ke stranám. Bez vodicích lopatek se písek naopak ukládal ve středu žlabu, v důsledku čehož se zvyšovalo jeho dno.
I když byl tento pokus prováděn v laboratoři a musel by být doplněn pokusy v terénu, jeho výsledky zcela souhlasí se zkušenostmi Viktora Schaubergera, který chtěl takové vodicí lopatky použít mj. pro přirozenou regulaci „líných" vodních toků. Tuto práci (č. *1989:5*) si lze vyžádat u autora této knihy.[41]

Výzkum v Dánsku

V Dánsku byl v roce 1983 zřízen Ústav pro ekologickou techniku (DIFÖT). Věnuje se výzkumné i informační činnosti, byl zde mj. vyvinut přístroj na úpravu vody, tzv. Zlatý paprsek, který se připojuje k vodovodnímu kohoutku. Podle posudků se obyčejná vodovodní voda při průchodu přístrojem „strukturuje", tzn. dostává se do uspořádaného stavu s vyšším povrchovým napětím a dielektrickými konstantami, přičemž se snižuje její kyselost. Tím získává speciální biologický účinek a příznivě působí mj. na regeneraci tkání. Výsledků se dosahuje kombinací vířivé techniky a katalyzátorů. Ústav též vydává vlastní zpravodaj *DIFÖT-Nyt*. Jednotliví členové DIFÖT se účinně zasadili o obnovu skjernské soustavy, přičemž tato velká soustava vodních toků v oblasti Skjernu na západě Jutského poloostrova, která byla v šedesátých letech kanalizována, se znovu navrací do přirozeného stavu. Tím se má zabránit současnému velkému odnosu dusíku a fosforu do mořského zálivu u Ringköbingu.

Výzkum v Norsku

V norskému Oslu má být jedna bývalá průmyslová oblast přeměněna na velký park. Mezinárodně proslulý architekt Bard Breivik vytvořil pro tuto lokalitu velkolepý plán, který byl představen na velké výstavě *Citadell* v roce 1990 a v mnoha zemích se setkal se značným ohlasem.

[41] Autor prováděl v létě 1990 po dobu několika měsíců terénní pokus se stejným typem vodicích lopatek. Při pokusu byly zjištěny stejné výsledky jako při uvedené diplomové práci. Zajímavé je, že prof. dr. Jacob Odgaard z univerzity v Iowě reguluje úspěšně dokonce i velké řeky metodou, která je zcela totožná s metodou Viktora Schaubergera. I ve Švédsku roste o tuto původně Viktorem Schaubergerem vyvinutou metodu zájem, aby se mj. zabránilo záplavám.

Oblastí protéká několik vodních toků, které však byly dosud kanalizované a svedené pod povrch. Breivikovým záměrem bylo toky v krajině parku oživit a udělat z nich něco jako jeho jakousi ústřední myšlenku. V katalogu výstavy (pro nějž autor mimochodem napsal stať o životě a díle Viktora Schaubergera) se architekt Breivik vyjádřil takto:

> Už dříve jsem pracoval s teoriemi Viktora Schaubergera; to je důvod, proč jsem chtěl ilustrovat jeho myšlenku vody jako krevní soustavy Země. Jeho teorie se zdají být zcela logické; apelují spíše na náš cit než na naučené chápání fyzikálních zákonů.

Jedna výzkumná skupina švédského Ústavu pro ekologickou techniku pod vedením inženýrů Curta Hallberga a Mortena Ovesena vyvinula přístroj na pokrývání hokejových kluzišť novým ledem. Voda z přístroje se rychle rozlévá po povrchu a ihned zamrzá do podoby nového, „tuhého" ledu s velkou trvanlivostí. To přináší značnou úsporu peněz. Přístroj se už používá na velkých stadionech. Tedy Schaubergerova technika dovedená k praktickému použití.

Dovětek

Nechal jsem v této knize Viktora Schaubergera hovořit o velkých otázkách naší doby, o vodním a lesním hospodářství, zemědělství a energetice.

Všude v těchto oblastech nalézal vývoj nebezpečný pro život. Když se dnes rozhlédneme po světě, spatříme také všude zkázu toho, co můžeme nazvat základem našeho života, a všude najdeme potvrzení Schaubergerových předpovědí.

V říjnu 1996 uspořádala FAO mezinárodní konferenci o hrozícím světovém hladu. Švédský hydrolog, prof. dr. Jan Lundqvist z univerzity v Linköpingu, se při té příležitosti vyslovil k akutně narůstajícímu nedostatku čerstvé vody nejen v Africe a Asii, ale také v Evropě, kde se Polsko, Německo, Velká Británie, Španělsko a jiné státy blíží situaci, kdy bude nedostatek čerstvé vody. Během třiceti let bude mít každý člověk na Zemi k dispozici o třetinu vody méně než dnes. A bez vody nelze produkovat potraviny.

Problémů se životním prostředím přibývá. Vědci často říkají, že naše znalosti přírody jsou nedostatečné a naše technika je nedokáže řešit.

Pro Viktora Schaubergera však bylo hlavní příčinou něco jiného: nesprávné myšlení.

A již v roce 1932 ve své stati *Zpět ke kultuře* napsal:

> Naše obvyklé myšlení je mnohdy, ba možná neustále, v rozporu s opravdovým přírodním děním.
>
> Při bližším ohledání se také skutečně ukáže, že naše stále se šířící zbídačování lze vyvodit hlavně z hrubých chyb a omylů, které trvají zčásti již tisíce let a jimž padly za oběť fakticky celé národní majetky.
>
> A tak si také stále jasněji uvědomujeme, že možná stavíme na nesprávných poučkách a principech ... [které] nejsou odstraňovány z biologického katalogu, z paměti lidí, protože jsou generaci za generací přebírány a vždy znovu se stávají základem našeho hospodářského zákonodárství, které pak, jelikož stojí na nesprávném pojetí, musí nutně a především vést k hospodářskému zániku těch států, které podle dnešního chápání stojí kulturně vysoko.
>
> Logickým důsledkem této závažné myšlenkové chyby je obraz dnešního hospodářství. Zjevně již nezadržitelný hospodářský úpadek je však jen zcela správným projevem naprostého zneuznání zákonitostí panujících v přírodě a důsledkem nesprávných vysvětlení. ... Tato chybná jednání – naše práce – by zákonitě musela vést ke stále se šířící nezaměstnanosti, protože naše dnešní pracovní metody, stojící na čistě mechanickém základu ... ničí veškerou přírodní výstavbu, v první řadě však výstavbu vegetace již v jejím vzniku ... [a] logickým důsledkem přírody narušené našimi chybnými zásahy ve své nejzákladnější výstavbě může být jen zbídačení.
>
> Zbídačení se však může stát naší záchranou: Tento zánik, jediný praktický účinek naší naprosto pochybené práce, je však nutný jako předchůdce obnovy, poněvadž bez zásadního zchudnutí a bez vážně varovně zvednutého ukazováku se nikdy nevzpamatujeme a nebudeme nuceni pochopit, že příroda nezná legraci, když svou chamtivou a nešikovnou rukou sáhneme do jejího soukolí.
>
> Příroda naším nesmyslným konáním jen rušená ve své výstavbě nám však zákonitě a spolehlivě přinese ozdravení a obnovu v ten den, kdy skoncujeme s dnešním systémem [a] jeho pojmy a základem našeho konání se v budoucnu stanou myšlenky domyšlené natolik do konce, jak svýma přírodou danýma očima v obraze skutečně vidíme.

Viktor Schauberger je stále aktuálnější.

Čtenáři této knihy se často ptají: Jestliže by myšlenky Viktora Schaubergera byly správné, proč se z nich uskutečnilo tak málo? Vždyť už uplynul jeden lidský věk od té doby, co přišel s prvními varováními před ničením „živé vody".

Odpověď na tuto otázku můžeme snad najít v nové fyzice, která se nyní zvolna rozvíjí. Fyzik Fritjof Capra ukazuje ve svých knihách, např. *Bod obratu*, že ve všech vědeckých oborech již probíhá změna paradigmatu. Začíná se tak rozvíjet mimo jiné nový, celostní pohled na Zemi, v němž je chápána jako živý organismus, právě tak, jak ji chápal Viktor Schauberger. S nadějí můžeme očekávat, že dnešní věda, jejíž pojetí přírody a života bylo od šestnáctého století až dodneška velmi mechanické, přejde zvolna k pojetí ekologickému. Známky takových změn již můžeme pozorovat.

Viktor Schauberger byl časným průkopníkem této změny paradigmatu. Jeho myšlenky o přírodě a životě byly přírodní vědě dlouho cizí a nepochopitelné. Z toho také plyne skutečnost, že doposud nebyly pro vývoj jeho programu uvolněny téměř žádné prostředky. Jen za velkých obtíží a za cenu osobních obětí probíhal skromný výzkum. Doufejme, že v tomto ohledu nastane brzy pozitivní změna.

Prof. dr. Jens A. Tellefsen, fyzik Královské vysoké školy technické ve Stockholmu, v roce 1987 napsal:

> Je-li Schaubergerova hlavní věta správná, znamená to revoluční změnu vývoje nedozírného významu; pak bude nutné, abychom změnili vývoj, na nějž je nyní vázána naše technologie. To je něco, co by si vyžádalo obrovské úsilí a mnohohlasé vyslovení názorů.

Takové mnohohlasé vyslovení názorů však může nastat jedině tehdy, rozšíří-li se všude povědomí o Schaubergerově myšlenkovém světě. Doufám, že tato kniha k tomu poněkud přispěla a také nadále přispívat bude.

Příloha

Rakouská plavební zařízení

Viktor Schauberger postavil v letech 1922 až 1929 dvě velká a jedno malé zařízení k plavení dříví. První velké zařízení bylo postaveno ve Steyrlingu a poté jedno menší v Rettenbachu u Bad Ischlu. Druhé velké a zároveň poslední postavil Schauberger v Mürztalu u Neubergu. Zařízení byla ve své době velmi slavná a zejména neuberské bylo zdokumentováno v tisku, filmu a v odborných časopisech. Zdaleka se sjížděli vědci a technici, aby ho prostudovali; zařízení byla totiž co do konstrukce a funkce zcela nová.

Co se s nimi stalo později? Zbylo z nich něco?

Jako starého budovatele vodních staveb mě zařízení od samého počátku velmi zajímala. Když jsem se na ně na různých instancích vyptával, dostával jsem odpověď: „Nezbylo nic. Po vykácení lesů byla plavební zařízení odstraněna."

V roce 1995 jsem se rozhodl, že věc prozkoumám přímo na místě. S kolegou, technikem Jörgem Byströmem, jsme se vydali na místa, kde Schaubergerova plavební zařízení kdysi stávala. Co jsme nalezli, bylo stejně potěšitelné jako tísnivé – všude se ještě nacházely zbytky zařízení. Je velká škoda, že takový výzkum nebyl proveden již v padesátých letech. Když Viktor Schauberger v dubnu 1947 neuberské zařízení navštívil, bylo sice velmi zpustlé, nicméně stále ještě funkční.

Bylo nám jasné, že za několik let zmizí i poslední zbytky; chtěli jsme je zdokumentovat, a tak jsme se za pomoci fotoaparátu, videokamery a skicáře dali do díla. Práci velmi efektivně podpořil filmový štáb vedený Andersem Hammarem.

Plavební zařízení ve Steyrlingu

Z tohoto zařízení se zachovalo jen velmi málo. Množství fotografií, které nám laskavě ukázal pan Schwarz, hostinský z restaurace U královny Alžběty ve Steyrlingu, nám pomohly, abychom podle nich a podle pozůstatků v terénu zhruba zjistili rozsah zařízení, od Mrtvých hor až po Brunnental. Také vlídný lesník v Bernerau nám poskytl důležité informace. Co jsme nalezli, byly betonové a dřevěné přehradní hráze ve Steyrlingu a v Zösenbachu. Podél silnice se také nacházel asi 20 metrů dlouhý betonový kanál obezděný kamennou zídkou. Dřevěné části hrází byly značně poničené povětrností, betonové díly byly zčásti mechanicky poškozené, zčásti erodované. Zbytkům betonového kanálu hrozilo, že je roztrhají kořeny vyrůstajících stromů.

Plavební zařízení v Bad Ischlu

V hluboké rokli Rettenbachu jsme nalezli dvě velké, poškozené betonové hráze a části betonových kanálů. Vidět tu bylo i konzoly a základy dřevěných vodních skluzů.

Zbytky Schaubergerových plavebních zařízení – brzdicí prvky ve Freinbachu.

Plavební zařízení v Neubergu

Toto zařízení bylo postaveno ve dvou etapách. První (1925–1927) zahrnovala úsek od přehrady v Taschlu přes Freinbach a Mürz do Krampenu. Zařízení na Freinbachu bylo ovládáno v Taschlu, zčásti regulací teploty vody pomocí vrat v přehradní hrázi, zčásti pomocí tzv. brzdicích prvků, tedy klád v malých odstupech příčně položených ve strouze. Změnou teploty vody směrem ke 4 °C se dosáhlo maximální nosnosti vody. Brzdicí prvky tlumily rychlost vody, která byla ve Freinbachu vzhledem k velkému spádu opravdu vysoká. Dříví pak bylo zachycováno ve sčítacím dvoře v Krampenu. Druhá etapa výstavby proběhla v letech 1927–1929 a zahrnovala úsek z Krampenu do Neubergu. U Mrtvé báby (Rasthöhe) byla vybudována velká hráz a vytvořena přehradní nádrž o objemu 50 000 m³, aby řeka Mürz mohla být u Neubergu regulována. V této přehradní hrázi byla zabudována Schaubergerova speciální vrata, která se díky své konstrukci dala velmi snadno ovládat. Po levé straně hráze byl betonový kanál dlouhý 40 metrů, vysoký 2,5 a široký 1,5 metru. Pomocí ocelového stavidla ho bylo možné uzavřít. Pod hrází bylo říční koryto vyloženo kládami, aby se zabránilo erozi vířící vodou. Schauberger říkal, že hráz byla jeho nápad, avšak zkonstruovala ji Vysoká škola půdní kultury. Z Krampenu do Neubergu byl pak plavební kanál postaven podle Schaubergerovy konstrukce. Na některých místech procházel tunelem a končil u skladu dříví u pily v Neubergu.

Při hledání trasy plavebního kanálu z Krampenu do Neubergu nám velmi pomohl pan Herbert Ackerl. Jeho obsáhlá a vynikající sbírka fotografií tohoto plavebního zařízení měla pro naši dokumentaci nedocenitelnou hodnotu. Nalezli jsme zbytky přehradní hráze v Taschlu, dlouhé úseky ve Freinbachu s nedotčenými brzdicími prvky, zbytky mohutných pobřežních základů hráze u Mrtvé báby, zbytky betonového kanálu s ocelovým stavidlem, napůl utopeným v bahně, a velké části výdřevy říčního koryta. Kouzelný pohled skýtaly všechny ty tůňky s malými vodopády ve Freinbachu, vzniklé díky brzdicím prvkům. Z velké hráze byly vidět jen pobřežní základy v již dezolátním stavu. Velmi zajímavé byly velké klády odřezané na břehu a tvořící zbytky hrází. Všude tedy

Brzdicí prvky v Tebrinbachu, Frein (foto Herbert Ackerl).

bylo vidět totéž: zajímavé pozůstatky, kterým však hrozí úplná zkáza.

Co tedy dělat? Co jsme nalezli, jsou zbytky plavebních zařízení, která byla světovým unikátem. Leckde už dnes lidé začínají chápat, že staré technické konstrukce, které jsou něčím zvláštní, by měly být zachovány pro budoucnost. Lze jen doufat, že tato vskutku jedinečná zařízení budou moci být zachována, ať už v podobě modelů, trvalých výstav nebo obnovou a ochranou pozůstatků.

Neuberské zařízení je podrobně popsáno ve dvou odborných publikacích: *Die Wasserwirtschaft* (33/1929) a *Review of World's Forestry* (V/2, listopad 1937). Tyto dva záznamy zřetelně ukazují, že postoj vědců a Spolkového lesního úřadu k Schaubergerově činnosti se po roce 1932 změnil. Díky zájmu profesora Forchheimera o Schaubergerův výzkum a techniku byl přístup nejvyšší instance Vysoké školy pro půdní kulturu stejně jako nejvyšší instance Spolkového lesního úřadu koncem dvacátých let velmi pozitivní. To se ukázalo v roce 1929 v jednom článku o neuberském plavebním zařízení v časopise *Die Wasserwirtschaft* č. 33. V něm byl Viktor Schauberger vyzvednut jako vynálezce a konstruktér obou plavebních zařízení ve Steyrlingu a Neubergu. V letech 1930–1931 byla ve stejném časopise publikována také Schaubergerova stať *Teplota a pohyb vody*.

Druhá zmiňovaná publikace, tedy *Časopis pro světové lesnictví*, však vyšla teprve roku 1937 po roztržce mezi Schaubergerem a výše uvedenými instancemi, kdy už vysokou školu i Spolkový lesní úřad vedli noví lidé. V tomto vynikajícím článku o neuberském plavebním zařízení není jméno Viktora Schaubergera uvedeno ani jednou. Steyrlinské zařízení je sice zmiňováno jako předchůdce, avšak není zde žádný údaj o tom, kdo ho postavil. Dokonce se tvrdí, že Schaubergerovo plavební zařízení bylo postaveno podle jednoho ve Štýrsku již dlouho známého patentu, takzvaného patentu OERAG. Byl to však Schauberger, kdo již v roce 1922 tento typ skluzu vyvinul.

Jméno Viktora Schaubergera nebylo v souvislosti s těmito velkolepými zařízeními v odborných časopisech fakticky nikdy zmíněno.

Označení speciálních projektů podle V. & W. Schaubergerových

1/ **Rotační žlab** (Drallrinne, Fin Channel; patent 134 543) — Viktor Schauberger
Plochy charakteru vodicích lopatek, které tlačí vodu od stěny do středu, jsou zabudovány do žlabu, resp. v průběhu vícestupňové rotace do trubice.

2/ **Rotační trubice** (Drallrohr, Fin-Pipe; patent 138 296) — Viktor Schauberger
Plochy charakteru vodicích lopatek sahající od stěn ke středu (jako u rotační trubice) se zde vinou ve spirále. Tím se okrajová zóna rozkládá na jednotlivé stabilní vírové útvary. V celém vodním plášti vzniká ve šroubovicovém pohybu dolní šroubovicový pohyb.

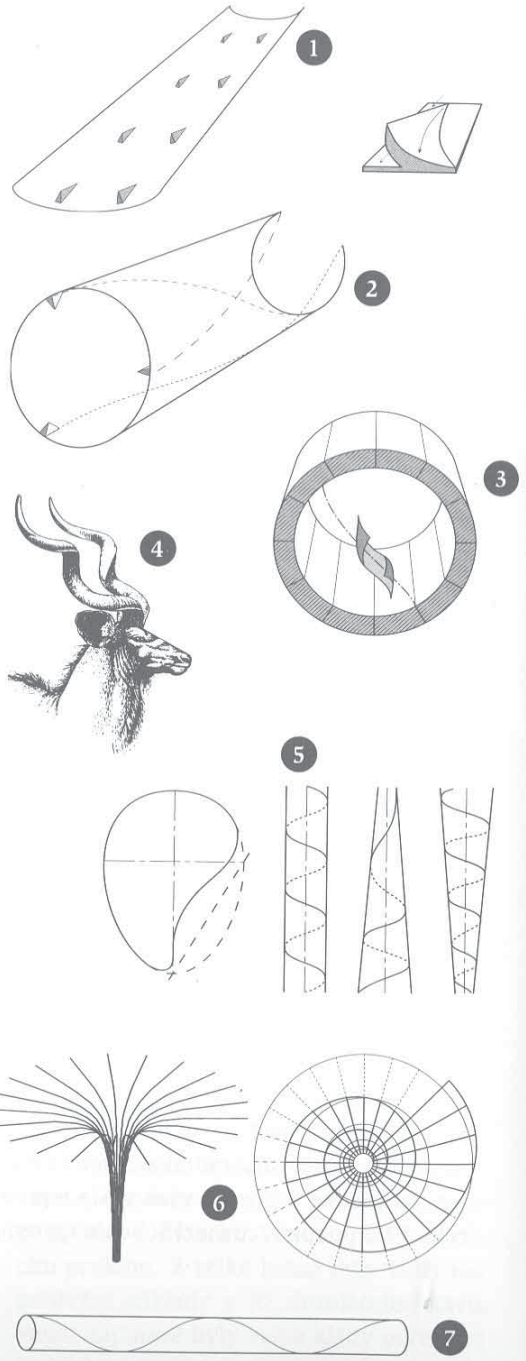
3/ **Dvojitě rotační trubice** (Doppeldrall-Rohr, Spiral Fin-Pipe) — Viktor Schauberger

4/ **Schaubergerova kudu-trubice** (Schauberger-Kudu-Rohr, Schauberger-Kudu-Pipe) — Viktor Schauberger

5/ **Spirálová trubice** (Wendelrohr, Whorl-Pipe; patent 196 680) — Viktor Schauberger
Spirálová trubice je trubice ve šroubovici ovinutá kolem pomyslného kruhového válce nebo kruhového kužele, přičemž tato trubice byla před ovinutím sama o sobě zakroucena. Má především vejčitý průřez s prohlubní po straně vedle vrcholu. Vzorem byl roh antilopy kudu.

6/ **Hyperbolický Schaubergerův trychtýř** (Hyperbolischer Schauberger-Trichter, Hyperbolic Schauberger-Funnel) — Walter Schauberger

7/ **Spirálová trubice** (Spiral-Rohr, Twist Pipe) Neumann/Rauber

Přístroje na vytváření hnací a vztlakové síly

Repulzína
(pat. č. nečitelné)

Přeměna a vytváření plynných látek

Vyznačuje se: Žádané sací a tlakové účinky na procházející médium jsou vytvářeny pomocí dvojité membrány (patent 146 141). Až do přihlášení patentu č. 19 395 označoval V. Schauberger repulzínu jako repulzátor.

Repulzátor
(patent č. 19 395)

Přeměna a výstavba kapalných látek
Slouží ke zmnožování látek a jejich kvalitativnímu zlepšování.

Vyznačuje se: Žádané sací a tlakové účinky na procházející médium jsou vytvářeny pomocí parabolických a hyperbolických vodicích a klouzavých ploch.

Seznam literatury

(Zkratky pro časopisy: WG – *Weltgewissen*, I – *Implosion*, KE – *Kosmische Evolution*, MuT – *Mensch und Technik*)

- Alexandersson, O.: Schaubergerovo dědictví (časopis Hälsa)
- Alexandersson, O.: Biotechnika neboli život (Hälsa 9, 1959)
- Alexandersson, O.: Tajuplná síla (Hälsa 8, 1959)
- Alexandersson, O.: Síla skrytá v chladné vodě (Hälsa 2, 1961)
- Alexandersson, O.: Imploze místo exploze (Seklet 4, 1965)
- Alexandersson, O.: Vodovody v Knóssu (Antické inženýrské stavby), (MuT, 1989)
- Alexandersson, O.: Pokus s vodní forézou (KE 1, 1975)
- Balters, W.: K dynamice schopnosti vytvářet a zajišťovat podobu (KE 3, 1976)
- Brandstätter, L.: Implosion statt Explosion, Linz 1955
- Cibulka, H.: Úrodná zahrada (Orbio, Norrköping)
- Corcoran, St. Clair, B.: A general spatial model (Journal od hydrology Vol. 2, 1971, Nový Zéland)
- Drobeck, W.: Myšlenky k zásobení velkoměsta vodou (Gas- und Wasserfach 108, 1967, sešity 40 a 52, 1968, sešit 8)
- Harthun, N.: Pojmy „příroda" a „přirozený" (KE 4, 1971)
- Harthun, N.: Podstata neeukleidovských geometrií (KE 3, 1973)
- Harthun, N.: Pokrok v chápání polarity a harmonie v přírodě (KE 4, 1975)
- Hedin, S.: Stora Hästens Flykt, Stockholm 1935
- Jäger, H.: Překonání atomového štěpení vytvářením organické energie (WG 12, 1957)
- Kokaly, A.: Aféra Viktor Schauberger (WG 12, 1959)
- Kokaly, A.: Energie z vesmíru (I 41)
- Kokaly, A.: Dědictví V. Schaubergera (I 49)
- Kokaly, A.: Der goldene Pflug, Neviges 1958
- Kokaly, A.: Vírová smršť ve spirálové trubici (I 57)
- Kokaly, A.: Manteuffel-Szoege, L.: Srdce není pumpa (KE 2, 1971)
- Mathias, L.: World forestry charter meeting (trees and the new earth, Vol. 15/1, 1951)
- Neumann, D.: Kulový tvar a víry (KE 1–2, 1970)
- Neumann, D.: Řád a ne-řád jako přírodní princip (KE 3, 1972)
- Neumann, D.: Matka Země, duben 1960
- Neumann, D.: Experiment s vodními víry... (KE 2, 1987)
- Norling, G. a Alexandersson, O.: Rozvinutý pokus s vodním vláknem (I 6)
- Patenty – Rakouské patentové spisy (V. Schauberger) č.: 113484 (Vestavba k regulaci bystřin) 1929; 122144 (Umělý žlab k plavení dříví) 1931; 134543 (Vedení vody v trubkách a žlabech) 1933; 136214 (Zařízení k ovládání odtokového žlabu z přehradních nádrží) 1934; 138296 (Vedení vody) 1934; 142032 (Postup výroby pitné vody) 1935; 166644 (Nářadí na zpracování půdy) 1959; 196680 (Potrubí pro kapalná a plynná média) 1958–1959
- Rausch, H. P.: Naturwissenschaft von Morgen, Frankfurt am Main
- Schauberger, V.: Atomová přeměna místo rozbití atomu (I 11/12)
- Schauberger, V.: Biologické pěstování plodin (I 37)
- Schauberger, V.: Dopis autorovi, 1956
- Schauberger, V.: Dopis prof. Udemu (WG 11/12, 1956)
- Schauberger, V.: Frekvenční voda (I 24)
- Schauberger, V.: Geniální pohybová síla, Neviges 1959
- Schauberger, V.: Je tzv. „světelný přírůstek" pokrokovým výdobytkem? (I 14)
- Schauberger, V.: Jsme na špatné cestě (I 19)
- Schauberger, V.: Malý rozdíl (I 44)
- Schauberger, V.: Mé setkání s Adolfem Hitlerem (I 39)
- Schauberger, V.: Narušený koloběh přírody (I 13)
- Schauberger, V.: Postupy a zařízení k provádění organických syntéz (I 19)
- Schauberger, V.: Problém regulace Dunaje (I 23)
- Schauberger, V.: První biotechnická praxe (I 76)
- Schauberger, V.: Příroda jako učitelka (I 7)
- Schauberger, V.: Přírodní zemědělství (I 10)
- Schauberger, V.: Rakovina, mor technického věku (I 29)
- Schauberger, V.: Regulace řek (I 8)
- Schauberger, V.: Repulzína (I 45)
- Schauberger, V.: Sedlák a vůl (I 14)
- Schauberger, V.: Stojí přírodní věda před obratem? (WG 2, 1958)
- Schauberger, V.: Tajemství vody (I 46)
- Schauberger, V.: Tajemství pstružího motoru (I 15)
- Schauberger, V.: Umírající les (I 20)
- Schauberger, V.: Ušlechtilé hnojení za pomoci planetárního pohybu (I 45)
- Schauberger, V.: Výroba ušlechtilé vody (I 36)
- Schauberger, V.: Žížalí sanatorium (I 21)
- Schauberger, V.: Teplota a pohyb vody (Die Wasserwirtschaft 20, 24, 35, 1930 a 3, 5, 9, 10, 1931)
- Schauberger, W.: Biofyzikální princip úrodnosti půdy a vodního režimu (I 9)
- Schauberger, W.: Energie-hmota-evoluce (PKS 1967)
- Schauberger, W.: Hyperbolické zvyšování hustoty v přírodních systémech (KE 1, 1979)
- Schauberger, W.: Nářadí k hnojení stopovými prvky (I 23)
- Schauberger, W.: Neeukleidovské prostorové formy a uspořádaný pohyb (I 28)
- Schauberger, W.: Otázky energie, ubývání surovin, problémy životního prostředí (KE 2, 1975)
- Schauberger, W.: Reakční přístroje podle principu zavíjení (KE 4, 1969)
- Schauberger, W.: Theocentrický obraz světa (KE 1, 1969)
- Schauberger, W.: Zavíjející systém (KE 1, 1969)
- Schauberger, W.: Základy implozní teorie (přednáška ve Stockholmu 1965)
- Schauberger, W. a Harthun, N.: Humanizace techniky (Program Schauberger, PKS III, červen 1972)
- Schauberger, W. a Harthun, N.: Reakční přístroje dle zavíjejícího principu (KE 4, 1969)
- Schauberger, W. a Harthun, N.: Skon V. Schaubergera (Neue Illustrierte Wochenschau 8, 1959)
- Schauberger, W. a Harthun, N.: Svaz V. Schaubergera (WG 11, 1957)
- Schauberger, W. a Harthun, N.: V. Schauberger a biotechnika (Der Kraftquell, červenec 1959)
- Schauberger, W. a Harthun, N.: V. Schauberger – co se stalo? (Freisoziale Presse, 20. 11. 1959)
- Schauberger, W. a Harthun, N.: Zřejmé zvyšování hustoty vody v zavíjivém víru (KE 4, 1969)
- Zimmermann, W.: Schauberger (WG březen, duben, květen 1958)
- Zimmermann, W.: Časopis pro světové lesnictví, sv. V, 1937/38